SERXWEBÛN

Ji serxwebûn û azadîye bi rûmettir tiştek nîne

2005 Şehitler Albümü

Özel sayı 32

Serxwebûn

2005 Şehitler Albümü

özel sayı 32

*“Şehit gerçeğ**i** kadar kesin, yalansız,*
dolansız olan bir başka gerçek yoktur”
Önder Apo

İÇİNDEKİLER

Bizim mücadelemiz bir anlamda şehide layık olma mücadelesidir
(Önder Apo) 11

Şehitleimiz Önderlik hareket ve halk karşısındaki duruşu net bir biçimde ortaya koymuştur 18

2005 yılı şehitleri demokratik konfederalizmin zafer ruhudur 23

OCAK, ŞUBAT, MART AYLARI ŞEHİTLERİ

Muhammed Abdo (Faik) 33
Sibel Sartık, Hamdullah Çınar,
Nergis Özer, Zerga Esen,
Zuhal Esen'in yazısı 37
Yılmaz Buldan (Cilo Murat)..... 40
Xebatkar Rençber (İrfan) 43
Gaffur Can (Gaffur) 47
Abdullah Deniz (Latif) 50
Nusret Bali (Xebat) 55

NİSAN AYI ŞEHİTLERİ

Firyal Hüseyin (Amara Afrin),
Faik Yayla (Zeynel), Mehmet Yiğit (Aram)
..... 61
Umut baharlarına 68
Nurten Gülmez (Nujin) 69
Alaaddin Akbaş (Savaş) 83
Yılmaz Altınışık (Baran) 86
Kahraman Gezici (Kendal) 89
Muhammed İbo (Zerdeşt) 92
Besta'da 7 karanfil 96
Muhammed Ferhadi (Armanc) 99
Muhammed Reşo (Bagok) 104
Yaser Tahir (Botan) 107
Gülsün Akaları (Eser) 110
Adil Hasan (Firaz) 113
Hiyam Muhammed (Ronahi) 116
Mercan Bol (Sarya) 120
Fidel Özbey (Delil) 127

MAYIS AYI ŞEHİTLERİ

Metin Kandili (Akif) 133
Kadwan Saadi (Ciwan) 135
M. Yaşar Yıldız (Serkeft) 138
Munzur'da bir isyan gecesi
Erkan Dayaklı (Xalıt) 143
Lokman Konepos (Berxwedan) 146
Özgür Altan (Çekdar) 149
Nezre Kasım (Dicle) 152
Mesut Tekin (Ferhat) 154
İbrahim Oğuz (Kendal) 158
Feridun Sarı (Orhan) 161
Şirin İsmail (Peyman) 164
Cemil Doğu Başaran (Zafer) 167
Halil Akan (Deniz) 171
Ciwan Bilo Murat (Şoreş) 173

Mahmut M. Emin (Doğan) 176
Abdulaziz Ürün (Kendal) 180
Ahmet Yusuf (Ali),
Kawa Teyyar (Fırat Ferman) 183
Felek Er (Ronahi) 188
Erkan Karakaya (Dilovan) 190
Zeynel Çetin (Diyar) 194
Kawa Emin (Kendal) 197
Sami Çomak (Fırat) 201
Ekin Ceren Doğrak (Amara) 205
Uta Schneiderbarger (Nudem) 222

HAZİRAN AYI ŞEHİTLERİ

Şahap Durmaz (Diyar) 231
Cevher İşnas (Rezan Van) 234
M. Bozan Şahin (Zağros) 238
Önder Bayar (Yılmaz) 242
Dört Özge Can (Şiir)..... 245
Tekin Şaybak (Harun) 247
Senar Gulükanlu (Kani Cudi) 251
Ahmet Okur (Serxwebun) 254
Mehmet Bayar (Sinan) ..... 259 M.
Maşuk Atuk (Mahir) 262
Zahide Kurt (Nurşin) 264
Kemal İsmailoğulları (Rodi) 268

TEMMUZ AYI ŞEHİTLERİ

İbrahim Xelil (Ömer) 273
Vedat Yiğit (Bagok) 276
Ölümün sınırında üç gün üç gece .. 280
Hakkari Çiyaye Reşke Şehitlerimize 288
M. Emin Sincar (Bawer) 290
Hasan Zeki (Berces) 293
Leyla Namet (Berivan) 296
Ekrem Temel (Devrim) 299
Kazıklı Hevidi (Hasan) 302
Vahit Bilir (Hüseyin) 304
Hacer Benek (Raperin) 306
Rıfat Baysal (Zınar) 310
Murat Yavuz (Azam) 313
A. Rezzak Sebat (Azad) 316
Şekür Ömerpur (Botan) 320
Mehemt Karakuş (Bawer) 324
Yücel Yorgun (Dıjwar) 329
Azad Tahiri (Diler) 332
Ahmet Bilal (Rızgar) 335
Enver Alataş (Şiyar) 339
Ali Muhammed (Zağros) 344
Suna Kük (Asmen) 376

AĞUSTOS AYI ŞEHİTLERİ

Ahmet Bingül (Kawa) 379
Ziyaddin Yalvaç (Agir) 383
Erhan Türk (Sinan) 387
M. Mustafa Kayapınar (Rohat) 390
Süleyman Tekin (Mazlum) 394
M. Emin Barcadurmuş (Zeynel) 398
Gülabi Küman (Diren) 401
Ferhat Haso (Ferhat) 410
A. Aziz Derwiş (Welat) 413
Yusuf Avdoyan (Agiri) 416
Ali Ekber Kalsen (Ali) 421
Kawa Ömer (Kawa) 427
Fuat Becene (Murat) 431
Cennet Dirlik (Nucan) 435
Rıdvan Karakuş (Rojhat) 459

Abbas Emani (Xebat) 463
Salih Doğan Yıldırım (Cumali) 467

EYLÜL AYI ŞEHİTLERİ

Tarık Zengeralp (Xalis) 477
Ayhan Seven (Kurtuluş) 481
Ziver Demirbağ (Zınar) 485
Bahri Tekin (Zınar) 489
Emrullah Işık (Savaş) 492
Önder Yeter (Med) 495
Mahmut Demir (Canfeda) 499
Nazmi Abdurrahman (Firat) 503
Osman Cengiz (Serhat) 507
Mizgin Hadi (Şervin) 511
Aydın Çiliger (Azad) 515
Mehmet Şahin (Doğan) 519
Tamer Uysal (Hogir) 524
Gürbüz Dişkıran (Karker) 528
M. Zeki Afşin (Gabar) 532
Mehmet Alaç (Mazlum) 535
Şerif Kaya (Zınar) 538
Mehmet Çetiner (Şahan) 541
Remzi Başanbaş (Şiyar) 544
Halit Bulut (Yaşar) 548
M. Süphan Boztaş (Mazlum) 553
Enes Yıldız (Partizan) 559
Emine Abdo (Amara) 563
Naide Kadir (Berivan) 567
Cengiz Rasta (Çekdar) 572
Mehmet Çoban (Sadun) 576
Aynur Evin (Devrim) 580

EKİM AYI ŞEHİTLERİ

Cezmi Çelik (Nesimi) 585
Erender Doğan (Şahan-Hozat)..... 589
Nevzat Aslan (Serhildan) 592
Gökhan Gürcan (Sipan) 598
Nevzat Baykara (Arnos) 603
Edal Meşe (Hawar) 607
Aydın Altın (Aydın) 611
Nesim İso (Gulan) 615
Resul İsmail Kereni (Ali) 618
Cemal Çelik (Berxwedan) 621
Savaş Güneş (Serkeft) 625
Selami Ünal (Şoreş) 629
Şakir İtah (Dara) 637

KASIM AYI ŞEHİTLERİ

Esat Ahmet (Rebaz) 643
Ramazan Koçer (Bargiran) 647
Yusuf Karabağ (Berxwedan) 650
Ferhat Danış (Salar) 654
Hevi Hannan (Diyana) 657
Mehrizad Alizade (Şervan) 662

ARALIK AYI ŞEHİTLERİ

Münir Yüksekdağ (Rubar) 669
Dara Reşit (Sabri) 673
Asım Abdullah (Cihat) 676
Tahsin Bulut (Beşir) 680
Savaş Karakoyun (Remzi) 685
Orhan Kaya (Zeynel) 689

2004 YILI ŞEHİTLERİ

Gafur Doğan (Hevi) 695

2005 ŞEHİT RESİMLERİ 703

"Türkiye devrimci gençliğinin şehadetlerine karşılık vermek istedim. Mahir Çayanların, Deniz Gezmişlerin. İbarahim Kaypakkayaların şehadetleri vardır. Onlar da ağırlıklı olarak parti şehitleridir. Hareketimiz onların da anısına bağlı olmanın adıdır. Tercihimizi onlardan yana yaptık ve layık olmaya, sosyalizm şehitlerine daha fazla değer vermeye çalıştık.
Yurtseverlik
değerlerimize, şehitlerimizin anılarına biraz karşılık vermek istedik. Unutturulmak istendiler. Küfür edilmek istendiler. Doğru temsilimizle buna fırsat vermemeye çalıştık.
Onları unutturmamak ve başka biçimde göstermek isteyenlere karşı savaşan bir güç; insanlığı böyle algılayan, insanın özgürleşme adalet ve eşitlik çizgisine karşılık verenler olarak tutarlı olmaya ve bu temelde yürümeye çalıştık"

Önder Apo

gidiyorsun demek
hem de bu kadar çabuk ve ani
gidiyorsun demek
sana sitem sana öfke duymam ki
sadece şu...
hani birlikte olacaktık
hani en son biz seninle...
yok heval
dinleme beni
sen git
umutlarımızı özlemlerimizi
bırakma bize, kendinle götür
tüm yoldaşlara selam ola
ayrılıklar anılarda teselli bulur

şimdi bu vadi, bu orman
hepsi anılar yumağı yüreğimi sızlatan
ve güzel, sevgi dolu ama kıpır kıpır
geçen zamanlar avuntum olacak heval
şimdi ben de seninle beraber
bunların hepsine veda ediyorum
bir bir uğurluyorum yüreğimden
şu kayada bir anı
bu ağaçta söylenen bir şarkı
orada geçen bir kış
unutmuyorum
unutmayacağım
hepsini saklı hazineme
göndereceğim

hoşçakal yoldaşım
belki görüşeceğiz
buna inanç buna istem
hep yüreğimde saklı
bizler gerçeğin, adaletin ve sevginin
arayıcıları
sizinle bu temelde tekrar buluşmanın
bitmez özlemiyle

Bizim mücadelemiz bir anlamda şehide layık olma mücadelesidir

Bizim mücadelemiz hiç de hazırlıklı olmadığı ve güç getirmede gerçekten çok zorlandığı ilk şehitlerine karşı saygılı olmayı, onların anısına ters düşmemeyi, niçin gitmişlerse ona sadık kalmayı, boyun eğmemek kadar kolay düşmemeyi ve mutlaka yaşatmayı esas alan bir hareketin şahididir; bir hareketin, bir partinin gerçeğidir.

PKK'yi PKK yapan biraz da şehide böyle yaklaşımıdır. Bu büyük bir yaklaşımdır. Diriltici, en başarılamaz denileni başaran, en inanılmazı inanılır kılan, gerçekten düşmanın da hesaplayamadığı bir çok gelişmeyi bağrında taşıyan bir şehit yaklaşımıdır.

Adım gibi biliyorum ki, eğer bu 18 Mayıs günü Haki Karer yoldaşın şahadeti gerçekleşmemiş olsaydı biz PKK'nin ilanını aklımıza fazla getirmezdik. Ciddi bir partiye gitme gereğini bir borç olarak gündemimize koymazdık. Kendimizi silahlı savaşıma biraz daha yaklaştırmazdık. En önemlisi de yaşamımızı ciddi, giderek daha fazla devrimin yoluna koymaya seferber etmezdik. Bu şahadet bizim karşımıza şunu çıkardı; ya düşmanın ve işbirlikçilerinin bekledikleri gibi sineceksin ve köşeye çekileceksin, ya da şehidin kanını büyük bir mesele yapacaksın; onu doğru değerlendirmek kadar, intikam yemini yapacaksın ve gerekleri neyse onu yerine getireceksin. Biz bu ikilemden sonuncusunu tercih ettik. Doğru değerlendirmeyi geliştirmek kadar, intikamını mutlaka almamız, ürkütücü bir devlet de olsa, çok aşağılık bir işbirlikçi -ki biraz öyle karşımıza çıkarıldı- veya birileri de olsa peşini bırakmamamız gerektiği, bu temelde yürüyüşün bizi gerçeklerimizle çok çarpıcı bir biçimde karşı karşıya getireceği, bir teorik yetersizlik varsa bunu bu yürüyüşle giderebileceğimizi yine pratik savaş sorunlarımız varsa bu pratiği, bu savaşçı intikam pratiğini gerçekleştirmekle hal edebileceğimizi görüyorduk. Veya ısrarlı takibin bu konuda bize başarının yolunu açacağına inanıyorduk.

Bir de bu anlamda PKK tarihine anlam vermek gerekiyor. Bence PKK tarihinin en çarpıcı anlatımı, şehitler dizisinin anlatımı biçiminde olmalıdır. Kendi yaşamımdan ve kendi pratiğime yol açmam ve yön vermemden iyi biliyorum ki, ben şehitleri esas aldım. Tek tek ele alıp bugüne kadar getirebilirim. PKK'nin direniş çizgisi nasıl bir şehitler çizgisidir?

PKK'nin savaşçı çizgisi nasıl bir şehit-intikam çizgisidir? PKK'nin düzeltme, kendini özeleştiriye tabi tutma çizgisi, şahadeti düşünürken nasıl içine düşülen hata ve yetmezlikleri düzeltme çizgisidir? Bunu çok çarpıcı bir biçimde iç içe oldukça organik bağlantılı olarak gösterebiliriz. Hele PKK günümüzdeki kitleselliğini ve on binlerce katılımını yaşarken özlü olmak kadar, özlü olmayan, sığ ve çok yüzeysel, çok tortu düzeyinde katılımları da yaşamış iken, şehitler çizgisinde büyük ısrar, gerçek PKK'yi ortaya çıkaran çalışmayı kavramada büyük ısrar ve bu konuda tavizsiz davranmak tüm gelişmelerin ve bundan sonrasının sağlam götürülmesinin özüdür.

Var mı öyle kendine güvenen bir devrimci, var mı "ben de bu işte varım" diyen birisi? En canlı yapılması gereken görevi, yerine getirilmesi ve başarılması gereken işi başarabilmek, parti gerçeğine böyle bir anlam verebilmek, mümkünse bunun bundan sonraki yürütücüsü olabilmek... Bunu sağlayabilen adam doğru yoldadır, gerçekten çizgisinin adamıdır.

Biz Şehitler Günü'nde oldukça yaşanılır ve hatta başarının esasını oluşturan bu özü görebilmeliyiz. Üzerinde yoğunlaşmayı ve onu geleceğe taşırmanın tüm tedbirlerini şahsımızda somutlaştırabilmeliyiz. Bu çok önemlidir. Bu, bir kaç şehidi veya PKK'nin şehitler bilançosunu göz önüne getirmek değildir. Yine sadece "ne kadar değerli yoldaşımızı kaybetmişiz" diyerek üzüntümüzü ortaya koymak da değildir. Bu, şehitlerin ne kadar değer ifade ettiklerinin sığ bir kavranışı da değildir. Tamamı tamamına başarı için emredilen yaşama ve savaşmaya güç getirebilme sorunudur. Şimdi bunu anlayabilecek misiniz? Bu konuda bütün olumsuzluklarımızın, düzenin etkileri kadar, kendi ihanet, teslimiyet hatta her türlü ilkel ve insanlık dışı tortularımızın hesabını yapabilecek miyiz? Bunlarla savaşımı sürdürebilecek miyiz? Buna son derece özlü ve dürüst olmak kadar, başarıyla karşılık verebilecek miyiz? Sorun işte budur.

Kendine güvenen bu soruların cevabını doğru verdi mi, aslında şehidin anısına en doğru karşılığı vermiştir. Daha da ötesi güncel gelişmeye kesin başarı temelinde bir yaklaşımı sergilemiştir. Özlü olmak, iyi niyetli ve dürüstlük kadar, çaba yeterliliği de yaşamaya ve savaşa gelebileceğini kanıtlamıştır.

Biz grup döneminin ilk şehidinin anısına çıkardığımız dersle parti olma gereğini duyduk. Zindan şehitlerimizin anısından çıkardığımız dersle ne pahasına olursa olsun ülkeye yönelme gereğini duyduk. Mazlumların, Kemallerin, Hayrilerin şahadetinden, Mahsum KORKMAZ yoldaşın şahadetinden gerillaya mutlaka işlerlik kazandırma dersini çıkardık, görev belledik, bütün çalışmamızı buna göre ayarladık. Azmimiz ve irademizi bunun için biledik, iğne ucu kadar olanağı bunun için ayaklandırdık.

Ben şehitleri ciddiye almak zorundayım. Bu insanların önemli bir kısmı son nefeslerinde benim adımı da anıyorlar. Ben ne kadar buna layığım veya layık değilim bu tartışılabilir, ama onlar madem ki bunu söylemişler, dikkat etmeliyim. Bu vasiyet neyse gücüm oranında yerine getirmeliyim.

Hiç kuşkusuz onlar vasiyetini bütün PKK'lilere de yapmışlardır. Ben biraz buna göz-kulak olmaya

çalışıyorum. Denetlerim, takip ederim. Ama söz "bu ben harekete varım, onların yoldaşıyım" diyen herkesedir. Bunu geçiştirmemek gerekir. Her şeyle oynayın, her şeyi istediğiniz gibi yapın ama, bir şehidin anısına da gereken karşılığı verin. Şimdi bizim ulus olarak, halk olarak hatta insanlık olarak elimizde en dikkat edilecek, kanıtlanmış değerler olarak ele alınacak varlığımız bu şahadetlerdir. Onların büyüklükleri tartışma götürmez. Biz tartışma götürebiliriz, kendim de tartışma götürebilirim ama, bu şahadetler tartışma götürmez. Bu açıdan onlara dürüstçe bağlı kalmayı, gücünüz oranında onları yaşatmayı bilin. Onları yaşatma derken savaşı sürdürün. İşte Ferhatların "ateşi söndürmeyin" sözüne, onların anısına en son karşılık verenler var. O alev hâlâ sürüyor ve daha da yakıcı kılınmak isteniyor. "Daha fazla savaşın" diyen Kemal Pirler vardır. "PKK'nin savaş çizgisinin on yıl olmazsa da yirmi yıl sonra zaferi yakalayacağına inanıyoruz" diyor. Bu savaş çizgisine çağrıdır.

"Mahir Çayanların, Deniz Gezmişlerin, İbrahim Kaypakkayaların şehadetleri vardır. Onlar da ağırlıklı olarak parti şehitleridir. Hareketimiz biraz onların da anısına bağlı olmanın adıdır"

Çok iyi biliyorum ki onların hemen her birinin "bu vahşi, acımasız ve işkenceci düşmana, onun her türlü özel savaşım güçlerine vurmakta pek başarılı olamadık, intikam alamadık ama, çok azap verici bir biçimde yaşamımıza son vermekten de çekinmedik. Yaşayanların mutlaka bizden daha başarılı, daha hakim ve doğru bir biçimde savaşmalarını istiyoruz" biçiminde dile getirilen vasiyetleri vardır ve bu vasiyetleri anlayabilmeliyiz. Bunun için mutlaka bir şeyler yapabilmeliyiz. Çokça bilinir, bizde bir tokat yersen mutlaka karşılık vermek istersin. Bir yakının vurulursa uzun süre intikamını almak için seferber olursun. Bunlar bir değil, bin değil, on binleri geçiyor. Bunlar öyle sıradan herhangi bir şahadet değil, mutlak insanlık şehitleridir. İslam'ın ilk şehitleri kadar büyük, yine İsa'nın havarileri kadar değerli ve en az irili-ufaklı bütün devrim hareketlerinin ilk şehitlerinin hepsinin anlamını içeren büyüklükte şehitlerdir.

Hatta içinden çıktığımız Türkiye devrimci gençliğinin şahadetlerine de karşılık vermek istedik. İlk çıkışımızı vurgularken, onların da yaşadıkları çarpıcı şahadetler vardır. Mahir Çayanların, Deniz Gezmişlerin, İbrahim Kaypakkayaların şahadetleri vardır. Onlar da ağırlıklı olarak parti şehitleridir. Hareketimiz biraz onların da anısına bağlı olmanın adıdır. Bunlar gençlik dönemimizin şahadetleridir. Tarihimizi onlardan yana yaptık ve layık olmaya çalıştık. Tarihimize baktıkça, sosyalizme baktıkça, sosyalizm şehitlerine daha da fazla değer vermeye çalıştık. Yurtseverlik değerlerimizin, şehitlerimizin anılarına biraz karşılık vermek istedik. Unutturulmak istendiler, küfrettirilmek istendiler; doğru temsilimizle buna fırsat vermemeye, onların unutturmak ve başka türlü göstermek isteyenlere karşı savaşan bir güç olarak insanlığı böyle algılayan, insanın bu özgürleşme, adalet ve eşitlik çizgisine karşılık veren biri olarak kendimizde tutarlı olmaya ve kendimizi bu temelde yürütmeye çalıştık. Kişilik dediğimiz olay böyle belirlenebilir. Ayakta kalabiliriz dedik ve hâlâ örgüt gücümüzle bunu göstermeye çalışıyoruz.

Düşman da boş durmuyor. Boş durmadığını nasıl ortaya koyuyor? Bütün gelişme ve yayılma alanlarımıza bir karşı planla cevap veriyor. Ve en önemlisi de gerçekten Kürt ihanetinin en doğru ifadesi olarak, günümüzde bunun en çarpıcı geliştirici gücü olarak, bunun en etkili ifadesi olarak bir anlayışın şu veya bu kişide ve partide somutlaşmasının, bin yıllık ihanet ve işbirlikçilik tarihinin böyle somutlaştırılıp karşıya diktirilmesinin ne anlama geldiğini ve

düşmanın bunlarla nasıl üzerimize yürüdüğünü çok çarpıcı bir biçimde gördük. Maalesef sadece böyle görmekle kalmadık, daha o dönemde yaşanılan gafletin bir benzerini hâlâ görmeye devam ediyoruz. Planın böyle olduğu rahatlıkla anlaşılabilir. Tıpkı 1977'lerdeki gibi imha edici bir yaklaşım olduğu kesin. Ben o günü çok iyi hatırlıyorum. Bu plan yer yarılsın, gök üzerine çöksün ve bitsin planıdır.

İnsanlık ailesiyle hiçbir ilişkisi olmayan, politikayı insan imhasının temel aracı olarak gören, bütün iç ve dış ittifakları halkların soykırımından ibaret olarak değerlendiren, en talancı bir sömürüyü bir ekonomik yaşam biçimi olarak belirleyen, hiçbir insani değer tanımamayı yiğitlik belleyen bir tarzın en son sahipleri olarak, bizim gibi gerçekten bir insanlık hareketini, bir onur hareketini, son bir nefesle de olsa düşmüş ve zayıf insanı ayağa kaldırma hareketini böyle çok dengesiz koşullarda imha etmek istiyor. Böylesine bir insanlık katliamcısı ve suçlusu olarak kendisine karşı bir insanlığın hesap sorucusu biçiminde ortaya çıkan hareketimizden duyduğu derin korkuyla karşı bir saldırgan tutum içinde sonuca gitmek istiyor.

O halde hiç olmazsa şahadetlerin anısına vereceğiniz bir karşılık olsun. En önemlisi de yaşamınıza duyduğunuz saygının bir gereği olarak bu düşmanla doğru karşılaşmasını bilmelisiniz. Kendi payıma söyleyeyim, ben bugün de aynı duyarlılıkla düşmanın o sinsi planlarını her an kestirmeye, kendi örgütlü gücümle, azmimle, irade ve kararlılığımla karşı koymaya çalışıyorum. Ha on sekiz yıl önce, ha şimdi, benim yaklaşımım hiç değişmemiştir. İlk başladığım andaki tempom ve tarzım ne idiyse şimdi de odur. Bir iki sözcüğe ve amaca yaşamımı adamışsam, o ilk günkü ciddiyeti ve her şeyi buna bağlama tarzımı sürdürüyorum. Amacı ikinci plana atmamışım. Amaç üzerinde yoğunlaşmama imiş! Siz hâlâ kendinize bunu söylüyorsunuz. Ben ilk anda bunları sorun olmaktan çıkardım. Amaç esastır, yoğunlaşma sonuna kadardır, bunun dışındaki her şey talidir ve buna bağlanır. İşte o günden beri bu temel özelliklerimle amaca bağlıyım. Bir yoğunlaşma sorunum yok, bir ardı ardına cevap vermeme durumu yok ve yenilmemişim, ayaktayım.

Bunu yaşamaya duyduğum saygıdan yapıyorum. Silahı ve örgütlü savaşım gücünü nasıl koruduğumu biliyorsunuz. Kendimizi nasıl yetiştirdiğimizi biliyorsunuz, "bu can benimdir, istediğim gibi kullanırım" demeye de hakkınız yok. Bu can bin defa borçludur; önce borcunu ödesin, ondan sonra ölsün.

M. Hayri Durmuş yoldaşın sözünü unutamayız. Bütün PKK'liler için; "mezar taşıma borçluyum diye yazılsın" derken, bunu sadece kendisi için söylemiyordu. O yine bir şeyler vermişti. O an için hem de büyük vermişti. Sizler sadece yemişsiniz; vermekten değil, her gün yemekten bahsediyorsunuz. Dolayısıyla halkın hamalıyız ve borç denilen kavrama açıklık getirmek kadar, verme gücünü de gösterebilmeliyiz. Bunlar doğru örgütsel yaklaşımlardır. Örgütsel yetmezlik bir borçluluk oluyor, gizlilik bir borçluluk oluyor, aslında savaşın bütün hususları doğrudan birer borçtur. "Ben bütün bunları götüremediğim için suçluyum" diyor.

Bize vasiyet bırakıyor, "hiç olmazsa bunu siz ödeyin" diyor.

Bizim savaş gerçekliğimiz, her isyanda acı bir katliam ve yenilgiyi yaşayan, artıklarının dar ağaçlarında can verdiği ve işkence hanelerde çürütüldüğü, yine en uğursuz bir teslimiyetle boyun eğdirildiği lanetli bir tarihin tersine çevrilmesidir; büyük bir sorgulama ve intikam hareketi olarak gücünü göstermesidir. Hiç olmazsa PKK'nin böylesine uğursuz ve lanetli bir tarihi tekerrür ettirmemesini düşü-

nüyor ve buna büyük bir hassasiyetle yaklaşıyoruz. Bu bizim çalışma ve vuruş tarzımız oluyor. Bunun ne denli önemli, hatta ilk ve son bir onur ve yaşam kavgası olduğu çok çarpıcı olarak ortada iken, bütün bunları bir tarafa iterek kendi güncel, sığ, beş para etmez ve aslında düşmana da sorsan bir ajan bile yaptırtmaz tarzınıza sevdalanamazınız; onunla savaşa yönelemezsiniz. Binlerce yılın intikam anlayışı bir şey ifade edecek ise; dar ağaçlarında bu kadar can verenleri ve işkence hanelerde bu kadar katledilenleri unutmamışsak, günlük olarak da maddi ve manevi yaşamı kahredilenlere önderlik etmek istiyorsak, bunların ahdinin ve şu son şeref sözünün sahibi ve sözcüleri olmak istiyorsak, nasıl yaklaşmamız gerektiği açıktır.

İşte sizi yine çok şanslı bir dönemin eşiğine kadar getirdik. On sekiz yıl önce elimizde bir tek tabanca yoktu, bir kuruş paramız yoktu, çıplak yürekten başka avucumuza alacağımız bir gücümüz yoktu. İntikamımızı nasıl alacaktık? Ama şimdi her şey var. İntikam almak isteyen için arayıp da bulamayacağı hiçbir şey yok. Savaş var, ortam ve olanak da var; hem at, hem de meydan var, silah da var. Biz yine kendi kararlılığımızla bu hayli özel savaş olaylarına ve bunların yardakçılarına yöneliyoruz.

Planın ne kadar acımasız olduğu çok açık. Vatan, halk, özgürlük ve yaşamla hiç ilgisi olmayanların, gırtlağına kadar çapulculuğu, emek sömürüsüne ve insan kanına batmış olanların gerçekten insanlık tarihi kadar eski bir ülkeyi bu kadar inkar etmeleri ve yine insanlık kadar eski bir halkı bu kadar alaya almaları, hâlâ ellerini çekememeleri ve bu konuda son bir iddiayla "başarıyorum" adı altında kendilerini inandırmaları ve yüklenmeleri söz konusu. Bizim halkımız gerçekten güçsüz olabilir, önemli oranda çarpıtılmış da olabilir. Fakat nasıl söylesem, kendi payıma benim için yaşam biraz da böyle intikam almasını bilmektir. Kendi tarzıma yürüyebilmektir. Bütün ayarlamamı, bütün yaşamımı bu temelde özetledim.

Ben size yük olmadım. Sizin namus anlayışınız, yaşam anlayışınız asla benim ki gibi olmayacak. Benim kendime has namus ve yaşam anlayışım bu temelde sürüp gidecektir. Şimdiye kadar intikam alan benim, siz değilsiniz. En uzun süre yaşayan benim, siz değilsiniz. Düşmanın en çok korktuğu benim, siz değilsiniz. Neden? Bunu kendinize sormalısınız. Gerçeklik buysa, düşman buysa,

insanlık ve yurtseverlik buysa, yaşama sahiplik etmek buysa ben onun da zenginiyim, ben onun da söz sahibiyim, ben onun da vericisiyim, onda da ben sorumluyum, onda da ben başarılıyım. Saygınız ciddiyse, bu tarzı biraz kendinize yakıştıracaksınız. Hiç olmazsa bundan sonra yaşam umutlarınıza, varsa bazı dürüstçe niyetlerinize bir işlerlik kazandırmaya çalışın. İntikam alma yemininiz varsa, ona başarı şansı verin. Bu kadar alçak ve kalleş bir düşmana bir darbe indirmek istiyorsanız, buna başarma olanağı verdirmeye büyük özen göstermelisiniz.

Benden daha fazla sizin savaşma azminde olduğunuza ve gerçekten bunun için o zorda kalan canınızı vermek istediğinize inanıyorum. Üzülüyorum da, çünkü canlar böyle kolay pazara sunulmaz, savaş meydanına atılmaz. Buna üzülüyorum. Canınıza kastetmeyin. Bu can çok örgütlü değilse, çok planlı değilse, kendinize ve çevrenize karşı bir canisiniz. Buna da hiç hakkınız yok. Ben böyle savaşçı istemiyorum. Bizi bu kadar savaş gerçeğimizle, onun kuralları ve taktik esaslarıyla çelişir duruma getirmeyin. Günde bana ne tür kötülükler yaparsanız yapın, ama savaş yasalarımızla oynamayın. Ben diğerini kabul ederim, gülerek kabul ederim, ama bizim için, bir halk için yaşamın ta kendisi olan bu savaş yasalarıyla oynamayın.

"Şehitler partisinde doğru bir savaşçı olmaya büyük özen göstereceksiniz. Gerekirse kendinizi düzelterek, bu partinin yetkin bir savaşçısı olma sözüne işlerlik ve başarı şansı kazandıracaksınız. Bunun dışında hiçbir yaşam belirtisine fırsat vermeyeceksiniz"

Ben deli miyim, doğru tarz üzerine neden bu kadar yüklendim? İğne ucu kadar fırsatı görüp yüklendiğimde, çok ince eleyip sık dokuyorum. Bu çok mu gereksiz? Hayır, bunun öyle olmadığı anlaşılıyor. Böylesine bir düşmana karşı başka hiçbir yöntemle ve hiçbir biçimde yaşamı kurtaramazsın. Bütün sözlerin gafilce söylenmiş sözler olmaktan ve çok acı bir sonla karşılaşmaktan kurtulamaz. Biz de çok ucuz bir tarihin yenilmiş ve çöp sepetine atılmış malzemesi olmaktan kurtulamayız. Ben böyle bir sonuçla karşılaşmak istemiyorum. Söz verdiğim değerleri öyle kolay çöp sepetine attırmak istemiyorum.

Çok güçsüz olabilirim, geçmişim çok iddiasız olabilir, ama biraz güçlendik ve idealimizi büyüttük. Geçmişte size iyi savaşım olanakları vermeyebilirdik, buna olanak olmayabilirdi. Ama şimdi var. Görüyorsunuz PKK tarihi, şehitler tarihi çok çarpıcı. En önemlisi de bugünümüz çok çarpıcı. İhanet kadar ondan intikam alma, özel savaş kadar devrimci savaşı müthiş geliştirmek durumunda. Zaten bugüne dek gelinmiş. Türk tarihinde çok sık söylenir: Küffara şöyle kılıç çektik, Yunan'ı böyle denize döktük, Ermeni'ye şöyle yaptık. Ama bunların hiçbirinde bizim üzerimize yürüdüğü kadar ve her türlü savaş kuralını bir yana iterek, hiçbir savaşta kullanılmayan yöntemleri devreye sokarak yürünmedi. Savaş yasaları hiçbir dönemde bu kadar çiğnenmedi. Tarihteki hiçbir savaşta gerçekten böylesine pis bir özel savaşım uygulanmamıştır. Bu neden böyledir? Karşımızdaki düşman, tarihteki tüm kirli yöntemlerine ek olarak, bu çağın her türlü kirli yöntemini de ekleyip sonuca gitmek istiyor. İnsanlık gerçeğiyle çelişkisi onun tarih gerçeğinde, onun yaşam gerçeğindedir.

O halde eğer bütün bunlar doğruysa, çok önemli bir savaşımın içindeyiz. Kendi gerçeğimizi de biraz anlamışsak, bu yaşam şansını, ondaki savaşımla bunu özgürleştirme şansını müthiş kullanacağız. Doğruyu anlamamak değil, ölçüleri edinmemek değil, fırsatları kullanmamak değil, bunlar ne kelime? İlk andan son ana kadar, her şey sonuna dek amaca bağlı olduğu kadar, uygun araçlarla savaşım-

da taktikler her yerde yeterlidir, sonuç alıcıdır. Bu verilen sözün tek doğru ve pratikte gerçekleşen biçimidir. Nefes alıp veriyorsunuz, işte bu, bunun gereklerini yerine getirmeye yeter. Bir parça ekmek buldunuz mu, çok zorunlu bazı ihtiyaçlarınızı giderdiniz mi, gerisi tam doğru taktiklerle savaşmadır. Bunun dışında bir şey PKK çizgisini, onun şahadet temelindeki gelişimini ifade edemez. İfade etmedikçe de başarılı olamazsınız. Tek doğru başarılı çizgi gerçeği budur. Bunun uygulama esasları bellidir. Biz bunu böyle ele alıp günümüze kadar taşıdık ve her zaman kazanmasını bildik. Bundan sonra da daha fazla kazanmak istiyoruz. İnanıyorum ki, esaslar kadar günlük uygulama alanına da güç getirseniz, önünüzde dünya dursa bile bu savaşıma engel teşkil etmez.

Özellikle özel savaşımın bu en lanetli ve mutlaka tarihin çöp sepetine atılması gereken, en az onun kadar bir tahribatın sahibi olan ihanetin, bu yüz karası hastalığın, mutlaka savaşılarak insani, ulusal ve toplumsal gerçekliğimizden koparılıp atılması gereken bu kirin, her türlü hastalığın bu iğrenç kaynağının ve yaşamın önündeki en büyük engelin aşılması büyük bir savaş gerekçesidir. Bu, amacı çok parlak bir biçimde önümüze serdiği gibi, onda yoğunlaşmayı da müthiş çekici kılar. Bütün bunlar savaşçı militanın, her sahada savaşının niteliklerinde yansır. Kendini böyle yansıtan, böyle oluşturan veya somutlaştıran kişi de yeter ki nefes alıp versin. Böyle biri hele özgürlük dağlarına ulaşmışsa, hele en kahramanca savaş birlikleriyle omuz omuza ise, o kişi çok savaşır ve çok başarır.

Biz bu şansı hepinize tanıdık. En başta ülkemizin doruklarında olduğu kadar, düşmanın kolay uzanıp -ki, tarihte hep böyle yapmış ve başarmıştır- kontrol altına alamayacağı kadar serpiştirdik. Hepinizi binlerce mevziyle donattık. Bunları göreceksiniz, doğru yapacaksınız; bu amaca böyle bir yaklaşım kadar, onun gerçekleştirilmesi yöntemlerine de adınız gibi açıklık kazandıracaksınız; en yaşamsal adımları attığınızı bilerek, her adımınızı başarı şansı yüksek ve her anınızı bir savaşçı gibi değerlendirip yükleneceksiniz. Bu sizi sözünüzü verdiğiniz, kendinizi adadığınız ve sonuçta gerçekten kabul edilebilir bir insanlık yaşamı olarak değerlendirebileceğimiz bir yaşama doğru çekebilir.

Bunu başarmalıyız diyoruz, bunun dışında da yaşamın olabileceğine inanmıyoruz. Her zamankinden daha fazla bunun olanaklarıyla karşı karşıyasınız. Kesinlikle bunları doğru ele alacak ve hakkını vermesini bileceksiniz. Bu Şehitler Ayı ve Şehitler Gününde, bu biçimiyle kazanılmış Şehitler Partisine doğru bir savaşçı olmaya büyük özen göstereceksiniz. Gerekirse kendinizi düzelterek, bu partinin yetkin bir savaşçısı olma sözüne işlerlik ve başarı şansı kazandıracaksınız. Bunun dışında hiçbir yaşam belirtisine fırsat vermeyeceksiniz. O zaman olası tüm engellemeleri rahatlıkla yerinde yaklaşımlarla aşabileceksiniz. "Benim yolum sürekli başarının yoludur, şehitlerin yoludur ve bu yolda zaferin yoludur" diyecek ve mutlaka başaracaksınız.

Kürt Halk Önderi
Abdullah Öcalan

Şehitlerimiz Önderlik hareket ve halk karşısındaki duruşu net bir biçimde ortaya koymuştur

Bugün yaşadığımız her gerçek, belli bir tarihsel temele ve toplumsal zemine dayanmaktadır. Kürdistan tarihi açısından yaşanan gerçeklerin dayandığı tarihsel ve toplumsal zemin, hiçbir toplumun tarihiyle kıyaslanamayacak kadar bir harabe durumundaydı. Bu harabelerin üzerinden yeni bir toplum, yeni bir insan yaratma mücadelesi, büyük emekler ve büyük bedellerle gerçekleştirildi. Bu yaratımların temel kaynağı ve gücü, tartışmasız bir biçimde Önder Apo ve şehitler gerçeğidir. Önder Apo kendisini tanımlarken, en çok şehitler gerçeği karşısındaki duruşuyla ifade etmektedir. Geliştirdiği mücadelenin başından itibaren şehitlerin anısına bağlılık ve günlük olarak şehitlerin sözcülüğü temelinde geliştiğini ortaya koymaktadır. PKK'yi tanımlarken de en temel karakterinin "Şehitler Partisi" olduğu gerçeğini sürekli ifade etmektedir.

Dolayısıyla bugün gerçekleştirmeye çalıştığımız bütün toplumsal ve tarihsel mücadele değerleri, bu anlayış ve kaynaktan beslenmektedir. Günlük olarak bu kaynaklardan doğru beslenebildiğimiz ve gereklerini yaşamsallaştırabildiğimiz oranda amaç ve hedeflerimize ulaşabiliriz. Önder Apo, bir değerlendirmesinde "keşke imkanım olsaydı da her şehit için bir kitap yazabilseydim" diyordu. Zaten, Önderlik çözümlemeleri olarak adlandırdığımız parti literatürümüzün esasını şehit gerçeğinin tanımlanması ve onlara layık olmanın gerekleri oluşturmaktadır. Bu anlamda PKK literatürü, şehitler tarafından yaratılan gerçeklerin çözümlenerek kayda geçirilmesinin edebiyatıdır. Tarih, yaratanları kadar yazıcılarıyla da toplumu geleceğe taşıran en temel bilinç alanıdır. Kürt halk gerçeği gibi yazılı tarihin dışına itilmiş, bu anlamda da belleği silinmiş bir gerçeklik az bulunur. Bu gerçeğin bilincinde gelişen Önderlik hareketi, önüne en temel görev olarak bu topluma bilinç vermeyi ve bu bilincin içinde saklandığı bir bellek yaratmayı koydu. Bu, tarihi yazılmamış bir halkın tarihini açığa çıkarma ve kayda geçirmenin ötesinde anlam ifade eden bir yaklaşımdır. Bu duruş özü itibariyle çağın egemen güçlerinin, toplumu belleksizleştirerek bitirme saldırısı karşısında, toplumun belleğini diri tutma ve sürekli beslemenin ideolojik duruşudur. Dolayısıyla hem genel insanlık tarihini, hem de kendi tanık olduğumuz tarihimizi doğru anlamak kadar, onu alternatif bir tarih olarak kayda geçirip topluma mal etmek de devrim mücadelemizin temel bir görevidir. PKK tarihinde şehit gerçeği, her dönemin karakterini belirlediği gibi daha sonraki bütün gelişmelerin de belirleyeni olmuştur.

Denizlerin ve Mahirlerin anısına bağlılık temelinde, devrimciliği süreklileştirecek bir örgüt yaratma bilinciyle hareket eden Önderlik, Haki yoldaşın anısına bağlılığın gereği olarak da bu örgütlülüğün biçimi olan PKK'nin kuruluşuna gitmiştir. Daha sonrasında 14 Temmuz direnişinin anısına 15 Ağustos atılımı gerçekleştirilmiş, Agit yoldaşın anısına da ordulaşmaya gidilmiştir. Beritanların ve Zilanların çizgisinde ortaya çıkan kadın özgürlük duruşu, ordulaştırılıp partileştirilerek ideolojik çizgi temelinde süreklileştirilip garantiye alınmıştır. Yine en son İmralı gerçeğinde geliştirilen yeni paradigmanın ilk manifestosu da, komploya karşı kendisini alev topuna çeviren şehitlerin anısına ithaf edilmiştir. Önderliğimizin şehit gerçeği karşısındaki bu duruşu, doğru ve amaçlı çözümlenmeden herhangi bir militanın görevlerini başarıyla yerine getirebilmesi beklenmemelidir. Bu gerçeklerden hareketle yaşadığımız 2005 yılını doğru anlamak istiyorsak, onu şehitler

gerçeği temelinde doğru bir anlama ve ifadeye kavuşturmamız gerekmektedir. Mücadele tarihimiz içerisinde tarihsel dönemeçler, sembol şehitlerle tanımlanmıştır.

2005 yılı da 1 Haziran hamlesi ile başlayan yeni bir tarihsel hamle sürecinin pratikte yaşam bulduğu ve mücadeleye ivme kazandırıldığı bir yıldır. Bu yıl, bütün sistem açısından, önüne koyduğu hedefleri gerçekleştirme hamlelerini en acımasız tarzda dayattığı bir yıl olmuştur. ABD'nin Ortadoğu'da hedeflerini gerçekleştirmek amacıyla geliştirdiği müdahale, amaçları önünde engel olarak gördüğü güçleri, komplocu yöntemlerle bitirme planlarını hayata geçirme temelinde bir müdahale olmuştur. Bu müdahale sürecinde ABD'nin gerçekleştirdiği çok yoğun taktik yönelimler, onun bölgedeki temel ittifaklarından biri olan TC devleti tarafından da yaşama geçirilmeye çalışılmıştır. Önderlik şahsında hareketimize karşı geliştirilen uluslararası komplo, özünde ABD önderliğindeki sistemin Ortadoğu'dan başlayarak tüm dünyaya, halklar karşıtı kendi düzenini dayatmasının adı olan 3. Dünya Savaşı'nın başlangıcı olarak kabul edildi. 9 Ekim komplosu ile başlayan bu süreç, 2005 yılına geldiğimizde Ortadoğu'ya gerçekleştirilen askeri müdahale ile sonuç almaya dönük çabaların en yoğunlaştırıldığı bir dönemi ifade etti. Halklara karşı geliştirilen bu dayatmalar karşısında, halklar cephesinden en ciddi mücadele çizgisi Önderliğimiz tarafından geliştirildi ve hareketimiz tarafından da yaşama geçirilmeye çalışıldı. Bu direnişin, dayatmalar karşısında aktif meşru savunma savaşı temelinde örgütlendirildiği ve hayata geçirildiği süreç olan 1 Haziran hamlesi, daha başlangıç aşamasında iken yoğun yönelimlerle bitirilmek istendi. Tıpkı 15 Ağustos 1984 Atılımında "72 saat ömürleri var" tarzında ifadelendirilen imha dayatma ve yönelimleri, 1 Haziran'a da dayatılmak istendi. Bu dayatmalar, inkar, imha siyaseti TC devleti tarafından da açık imha operasyonları tarzında hayata geçirilmeye çalışıldı. Bunların bir yansıması olarak içimizde gelişen işbirlikçi, ihanetçi kesimler de, mücadelede irade kırıcı, gevşetici yaklaşımlarıyla hamlesel çıkışı engellemeye çalıştılar. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu dayatmalar karşısında hareket ve kadro olarak büyük zorlanmalar yaşadık. Herkesin bu hareketin savaşma gücünün olup olmadığını pervasızca tartıştığı bir dönemde, şehitler gerçeği, bu mücadelenin en güçlü bir tarzda yürütülebileceğinin iradesini ortaya koyarak tartışmaları bitirmiş, mücadele görevlerini netleştirerek hem hareket içinde hem de halk nezdinde büyük bir mücadele iradesini açığa çıkarmıştır. Hareketimiz içerisinde gerillanın önemi, başından itibaren ideolojik, stratejik bir gerçek olarak kabul edilmiş ve bu uygulanabildiği oranda mücadele gelişebilmiştir.

Kürdistan gerillası, kendisinden önceki gerilla hareketlerinden farklı olarak, sadece askeri bir taktik tarz olarak uygulanmamış, tam

tersine askerliğin çok sınırlı ifadeye kavuştuğu, esas itibariyle yeni bir yaşamın yaratım sahası ve tarzı olarak ele alınmıştır. Gerillanın uygulama sahası olarak kabul edilen dağ gerçeğinin, Kürdistan tarihsel ve toplumsal gerçeği içerisindeki yeri, Önderliğin son tarih çözümlemeleri ile daha güçlü bir biçimde ortaya çıkmıştır. İşgal ve istilalar tarihi olan Kürdistan tarihinin doğal toplum direnişi olan halk direnişinin mekanı, başından günümüze kadar dağlar olmuştur. Bu anlamda Önderliğimizin doğal toplumun direniş sahaları olarak ifade ettiği çöl derinlikleri, orman ve dağ kuytulukları gerçeği, Kürdistan'da ifadesini gerillada bulmuştur. Bu yönüyle de Kürdistan gerillası, doğal toplum adına gerçekleşen halk direnişlerinin son temsilcisi olma misyonunu da yerine getirmektedir. Bu anlamda gerilla ve dağ gerçeği, sadece stratejik ve taktik bir tercih değil, insanlığın özüne ait değerlerin temsilinin kendi ana damarında ve mekanlarında yeniden hayat bulmasının diyalektik sonucudur. Doğal toplumun temel özelliği olan demokratik komünal karakter, çağımız gerçeğinde toplumsallığın ilk gerçekleştiği topraklarda ve toplum gerçeği şahsında yeniden hayat bulmaktadır. Bu topraklar, nasıl ki toplumsal kuruluşun kaynağı ve öncüsü olmuşsa, günümüzde de yeni bir toplumsallığı yaratmanın öncü misyonunu üslenmiştir. Kürdistan'daki gerilla gerçeği, bu tarihsel gerçek ve bilinç ışığında anlama kavuşup bir duruşa dönüştüğü takdir de, sadece kendi halk gerçeğimizin değil, insanlığın da öncüsü ve umut ışığı olma rolünü yerine getirebilir. Önder Apo, demokratik uygarlık çağına girişin öncü gücü olarak Kürt halk gerçeğini tanımlarken, onun öncülüğünde gelişen sürecin heyecanını da "Kürt teşisi dönüyor" tespiti ile ifade etmiştir. Gerilla, dönmeye başlayan Kürt teşisinin en dinamik kesimi ve örülen toplum gerçeğinde ortaya çıkan en güzel rengi ifade etmektedir.

Öncülük misyonuyla en zorlu koşullarda mücadeleyi gerçekleştiren, gerillayı yaratan ve yürüten ise hiç kuşkusuz şehit gerçeğidir. Şehit, mücadelemiz gerçeğinde sadece manevi bir güç kaynağı değil, günlük olarak mücadeleyi yeniden üretmenin ve geliştirmenin de öncü gücüdür. Onlar, görevlerini bitirmiş ve tarihin sayfalarına yazılmış birer anı değil, günlük olarak an be an yaşamı komuta eden komutanlarımızdır. Önder Apo'nun "şehit, yaşayan en yakıcı gerçeğimizdir" belirlemesinde dile getirdiği gerçek, yaşam içerisinde bir bilince ve duruşa dönüştükçe, gerilla kendisini üretip büyütebilmiştir. Biz de 2005 yılı şehitlerini değerlendirirken, onların an be an yaşamı nasıl yarattıkları ve öncülük ettikleri gerçeğini anlamak kadar, ortaya koyma çabası içinde olduk. Yine şehit gerçeğini değerlendirirken, onların huzurunda kendimizi sanık sandalyesine koyup doğru bir yargılamaya tabi tutmadığımız taktirde hiçbir başarının sahibi olamayacağımız gibi en lanetli durumlardan da kurtulamayacağımızı çok iyi bilmek durumundayız. Nitekim komplo sonrası süreçte, hareket içerisinde ortaya çıkan ihanetçi çizginin yaratmış olduğu tahribatlar karşısında ortaya çıkan yetmez duruşumuz, en çok da şehide yaklaşım noktasında yaşanmıştır. Önderlik karşısında içinde bulunduğumuz yetersiz yoldaşlık gerçeğini aşmak için, Önder Apo'nun "onlar benim en iyi yol arkadaşlarımdı" dediği şehitler gerçeğini sürekli değerlendirip, onları kendimiz için ölçü haline aşmaya çalışmak görevlerini yerine getirmeliyiz. İhanetçi çizgi karşısında

> "PKK'nin yeniden inşa süreci, özünde şehit gerçeğini yeniden ve doğru tarzda sahiplenmenin de başlangıcı olmuştur. PKK'nin yeniden inşası, örgütlülüğün şehitler gerçeği ve ölçüleri ile olabileceğini bir kez daha ortaya koydu"

Önderlik çizgisini örgütlü ve iradeli bir biçimde ortaya koyma noktasında yaşadığı-

mız yetersizlikler, hareketi neredeyse dağılmayla yüz yüze getirdi. Özellikle şehitler gerçeğinin örgütlü ifadesi olan PKK'lileşme konusunda yaşadığımız sorunlar, öncülük noktasında büyük yetersizliklerin yaşanmasına neden oldu. Önderliği doğru anlamamaktan kaynaklı olarak PKK'yi lağvetme biçimindeki yaklaşımımız, örgütün dağılmayla karşı karşıya gelmesini beraberinde getirdi. Bu tehlikeyi gören Önderlik, PKK'nin yeniden inşa görevini önümüze koydu. PKK'nin yeniden inşa süreci, özünde şehit gerçeğini yeniden ve doğru tarzda sahiplenmenin de başlangıcı olmuştur. PKK'nin yeniden inşası, örgütlülüğün şehitler gerçeği ve ölçüleri ile olabileceğini bir kez daha ortaya koydu. Yeniden PKK'lileşmeyi önümüze koyan Önderlik, örgüt olunacaksa, bunun ancak şehitler partisi olan PKK'nin ölçüleriyle olabileceğini çok net bir biçimde ifadeye kavuşturdu. Önderliği doğru anlamamaktan kaynaklı ortaya çıkan kadro gerçeği, örgütü dağılmayla karşı karşıya bırakırken, şehitler; pratik ve duruşlarıyla PKK'liliğin nasıl gerçekleşebileceğini an be an ortaya koyarak ispatladılar.

Komplo süreci ile birlikte ortamımızda yaşanan en büyük aşınmalar, şehide yaklaşımda da kendisini gösterdi. PKK kültüründe şehide yaklaşım, kişinin yaşam içerisindeki duruşu açısından temel bir ölçüdür. PKK kültürü dediğimiz olay, bu yönüyle şehitlerin yarattığı ve sürekli onların ölçülerine vurularak yaratılan ve yaşatılan bir geleneği ifade eder. PKK kültürü dışındaki hiçbir yaklaşım, ortamımızda kabul görmedi. Yaşanan tahribatların nedeni de, kabul görmemesi gereken bu yaklaşımlara net bir tavır alınmamasından kaynaklandı. Şehitlerimiz; Önderlik, hareket ve halk karşısında duruşun nasıl olması gerektiğini çok net bir biçimde ortaya koymuştur. Mehmet Hayri Durmuş yoldaşın şahsında ortaya çıkan, kendini halka ve harekete borçlu görme yaklaşımı, şahadetin şehit açısından algılanışını en güzel ifade eden örnektir. Buna karşın özellikle son yıllarda şehitlerin anılması, yazılması ve yaşam ölçüsü haline getirilmesi noktasında ciddi yetersizlikler yaşadığımızı ne yazık ki belirtmek durumundayız. Bizler de, onların iyi birer öğrencisi olmak istiyorsak, onların anılarını canlı tutmak kadar, anılarına nasıl layık olacağımızın derslerini doğru öğrenmemiz gerekiyor. Bu da ancak tarihi yaratanları yazarak ve sürekli eğitim konusu yaparak gerçekleşebilir.

Tanık olduğumuz tarihin bu yaratıcılarını anlatmak, yazmak ve böylece gelecek nesiller için miras haline getirmek temel görevimiz iken, bu konularda bazı duyarsızlıkların yaşandığını görebiliyoruz. Şehit gerçeğini yazma ve kalıcılaştırma konusunda HPG olarak son yıllarda ortaya koyduğumuz bu anlayış ve yaklaşımla kimi çalışmalar gerçekleştirdik. Yapılanların oldukça yetersiz olduğunun farkındayız. Şehidi sürekli gündemde tutmak; yazmak, tartışmak ve dersler çıkarmak, günlük yaşamımızın temel gündemi haline getirilmesi gereken bir görev ola-

rak önümüzde durmaktadır. Bu görevi yerine getirmek, elbette sadece basın yayın alanında çalışma yürüten arkadaşlarla sınırlı tutulamaz. Kaldı ki bu tür çalışmalar, kolektif bir tarih yazımının temel anlayış olduğu PKK kültüründe her militanın temel görevlerinden biri olmuştur. Şehitlerle ilgili yazı yazmak, belge derlemek, arşiv tutmak ve tarihin yazımına katkı sunabilecek çalışmalar içerisinde olmak, görevlerimiz arasında yer almaktadır. Bu çalışmalar, mutlaka doğru örgütlendirilmeyi, ciddi ve sorumlu yaklaşmayı gerektiren tarihsel çalışmalardır. Şehidi yazmak, kayda geçirmek kadar, bütün topluma ulaştırmak ve anlatmak görevi de, onun amaçlarını gerçekleştirme iddiası olan bizlerin temel görevidir.

HPG'nin son yıllarda yaptığı temel çalışmalardan birisi de, düzenli bir biçimde şehit albümleri hazırlamak olmuştur. 2005 yılı şehitlerini kapsayan bu albüm çalışması da, bunların bir bölümünü oluşturmaktadır. 2005 yılı şehitlerini sadece bir albümle sınırlı tutmak elbette mümkün değildir. Bunu tamamlayacak farklı çalışmalar da devam etmektedir. Bu çalışmalara bütün kadrolarımızın ve halkımızın güçleri oranında katkı sunması, devrimcilik ve yurtseverlik görevidir. Bu yönlü çalışmaların kadroya ve halka mal edilmesi konusunda yaptığımız çalışmaların yetersiz kaldığının bilincindeyiz. Bu yetersizliklerimizi gidermek için daha yoğun bir çaba içerisinde olacağımızı bir kez daha belirtirken, tarihe tanık olan her kadro ve yurtseverin tanıklıklarını kayda geçirme konusunda bu çalışmalarımıza sorumlu ve ciddi bir yaklaşımla katılacaklarına inanıyoruz.

Yaptığımız çalışmaların temel ölçüsü, şehide nasıl layık olunur sorusuna verilecek cevapta gizlidir. Şehide layık olmak ve onun önümüze koyduğu mücadele görevlerini yerine getirmek, onların amaçlarını yaşamsallaştırmakla mümkündür. Şehidi yazmak, onun hakkında konuşmak ve onu doğru anlatmak, elbette önemli bir görevdir ve yerine getirilmelidir. Ancak şehidi anarken, anlatırken ve okurken, onun amaçları, hayalleri ve özlemlerini nasıl gerçekleştirebiliriz sorusuna cevap aramadan bunu yapmak, elbette yetersiz bir yaklaşım olacaktır. Bu anlamda 2005 yılı şehitlerini yazarken de, okurken de, tartışıp anlatmaya çalışırken de, onlara layık olmanın tek ölçüsünün, onları yaşamsallaştırmak olduğunu biliyoruz. Şehit ile ilgili söylenen ve duyulan her söz, söyleyeni de, duyanı da bağlamaktadır. Bizler de şehitlerle ilgili söylediğimiz ve duyduğumuz her sözün bizi bağlayan sözler olduğunun bilinciyle bu sözlerin gereklerini yerine getirerek layık olacağız.

Apocu fedailiğin örgütlü gücü olan HPG, aynı zamanda gerçek fedailiğin şehitlerle yaşamak olduğunun derin bilincidir. Her HPG savaşçısı, aynı mevzide yaşamını ortaya koyarak tarihi yaratmaya şahitlik eden şehit gerçeğinin komutasında yürüdüğünün derin sorumluluğunu taşımaktadır. HPG komutası da, kendi komutalarında gerçekleşen şahadetlerin, kendilerine yüklediği görev ve sorumlulukların bilincinde olmak kadar, bu şehitlerin gerçek komutanları olduğunun bilinciyle onları yaşamın her alanında temel ölçü haline getirmek görevi ile karşı karşıyadır. Bu görevi yerine getirmek, layık olmanın tek doğru yoludur. Şehitlerin yolunda en ileri mevzilerde mücadele edenlerin örgütü olan HPG, şehit karşısında doğru bir duruşu yaratmanın derin bir bilinç kadar, amaç ve hedeflere tutkuyla bağlı olmanın, gereklerini yerine getirmenin zor bir görev olduğunu da bilmektedir. Şehit gerçeği, ulaştığı şehitlik mertebesiyle amaç ve hedefin kendisi haline geldiği kadar, bu amaç ve hedefi gerçekleştirmenin mümkün olduğunu da ispatlamaktadır. Şehidin yolunda yürümek, zor ama bir o kadar da onur vericidir. Bize bu onuru bağışlayan şehitlerimizi böyle bir çalışma vesilesiyle bir kez daha büyük bir özlem ve saygı ile anarken, onlara layık olmanın sözünü yineliyoruz.

HPG Ana Karargah Komutanlığı

2005 yılı şehitleri demokratik konfederalizmin zafer ruhudur

2005 yılının, 1 Haziran Atılımımızın en kapsamlı pratikleşme yılı olduğu bilinmektedir. Baştanbaşa dopdolu ve büyük mücadelelerle geçen bir yol olmuştur. Böyle bir mücadele yılının başarılmasında en başta Serxwebun, Nucan ve Serkeft yoldaşlar olmak üzere 100'den fazla kahraman şehit yoldaşımızın çabası, emeği ve kendini feda etmesi vardır. Bu temelde en başta, bu şehitlerimizi saygı ve minnetle anıyor, uğruna canlarını feda ettikleri yüce amaçlarını mutlaka başaracağımızın, adlarını mücadelemizin zafer abideleri yapacağımızın sözünü bir kere daha yineliyoruz. Bilindiği gibi 1 Haziran 2004 atılımımız, yeni paradigma temelinde ve gerçekleşen stratejik değişime dayalı olarak kendimizi pratikleştirmeyi ifade eden yeni stratejimizin atılım hamlesi olmuştur. Bir stratejik atılımın başlamasını ifade etmektedir. Önder Apo bunu, "İkinci 15 Ağustos Atılımı" olarak da ifadelendirmiştir. Demokratik siyasal mücadele stratejimizin 15 Ağustos Atılımı olmaktadır. Bu çerçevede de gelişmekte, özgürlük ve demokrasi mücadelemizi yeni başarılara taşımaktadır. Kuşkusuz böyle bir atılıma kolay gelinmemiştir. Her şeyden önce bu atılım uluslararası komploya karşı onu yenmek, yok etmek, bu temelde Önder Apo'nun özgürlüğünü ve Kürt sorununun demokratik çözümünü gerçekleştirmek atılımıdır. Dolayısıyla uluslararası komplo gibi, inkar ve imha sisteminin en saldırgan, en kapsamlı ve en oyunbaz gericiliğine karşı Kürt halkının, özgürlük özlemlerini başarıya götürmek amacıyla geliştirdiği büyük bir direniş atılımıdır. Tamamen halkın gücüne, gençliğin gücüne, insanın gücüne dayanan, insanın yaratıcı emeğinin ve kahramanlığının sonucu olmayı hedefleyen bir özgürlük atılımıdır. İnkar ve imha sistemi, uluslararası komplo çerçevesinde Önder Apo'yu etkisizleştirerek Kürt halkının özgürlük umutlarını karartmak, özgür ve demokratik geleceğini yok etmek, böylece inkar ve imha sürecini başarıya götürmek istemiştir. Buna karşı Önderliğimizin ideolojik yenilenme, stratejik değişim ve örgütsel yeniden yapılanma temelinde geliştirdiği yeni mücadele süreci, büyük zorluklarla ilerleyerek 1 Haziran Atılımı gibi bizi başarıya götürecek, zafere taşıyacak büyük bir kararlılığa ve eylem gücüne ulaşmıştır. Buna ulaşırken elbette uluslararası komplo çerçevesinde çok azgın saldırılarla yüz yüze gelmiştir. Bir kere 15 Şubat saldırısı hiçbir hukuk tanımayan, insanlığa karşı yapılmış en vahşi bir saldırı olmaktadır. Ardından 2000 yılında YNK ve İran ittifakının uluslararası komploya dayanarak geliştirdikleri saldırı, tamamen komployu başarıya götürmek, özgürlük hareketimizi tasfiye etmek amaçlı bir saldırı olmuştur. 15 Şubat komplosunun Önder Apo tarafından boşa çıkartılması, YNK-İran saldırısının gerillanın kahramanca direnişi ile kırılması ardından, gericilik yeni ve sinsi oyunlar geliştirmeye yönelmiştir.

Özellikle 11 Eylül olayları ardından ABD'nin Ortadoğu'ya yönelimine dayanarak, bu saldırılar geliştirilmek istenmiştir. ABD'nin 2003 Mart'ında Irak'a müdahalesinin ve Saddam Hüseyin rejimini yıkmasının yarattığı maddi zemine de dayanılarak, bu sefer Özgürlük hareketimizi içten dağıtmayı, erit-

meyi, parçalayıp tasfiye etmeyi hedefleyen bir provokatif, tasfiyeci çizgi dayatılmıştır. Bu çizgi her şeyden önce Önder Apo'nun, ABD'nin Irak müdahalesi ardından gelişen bölgesel duruma dayanarak, 4 yıldır sürdürmekte olduğumuz ateşkes sürecini geriye çekmesi kararını boşa çıkartmıştır. Ardından yeni bir direniş sürecine bağlı olarak, halkı örgütlememizin aracı olma temelinde Önderliğimizin geliştirdiği KONGRA GEL projesinin içini boşaltmak, bu projeyi tersine çevirmek, hareketimizin yeniden yapılandığı değil de tasfiye olduğu bir projeye dönüştürmek istemiştir. Bu konuda özellikle yönetim yapımızın zafiyeti, kadro gücümüzün örgütsüzlüğü bu temelde Önderlik çizgisine, mücadele değerlerine yeterince sahip çıkılamaması ortamında, hareketi tümden dağıtmayı, eritmeyi, Önderlik çizgisinden kopartarak ABD'nin güdümüne sokmayı, KDP ve YNK'ye peşkeş çekmeyi hedefleyen gözü kara bir iç saldırı içine girmiş, provokatif-tasfiyeci eğilim bu saldırısında önemli mesafeler de kat etmiştir. Uluslararası komploya dayalı içten geliştirilen bu provokatif-tasfiyeci eğilimin özgürlük hareketimizi tümden tasfiyeye götürdüğü bir süreçte, Önder Apo'nun her türlü kısıtlayıcı koşulları da delerek geliştirdiği müdahale ve yoğun çabası ile bu provokatif-tasfiyeci saldırıyı boşa çıkartacak 1 Haziran Atılım sürecine ulaşılmıştır. 1 Haziran Atılımı bu anlamda provokatif, tasfiyeci eğilimin hareketi tümden yok etme çabasına karşı, hareketi yeniden toparlama, birleştirme ve özgürlük mücadelesine yöneltme atılımı olmuştur.

Hareketin Önderlik çizgisinden kopartılıp KDP'ye, YNK'ye, ABD'ye peşkeş çekilmek istenmesine, ABD'nin kuyruğuna takılmak istenmesine karşı hareketi yeniden Önder Apo'nun çizgisine, yeni paradigmaya çekme atılımı olmuştur. Neredeyse hareket dağılmaya, eriyip bitmeye doğru giderken, bu süreçten kıl payı kurtarılması, uçurumun önünden döndürülmesi atılımı olmuştur. Bu özellikleri ile her şeyden önce bu atılım, uluslararası komplonun büyük umut bağladığı provokatif, tasfiyeci eğilimin tasfiye edilmesi atılımı olmuştur. Böylece hareketimiz yeniden Önderlik çizgisine çekilmiş, uluslararası komplonun bu iç müdahalesi boşa çıkartılmış, bölgesel gelişmelere denk düşecek bir biçimde hareketimiz yeniden meşru savunma çizgisinde bir stratejik mücadele süreci içerisine girmiştir.

2004 yılının bu anlamda tasfiyeciliği tasfi-

ye yılı olduğu, 1 Haziran Atılımını yeni stratejik mücadele sürecini ilan yılı olduğu ve bu mücadelede ilk adımların atılma, denemelerin yapılma yılı olduğu açıktır. Hem halkın demokratik serhildanının gelişiminde, hem de gerillanın meşru savunma direnişinin adım adım gerçekleşmesinde bir başlangıç, bir deneme, sınama yılı olmuş bu temelde tasfiyeciliği tasfiye ederek örgütümüzü Önderlik çizgisinde yeniden toparlayıp mücadeleye sevk etmeyi gerçekleştirmiştir.

Bu gelişmeleri önleyemeyen, 1 Haziran Atılımını bütün saldırılarına rağmen bastıramayan inkar ve imha sisteminin 2005 yılına çok

daha kapsamlı hazırlandığı ve 2005 Newrozu'ndan itibaren bayrak provokasyonu temelinde yoğun bir şoven-milliyetçi dalga başlattığı bilinmektedir. Bu anlamda 2005 yılının daha büyük bir mücadele yılı olacağı daha başından belli olmuştur. 2004 yılının 1 Haziran Atılımı temelinde gelişen mücadelesinin birikimleri temelinde, 2005 yılında özgürlük hareketimizin daha güçlü bir pratikleşmeyi yaşayacağı açığa çıkmıştır. Bütün bunlara bir de Önder Apo'nun, yeni paradigmanın halk örgütlenmesi olarak KKK (Koma Komalên Kürdistan) sistemini Newroz'da ilan etmesi ile hareketimiz örgütsel bakımdan da yeni bir açılıma ve hamlesel bir gelişme sürecine girmiştir. İşte 2005 yılı tüm bu olay ve gelişmelere dayalı olarak gerçekleşen, gerçekten de en büyük mücadele yıllarından birisi olmuştur. 1 Haziran stratejik atılımının en kapsamlı pratikleşme yılını ifade etmiştir.

Her şeyden önce ideolojik mücadele alanında yoğun bir savaşımın verildiği bir yıldır. Her türlü saptırmalara karşı, provokatif-tasfiyeci eğilimin etkilerinin bozucu, zayıflatıcı özelliklerine karşı yine Demokratik Konfederalizme ve Önder Apo'nun Demokratik Sosyalizm çizgisine yöneltilen eleştirilere karşı yoğun bir ideolojik mücadele bu yılda yaşanmıştır. Tasfiyeciliğin etkileri tasfiye edilerek, yeni militanlaşmanın geliştirildiği, yine "Bir Halkı Savunmak" kitabının ortaya koyduğu teorik çerçeve özümsenerek, yeni çizginin pratiğe geçirildiği bir yıl olmuştur 2005 yılı. Yine örgütsel alanda en kapsamlı bir yeniden yapılanma ve inşa yılını ifade etmektedir.

Özgürlük hareketimizin tarihinin en kapsamlı örgütsel adımlarının atıldığı bir yılı olmaktadır. En çok kongre ve konferansların yapıldığı, örgütsel alanda en büyük tartışmaların, kuruluşların, başlangıçların ortaya çıkartıldığı bir yıldır. HPG açısından 3. Konferansın yapıldığı bir yıl olmuştur. Daha yılbaşında gerçekleştirilen 3. Konferans temelinde gerillanın yeni paradigmaya uygun olarak kendisini yeniden yapılandırdığı ve büyük mücadele yılına güçlü bir pratikleşme ile cevap verdiği bir yılı ifade etmektedir. Diğer yandan PKK'nin yeniden inşası temelinde yürütülen hazırlıkların yeniden inşa kongresi ile taçlandığı ve bu anlamda PKK'nin yeni paradigma temelinde yeniden inşa edildiği, Kürt halkına, onun özgür demokratik yürüyüşüne öncülük eden, kurmay heyet olarak halkı yeni başarılara taşıma kararlılığıyla PKK'nin mücadele sahnesine kendini yenilemiş ve yeniden yapılandırmış olarak çıkardığı bir yılı ifade etmektedir. Bu anlamda partileşme yılı, PKK'nin yeniden inşasında büyük kararlaşma ve hamlesel adım atmayı ifade etmektedir. Bunlarla birlikte Kürdistan Demokratik Konfederalizminin Önder Apo'nun Newroz'daki ilanı temelinde şekillendirildiği, bir sisteme kavuşturulduğu ve bu temelde Özgürlük Hareketimizin Demokratik Ekolojik Cinsiyet Özgürlükçü Toplum paradigması çerçevesinde kendisini yeniden yapılandırdığı bir büyük örgütsel şekillenme yılını içermektedir 2005 yılı. Kurum ve kuruluşlarıyla, yine sözleşmesi ile ve icra organlarının oluşturulmasıyla demokratik konfederalizmin vücut bulduğu bir yıl oluyor. Bu temelde hareketimizin Kürdistan'ın dört parçasında ve yurtdışındaki tüm kurum, kuruluş ve örgütlerinin kongre ve konferanslar yaparak, kendilerini demokratik konfederalizm sistemine kattıkları, KKK sisteminin hedef ve ilkelerine göre kendilerini yeniden yapılandırarak sistemin bir parçası haline getirdikleri bir süreç yaşanmıştır.

"2005 yılının kahraman şehitleri, her şeyden önce büyük gerillalaşmanın şehitleridir. Yeni paradigma doğrultusunda ve yeniden partileşme yolunda yeni gerillanın yaratılmasının şehitleridir"

Bu çerçevede en başta

kadın örgütlerimiz, yine gençlik örgütlerimiz yaptıkları kongre ve konferanslarla KKK sisteminin örgütsel öncülüğü olarak kadın konferderalizmini ve gençlik konfederalizmini yaratmaya çalışmışlardır. KJB oluşumu, yine Komalên Ciwan yapılanması, KKK sisteminin inşasını halk içinde gerçekleştirecek, kadın ve gençlik konfederalizminin yaratılmasını ifade etmiştir. Böylece büyük bir örgütsel hamle hem yeniden yapılanma, hem de halk örgütlülüğünü geliştirme temelinde ilerletilmiştir. Diğer yandan tüm bu ideolojik mücadele ve örgütsel yeniden yapılanma çalışmaları kuşkusuz, büyük bir direniş temelinde ve bu direnişin ortaya çıkardığı zeminde yarattığı gelişmeler üzerinde gelişmiştir. Direniş en başta halk direnişi olarak vücut bulmuştur.

Bilindiği gibi 2005 Newroz'u tarihin en büyük Newrozlarından biri olarak gerçekleşmiştir. Önder Apo'nun ilan ettiği Kürdistan Demokratik Konfederalizmini sahiplenme Newroz'u, Önderlikle buluşma ve bütünleşme Newroz'u olarak gerçekleşmiştir. Ardından yıl boyunca gençliğin, kadınların eylemliliği gelişerek devam etmiştir. Özellikle 1 Eylül Dünya Barış günü çerçevesinde Önder Apo ile buluşma ve Önderlik üzerindeki ağır baskı, işkence ve imha sürecini protesto temelinde günlerce süren büyük direnişler gerçekleştirilmiştir. Halkın bu sürekli gelişen serhildanına en fazla da gerillanın meşru savunma temelindeki aktif direnişi eşlik etmiştir. Özellikle 1 Haziran Atılımı ardından 2004 yılı içinde belli bir deneyim, tecrübeyi yeniden kazanan, yaşanan kısmi pratik içerisinde adeta kendini eğitip hazırlayan gerilla, meşru savunma savaşının en yaratıcı taktiklerle başarılı örneklerini 2005 yılında gerçekleştirmiştir. Özellikle kendisini teknik bakımdan ulaştırdığı gelişmeye dayanarak, kısmi bir teknik kullanma temelinde de sabotaja dayalı çok başarılı bir savaşı, 2005 yılının ilk yarısında vermiştir. Öyle ki bu, düşmanı perişan etmiştir, Türk ordusunu çaresiz bırakmıştır. Genelkurmayın "kalleşçe savaşıyorlar, ne yapalım" diyerek acizliğini ifade edecek kadar Türk ordusu üzerinde etki bırakmıştır. Yine gerillanın kendisini koruyabildiği, halka büyük umut ve coşkunun verildiği bir mücadeleyi ortaya çıkarmıştır.

Öyle ki ideolojik mücadele, örgütsel yeniden yapılanma, Demokratik Konfederalizmin ilanı, halk serhildanının gelişimi, gerillanın bu temeldeki başarılı bir meşru savunma savaşıyla birleşince daha yıl ortasında, Temmuz ayının sonuna ulaşıldığında, Türkiye'nin siyasi gündemini tümüyle Kürt sorununa kilitleyen, çürütme politikasını boşa çıkaran, Türkiye yönetimini gelişen özgürlük direnişi karşısında yeni politikalar oluşturmaya zorlayan bir durumu ortaya çıkarmıştır. Hem Türkiye'de, hem dünyada en çok tartışılan konulardan birisi Kürt sorunu ve bu temelde özgürlük hareketimizin geliştirdiği direniş olmuştur. Öyle ki siyasi gündem giderek Kürt sorununa kilitlenmiş, bu temelde Türkiyeli aydınların bu kilitlenmeyi aşmak üzere yeni bir arayışları, demokratik çözüm inisiyatifleri ortaya çıkmıştır. Bunun

hareketimizle de ilişki içerisinde gelişme göstermesi, Türkiye yönetimini etkilemiş, nitekim aydınlarla görüşen Başbakan Tayyip Erdoğan hem Ankara'da, ardından geldiği Amed'de Kürt sorununa ilişkin Türkiye tarihinin yönetim düzeyinde yaptığı en net ve kesin açıklamalarda bulunmuştur. Kürt sorununu tanımlamıştır. Bu konuda devletin geçmişte hatalar yaptığını ifade etmiştir. Kürt sorununun demokratik yöntemlerle çözülmesi gerektiğini belirtmiş, kendi sorunu olarak sahiplenmiş, beyaz bir sayfa açarak sorunu çözme sözü vermiştir.

Serxwebun (Ahmet Okur)

Bunun hareketimizce de 1 aylık eylemsizlik kararı alınarak desteklenmesi, Türkiye kamuoyunda Kürt ulusal yapılanışında ve tüm bölgesel ve uluslararası demokratik kamuoyunda yeni bir umut ve heyecan yaratma durumu gerçekleşmiştir. Böyle bir gelişmenin inkar ve imha siyasetinde ısrar eden güçler üzerinde, güçlü bir baskı oluşturması ardından bu güçler de, böyle bir gelişmeyi önlemek için yeniden topyekun savaş konseptini gündemleştirmişlerdir. Özellikle Genelkurmay kaynaklı olarak önce bunun propagandası yapılmış, ardından da 23 Ağustos 2005 tarihinde yapılan Milli Güvenlik Kurulu toplantısında Türkiye devletinin Kürt halkına ve Özgürlük hareketine karşı yeni politikası olarak topyekün savaş konseptinin kararlaştırıldığı ilan edilmiştir. Yılın ondan sonraki dönemi Türkiye yönetiminin topyekün savaş konsepti temelinde Özgürlük hareketimize karşı çok yönlü saldırılar ve oyunlar geliştirdiği, hareketimizin ve halkımızın da bunları bozmak, boşa çıkartmak, etkisizleştirmek, özgürlük mücadelemizin yenilmezliğini göstermek için kahramanca direndiği bir süreç olmuştur. Mücadeleyi bu düzeye getiren, hareketimiz ve demokratik direnişimizin başarısını görmek gerekiyor.

Türkiye başbakanının Kürt sorununa ilişkin söyledikleri sözler tarihi anlam ifade etmektedir. Bir Türkiye başbakanına bu sözleri söyletmek 2005 yılı direnişimizin en büyük başarısıdır. İnkar sisteminin nasıl çatır çatır kırılmakta olduğunu herkese göstermiştir. Çürütme politikasının yenilgiye uğratıldığını, Türkiye devletinin yeni politikalar üretmek zorunda olduğunu ortaya çıkarmıştır. Diğer yandan Kürt halkının ve Özgürlük hareketinin ne kadar barışçıl, demokratik çözümden yana olduğunu tüm Türkiye ve dünya kamuoyuna göstermiş, savaştan yana olan, savaşı dayatan gücün Türkiye genelkurmayı olduğunu, Türk devleti olduğunu herkese göstererek bu inkar ve imhacı güçleri ciddi bir biçimde teşhir ve tecrit etmiştir. Gerçekleri Türkiye ve dünya kamuoyuna bir kere daha netçe göstermiştir.

Yine topyekün savaş kapsamında gelişen saldırıları da özellikle Şemdinli'de kontr-gerilla saldırısının suçüstü yakalanması, saldırganların yakalanıp gerçeklerin açığa çıkarılmasıyla kamuoyunda iyice teşhir olması sağlanmıştır. Topyekün savaş konseptinin nasıl bir konsept olduğunu, ne kadar kirli ve hilebaz olduğunu Şemdinli olayları göstermiştir. Böylece özellikle Kürt halkının geliştirdiği serhildanlar, demokratik kamuoyunun gös-

terdiği duyarlılık, topyekün savaş konseptinin ciddi bir yara almasını, deşifre olmasını sağlamıştır. Neredeyse topyekün savaş konseptinin ölü doğmasına yol açmıştır denilebilir. Bu temelde 2005 yılı sonuna gelindiğinde gerçekten de yılın her bakımdan kıran kırana geçen, kıyasıya yaşanan büyük bir mücadele yılı olduğu, büyük çatışmalarla geçtiği ve kazananın da Özgürlük hareketimiz olduğu açık görülen ve hemen hemen herkesçe de kabul edilen bir gerçek olmuştur.

> "Kapsamlı bir direnişin gösterildiği ve zaferlerin kazanıldığı 2005 yılının yaratıcılarının en başta Önderliğimiz ve O'nunla en çok bütünleşen, O'nu takip eden, Önderlik çizgisine her şeylerini veren kahraman şehitlerimiz olduğu bir gerçektir"

1 Haziran Atılımının 2004 yılındaki deneyim ve birikimleri 2005 yılında kapsamlı bir pratiğe dönüştürülmüştür. İdeolojik mücadele alanında, halk serhildanı alanında, demokratik örgütlenme alanında ve meşru savunma direnişi alanında bütünlüklü bir mücadele hamlesi 2005 yılında gerçek anlamda yaşanmıştır. Yeni stratejimizin en kapsamlı pratiğe döküldüğü, dolayısıyla da her alanda pratik tecrübemizin en çok geliştiği yıllardan biri olmuştur 2005 yılı. Nitekim bu temelde değerlendirilerek 2005 yılının büyük mücadelesinin zengin dersler çıkartılıp özümsenerek, 2006 olağanüstü mücadele yılına kapsamlı hazırlanılmış ve 2005 yılı birikimi üzerinde daha büyük bir mücadele yılı olarak 2006 karşılanabilmiştir. İşte böyle kapsamlı bir direnişin gösterildiği, büyük mücadelelerin verildiği ve zaferlerin kazanıldığı yılın yaratıcılarının en başta Önderliğimizle birlikte, Önderlikle en çok bütünleşen, onu özümseyen, onu takip eden, Önderlik çizgisine her şeylerini veren kahraman şehitlerimiz olduğu bir gerçektir.

Bilinmelidir ki, her şeyden önce 1 Haziran Atılım sürecinin hazırlanması büyük zorluklarla provokatif, tasfiyeci eğilimle kıyasıya bir mücadele ile gerçekleşmiştir. Böyle bir mücadelenin en önde gelen militanlarından birinin Erdal yoldaş olduğu bilinmektedir. Talihsiz bir kaza ile Erdal yoldaşın şehit düşmesi, 1 Haziran atılımına gerillanın ve halkın güçlü hazırlanmasında, provokatif, tasfiyeci eğilim karşısında donanımlı durmasında en büyük etkiyi yapmıştır. Denilebilir ki, her türlü provokatif, tasfiyeci dayatmaya karşı yeni bir direnişe, 1 Haziran Atılımına kahramanca yönelmede gerillanın yemini olmuştur Erdal yoldaş.

Nasıl ki, Birinci 15 Ağustos Atılımının büyük komutanı Agit yoldaş olmuşsa, ikinci 15 Ağustos Atılımının büyük komutanı da Erdal yoldaş olmuş ve HPG bu büyük komutanının özellikleri ile donanarak, onun öncülüğünde büyük bir kararlılıkla 1 Haziran Atılım sürecine yönelmiş, böyle bir yönelim içerisinde önüne çıkan bütün engelleri aşma kararlılığını ve gücünü gösterebilmiştir. Ardından 2004 yılı içerisinde, direniş sürecinde bu direnişi başarıya götürmek için her şeyini veren onlarca şehidimiz olmuştur. En başta Şilan Yoldaşı anmak gerekir. Çünkü mücadele sadece Kuzey'de değil, Kuzey'de, Güney'de, Doğu'da Kürdistan'ın her alanında gelişmiştir. 1 Haziran Atılımı gerçekten de bütün Kürdistan'ı içine alan bir atılımdır. Böyle bir süreçte 2004 yılının büyük başarısını taçlandırmada güçlü katkıları, heyecanı, coşkusu, kararlılığı, Önderliğe bağlılığıyla bütün hareketimize, gerillaya, kadın özgürlük militanlığına öncülük eden bir duruşun sahibi olmuştur. Hareketimizin yönetim üyeleri içinde olan Erdal ve Şilan yoldaşın bu öncü yürüyüşü, bütün Özgürlük hareketimize ve gerillaya yön veren, şekil veren, ruh veren, kararlılık veren bir gerçeği ifade etmiştir. Erdal ve Şi-

lan yoldaşlar öncülüğünde netleşen, kararlılaşan kadro ve militan yapısı, her alandaki mücadeleye büyük bir kararlılıkla yürümeyi bilmiştir. 2005 büyük mücadele yılı işte böyle bir kararlılığın eseri olmuştur. Erdalların, Şilanların komutanlığında gerçekleşmiştir. Ve büyük kahramanlıklara, öncülerine layık direnişlere yol açarak, yüzden fazla kahraman şehidin ortaya çıkmasını sağlayarak büyük mücadele yılı olduğunu kanıtlamıştır. 2005 yılının kazanımlarını yaratanların bu büyük kahraman şehitlerimiz olduğu, tartışma götürmez bir gerçektir.

Dersim'de Serkeft ve Orhan yoldaşlar, yine 2004'te gelen Tekoşin ve Seyit Rıza yoldaşların anılarına bağlılık temelinde büyük bir direnişin gerçekleştiği bilinmektedir. Amed'de, Erzurum'da, Serxwebun yoldaşın anısına bağlılık temelinde gerillanın kahramanca direndiği bir gerçektir. Her iki alanı da etkileyecek şekilde direnişe öncülük yapmayı bilmiş ve birçok kahramanca direnişin çekim gücü olmuştur. Yine Botan'da onlarca kahraman gerillanın gözünü kırpmadan şahadete ulaşması, böyle bir yılın güçlü bir biçimde yaratılıp kazanılmasını sağlamıştır. Özellikle Dersim'e kadar gitme sürecinde olan Nucan yoldaşın ve grubunun kahramanca direnişi, şahadeti, hem Botan'ı hem de bütün gerillayı derinden etkilemiştir. 1 Haziran Atılım süreci boyunca Güney'de kendisini eğitip hazırlayan ve öncülerinin izinde kararlılıkla Dersim'e kadar yürüme azmini, büyük bir istekle, heyecanla, inatla ortaya koyan Nucan Yoldaşın tutumu, kararlılığı tüm gerilla yapısı üzerinde gerçekten de derin etkiler bırakmış, herkesin kendisini yenilemesine, mücadele yeminini daha net ve kararlı yapmasına, daha etkili bir pratiğe yönelmek istemesine yol açmıştır. Her şeyden önce bu büyük mücadele yılının kazanılmasının sahibi bu kahraman şehitlerimizidir; Serkeftlerdir, Nucanlardır, Serxwebunlardır, onlarca kahraman şehidimizdir. Bu şehitlerimiz, 2005 yılının kahraman şehitleri, her şeyden önce büyük gerillalaşmanın şehitleridir. Yeni paradigma doğrultusunda ve yeniden partileşme yolunda yeni gerillanın yaratılmasının şehitleridir. Gerillanın kendini yenilemesi, yeniden yapılandırması, meşru savunma stratejisinde güçlü ve başarılı taktikler uygulayan bir güç haline getirmesinin, böylece meşru savunma çizgisinin gerillasını yaratmanın şehitleri olmuştur. Yeniden gerillalaşma şehitleri, ARGK'nin kahramanlık ruhunun HPG'ye taşınmasının şehitleri olmuştur. HPG'nin gerillanın kahramanlık çizgisini temsil eden, yeni stratejik sürece taşıyan bir güç olduğunu kanıtlamanın şehitleri olmuştur.

Yine 2005 şehitlerimiz yeniden partileşme şehitleridir. PKK'nin yeniden inşa şehitleri, Demokratik Sosyalizm çizgisinde yeniden partileşmenin, PKK'nin yeniden inşasını yaratmanın, yeni PKK militanlığını ortaya çıkarmanın şehitleridir. Yeni PKK militanlığının ne olacağını, özelliklerinin, ölçülerinin, kararlılığının nasıl olduğunu kanıtlamanın ve göstermenin şehitleridir. Dolayısıyla 2005 şehitleri, yeniden partileşmenin öncü militan şehitleridir. Parti militan ölçülerini

ve özelliklerini ortaya çıkaran şehitleridir. Yine HPG komuta çizgisini yaratan, HPG'-nin komuta özelliklerini ortaya koyan şehitlerdir. Parti militanlığının ve HPG komutanlığının ölçü ve özelliklerini herkese gösteren, açığa çıkartan şehitlerdir. 2005 şehitlerimiz yine Demokratik Konfederalizmin ilan şehitleri olmuştur. Demokratik Konfederalizmi sahiplenme, Önderlikle bu temelde bütünleşme, demokratik konfederalizm çizgisini halka taşıma, sahiplenme ve inşasını gerçekleştirme şehitleri olarak rol oynamışlardır. Eğer hareketimiz bu kadar kongre ve konferans yapabilmişse, Demokratik Konfederalizm çizgisinde kendisini böyle güçlü yeniden yapılandırabilmişse bunun her şeyden önce kahraman şehitlerimizin gösterdiği büyük direnişle ve o direnişlerin yarattığı değerler üzerinde gerçekleştiği tartışma götürmez bir gerçektir.

Kısaca 2005 yılı şehitlerimiz yeni paradigmanın zafer ruhunu İfade etmektedir. Yeniden yapılanmanın şehitleridir. 1 Haziran Atılımının güçlü direniş pratiğini geliştirmenin şehitleridir. 2005 yılını Özgürlük hareketimiz ve halkımız için zafer yılı haline getirmenin şehitleridir. Biz 2005 yılı şehitlerini Nucanları, Serkeftleri, Sexwebunları böyle bir anlayışla ve ruhla anıyoruz. Anılarının yeniden partileşme, gerillalaşma ve halkın Demokratik Konfederalizmi ile cisimleştiğini ifade ediyoruz. Daha şimdiden hareketimizin ve halkımızın bu büyük şehitlerimizin anılarına böyle büyük abideler dikmiş olmaları, onların anılarını yeniden partileşmeye, yeniden gerillalaşmaya ve Demokratik Konfederalizme dönüştürmeleri anılarının yüz yıllara yayılacağının, güçlü sahiplenildiğinin ve halkın zafer yolu haline getirildiğinin bir kanıtı olmaktadır. Şimdiden bunlar gerçekleşmiş olgulardır. Önümüzdeki süreç hareketimizin ve halkımızın bu yolda kararlılıkla yürüyeceği ve bu büyük abideleri, demokratik temelde örgütlenmiş, özgürlüklere koşan bir halk haline getirerek taçlandıracağı bir süreç olacaktır. Dolayısıyla bu büyük şehitlerimizin emekleri, direnişleri, anıları, demokratik konfederalizm çizgisinde örgütlenen bir halk, onun kahramanlık çizgisinde savunan örgütlenmiş bir gerilla, hepsine öncülük eden Önderlik çizgisinin örgütlenmesi olan bir parti gerçeğinde somutlaşacaktır. Bu kararlılık ve inançla 2005 yılı şehitlerini anıyoruz. Onların anılarını bu biçimde sahiplenerek, pratikte gereklerini başarıyla yerine getireceğimizin sözünü veriyoruz. Bu temelde diyoruz ki,

– Yeniden partileşmenin, gerillalaşmanın ve demokratik uluslaşmanın şehitleri ölümsüzdür!

– Nucanların, Sexwebunların, Serkeftlerin anıları, özgürlük mücadelesinin öncüleri, komutanları ve yol göstericileridir!

– Hareketimiz ve halkımız Önder Apo'nun çizgisinde ve şehitlerimizin komutasında kararlılıkla yürüyerek özgürlük ve demokrasi mücadelesini zafere götürecektir!

Halk Savunma Komitesi

Ocak Şubat
Mart ayı şehitleri

geldiler bilinmeyenden
ellerinde gümüş şamdanları
ve eteklerinde
zambak kokularıyla geldiler
o gece adı olmayandan
geceyi toplayıp şamdanlarında
ve bizleri bırakıp güne
gittiler bilinmeyenlere
artlarında kavgaları kaldı bizlere

"Kendi şehitlerinin anısına yerinde ve zamanında mücadeleyi yükseltenler, anılarına anında sahip çıkanlar büyük bir davanın sahibi, yürütücüsü olurlar. Onlar büyük bir yaşam, halkın tümünün yaşamı olurlar. İnsan kendi tarihi, yine parti tarihine baktığında rahatlıkla diyebilir ki, bu tarih şehitlerin tarihidir. Hepimizi bırakalım, bu tarih, onu kendi kanlarıyla yazan şehitlerin tarihidir. Belki bazıları kötü yola girer, bazıları kendilerini kandırır ve kendileriyle oynar. Belki bazıları döner, ama şehitler için dönmek yoktur; şehitler için düşmek, şehitler için teslim olmak, şehitler için korku yoktur. Bunun için de diyoruz ki, bizim esas ve daimi önderlerimiz şehitlerin kendisidir"

Önder Apo

Tanrılarla hesaplaşmaya gider gibiydi

kuruyup çatlasa da dudaklarım tenezzül etmez bulanık sulara gücüm yetmezse de geçmeye yelken açacağım sonsuz okyanuslara

Adı, soyadı: **Muhammed ABDO**
Kod adı: **Faik ZAP**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin 1979**
Mücadeleye katılım tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **1 Ocak 2005, Kelika sınırı/Haftanin**

Şehit Faik, gençliğin hareketliliğinin sıcaklığını hep içinde yaşamış ve onunla büyümüştü. İnsana layık bir yaşamın halkına çok görüldüğünü anladıkça, intikam duyguları gelişmişti. Yüreğinde halkına olan derin bağlılığı derin bir sevgi yaratırken, düşmana olan öfkesi ise kinini bilemişti. Halkına olan derin sevgisi ve onu insanca bir yaşama layık görmeyen düşmana olan kini kıyasıya bir savaş alanı olmuştu yüreğinin tam ortasında. Bu savaşın yürütüleceği meydan ise Kürdistan dağlarından başka bir mekan olamazdı. Zor olanı seçmişti, ama zor olanın anlamı ve güzelliği O'na direnme gücünü de vermişti. Ucuz yaratılan ne varsa bu dünyada bir kalemde silinip atılıyordu çünkü. Kolay elde edilen hiçbir güzellik yürekte yer edinmiyordu. Ve zorluklara dayanma gücünü bu kanundan alıyordu Faik heval. İçinde yaşattığı halk ve Önderlik sevdası, O'nu en zor durumlarda hep kurtuluşa ve kahramanca bir yanıta götürüyordu. Eğer sorsalardı neydi bu yaşamın özeti diye, işte böyle yanıtlarlardı sizi. Faik hevalin kavgasının kanunun buydu. Düşmana olan kini arttıkça halkına olan sevgisi de büyüyordu. Halkını sevdikçe, zulme karşı katmer katmer büyüyen bir kindi yüreğindeki. Bu amansız kavganın, halk sevgisinin yengisi ile sonuçlanacak olan bu savaşın tanıklığını da sahipliğini de dağlar yapmıştı.

1978 yılının bir sonbahar gecesi Afrin'in Hıse köyünde dünyaya geldi. Bu tarih, PKK'nin 1. Kongresine denk düşüyordu. Bir anlamda PKK ile yaşıttı. PKK ile büyümüştü. Acılarına, direnişlerine tanıklık ettiği ve yeniyi yaratmanın zorluklarına katlanmış bu hareketin bir ferdi olmayı yüreğinde, ruhunda hiçbir ikircikllik yaşamadan bir zorunluluk olarak gördü vicdanı ile hesaplaşırken. 1994 sonlarında gerilla saflarına katıldı. Tarihi yazmak gibi bir onur bir tek O'nun nesline bahşedilmişti. Bu onurdan payına düşeni de savaştığı, direndiği yarattığı sürece alacağının farkındaydı. Güzel olan, tarihe mal olan hiçbir yaratımın kolay elde edilemeyeceğinin de farkındaydı. Ve o zor olanda saklı olan güzellikleri, anlamları yarat-

mada kararlıydı. Bu anlamların, güzelliklerin ve insanca yaşamın da Önderlik çizgisinde yürüyerek kazanılabileceğinin farkındaydı.

Her engeli aşacak olan gençlik enerjisi pusulası gibiydi ve başarma azminde en önemli dayanak noktası idi. Yorulmak bilmeden her yere koşturuyordu, O'nun ayak izlerinin kalmadığı bir patika, bir dağ doruğu kalmamıştı neredeyse. Çevresi O'nun bu kadar atik ve moralli olmasını hayret ve merakla izlerdi. Tek tutkusu Botan, Herekol, Kato dağlarına ve dört mevsime başkaldıran Faraşin ovasına gitmekti.

Faik (Muhammed Abdo)

Yoldaşlığını büyük bir sevgi ve coşkuyla paylaşırdı. *"Göreve kilitlenmek, moralli olmaktan geçer"* diyordu. Duruşunda ve bakışındaki netlik, karşısındaki her insanda bir güven duygusu yaratır, içten ve rahat davranmaya götürürdü. 1996 yılında tüm gençlik sıcaklığıyla Kuzey'e adım attığında kelimelerin ötesinde bir heyacanın dalgası vardı üzerinde. *"Bizim yolumuz uzak, bu yüzden yükümüz de ağır olmalı"* diyordu. Güzel, onurlu, anlamlı olan bir yaşamı yaratmanın zor olduğunu, kavganın ilk kanunu olarak ezberlemişti çünkü. Yorulmak moralini etkilemezdi. *"Militanca bir yaşama moralli bir duruş, kahkahalı bir gülüş yakışır"* derdi yorgun düşen günlerin ardından.

Faik (Muhammed Abdo)

Faik heval Zap suyunun coşkun akışına, derin vadideki yankılanan sesine hayrandı. En çok ona benzemek isterdi. Doğanın en güzel bir parçası, koca bir tarihin tanığıydı Zap.. Faik heval, *"halkımın benzersiz trajedisini bilen ve göğsünde taşıyan da benim"* diyerek ismini Faik Zap koymuştu. Zap'ı seyretmeye doyamazdı. Zaman kavramını yitirmişcesine doyumsuzca izlerdi Zap nehrinin akışını.

Operasyonlar sırasında B-7 silahını tercih ederdi. *"Onlar bizim gibi genç militanlarla baş edemezler"* cümlesini iddialı bir şekilde bıkmadan, neşeyle söylerdi. Savaş hakkındaki sohbetleri, kahramanlar üzerine değerlendirmeleri insanda hayranlık uyandıran düzeydeydi. Tüm görevlerinde ve yaptığı işlere yaşam coşkusu damgasını vururdu.

1998 yılı bizim için büyük bir direniş yılıydı. Umutların direnişe ve iradeye dönüştüğü bir yıl olmuştu. Düşmanın yoğun operasyonlarıyla geçen ve buna karşı sergilenin direnişlerin damgasını vurduğu bir yıldı. Faik heval o dönemde Besta'daydı. Besta'ya düzenen kapsamlı operasyonda Faik heval halk ve mücadele sevgisiyle, üzerine düşen tüm görev ve sorumluluklarla yine en öndeydi. Bu operasyonda yaralanıp gruptan kopmuştu. 6 gün boyunca yaralı haliyle tek başına kalmıştı. Bu günlerde bile sadece arkadaşlarını düşünüyordu, sadece onları merak ediyordu. Güçten düşmüş bedeni bile ses-

sizliğe gömülmüştü. Arkadaşları hep en büyük güç kaynağı olmuştu O'nun için. Ve yaralarının sızısını bastırıyordu arkadaşlara olan özlemi. 6 günün sonunda arkadaşlara ulaştığında, üç yerinden yaralanmış olmasına rağmen, arkadaşların "nasılsın" demesine kalmadan, *"arkadaşlara bir şey oldu mu? Arkadaşların durumu nasıl"* demişti kimsenin konuşmasına fırsat vermeden. Daha nasıl anlatılabilir ki Faik hevaldeki derin yoldaşlık sevgisi. O'nu bu sevgiden ancak ölüm ayırabilirdi. Eğer bir ayrılık olacaksa da bu, sadece bütün ayrılıkların, sevgilerin bir kavuşmaya dönüştüğü o sonsuzlukta olmalıydı. Eğer sonunda şehadet tacını giymek varsa, o zaman katlanabilirdi halkından, yoldaşlarından ayrılmanın acısına. Çünkü ölümü ancak böyle öldürebileceğini biliyordu.

Faik (Muhammed Abdo)

Bu özle sevgi ve bağlılığını taçlandırdı. O, Önderlik aşkının, halk, arkadaş sevgisinin fedaisiydi. Önderliğin yakalandığını duyar duymaz BKC'yi arkadaşından zorla alıp tek başına tepeye çıkan Faik heval, tanrılarla hesaplaşmaya gider gibi öfkeli idi. Birçoklarımız gibi öfkesiyle yeri göğü yakacak kadar isyan doluydu.

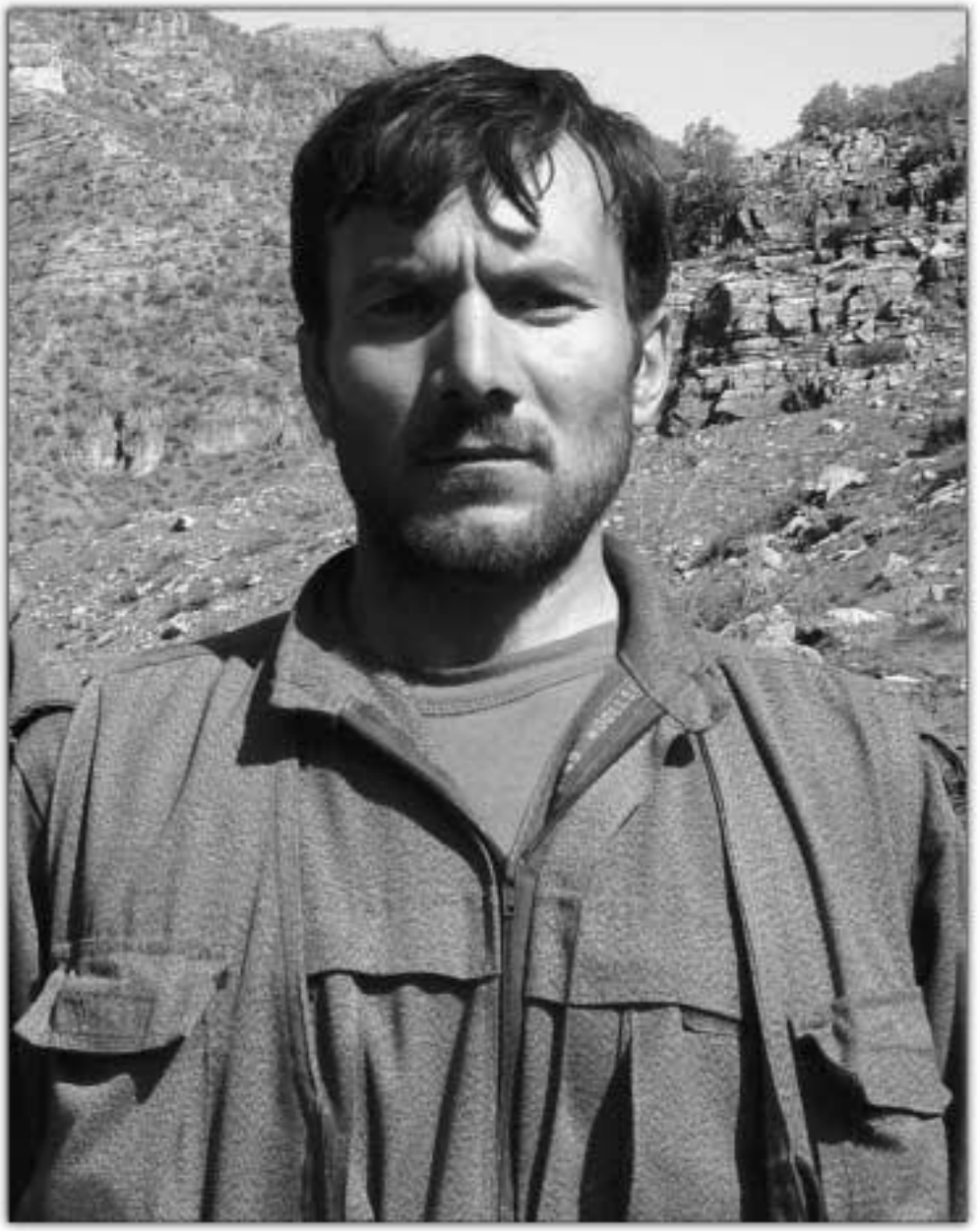
Faik heval, gelip geçen grupların, yoldaşların karşılanmasında benzersiz bir mütevazılığın simgesiydi. Haftanin'i çok severdi. Nedenini sorduğumuzda, *"Haftanin, kahramanlığın, direnişin kalesidir, her tepesinde şehit düşen yoldaşların anısı var, her taşın altında bir hatıra, semasında yaşayan ruhlar beni çeker, ben Xantur'u nasıl unutabilirim"* derdi.

Tepeleri dağ gibi aşan, yorulmak bilmeyen Faik arkadaş, Haki Karer Akademisi'ne gönderileceğini duyduğunda, hem kanla sulanan alanları geride bırakmanın zorluğunu yaşamış hem de sürece cevap vermek için güçlü bir yoğunlaşmayı yaşaması gerektiğini düşünmüştü. Kendisini son gördüğümde sımsıkı sarılmıştık tüm hasretlikleri geride bırakarak. Yeniden o çok sevdiği Haftanin'de görüşme şansımız olmuştu. Eğitimden aldığı güçle daha bir canlanmıştı. Gördüğü eğitimin derinliğini ve gerekliliğini anlatırdı sohbetlerimizde. *"Aydınlanmak için eğitime gidin"* diyordu.

Faik hevalle yıllarca beraber kaldık. Ama bu defaki hali bambaşkaydı. Konuşmasında, duruşunda, yürüyüşünde bambaşka bir cesaret ve mutluluk belirgin bir şekilde görülüyordu. Bana *"eğitime git, geldiğinde Gabar'da görüşürüz"* demişti. Gabar olacaktı yeni buluşma mekanımız. Ama olmadı, görüşemedik Gabar'da. Faik heval, değerlerimize değer katarak abideleşti. O'nun yeri bizim kalbimizdedir. Senin gibi yaşamak en büyük mutluluk. Bu mücadeleyi seninle yaşayacağıma söz veriyorum.

Mücadele arkadaşları

Şehidi anlamak, şehidin hakkını vermek, şehidin vasiyetine göre yaşamak bir devrimcinin en temel, başta ele alması gereken görev ve sorumluluktur. Bunu egemen kılmak, onun savaşımını kesin vermek bağlılığının en vazgeçilmez bir gereğidir.

Önder Apo

HİÇ TANIMADIM SİZİ AMA...

"Şehitlerimizin temelleri üzerinde Kürdistan'da yeni bir yaşam doğacaktır. Yani özgür toplumda her biri bir gül gibi, hani derlar ya "Muhammed gülü" gibi dipdiri yaşayacak, kıpkızıl bir gül gibi her biri toplumun bir köşesini süsleyecek. Onlar özgür Kürdistan'ın, vatanın çiçekleridirler"

Önder Apo

Adı, soyadı: **Sibel SARTIK**
Kod adı: **...**
Doğum yeri ve tarihi: **Eruh, 1981**
Mücadeleye katılım tarihi: **20 Ocak 2005**
Şehadet tarihi ve yeri: **20 Ocak 2005**
Derguli/Gabar-gerilla saflarına gelirken

Adı, soyadı: **Hamdullah ÇINAR**
Kod adı: **...**
Doğum yeri ve tarihi: **Kulp ...**
Mücadeleye katılım tarihi: **20 Ocak 2005**
Şehadet tarihi ve yeri: **20 Ocak 2005**
Derguli/Gabar-gerilla saflarına gelirken

Adı, soyadı: **Nergiz ÖZER**
Kod adı: **...**
Doğum yeri ve tarihi: **Ceyhan, 1988**
Mücadeleye katılım tarihi: **20 Ocak 2005**
Şehadet tarihi ve yeri: **20 Ocak 2005**
Derguli/Gabar-gerilla saflarına gelirken

Adı, soyadı: **Zerga ESEN**
Kod adı: **...**
Doğum yeri ve tarihi: **Akkoç/Kızıltepe ...**
Mücadeleye katılım tarihi: **20 Ocak 2005**
Şehadet tarihi ve yeri: **20 Ocak 2005**
Derguli/Gabar-gerilla saflarına gelirken

Adı, soyadı: **Zuhal ESEN**
Kod adı: **...**
Doğum yeri ve tarihi: **Kızıltepe, ...**
Mücadeleye katılım tarihi: **20 Ocak 2005**
Şehadet tarihi ve yeri: **20 Ocak 2005**
Derguli/Gabar-gerilla saflarına gelirken

Aradan tam iki yıl geçmişti. Gazetede gördüm resimlerinizi. Kanayarak, yanarak, hınçla dolarak baktım resimlere. Ama en çok da cesaretle. Yarayı kızgın bir bıçakla temizler gibi baktım resimlerinize. İşkence edilmiş, paramparça olmuş, yerde öyle boylu boyunca uzanan resimlerinize, hiç tanımadığım resimlerinize...

Yolculuğunuzu düşündüm sonra, dağları mesken eylemek için yola çıktığınız o günü gözümde canlandırmaya çalıştım. Bahar dallarının tomurcukları kadar masumdu umutlarınız ve asi dağlarımıza uymayacak kadar çocuksuydu düşleriniz belki. Yürekleriniz bir serçeninki kadar ürkekti belki de. Bir tek inancınızın çelik gibi yaptığı yürekti sizi yollara süren.

Bilmediğiniz, tanımadığınız bir coğrafyayı yurdunuz gibi sevmeniz, karanlıklara dalmanız, sonra yıldız yağmurlarında sırılsıklam olmak isteyişiniz, susuzluktan çatlayan dudaklarınızı sabrı öğütleyen seslerle avutmanız bundandı belki. Yorgun ayaklarınızı hayallerin akışında yıkamanız bundandı belki de. Aysı geceler, zemheri soğuklar, gecenin ürkütücü sesleri çok yakındı size. Huzura benzeyen bir ana kucağı, yerleşik olmanın getirdiği geçici huzur, alışkanlıkların vazgeçilmez rahatlığı ise çok uzaktı size. Bunları bir kenara koymayı, aysız gecelerde yürümeyi, zemheri soğuğunda üşümeyi, yıldız yağmurları altında ıslanmayı seçmiştiniz. Çünkü yeni bir yaşama adım atıyordunuz. Bedeli ne ise öderdiniz.

Buna inanmamak mümkün mü? Gazetelerde o boylu boyunca uzanan resimlerinize bakınca buna inanmamak mümkün mü? Ama böyle bir sonu hiçbir gerilla adayı hak etmez bana göre. Kıran kırana çatışmalardan sağ çıkmalı, pusulardan geçmeli, acıya açacak yer kalmamalı insanın yüreğinde ve hatta anılar taşıyamayacak kadar ağır olmalı. Yaşamın her nefesinin ne kadar değerli olduğunu, onun her bir saniyesinde kendi soluğun olduğunu anladığında daha iyi anlamalı insan. Yani doyasıya çekmeli özgür yaşamı içine insan.

Böyle işin başında iken, hani tomurcuklar dallara yürümemişken, hani güneş ışıkları bulutların ardından belirmemişken, nehirler coşmamışken, ağaçlar yeşermemişken doğa sessizliğin karnını deşmemişken neden böyle erken gitmek!...

Böyle işin başında iken, hani tomurcuklar dallara yürümemişken, hani güneş ışıkları bulutların ardından belirmemişken, nehirler coşmamışken, ağaçlar yeşermemişken doğa sessizliğin karnını deşmemişken neden böyle erken gitmek!...

Budur acılara tanışık olan yüreğimizin kaldıramadığı gerçek işte yoldaşlar. Bizim size dair anlatacağımız çok şey olmalıydı tomurcuk dallar kadar masum yoldaşlarım. Yerde boylu boyunca uzananan bedenlerinize kurban olayım. Beyninizin, yüreğinizin içinde saklı umutları, düşlerinizi, heyecanlarınızı, korkularınızı tartışmak isterdim. Dağlara ulaştığınızda, gözlerinde yorgunluğun silemediği ışıltıya dalarak almak isterdim cevabı. Sonra hani olur ya, hepimizin ilk acemilikleri gerillacılığa dair, onları öğrenmek isterdim sizden. Şutik nasıl bağlanır, dumansız bir ateş nasıl yakılır, nöbetin kuralları nedir, bunları anlatmak isterdim size. Ve zamanla yarışırca-

sına sizdeki değişimi şu gözlerimle görmek isterdim. Zaman geçtikçe bir özgürlük savaşçısının disiplinini nasıl kazandığınızı gururla izlemek isterdim. Kendimle değil, bu hayatı böylesi güzelleştiren şehit yoldaşlarımdan aldığım gururla izlemek isterdim sizleri.

Ama yok, böyle bir ölüm değildi size yakışan. Bir gerilla olacak kadar cesaretli olan sizlere başka bir son lazımdı.

Beyninizin, yüreğinizin içine usulca süzülüp son anda neler hissettiğinizi anlamak isterdim. Etlerinizi lime lime ederken düşman, sizler o soğukluğa hangi düşün, umudun koynundaki sıcaklığa sığınarak direndiniz. Var mıydı geride kalanlara iletmek istediğiniz bir şey. Ve düşmanla böyle zamansız bir hesaplaşmaya girerken, hangi direnç sizi alnınız ak çıkardı o kavgadan. Ve daha böylesi yüzlerce soru...

Ama başardınız işte, zaten istediğiniz bu değil miydi? Bu düşmanın bizi sürüklemek istediği karanlık gecelere kanmadığınızı göstermek değil miydi? Bu çağda insanca yaşamak hala değerli bizler için. Zaten bu değil miydi isteğiniz? Yaşamak nefes alıp vermenin ötesinde insanların vicdanlarıyla hesaplaştığı bir er meydanıysa eğer, siz o meydanın en yiğit dövüşçüleriydiniz.

Evet sizleri tanımıyorum. Beyninizin, yüreğinizin içindekileri anlayamıyorum belki, ama ulaşmak istediklerinizi direncinizle yarattığınıza eminim.

Gazetelerde boylu boyunca uzanan resimlerinizde onca işkenceyi, çirkinliği, direnişe tahammülsüz olan düşmanın saldırganlığını görmüyor gözlerim. Halkına karşı görevlerini yerine getirmiş beş yiğidin huzurunu görüyorum sadece. Düşlere benzeyen bir ülke kurmak için düşlerde buluşmayı yaşama yeğ tutan beş dal tomurcuğun usulca zemherilerde kırılsa da ardında bıraktığı güzelliği görüyorum.

Mücadele arkadaşları adına
Zilan Diyar

Şırnak'ta katledilen hiç görmediğimiz beş yoldaşın anısına

Bir güne bir ömür sığdırdılar
Beş bedendi daha yeni filiz açıyorlardı
Uğruna ölecek davaları
Ve yaşama aşkı vardı yüreklerinde
Uzun tozlu, karlı yolları aştılar
Asi dağları gördükçe
korlanıyordu yürekleri
Mabetlerde ateş yakıp
Maviyi kucaklayacaklardı
Birleştikçe maviyle
Basacaklardı bağırlarına
Namludan püsküracek olan kızıl ateş
Hayalleriydi, umutlarıydı
Hasretleriydi, öfkeleriydi
Onları özgürlük dağlarına çeken.
Ama bırakmadı kahpe düşman
Beş yiğidin başak açmasını
ve onurluca yaşamasını
Şereflice yaşamak
düşman için şerefsizliktir
Beş candı
Direndiler günlerce işkencede
Canlarını verdiler ama
Korlanan yüreklerinin hırsını vermediler
Dört duvar arasında Mazlumlar gibi
direndikçe yükseldiler.
Yükseldiler ve poyraz rüzgarlarla
yollara düştüler
Birleşmişti beş beden
Adana'dan, Mersin'den ve Siirt'ten
Nergiz açacaktı dağlarda
Sibel koşacaktı kırlarda
Onlar beş beden beş yürekti
Sönmeyen bir meşaleydi
Bir güne bir ömrü
Bir ömre bir günü sığdıranlardı.
Yıldızlarla bir olup
Kalplerimizde sonsuza dek
yaşamasını bildiler

Mücadele arkadaşları adına
Şehit Sipan Konya

Cilo'nun asi yürekli gencine

Ne kadar söylenirse söylensin hiç bitmeyecek bir türkü, ne kadar çizilse de son fırça darbesiyle tamamlanmayı bekleyen bir resim, bitmemiş bir romandı. Ancak birbirlerini acılarından tanıyan insanların gözlerindeki acıyla tamamlayacakları bir yarımlık yani

Adı, soyadı: **Yılmaz BULDAN**
Kod adı: **Cilo MURAT**
Doğum yeri ve tarihi: **Yüksekova 1975**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999 Maxmur**
Şehadet tarihi ve yeri: **27 Şubat 2005, Bagok dağı/Mardin**

O yaşama olan bağlılığı ve yoldaşlığa olan inancıyla yer edindi halkımın gönlünde. Yüreğinde, yanardağların kin ve öfkesini, toprak ananın saf özünü ve insanlığa sunduğu değerlerin bereketini taşırdı. Hem bu kadar şefkatli hem de bunca asi olmayı nasıl başarırdı bilemiyorum. İki kapısı vardı sanki yüreğinin. Bir kapısından lanetli olanı, diğerinden ihaneti, zulümü alırdı içeri. Ve yanardağa benzeyen öfkesinin lavları ile eritirdi bu çirkinlikleri. Diğer kapısından dostlar, ezilenler, sevgiye inananlar, yani insana ait değerler girerdi. Ülkemin toprağı kadar bereketli kalbinde sevgiyle çoğaltırdı bu güzellikleri. Lanetin hapsolduğu kapıda O'nun öfkesi ve keskin bakışlarını görseydiniz, ürkerdiniz. Ama sevginin yeşerdiği, çoğaltıldığı yürek kapısında O'nun çocuk gözleri ile karşılaştığınızda bu gözlerin böylesine sıcak, masum bakabilen bu bakışların az önce öfkeden kıvılcımlanışına inanmakta zorluk çekerdiniz.

Ne yazmalı, ne söylemeli, neyi haykırmalı bu engin dağların doruklarına? Beraber paylaştıklarımızı mı, çocuk yaşta düşmanla yüzleşmeni mi ya da cesaretli, iradeli duruşunu mu, gelişim hırsını ve iddianı mı, kadına olan bağlılığını mı, yoksa sisteme başkaldırışını mı yazmalıyım, bilemiyorum. Ya da O'nu yitirmenin acısını mı?

Cilo deyince insanın aklına isyan, korunak ve bereket gibi kavramlar gelir. Bu kavramlardan sadece biri anlatamaz Cilo'yu. Bu kavramlar yan yana geldiğinde Cilo'yu anlatmak mümkün olur. Tek bir söz, bir tanım yetmez. Şairlerin dizelerine, ressamların tablolarına ya da romanlara dayanarak anlatılamaz O'na dair yaşananlar. Bu, sadece birbirlerini acılarından tanıyan insanların anlayacağı bir dil çünkü. Ne kadar söylenirse söylensin hiç bitmeyecek bir türkü, ne kadar çizilse de son fırça darbesiyle tamamlanmayı bekleyen bir resim, bitmemiş bir romandı. Ancak birbirlerini acılarından tanıyan insanların gözlerindeki acıyla tamamlayacakları bir yarımlık yani. İşte bu yüzden anlatmanın kafi gelmedi-

ğini biliyorum. Birileri gözleriyle tamamlasın diye yarım bırakıyorum bütün sözlerimi.

Her biri yarım olan bu bütünü tamamlayacak isim Cilo dağı gibiydi. Parçalı sevilemeyecek kadar bütün, ama boğazında düğümlenen kelimeler gibi yarım kalan bu hayatı belki de bir ismi tamamlar. Belki Cilo'nun dağını anlatmak, yarım bıraktığım yanları tamamlar. Cilo denince akla gelen isyan, sığınak, asilik kavamları tamamlar belki yarım bıraktıklarımı. İsmine benzeyen, ismiyle bütünleşen Cilo yoldaşı ismine yüklenen anlamlara bakarak anlamaya çalışırsınız diye umud ediyorum.

O'nu çocukluğunda tanıdım. Aynı şehrin Cilo'ya bakan bir sokağında büyüdük. Bütün yolların Cilo'dan geçtiğine inanırken çocukken. Merak eder dururken ardında neyi sakladığını. Küçük ayaklarımızın bedenimizi taşıyacağını bilsek, çıkar bakardık ardında saklananlara. Hayallerimizi büyüktük Cilo'ya sohbetlerimizde. Sanki hayatımızın her anını gözlüyordu. Saklambaç oynarken bizi ilk sobeleyendi. Tüm oyunlarımızın davetsiz katılanıydı. Hoşumuza giderdi aslında hayatımıza ortak oluşu.

Cilo heval ailenin ilk çocuğuydu, herkes üzerine titrerdi O'nun. Öyle olgun bir kişiliği vardı ki henüz çocuk olmasına rağmen büyükler bile saygı ve sevgiyle bahsederlerdi O'ndan. Cilo dağını oyunlarımıza ortak etmesinden anlamıştık sıradan bir yaşamı kabul etmeyeceğini, kendi yaşamının yolunu kendisinin belirleyeceğini. Bir tarafı hep başkaldırıydı çünkü.

Çocukken oynadığımız oyunlarda bile arkadaşlarıyla ilişkisi farklıydı. Duruşu bir parça Gever ovası, bir parça ovayı kucaklayan Cilo'ydu, Çarçela'ydı, yani Zagros'tu. Bir insan duruşunda bu iki parçayı bu kadar güzel bir arada yaşayabilirdi ancak. Bu iki parça bir insanda bu kadar bütünleşebilirdi ancak. Kişiliğiyle tüm dikkatleri daha o yaşta üzerine çekerdi.

Okulda da yaşamda olduğu gibi başarılı bir öğrenciydi. Hayatın başarılı öğrencileri olur ya, işte Cilo onlardandı. Giriştiği her işte iddialıydı, başladığı bir işi asla yarıda bırakmaz, ne pahasına olursa olsun bitirirdi.

Cilo heval, nerede olursa olsun her zaman mütevazılığı, insancıllığı ve hoşgörülülüğü ile öne çıktı. Huzur veren bir duruşu vardı, kimin yardıma ihtiyacı varsa onlara yardıma koştu. Böyle yapınca mutlu oluyordu. Zaten Cilo hevalin en belirgin özelliklerinden birisi insanların arasına hiçbir fark koymamasıydı. Çevresiyle sınıf farklılığı gözetmeksizin ilişkilenirdi. Her insan bambaşka bir dünya ve güzellikti. Hayatta her şeyin olumlu ve olumsuz tarafları vardı. Önemli olan olumsuzlara rağmen olumlulukları görüp umut edebilmek ve insanların elinden tutabilmekti. Cilo heval tüm hayatı boyunca böyle hissetti, böyle yaşadı.

Yaşamı damarlarında akan kan gibi derinden hissediyordu. Çocuk yaşlı, kadın erkek demeden herkese eşit yaklaşıyordu. Önemli olan insanların içindeki ışıktı. Ve O, hep insanların içindeki ışığa doğru yürüdü.

Parti ortamında da doğal, sade ve coşkulu kişiliğiyle bulunduğu ortama renk katardı. Öyle titiz bir çalışma sistemini kendi

kişiliğinde oturtmuştu ki, yaptığı her çalışmanın sonuçlarına bakarak O'nun kişiliğinde farklı bir yanını keşfederdiniz. "Çalışma saatlerinde yaptıklarınız kişiliğini, boş zamanlarınızda yaptıklarınız sahip olduklarınızı gösterir" sözünü okumuştum yıllar önce bir yerde. O'nun kişiliğinin aynası da yaptığı işler ve dolu dolu geçirdiği zamanlarıydı.

Kendisi kadar büyük hayalleri de vardı O'nun. Cilo hevalin tek hayali, Kuzey'e gidip orada savaşmaktı en güçlüsünden. Kuzey'de meydan okumak istiyordu haksızlıklara. Orada dokunmak istiyordu yollardaki izlere. Buna göre yaşadı yaşananları, yaşamı bir ilkeler toplamıydı O'nun.

Ancak yaşamı derinden hissedenler bu kadar iddialı ve kararlı bir duruşun sahibi olabilirdi. Cilo heval yaşamda gelişmenin ibresiydi sanki. Savaş boyutunda gelişmek istediği kadar, ideolojik ve örgütsel olarak da gelişmeyi esas alıyordu.

Dağda daha olgunlaşmış, hayatın sınamalarından daha büyük başarılarla geçmiş bir Cilo ile karşılaştım. Hep çocukken merak ettiğimiz, gitmeyi hayal ettiğimiz Cilo'nun ardını da görmüştü hepimizden önce. Sırrı ilk çözümleyendi. Büyümüştü, güçlü bir savaşçı olmuştu, ama yine de savaşın acımasızlığı içindeki o deli dolu çocuğu öldürememişti, o çocuk hala ilk günkü gibi içindeydi gülümsüyordu.

En son Bagok'ta gülümsemiştin. Mektuplaşacaktık, ama o aralar giden gelen olmadığı için yazışamamıştık, ama söylemek istediklerini, yüreğinin derininden kopup gelen selamlarını Bagok'tan yana esen rüzgarlardan topladım.

Bagok'ta çıkan çatışmada yaralı ele geçmişsin. Hiçbir savaş yasasını tanımayan düşman orada yargısız infaz etmiş bedenini. Varsın bedenlerimizi lime lime etsinler, varsın cansız bedenlerimize kurşun sıksınlar, yüreğimizle onlara başkaldırmaya devam edecektik, bambaşka bir hayatı yaratma umudumuzdan vazgeçmeyecektik.

Adlar vardır, dile geldikleri anda rüzgar alıp götürür. Ardlarında bir iz bırakmadan usulca geçip giderler ömürlerimizden. Ömürlerimizden çıktıkları anla unutuldukları an arasındaki mesafe göz kırpması kadar kısadır belki de. Ama adlar vardır yürek burkar, göz yaşartır, yürek acıtır, ruh yaralar. Ömrümüzden geçeli yıllar olmuştur. Ama zamanın acımasız fırtınası söküp alamamıştır o isimleri yüreklerimize kök saldıkları yerden. Söylemeye gerek var mı bilmiyorum, ama O'nu yazıyorsam ve dizelerimi hep yarım bırakıyorsam, zamana yenilmeyen bir yüz, bir isim olduğundandır.

Cilo heval sen yapılması gerekenleri yaptın. Gidişini yarım kalan her sözünü tamamlamak için daha çok düşünmenin gerekçesi yapacağım. Bizi sensiz bırakan bu savaşta düşmana sıkacağım her kurşunu senin alınmamış intikamın, doyasıya kusamadığın öfken ve hırsın için sıkacağım. Yani daha büyük savaşmamızın, düşünmemizin, yaşamamımızın sebebisin. Dağlarımızın doruklarında içime çektiğim her nefesi senin için çekecek, ağız dolusu her gülüşe senin suretini asacağız.

Mücadele arkadaşları

Sade militanlardan biri İrfan

Şehitlerimiz çok büyük acılarımız çok büyük ve derin. Ama biz onların büyük acısını, büyük PKK'ye, onu büyük militan kişiliğine büründürerek yaşatıyoruz.

Önder Apo

Adı, soyadı: **Xebatkar RENÇBER**
Kod adı: **İrfan**
Doğum yeri ve tarihi: **Sine/İran 1985**
Mücadeleye katılım tarihi: **2002 Sine**
Şehadet tarihi ve yeri: **1 Mart 2005, Gabar/Botan**

1999 yılında Önderliğin esaretini kabullenemeyen ve öfkesini alanlara taşıyan Doğu Kürdistan halkı, uluslararası komployu kendi varlığına yapılmış en sinsi saldırı olarak görecek kadar özgürlük bilincini edinmişti. Bunun bir gereği olarak korku denen irini akıtmıştı binlerce yıldır kanayan yarasından. Korkuyu öfkesinin gölgesinde yaşamaya mahkum etmiş ve alanlarda bir çığlık olmuştu.

Kürt'e layık görülen yaşam, ülkesinin tel örgülerle parçalanmış coğrafyasındaki tek bütünlüktü belki de. Kürt'ün sınırlarla, dillerle, yasalarla paramparça edilmiş yaşamı bir tek bu konuda birbirine benzerdi. Amed'de ya da Kirmanşah'da, Afrin'de ya da Duhok'da olun fark etmez. Eğer Kürt iseniz, hayatta size layık görülen tek şey dilsizlik, tel örgülerle parçalanmış bir kimlik ve her şeye boyun eğmeydi. Karın tokluğuna, akşama dek nefesiniz kesilene kadar çalışmaktan başka bir yol bırakmayan ve adını kader koydukları bu senaryoda size düşen ise 'mağdur' rolünü oynamaktı. Hatta belki mağduriyetinin bile farkında olmadan yaşamın omuzlarına bindirdiği yükün altında bir enkaza dönüşmekti.

Egemenliği altındaki insanları hamal gibi çalıştırarak akşam yemeğinin parasını bile zorla çıkarmaya alıştırmış ve sistemini böyle kurmuş devletlerden çok şey beklenemezdi. Bu sistemlerde yaşam halkın sırtında bir kambura dönüştürülmüştü. Bir ekmek, biraz makarnaya allahıma bin şükür, bunu da bize verdi diyerek ömürlerini geçiren, gözleri köreltilmiş bir hale getirilen halkın içinde, özellikle de din bağnazlığının yoğun yaşandığı, beyinlerin yıkandığı ve dumura uğratıldığı bir yerde yaşananlara dur diyecek ve umudu insanların yüreğine ekecek öncülere ihtiyaç vardır. Böyle büyük bir öncülüğü de ancak sınırları özgürlük idealleriyle, yeni yaşam arayışlarıyla yerle bir eden, hayata güneşi doğuran PKK başarabilirdi. PKK en çorak toprakları bile yeşerten, tüm umutsuzlukları, umarsızlıkları ve kabul edişleri inancının keskinliğinde eriten bir hareketti.

PKK her parçada olduğu gibi Doğu Kürdistan halkının bilincinde de yeni ufuklar açmayı başarmıştır. Gerilla olmayı ve özgürlük savaşı vermeyi bir yaşam seçeneği olarak halkın önüne koymuştur. Kürt'ün yaşamını tek seçenekli bir zorunluluk olmaktan çıkarmış, bu ezberi bozmuştur. İki ucu keskin bir kılıca benzeyen bu seçenekleri Kürt'ün bilincine dayamıştır; ya gece ile gündüzün ayrımına bile varmadan, mevsimlerin renklerine doyamadan karın tokluğuna yaşamak adına ömrünüzü alışkanıkların kurbanı yaparsınız ya da dağların ardına çekilir, hayatınıza hüküm biçen tek şeyin iradeniz ve vicdanınız olduğu bu mekanda insan olmanın derin hazzını yaşarsınız.

Yaşamı salt nefes alıp vermek olarak görseydiniz ilkini seçebilirdiniz. Ama yaşam tüm renklerin, kokuların, aşkların, sevinçlerin, öfkelerin ve acıların, yani insana ait her şeyin dolu dizgin meydana sürüldüğü bir koşuysa eğer, o zaman bilincinizin atlarını dağlara doğru sürmeniz gerekirdi.

İrfan arkadaşın alanlarda haykırdığı öfkesi O'nu derin düşüncelere itince, iki yaşam seçeneğinden biri olan PKK'nin asırlar boyu geleceğe taşırılan kutsal bir mirası olmayı tercih etmişti. Sorgulamalarından çıkardığı sonuç buydu ve gösterilen adres dağlardı.

Bu çığlığa nefesini katan İrfan heval de öfkesinin O'nu sürüklediği yerdedir artık. Haksızlığın, zulmün, öfkenin karşısında özgürlük mevzisi olan dağlara çekilmiştir. Bu delice atan yürek, bu kınından çıkmış kılıç kadar keskin öfke, bu bitmek tükenmek bilmez özgürlük aşkı ve geleceğe dair sınırsız düşleri ancak dağlara yaraşırdı zaten.

Yurtsever bir ailede büyüyen İrfan heval, liseyi makine bölümünü okuyarak tamamlar. Önderliğimizin esaret altına alınması, bir Kürt genci olarak O'nu da etkiler ve Doğu Kürdistan'da yükselen serhildanlar içinde yerini alır.

Mevcut olan bağlılıklara belli ölçülerde anlam verip saygı duyan, ancak insani olmayacak durumları kökünden değiştirmek iddiasıyla büyüyen hareketimizin insana kazandırdığı cesaret ve inanç tüm Kürt gençlerini harekete geçirdi. Büyümek için sabırsızlıkla bekleyen yürekler ayaklandılar ve yürümeye başladılar dağların doruklarına. İrfan yoldaş ve binlercesi, geldikleri özgürlük ortamında saygı, onur, dürüstlük, arkadaşlık ve bağlılığı gördüler.

Yaşama verdikleri anlamı büyütmek için dağların en güzel mekan olduğunu, yaşa-

dıkça, paylaştıkça, sevdikçe daha iyi anladılar. Artık özlemlerine, düşlerine, sevdalarına, inançlarına denk bir yaşamı sürüyorlardı. Yani yürek nerdeyse beyin de oradaydı. Söz ve eylem de oradaydı. Söyledikleri, düşledikleri ve yaptıkları da birbirine denkti. İnsan denen çelişki yumağının bütün zaaflarını dağlarda aşmaya çalışıyorlardı. Buydu O'nun ve yoldaşlarının mutluluk tanımı...

Nucan (Cennet Dirlik) İrfan (Xebatkar Rençber)

İrfan heval yaşamında olgun ve mütevazı bir arkadaştı. 1 Haziran hamlesinin gelişim aşamasında, fedakarlığı, çalışmalara gönüllü katılımı ve coşkusu ile dikkat çeken yoldaşlarımızdan birisiydi.

Sağlıkçıydı. Görevi esnasındaki duyarlılığı ve zevkle çalışmaya yaklaşımı, O'nun alçakgönüllü özelliğini belirgin olarak gösteriyordu hepimize. Militanlık görevlerine ek olarak yürüttüğü sağlıkçılık görevini de titizlikle yapmaya çalışırdı. Yoldaşlarının yaralarını sararken, kendi yaralarını sarardı sanki. Acılarını yüreğinin derinliklerinde hissederdi. Sadece bedendeki değil, ruhtaki yarayı da temizler gibi incitmemek, acıtmamak için titrerdi elleri. Aslında elleri değil, yüreğiydi böylesine titreyen.

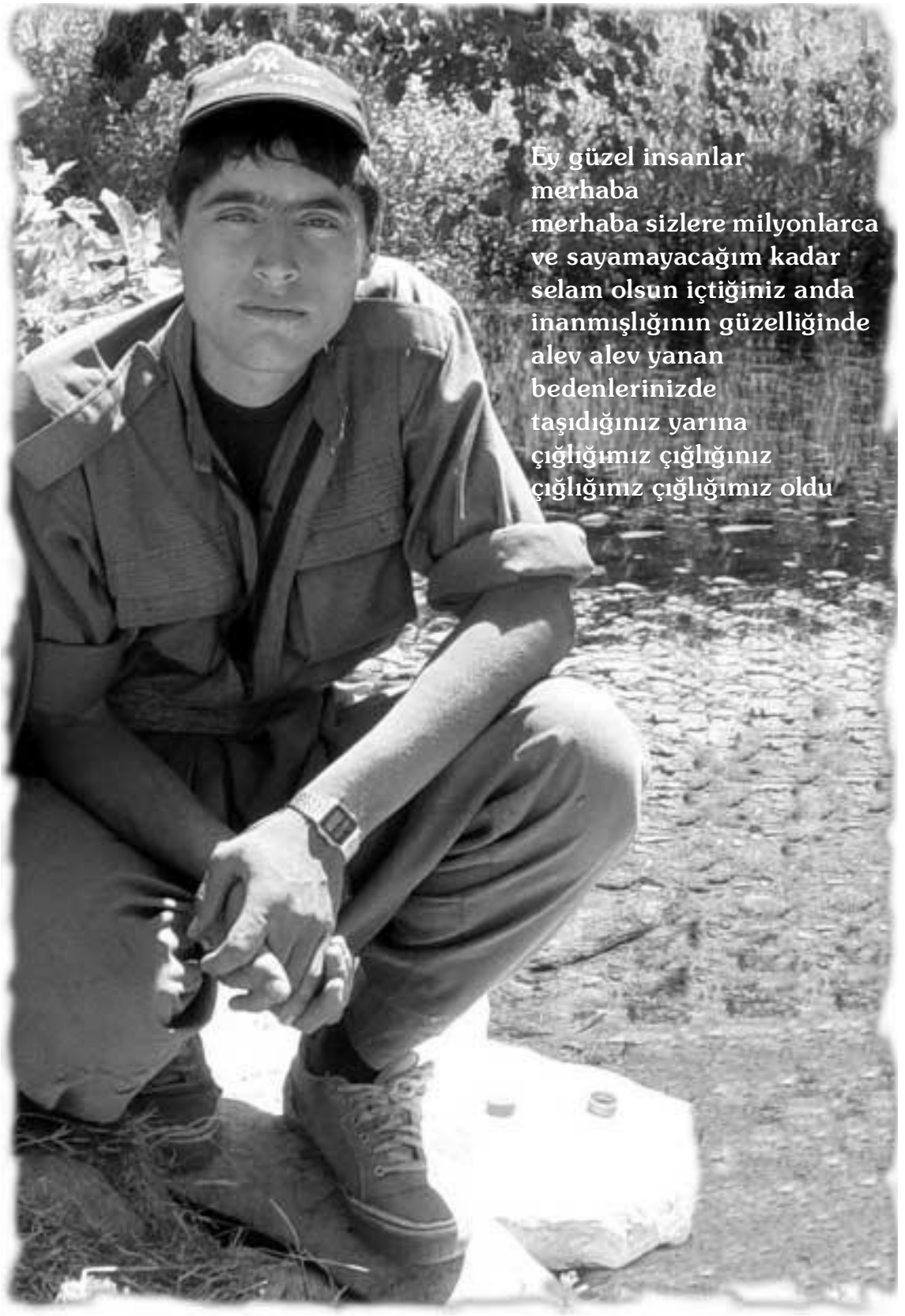

Güney'de bir süre kaldıktan sonra mücadelesini gerilla için bambaşka bir anlam taşıyan Gabar'da yürütmeye karar verdi ve kararını pratiğe geçirip Gabar'a gitti. Örgütsel alandaki sorumluluğunun farkına varmış ve kaygısız bir temelde yoldaşlarına hizmet etmeyi görev bilmişti her zaman.

Gabar alanı tüm zorluklarına rağmen gerillanın aşk derecesinde bağlı olduğu bir yerdi. İrfan arkadaş Gabar'ı bu kutsallığa kavuşturan emeği derinden hissediyor ve kendini yeniden yaratma savaşında bulunmaz bir mekan olarak görüyordu. Aşk derecesinde bağlı olduğu bu topraklarda, emeğin bir başkası tarafından sömürülmeden verdiği sonuçları görmenin hazzını yaşamak istiyordu. Bedeli ne ise onu ödemeye de hazırdı.

Gerillanın Kürdistan dağlarında özgürlük savaşını başlatmasının tanığı olmuştu Gabar. Ve işte yeni bir yaratımın tanıklığı için en güzel mekanıydı yine Gabar dağı. İrfan arkadaş halkına bahara benzeyen bir gelecek hazırlamak için bir bahar ayında aramızdan ayrıldı. Şimdi O'nun düşlerini bahara çevirmek bize kaldı. Kışa benzeyen acısını bahara benzeyen gelecek düşlerimizde sağaltacağız.

Mücadele arkadaşları

Ey güzel insanlar
merhaba
merhaba sizlere milyonlarca
ve sayamayacağım kadar
selam olsun içtiğiniz anda
inanmışlığının güzelliğinde
alev alev yanan
bedenlerinizde
taşıdığınız yarına
çığlığımız çığlığınız
çığlığınız çığlığımız oldu

Düşmanı bilge suskunluğunda yendi

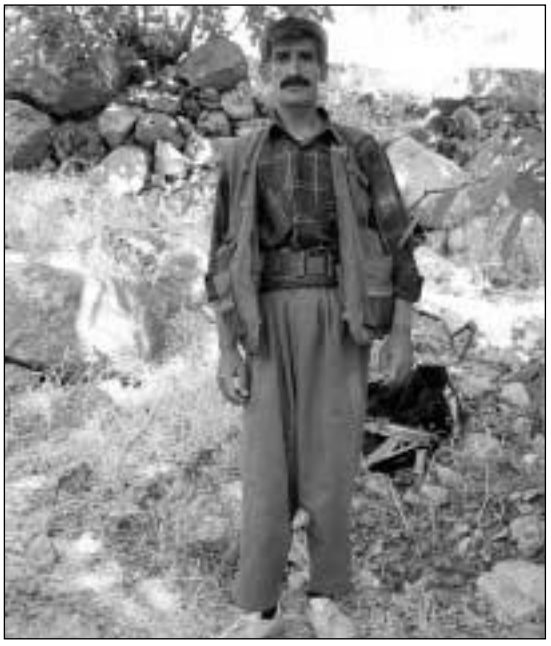
Şehitlerimizle örgütlenmemizi güçlendirdik. Bir dava yarattık ve bu davayı başta halkımıza olmak üzere, çağa ve tüm güçlere kabul ettirdik

Adı, soyadı: **Gaffur CAN**
Kod adı: **Gaffur PİRO**
Doğum yeri ve tarihi: **Nusaybin 1966**
Mücadeleye katılım tarihi: **1988 İsveç**
Şehadet tarihi ve yeri: **2 Mart 2005, Cizre-İdil arası/komplo sonucu**

Bu coğrafyanın bilge ve derviş geleneğinden hep bahsedilir. Bu güçlü geleneğin temsilcileri tarihin başlangıcından günümüze dek bazen çoğalıp bazen de azalarak, ama bu geleneğin halkalarının kopmasına fırsat vermeden varlığını hep sürdürdü. Zaten güzel ahlak, gerçek aşk, derin saygınlık kadar büyük bilinç ve umut da hep bu tür insanlarla büyüdü. Bu geleneğin temsilcileri büyük bir bilinç ve inançla kendilerini gerçek doğruya adadıkları için yüce ruhları her türlü zorluk, acı ve işkenceye kadir gelirdi. Yaşamı inandıkları doğrular uğruna bazen derin inzivalar içinde, bazen de bitmeyen gezginlikler ve sonsuz yolculuklar biçiminde bir tas su, bir dilim ekmekle sürdürdüler. Ruhları doğru olandan, hak ve adaletten yana olduğundan, bütün eylemleri de ona dönüktü. Onlar, gerçek doğrunun, hak ve adaletin en gerçek ve insana en yaraşır düzen olacağından asla şüphe etmediler. Büyük savaşçılıklarına güç veren de buydu. Yüreği halkın aşkıyla dolu bu inanç savaşçıları, tarihin görünmez derinliklerinde saklı değillerdi elbette. Bırakalım bizden uzak olmalarını, nefesimiz kadar bize yakınlaşmış, gerçek can yoldaşlarımız olmuş ve çoktan önümüze de geçmişlerdi.

Hiç şüphe yok ki bunlardan bir tanesi de Gaffur yoldaştı. Bahsettiğimiz bilgelik geleneğinin iyi bir temsilcisi olduğu, kendisini yakından tanıyan yoldaşlarının tespitiydi. O'na inançlı, devrimci, derviş diyenlerin sayısı hiç de az değildi. Yoldaşlarına göre yaşı epey ilerlemiş, devrim mücadelesinde gün görmüş biriydi. Buna rağmen kendisiyle yoldaşları arasında herhangi bir fark görmüyordu. Onlardan bir şeyler öğrenip onlara verebileceği bir şeylerin olduğuna inanıyordu. Dürüstlüğü, alçak gönüllülüğü ve fedakarlığı, herkesin takdirini kazanmasına, kendisine sevgi ve saygıyla yaklaşılmasına yol açıyordu. Etrafında herhangi birini incittiği görülmedi. Yoldaşlarını kusurlarından dolayı yargılayıp mahkum etmez, tam tersine bu özelliklerin aşılması için gereken anlayışı sergiler ve bunları dönüşümün bir vesilesi sayardı. O'nda dervişlerin derin sabrı, insana huzur veren sakinliği vardı. Yaşamda hayallere, özlenene ve ideallere denk

düşmeyen her türlü yetmezliğe karşı büyük tahammül gücüne sahipti. Yüreğinde taşıdığı büyük halk sevgisi, O'nun bütün davranışlarına yansıyordu. Halktan bir an dahi kopuk yaşamak kendisine işkence gibi geliyordu. Halkının ağır sorunları orta yerde dururken, kendisine dair en ufak bir rahatlığı asla kabullenmezdi. Nitekim O'nun ön planda görülen en belirgin özelliklerinden biri de halkçılığı idi. Bu özelliği O'nu güçlü bir halk örgütleyicisi yapmıştı. Gittiği her yerde örgütlediği çok sayıda insan vardı. Sahip olduğu doğallık, gösterdiği sabır ve ruhunda taşıdığı o büyük sevgi, tavır ve davranışlarına tam bir uyum içerisinde yansıdığından, halkı rahatlıkla etrafında topluyor, halkın kendisine olan ilgi ve sevgisini her geçen gün daha fazla pekiştiriyordu. Sahip olduğu Önderlik ve parti bağlılığını halka yansıtmada, aynı şekilde halkı Önderlik etrafında toplayıp partiye çekmede ustaydı. Bireyleri ülke ve halk sevgisinin bir parçası gibi görmekte başarılıydı. O bir kişiyi severken ülkesini sever gibiydi. İçtenliği ve ülkesinin bir parçası gibi gördüğü halkıyla ilişkilerini örgütlemeye dönüştürmesinin nedeni de buydu.

Toplumdaki bireyler arasında herhangi bir ayrım gözetmeksizin herkesin konumuna uygun gereken yaklaşımı göstermede kusursuzdu. Bazen karşısında kendisini anlayan olgun bir insan varmış gibi bir çocukla saatlerce ilgilenir, onun dilinden derin sohbetlere girer, bazen de ihtiyar ana ve babalarla çok görmüş geçirmiş birinin tecrübesi ile derin meselelerin içine dalardı. Gençlerle konuştuğunda ise gözlerinde karşısındakini sonu bilinmez serüvenlere sürükleyen bir ışık belirirdi. Bir insanla yaratılan ortaklığın ilk koşulu olan "seni anlıyorum" hissini çevresindekilere o kadar güçlü vermeseydi, insanların O'nun ardından bu kadar sürüklenmesi de mümkün olmazdı. O, karşısındakinin gözlerine bakınca neye ihtiyacı olduğunu anlardı, çünkü yüreğe seslenmeyi bilirdi.

Örgütlemek, harekete geçirmek, eyleme kaldırmak istediğin insana güven hissini vermektir. İşte Gaffur arkadaş da bu doğruyu uygulardı. İlişkilendiği her insana kendinden daha fazla güvendiğini hissettirir, onlara daha fazla bilinç ve ruh vermenin akıcı üslubunu sergilerdi.

O'nun bu duruş ve yaklaşımı halkın partiye desteğini sürekli arttırmış, ülkeden Avrupa'ya kadar kurduğu geniş ilişkiler sayesinde birçok yerde olduğu gibi, Gabar gibi düşmanın her yönüyle ağır bir ambargoyu uygu-

Gaffur (Gaffur Can)

ladığı bir alana da birçok olanağın aktarılmasına vesile olmuştur. Deyim yerindeyse, mücadelenin maddi ve manevi değerlerinin kazanılmasında kendisini bereketli bir kaynağa dönüştürmüştü.

Hem yaşı dolayısıyla hem de uzun süre pratik sahada kaldığından, defalarca eğitime çağrıldığı halde bir türlü halktan ve pratik çalışma sahasından kopamamış, pratik çalışma sahasında kalarak, halka ve partiye daha iyi hizmet edebileceğine inanmıştı. Halk içerisindeki bu başarılı çalışma ısrarı düşmanda büyük bir öfke uyandırmıştı. Düşman uzun süre devreye soktuğu birçok yönteme rağmen, O'nu bir türlü ele geçirememişti. Çalışma tarzında, düşmana açık vermeyen, ucuz ölümün tuzaklarından kendini sakınan bir çalışma tarzı vardı.

Bu gücü ancak kalleşliğin ve komploların geçerli olduğu bir yüzleşmede yenebileceğini anlayan düşman, son olarak O'na yakın bir ilişkiyi satın alarak, Gaffur yoldaşı silahsız esir alır. Derviş sabrını ve amaca kilitlenen yüce ruhunu işkencede direnerek sınamanın vakti geldiğinde, yani artık kalleşliğin hükümdar olduğu bir soysuzlukta tek başına kaldığında, o inzivaya çekilen bir bilge suskunluğunda direnmiştir yapılan vahşi işkencelere. Suskunluğunu bozduğu tek an ise mücadeleye ve Önderliğe bağlı olduğunu haykırdığı sloganları attığı zaman dilimi olmuştur. Ser verip sır vermeyen direniş geleneğine kendi acılarını, lime lime edilmiş bedenini katık etmiştir.

Düşmanı bilge suskunluğunda yenmiştir. Kalleşliğin gri gölgesi O'nun inançlı bakışındaki ışığı örtememiştir. Yoldaşları O'nun onurlu, düşmanın ve komplolar karşısında baştan ayağa dek inanç, sabır kesilen bu cesaretini başarının en büyük gerekçesi yapmıştır. Yaşamındaki devrimci duruşunun salt sözden ibaret olmadığını yiğitlikten nasibini almamış, kalleşliğin kokusu sinmiş bu hesaplaşmada da ispatlamış ve böylece bir direniş destanını özetlemiştir.

O'nun şehadeti dolayısıyla Kürt halkının ve yoldaşlarının yaşadığı etkinin büyüklüğü herkesçe bilinmektedir. Gaffur arkadaşın anısı önünde her zaman saygıyla eğildiğimizi, yoldaşları olarak sonsuza dek mücadelesinin takipçisi ve sürdürücüsü olacağımızı ifade ediyor, bir kez daha bunun sözünü yineliyoruz.

Mücadele arkadaşları

Kuzey özlemiyle örülü bir yaşam

Yiğit olan, ardında silinmez anılar, tarihe kaydolmuş sözler ve halkının binlerce yıllık acısını binlerce gülüşe çeviren yaratımlar bırakmışsa, ancak o zaman sofrasına buyur edebilirdi ölümü. Yenenle yenileni belirleyenin 'ölüm' olmadığı bir savaşta kaçınılmaz bir son ise ancak o zaman kabullenilen bir gerçeklikti ölüm

Adı, soyadı: **Abdullah DENİZ**

Kod adı: **Latif GAP**

Doğum yeri ve tarihi: **Suruç 6 Haziran 1976**

Mücadeleye katılım tarihi: **1994**

Şehadet tarihi ve yeri: **25 Mart 2005, Şewe köyü/Derik/Mardin**

Latif arkadaş 1994 yılında gerilla saflarına katılıp, çoğunlukla Kuzey'de kalan bir arkadaştı. Geri çekilme döneminde parti yapısının büyük çoğunluğu Güney'e yol alırken, kendisi Kuzey'in en zor alanlarından birisi olan GAP eyaletinde kalmıştı. Daha sonra Mardin ve Gabar alanında kalmış, 2000 yılında ise Güney'e geçmişti.

Latif heval ile 2003 yılında aynı taburda kalıyorduk. Latif arkadaş yönetimde yer alıyordu. Çok eski bir arkadaş olmasının getirdiği olgunluk, yaşam tecrübesi, olay ve olgulara bakış açısı O'nu çok farklı kılıyordu. Birlikte kaldığımız dönemlerde O'nu belli bir düzeyde tanıma fırsatım oldu. Yaşamında sessiz bir duruşa sahipken, konuştuğunda ise öyle anlamlı ve öğretici konuşurdu ki. Özenle seçtiği kelimeleri hedefini şaşmaz bir kurşun kadar etkileyici idi. Kime nasıl hitap edeceğini bilir, anlatmak istediği şeyi kelime oyunları yapmadan sade, ama derin bir dil kullanarak karşısındakine verirdi. Öğretip anlatmak istediği şeyi insanın bilincine kazıyacak kadar etkili bir üslupla dile getirmede ustaydı. Latif arkadaşın sözleri zamana yenilmezdi. Tespitleri aradan yıllar da geçse zihinlerde bir yaşam öğretisi olarak kalırdı. Duruşu ile tam bir yaşam eğitmeniydi, yani her davranışıyla bir yaşam ustasıydı.

O'na göre bir gerilla öfkesi olmadan yaşayamazdı. Çünkü bir gerillaya savaşma azmini veren şey, tüm güzellikleri ondan çekip alan düşmandan alınacak intikamdı. Ne kadar çok sevgi varsa yoldaşlığa, halka, partiye ve düşlenen o mavi ülkeye, o kadar da öfke olmalıydı düşmana. Olmalıydı ki düşman öyle fütursuzca girmesindi ülkesine, kırmasındı dallarını, dökmesindi çiçeklerini. Dağlar bir tek gerillanın, O'na aşkla bağlanan gerillanın nefesi kokmalıydı.

Önderliğin esaretini bir türlü kabullenemiyordu. Çünkü Önderliğin esareti düşmanın yıllarca uyguladığı sömürgeciliğin en somut, en sinsi biçimiydi. Düşman bu komployu ne denli sinsi, korkak ve insafsızca yapmışsa gerilla da o denli yiğit, gözü kara, cesur ve adil olmalıydı. Ve bunların hepsi güzeli bizden

koparan düşmana inat olmalıydı.

Gerillacılığa tutkuluydu. O'nun için gerillacılık hedeflerine ulaşmak için gereken bir zorunluluk olmaktan öte bir anlama sahipti. Serüvenlere tereddütsüz atılan kişiliği, durağan bir yaşam biçimini kaldırmayan ruhu için Kürdistan dağları biçilmiş kaftandı.

Emekçi bir arkadaştı. O'nu en çok emeğiyle tanırdık. Latif demek, emek demekti gözümüzde. *"Gerillacılık dışındaki tüm yaşam biçimleri, yerleşik yaşam tarzları beni emekten uzaklaştıran yaşam biçimleridir"* diyordu. Bu nedenle sürekli Kuzey eyaletlerine geri dönmeyi dayatıyordu. Her zaman " *eğer bir gün şehit düşecek olursam, bu şehadet, savaş ortamında, zorlu koşullarda olmalı"* derdi. Önderliğimizin temel öğretisi olan 'yaşayarak yaratma' yaşam ilkesiydi. Yiğit olan, ardında silinmez anılar, tarihe kaydolmuş sözler ve halkının binlerce yıllık acısını binlerce gülüşe çeviren yaratımlar bırakmışsa, ancak o zaman sofrasına buyur edebilirdi ölümü. Yenenle yenileni belirleyenin 'ölüm' olmadığı bir savaşta kaçınılmaz bir son ise ancak o zaman kabullenilen bir gerçeklikti ölüm. 'Yaşamı uğrunda ölecek kadar sevenlerin' felsefesiydi bu.

Latif arkadaş düşüncesinin sürekli Kuzey eyaletlerinde yaşadığını söyler dururdu. Ölümle orada yüzleşmek istiyordu sanki. Ruhu ve bedenin ahengi ancak orada yakalanabilir, yitirmelerle ağırlaşmış yüreği ancak Kuzey'de hafifleyebilirdi. Bir tarafında şehadetleri ile efsane yaratanları, diğer taraftan korkak ve hainlerin nasıl halk ve tarih karşısına çıkamayacak bir duruma düştüklerini anlatırdı. Latif arkadaş sadece anlatmakla yetinmez, O aynı zamanda anlatırken yaşardı da. Kuzey'de yaşadıklarını gözlerinden mevsimler geçer gibi anlatırdı.

Eğitimlerde pek fazla konuşmazdı. *"Dilim tutuluyor, öfkeleniyorum. Anlatmakta zorlanıyorum"* diyordu. Ruhsal dünyası çok zengin olan bir arkadaştı. Latif arkadaş duygusal ve insancıl olduğu kadar, gerilikler karşısında da bir volkan patlamasıydı öfkesi. Bazen bu kadar duygusal bir arkadaşın nasıl bu kadar öfkelenebildiğine şaşardınız. Çünkü O bir yaşam ustasıydı. Çünkü yanında onlarca yiğit yoldaşı şehit düşmüştü. Bazen anılarını anlatırdı. İlk isminin Şiyar olduğundan ve Önderliğin O'na söylediklerinden söz ederdi. Şehit düşen bir arkadaşın ismini aldığını anlatırdı. Önderlikle yaşadığı günleri bıkıp usanmadan anlatırdı. Bazen eğitimlerde kalkıp konuştuğunda, *"sizler de bizim gibi bazı tasfiye süreçlerini yaşamış olsaydınız, yaşananların ifadesinin ne kadar zor olduğunu anlardınız"* derdi.

O'nu anlatabilmek gerçekten çok zor... Hangi yönünü anlatayım, öfkesinin büyüklüğünü nasıl anlatayım ki Latif yoldaşın. Sevgisinin büyüklüğünü, ilkeli duruşunun güzelliğini nasıl ve girdiği kavgaların hangi birini anlatayım ki.

O, Latif yoldaştı. O, Latif candı. Her zaman *"yaşamakla anlatmak birbirinden çok farklı*

şeylerdir. Bunu anlamanız gerekiyor" derdi. Ne kadar anladığımızı bilmek istercesine, gözlerimizin içine bakarak anlatmaktan da asla vazgeçmezdi. O zaman tam kavrayamadığım bu gerçeği şimdi O'nu anlatırken, bana ihanet eden, beni yarı yolda biçare eden kelimelerimden anlıyorum. Yaşamak ve anlatmak ayrı şeylermiş. Ama yine de O'nun gibi ısrarla anlatmaya çalışıyorum kırık dökük kelimelerimle.

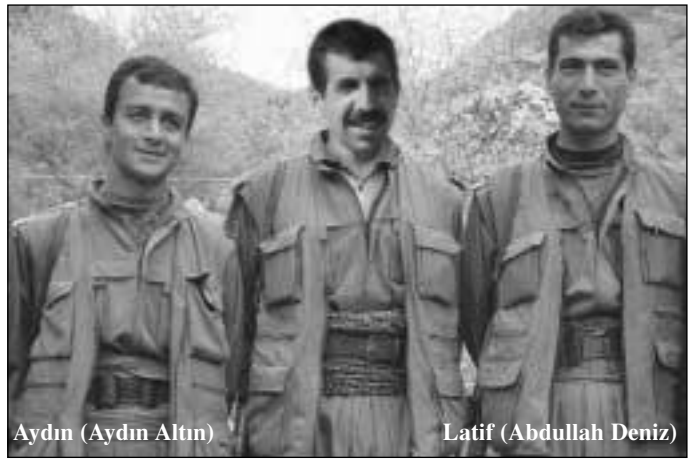
Latif arkadaş şehitlere çok bağlıydı. O'nu en zor süreçlerinde ayakta tutan da şehitler gerçeğiydi. Çünkü çok zorlu dönemlerden geçmiş, büyük acılar yaşamıştı. Ama buna rağmen O'nu ayakta tutan, yaşama bağlayan da yine şehitlerin anılarıydı, Onlara bağlılığıydı. Bazen bazı şehit arkadaşları anlattığında gözleri dolu dolu olur bir çocuk gibi saf ve özlem dolu yaşlar akıtırdı. Yitirdiği yoldaşlarının yanıbaşında içtiği intikam yeminleriydi böylesine öfkeli oluşunun sebebi. Sadece savaşma savaşma ve savaşma istemiydi Latif yoldaşta var olan.

Şehit arkadaşlardan söz ettiği zaman dalıp giderdi. O an yanınızda olmadığını bilirdiniz. O an, yitirmenin gelip çattığı ve geriye dönüşün olmadığı o kısacık anı değiştirememenin öfkesini okurdunuz gözlerinden. Başka türlü olabilir miydi sorusuna cevap bulamamanın iç kemiren kuşkusunu. O anda şehitlerin yanında olduğunu anlardınız. Saf ve yalnız kalan dünyasında yalnızca şehitlere ve Önderliğe yer vardı.

Latif öfkeyle dolu bir intikam ruhuydu düşman için. Halkına olan sevgisi ve bağlılığıydı ona güç ve moral veren. Bu yüzden Kuzey eyaletlerine gitmeyi çok dayatıyordu. Çünkü O'nun için Kuzey'e gitmenin anlamı çok, ama çok farklıydı. *"Ben Kuzey'de olduğumda, İmralı'nın kokusunu daha iyi alıyorum. Oraya daha fazla yakınlaştığımı hissediyorum. Kuzey'de olmamak ruhumu daraltıyor. Bu yüzden Ku-*

zey'e gitmeliyim. Önderliğe ve şehitlere daha fazla yakınlaşmalıyım" diyordu. Adeta ben savaşmak için varım diyordu Latif yoldaş.

Ve nihayetinde bir gün önerisi kabul edildi. O, artık Kuzey eyaletlerine geçebilecek ve O'nun deyimiyle İmralı'ya daha da yakın olacaktı. Bizim Latifimiz bizden ayrılacak ve gerillacılığın en görkemli yürütüldüğü Kuzey eyaletlerine Botan'a, Agit yoldaşın meskenine gidecekti. Şehit verdiği binlerce yoldaşını toprağında saklayan Botan toprağına yeniden varacaktı.

Aydın (Aydın Altın) Latif (Abdullah Deniz)

Yerine ulaşmanın heyecanındaydı Latif. O aşkına koşar gibi gidiyordu ve sanki ruhunun mahsur kaldığı mekana bedenini taşıyordu. O'nun gidiş zamanını anlatmak imkansız. Heyecandan ayakları yere basmıyordu. Çocuksu gülüşüyle yine gülücükler dağıtıyordu Latif arkadaş. Tüm yoldaşlarından ayrılmanın ve onlarla vedalaşmanın hüznünün gölgesinde kalıyordu sevinci ve heyecanı.

Sevdiklerine, özlemlerine doğru yol aldığını ruhunun derinliklerinde hissederek düşü-

yordu yollara, atılıyordu ölümün pusuda beklediği serüvenlere.

Geri dönüşü olmayan bir yola gider gibi kararlıydı. Ölümün O'na kurduğu pusuları hisseder gibiydi. Ama şahlanan intikam duygusu bu hisse baskın geliyordu. Ardına bakmadan heyecanla, coşkuyla gidişi bundandı.

İşte Latif sevdalarına böyle koşan, ölümü bile umursamadan koşan, coşan bir yoldaştı.

Kahramanlığın ve ihanetin ne olduğunu en iyi O anlatırdı. Bazen Zagroslar'da kaldığı dönemleri anlatırdı. *"Eskiden Zagroslar'da kalmıştım. Bizim bir taburumuz vardı. Taburumuzun adı 27 Kasım Taburu idi. Biz öyle güçlü eylemler çıkarmıştık ki, Önderlik bizleri kutlamıştı"* diyordu. Bunu anlatırken öylesine heyecanlanıyordu ki.

Latif, canımızdı. Gerçek bir militandı O. Sahiden de 27 Kasımların ruhuydu. Bu ruhla yaşadı, sevdi, öfkelendi ve savaştı. Bu yüzden kahramanlığın ve ihanetin ne olduğunu en iyi bilenlerimizdendi. Yaşayarak yol aldığı kahramanlık yolculuğunda ne geçmişte ne de gelecekte yalnız olmadığını biliyordu. O, bu inancında yanılmadı. Biliyordu. İyi biliyordu, çünkü o bir yaşam ustasıydı. İyi biliyordu ki bu yolculukta yalnız değildi. Ne ilkiydi ne de sonuncusuydu Latif. En güzelimizdi belki, ama en sonuncusu olmadığını O da biliyordu. Biz de şimdi öğreniyoruz bunu.

Mücadele arkadaşları

Latif (Abdullah Deniz) Aydın (Aydın Altın)

Selam olsun Harrana
Gözü ağlayan Peygamberler diyarına
Akan Fırat aşkı
Önder kişinizin diyarına
Bıraktı açık karanfil
Yarası dirdi bedende
Bağışlayın aynı anam ağlar teri
düşsün
toprağa.

Selam olsun Harrana
Pir mihtlerin kubbesine
kalıklı gölün üzerine
bayılır kuşuna uçanın
Akan şarkına
Hilafet diyarına
Suriçi avluna
Ulumşehrin taş yapıtlarına.

Dağlarına, Ovalarına
bakın ve Harranı anlayın
Kuru ağaca yeşil açtıran.
Çölleşmeye bir Lanet gibi yayılan
Gerçeğin'leriz diyen.
Sevdiğin bedene ruh veren
Sevinç gemibaşkeşi insan.

(L.G)

Umut yarım kalmaz

Şehitlerimiz onur ve insanlık sözümüzdür. Başarı ve zafer yürüyüşümüzdür

Önder Apo

Adı, soyadı: **Nusret BALİ**
Kod adı: **Xebat KARKER**
Doğum yeri ve tarihi: **Oymaklı köyü/Urfa, 1981**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999 Mardin**
Şehadet tarihi ve yeri: **25 Mart 2005, Şewe Köyü/Derik/Mardin**

Bugün şehadet haberini duydum. Şu anda ellerim, dilim, yüreğim gerçeğin acımasızlığına direnircesine sessizliğin koynunda arıyor huzuru. İsyanlara kalksam, göğü parçalayacak çığlıklar atsam da fayda etmeyeceğini bildiğimden sessizliğe sığınıyorum. Sessizlik avutuyor beni ve karşımda karlı tepeleri ile baharın gelişine nazlanan karlı dağlar. Sanki o karın altında mahsur kalmışım.

Sessizliğe gömülüyorum. Sensizliğe bunca batmışken, yine sana sığınıyorum. Anıları birer birer çıkarıyorum yüreğimden sana dair. Paslı bir hançer gibi sineme saplanan bu yaraya aldırmadan seni hatırlıyorum. Her yerinden kanayan anıları birer birer zihnimde canlandırararak, göğsümü paramparça eden bir kurşunu çıkarır gibi deşiyorum anıları. Sessizliğin içinde bir tek senin sesini duyabiliyorum.

Şimdi içimin takvimi bir tek 2002 yılında Kandil dağında birlikte kaldığımız o zamanları gösteriyor. O bir yıl boyunca paylaştığımız anlar, asırlar kadar uzak geliyor bana. Çünkü bir daha bir araya gelip anamayacağız o günleri. Bir dahaki buluşmayı umutla bekleyemeyeğiz. Nelere üzüldük, nelere sevindik, birlikte hesabını tutamayacağız tüm bunların. Zamanın bizden çaldıklarını geri alamayacağız.

Çok mu karamsarım hevalim. Ama seninle de yaşamıştık bunları. Şehit arkadaşların ardından düşmana inat akıtmadığımız gözyaşlarımızı, birbirimizi görür görmez en yaralı yerimize değen bakışlarımızla, karşılaştığımız an hiç utanmadan dökmüştük. Ben şimdi seni beklemeden sessizliğin içinde akıtıyorum gözlerimden yaşları. Gözlerimi akıtacak bir dost bakışı gelmeyecek biliyorum. Sabırsızca akan yaşlar herhalde bu yüzden. Bakışlarım acının soğuğundan üşümüş, şu karşımdaki karlı dağların zirvesi gibi buz tutmuş.

2003 yılında seni ve diğer yoldaşları Botan'a uğurladığımız anki gibi hüzün ve sevinç yüreğimi ikiye bölmüş. Seni tanımanın ve bu kadar erken kaybetmenin hüznü. Ama seninle buluşacağımı bilmenin derin huzuru var içimde. Sessizliğine boyun eğilen dağların uykusu gibi bir huzur. Bir mermiyle yaralanmak bir ayrılığın yarası

Xebat (Nusret Bali)

kadar dayanılmaz değildir bilirsin. Bunu seninle çok yaşadık. Merminin yarası savaşın güzelliğidir. Bu onurlu savaşta bir parçamı verdim, güzelleştim diyebilirsin. Ama bir de beklemelerin, umut etmelerin asla getiremeyeceği özlemler var yoldaşım. Birlikte hayallere dalamamanın acısını sen de bilirsin. Bırak bugün acıya aldırmadan deşeyim anıların göğsünü. Ne de olsa zamanın rüzgarı yürek delen acıyı götürüyor, geriye yokluğun insana öğrettikleri kalıyor. Onları da öğrenirim, eskiden birlikte nasıl başarmışsak yine öyle. Ama şimdi şu sessizliğin içinde bir tek senin sesini duymak, beni nereye çağırırsa oraya varmak istiyorum.

En büyük umudun bir gün Önderliği görebilmekti. O da kendinle götürdüğün yarımlardan biriydi. Bu umudu gerçek yapmak için böylesi coşkulu ve moralliydin. Ne de olsa umut etmek zaferden daha değerli idi. Böyle öğrenmiştik yaşamın kanununu o bilge insandan. Pratik ve teorik olarak ruhsal coşkunun bir bütünlük içinde olması bundandı biliyorum.

Yurduna sevdan tüm sevdalara baskın gelirdi. Halkına, şehitlere bağlılık temel ilkendi çünkü. Kendinle savaşırken, kendini aşmaya çalışırken, bu bağlılığın en büyük dayanağındı. Ve senin her başarının altında yatan giz bu idi.

İhanete tepkini tarif edemem kimseye. Nafile bir çaba olur. Haine aman tanımayan o şimşek bakışları görmeyen de anlayamaz bence. Yüreğinin bütün kapılarını kapattığın tek şey ihanetti. Sana göre kendisiyle savaşmayan, ilkeleri ve bağlılığı olmayan bireyler ihaneti ve intiharı seçenlerdi. Kendisine karşı çözümsüz bireyler çözümsüzlüğün yollarından giderlerdi. Çünkü bu, o bireylerin yenilmişliğinin ifadesinden başka bir şey değildi. *"Bunlar için moralini bozmaya, ruhunu daraltmaya hiç değmez. Asıl yoğunlaşılması gereken şeyler daha başka şeylerdir. Önderliğe ulaşma çabası, halkının acılarını ruhunda, yüreğinde hissetme ve devrim koşusunda en iyi olmanın, birinci olmanın iddiası. Yani kendinden öncekilere yetişme ve onlarla buluşma iddiası içinde olmak için kafa yormak değil, gerekirse kafayı patlatmak gerekir. Başka şeylere kafa yormak yerine bu tür şeyler için kafa patlatılmalı. Hatta ihanete üzülmek bile aslında bir nevi çözümsüzlüktür. Bizler onlara üzüleceğimize, onlara karşı dimdik, savaşmaya hazır olduğumuzu göstermeliyiz. Asıl üzüntü kaynağımız bizden çok erken kopup giden şehit yoldaşlarımız olmalı. Onlar her ne kadar onur kaynağımız olsalar da, en büyük üzüntü kaynağımız da yine onlardır. Bu denli erken gitmemeli yoldaşlarımız yüreklerinde yarım kalan sevdalarıyla. Onlar sevdalarını geleceklere taşırabilmeli ve onu yaşayabilmeliler. Onlar, o gelecek hayallerinin canlandığı günlerde yaşaya-*

bilmeli ve orada olabilmeliler" derdin.

Şimdi bu koyu sessizliğin içinde bir tek bu sesi duyuyorum. Sesini böyle derinden de olsa duymak, anılarımızı deşmek iyi geliyor acılarla yoğrulan yüreğime. Yanımdasın sanki. Şehadetlerin seni ne kadar derinden etkilediğini, sarstığını biliyorum. Beni anlarsın diye umuyorum. İşte şimdi ben de tıpkı senin gibi isyanlardayım. Yoldaşlarına isyan ederek sorduğun soruyu şimdi ben soruyorum sana; *'neden bu kadar erken gittiniz?'*

"Bir gün ben de yarım bir sevdayla gitmemeliyim. Bu devrime ve Önderliğe borçlu gidersem beni affetmeyin" diyordun. Bizden bunu istemiştin, ama sana kızamıyorum işte yarım bıraktığın sevdan için. Tersine, bu sevdayı omuzlamamız gerektiğini öğrettin bize. Meğerse yarım kalmıyormuş umutlar. Her giden, umudunu bir başka yoldaşın omuzlarına bırakarak gidiyormuş. Bunun zaferine kadar da bu sevdayı taşıyacağız, gözlerin arkada kalmasın. Toprak ananın, ülkenin koynunda rahat uyu. Özlemlerin sona ereceği, büyük buluşmaların gelişeceği günlerin sarsılmaz umuduyla hoşçakal yol arkadaşım, can yoldaşım.

Mücadele arkadaşları

Xebat (Nusret Bali)

Sarışındılar,
belki esmer
ne altın arayışçılarıydılar
ne de aylak bir gezgin
vurulup düşseler de
her kuşatmada
serüvencidir onlar ve
hiç ölmezler

Büyük aşklar yolculuklarla
başlar
ve serüvenciler düşer
bu yollara ancak
onlar ki dünyanın
son umudu
soyları tükenmeyen
birer çılgındırlar
ama yaşarlar
dünyanın dört bir yanında
ölümle alaş ederler sanki
nerede beklenirse
oradaydılar
bir kez gecikmediler
ömür boyu
her dilden bir adları vardı
onların
ama hiçbir ülkenin
kimliğini taşımadılar

Nisan ayı şehitleri

gün, vursun yükünü gecenin
hırkasına
yol, vursun sesini uzaklığın pasına
sesime kibrit çaksan tutuşacağım
sargısızım,
çoğalırım;
çoğaldıkça arsızım
sana yağmur diyorum...
en haklı aşk,
alkışsız sürebilendir
ve en haklı kavganın öznesi
ölmemek için dövüşürken de ölebilendi

"Biz şehitlerin ölümle yaşam arasındaki farkı silen çizgisinde yaşıyor muyuz, ölüyor muyuz hiç belli olmadan gidiyoruz. Bizde şehitlik çizgisinde yaşam ve ölüm birleşmiştir veya ayrım silinmiştir. Önderlik çalışma tarzı, ölümle yaşam arasındki farkı kaldıran bir çalışma tarzıdır. Parti şehitliği kesinlikle bunu dayatır. Ölümden çok uzak bir yaşam olmadığı gibi, ölümde de yaşamın tükendiğini, yaşamın bittiğini düşünmeyen bir özelliği vardır. Bu, çok önemlidir. Siyasette, askerlikte, örgütte her türlü çalışmada ölümle yaşam arasındaki farkı ortadan kaldırmak; hiç ölmeyecekmişiz gibi yaşamak ve her an ölümle burun burunaymışız gibi yaşamı esas almak şehadet çizgisinde yaşamak demektir"

Önder Apo

Nisan filizleri

Daha güneşe selam vereceklerdi serin sabah yelini de yanlarına alarak. Daha doruklardan baktıkları yeşilin içinde mavi düşlere dalacaklardı. Güneşin sarısıyla yıkanan saçlarını tarayacak, doğadaki her renge bir anlam yükleyip, "yaşamak budur" dercesine huzurlu bir nefes alacaklardı. En çok sevdikleri mevsimin durağındaydı hayat

Adı, soyadı: **Firyal HÜSEYİN**
Kod adı: **Amara AFRİN**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin 1980**
Mücadeleye katılım tarihi: **2001, Afrin**
Şehadet tarihi ve yeri: **1 Nisan 2005, Girê Hirmo/Cudi/Botan**

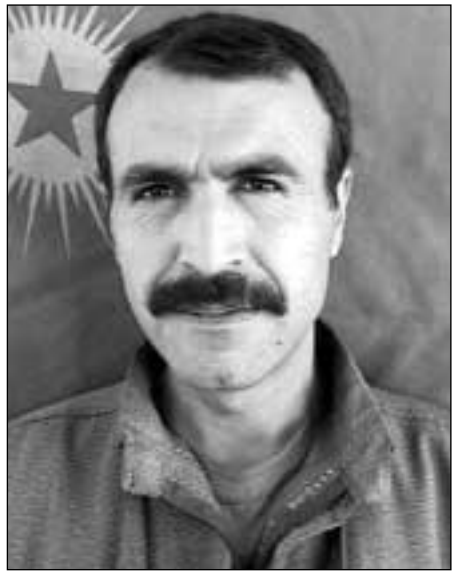
Adı, soyadı: **Faik YAYLA**
Kod adı: **Zeynel**
Doğum yeri ve tarihi: **Urfa 1969**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999, Avrupa**
Şehadet tarihi ve yeri: **1 Nisan 2005, Girê Hirmo/Cudi/Botan**

Yeni bir günün şafak vaktiydi. Gökyüzü doğu tarafında renk cümbüşüne boğulmuştu. Güneşin aydınlattığı alan gittikçe büyüyordu. Baharın ıtırlı kokusu yayılıyordu ve kuşlar yine her zamanki gibi cıvıldaşmaya başlamışlardı. Bu yeni günün sabahında onlar da güneşin tüm doğayı aydınlatmasını bekliyorlardı sabırsızlıkla.

Onlar, güneşin göz kamaştıran şavkını bekler ve yaşamanın doyumsuz tadını dağ başlarında güneşin aydınlığıyla birlikte içlerine çekerken, pusuda bekleyen kalleşlikten habersizdiler. Daha güneşe selam vereceklerdi serin sabah yelini de yanlarına alarak. Daha

doruklardan baktıkları yeşilin içinde mavi düşlere dalacaklardı. Güneşin sarısıyla yıkanan saçlarını tarayacak, doğadaki her renge bir anlam yükleyip, "yaşamak budur" dercesine huzurlu bir nefes alacaklardı. Yeni bir günün umudu işlenmişti gözbebeklerine bu şafak vaktinde. Ciğerlerini baharın kokusuyla dolduruyorlardı. En çok sevdikleri mevsimin durağındaydı hayat.

Gri yoktu bu bahar sabahında hiç. Bu şafağın kızılına nazlanan güneşin sıcağından başka bir sıcaklık da. Oysa sabahın serin yelini buz gibi ayaza, huzurlu sessizliğini kıyamete, tüm renklerini griye çevirmek isteyenler çoktan yatmışlardı pusuya.

Adı, soyadı: **Mehmet YİĞİT**
Kod adı: **Aram BAZURİ**
Doğum yeri ve tarihi: **Halfeti 1976**
Mücadeleye katılım tarihi: **28 Ocak 1998, İstanbul**
Şehadet tarihi ve yeri: **1 Nisan 2005, Girê Hirmo/Cudi/Botan**

Doğanın koynunda mavi düşler kuran yoldaşlarım, şimdi grinin içinde zamanın bu denli yavaş ilerlemesine kırgın bir şekilde, olacakları tahmin etmeden yapılacaklara kilitlenmiş. Her şey ölüm kadar ağır, ölüm kadar sessiz, ölüm kadar soğuk. Az önce güne duran tüm renkler, sesler bir kuytulukta olacakları bekler gibi. Olacaklardan korkar gibi ağır ilerliyor zaman. Her şey yoldaşlarımın üzerinde gezinen ölümün gri gölgesinden korkar gibi bir kuytuda beklemekte.

Her yer yeşil giysilerini kuşanmış, nisan çiçeklerinden başına taç takma hevesindeyken, sanki sadece burası direnmekte bahara. Akan suyun sesi bile yavaş yavaş sessizliğe bürünmekte. O çetin kayalıklar bu sessizliğe kulak vererek, nelerin olup bitebileceğini kestiremez bir şaşkınlıkla bekler gibi. Mağrur durmuyor artık Gire Hirmo'nun bulutlarla yarışan kayalıkları, bekliyor. Cudi'nin bu parçasında zaman kendi kendini geriye çekiyor gibi. Hayat nasıl da yavaş ilerliyor bu sabah vaktinde.

Ve yoldaşlarım; sabahı, güneşi ürkütmemek için sessizce konuşan, ama gün gecenin karnını yırtınca kahkahalar atacak, derin bir sohbete dalacak, bir hüzünlü şarkı mırıldanacak yoldaşlarım da sessiz şimdi. Hiçbirinin yüzünde korku yok. Kısık bir sesle ne yapabileceklerini konuşuyorlar. Bu kalleşlikten, bu amansız kuşatmadan kurtulabilirler mi diye, tüm olasılıkları değerlendiriyorlar. Şehit düşeceklerini bilmeleri değil onları böylesine kaygılandıran. Düşleri, Cudi'nin mavi göğünde yelken açamayacak ve yerine getiremedikleri görevler var daha. Yarım bıraktıkları işler var. Bundandı yüreklerinin bir serçe gibi ürkek atışı. Gökyüzündeki aydınlığın çemberi genişledikçe, kuşatma daralıyordu. Huzur buldukları baharın sesiydi sanki ilk öldürülen. Ölüm çok aceleci davranıyordu. Zamanın ağır ilerleyişine boyun eğmeyen tek şey, ölümün sabırsızca, sinsice kuşatmasıydı.

Kuşatma daha fazla daraltılmadan, çok sevdikleri arkadaşlarına bir boyun borcu olarak aceleyle bir not yazarlar önce. Anlatmak istedikleri çok şey olsa da, hepsini anlatacak kadar zaman lüksleri yoktur onların. Kısa bir not yazıp bir taşın altına saklarlar. Ve silahlarına sıkıca sarılıp çatışmaya hazırlanırlar ardından, artık bir parça rahattır yürekleri.

Amara, yalnızlığın kenti. Fırat'ın coşkun

Amara (Firyal Hüseyin)

akan sularına direnen kent. Al beni yanına, yalnızlığına yoldaş olayım. Saç örüğünde gizli kalan dünyanda bana da bir yer ver. Umut çiçeği, yiğitlerin diyarında o kutsallığı avuçlarıma alarak, derinden içime çekerek koklayayım. Yeni yaşama sarılayım hiç bırakmamacasına. Tut elimi! Sımsıkı tut! Kirli eller dokunmasın yüreğime. Yüreğimdeki en saf ve berrak köşeyi saklıyorum umut yoldaşıma. Sen ne diyorsun saf gülüşlü, gözleri mağrur yeni yaşam? Seni kucaklayabilmek büyük azim ister. Cesaret ister, büyük sevgi ister, aşk ister.

Aşıklar ne yapar biliyor musun? Göz diktiği ve yüreğine ektiği ne olursa olsun, onun için yaşar. Ne pahasına olursa olsun, aşkına ulaşmak için tüm engelleri göze alır ve onları aşma çabası içerisine girer. Aşkına ulaştığında da huzurla dolar ve kollarını açarak kendisini bir kuş kadar hafif hisseder, iyiye ve güzele ulaşma hevesiyle kaygısızca özgürlüğe kanat çırpar. Baksana yeni yaşam, şu beş kızıl çiçeğe. Ne kadar da canlı renkleri. Az önce dirilen günün renkleri bulaşmış her beş yiğidin gözlerine. Güneş sıcağını bu yiğitlerin gözlerinde unutmuş. O anda birbirlerine o kadar derinden, öylesine sıcak bakıyorlar ki, ölümün soğukluğu işlemiyor hiç birine. Ana kucağında özgürlük çığlıkları koparan saf gülümseyişli çocuk masumiyetini görüyorum onlarda. Gözlerinde umut ışığı var. Ne de güzeller değil mi? Seni güzel kılan bu beş çiçeği sana, kan kokan kutsal topraklara emanet ediyorum.

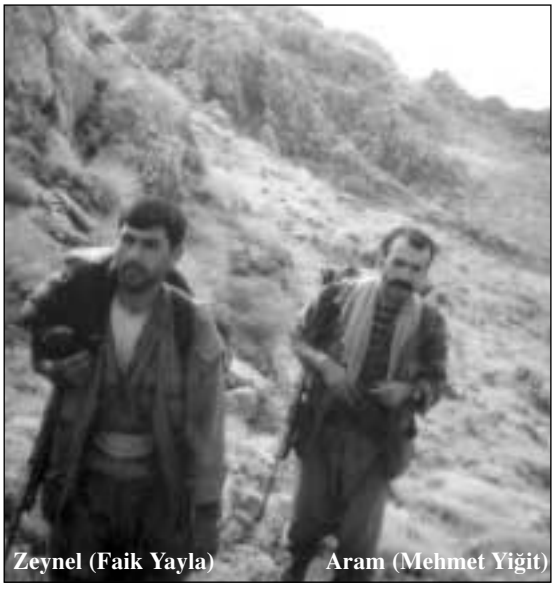
Göğü yırtan bu savaş çığlıkları, Cudi'yi derin bir sessizliğe gömmek için bu kadar barbarca atılıyor. Silahlar bu yüzden öfke kusuyor. Şimdi artık vadide duyulan çığlıklar ölümün zaferine benziyor. Bu yeri göğü inleten silah sesleri, düşmanın korkaklığını gizlemeye çalışır gibi durmadan karnını deşiyor Cudi'nin. Ama bunlardan ayırt edilen silah sesleri yoldaşlarımınki. Öylesine tok ki ve bunca eşitsiz ve kalleş bir savaşta öylesine cesaretli ki. Çünkü yoldaşlarım düşman postallarıyla kirlenen bu coğrafyayı direnenlerden emanet aldılar ardıllarına direnerek emanet edeceklerinin sözünü vererek.

Bu yüzden her beş umut çiçeği, ayaklar altında ezilmeye çalışılan bu topraklarda özgürlüğün direnişle birleşen türküsünü hay-

Zeynel (Faik Yayla)

Aram (Mehmet Yiğit)

Zeynel (Faik Yayla) Aram (Mehmet Yiğit)

kırmadan veda etmek istemiyor yaşama.

Silahlar aralıksız ateşleniyor. Binlere karşı beş umut çiçeğinin silah sesiydi en çok haykıran. Silah sesleri Giro Hirmo'dan Cudi'nin bütün vadilerine ve doruklarına yayılıp inletiyordu. Beş yürek olanca gücüyle direniyor. El eleydiydiler, o narin bedenleri adeta birbirine kenetlenmişti ve bedenlerinin çabuk yıkılmasına izin vermeyeceklerdi. Son mermilerine kadar savaşacaklardı. Ondan sonra ölüm geldiyse sefa geldi hoş geldi diyeceklerdi.

O anlamlarla dolu hayatınız gözlerinizin önünde film şeridi gibi akıp giderken en çok hangi ana takıldınız, en çok hangi ana gülümsediniz, en çok hangi ana dalarken sızladı yüreğiniz bilmesek de, o hayata layık yaşayıp direndiğinizi ve o hayatı çok sevdiğinizi biliyoruz. Güzel yoldaşlıklar, sevgi dolu yürekler, anlamlı bakışlar, sabahın şafağıyla yüzlerini aydınlatan tebessüm yeni bir yolculuğa hazırlanır. Her hain bakışa *"ya özgürlük ya ölüm"* sözlerini haykırarak karşılık verirler silahlarıyla.

Zeynel (Faik Yayla) Aram (Mehmet Yiğit)

Artık gelen günün utangaç nazını çekemezler. Zaman hızla ilerlesin de direncin ve ihanetin kıyasıya savaşında dost sevinsin düşman kahrolsun isterler. Şimdi direnme zamanıdır. Ve dağlardaki baharın hayat dolu sesinin ahengini bozan bu vahşi seslere karşılık sloganları avazı yettiğince haykırma zamanıydı. Onlar hem yürekleriyle, hem dilleriyle hem de silahlarıyla haykırdılar bu sloganları.

Hainler, beş umut çiçeğinin vadiyi inleten sloganlarından ve direnişlerinden duydukları korkuyu gizlemek için her zamanki gibi ellerindeki tekniğin ardına sığınıyorlardı. Zaman ilerledikçe daha hırçın ve vahşice saldırıya geçerler. Düşman saldırıları artırdıkça onlar daha fazla direnir. Bu saldırılarda önce üç beden, üç umut çiçeği düşer toprağa. İsimleri Zeynel, Aram ve Savaş olan. Silahlar aralıksız ateşlenmeye devam eder. Sonu olmayan bir çatışma gibidir yaşanan. Nisan ayının sağanak yağmurları yerine vadi düşmanın kurşunlarıyla dövülür.

Nisanın iki hüzünlü çiçeği Nujin ve Amara, yanıbaşlarında uzanan arkadaşlarının acısıyla başlarını dik tutarak, düşmanın kirli ellerinin kendilerine değmemesi için olanca güçleriyle direnirler. Vadi büyük bir gürültüyle sarsıldı. Direnişlerini elindeki silahlarla kıramayan düşman, kimyasal silah kullanmıştı. Amara ve Nujin o an son kez gökyüzünün maviliğine hasretle baktılar. İki damla gözyaşı dökülür gözlerinden baharın köklerine doğru. Yeni neslin bu kutsal topraklarda başka baharlarda filizlenmesi ve yüreklerindeki huzurun izdüşümüydü iki damla gözyaşı.

Kimbilir ne düşünmüşlerdi, neyi hayal etmişlerdi. Neyi söylemek isteyip söyleyememişlerdi. Ne bırakmak istemişlerdir geriye. Güneşin aydınlığıyla taranmış saçları toprakla buluştuğunda, inceden inceye bir yağmur yağmaya başlamıştı. Gri bulutlar birbirine kovalarcasına toplanıyordu Cudi'nin semalarında.

Biliyoruz ki toprağın yaşama benzeyen nefesi, ölümsüzlüğe doğru yol alan kızıl ufuk-

lara taşıdı sizleri. Toprak ana sizleri kucaklarken, yüreği yandı tutuştu. Şimdi kucağını açarak sesleniyor gökyüzünün mavisine. Toprak ağlıyor ve inceden inceye bir ağıt tutturuyor maviliklere doğru; bereketini esirgeme benden. Biliyorum şimdi sen de benim gibi hüzünlüsün. Derinliklerime işlemelisin. İşlemelisin ki özgürlük filizleri kök salsın yüreğime, bütünleşsin benimle. Onlar yeryüzüne başı dik, kökleri sağlam olarak yeşerip gülümsesinler. Bu beş yürek maviliklere kanatlandığında, onları sımsıkı kucakla. Benim onları sardığım gibi şefkatli ol, incitme kurşunlarla delinmiş bedenlerini. Kucakla ki kendilerini yalnız hissetmesinler. Onlar benim bir parçam olarak hep kalacaklar. Yeniden filizlenerek rengarenk çiçekler olup açıldıklarında, ben daha da güzelleşeceğim. Acının ve öfkenin yağmurlarıyla yıkanan bu sevda vazgeçilmez olacak. Herkes koynumda yatan kahramanlara kavuşmak için bana gelecek. Yitirdikçe çoğalan, yitirdikçe kutsallaşanım. Bahar hasretliğimin isyanı oluyor.

Cudi'nin asi doruklarında açan beş umut çiçeği nisanın bereketli yağmuruyla sulandığında teselli bulacak tüm mevsimler.

Sizlerin görkemli yürüyüşünü bir tanıma kavuşturmak öylesine zor ki. Şimdi elimizde o ağız dolusu gülüşlerinizi taşıyan resimler. Gözlerinizde resim karelerinin bile donduramadığı o ışık yüreğimizi delip geçerken, yaşamla aramızda bir köprü oluyor. Hatta kendimizle aramızda. Nasıl da özlüyoruz şimdi o sımsıcak gülüşlerinizi...

Sizler sonsuzluğa kanat çırptınız, tüm hasretlikleri yanınıza alarak, yarımlarınızı tamamlamak için bize bırakarak gittiniz. Kürdistan'ın tüm güzelliklerine doyamadan, yarım bıraktıklarınız için üzülerek gittiniz. Ve sevdası için hiçbir tereddüt yaşamadan direniş abidesi olmanın sözünü vererek özgürleştiniz. Sevdasına tutkuyla sarılan yürekleri yani sizleri artık koparamayacak hiçbir kirli el. Sizleri yüreğimizde, Helena Pir kadar yüce, Lawkê Xerîb'in sabrıyla ve Cudi'nin yiğit yüreklerine olan bağlılığımızla daima taşıyacağız. Temsili olduğunuz bu onurlu ve şerefli yolda sonuna kadar yürüyeceğimize dair ant içiyoruz. Sizlerin özgürlük güneşimiz Önder Apo'ya olan bağlılığınızla yaşama büyük anlamlar yükleyerek yarattığınız yoldaşlık ruhuna sahip çıkacağımızın ve size, umut yoldaşlığına layık olacağımızın sözünü bir kez daha yineliyoruz.

Mücadele arkadaşları

Cudi Bölgesine

Bizler bu gün şafak yakalandık bu yüzden tüm cudi ve parti yapısından özür diliyoruz. Bir Apocu militanın böyle yakalanmaması gerekiyordu fakat olsa bir kez insanım bu bir arkadaş bu faşistler firmayacaktır.

Bizler sonuna kadar direnecek ya özgürlük ya ölüm diyoruz. Bizler olmasakta cudide Botanda ve bütün Kürdistanda çiçekler açacaktır renga, renge olacaktır Serge kabaları Apocu cinayeti sayacaktır.

Kardeşim siz bakın işlerinize devam edin bizi düşünüp üzülmeyin bilmiyorum şu anda fakat elimizde bütün gücümüz kaşke bu yakalar daha iyi hizmetler yapa bilseydik

Bizi Sevgi Apo

Selamlar.

Umut baharlarına

Umut ektik bu topraklara
kök salıp yeşillensin diye
yeni nesiller için
umut koksun diye

toprak ana kucaklar
o masum bedenlerinizi
ve hüzünlü gülümseyişlerinizi
siz ler halaya durmuş
umut oyunu oynarken
kahpe gözler sarmış etrafı
sevgi dolu yüreklerinizi
kirletmek ister
bilemez ki her beş yüreğin
neleri sarsabileceğini
bilemez ki
direniş sembolü olacaklarını

ah yüreğim yanar
sizlerden kopuşun hasretiyle tutuşur
son selamınızı
o iki cümleyi aldık
"silavên şoreşgerî"
Cudi'ye son selamınızı esirgemediniz
Cudi sizden sonra sessiz
içinde fırtınalar eser

kim bilirdi ki
yine bir parçasını koparacaklar
dağların ve nehirlerin
ağladığını duyuyorum
her kirli el bedeninize
kurşun sıktığında
ve bedeniniz
umut alevi ile sarmalandığında
bilin ki ihanet çöküntüye
uğramakta
cılızlaşarak sönmekte
bedeninizin her bir parçası
onların yüreğine kurşun sıkmakta
sevdanız kalır tarihe
hatıralar bir iz olur benliğimde
bedenleriniz umut çiçeği olur
bu kutsal topraklarda
ve sulanmayı bekler

Amara, Zeynel, Nujin, Aram
ve Savaş yoldaşların anısına

Gire Hirmo/Cudi

Yürekten gülen yoldaşıma

Şehit, yaşamın sözüdür, kalanlar ise o sözün gerçekleştiricileri olurlarsa yaşarlar

Önder Apo

Adı, soyadı: **Nurten GÜLMEZ**
Kod adı: **Nujin SOZDAR**
Doğum yeri ve tarihi: **Manisa 1979**
Mücadeleye katılım tarihi: **28 Ekim 1998**
Şehadet tarihi ve yeri: **1 Nisan 2005, Girê Hırmo/Cudi/Botan**

On yıl aradan sonra, suskunluğun uçurumunda insanı kendine hapseden bir gidişin ardından ne söylenir, hiç bilmiyorum. Hangi dilde ağıt yakmalı, nasıl anlatmalı? Çocukken oynadığın savaş oyunlarının kan ve barut kokan bir gerçeğe dönüşen hikayesini anlatacak kadar tanıyor muyum O'nu diye soruyorum kendime. Kendime sorduğum sorular asılı kalıyor sanki içimin uçurumunda. Gerçek çöl sıcakları gibi yakıcıyken, ben kendime bu kadar hapsolmuşken O'nu bildiğim kelimelerin sığlığında anlatabileceğimi sanmıyorum. Ne duygunun, ne düşüncenin ne de eylemin dili yetmiyor cesaretimi toplamaya.

O'nu anlatmak için gerekli cesaret mi, yoksa anlatmayı beceremeyişin çaresizliği mi bana yazdırıyor bunları, cidden bilemiyorum. Yüreğimdekilerin kaçı akıyor bu kağıt üzerine bilmiyorum. Yüreğimdeki karmaşaya benzemeyen bu düz kelimeleri okudukça, demek ki diyorum insanın ruhuna yetmiyormuş bilinen kelimeler. Hem hangi kelime anlatabilir ki değil sadece yürekleri, hayatı sarmalayan acıyı. O'nu anlatacak kelimeleri bulamazsam da, yarım kalacaksa da yazdıklarım, varsın böyle olsun diyorum ve parmaklarımın arasında döndürüp durduğum kalemi kağıda değdirmeye başlıyorum ürkekçe. Zaten her birimiz yarım hayatların, sevgilerin ve düşlerin birbirine eklenen zincirinin birer halkası değil miyiz? Bir hayatı paylaşmak gibi, emek sarf etmek gibi, uzun yolları birlikte yürümek gibi, bir lokma ekmeği bölüşmek gibi yarımlıklarımızı da paylaşıyoruz. Öncekiler ve sonrakiler olarak kopmaz bağımız böyle örülüyordu.

Manisa'da başlayıp Cudi'de son bulunan bir yaşamın hikayesiydi Nujin. O komple bir kişilikti. Kusursuz ve sade bir yoldaştı. Sessizliğin dili ile anlatırdı çoğu zaman yapılması gerekeni. Çok sık gülmez, gülünce de yürekten hesapsız, kaygısız ve tüm doğallığınca gülerdi. Zamanın hükmüne olan yerli yerindeliği dikkat çekiciydi en çok. Duruşu, yaşama bağlılığı, yüreğindeki sevgi, umut birlikte olduğu arkadaşlara yaşam gücü olurdu.

Nujin arkadaş zengin bir aileden gelmiş olmasına rağmen, bir an bile ikircikliğe düşmeden gönül zenginliği içinde yaşamaya karar veren, kendini halkının trajik tarihini mücadeleyle tersine çevirmeye adayan duyarlı ve güçlü bir arkadaştı.

Nujin (Nurten Gülmez)

Nujin arkadaş, daha çocukken evlerine gidip gelen ***Aysel (Aygül Çeçel Bitlis)*** arkadaştan çok etkilenmişti. 1993-94 yıllarında Manisa'da faaliyet yürüten Aysel arkadaş, Kemal (Nevzat Turan) unsuruna karşı olan tavırları ve örgüt yaklaşımlarını dayatan yaklaşımlarıyla Nujin arkadaşın gönlüne girmişti. Bir de Aysel arkadaşın her zaman şarjöründeki son mermiyi göstererek, *"bu benim darda kaldığım zamanlar içindir"* demesinden çok etkilenmişti. Aysel arkadaş, Kemal unsuru tarafından kesin olarak şehadete gideceği bir göreve gönderilmiş, burada çıkan çatışmada son mermisine kadar savaşmış ve hep söylediği gibi son mermiyi kafasına sıkarak düşmana olan öfkesini gösterip onları boşa çıkarmıştı. Nujin arkadaş Aysel arkadaşın şehadetini duyduğunda, bu militan duruşun takipçisi olacağına dair söz verdi. O'nu dağlara sürükleyen bu katılım gerekçesine göre yaşadı hep ve bunu Cudi'deki pratiğinde de bütün çıplaklığıyla gösterdi.

Kemal unsurunun itirafları doğrultusunda tüm ailesi ile birlikte yakalanmış, babası, amcası ve kardeşleri tutuklanmış, sonradan kendisi ve diğer aile fertleri serbest bırakılmıştı. Fakat tutuklanmalar aileyi ekonomik yönden zora sokmuştu. Bu durum Nujin arkadaşın yükünü katbekat arttırmıştı. Bir yandan ailenin ekonomisini sağlamaya çalışırken, diğer yandan legal ve illegal alanda parti faaliyetlerini üstlenmiş, çalışmalarda daha da aktifleşmişti.

Çok iyi bir örgütleyiciydi. Kişiliğindeki sadelik, içtenlik ve kararlılığıydı çevresindekileri en çok etkileyen. Gençleri kendine çekip örgütle buluşturmada oldukça başarılıydı. Her olguyu bir tamamlayıcılık ilkesi gibi ele alıp değerlendirirdi. Hatırlıyorum da ortak bir çalışmadan dolayı gözaltına alınmıştım. O ise yakalanmamayı başarmıştı. Karşıma çıkarılan itirafçının itirafları ve dayatmalarına karşı 'çocukken suya düştüğümden, yer yer geçici hafıza kaybı yaşadığım, bazen üç gün önce bile ne yaptığımı hatırlayamadığım' yalanını uydurmuştum. Böylece adamı yalanlayıp serbest bırakılmıştım. Ama bu defa da Nujin arkadaşın sonu gelmez sorularıyla karşı karşıya kalmıştım. Yaşananları ve söylediklerimi tüm ayrıntılarıyla anlattım O'na. Anlattıklarıma katıla katıla gülmüş, deyim yerindeyse, gülmekten yerlere yatmıştı. Bunun üzerine öfkelenerek *"sen olsan sanki ne yapacaksın"* dediğimde beni yatıştırmak için, *"gerçekten iyi akıl etmişsin. Ben aslında düşmanın söylediklerinin karşısındaki tepkisini düşündükçe gülüyorum"* demişti. Gerçekten de düşman hiçbir sonuç alamadığından deliye dönmüştü. Ve dört yandan pervasızca saldırmaya başlamıştı.

Bir gün sonra O'nu da alıp götürdüklerinde aynı ifadeyi vermiş, aynı muameleye maruz

kalmıştı. Tutuklanarak götürüldüğü Buca Cezaevi'nde O'nu ziyaret ettiğimde, başından geçenleri anlatmış ve kontrolsüz bir kahkaha atmama neden olmuştu. Diğer tüm arkadaşların dikkati üzerimize toplanınca da, olayı onlara anlatmak durumunda kalmıştık. Bunun üzerine herkes kahkahaya boğulmuş, ama bu sefer de O kızmıştı.

Kısa süren bir kızgınlıktan sonra burukluk içinde halkın ve arkadaşların durumunu sormuştu. Sesinde, işin yarım kaldığının bilincinde olan sorumlu bir militanın tonu vardı. Bu görüşme son görüşmemiz olacaktı. O'ndan bir ay sonra ben de tutuklanmıştım. 13 ay yatmıştım cezaevinde ve bu süre zarfında görüşememiştik. Cezaevinden çıktığımda, Nujin arkadaşın gerillaya katıldığını duymuştum. Yüzümde birlikte gidememenin buruk gülümsemesiyle geç de olsa, sessizce uğurladım O'nu dağlara içimde.

Burada yürüttüğü çalışmaları devretmiş ve dağlara doğru yola çıkmış, hayallerinin mekanına kavuşmuştu. Şimdi sıra bu hayallerin daha da büyütülmesine gelmişti.

Ardından ben de tuttum dağların yolunu. Gerillaya katıldığım ilk günden itibaren O'nu sormaya başlamıştım. Kod ismini bilmediğimden gerçek ismiyle soruyor, arıyordum, kişiliğindeki güzellikleri, sadeliği anlatıyordum belki tanırlar diye. Fakat sorularıma karşılık aldığım tek cevap derin bir sessizlikti. Dağlarda seni göreceğimin heyecanını yaşarken, o anı sabırsızlıkla beklerken, seni her gördüğüm arkadaşa sorarken sessizlikleri parçalayan şehadet haberini aldım. İsminin Nujin olduğunu o anda öğrendim işte. Yüreğimi yakan, sessizliğin perdesini yırtan bu haber, O'nu bir gün mutlaka göreceğime dair kurduğum hayalleri de parçalamıştı. Kolum kanadım kırılmıştı. O'nu gerilla olarak hiç görememiştim. Sonradan gördüm resimlerini, gerilla kıyafetlerinin O'na ne kadar yakıştığını ve gülüşünün daha da belirginleştiğini gördüm o resimlerde.

Öz savunma gücü olarak Cudi'ye, yani benden altı saat uzaklıktaki bir yere geldiğini nereden bilebilirdim ki. O, altı saatlik uzaklığın ucunda, insanlığın tufandan kurutuluşuna ev sahipliği yapmış Cudi'de, ikinci defa insanlığı tufandan kurtarmak için Nuh'a yoldaşlık ediyordu. Belki seni göremedim, dağ başlarında yoldaşlığımızı daha güçlü sınayacak bir zaman dilimimiz olmadı ve olmayacak, ama söz veriyorum Nujin arkadaş, mücadelenin ışığı ile aydınlanan yolda ilerlerken, seni her zaman verdiğin mücadelede takip ederek yaşayacak ve yaşatacağım.

Mücadele arkadaşları adına
Memo Dıljiyan

Nujin (Nurten Gülmez)

bekle biraz
daha yaşanacak çok
şeyimiz var
alıp uçurtmalarımızı mavilere
salacaktık
tanıyamadığımız yollardan
geçecektik
ama gidiyorsun işte
bir daha belki dönmeyeceksin
bıraktığın yerde bekleyeceğim
seni....

CUDİ'NİN SESSİZ FIRTINASI
zor anların gülen Nurten'i

Bir insanı yazmak, bir insanı tanımlamanın o kadar kolay olmadığını yazmaya başladığın anda anlarsın. Hele bu insan senin yoldaşın, yıllarca acısı ve tatlısıyla paylaştığın bir yakının olunca iş daha da zorlaşıyor. Her şehit düşenin ardından bir şeyler yazma sorumluluğunu hisseder yoldaşları. Nujin yoldaş üzerine de bir şeyler yazmaya çalıştığımızda, aylarca onu tanıyanların peşinde koşarak bir şeyleri daha çok nasıl ifade edebiliriz kaygısına kapılmıştık. Çünkü o bir hazineydi, ya da arkadaşlarının deyimiyle romanı yazılması gereken sesiz bir fırtınaydı. Bu fırtınayla esmek, ona yoldaşlık etmek o kadar kolay değildi. Her konuştuğum arkadaştan Nujin'i ya da benim tanıdığım (Nurten'i) dinledikçe O'na ne kadar yabancı olduğumu daha iyi anlamıştım. O'nun sınırsız ve içi açılmamış bir hazine olduğunu arkadaşlarından dinledikçe daha çok öğrenmiştim. O'nu daha çok yoldaşlarından aktarmak istedim. En çok onu tanıyan, yoldaşı ve babasından görüş aldığımda; "Nurten'i gerçekten yazmakla anlatmak mümkün değil Nurten'i anlatmak o kadar zor ki kelimeler yetmez. Ancak onunla yaşamak yoldaşlık yapmak lazım" demişti. Bu birkaç kelimelik cümle bana fazlasıyla Nurten'in kişiliği hakkındaki görüşlerin neler olması gerektiğini belirtiyordu.

Nujin yoldaş şahsında 1 Nisan 2005 Cudi şehitlerini anarken, O'nu en iyi tanıyanlar, onunla paylaşanlardan dinlediklerimi ifadelendirecem sadece.

Bu portreyi çizmeye çalışırken kısmi değişim olmakla birlikte "bir insan yedisinde ne ise yetmişinde de öyle olur" sözünün Nujin yoldaşın şahsında gerçek olduğu noktasında kendimi ikna ettim. Çocukluğunu anlatan babası ile gençliğini ve militan duruşunu anlatan arkadaşları hep paralel ve ortak şeyleri ifade ettiler. Bu beni Önderliğin "siz çocukluğunuzda yanlış yetiştirildiniz" gerçeğiyle bir kez daha yüzleştirdi. Nurten çocukluğundan itibaren iyi yetişen, terbiyeli ve inançlı büyütülen bir kişilikti. Mücadele içindeki istikrarlı yürüyüşü bu temeller üzerine kurulmuştu. Bundan dolayı da yaşamının tüm evrelerinde izler bırakan bir kişilik olarak belleklere yerleşmişti. Yoldaşları Nujin'in özellikleini; zeki, olgun, mütevazı ve iradeli diye özetlerlerdi. Bunlar bir çoklarının olmak isteyip de sahip olamadığı özelliklerdir. Ama onda doğallığında vardı. Yaptığını inandığı için yapardı.

Nujin (Nurten Gülmez)

İnancından taviz vermezdi

Nurten'in çocukluğunu anlatırken babası şunları ifade ediyor; "biz ailece 1972 yılında Manisa Turgutlu'ya yerleşmiştik.

Nurten 1977 yılında ailenin dördüncü çocuğu olarak Turgutlu'da dünyaya geldi. diğer çocuklarımdan farklıydı, şımarık değil, aza kanaat getiren hiç yaramazlık yapmayan durgun ve çok zeki bir kişiliği vardı. Hiç yük olmaz, derslerinde sürekli başarılı bir grafiği çizerdi. İlk ve orta okulda hep takdir getirirdi. lise döneminde daha çok kendini geliştirdi. Sürekli okulun ilk beşi arasında başarılarıyla yer alırdı. Nurten'i anlatmak için Nurten'le yaşamak lazım Nurten küçüklüğünden, büyüyene kadar hiç kendine laf getirmezdi." diyor.

Bunu mücadele içindeki arkadaşları da aynı kelimelerle ifade ediyor. Onu bir defa görüp tartıştığını söylen Bozan Tekin "keskin bir zeka, kararlı bir duruşa sahip ve asaletli bir kişilikti." diyor. Bir mücadele arkadaşı ise "Nujin yoldaş romanı yazılması gereken bir karakterdir. Romanı yazılmalı derken onun kişilik yapılanması, sosyal duruşu, mücadele içindeki sağlam duruşu ile bir karakteristik kişiliğinin belirgin olduğunu belirtmek istemiştik. İster Nujin arkadaşla beraber kaldığımız süreçte edindiğim izlenim ve gözlemler, ister geçmişi ve ister daha sonraki süreçte şahadete erinceye kadar mücadele içerisinde kaldığı ve yaşadığı tüm zamanlarda adından hep olumlu söz ettiren, yaşadığı yerde izler bırakan,bir şahsiyetti. Dostlukları oldukça güçlüydü. Sadakat onda vazgeçilmez bir ilke idi. Daha sonra yaşadıklarıyla bütünlüklü ele aldığımızda Nujin, Önderliğin özgür kadını tanımlamada kullandığı 'melek' kategorisine girdiğini düşünüyorum." diyor ve ekliyor "Onu tanıyanlar hep bunu söyler." Bu düşünceleri diğer arkadaşları da aynı doğrultuda paylaşıyor.

Kürt'ün trajedisiyle ilk yüzleşme

Her Kürt'ün talihinde olduğu gibi Nurten arkadaşın ailesi de o dünyaya gelmeden ekonomik ve sosyal sebeplerden dolayı Manisa'nın Turgutlu ilçesine göç ederler. Nurten yaşama gözlerini açtığında Kürdistan ve Türkiye'de sosyal çelişkiler zirvede seyrediyordu. Birçok yaşıtı gibi çalkantılı günler onu beklemektedir. O bu kurtlar sofrasında acı gerçeklerle yüzleşinceye dek aileden edindiği kültür ve terbiye ile kararlı bir şekilde yoluna devam eder. Kürt'ün trajedisi ile ilk defa l988 yılında Saddam diktatörünün Halepçe'ye yaptığı katliam sonrası Kuzey Kürdistan'a göç edenlerin TV'deki görüntüleriyle karşılaşır. O anı babası "1988'de Halepçe'de yapılan kimyasal katliamdan sonra, Kuzey Kürdistan'a göç edenlerin TV görüntüleri verilmişti. Bu göçler Ramazan ayına denk gelmişti. İftar zamanı iftarımızı açmaya hazırlanırken haber saati gelmişti. Nurten sofrayı kurdu. Sofraya otururken göçmenlerin dağlardan, yollardan yalın ayak kan revan perişan durumlarını TV gösteriyordu. Bu görüntülerden etkilenerek iftarımızı açamadan sofradan kalktık. Nurten'in dikkatini çekmişti. Neden kalktığımızı göçmenlerin kimler olduğunu ve neden göç ettiklerini sormuştu. Dilim döndükçe anlattım. Çok etkilenmişti. Okumak için kendine iki hedef seçmişti, ya tıp ya da hukuk kazanmak için çalışacağını söylüyordu."

Nurten halkın trajedisiyle karşılaşmış, yaralarını derman etmek için doktor, davalarını kazandırmak içinde avukat olacaktı. Ya onun yaralarını kim saracaktı. Bu genç yaşında o hala meçhuldü.

1990'ların gerilla serhıldanı her yeri kasıp kavurduğu gibi Ege'yi de etkilemişti. Açılan legal kurumlar, saflara katılan gerilla adayları ve yapılan serhıldan herkesi bu çemberin içine almıştı. Nurten'in arayışları büyümüş, ekonomik olarak, farklı olmalarına rağmen Kürt yaşıtları içinde yer almıştı. Faaliyet yürüten cepheciler, "Nurten ve abisini kazanırsak aileyi kazanırız" demişlerdi kendi aralarında. Ama o zaten kazanılmış, kendini halkının acılarına ortak etmişti. O bir kere inandığından asla taviz vermeyeceğini liseye giderkenki, öğretmenine karşı gösterdiği tavrıyla belli etmişti. Babası; "İnandığından asla taviz vermezdi. Liseye giderken sınıfın

kapısına kadar başörtülü giderdi. İçeriye girerken baş örtüsünü çıkarır, çıkarken de giyerdi. Nurten'in bu tavrı öğretmenin dikkatini çekmişti, onu ikaz etmişti. Nurten buna aldırmamıştı. Öğretmeni beni yanına çağırdı ve durumu anlattı. ben Nurten'i öğretmenine anlattım öğretmen ısrarından vazgeçti." diyor. Bu davranışı saflarda da devam ettirdi diyen bir arkadaş "İlk katıldığında Nujin yoldaşı farklı kılan ve gündemimize giren baş örtüsüydü. Bu şekliyle ortama girmesi yadırganan ya da abes görünen bir durumdan öteye özellikle biz bayan yapısını şaşırtmıştı. Çünkü Nujin yoldaş İstanbul'dan katılıyordu. Dolayısıyla başörtülü olması bizi şaşırtmıştı. Daha sonra onu tanıdığımızda katılımının bilinçli bir katılım olduğunu anladık. Baş örtüsü de sanırım bir gerekliliği hissetmesinden dolayı takmıştı. Tabi daha sonra yer yer başını açmış olsa da kefiyesi sürekli kafasında bulunuyordu. Bu davranış tamamen bir aile terbiyesi ve ahlakından ileri geliyordu. Ve bunu da tüm arkadaşlar hoşgörü ile karşılamıştı" diyor.

Nurten, Nujin olma arayışındaki mücadelenin henüz başındaydı. Kendilerini ortak ettiği halkın acılarına çare bulmak için ya hekim, ya da avukatlığa hazırlanıyordu. Çünkü tarihsel olarak Nurten her ne kadar metropollerde büyümüş, ekonomik sorunları olmayan bir ailede yaşasa da avukatı olmayan Kürt halkının kanını taşıyordu. O bu büyük yükün altına girmenin kararını küçük yüreğiyle verdiğinde ne kadar ağır bir yükün altına girdiğini çok değil, birkaç ay ya da yıl sonra düşmanla yüzleştiğinde daha iyi anlayacaktı. Ancak koşullar ve zorlukları ne olursa olsun bir kere kararını vermişti. Verilen sözden asla dönmeyecekti.

İç ihanetle yüzleşme anı

1990'lardan sonra açılan legal kurumlarda Nurten ağabeyiyle birlikte faaliyet yürütür. Hem okur, hem de legaldeki çalışmalarda yer alır. Yetenekli ve pratiktir. Folklor guru-

bunun başında yer alarak, Kürt düğününde halay çeker. Ancak onun bu heyecanlı ve coşkulu ruh hali ansızın düşmanın evlerini talan ve işgal edercesine basmasıyla etkilenir. Alanda faaliyet yürüten Kemal (Nevzat Turan) adlı şahıs unsurlaşır ve itirafları doğrultusunda Nurten de dahil, babası, ağabeyi, ve üç amcası göz altına alınır. Nurten salıverilir. Ancak ailenin diğer üyeleri cezaevine atılır. Aile ekonomik olarak, zayıflar. Bu yük de Nurten'in genç bedeni üzerine biner. Ama o şikayet etmekten öte daha fazla amaçla bağlarını güçlendirir. Çok sevdiği okuluna artık istediği ağırlığı veremez. İki yıl sonra tahliye olan babası onu bir dersaneye gönderse de eski şevk ve hevesi kalmamıştır. O artık hem cezaevleri, hem de dışarıda aktif bir parti çalışanıdır. Girdiği yüksek okul sınavlarında Edirne Üniversitesi Yüksek Hemşirelik Okulunu kazanır. Ancak bu sefer de okula başlamadan yine bir itirafçının itirafları doğrultusunda yakalanarak, altı ay ceza evinde kalır.

O İstanbul HADEP gençlik çalışanıdır

Caza evinde kendisini siyasal ve ideolojik olarak geliştiren Nurten düşman tarafından beraatla sonuçlandırılsa da davası, o kirli yüzünü gördüğü düşmana yeni bir dava açmıştır. Artık çalışmalarda daha aktif ve öncüdür. Evde kimi tabularını kıran Nurten İstanbul HADEP Gençlik Kollarında aktif çalışmaya başlar. Evin ekonomik sorunlarını gidermek için de çalışan Nurten iki işi hiç şikayet etmeden yürütür. Ailenin tek yetişkin çalışanı ve serbest gezenidir. Babası ve amcası firarda, ağabey ve diğer amcası da cezaevinde yatmaktadır. Cezaevleriyle ilişkiyi de yine Nurten üstlenir. Bütün bu çalışmalar içerisinde bir çok defa yine gözaltına alınır, düşmanın işkence ve zulmüne maruz kalır. Ama o her seferinde düşmana duyduğu kin ve nefretle düşmanın yönelimlerinin üstesinden bilinçli bir şekilde gelmeyi bilir. Beraber gözaltına alınan Memo Dıljin bir anısında "gözaltına alınmıştık, düşmanın soruları karşısında politik davranarak çocukken bir kaza geçirdiğini ve geçici hafıza kaybı yaşadığını bundan dolayı da kimi olayları hatırlamadığını belirterek, düşmanı yanıltmıştı. Bu olayı cezaevinde anlattığımızda önce gülüşmüştük. Ardından halkın ve çalışmaların durumunu sormuştu. İşlerinin yarım kaldığını düşünüyordu " diyerek, Nurten arkadaşın sorumlu ve tavır sahibi olduğunu ifade eder.

Nurten düzenle tüm bağlarını koparark kendisini davaya vermiştir. Aileden gelen terbiyeyi örgüt terbiyesi ile birleştirerek iyi bir örgütleyici, örnek alınan bir militan olarak, faaliyetlerini yürütür. Yönünü belli etmesine rağmen var olan olanakları kullanarak daha fazla halk sorunlarını çözüp, örgütsel ağı geniş tutmaya çalışır.

"Nujin yoldaş zengin bir aileden gelmiş olmasına rağmen bu yaşamın rahatlığına kapılmazdı. Kendini halkının trajik tarihini tersine çevirmeye veren, duyarlı ve güçlü bir kişilik duruşuyla, olay ve olguları anlayarak, anladıklarını bilimsel bir şekilde çözümleyerek bu yeni yaşama katılmaya çalışırdı"

Hayallerinin mekanına varış

Legal sahada yürütülen çalışmaları belli bir aşamaya getirip, çalışma arkadaşlarına devretmenin zamanı gelişmiştir. O arayışlarını hayalleriyle yaşadığı özgür dağlarda daha sıcak bir atmosferde sürdürmek ister. Balkanlar üzeri çıkılacak kanal düşmanın yönelimiyle tıkanmıştır. O zaten biran önce hayalinde yaşattığı Kürdistan dağlarına ulaşmak ister. 1998'in Sonbaharında Amed eyaletine ulaşır.

Nurten arayışlarının bir dervişi olarak yeni bir yaşama adım atmıştır. Bu yeni yaşamın

adı artık Nurten'den ileri içinde her şeyin kanla, tırnakla kazanıldığı yeni yaşam adını o Nujin olarak koyar. "Nujin, Bu ismi kendisi mi benimsedi, yoksa yoldaşları mı bu ismi ona layık gördü onu bilemiyorum. Yalnız şunu çok iyi biliyorum ki, isimlere anlam katan, onları güzelleştiren, ölümsüz kılan insanların yaşamdaki duruşlarıdır. İsimleri kirletilemez, ölümsüz kılan insanların yaşamın içine sığdırdıkları sarsılmaz güzelliklerdir." der Piroz Koçgiri. Nujin artık Amed'in zor koşullarında devrimin silahını omuzlamış öncü bir gerilladır. Temel eğitimini Şehit Remzi'de aldıktan sonra Akdağ alanına düzenlemesi olur.

Akdağ Nujin için birçok ilki kendisinde barındırır. İlk gerilla pratikleşmesi, ilk silahlı olarak düşmanla karşılaşması, beraber katılıkları ve arkadaşlarının "üç özge can" olarak adlandırdığı Nujin, Berçem ve Jiyan üçlüsünün zorluklar karşısında derinleşen yoldaşlık bağları ve bu yoldaşların erken şahadetlerini hep Akdağ'da yaşar. Akdağ onun için bir temel oluşturur. O artık bu temel üzerinden yürür. Bu süreci bir arkadaş şöyle anlatır. "Nujin arkadaşla beraber Berçem ve Jiyan arkadaş da takımımıza verilmişti. Bu arkadaşları da bu vesile ile anmış olalım. Çünkü daha sonra Berçem ve Jiyan yoldaş Akdağ alanında şehit düştüler. Bu üç arkadaş farklı alanlarda, fakat Önderliğin Roma yürüyüşü sonrası katılmışlardı. Bu üç yoldaş da yaşça gençtiler. Eğitim ortamının getirdiği birliktelik onları ayrılmaz bir bütün yapmıştı. Daha sonra Berçem ve Jiyan arkadaşların şehadeti Nujin arkadaşı etkilediği gibi onlara cevap olmanın bir arayışı içerisine de koymuştu. Üç 'yeni' arkadaşın takımımıza gelmesi takıma bir canlılık getirmişti. Gerillada yeni arkadaşla için "taze kan" deyimi vardır. Bu üç arkadaş da takımımıza gerçekten güç enerji katmış, manevi anlamda moral sağlamış, canlılık vermişlerdi. Biz bayan yapısı olarak yeni arkadaşlara psikolojik, moral bakımından ihtiyaç duyuyorduk. Bir gerillanın üstlenmesini yapması temel ihtiyaçlarını temin etmesi açısından zorlayıcı olabiliyor. Akdağ'ın kış koşulları zordu. Arkadaşların gelişi çok anlamlıydı. Moral gücü oldukları kadar maddi yönden de büyük destekleri olmuştu. Arkadaşların kaygıları olmadığından coşku ve moralleri yüksekti. Bu arkadaşların moralli oluşları etraflarını yani bizi de etkiliyordu. Sadece doğa koşulları değildi tabi zorlanmamız. Düşmanın fiili operasyonları kadar, örgütlemesi de yaygındı. Halkla iç içe olmamıza rağmen düşman örgütlenmesi ajan, korucu biçiminde vardı. Bu üç arkadaş bu koşullarda bize katılmışlardı."

Nujin yoldaş zengin bir aileden gelmiş olmasına rağmen bu yaşamın rahatlığına kapılmazdı. Kendini halkının trajik tarihini tersine çevirmeye veren, duyarlı ve güçlü bir kişilik duruşuyla, olay ve olguları anlayarak, anladıklarını bilimsel bir şekilde çözümleyerek bu yeni yaşama katılmaya çalışırdı. Adım attığı bu yeni pratik sahada tamamen bilinçli bir şekilde yürümeği esas almıştı. Geçmiş çalışma ve pratik deneyimlerini arkadaş yapısı ve ortamla paylaşmayı esas alır, yerinde ve zamanındaki katılımlarıyla ortamda herkesin güven duymasını sağlardı. Geçmişe çok fazla takılmaz, günü günceli yaşayarak emek ve katılımıyla kendisini var ederdi. Yaptığı yerinde değerlendirme ve olgun yaklaşımlarıyla gerçek doğal öncülüğünü kabul ettirirdi. Yaşamda sessiz ve durgun olmasına rağmen pratik karşısında atik, atılgan ve çalışkandı. Bu yaklaşımlarıyla etrafını sürekli şaşırtır. Bundan dolayı da arkadaş çevrisi onu kapalı bir hazine olarak değerlendirirdi.

Güney'e yolculuk

Nujin, Amed eyaletinde başladığı gerilla yaşamına ve burada yaşadığı onca anıya bir nokta koyup, yeni bir yöne yolculuk yapmak zorunda kalır. Çünkü Amed'te yaşadığı bir yıllık gerilla yaşamında bir çok şey değiş-

miştir. Önder Apo'nun Uluslararası komplo ile tutuklanması kendisi için büyük bir zorlanmayı doğurmuştur. O bunun intikam hırsıyla pratiğe yönelmeyi düşünürken, hareket 2 Ağustos 1999 kararıyla güçlerini Güney Kürdistan'a çekiyordu. Geri çekilecek olan Amed gücü içinde Nujin de vardır. Yol onun için zorlu geçecektir. Fiziği uzun yol yürüyüşünde yorgun düşse de o azim, kararlılık ve irade gücüyle ayakta kalmasını başararak Güney Kürdistan'a ulaşır. Artık yeni bir alan yeni sorunlarla onu da beklemekterdir. Geri çekilme sürecinin getirdiği sorunlar ortamında Nujin yaşananları anlama arayışından öte inanç ve ideallerini kişiliğinde yaşar. Yaşanan savrulmalar onu fazla etkilemez. O bir kere kararını vermiştir. Okulda öğretmenin başörtüsünü indiremediği inançlı Nurten saflarda da inançlı Nujindir. Olgun, mütevazı ve yerli yerindeki yaklaşımlarıyla güven kaynağı olur. Kaldığı Şehit Ayhan sürecini başarıyla atlatır. Birkaç ay sonra ihtiyaç duyduğu ideolojik eğitimi almak için Parti Merkez Okuluna gitme önerisinde bulunur.

Hamle sürecinde pratikte yetkinleşti

Parti Merkez Okulu eğitiminde iken İran destekli YNK, güçlerimize karşı savaş başlatır. Nujin bir devre eğitimde kaldıktan sonra düzenlemesi yapılarak Kandil alanında cepheye gider. Burada aldığı görevle gerçek askerlikte inisiyatifli ve yetkin bir gerilla konumuna gelir. Artık özgüven bulan, kendi içine kapanıklığı aşan ve oldukça farklı bir Nujin vardır. Bu süreci Sarya şöyle anlatıyor. "Nujin arkadaş Amed'te bir yıla yakın kalmasına rağmen savaşta tecrübe kazanma, yetkinleşmesini iki bin sürecinde YNK ile yapılan savaşta kazandı. Hamle süreçlerinde Kuzey'den gelen arkadaşlar yoğunluklu katılmışlardı. Nujin arkadaş Kuzey'deki tecrübeleriyle yapılan birinci ve ikinci hamle savaşlarına katılmıştı. Cesareti ve atik oluşu dolayısıyla her iki hamle sürecinde de önemli görevleri üstlenmişti. Başarılı pratikler sergilemişti. Bu alanda yaşadığı savaş tecrübesi onun için iyi bir sınav alanı olmuştu. Kendisi bizzat eylemlere katılmış, saldırılardı yer almıştı. Bu yönüyle onun için anlamlı olduğunu dile getirmişti. Önemli bir deneyim olmuştu Nujin arkadaş açısından. Onu yetkinleştirdi, kendisinde güven geliştirdi. En önemlisi de pratik komutayı sıcak bir atmosferde yaşadı. Bunlar bir gerilla için önemli aşamalardı. O bunları çok başarı bir şekilde geçirmişti."

Hamle sürecinden sonra kendi cins kimliğinin daha derin bilincine varmak için PJA (Partiya Jinen Azad) akademisinde bir dönem kalır. PJA sürecini Piroz Koçgiri şöyle anlatır "2001 baharında Özgür kadın hareketinin karargahı PJA'da da aynı ortamı paylaştık. Buradaki paylaşım derin olmuştu. Bunu kendim için hep bir şans olarak gördüm. Nujin yoldaş PJA muhaberecisiydi. Bu görevi çok disiplinli ve düzenli yapardı. Nujin özgün bir insandı. Ailesinden aldığı kültür ve büyüme tarzının onda çok belirleyici rolü vardı. Her zaman zamanında uyanır. Kendisini planlar. Her zaman üst başı düzgün olurdu. Dağınıklığa yer yoktu onun dünyasında. Kadının özgün duruşu ve yaşamının estetik boyutu onda çok güçlüydü. Disiplinli, düzenli, işini bilen yapısıyla, kimsenin onun işine müdahale ettiği görülmemiştir. Bireysel ve genel eğitimleri severdi. Çevresiyle ilişkilerinde çok ölçülüydü. Onun yersiz bir söz ve davranışına tanık olmadık. Bu yanıyla insan onun yanında kendisine hep çeki düzen vermek zorunda kalıyordu. Duyguları, yaşam heyecanı çok güçlü olmasına rağmen durgun ve içe dönüktü. Dikkatleri hep üzerinde toplardı. Karar verirken, öneri yaparken hep çok iyi düşünür ve iyi yapardı. Bağımsız bir kişilikti. Sevgisiyle, güçlü duruşuyla erdemli bir kız olarak asla unutulmaz. Onu şimdi orada Cudi'de olmadığı halde düşünüyorum. Onun Cudi'ye Cudi'nin ona ne kadar yakıştığını çok iyi biliyorum. Dağların asi güzelliği

vardı onda . O sessiz bir fırtına gibiydi. O bir can yoldaştı onu çok özlüyorum."

"Pratiklerin yarım kaldığını düşünüyordu"

2002 baharından sonra Kuzeye gidişler hızlanmıştı. Önder Apo tarafından atılan adımlar cevapsız kalmıştı. Bu durumu aşmak için pratik hamle gerekiyordu. Böyle bir süreçte Güney'de durağan bir şekilde olmak Nujin için ağır geliyordu. O yarım kalan hayallerini gerçekleştirmek, Önderliğe bir adım daha yakın olmak için Kuzey'e gitme kararını almış, önerisin yapmıştı.

Güney sahasının tüm rahatlıklarını bir kenara bırakarak Botan'a yönelmişti. Çünkü Nujin eski Nujin değildi artık. Kendine öz güveni gelişmiş, ideolojik ve pratik anlamda kendisini donatmıştı. Bir devre kadro eğitimi ve bir devrede Partiya Jinen Azat (PJA) eğitiminden geçmişti. Özel Kuvvet eğitimini de alarak Botan'a yönelmek kalmıştı. Çünkü onun için orda bazı şeyler yarım kalmıştı. En zor günleri beraber paylaştıkları Berçem ve Jiyan arkadaşlar başta olmak üzere onlarca can yoldaşı orada şehadete ermişti. Bunların son sözleri onun için vasiyetti. Ütopyalarını gerçekleştirme işi onu bekleyen en temel görevdi. Bu görev yarım kalmamalı, tamamlanmalıydı. Botan yolculuğu birçoğu gibi birçok arkadaşını şaşırtsa da Nujin'in arayış gerçeğinden başka bir şey değildi. O sıradanlığı hiç benimsemezdi. Hep farklı olmak isterdi. Farkın da yarım hiçbir işi bırakmadan, tamamlamaktan geçtiğini düşünüyordu. Bu istemi de Kuzey'de başladıkları işlerin tamamlanması ancak kalınan yerden devam ettirmekle mümkündü diye düşünürdü. Bu kararlığının gerçeğini babası " küçüklüğünden beri inancından ve haklılığından hiç taviz vermezdi karşısında babası olsa dahi yine inandığın yapar." Şeklinde ifade eder.

Botan'da hasat zamanı

Havalar ısınmış, siyasal anlamda önemli gelişmeler sağlanmıştı. 2003 baharı ile Nujin tüm hazırlıklarını tamamlamış, Partinin gidiş için talimatını beklemeye başlamıştı. Yazın ortalarından itibaren kendileri de diğer arkadaşları gibi yola çıkmıştı. Karlar düşmeden Gabar'da olmayı hesaplamışlardı. Tam da o süreçte yerlerine sağlam ulaşmışlardı. Yol zorlu geçmişti. Düşmanın pusu ve takibi altında yolculuk yapmak zorunda kalmışlardı. O yol boyunca görevli olmanın ötesinde yaşama katılımı, arkadaşlarıyla diyalogu, destek ve fedakarlığından dolayı tüm arkadaşları tarafından saygıyla anılmıştı. Gabar'a vardıklarında güç kış hazırlıklarını bitirip kamplara çekilecektir. Olgunluğu ve katılımı dolayısıyla kendisine görev verilmek istenir. Ama o kendisinden daha tecrübeli ve hak eden arkadaşlarının olduğunu belirterek, mütevazıca savaşçı olmayı önerir. Bu yaklaşımı arkadaş-

"Yol zorlu geçmişti. Düşmanın pusu ve takibi altında yolculuk yapmak zorunda kalmışlardı. O yol boyunca görevli olmanın ötesinde yaşama katılımı arkadaşlarıyla diyalogu destek ve fedakarlığından dolayı tüm arkadaşları tarafından saygıyla anılmıştı. Gabar'a vardıklarında güç kış hazırlıklarını bitirip kamplara çekilecektir"

ları tarafından daha fazla sevilmesine neden olur. Kış eğitimlerine tüm gücü ve enerjisiyle katılır. Yerli yerindeki gözlem ve analiz gücüyle sorunlara çözümleyici yaklaştığı kadar, eğitimlere de güçlü bir katılım sağlar. Bu süreci Çiğdem şöyle ifade eder. "Nujin yoldaşın farklı olduğu ilk etapta göze çarpıyordu. Geçmiş yaşamı ve aile yapısını sorgulayan, bunun sonucunda arayışlarını derinleştiren bir bakış açısına sahipti. Gençliğin verdiği enerji ile dağıtan biri değil, olgunluğu ve kararlı duruşuyla toparlayan ve örgütleyen bir yaklaşımı

Nujin (Nurten Gülmez)

vardı. Şehirde büyümesi ve okumuş olmasına rağmen Küçük burjuva kompleksinden uzak, sorgulayan bir yaklaşımı vardı. Sınıf karakteri ve aile yapısını kaba red yerine çözümleyerek ve sorgulayarak, çözmek istiyordu. Yaşam içinde olay ve olguya yaklaşımında ve yaşam duruşuyla farklı olma arayışındaydı. Bundan dolayı da yaşam tarzıyla bir öncü militandı. Duruşu güven verirdi. Bu güvenle insan kaygısız onu her göreve gönderebilirdi. Kendi bireyselliği için bir çaba içinde olduğu görülemezdi. Arayışları tamamen kendini devrim hizmeti için geliştirme yönündeydi. Kendi üzerine yoğunlaşma yerine genel üzerine yoğunlaşan ve genelin sorunlarına çözüm arayan bir yaklaşım içinde idi. Bundan hareketle örgütsel tartışma ve eğitimlerde isabetli görüş ve belirlemelerde bulunur, kaygısız katılır, gözlemlerini sunardı.

Kış hazırlık kamplarında eğitim komisyonları oluştuğunda herkes bir dersi almıştı. Ancak Nujin yoldaş bir değil birkaç dersi almıştı. O yaptığı yoğunlaşma ve araştırmalarını arkadaş yapısıyla paylaşmayı esas alırdı. Zaman zaman şehit arkadaşlar üzerine yazdığı bir defteri vardı. Sonradan öğrendik o defter düşmanın eline geçti. Ayrıca edebiyatı güçlüydü, temaları ve imgeleri yerinde kullanırdı.

Ailede sevgi ile büyümüştü. Ama bundan pay çıkarma yerine emeği ve katılımı temelinde var olmaya çalışırdı. Sade ,dingin ve olgunluğu ile Kuzey Kürdistan'ın zor koşullarına güçlü bir irade ile ayakta kalabilen ender arkadaşlardan biri idi. Bütün bu saydığımız özelliklerden dolayı Cudi'nin zor koşullarına seçilecek arkadaşlar içinde yer almıştı.

Nujin yoldaşın erken şehadeti biz Kadın hareketi için büyük bir kayıptı. O daha çok gelişebilecek ve kadın hareketine katkı sunabilecek bir militandı."

Nuh'un gemisine yolculuk

Nujin Gabar'da bir süre kalır. Cudi sahası için bayan gücünden düzenleme gündeme geldiğinde ilk akla gelen o olur. O sosyal

ve kültürel yapısıyla bir olgunluğu yakalamış, koşullara göre kendisini ayarlayabilen, mütevazi emekçi ve irade kazanmış kişiliğiyle Cudi'ye cevap olabilecek niteliklere sahip birisidir. Gabar'da karşılaşıp Cudi'de bir kış beraber kalan Halil Derik Cudi'de Nujin'i anlatırken şunları ifade ediyor "Cudi asaletli bir yerdir. Burada kalarak bir halkın davasının savaşçısı olmaya aday olanlar bu asalete uygun bir kişiliğe sahip olmak zorunda. İşte bu asalet Nujin arkadaşta vardı. Nujin yoldaşla Gabar sürecinde kısa bir süre beraber kalkmıştık. O süreçte fazla tanıyamamıştım. Daha sonra düzenlemesi yapılınca Cudi'de bir kış boyunca beraber kalmıştım. Daha sonra arkadaşlardan öğrendim. Cudi için bayan arkadaşların geçişi gündeme geliyor. Tabi düzenleme için Cudi'nin arazisine cevap olabilecek arkadaşlar gönderilmesi gerekiyor. Nujin yoldaş yaşam duruşu ve örgütsel sorumluluğu noktasında belli ölçüleri kendisinde oturttuğu için arkadaşlar düzenlemesini uygun görüyorlar. Çünkü Cudi arazisinin zorluğu, kişinin toyluklarına fazla şans tanımıyor. Nujin yoldaş yol boyunca sanırım gösterdiği gayret ve performans arkadaşlarca takdir edilmiş olacak ki, Cudi'ye arkadaşın cevap olabileceğine ikna olmuşlardı. Zaten Nujin yoldaş çabası, ve emeği ile sürekli öncü olduğundan zordan kaçma, koşullara boyun eğme gibi bir kişiliğe sahip değildi. Fedakarlığı ve kararlılığı onu her koşulu karşılayacak bir dirayet ve irade sahibi kılmıştı.

Nujin yoldaşla tekrardan Cudi'de karşılaşmamız, sonbaharın sonlarına doğru olmuştu. Nujin yoldaşta ilk göze çarpan olgunluğu ve ağırbaşlılığıydı. yaşça çok genç göstermesine rağmen, yoğunluğu ve yaşama katılımı çok mütevazı ve olguncaydı. Ortam sorunlarıyla ilgilenmesi, arkadaşlarla alıp verme ve çalışmalara katılımı çok sade ve içtendi. Bu duruş ister istemez, ortaya çıkan görev ve sorumlulukta nitelikli arkadaşların yüklerini de ağırlaştırıyordu. Amara ile aynı derecede yaşama katılmaları yapıya da moral veriyordu. Onların hem tecrübeli, hem de olgun olmaları bu noktada yüklerini ağırlaştırsa da, Nujin arkadaş bu sorumluluktan ve görevin ağırlığından rahatsızlık duymuyordu. Aksine katılımı ve morali daha çok gelişiyor, şevk ve hevesle çalışmalarına yöneliyordu. Bu iki arkadaşta görülen tamamen sorumlu, bilinçli ve içten bir duruştu. Cudi'nin ağır kış koşulları normal bir insan için bile ağırdı. Ama ağır kış koşullarında bile Nujin yoldaş guruptaki diğer arkadaşlarla beraber aynı yükü kaldırmaya çalışıyordu. Bu ister istemez guruba bir ruh, güven getiriyordu. Nujin denildi mi tamamen güç veren, güven ve sorumluluk taşıyan bir şahsiyet akla gelir. Cudi alanında bir takım bayan arkadaş olmasına rağmen aktif olarak yaşama katılan ve hiçbir sorumluluktan kaçmayan bir Nujin, birde Amara yoldaşlardı. Ne yazık ki, ikisi de aynı fedakarlık ve cesaretle düşmana karşıda savaşarak yan yana erken şehit düştüler.

Kışın ortalarında bir unsur kampımızdan firar ederek düşmana sığınmıştı. Biz mecburi olarak kampımızı terk etmek zorunda kalmıştık. Operasyonlar devam ettiği için kaldığımız yamaçlarda gece-gündüz hareketsiz beklemek durumunda kalmıştık. Yanımızda ne erzağımız, nede üstümüze alabileceğimiz bir giyeceğimiz vardı. Karın içinde öyle beklemenin dışında bir çaremiz yoktu. Bu tür günler irade ve moralle ancak atlatılır. Nujin yoldaş yeni olmasına rağmen bugünleri birçoğumuzdan daha başarılı atlatmıştı. Operasyon üç gün sürmüştü. Kaçan unsur (Haki Bılıki) düşmana teslim olmuş yeni bir operasyon başlatılmıştı.

Mevsim bahara doğru olduğu için halk arasında çalışma yürüten birimler öz savunma temelinde düzenlenmişti. Nujin yoldaştaki olgun ve tecrübeler dikkat edilerek, halkla ilişkiler temelinde öz savunmaya verilmişti. Bu düzenleme sonucunda bir gurup arkadaş-

la halkın içine gitmiş, çalışmalar yürütüldükten sonra da ihtiyaçları temin edilerek noktaya dönmüştü gurup. Görev dönüşü Nujin arkadaşın yüzünde sanki güller açmıştı."

Nuh'un insanlığı çirkinliklerden kurtarmak için gemisinin halatlarını bağlı tuttuğu Cudi 21.yüzyılın arifesinde çağdaş firaunlar tarafından çağın en gaddar, en çirkin emelleri için adeta yeniden gemiyi batırmak için işgal ediyordu. Beş özge cana karşı 12 bin ölüm kusan namlu ve Batın'ın en son tekniğiyle tüm güç dengelerini alt üst eden bir savaş başlatmıştı. Hem de insanların bahara adım attığı Nisan'ın birinde. Nisan Bir, uygar toplumlar arasında şaka yapılan bir gün olarak kutlanılır. O gün herkes birbirlerine şaka yapar. Ama çağın en zalim Nemrut ve Dehak'ını temsil eden Türk savaş rantçıları bugünü bile kan içerek kutlamışlardı. Kan ve ölüm kusan silahlarıyla hiç de yaşam izleri bırakmayan bir saldırganlıkla Zeynel, Savaş, Aram, Amara ve Nujin'in bedenlerine kurşunları yağdırmışlardı. Bu zalim güce karşı, beş özge can çağın en büyük iradesi ile cevap vermişlerdi. Bu tarihin güçlü bağları ile Önderliklerinin büyük iradi gücünün bir birleşimiydi. Savaş çok çetin geçmişti. Saatler adete aylara dönüştükten sonra beş özge can kanlarıyla Cudi'nin zirvelerinde direniş bayrağını yükseltmişlerdi.Yan yana, omuz omuza çarpıştıkları gibi, yan yana birliktelikleri de koruyarak abideleşiyorlardı.

Romanı yazılması gereken biri

Nujin'i yazarken hep nereden başlamalı sorusu kafamı kurcaladı durdu. Dolu dolu yaşanan bir ömür. Çocukluk oyunlarıyla başlayıp, savaş oyunlarıyla zirveleşen bir yol. Buna nereden başlamalı sorusuna arkadaşları romanının yazılması gerekir demişti.

Dıştan bakıldığında soğuk görünen Nujin, ilişkilerinde samimi, içten ve çok sıcak bir kişilikti. Bir arkadaşı onun kahkaha attığına tanık olmadım der. Ama güldüğünde adete yere yığılırcasına içten güler. Bu içtenlik dostluklarında yoldaşlık ilişkilerinde de devam eder. Onun defterinde unuma, bir kena-

Nujin (Nurten Gülmez)

ra atılma yoktur. İlişkilerinde vefalı ve samimidir. Dıştan bakıldığında farklı, paylaşıldığında farklı bir Nujin vardır. Zamanın hükmünü verircesine yerli yerindeki yaklaşımlarıyla herkesin güvenini kazanmayı başarmıştır. Olayları gören analiz eden öngörülü ve pratik zekasıyla çözüm gücü olabilen, hem örgütsel, hem de güncele cevap olabilen bir duruşu vardır. Çevresi bunu komple bir kişilik olarak değerlendirir.

Mütevazı, çılgın, sevecen bir o kadar da gerçekçi olan Nujin'i değerlendiren Çiğdem, "Nujin arkadaş duruşu ve katılımıyla farklı bir kişiliğe sahipti. Bir çok güzel şeyi aynı anda onda görmek mümkündü. Bu özelliklerden dolayı Önderliğin tanrıça sentezlemesini doğalında kendisinde somutlaştırmıştı. Önderlik kadını üç kategoriye ayırır. Nujin yoldaş üçüncü kategorideki melek kategorine girer."şeklinde ifade eder. Başka bir arkadaş ise " Çok farklı yönleri olan bir arkadaştı. Kendi farklılıklarıyla örnek olabilen bir kişilik. Nujin arkadaşın farklı olması itibarıyla öyküsü, hikayesi ya da romanı yazılması gereken bir arkadaştı. Kişi ve duruş olarak bir karakterdir. Bir roman karakteri. Belki çok belirgin bir karakter değil. Ama o olmadan da romanın yazılmayacağı bir karakter, Nujin arkadaş olmadan romandan bir şeyler eksik kalır, romanın rengi soluk olur. Mütevazı ve olgunluğuyla, ya da yerli yerindeki söz ve katılımlarıyla yaşamda etkileyici ve kendisini gösteren bir insandı, bir karakterdi. Ya da bir tiplemeydi. Edebi anlamda dile getirilirse böyle tanımlanabilir." Şeklinde ifade ediyor.

Baharda çiçekler yine açtı
alışmadık yokluğa
alışmadık sessizliğine
alışmadık zamansız gidişine
Alışmadık ve alışmadım yokluğuna yoldaş.

Öyle anlar vardır ki, o anın insanda yarattığı duyguları dile getirmek dünyanın en zor işidir. Çünkü bu duyguları dile getirecek, sözcükleri bulamamanın çaresizliği ile yüreğimiz burkulur. Ama dolup taşan yüreğini de aktarmak ister insan. Acılarında sevinçlerinide arayışlarında büyük anlamlar varadır. Çünkü insanlar kendi yaşamlarının anlamında duygularını tanımlar. "Bir gerillanın en çok zorlandığı ve hep zorlanacağı yoldaşlarının şehit düşmesi karşısında yaşadığı duygulardır" diyor bir yol arkadaşı. Biz bu zorluk içinde Nujin'i daha çok yoldaşlarından aktarmaya çalıştık. Çünkü hepsinin gidişine alışamadığımız için beş özge canın da gidişine alışamadık. Biz hala dağların asi güzelliğine sahip, siyah kıvırcıkları ile kara kaşlarının altında gülen, esmer tenli o güzel ve yiğit kızın Cudi de tüm asaletiyle abideleştiğini düşündükçe, ölüm ve ayrılıkları yazma cesaretini bulamıyoruz. İçinde kalan bu baharda çiçekleri görebilecek miyiz? Özlemini bizlerle taşıyoruz. Ve diyoruz ki, sizlerin tohumunu attığınız çiçekler çoktan yeşerdi. Bir Nisan'da bunlar her zamankinden fazla tüm güzellikleriyle boy veriyorlar.

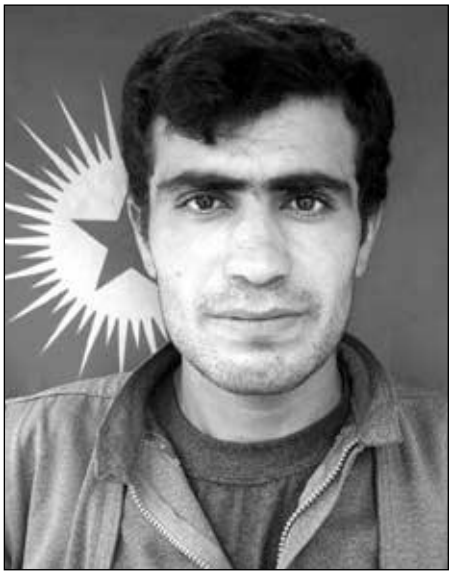
Mücadele arkadaşları adına
Delil Bager

Öyle bir tempo yarattım ki, artık ne kadar şehit de olsa, hepsinin anıları bunun içinde yaşatılıyor. Bu büyük mücadelenin başarısına dönüştürdüm. Başka türlü bu kadar acıyı kaldırmak mümkün değil

Önder Apo

Gerilla kıyafetlerini en çok sana yakıştırıyorum

Seni görüp "onlar gelmedi, ama ben geldim" diyecektim. Hani siz giderken ağlıyorum diye bana kızıyordunuz, bir de bana belli etmeden gülüyordunuz ya gözyaşlarıma. Bak, şimdi artık gitmek değil, sizleri yitirmeler karşısında bile daha güçlü durmayı öğrendim

Adı, soyadı: **Alaattin AKBAŞ**
Kod adı: **Savaş**
Doğum yeri ve tarihi: **Nusaybin 1975**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999 Dersim**
Şehadet tarihi ve yeri: **1 Nisan 2005, Girê Hirmo/Cudi/Botan**

Ne kadar özlemiştim seni... Ne kadar çok tekrar göreceğim günü beklemiştim. Yıllar sonra ilk karşılaşacağımız günü ne kadar çok hayal etmiştim. Acaba beni karşında görünce ne diyecektin? Kesin, her zamanki gibi gözlerin ışıldayacak ve hiçbir şey söylemene gerek kalmadan ben anlayacaktım senin gözlerinden her şeyi.

Ya sen ne düşünmüştün acaba? Ne kadar beklemiştin bizi? Gönderdiğim selamları aldın mı hiç? Hep bir haber bekledim senden. Duymak istiyordum nasıl olduğunu. Herhangi bir haber çok önemliydi benim için. Ama böyle duymamalıydım diyorum hep. Senden bu kadar uzakta. Belki yanında olsaydım bu kadar zorlanmazdım. Seni yıllar sonra gazete sayfalarında görmek çok ağır geliyor, hem de görüşeceğimizin hayaline bu kadar yaklaşmışken.

Bak diyecektim sana, ben de geldim. Biliyordun, bekliyordun arkandan gelecekleri. Herhalde beni pek beklemiyordun. Seni görüp *"onlar gelmedi, ama ben geldim"* diyecektim. Hani siz giderken ağlıyorum diye bana kızıyordunuz, bir de bana belli etmeden gülüyordunuz ya gözyaşlarıma. Bak, şimdi artık gitmek değil, sizleri yitirmeler karşısında bile daha güçlü durmayı öğrendim.

İlk ayrıldığımızdan beri hepimiz kendimizi hazırlamıştık. Biliyordum bu yol böyleydi. Onurlu yaşamanın bedelleri vardı. Birilerinin ödemesi gerekiyordu ve ödeyenler hep en iyilerimiz oluyordu. En cesurlarımız, en fedakarlarımız ve en güzellerimiz... Kendileri için değil sadece, halk için, insanlık için, hepimiz için ödüyorlardı bedelleri kanlarıyla, bizleri vicdanlarımızla baş başa bırakarak. Biliyordum sen de onlardandın, en iyilerimizden yani, bu halkın en değerli evlatlarından.

Seni düşündükçe şunu iyi anlıyorum: Bir şeyler sonradan öğrenilse de, bazıları da insanın özünde saklıdır. Ne olsa da değişmeyen, hep aynı kalan, en zor durumda gözlerindeki parıltıda kendini dışa vu-

Savaş (Alaattin Akbaş)

Savaş (Alaattin Akbaş)

ran, karşısındakine güven veren o öz sende hep vardı.

Nedendir bilmiyorum, herkesin içinde en çok senin dağlara çıkışın etkiledi beni. Sen gitmeden önce de seni gerillalara benzetiyordum hep. Gerilla kıyafetlerini en çok sana yakıştırıyordum, en çok sen yakışıyordun dağlara. Yanılmamışım... O elbiseler içinde, gizli bir gülüş saklı bakışlarını görünce, tahminimde yanılmadığımı anladım. Ne güzeldin gerilla elbiseleri içinde. Hayatımda gördüğüm en net insanlardan biriydin. Sende öyle karışıklıklara, ikircikliklere yer yoktu. Bir şeyi yapmak lazımsa yapardın.

Yaşsadığımız tüm zorlu süreçlerde birlikte kalamadığımız bütün arkadaşları düşünüp, bu süreçten kimin nasıl etkilenebileceğini soruyordum kendime. Ama senin için bir kez bile kaygılanmamam çok garip. Sen her zaman karşındakinde bir güven oluşturdun. Sen varsan herkes çekinmeden o işe girebilirdi. Senden uzun zaman bir haber alamasam da, hiç değişmediğinden emindim. Hayat herkesi bir tarafa savurmuşken, sen sanki kopan fırtınalarda dimdik duruyordun. Yanılmamışım.

Savaş (Alaattin Akbaş)

Gerçi sen o sevdalandığın dağlara kavuşmadan önce de kimseyi yanıltmamıştın. Yoldaşların da düşman da ne yapacağını biliyordu. Dağlara gidişin de kimseyi şaşırtmamıştı. Öyle çok konuşmazdın da, ama herkes aklından geçeni anlardı, ne yapacağını da. Düşüncendeki her kararlılık tüm duruşuna, hareketlerine yansırdı. Hani gözleriyle konuşan insanlar vardır ya. Gözlerine bakınca içini okuduğun insanlar, sen onlardandın, konuşmadan da gözlerinle anlatırdın. Ne olsa da hep ışıl ışıl olan gözlerinle...

Öyle şunu yapmak lazım, böyle demek lazım cümleleri senin ağzından hiç çıkmazdı. Zaten herkesten önce ne yapılması gerekiyorsa sen yapardın. Biliyor musun, sen gittikten sonra bazen bir karar vermemiz gerektiğinde ve

işin içinden çıkamadığımızda, O olsa böyle yapardı der, kararırımızı verirdik nihayet. Yokluğunun bile bize yüklediği bir sorumluluk, ağırlık vardı. Yıllarca herkes birbirine seni örnek gösterdi. Her yere yürüyerek gidip yol paralarınla koli koli kitap almanı, yerinde duramayıp sürekli kendine bir iş çıkarmanı, okuldaki başarını, emekçiliğini, cesaretini, bağlılığını. Nerede ihtiyaç varsa sen oradaydın, hangi çalışma sahası boşsa sen koşardın. Ve en sonunda da dağlardaydın.

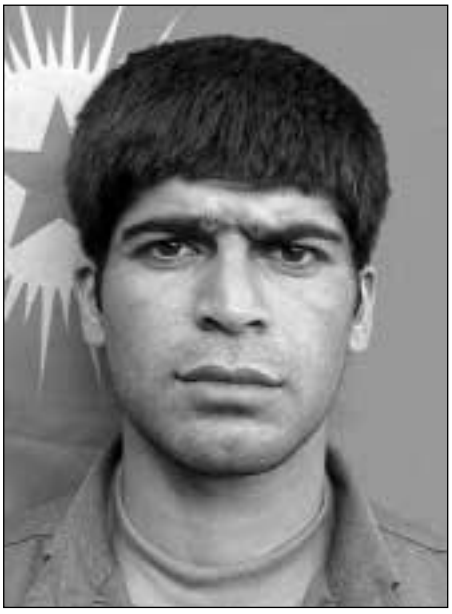
Diyorum ki şimdi de kendini kaybedenleri, her şeyi inkar edenleri kendilerine getirecek bir şey lazım. Şimdi böylesi karmaşayı yaşadığımız bir süreçte ipi yine sen göğüsledin. Aradan onca yıl geçmişken ve herkes bu işin içinden nasıl çıkacağız diye düşünürken, yine bazıları çok konuşup hiçbir şey yapmazken, birileri kendisinden bile kaçarken, herkes bir tarafa savrulurken yani, bazıları da olan bitene güç getiremeyip kendi kendine ne yapacağım diye sorarken, kimileri bu kadar kan, ter, alın teri ve gözyaşının üzerine oturmaya çalışırken gafilce, bizler de ne yapmalıyız sorusuyla vicdanlarımızı rahat bırakmazken, sen yine öyle uzun uzadıya konuşmalara gerek bırakmadan ne yapmak gerektiğini gösterdin bize. Bütün çirkinliklere karşı durmanın tek yolunun direnmekten geçtiğini ispatladın. Çünkü sen andını özgürlüğe içmiştin, sevdanı dağlara vermiştin. Çünkü sen milyonlarca yüreğin umudunun bekçisiydin.

Şehadetinizin bizlerde yarattığı öfke ve artan kararlılığımızla, bıraktığınız son mesajı yaşam gerekçemiz yapacağımızın sözünü veriyoruz. Sevdalarınızı yüreklerimize alarak, umudunuzu zafere dönüştüreceğimizi söylüyor, senin şahsında tüm şehitlerimizin önünde saygıyla eğiliyoruz.

Mücadele arkadaşları adına
Şehit Amara (Ekin Ceren Doğruak)

Tohum kendi toprağında güzeldir

Kalbinde dağları taşımak yerine, kalbini dağlara taşımanın zamanının geldiğini anladığında, hasretliğin, sürgünlüğün son bulmasının sevinciyle çıkınına umuttan başka bir şey almadan yola çıkmıştır

Adı, soyadı: **Yılmaz ALTINIŞIK**
Kod adı: **Baran AGİRİ**
Doğum yeri ve tarihi: **Adana, 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999, Avrupa**
Şehadet tarihi ve yeri: **9 Nisan 2005, İdil ovası/Botan**

Buzdan bir kıtadan gelmiştir güneşin ülkesine Baran arkadaş. Yüreklerin, beyinlerin, umutların buza dönüştürülmek istendiği bir mekanda, ülke sevdasının sıcaklığını yitirmemek için direnmiştir. Kolay olmamıştır metropollerde, sonra da Avrupa'nın aldatan düzeni içinde ülkesinin sıcaklığını korumak. Aldanmamıştır ilk görüşte insana 'daha ne isterim' dedirten olanaklarına. Çünkü yoklukta da olsalar gözlerinin feri sönmeyen insanlarına burada rastlamamıştır hiçbir zaman. Bu buzdan kıtada karşılaştığı hep buz gibi bakışlar olmuştur. Ülkesinin sıcaklığını, yoldaşlarının sevgiyle ışıldayan gözlerinde okumuştur.

Yalnızlığın, vatansızlığın gölgesinde sürgün olmanın insanın içini kemiren hasretliğini halkının acılarına çare olmak için mücadeleye atıldığında dindirmiştir az da olsa. Ve kavga amansız olduğunda, hiç tereddüt etmeden dağlara çıkmıştır. Artık kalbinde dağları taşımak yerine, kalbini dağlara taşımanın zamanının geldiğini anladığında, hasretliğin, sürgünlüğün son bulmasının sevinciyle çıkınına umuttan başka bir şey almadan yola çıkmıştır.

İlk eğitimini Botan'ın kalbi olan Besta alanında görür. Daha sonra varsa eğer yeryüzünde bir cennet burası olmalı dedirten, savaşın, gerillacılığın, güzelliğin zirvelerde yaşandığı Haftanin'e geçer. Ancak Kürt'ün yaşamı kendi ülkesi olmadan hep kısa süren mutluluklara mahkumdur. Haftanin'in güzelliklerine doyamadan sadece birkaç ay burada kaldıktan sonra Kandil'e geçer. Ancak yaşam O'nu sınamamıştır henüz. Silahının namlusuna mermiyi sürmüşken, yüreğinde deli taylar gibi gezen öfkesini kusacak bir savaş pratiği görmeden geri çekilme süreci başlamıştır. Oysa o keskin kılıcını kınından yeni çıkarmıştır. Sürgünde gerçekleşmesi imkansız bir düş gibi gördüğü gerilla olma hayali şimdi gerçektir. Ama eksik olan bir şey vardır, hayaline uymayan bir şey. Silahı konuşmayacaktır şimdilik. Bu durumu anlamakta zorluk çekse de, kendisini sınamak için beynini patlatırcasına düşünür ve sonuçta dönemin kendinden istediklerini yapmanın en doğru yaklaşım olduğunu anlar. Bu nedenle burada görülen eğitimler-

Baran (Yılmaz Altınışık)

Baran (Yılmaz Altınışık)

de yoğun katılım sergileyerek, süreci anlamaya ve kendini geliştirmeye çalışır.

2001 yılında gerçekleşen I. HPG Konferansı'ndan sonra Kandil cephesinde askeri eğitimlere ilk sırada Baran arkadaşın kaldığı tabur alınır. Bulunduğu ortam kendini düşlerine en yakın hissettiği ortam olduğundan, askeri güçler içinde kalmaktan sevinç duyar. Bu sevniç O'nun bütün katılımına da yansır. Avrupa'nın soğukluğuna yenilmeyen sıcaklık volkan kadar yakıcı olur. Neşeli, hareketli, canlı ve dikkatli yaklaşımlarıyla hemen dikkat çekiyordu.

Çalışmalara aktif olarak katılabilmek için kendini geliştirmesi gerektiğinin farkındaydı.

Askeri güçler içinde kendini savaşın bütün koşullarına hazırlamaya çalışır. Savaş kaçınılmaz bir gereklilik olduğunda da ilk yola çıkanlardan olmayı kafasına koymuştur artık. Mermisini sürmüştür namluya, öfkenin keskin kılıcı kınında duramayacak kadar sabırsızdır.

Kuzey eyaletlerine geçmek üzere gruplar hazırlanırken, ısrarı ve önerisi sonucu son anda gruba katılabilmişti. Ülkesine ilk ayak basan gerillalardan olmayı, amansız çatışmaların yaşandığı o mevzilerde gerillacılık yapmayı, yarım kalmış intikam yeminlerinin gereklerini yerine getirmeyi boynunun borcu bilmişti. Amacı büyüktü. Sınırsız düşler kurmak en çok O'na yakışıyordu. *"Hele Kuzey'e bir adım atalım zamanı geldiğinde mutlaka Dersim'e gideceğim"* diyordu.

Dersim'e gitme hayallerini Kuzey'de olmanın gururu ile erteler. Botan grubuna katılıp Hakkari alanına geçer ve 2004 yılında Gabar alanına düzenlenir. Amacı yine Dersim'e gitmektir. Dersim, düşlerinin son sınırında O'nu çağıran bir serüvendir. Üzerine yüklenen görevlerde sonuna kadar bir asker, ama içinde gezen deli tayları düşlerinin ülkesi Dersim'e sürerken tam bir asi olur. Bu sü-

reçte gidiş olmadığı için Çiyayê Bızına takımında pratiğe katılır. Gabar'ı Agit arkadaşın savaşa başlayıp direnişi yükselttiği, düşmanı derinden sarstığı ve şehit düştüğü yer olarak bildiğinden bir başka sever. Cudi'nin heybetiyle birleşip kahramanları kucaklayan mekan. Agit yoldaşın silinmez izlerini her köşesinde saklayan bir efsanenin doğuşuna tanıklık eden yer. Zaten bir gerillanın dağı sevmeden, dağın kendisine verdiği sırrı ruhuna yedirmeden, orada barınmasının mümkün olmadığını anlar.

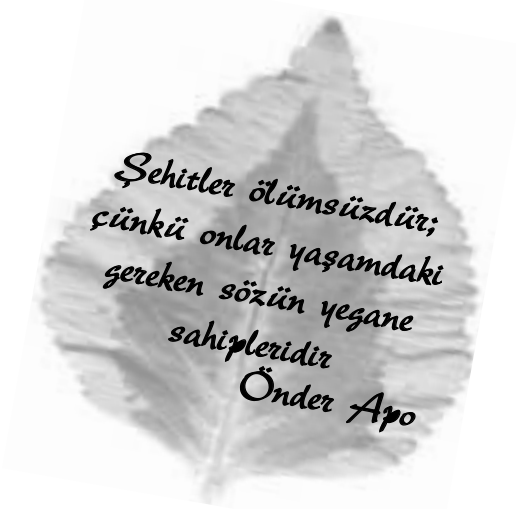
Her bir köşesini bir başka sever ülkesinin. Bu yüzden pratikte kendisini geçici görmez, bilinci, fiziği ile aktif olmaya çalışır. Açık sözlü, coşkulu ve çalışkandı. Dağın bu sırrını çözdüğünden bu yana burada kendisinden bir iz bırakmak istercesine çalışmalara kaygısızca katılırdı. Dizginleyemediği tek şey savaşma isteği idi. Bunu dizginlemeye de kimsenin hakkı yok diye düşünür. Her eylem planında en önde giden olmak isterdi.

Avrupa'da buz bakışlar içinde koruduğu gülüşü artık simasının bir parçasıydı. Gülüşündeki sıcaklık, karşıdaki insanın mesafe koymasına izin vermeyecek kadar kararlı ve sınır tanımazdı. Yapılması gereken her işi talimata ihtiyaç duymadan yapardı. Çünkü bu yaşamın zorluklarını güzelliğe çevirenin yaptığı her işe tüm benliği ile katılmak olduğunu bilirdi. Bu yüzden tüm yoldaşlarının ruhunda kazandığı bir mevzisi vardı.

Şehadeti ile bir başkası tarafından ele geçemeyecek o mevzide, içimize işleyen sıcacık gülüşü ile yaşıyor O. Ve biliyoruz artık düşlerinin son sınırındaki o kente, Dersim'e kavuştu artık.

Mücadele arkadaşları

HER ZAMAN BAŞARAN YOLDAŞ

Adı, soyadı: **Kahraman GEZİCİ**
Kod adı: **Kendal TATVAN**
Doğum yeri ve tarihi: **Bitlis 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1997 Garzan**
Şehadet tarihi ve yeri: **9 Nisan 2005, İdil Ovası/Botan**

Dağlar her mevsimi kendine has güzelliğinde sevmeyi gerektirir. Zorluklarla dolu olsa da bazı mevsimler, her mevsimde gülüşlerimiz hükmünü icra etti. Metrelerce kalınlıktaki karda yürürken iki adımda bir düşüşlerimize ağız dolusu kahkahalarla güldük. Sonbaharın soğuk gecelerinde tir tir titreyip sabahı sabırsızlıkla beklerken, bir iki mısrayla bir arkadaşın mırıldandığı, sonra herkesin eşlik ettiği türkülerle ısıttık içimizi. Yazın kavurucu sıcağı bir adım atacak takat bırakmazken dizlerimizde, ardımızdan adeta sürüklediğimiz ayaklarımıza güldük.

En çok baharı sevdik, en çok baharı bekledik sabırsızlıkla. Bu mevsimde toprağın bağrından fışkıran sadece bahar çiçekleri değil, umuttu aynı zamanda. Sonra yazın kavurucu sıcağında bir nehrin serin sularında, bir kaya gölgesinde serinlemeyi, çöl sıcağının yakıp kavurduğu günlerin sonunda serin gecelerde gözlerimizin ışığını yıldızlardan ödünç almayı da sevdik. Ve güzün sarı hüznüne bulanıp, anıların patikalarında gezinmeyi, bıçak gibi ayazlarda yaktığımız gür ateşlerin etrafında şarkılar söylemeyi.

Ve gerillalar nihayet pusular, kalleşlikler, kıyasıya çatışmalar, ayrılıklar ve kavuşmalarla dolu, her saniyesi soluk soluğa çekilmiş bir yaşamın karlar altındaki dinginliğine kavuşur. Kendini arındırmak için, beyaz denizin içinde tek yaşam emaresi gibi kurulan mangaların içinde yaşamın bilançosunu çıkarır gibi düşünür, yazar, tartışır. Bir dahaki yılın bir tekrar olmayacağını bilerek, düşlerine ne kadar yakınlaştığını ve nasıl kavuşacağını hesaplar. Gelen günün ona getirecekleriyle umutlanır, ama bu kavgada vereceği bedellerin olduğunu da bilerek bitmesin der zaman. En sonunda zamanla pazarlık yapmanın anlamsızlığını bilir gibi baharı bekler.

Hiçbir yıl bir diğerine benzemez, ama her mevsim bir başka güzellik taşır gerillanın yaşamında. Bütün bunlara sessizce tanıklık yapar dağlar. Kendinden bir parça sayar gerillayı. Zemherilerde bile doruklarını şenlendiren bu şen çocukları ne çok sever dağlar. Ve ancak yaşayanın anladığı bir bağ oluşur dağla gerilla arasında.

Dağ ve emek... İşte gerillanın yaşam şifresi. Dağlarla bütünleşmenin sırrı. Bu bütünleşme destanında kaç yiğit ağırladı bu dağlar? Kaçını kucakladı? Bir tek dağ sadık kaldı, yaşarken olduğu kadar ölümün selama durduğu anlarda bile yürekli bir ana gibi bağrına bastı çocuklarını. Onlar ise yiğitlik merdivenini yıldızlara dayayan öz evlatlarıydı dağın.

İşte başı yıldızlara değen o yiğitlerden biriydi Kendal Koçer. Yaşamın en anlamlı, coşkulu ve hesapsız olduğu 18 yaşında geldi dağlara. Ömrünü şehirlerin birbirine dokunmayan yalnızlıklarında tüketmek istemiyordu. Bir gence yaraşır bir istekti bu. Her şeyi dolu dolu yaşamak, yüreğinin karanlıklarını dağların yıldızlı gecelerinde aydınlatmak, sevdanın, onurun, umudun ve direncin doruğa çıktığı dağların kalbine ulaşmak istiyordu. Yaşamak dolu dolu olmalıydı. İnsanın ruhu, bedeninin arkasından sürüklenen bir zavallı olmamalıydı. Çünkü O'na sunulan gelecek gerçek değildi. Zamana ve kadere hükmü geçmeyen bir akıştı. Dipdiri bilinci bunun farkındaydı. Bu farkındalık O'nu dağlara taşımaya yetmişti. Zamana ve kadere hükmü geçen tek yer bu dağlardı. Hem gerçek dedikleri o gelecek kendisine sunulan değil yaratılandı.

Mücadeleye katıldığı 1997 yılından şehit düştüğü ana kadar da yaşamına şekil veren buydu. Yaratmak... Garzan'da, Gabar'da gecesini gündüzüne katarak pratik yürütmesini sağlayan da bu yaratmanın sonuçlarından aldığı hazdı. Bir dağ kanunuydu yarattıkça mutlu olmak ve çevresindeki herkesle paylaşmak.

Geri çekilme sürecinde Güney sahasına gelen Kendal arkadaş, Önderliğin esaretini ve halkın acılarını hiçbir an aklından ve yüreğinden çıkarmaz. 2000 yılında öneri yaparak tekrar Kuzey sahalarına geçer. Çünkü yaratmak eyleminin zorluklarla örülmüş kutsallığına sevdalanmıştır. Kendal her zamanki gibi ruhunun O'nu sürüklediği mekanlara taşımıştır bedenini. Ruhunu bedenine hapsetmemiş, rotasını şehitlerin anıları, yarım bıraktıkları ile dolu olan ruhundaki iç hesaplaşmaları belirlemiştir. İçilen bir bardak çayın bile emek koktuğunu bildiğinden, Kuzey'de gerilla olmanın doyumsuz tadına varmak isterdi.

Kendal arkadaş, bütün görevlerini kusursuz yapardı. Başarı azmi ve istemi, yanındaki arkadaşlara örnek olurdu. 2000 yılında Gabar'a geçtiklerinde her şeyi yeniden başlatmayla karşı karşıya kalırlar. Geri çekilme sürecinden sonra dağlarda gerillanın yaşam kanunlarını geçerli kılmak için çok çalışmaları gerekir ve çalışırlar. Bu çalışmalarla beraber Gabar'ın çekirdek kadrosu bir kez daha oluşmaya başlar. Grup içerisinde fedakarca iş yapma yeteneği, sönmeyen morali ve sempatik özellikleriyle Kendal arkadaş gözde olmayı başarır.

Güçlü, etrafına moral ve güç veren, zorluğu iddiayla aşan Kendal'ın şefkatli yüreği, gökyüzü sınırsızlığındaydı. Gabar'da gittikleri bütün zorlu görevlerde öncüydü O. Kendinden önce arkadaşını düşünen bir yapısı vardı. Bundan dolayı çoğu kez yoldaşlarını olası tehlikelerden koruyabilmiştir.

Cihazdan verilen perspektif ve talimatları daha iyi uygulayabilmek için, mütevazı bir ruh ile etrafındaki arkadaşlarla tartışırdı. Yaşamda zorlanan arkadaşları yalnız bırakmaz, onlara büyük emek harcardı. Yaşamın

dilini iyi bilen Kendal, her gittiği yerde sevilmiş ve bunu hak etmiştir. Düzenlemesi, bu örnek tavır ve özelliklerinden dolayı birimlere ihtiyaç olan takım ve alanlara yapılırdı. İşte böyle bir amaçla en son Fındıkê alanına düzenlenmişti.

2005 yılının 9 Nisan'ında ***Baran (Yılmaz Altınışık)*** ve ***Zerdeşt (Muhammed İbo)*** arkadaşlarla beraber bölüklerinin geçmesi gereken yol güzergahını kontrol etmek amacıyla öncü olarak yürürler. Banê adındaki çeşmeye vardıklarında, düşmanın tam karşılarında olduğunu fark ederler. Arkalarından gelen kalabalık gruba haber vermek için cihazla çağrı yaparlar, fakat kimse cevap vermez, arkadaşların cihazı kapalıdır. Grup henüz gerilerde olduğu için düşmanın arazide olduğunu görmez. O an en hızlı karar vermeleri gereken andır. Kendal, Baran ve Zerdeşt arkadaşlar, arkadan gelen büyük grubun düşmanın denetimine girmemesi için yapılması gerekeni büyük bir fedakarlıkla, canlarını tehlikeye atarak yaparlar.

Yerleri güvenli olmamasına rağmen kendilerini feda ederek düşmanı vururlar. Canlarını ortaya koyarak arkadan gelen gruba gelmemeleri için mesaj verirler. Çıkan çatışmada Çıkan çatışmada Baran ve Zerdeşt arkadaşlar şehit düşer, Kendal arkadaş da ağır yaralanır.

Kendal (Kahraman Gezici)

Silah seslerinin gelmesiyle birlikte arkadan gelen arkadaşlar uygun bir biçimde mevzilenir ve bir grup arkadaş Kendal, Zerdeşt ve Baran arkadaşları kurtarmak için çatışma alanına girer. Arkadaşlar yaralı olan Kendal arkadaşı sırtlayıp çatışma alanından çıkarırlar, şehitleri de almaya çalışırlar, ama üzerlerine dört bir yandan yağan mermiler buna fırsat vermez. Arkadaşlar Kendal arkadaşın yarasını bir an önce sarmanın telaşıyla koşarcasına uygun bir yere doğru giderler, Fakat ağır yaralanan Kendal arkadaş geçirdiği iç kanama sonucu kendisini taşıyan arkadaşlarının sırtında şehit düşer. Çatışma alanına girip O'nu kurtaran arkadaşların yaşadığı mutluluk yerine derin bir hüzne ve sessizliğe bırakır.

Zamanın ve kaderin hükmüne yenilmeyen, sadece kendi kurduğu geleceğin büyüsüne kapılan, kandırmacadan uzak yaratılan geleceğe inandığı için huzurludur Kendal arkadaş. Her ölüm erken ölüm olsa bile, her saniyesinin tek hükmünü kendisinin verdiği bu yaşamda yarım bıraktığı bir şey kalmaz. Gerisi, geceleri yoldaşların yıldızlarına değen kutsal bir parıltıdır.

Onlar, Kürt çocuklarının umut dolu bakışlarına yerleşir. Solukları dağ rüzgarlarına, seslerini nehirlere, gülüşlerini güneşin saçlarına bırakıp gitseler de, Onlar her an bizimle yaşıyor. Sözü, yaşam umudu olan zafer gününe dek geride kalanlara taşıracaklardır. O zaman bir yerlerde zaferi kutlayanların arasına karışıp, onların ağız dolusu sloganlarına eşlik edecekler. Birden bire alnımızı yalayıp geçen asi bir rüzgardan anlayacağız yanımızda olduklarını.

Mücadele arkadaşları olarak bıraktıkları mücadele bayraklarını layıkıyla taşımanın sözünü yineliyoruz.

Mücadele arkadaşları

Direncini kuşanıp ölüme kılıç sallamaktır seni yaşamak

Ve bir kez daha anladık ki yaşamak sözlerin ötesinde bir şeymiş. Deli rüzgarlar gibi esip, dağların alnına değebilmekmiş. Gülüşlerini karda ve boranda yoldaşına güneş eylemekmiş. Yaşamak böylesine anlam katmakmış yeryüzüne. Hayatın damarlarında akan kan olmakmış

Adı, soyadı: **Muhammed İBO**
Kod adı: **Zerdeşt**
Doğum yeri ve tarihi: **Halep 1981**
Mücadeleye katılım tarihi: **2000 Halep**
Şehadet tarihi ve yeri: **9 Nisan 2005, İdil ovası/Botan**

Her insanın yitirilişinde gülüşünü ve bakışını da yitirmek, hayattan bir gülüş eksiliyor demektir. Sevgi dolu bir bakışı daha kaybetmek ve insan kokan bir zamanı yitirmek demektir.

İşte Zerdeşt'i yitirmek öyle bir şey...

Kelimelerin ardında saklı hangi anlamda bulacağız seni? Hangi ifade ruhumuzun acısını dindirecek? Acılarımızı taşıyacak gücü bulacak bir kelime var mı? Hangi ifade gizliyor gizil, ama gerçek simanı? Hangi dağ başlarında, hangi vadinin derinliğinde, hangi ovanın yeşilinde aramalıyım şimdi seni?

Zaman öyle çok hırpalıyor ki tüm benliğimizi. Sensiz geçen zaman yüreğimizin kıyılarını dövüyor durmadan. Hani diyorum zamanı geri çevirsek ve sensizliğe mahkum edilmiş zamanları çıkarabilsek hayatlardan, yine birlikte söylediğimiz türküler yankılansa dağ başlarında. Öyle özlem doluyuz ki şimdi o günlere, öyle çok arıyoruz ki o günleri ve öyle yakıyor ki bu sensizlik yüreğimizin orta yerini.

Daha dün birlikte güldüğümüz, bir lokma ekmeği bölüştüğümüz, birlikte aynı patikalara izimizi düşürdüğümüz sizler yoksunuz şimdi. Halbuki daha günün ilk ışıklarıyla yaktığımız ateşin başında akşam üzeri çıkacağımız yolculuk ve daha sonra yapacaklarımız üzerine derin bir sohbete dalmıştık, ne çok şey vardı yapacağımız, ne büyük düşlerimiz vardı gerçekleştirilmeyi bekleyen. Gerçek bazen inanılması güç bir hal alır.

El ele doğanın kucağında savaştığımız, ateş başında konuştuğumuz, zifir karanlıklarda yıldızları seyre daldığımız, çadırımızın içinde yağmurun sesindeki ritmi yakaladığımız, ayın yüzündeki çizgileri ruh halimize benzettiğimiz, şafağın kızıllığının gözlerimizi kamaştırdığı ve her şeyi dolu dolu yaşadığımız günlerin geçtiğine inanmak zor. Bunları bir daha yaşarken, aramızda olmayacağına inanmak en zor, en dayanılmaz olanı.

Dünyanın soğuk yüzüyle baş başa kalmak, sıcaklığı bakışlarından taşan insanları yitirmekle başlar. Seninle güldüğümüz, alay ettiğimiz bütün ger-

çekler şimdi kılıç çekiyor bize. Ölüm mesela. Ölümle alay ettiğimiz zamanlar dönmüyor geriye. Ölüm kılıcını savuruyor ve her defasında yara alıyoruz darbelerinden. Her defasında yüreğimizin bir parçasını söküp alıyor bizden. Sensiz yalnızız bu kavgada. Artık kahkaha ile gülemiyor ve gerçeğin acımasızlığı, ışığı kırılan bakışlarımıza yansıyor. Seni bizden alan o gerçeğin kılıç darbeleri ile bilincimiz ve yüreğimiz yanıyor şimdiki zaman dilimlerinde. Hangi adrese sorsak, aynı labirenti gösteriyor bize. O labirentten kılıç sesleri yükseliyor, kamalar inliyor, ruh ve zihin dövüşüyor. O dövüşten sıyrılıp, sen varmışsın gibi yazmak istiyoruz. Lakin yazdıkça, yokluğuna ikna olmamak için yeni bir dövüş başlatıyoruz içimizde.

Gabar'a geldiğin ilk günlerden başlayarak her anımıza işleyen seni anlatıyoruz durmadan. Dersim grubundan çıkıp Gabar'da, yanımızda kalmıştın. Yeni bir arkadaşın alanımızda kalması hepimizi sevindirmişti. Ne kadar da temizdin. Ana kucağından yeni inmiş çocuklar gibi merakla, heyecanla ve sevgiyle bakıyordun etrafına. Seni tanıdıkça, coşkun seller gibi taştığını izledik günümüzden, gecemizden. Canlılık ve coşku, elle tutulamayan, ama belleklere kazılan resimlerdi sana dair.

Ve bir kez daha anladık ki yaşamak sözlerin ötesinde bir şeymiş. İnandığın değerleri, doğru bildiğini kalleşliklerin, zulmün tam ortasında can pazarına sürmekmiş, kendini bilmez bir kurşun göğsünü paramparça edene dek nefes nefese yaşamakmış. Deli rüzgarlar gibi esip, dağların alnına değebilmekmiş. Gülüşlerini karda ve boranda yoldaşına güneş eylemekmiş. Yaşamak böylesine anlam katmakmış yeryüzüne. Hayatın damarlarında akan kan olmakmış. Bunu, hayatın her ayrıntısına doğrularını işlemek isteyen, bunun için durmadan koşturan yapın anlattı bize.

Yaşadığını hissetmek için adına kader denilen teslimiyet yerine, bizi biz yapan özgürlüğün gerekliliklerine göreydi her eylemin. Kendine hep o soruyu sormuştun. İnsan ne için yaşamalı? Buna verdiğin cevaptı duruşun, bakışın, paylaşımın, coşkun ve en sonunda direnişin. Yaratıcılık yaşamı emdirmez insana. Erdeme emek ile ulaşılıyorsa eğer –ki bundan hiç kuşkum yok– o zaman sen en büyük erdemsin.

Suskunluğunda sakladığın söz, anlam katardı günlerin rutin akışına. Olgunluğunda gizlediğin muziplik, içsel gülüşünden dışa yansıyordu. Hiçbirimizin göremediği ayrıntıları, olgunluğun sana kaybettiremediği muziplikle gözlerimizin önüne sererdin. Biz kaçırdığımız ayrıntılara senin gözlerinle bakınca ağız dolusu güler, sonra da derin düşünceler dalardık. Mizah anlayışın gülerken düşündürürdü herkesi.

Bizim gördüğümüz bunlardı. Ya da kelimelerin güç getirebildiği sen, böyleydin. Ya göremediğimiz, ya kişiliğinin, çök yönlü duruşunun altında ezilen kelimeler. Sana dair anlatmak istediğimiz çok şeyi ruhumuzun en erişilmez yanında saklıyoruz. Hayata uymayacak kadar düşsel yanlarındır bunlar. Anlatsak, inanırlar mı diye korkuyoruz belki de.

Kendi içinde tuttuğun aynayı yüzümüze tutmalıyız. Seni iyice tanımak, seni taşımak için gerekli bu. O ayna senin toprağın mı? Toprağına mı dönelim yüzümüzü? Yoksa

Zerdeşt (Muhammed İbo)

Dicle nehri mi yüzüne tuttuğun o ayna. Söyle bana, Dicle'nin sularında senin suretini görür müyüz? Dicle ayna olur mu bize? Sana atılan mermilerin ateşi, Dicle'nin soğuk sularında söner mi? Sen toprağın kucağına düşerken yummadı mı gözlerini Dicle? Pusuya tanıktır o mekan. Aynamızdır Dicle. Yokluğuna inanmamaktır bu an ve zaman. Biliyoruz ki ne yazsa bu kalem, ifadeye kavuşamayacaktır yaşanan gerçekler. İşte böyle; senden sonra seni kelimelere sığınarak anmak değil, seni yaşamaktır gerçek ifade. Coşkunu, gülüşünü, direncini kuşanıp kılıç diye sallamaktır ölüme, seni yaşamak.

Dünyanın en zor işi olsa gerek şehidi yazmak, anlatmak... Bu zorluğu yutkunuyoruz ve dokunuyoruz bu gerçeğe. Şehidi yaşatmak cesarettir. Bunu bize şehit Zerdeşt öğretiyordu. Biz de Zerdüşt'ün torunu Zerdeşt'e söz veriyoruz ki, izinde yürüyecek ve yıldız olduğun gökyüzüne merdiven dayayacağız. Bize bıraktığın onur yolunun yolcusu olma sözünü veriyor, anın önünde saygıyla eğiliyoruz.

Mücadele arkadaşları

sevdanın ateşinde tutuşan

bedenleriyle

kızlarımla aklaşan

hayatın akışına örülmüş setleri

parçalarcasına geleceğim

söylemeden son sözünü

kaleşnikofun senfonisinde bestelenen

halkımın aşkından geleceğim

zamanın intikama susamış

kuraklığına

tetiğimizin bereketiyle geleceğim

karanlıkları yırtan

toprağın bağrında çizilen ülkeyle

ölüm bilmez yiğitlerimle

güneşimle

ovalarımla dağlarımla ürdistan'dan

geleceğim Şehit Xebat

Besta'da 7 karanfil

Bilirim ben de baharın güzelliğini.
bir nisan yağmuru sonrasında kırlarda yürümeyi
güneşin doğuşunda takılıp bir martının kanadına
Taksim 1 Mayıs meydanına süzülmeyi...
bilirim ben de istavritlerin gümüş kanatlarında
yakamozlarda tutuşmuş denizin güzelliğini.
bilirim ben de yaşamayı
hem de türkü tadında...

Şimdi arkadaşlar, bu çatışmada şehit düşen arkadaşların albümlerini de ceplerinden almışlardır. Kana bulanan defterlerinin son satırlarını okuyup, yoldaşlığın derin duygu yüklü acısını hissediyorlardır. Okudukça isyan ediyorlardır, yoklukları kınından çekilmiş kılıç gibi kanatıyordur yüreklerini. Bedenlerini onlara siper edemedikleri için haykırıyorlardır. Can yoldaşlarının yaşamlarından kalan o son karelere, yani fotoğraflarına tekrar tekrar bakıp iç geçiriyorlardır. O karelerde asılı duran gülüşleriyle hüznün yağmurları yağıyordur üzerlerine. Bundan sonra yürüyecekleri yollarda, üslenecekleri dağ başlarında, bir kayanın başında tutacakları nöbette, gidecekleri keşiflerde, bir dilim ekmeği artık birlikte paylaşamayacak olmanın derin acısıyla içlerinin uçurumundan düşüyorlardır.

Yaşamlarının en ilginç anları, en güzel ve en acı dolu geçen zamanları gözlerinin önündedir şimdi. Gidenlerin anılarını anlatırken bir taraftan hüzne boğulmuş gülüşler yüzlerinde belirirken, bir taraftan yokluklarının acısıyla gözyaşlarıyla birlikte sessizliği paylaşıyorlar.

Besta'da şehit düşen arkadaşlar, Besta'daki arkadaşların ve tüm dağ başlarındaki gerillaların yüreklerinde kor gibi yanan bir ateş, derinlere sızan bir acıdır şimdi. Hele en yakın arkadaşları, o çatışma anında bir an baş-

larını döndüklerinde yanlarındaki arkadaşlarının nefesini bir daha duyamamanın görüntüsünü fark edince neler yaşamışlardır... Hayatın durduğu o anı, o an yüreklerde kopan fırtınaları, volkan patlamasını, yokluğun derin sızısını tarif edebilecek kimseyi tanımıyorum. Fotoğraf karelerinde olduğu gibi, o an yüzlerinde asılı kalan gülüşlerini, yüzlerine yansıyan huzuru kim yazabilir? Güneşin onlarsız batışını, acıyı taşıyan dağ rüzgarlarını, yorgun düşen zamanları, bulutların sel gibi akışını...

Orada olanlar ve olmayanlar, Besta'daki 7 arkadaşın şehadet haberini alan tüm arkadaşlar o an intikam yeminleri ettiler ve herkes bulunduğu alanlarda yeni eylemler için keşif çalışmalarına başladı. Besta'daki arkadaşlar da bu yedi karanfil için basmışlardı tetiğe. Onlar için ve onların yerine de basmışlardı tetiğe. Dağlar gerillanın silah sesleriyle yankılanıyordu.

Besta'daki Türk ordusunun ağır kayıplarının bir sebebi de, gerillanın şehit düşen arkadaşlarına yönelik görevlerini yerine getirme isteğiydi. Onların eylemini bekleyen Cudi'deki arkadaşları da vardır. Onlar Besta'da çatışırken sadece kendilerini, Kürt halkını ve PKK'nin değerlerini değil, Cudi'deki, Gabar'daki arkadaşlarını da korumuşlardır ve bundan sonra da korumaya devam edeceklerdi. Meşru savunma komitesi, cihazda yaptığı konuşmada 'kahramanca savaşıp şehit düşen yoldaşlarımızın anılarına bağlı kalınacak, onların yolunu izleyerek görevlerin üzerine başarıyla yürünecektir' diyerek, Besta şehitlerini anıyordu.

Şimdi ben de yüksek bir kayalığına çıkmış Besta'da şehit düşen arkadaşların fotoğraflarına bakıyorum. Onların şehadetini duyduğum an elim çektiğim resimlere gitmişti gayri ihtiyari olarak.

Hepsiyle Besta'da karşılaşmıştım. Hepsiyle gezmiş, hepsinin gülüşünü kaydetmiştim karelerin her bir köşesine. Her hatırladığımda onların o güzel kareleri geçiyor hafızamdan. Ölümün bakışlarını kaydetmedim hiçbir fotoğrafın karesine. Zaten Sarya'ya nasıl ölümü yakıştırabilirim. Ayakkabı sorunu çeken Botan'ın yürüyemediğini nasıl düşünebilirim. O yürümeden duramaz ki... Bagok'un ince kişiliğini nasıl hafızamdan çıkarabilirim, ŞiŞ gözlerini hep açık görmüştüm çünkü... Haftanin'de, *"ben şehit düşersem, bu fotoğraflarım mı verilecek?"* diyen Ronahi'ye, *"hayır, bunlar senin geleceğinin fotoğraflarıdır"* diyordum. Bir gün bu fotoğrafına bakacak ve bir zamanlar nasıl bir gerilla olduğunu anlatacaktın herkese. Armanç ar-

kadaşa, Güney Kürdistan'da Doğu Kürdistan partisinin kurulduğunu, oraya neden gitmediğini sormuştum. *"Ben Kuzey'e savaşmaya geldim, Besta'yı bırakamam"* demişti kararlıca. Eser ile gezmiştik Besta dağlarını. Hepsinin güzel ve mahsum yüzlerinin çekilmiş fotoğraflarına baktıkça anıların kuşatmasında buluyorum kendimi. Nasıl da özlüyorum onları, nasıl da özlüyorum birlikte güldüğümüz, birlikte yürüdüğümüz o günleri. Yaşama öyle çok yakışıyorlardı, şu resimlerin karelerinden bile yaşam fışkırıyor sanki. Ölmeyi kim hak ediyor şimdi. Bu dağlara can avına çıkmış ve öldürmeyi bir meslek haline getirmiş ordular mı? Yoksa kendi topraklarında sevgiyle büyüyen, özgürlükleri için dağlara çıkmış bu temiz yürekli gençler mi?

Kaybettiklerimiz bizi onurlandırır ama Sarya için henüz çok erken bir gidişti. O, bu kadar genç ölmeyi hak etmiyordu. O genç bedenini daha ne rüzgarlara karşı tutacaktı. O, daha Faraşin'den Kato dağlarına kadar uzanan o uçsuz bucaksız yaylalarda yürüyecek, yüzünü yaylaların güneşiyle yıkayacaktı. Sarya ile gülmeliydi gerillalar. O'nun sesi yankılanmalıydı Kato kayalıklarında. Şimdi Sarya olmazsa da, O'nun için, onlar için yaşamakta arkadaşları. Yaşamaya devam ediyoruz isyan edercesine. Yaşamak için savaşmak.... Yaşayan biziz...

Besta'da şehit düşen arkadaşlar, hayatını yaşamak için verenler bizim arkadaşlarımızdı. Biz yaşıyoruz, onlar biz yaşayalım diye hayatlarını verdiler ve hala biz yaşıyorsak mücadele sürüyor demektir.

Şimdi ise arkadaşlar çıkarmıştır albümlerini. Yaşayanların albümlerinde ok işaretiyle gösterilmiştir Besta şehitleri. Hayatlarından, anılarından arda kalan tek şahittir o fotoğraf kareleri. Gerçek yaşamın, yaşam sevgisi ve tutkusunun nasıl büyük bir incelikle yaratıldığını gösteriyor. Cehennem zebanilerinin o korkunç vahşetine, ölüm kokan nefeslerine karşılık, küçük bedenlerin nasıl büyük yürekleriyle direndiği, gerçek yaşam savunuculuğunu yaptığını insan ancak yaşayarak öğrenebilir. Ve şimdi arkadaşlar, şehit arkadaşların başlarının üzerine bir ok işareti koymuştur. Gerillanın resimlerinde bu ok işareti şehit düştüğünün işaretidir. Şehitlerini ok işaretiyle gösterirken, kaçanların yüzleri karartılır.

Ve bir ok işareti de Besta karanfillerinin baş ucuna kondu. Albümlerdeki fotoğraflar şimdi onurun işaretini taşıyor.

Mücadele arkadaşları

Tüm direniş şehitlerimiz, bir bölüm olarak PKK önderliğinin gelişiminde, kendisini önder bir örgüt olarak kabul ettirmesinde ve özelde de yaşayanların güçlü bir önderliğe ulaşmalarında en temel hizmeti yaptılar. Dolayısıyla onlar fiziksel olarak aramızda ayrılan gerçek önderlerimiz ünvanına sahiptirler. Ayrıca yüzlerce şehit yoldaşlarımıza bu ünvan verilmiştir.

Önder Apo

ADI GİBİYDİ ARMANC

Yarınlara çiçek ekeceğiz unutma
ve bir sabah şafak vaktinde
tepeden tırnağa hasret bir ülkeye
yürek dolusu özgürlük salacağız

Adı, soyadı: **Muhammed FERHADİ**
Kod adı: **Armanc**
Doğum yeri ve tarihi: **Saqız, 1981**
Mücadeleye katılım tarihi: **2001 Tahran**
Şehadet tarihi ve yeri: **13 Nisan 2005, Çakçako/Besta/Botan**

Botan dağlarının orta yerinde, Nuh mitinde geçen denizlerin çekilip kuruduğu, daha sonra yerini yemyeşil ve sık ormanlara bıraktığı Besta'da, mavi göğün altında yeşil orman örtüsü ile sarısında güneşin sıcağını taşıyan kurumuş otların bulunduğu ağaçlıktaydı. Kör Kandil'in ihanetle simgelenen varlığı karşısında, direnişin boyun eğmez duruşunu kayalıklarına işleyen Herekol dağlarını seyrederek yüreğini ferahlatmaya çalışıyordu.

Kilitlemişti gözlerini. Gözlerinden ülkesine, özgürlüğe, dağlara özlemi, sevgisi, yaşama anlam verişi okunuyordu. Yorgunluğumuzun tadında bir 'merhaba' dışında konuşmamıştık henüz. Ama paylaşımlar O'nu tanımak için yeterliydi.

Armanc'tı adı. Babası Doğu Kürdistanlı fakir bir aileden, annesi ise devlet kademesinde yer alan bürokrat Fars bir ailedendir. Armanc arkadaş, üç çocuklu ailenin ilk çocuğu olarak dünyaya gelir. İlk ve orta okulu İran'da iki kız kardeşi ile birlikte okur. Armanc, büyük erkek kardeş sorumluluğuyla büyür. Zengin anne, çocuklarını Fars kültür ve kimliğiyle büyütür. Armanc en çok babasını sever ve değer verir.

Annesinin yönlendirmesiyle de okula gitmenin geleceğini kurmada daha etkili bir yol olduğunu düşünerek okula başlar. Okul sıralarında evlerine giren bir hırsıza karşı kendini koruyan annesi, hırsızı mutfak bıçağı ile öldürür. Bu olay üzerine anne ve babası zindana girer. Ailesel çelişkilerden dolayı ne anne ne de baba tarafının el uzattığı çocukların bakımını, henüz kendisi de çocuk olan Armanc üstlenir. Okul saatleri dışındaki zamanını bir tamircide çalışarak geçirir. İki yıl sonra suçsuz olduğu anlaşılan baba serbest bırakılınca, Armanc'ın yükü biraz azalır. Bu arada Armanc okulunu iyi bir dereceyle bitirir. Okuldaki başarısından dolayı devlet tarafından yurtdışında parasız okutulur. Tabii iş sahibi olunca, 15 yıl boyunca her gün 6 saat kendisi, 6 saat da devlet için çalışır.

Armanc, okulunun bitmesine birkaç gün kala bir

grup arkadaşı ile okuldan kaçarak Irak'a gelir. Okumak, salt iş sahibi olmak için değildir. Aydınlanmak, bilinçlenmek içindir. Ve 15 yıl boyunca kendisini devlete bağımlı kılacak bir diplomaya sahip olmak istemez.

Irak'a geçmesinin amacı Doğu Kürdistan'a geçmektir. Irak'ta geçirdiği süre zarfında bir otelde kalır. Kaldığı otelde tanıştığı bir Kürt genci ile tartışmaları olur. Farsça geliştirilen bu ilişki aracılığıyla Kürtler ve PKK mücadelesiyle tanışır. Oradan bazı kitaplar alır. İçlerinde Önderliğin kitabı dikkatini çeker. Arkadaşına, *"bu kitabın yazarı kimdir"* diye sorar. *"Kürtlerin ulusal önderi Abdullah Öcalan"* cevabı O'nda ilgi uyandırır. Önderliğin ideolojik grup döneminden bahsettiği bu kitapta geçen insanları görmek ister. Katılım kararı yoktur henüz.

Sonrası, bu arkadaşları görmek için düştüğü yollardır. Arkadaşlara ulaşınca, Farsça bilen bir arkadaşın aracılığıyla birkaç gün kalacağını söyler. Fakat bir daha ayrılamaz dağlardan, buradaki insanlardan. Bir hafta içinde kararını verip gerillaya katılır.

Önce Soranca'yı, sonra Kurmanci lehçesini öğrenir. Yeni savaşçı eğitiminde olduğu gibi, gittiği savaş bölüklerinde de öğrenme hızı, ataklığı, çevikliği hep dikkatleri çeker. Ve özgürlük savaşçılarının o uzun yolculuğunda, 2003 baharında O da yüzünü Kuzey Kürdistan'a çevirir. 2003 haziranında Besta'ya geçerek, buradaki Herekol takımında yer alır.

Armanc'ı hatırlayıp geçmek diye bir şey söz konusu olamazdı. O'nu düşününce, bir denizin derinliklerine dalıverir insan. O'nda da tüm şehitlerimizdeki gibi sessiz bir dünya dile gelir. Ama bakmasını bilmek gerekir ilk başta. Yaşam duruşu, örgütselliği, eylemciliği, coşkusu, O'nun öğrendikleriyle yaptıkları arasındaki güçlü bağın ve uyumun ifadesidir. İnsanı tanıma, sevgiyle işleme, O'nda bir sanat düzeyin-

deydi ve bu konuda cesurdu. Tespit ve gözlemlerini dile getirmekle asla yetinmezdi. İşin içine girmek, ikna ederek katmak O'nda esastı. Eleştirdiği bir arkadaşı sonuç alana kadar asla bırakmayışı, yoldaş sevgisinin ve değişime olan inancının göstergesiydi.

Heval Armanc ilişkilendiği arkadaşlarda bir sevgi seli yaratıyor, esin kaynağı oluyordu. Yaşam tanımı O'nda bir bütündü. İnsan ruhunun derinliklerinde yer edinen sanat, Armanc'ın kendini en güzel ifade ettiği alanlardandı. Nasıl ki bir arkadaşı yaşam duruşuna bakıp her şeyi ile ifade edebiliyorsa, aynısını kara kalemle resmedebiliyordu.

İnsana ait ayrıntılar, O'nun için çok önemliydi. Kendi ruhunu, insan özüyle mayalıyordu adeta. Tiyatroculuğu ve her rolü başarıyla yerine getirebilmesi O'nun ne kadar kendini örgütlemiş bir insan olduğunu gösteriyordu. Morallerde yaptığı skeçlerle arkadaşları gülmekten kırıp geçirirken, rolünden bir an kopmaz, usta bir sanatçı edasıyla oyununa devam ederdi. Ciddiye alırdı yani. Seni, beni, bizi, yaşamı, her şeyi ciddiye alırdı. Kişiliğindeki kendine hakim yönleri ve saygı uyandıran duruşu, kendini uzun süreli terbiye ettiğini ve bir yaşam mücadelesi verdiğini gösteriyordu.

Armanc yoldaş, elektronik ve teknik aletlerden anlardı. Bozulan herhangi bir şeyi yenilemek, tamir etmek, O'nun için yoldaşlarına hizmet etmek için toplanmış yeteneklerdi. Teknik konusundaki bilgisini nerede olursa olsun yoldaşlarının ve mücadelenin hizmetine sunardı.

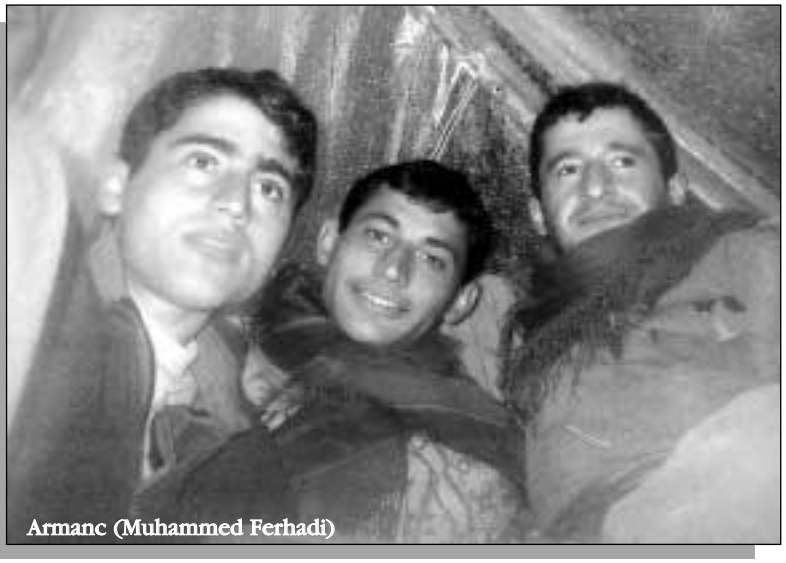
Şehit Armanc, yaptığı bir planı tam anlamıyla uygulanabilir duruma getirmeden, somuta kavuşturmadan açıklamazdı. Dile getirdiği bir hedefi gerçekleştirmek O'nun esas felsefesiydi.

Savaşın gidişatını izleyip, bizim ve düşmanın savaş taktikleri üzerine en çok yoğunlaşan arkadaşlardandı. Taktikle teknik zenginliğin bileşiminden alınabilecek sonuçları düşünürdü. Tekniği en doğru taktikle bütünleştirmeye çalışır, işinde de anlamsızlığa, boşluklara yer vermezdi. Varolan her şeyin bir anlamı vardı ve olmalıydı. Bu yönü, O'na karşı ayrı bir saygı uyandırıyordu. Çünkü geliştirdiği her hedef, O'nun yaşamda özümsedikleri, yaşamla bağlantılı açık hedefleriydi. Yaptığı planlamalar kabul görürdü. Gerçekleştirilebilir her adım, O'nun için bir mutluluk kaynağıydı.

Herekol'da bir süre kaldıktan sonra, 2004 yılında kendi önerisiyle en zor alanlardan birisi olan Garısa alanına gitmeyi önerdi ve önerisinin kabulüyle Garısa timinde yer aldı. Parti dışı, bireyci, keyfiyetçi anlayışlara taviz vermeyen tavırlarıyla sevilen bir arkadaştı. Sürekli hareket halindeydiler, bir şeyler üretmeden bir anını bile geçirmezdi.

Armanc (Muhammed Ferhadi)

Bu süre içinde, Herekol'de şehit düşen Resul arkadaşın anısına Kato gücünün yapacağı eylemin teknik hazırlıklarını tamamıyla üstlenir. Tüm hazırlıkları bitirir ve eylem gerçekleştirilmek üzereyken farklı görevlerinden dolayı başka bir alana geçer. Türk ordu güçleri bu eylemde büyük bir darbe alır. Eylemin başarısına gölge düşürmek için sivillerin öldüğü söylentilerini medyada yayımlar. Bunca yoğunlaşmadan sonra böyle bir hatayı kendisi ve kimse için asla ka-

Armanc (Muhammed Ferhadi)

Şehit komutasını anlayabilmeli ve gereklerini yerine getirmeliyiz. Özellikle şehidin yaşam anlayışını kesin temsil edebilmeliyiz

Önder Apo

bul edemezdi. Bu nedenle sonuç netleşene kadar yemek bile yiyememişti. Bu, O'nun halka ve Önderliğe bağlılığının ifadesiydi. Savaşımız kesinlikle meşru savunma çizgisinde yürütülmeliydi. Armanc yoldaş da bu bilinçle yaklaşırdı. Ancak gerçek açığa çıktığında vicdanı huzur bulmuştu, düşmanın medyada yansıttığı yalan haberlerin doğru olmadığı ortaya çıkmış, eylemde hiçbir sivil zarar görmemişti.

Aslında huzur O'ndaki bir kaynağın çevresine akışı gibiydi. Ondaki temizlik, arılık sevilmesinin kaynağıydı. Doğallığı, karşısındakini de doğallığa davet ettiğinden, O'nunla yeni ilişkilenenler, *"doğal insan nasıl olur"* sorusunu kendine sormadan edemezdi.

Adı gibiydi Armanc. Amaçlanan profesyonel gerillaya, öncü militan ölçülere yakınlaştırmıştı kendini. Yaratıcılığın en somut örneklerinden biriydi. Hiç tahmin etmediğimiz koşullarda bazı malzemeleri karıştırıp buharlaştırarak yaptığı pastayla karşımıza çıktığında hiç şaşırmazdık. *"Armanc'tır, O yapar"* derdik.

Soranca, Kurmanci, Farsça, Türkçe ve İngilizce biliyor olmakla yetinmiyordu. İki aylık birim çalışmamızın sonunda yoğun ilgi ve merakı sayesinde Rusça'yı da büyük oranda öğrenmişti. Çok kıvrak bir zekası vardı. Rus harflerini güzelce nakşediyordu kağıtlara.

Armanc, masmavi bir denizin ifade arayışı ile taşması gibiydi. Partinin yoldaşlık kültürünü en önemli değer ölçüsü olarak almıştı. Yiyecek bir dilim ekmeği zar zor bulduğumuz zamanlarda arkadaşları doysun diye *"ben tokum"* diyerek bir köşede oturup bir şeylerle uğraşırdı. O'ndaki hakimiyet, kararlılık, kendini aşmış insan gerçeğiydi.

Övünmekten hoşlanmazdı. Ondan söz edilmesini, yaptıklarının abartılmasını istemezdi. Öyle durumlarda arkadaşlarının yaptıklarını, emeklerini kendininkinden daha fazla gösterirdi. Ondan söz edildiğinde, *"kimse benim yaptıklarımdan böyle bahsetmesin"* derdi.

Tekniği tanımadaki gelişkinliğini her zaman gizlerdi. Arkadaşların teknik ihtiyaçlarını giderdiğinde bile bir köşeye çekilir gizlice yapar, sorarlarsa *"ben yapmadım, şu arkadaş yaptı"* gibi cevaplarla, görevini gösterişsizce yerine getirmenin iç huzurunu yaşardı. Arkadaşları asla kırmak istemez, isteklerini yerine getirirdi. Bunu açık açık da yapmadığından, bazen dıştan isteksiz gibi görünürdü. Ama sonuç alırdı. Tüm bunlar, O'ndaki analitik zekayı duygusal zekanın kontrolünde yönlendirme çabasından kaynaklanıyordu.

Değerler, yoldaşlar, geleceğimiz tehlikeye düştüğünde arazinin her adımını düşmana bataklık yapacak şekilde gözlemler ve planlar yapardı. Armanc'ın katılım tarihini bilmeyen birisi O'na baktığında, proje üretme gücüne sahip, sürekli ve her şeyiyle kendini eğiten 10-15 yıllık bir gerilla olduğunu düşünürdü. Armanc; her şeyi, her anı amaca kilitli bir gerilla...

Armanc arkadaş, 2005 yılı baharında Besta-Şırnak hattındaki takımda yer aldı. Güneşin ilk ışınlarıyla başını toprağın altından uzatarak yaşama gülen bahar çiçekler gibiydi. Daha pratiğin ilk adımlarındayken, hazırlığını yaptığı eylemlerin başarısına imza attı. Önderliğimizin *"özgürlüğe en yakın"* dediği baharı eylemleriyle selamladı.

Botan sahası nisan ayında düşman operasyonlarının hedefi haline gelmişti. Besta'da çıkan operasyonda O'nun bulunduğu takım tekniğin hedefi haline geldi. Araziyi çok iyi tanıdığı, çok atik ve çevik olduğu, kendini çok rahat kurtarabileceği halde arkadaşlarını bırakmadı Armanc. "Olacaksa birlikte ve özgür bir yaşam, olmayacaksa birlikte ve onurluca karşılayacağız ölümü" der gibiydi. Yoldaşlarına kopmaz bağlarla, sarsılmaz bir inançla bağlıydı.

Ve kobra helikopterlerinin yoğun bombardımanında, eşit olmayan bir savaşta Eser, Ronahi, Firaz, Botan, Sarya ve Bagok arkadaşlarla birlikte şehit düştü. Şimdi yine aramızda olsaydı, yaşadığımız yetersizlikler üzerine yoğunlaşır, şehitlerimize nasıl cevap olunabileceğini düşünerek, bunun için planlar yaparak kendini hazırlardı. Bunu hem bireysel olarak yapar hem de partiden alacağı her talimatı yerine getirebilecek bir motivasyonu kendinde ve yoldaşlarında yaratmaya uğraşırdı. 2004 mayıs başında Garısa'daki arkadaşlarımız şehit düştüğünde, timler halinde düşmana darbe vurmanın en sonuç alıcı tarz olacağını söylüyordu. Ağır silahlar kadar, ferdi silah ve suikast planlarıyla düşmana darbe vuracak taktikler planlıyordu. Nerede çalışma varsa oraya yönelirdi. Planlarını yerine getirmemek, O'nun asla kabul etmediği bir şeydi.

Armanc, amaçta kilitlenen Apocu bir militandı. Ve O her zaman olduğu gibi özgürlük savaşındaki rolünü de onurluca yerine getirdi.

Mücadele arkadaşları

Şimdi yine aramızda olsaydı, yaşadığımız yetersizlikler üzerine yoğunlaşır, şehitlerimize nasıl cevap olunabileceğini düşünerek, bunun için planlar yaparak kendini hazırlardı

Bu bahar başka kır çiçekleri açtı Besta'da

Yedi gül, yedi renk, yedi yürek daha açtı emektar topraklarında Botan'ın. Botan, genç yüreklerin en büyük sevdası. Daha görmeden bağlanılan ve gidilmek istenen, hep özlenen yürek yangını topraklar

Adı, soyadı: **Muhammed REŞO**

Kod adı: **Bagok**

Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1978**

Mücadeleye katılım tarihi: **1999**

Şehadet tarihi ve yeri: **13 Nisan 2005, Çakçako/Besta/Botan**

Rengarenk, mis kokulu çiçeklerin ana kucağıdır zozanlar. Yaz mevsiminin sıcaklığına inat akan süt beyazlığındaki serin sularla emzirir toprak bu çiçekleri. Zozanlarla kuşatılmış Besta, çevresindeki zozanların güzelliğiyle her bahar yarıştı. Ormanların yeşiliyle, deniz dalgasını andıran tepecikleriyle, tepeleri birbirine bağlayan derecikleriyle, baharda bu derelerde ince ince akan yağmur sularıyla, yumuşak toprağıyla, kızıl şafaklarıyla zozanlara nispet yapar gibidir Besta.

Kela Memê'nin bitmeyen karlarından serin sular alır, Herekol'un ihtişamını Piro'nun cazipliğini, Masiro'nun coşkusunu, Faraşin zozanlarından yayılan ıtırlı kokuyu, Kato'dan gelen serin havayı da alarak yarıştı bu dağlar zozanların güzelliği ile. Besta'nın özgürlük kokan dağlarında o muhteşem yarış hala devam ediyor tüm hızıyla. Dört mevsim solmayan çiçek tohumları ekti bu dağlar bağrına. Azime çiçeği, koruyucu bir ana gibi ışıyarak duruyor Herekol'un zirvesinde. Güzelliğine güzellik katıyor eteğindeki Zelal, Resul, Ahmet, Erdelan, Cihan, Delal ve açan daha nice rengarenk çiçekler.

Bu bahar yedi taze gül daha filizlendi Besta'nın sarp kayalıklarında. Yedi gül, yedi renk, yedi yürek daha açtı emektar topraklarında Botan'ın. Botan, genç yüreklerin en büyük sevdası. Daha görmeden bağlanılan ve gidilmek istenen topraklar. Hep özlenen yürek yangını topraklar. Ser verip asla boyun eğmeyen asi dağlar. Gidenlerinin anısıyla, özlemiyle, hayaliyle daha dik duran dağlar.

Bu bahar açan berfinler, gelincikler, papatyalar, nergisler ve kır çiçekleri, dallarda patlamaya hazır tomurcuklar ve güneşin sıcaklığı yetmedi sanki bu toprakları daha da güzelleştirmeye. Sanki bu bahar daha başka güzelleşmeliydi bu topraklar. Ve sevdiklerimizin ışıl ışıl gözlerini, temiz yüreklerini, düşlerini bıraktığı bu topraklar, başka türlü davet ediyordu bu baharı. Ve yedi umut çiçeği, yedi özlem çağlayanı, yedi orman perisi, yedi özgürlük sevdalısı Çakça-

Bagok (Muhammed Reşo)

ko'da açılıp yayıldı Botan'ın tüm topraklarına. Gidenlerimizin kokusunu taşıdı rüzgar, gülüşlerine benzeyen çiçekler açtı, amaçları kadar berrak sular fışkırdı toprağın derinliklerinden. Sesleri karıştı ormanın sesine. Onlar güzelliğine güzellik, anlamına anlam katmıştı Besta'nın. Bu kez yarışmasına gerek yoktu etrafını kuşatan zozanlarla. Henüz bahar mevsiminin başlangıcındayken yedi özge canıyla Besta idi bu yarışın galibi.

O gün Çakçako'da ne üstüne yemin içilmişti acaba? Neydi yedi çiçeği, aynı günde, hatta aynı anda açmaya sürükleyen o sihirli güç?

Bu çiçeklerden biri de Bagok hevaldi. Güneş dünya turunu tamamlamak üzereyken, zeytin dallarının güneşe bakan yüzü Afrin'den yükseltmişti özgürlük çığlığını. Hakkari'nin neolitik özlü Anitos köyünden olan ve on yaşında savaşta kendisini sınamaya cesaret edecek kadar yiğit Sarya yoldaştan gelmişti ilk cevap. Sarı saçlarına kırmızı çiçekler takarak koşmuştu çığlığa. Çocukluğunda asker potinlerinin yüreğinde bıraktığı korkulara baskın gelen intikam duygularıyla güneşe yürümüştü. Tüm zorluklarına rağmen kararlıca atmıştı adımlarını o bebek yüzlü çocuk. Serhildanlar diyarı Mardin'den Eser yoldaş yolculuk hazırlığına çoktan başlamıştı sessizce. Çantasında umut, ceplerinde sevgi ve aşkla koyulmuştu işe. Kısacık boyuyla öncülük yapan Sarya hevalin kendisine verdiği güvenle şarkı ve alkışlarla yol alıyordu uzun ve ince boylu, esmer tenli Eser yoldaş.

Hemşerisinin çığlığı tam yanı başında yükseldiği andan itibaren, cesareti tek dayanak yapmazlarsa, utancın hayat boyunca azrail olup yakalarına yapışacağını biliyorlardı. Bunu fısıldamışlardı birbirlerine. Ağız dolusu gülsün diye çocuklar, ağlamasın diye çilekeş analar, akın etmişlerdi güneşe doğru.

Güneybatı Kürdistan'ın dayanılmaz sıcaklığında alınlarından süzülen ter damlalarına aldırmadan ulaşmışlardı nihayet cennet parçası Derik'e. Orada, yani doğup büyüdüğü toprakların son yolculuğundayken, gözleri soğuk bir tas su diye ikram edilmişti serüvencilere. Su uzatan delikanlının gözleri ışıl ışıl parlıyordu karşılarında. Tek kelime konuşmadılar birlikte. Çünkü onlar hep yüreğin diliyle konuşmayı tercih etmişlerdi. Adını Botan yaptı delikanlı. Daha uzun bir yol vardı önlerinde, hiç zaman kaybetmeden, Botan'ı da yanlarına alarak devam ettiler yollarına. Hep birlikte fırtına gibi geçtiler Kürt'ün alnındaki o namus sınırını. Tahran'dan duymuştu kardeşlik çığlığını Ar-

Bagok (Muhammed Reşo)

Bagok (Muhammed Reşo)

manç yoldaş. Armanç, güneşin yükseldiği Doğu'dan, bir şafak vakti vermişti kervana katılım sözünü. Fars olan annesine, Farsça konuşarak değil, bir gün Kürtçe konuşarak merhaba diyeceğinin sözüyle elveda demişti çocukluk evine. Grubun en yetenekli elemanıydı belki de. Tüm yetenekleri yoldaşlarının hizmetindeydi, savaşta ve yaşamda da tam bir fedaiydi.

Ve yedi can, yedi yürek, yedi çiçek, zalimi çıldırtan ağız dolusu kahkalarla buluşmuşlardı Besta'nın Çakçako dağlarında. Öyle çok sevmişlerdi ki Besta'yı, dayanılmaz sıcaklığına, suikastçi adını koydukları sivrisineklerine bile bağlanmışlardı beraberce.

Son nefeslerinde tavırları nasıl da benziyordu birbirlerine, nasılda karışmışlardı birbirlerine baharın ahengi gibi. Son ana kadar bırakmamışlardı birbirlerini. Her biri diğeri için feda etmişti gencecik canını. *"Besta'daki tüm arkadaşlara selam söyleyin. Moralleri bozmasınlar, kendilerini korusunlar"* demişti Botan heval. Bu son cümleleri başka bir yaralı yoldaşın kulağına fısıldarken, Botan ve diğer altı yoldaş bu son cümlelerin anlamlılığıyla bir kez daha gülümsemişlerdi hayata. Yüzlerindeki ışıltı, dudaklarındaki gülümseyiş bir sözdü.

Hepsi de yüzlerini dağlara çevirdiklerinde, özgürlüğe kadar deyip canlarını ortaya koymuşlardı. Onurluca yaşayacaklardı, bunun için en değerli varlıkları olan canlarını vermeye ant içmişlerdi.

Sözleri vardı yedi canın, ülke topraklarını kızıl kanlarıyla sulamaya dair. Sözleri vardı yedi canın, ihanete ve gericiliğe karşı yüzlerinin hep güneşe dönük olacağına. Sözleri vardı yedi canın, ihanete ve egemenliğe kurşun sıkmadan can vermemeye.

Sözlerinde durmuştu yedi özge can. Fedaice, tereddütsüzce çatışmışlardı. 13 Nisan'da yağmur bardaktan boşalırcasına yağmıştı. Yağmur sanki düşlerini, umutlarını, özlemlerini, yüreklerinde taşıdıkları sevdaları toprağa işlemek için yağmıştı o gün.

Ve gök gümbürdedi o akşam. Semadaki yıldızları yeryüzüne fırlatırcasına öfkeli ve kızgın. Doğa bile erken bulmuştu yedi çiçeğin zamansız açışını. Fırtınalar kırabilirdi taze yapraklarını. Bunun için gökkubbeye öfkeliydi heybetli Kato uçurumları. Geride kalan yoldaşların yürekleri ise alev almış gibi nasıl da yanıyordu gidenlerin ardında.

Bir gizdi yedi çiçeğin filizlenişi. Bir tek Besta'ya fısıldamışlardı sırlarını konuşma gereği bile duymadan. Ölüm gelip yürek kapısına dayanana kadar güç aldıkları gözleriyle akıtmışlardı birbirlerine yüreklerini. Onlar tüm fırtınalara, boranlara karşı meydan okuyabilecek çiçeklerdi. Çünkü ölümsüzlüğün iksirini güneşten içmişti onlar. Biz de adı siz olan çiçekleri koruyacağımızın, onları yüreğimiz gibi bakacağımızın sözünü veriyoruz.

Anılarınızı anılarımızda yaşatacağız yoldaşlar. Yaralarınızı Besta'nın güneşle yıkanmış sabahlarında iyileştireceğiz. Silahlarınız elimizde, ütopyalarınız ütopyalarımızda, yarınlarınız, yarınlarımızda olacak sırrınıza erene dek. Biz de sözleştik güneşle. Rahat ve huzurla uyuyun ateşin ve güneşin çocukları.

Mücadele arkadaşları

Bin yıllık direnişin yenilmez savaşçısı

İnsan büyük bir amaç için yaşamını sonuna kadar adar ve bu yolda şehadete ulaşırsa buna ölüm denilemez. Bu, yaşamın ta kendisidir

Önder Apo

Adı, soyadı: **Yaser TAHİR**
Kod adı: **Botan DERİK**
Doğum yeri ve tarihi: **Hacı Harun, 1981**
Mücadeleye katılım tarihi: **2001 Lübnan**
Şehadet tarihi ve yeri: **13 Nisan 2005, Çakçako/Besta/Botan**

Dört parçaya bölünmüş bir toprak ve bir halk. Binlerce yıl kimliği, dili inkar edilmiş olmasına rağmen günümüze dek yaşamayı bilen bir halk. Adı, dili, varlığı resmi yasalarda anılmasa da, binlerce yıldır binlerce yiğidin var ettiği bir halk. Yok edilemeyen, özgürlük yolunda kat etmesi gereken mesafeleri olan, bu yolda sabrını bin kez sınamış bir halk. Aradan binlerce yıl geçse de, kendinden önce can veren kahramanları direniş kalesinin en sağlam taşları haline getiren bir halk. Kendini zulmün pençesinde sınayıp, bağrında büyüttüğü yiğitleriyle gurur duyan bir halk. Varlığı zulmün suratına inen bir tokat olana dek, intikam yeminlerinin gölgesinde büyüyen çocuklar doğurup dağlara gönderen bir halk. Zamansız ve erken ölümlerin soğuk bir gölge gibi üstünde gezmesine rağmen beş bin yıldır umudunu yitirmeyen bir halk. Direnişiyle başka halklara insanlığı öğreten, dağlarını kavgaya adanmış hiçbir yürekten esirgemeyen bir halk. Zindanların duvarlarını, üstü betonlanmış mezarları yıkıp geçen kararlı bir halk. Zalimlerin kaleminden çıkan fermanlara başkaldıran ve tarihin sayfalarını yiğitlik hikayeleri ile dolduran namuslu, direngen, sabırlı, acılarla yoğrulmuş yiğit Kürt halkı yani.

Bu geçmişi bilen, bu halka layık olmak için yaşayan, gerektiğinde ölümü sofrasına buyur eden yiğitlerden biridir Botan heval. Binlerce yıl zulmün gölgesinde direnmeyi bir yaşam biçimi belleyen bu halkın gerçeğini anlamaya çalışan kendinden öncekilerin ardılı olmaya çalışan bir yoldaştı. Anlamak uygulamaktır sözü, O'nun yaşam ve mücadele ilkesi oldu her zaman. Halkının binlerce yıllık direniş mirasını bir adım öne taşıyabildiyse ne mutlu O'na. Bu direniş geleneğinin bir neferi olma düşüncesiyle katılmıştı mücadele saflarına.

Kürt halkının dirençli özünü bilincin saf sularında yıkayan ve tarihin akışını değiştiren büyük bilgenin esaretinden sonra beklemenin anlamsızlığını görerek tercihini yaşamaktan yana koyar. Ölüme benzeyen bir hayattansa kısa da olsa geleceğe taşan bir yanı olsun ister yaşamının.

Botan (Yaser Tahir)

2001 yılında Lübnan'dan katılır mücadele saflarına. Yüzünü dağların rüzgarıyla yıkamak için hiç zaman kaybetmeden dağların yolunu tutar. İlk gerilla pratiği Behdinan'da başlar. Burada gördüğü eğitimin ardından savaş birliklerinde yer alır. Birçok yoldaşı gibi O'nun da gönlünde küllenmek nedir bilmeyen bir Botan sevdası vardır. Bu sevdanın peşinden gitmeye kararlıdır ve 2003 baharında Botan'a geçer. Burada yapılan düzenlemeyle Besta alanına geçer.

2003-2004 yıllarında, ihanetin PKK saflarında asla filiz vermeyeceğini, bunun çabası içinde olanların bu konudaki hesaplarının tutmayacağını göstermenin en doğru yolunun pratiğe en güçlü katılımdan, daha güçlü savaşmaktan ve olunması gereken yerde olmaktan geçtiğini bilerek Botan'da yoğun pratik faaliyetlere katılır. Gerillanın mermisi, silahı O'ndan sorulur. Savaşın en hassas bir cephesinde, cephane biriminde yer alır. Gecesini gündüzüne katarak çalışır. Cephane temin edebilmek için günlere yayılan yolculuklara çıkar, düşmanın tuttuğu tepelerin altından, lazerle donatılmış tankların kıyısından geçer. Zamanla yarışırcasına durmak nedir bilmeden oradan oraya koşturup durur. Ne kadar çalışırsa çalışsın, yorgunluğun gölgesi dolaşmazdı yüzünde.

Botan arkadaşla 1 Haziran 2003 tarihinde Kato Jirka'nın Derîye Berana noktasında tanışmıştık. İlk bakışta, hedefine kilitlenen şahin bakışları dikkatimi çekmişti. Keskin ve kararlı duruşu her hareketine yansıyordu. Bu kararlılığını bir keresinde şöyle ifade etmişti. *"Özgür bir ülke, özgür bir yaşam ve Güneşimiz Başkan Apo'nun özgürlüğü için yapmayacağım şey yoktur."* Bu uğurda dövüşürken hiçbir engel tanımayacağını bilirdik. Şakayla da olsa kendine bazen *"imparator Botan"* derdi. Bu sözünden hakimiyeti anlamazdık. Yenilmezliğinin bir ifadesi olarak kullanırdı bu tanımı. Ne istediği bilmenin derin huzuru ve kararlılığıyla bir pınarın berraklığındaydı.

Botan demek yaşam demekti, umut demekti, güzellik demekti ve yoldaş demekti, moral demekti. O yanımızdayken, kahkahalarımız daha başka yankılanırdı Kato'nun sarp kayalıklarında.

Botan arkadaş yanımıza ulaştığı gün fırtınalı ve yağışlı bir gündü. Odun niyetine yaktığımız kurumuş helizler içlerine çektikleri yağmur suyuyla kümelendikleri yerde kıpırdamıyorlardı. Artık ıslak heliz kategorisinde oldukları için yakamıyorduk da. Yağmurun dinmesini, güneşin açmasını beklemekten başka çare yoktu. Ama biz kendimizi kadim savaşçılar gibi görüyorduk. Kato gibi bir yerde yağmur yağıyorsa, fırtına çıkıyorsa kendinizi tanrılara kafa tutan kadim savaşçılar gibi görmeniz çok normaldi.

Coğrafya öyle ürküntü verirdi ki insana, sığındığınız tek liman, ne için savaştığını bilmenin insana kazandırdığı cesaret olurdu. İşte böyle bir gündü. Fırtınaya, iliklerine dek ıslanmasına hiç aldırmayıp gülen Botan arkadaşın da bu limana sığındığını anlamıştım.

Uzun bir yoldan gelmişlerdi. *"Botan heval yorulmamış gibi bir halin var"* dediğimde, *"Evet, isteğime ulaşmış bulunuyorum. Artık kimse beni bu topraklardan koparamaz"* demişti. Yüzümüzü biraz süzdükten sonra, *"heval siz neden bu kadar yorgunsunuz"* sorusunu yöneltmişti bize. *"Uykusuzluk"* demiş ardından da haber bültenlerini sunar gibi felaket

haberlerini sıralamaya başlamıştık. *"Bu akşam iki sincabımız Haso ile Mırcan soğuktan ölmüşler. Bunlara ek olarak beş küçük tavşanımız da bu akşam öldü"* diye eklemiştik. Botan arkadaş gülerek, *"onların yerine otuzdan fazla iki ayaklı ve akıllı sincap ve tavşan geldik"* dedi. Gülüşlerimiz fırtınaya karışmıştı o gün. En olumsuz şeyin bile olumlu yanını görüp ona sarılacak kadar büyük bir yüreğe sahipti.

Espri yaparken bile zekasının kıvraklığıyla hepimizin ilgisini üzerimize çekiyordu. Botan, hayatın mavisi demekti.

Bundan sonra nerede olursak olalım, tüm fırtınalı günlerde sığınacağımız liman Botan arkadaşın morali olacak. O fırtınalı günde esprileri odun ateşi gibi ısıtmıştı içimizi.

PKK'nin bir eylem hareketi olduğu gerçeğini bilerek az konuşur, çok yapardı. Konuşmaları bir şifreyi çözmek için gereken son hamle gibi yerli yerinde olurdu. Mütevazı, saygılı, emekçi ve fedakar bir arkadaştı. Bağlılığını ve dürüstlüğünü ifade edecek sözleri bilmiyorum. Yaşadığı anda olduğu gibi gelecek için de umut veren, duruşuyla güven uyandıran bir arkadaştı. Kararlı ve cesaretliydi. Hesapsız ve kaygısız çalışırdı. Tali şeylerle hiç uğraşmazdı. Yanlışla asla uzlaşmaz, yanlışlara karşı durur ve eleştirirdi.

İki yıl içeresinde Besta'ya bağlı tüm alanlarda pratik yürüttü. Beytüşşebap'tan Şırnak'a, Pervari'den Uludere'ye olan dörtgende, üslenmeden savaşa kadar her işi yaptı, asla çalışmalar arasına ayrım koymadı.

Kendisine taktığı adın hakkını vermişti. O, tanıdığınız imparatorlardan değildi belki, ama Botan'ın imparatoru olmuştu. Fethetmek ayak basmaksa bir coğrafyaya, o zaman bu ünvanı hak etmiş sayılırdı. Zaten kendisi de uzun yol yürüyüşlerinde böyle yorumlardı. Şimdi sadece O'nun söylediklerinin anlatıcılığını yapıyorum.

Okul okumamıştı, ama sistemin ezberini bozmuş ve yetenekleri ile yaşamda, düşünce ve eylemin güçlü birleşmesinden doğan bir militanlık düzeyine ulaşmıştı.

Bu satırlarda eksik bir şey var. Onu da Botan hevalin morali, bilinci, kararlılığı ve keskinliği ile pratikte temsil edeceğiz. Bin yıllık direnişin binlerce savaşçısından biri olma onurunu ardımızdan gelenlere bırakana dek savaş sözümüzü yineliyoruz.

Mücadele arkadaşları

ÇOCUKLUK HAYALLERİNİ ÖZGÜRLÜKLE BULUŞTURAN YOLDAŞIMA

Sen, dost omuzlarına dayandığımız en güzel kavga arkadaşımızsın. Sen ki bizi kavgalara yeniden yeniden türkülerle, zılgıtlarla iten en can yoldaştın aramızdan ayrılan

Adı, soyadı: **Gülsün AKALARI**
Kod adı: **Eser BAGOK**
Doğum yeri ve tarihi: **Nusaybin 1983**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999 Mardin**
Şehadet tarihi ve yeri: **13 Nisan 2005 Çakçako/Besta/Botan**

Bir bilsen Eser yoldaşım, seni anlatırken duygularım nasıl sıkıştırıyor göğsümün kafesini acıdan. Bir bilsen seni anlatırken yüreğim lal, kelimeler lal, kolum kanadım nasıl kırık. Bir bilsen etrafımı kuşatan hüznün rüzgarlarını.

Şimdi parmaklarımın arasında döndürüp durduğum şu kalemle kağıda dökebilir miyim yaşadıklarımızı. Seni tanımayanlara anlatabilir miyim gözlerindeki umudu. Gülüşünün sıcaklığını anlatabilsem, umudunu yitirmiş bir yüreğin yarasını sarabilir belki. O zaman bu kahredici sessizlik parçalanır belki. O zaman belki içimdeki zemheriler dağılır ve açar içimde kır çiçekleri. Ama ben böyle dili lal, kelimeleri lal, yüreği lal bir halde iken, kolum kanadım kırılmışken, seninle paylaştığımız bir hayatı dizelere dökersem, kağıdın üzerinde kuruyan bir mürekkep gibi donmaz mı yaşadıklarımız. Diyorum ki kelimelerimden yaşam fışkırmalı, ürpertmeli yokluğunun acısı bu dizeleri okuyan herkesi, benim gibi onlar da seni en derinden özlemeli. Ama ben böyle dili lal, kelimeleri, yüreği lal iken nasıl yaparım bunu bilemiyorum.

Yine de anlatmaya çalışacağım. Kanatlanıp uçsun ve umutsuz yüreklere dokunsun diye yaşamından kesitler, kelimelerimi öğüten bu acıyı derinden hissederek, yaraya tuz basar gibi anlatacağım seni. Seni tanımamanın en büyük şanssızlık, seni tanıyıp da kaybetmenin ise en büyük acı olduğunu anlatmalıyım. Seni bilsinler, seni tanısınlar istiyorum. Senin güzelliğini tanımamanın en büyük kayıp olduğunu bilsinler diye yazacağım.

Az şey mi yaşadık seninle, az mı katık ettik gülüşlerimizi, hüzünlerimizi birbirimize adadığımız yaşamlarımıza. Bir lokma ekmeğimizden bir yudum suyumuza, acılarımızdan gülüşlerimize kadar az şey mi paylaştık seninle can yoldaşım. Anlamın atlı orduları gibi dört nala hayatlarımızın merkezine koşan bu paylaşımları içimin depremiyle yazacağım. Geçmişin unutulmaması için, yıllar sonra bile bir yerlerde birileri bizim için "onlar yaşadı" desinler diye ve

aldıkları her nefeste soluğumuzu içlerine çeksinler diye yazmak kendime de insanlara da bir borç sevgili yoldaşım. En çok da sana ödemem gereken bir borç.

Sen, dost omuzlarına dayandığımız en güzel kavga arkadaşımızsın. Sen ki bizi kavgalara yeniden yeniden türkülerle, zılgıtlarla iten en can yoldaştın aramızdan ayrılan. Şimdi yokluğunla tutuşsa da bu yürek, seni unutmamak için her gün o ateşin alevlerinde yanıyoruz. Canımızsın ve asla unutulmayacak olan.

Eser, Behdinan ve Botan sahalarında zorlu yolculukların yolcusu olabilmeyi seçmişti. Her zaman *"dağlar benim için özgürlük anlamını taşıyor"* derdi. Çocukluğunda her zaman uzaktan bakıp da çocuk aklının izin verdiği sınırlarda Bagok dağlarına dair kurduğu hayallerin daha ötesine geçmişti. Gördüğü ilk dağ olan ve o zaman çocuk kalbine tatlı bir ürperti veren bu dağlardan daha sarp, heybetli olanını görmüştü. Ta doruklarına çıkmış, tepelerinde nöbet tutmuştu.

Başka bir yürek Eser yoldaşın çocuk yüreğindeki hayaller ve düşler kadar dağ sevdası taşıyabilir miydi bilemiyorum. Bu yüzden daha 15 yaşındayken, basit bir yaşama tenezzül etmeden, kendini özgürlük görevlerine hazırladı. Eser'le yoldaş olabilmek için her şeyden önce özgürlüğe sarılmak gerekiyordu.

Eser heval düşmana karşı o kadar kin doluydu ki, sırf bu yüzden okullarına bile gitmemişti. Özgürlük okulları olan dağlarda okuma yazmayı öğrenmişti. Okumayı sevmediğinden değil, sisteme karşı tavır aldığından yaşanması gereken her şeyi dağlarla buluşmasına ertelemişti sanki. Saflara geldikten çok kısa bir süre sonra okuma yazmayı öğrenmesi bunun kanıtı idi.

Eser heval Mardin'in gizemli tarihini kendi özünde yaşıyordu. O, tüm benliğiyle tam bir Mardin çocuğuydu. Özünü koruyan bir gelenek ustasıydı. Ve O'nu gencecik yaşında büyük aşklara bu kadar çabuk ulaşmaya iten de belki bu geleneğin O'ndaki varlığıydı.

Sen yiğit bir Kürdistan evladıydın sevgili Eser. Her birimiz gibi bu ülkenin acılarıyla da, kavgasıyla da, aşklarıyla da tanışıktın. Sen ülkeni iyi bilirdin. Acısı acıların, sevgileri ve aşkları senin de aşkların, sevgilerindi. Sen bu yönünle Kürdistan'a benzerdin. Dağ sevdan da buradan geliyordu işte. Ve bir Kürdistan geleneği olan yiğitlik ve kahramanlığı sen de yaşadın. Bağlı olduğun tarih kadar, geleneklerinin özünü de işledin direncine. Dedim ya, Eser Kürdistan'a benzerdi. Bu yüzden O'nu anlamak isterseniz eğer, Kürdistan'ın acılarla, direnişlerle örülü, dağları mesken eylemiş yiğitlerle dolu tarihine bakmanız gerekli.

Ülkemin kalbi olan dağlarda nereye baksam Eser geliyor aklıma. Eser gibi coşkuyla akıyor nehirler. İçtiğim buz gibi dağ suları Eser gibi serin, yürek rahatlatan bir gerçeğe dönüşüyor. Kokladığım her çiçek Eser kokuyor

Şimdi ülkemin kalbi olan dağlarda nereye baksam Eser geliyor aklıma. Eser gibi coşkuyla akıyor nehirler. İçtiğim buz gibi dağ suları Eser gibi serin, yürek rahatlatan bir gerçeğe dönüşüyor. Kokladığım her çiçek Eser kokuyor, esen her rüzgar Eser gibi esiyor şu hayatın içerisinden. Her şa-

fağın üşüten serinliği Eser kadar ılık, dinlendiren, bir dünyadan ötekine taşıyan cinsten.

O'nda her şey bir sanat inceliğindeydi. Çünkü O'nda saklı her şey Kürdistaniydi. Kürdistan'a benzerdi rengi. Gülüşüne, sevgisine yüreğinden bir parça katar ve adilce dağıtırdı tüm yoldaşlarına.

Şimdi tüm gülüşlerin, barışların ve sevinçlerin esirgendiği bir halktan olmak eskisi gibi dokunmuyor bize. Eser gibi evlatları varken vız gelir bize esirgenen tüm gülüşler. Duruşu bile yeterdi Kürdistan olmaya ve Kürdistan tadında yaşamaya. Eser, gelenek kadar sakin, büyük değişimleri toprağın derinliklerine yedirecek kadar devingendi. O, halkının yangınları kadar yanık sesliydi. Bazen öyle güzel, öyle içli söylerdi ki türkülerini, analar duysa ağıt yakar, ülke, dağ duysa loriler dizerdi bu sesin yangınına.

Dedim ya Eser bir gelenekti. Kürdistaniydi, Kürdistan'a çalardı rengi. Mevsimler O'na benzerdi. Her daim anlamlı yaşardı Eser. Kimi zaman türküleriyle, kimi zaman gülüşleri, kimi sakin sessizliği ile yaşama bir renk, ses katardı. Kürdistan'a çalardı rengi. O'nun kadar acılı, O'nun kadar öfke dolu ve O'nun kadar umut doluydu geleceğe dair düşlerimiz.

Eser heval annesini çok sevdiği için, *"ben annem için savaşacağım"* derdi her zaman. Bir çocuğun annesine verdiği en güzel hediye idi bu, yani onurlu bir yaşam. Eser şairin dediği gibi, *'koynunda çiçekler, çiçekler içinde bir ülke'* getirip başını anasının yorgun dizine dayamak için savaştı.

Eser, doğayı, insanı ve yaşayan tüm canlıları gerçekten yürekten severdi. O insana sevmeyi öğretendi. O, nerede olursak olalım maviye sarılmayı öğretti bize.

Şimdi hangi yöne dönsem Eser'in rüzgara karışmış gülümseyişini duyuyorum. Yanıbaşımızda duruyor her zamanki gibi. Ağaçların yeşilinde, karıncanın alınterinde, yorgun düştüğümüz yolculukların en zorlu yamaçlarında ha gayret, dayan der gibi bekliyor bizi. Ellerimizden tutup yamacı aşmamızı sağlıyor, karıncanın alnterini siliyor incitmeden. Yağmurla ıslanan saçlarımızı okşuyor. Nerede nasıl çıkacak karşımıza bilmiyorum, ama doğanın her bir parçasında O'nu göreceğiz. Yanımızda, yüreğimizde, onurlu yürüyüşlerimizde.

Yitikliğinin yarasını senin sevginle sağaltmaya çalışıyoruz. Her güne merakla uyanıyoruz. Seninle bu defa bir ağacın gölgesinde mi, bahar tomurcuğunda mı, yoksa kuşların kanat seslerinde mi karşılaşacağız diye merakla bekliyoruz. Bizlerden ayrılışın yüreklerimize ağır gelse de, bu yüreğin bir yerinde büyük sevgilerin uyandığını da biliyoruz elbette.

Şimdi biz de sevgiler için savaşacağız. Sevgiler için yaşayacağız, sevgiler için var olacağız. Senden öğrendiklerimizi yaşamaya ve bizden sonrakilere de öğretmeye çalışacağız. Sevgilerimizi kılıç diye kuşanıp kavgaya tutuşacağız.

Önderliğe, halka ve özgürlüğe daha fazla sarılacağıma dair sana ve tüm şehitlerimize söz veriyorum. Yıllar da geçse seni unutmayacağız. Nereden ve ne zaman geleceğini bilmesek de, biz yine de her bahar açan ilk kardelene sana benziyor mu diye bakacağız. Seni tanıyoruz, bize baharın müjdesini veren ilk kişi olmayı isteyeceğini biliyoruz.

Mücadele arkadaşları

Zagros yürekli yoldaşım

dur gitme
sokaklar ağlayacak şimdi
her yağmur damlası
düşerken aşağıya
toprak anaya sarılacak
rüzgarlar soluğunla
karışacak şimdi

Adı, soyadı: **Adil HASAN**
Kod adı: **Firaz ADİLl**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1975**
Mücadeleye katılım tarihi: **1995 Haftanin**
Şehadet tarihi ve yeri: **13 Nisan 2005, Çakçako/Besta/Botan**

Firaz yoldaş 1972 yılında yurtsever bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Küçük yaşlarda yaşam kavgasına atılması ve ailesinin yurtseverlik kültürü, emeği yaşamının bir parçası haline getirir. Bir yandan çalışırken öte yandan da okuluna devam eder.

O yıllarda Özgürlük hareketi Afrin'de halkın geleceğe dair umutlarına öncülük eder. Güneybatı'daki halk, sınırın öte tarafında acıları, dili, kültürü ile kendisine benzeyen ve öncüsünü bekleyen Kuzey halkı gibi tek umudunu PKK'de görerek, bütün yurtseverlik görevlerini yerine getirmeye çalışır. Firaz arkadaşın da arayışları derin ve anlamlıdır. Daha küçük yaşta bilinci ve emeği ile hayata karşı koymaya çalışan Firaz yoldaş da bu özgürlük halayına katılır.

Mücadele saflarına katıldıktan sonra bir süre Güneybatı sahasında kitle faaliyetleri içerisinde yer alır. Halkının ve mücadele gerçekliğini tanıdıkça, ülkeye olan sevdası tutku düzeyine ulaşır. Halkının özgürlük ihtiyaçlarına en doğru cevabı fedakarlığın, adanmışlığın, intikam duygularının dorukta yaşandığı dağlarda vereceğini anlar. Bu düşüncenin oluşmasında, birer irine dönüşen toplumsal sorunların ancak köklü değişimlerle aşılacağına olan inancı etkili olmuştu. Halkının acılarını daha fazla tanıması, yönünü dağlara çevirir. Dağlarla buluştuğu ilk alan Haftanin olur. Burada emeğin başka bir yönüyle tanışır ve insanın emekle yaşama nasıl daha sıkı sarıldığını öğrenir.

Yıl 1995... Kendisinden olmayana baş eğmeyen Zagroslar'da düşmana karşı savaşır. Arkasına bakmamacasına fırtınalara karşı durur. O'nun yaşam felsefesinde geriye dönüş yoktur. Hep ileriye atılmak, kendini mücadelenin her mevzisinde sınamak ve bütün bunların sonunda başarmanın derin hazzını tatmak vardır, bunu ister ve her adımda bu isteğini gerçekleşmenin çabası içerisine girer.

Zorluklarla savaşımı sonucu çelikten bir iradeye ulaşır. Simasında Zagros'un asiliği, yüreğinde Zagros'un çiçekleriyle olgun bir kişiliği kendinde yaratır. Duruşu ve yaşamıyla her zaman, her yerde mütevazı ve onurludur. Küçüklükler, basitlikler ve her

Firaz (Adil Hasan)

Bu özgürlük halayında onurundan ve dürüstlüğünden asla taviz vermedi. Boyun eğmezliği doğuştan gelen özelliği miydi, yoksa Zagros'a mı benzemişti uzun zaman koynunda gerillacılık yaparken bilinmez, ama biz O'nu böyle tanıdık

türlü gerilik karşısında tavır sahibidir. Yaşama tutku derecesinde bağlıdır. Savaşta, yanıbaşında şehit düşen yoldaşlarının son sözleriyle yüreğini daha da bileyerek mücadele içerisinde yürür.

Girdiği çatışmalarda iki kez yaralanır. Ama yaşama olan sevgisiyle erkenden iyileşir. Bu duruma, gösterdiği bu iradeye yoldaşları bile şaşırır. Yaraları iyileşir iyileşmez yine mevzide, yine görevde, nöbette, tepededir. Kanının son damlasına kadar savaşma sözünü yerine getirmek için yaralarına söz geçirir. O'nu yürüten, yaralarını sağaltan, gözlerindeki ferin sönmemesini sağlayan aslında yoldaşlarının son sözleridir. Henüz yerine getirilmemiş görevler vardır, tamamlanmayı bekleyen sözler vardır. Bu yüzden ölümle yüzleştiğinde, kararlı bakışlarıyla ürkütmüştür ölümün soğuk yüzünü. 'Şimdi erken, daha yaratmam gereken şeyler var' derken ölüme, kararlılığı gözlerinin ışığını bir kıvılcıma dönüştürmüştür. Ölüm her defasında ayaklarını sürüyerek geri dönmüştür yanından.

Firaz arkadaş katıldığı bu özgürlük halayında onurundan ve dürüstlüğünden asla taviz vermedi. Boyun eğmezliği doğuştan gelen bir özelliği miydi, yoksa Zagros'a mı benzemişti uzun zaman koynunda gerillacılık yaparken bilinmez, ama biz O'nu böyle tanıdık.

Zagros'un, asiliğini yüreğine, duruluğunu davranışlarına dönüştüren Firaz heval, Zagros'tan ayrılıp Metina cephesine geçti. O'nu işte o zaman, yani 2002 yılında Metina'da tanıdım. O, Metina'ya düzenlenmişti, benim de düzenlemem O'nun takımına olmuştu. O'nu birlikte kaldığımız bu süreçte tanıdım işte, hem güçlü bir komutan hem de gerçek bir yoldaştı. Etkileyici ve aktif katılımıyla çevresine coşku ve moral veriyordu.

Arkadaşlarla olan ilişkisi, Apocu militan çizgide komuta özelliklerini içselleştirdiğini gösteriyordu. Öğrenme ve öğretme tutkusu ile Apocu ruhun güzelliklerini en çok simasında yansıtırdı. Sorunları tartışarak çözüyordu. Bu da yoldaşlarıyla güçlü bir diyalog kurmasını sağlıyordu. Çalışmalarda en önde yer alır, emekçiliği ve fedakarlığıyla bilinirdi. Çalışmalarında titiz ve hassastı. Her zaman başarıyı esas alırdı. Çalışmaya yaklaşımı aslında O'nun tarzını da gösteriyordu. Bir sanatçının yarattığı eserde gösterdiği titizlik kadar titizdi bütün çalışmalarda. En önemsiz gibi görünen bir şeyin bile savaşta bazen ka-

Firaz (Adil Hasan)

türlü gerilik karşısında tavır sahibidir. Yaşama tutku derecesinde bağlıdır. Savaşta, yanıbaşında şehit düşen yoldaşlarının son sözleriyle yüreğini daha da bileyerek mücadele içerisinde yürür.

Girdiği çatışmalarda iki kez yaralanır. Ama yaşama olan sevgisiyle erkenden iyileşir. Bu duruma, gösterdiği bu iradeye yoldaşları bile şaşırır. Yaraları iyileşir iyileşmez yine mevzide, yine görevde, nöbette, tepededir. Kanının son damlasına kadar savaşma sözünü yerine getirmek için yaralarına söz geçirir. O'nu yürüten, yaralarını sağaltan, gözlerindeki ferin sönmemesini sağlayan aslında yoldaşlarının son sözleridir. Henüz yerine getirilmemiş görevler vardır, tamamlanmayı bekleyen sözler vardır. Bu yüzden ölümle yüzleştiğinde, kararlı bakışlarıyla ürkütmüştür ölümün soğuk yüzünü. 'Şimdi erken, daha yaratmam gereken şeyler var' derken ölüme, kararlılığı gözlerinin ışığını bir kıvılcıma dönüştürmüştür. Ölüm her defasında ayaklarını sürüyerek geri dönmüştür yanından.

Firaz arkadaş katıldığı bu özgürlük halayında onurundan ve dürüstlüğünden asla taviz vermedi. Boyun eğmezliği doğuştan gelen bir özelliği miydi, yoksa Zagros'a mı benzemişti uzun zaman koynunda gerillacılık yaparken bilinmez, ama biz O'nu böyle tanıdık.

Firaz (Adil Hasan)

Ben, ben olmayı kanıtladım. Bunu da bu kadar şehidin emeğiyle yarattık. Şehitler en baştaki güçtür. Ve halk şimdi bana bağlıdır.
Bu güç (ki yasalar, teoriler bunu söylüyor) bende cisimleşmiştir. Tanrısal dediğim olay da budur

Önder Apo

YAŞAM COŞKUNDU BİZLERİ EN ÇOK BÜYÜLEYEN

Rüzgarları bile dalgalandıran coşkun yoldaş yürekleri esip geçmelidir duyarsızlığın çöl durgunluğuna çevirdiği hayatların içinden. Geleceğin çocuk bakışlarına, fırtınalarına salınmalı ve coğrafyamızın en hüzünlü tablosunun değişmez fonu olmalıdır. Ve asla unutulmamalıdır onlar

Adı, soyadı: **Hiyam MUHAMMED**

Kod adı: **Ronahi AFRİN**

Doğum yeri ve tarihi: **1983, Afrin**

Mücadeleye katılım tarihi: **2001**

Şehadet tarihi ve yeri: **13 Nisan 2005, Çakçako/Besta/Botan**

Kara gözlü, bebek yüzlü Ronahi yoldaş. Ben de bir yoldaş tanıdım; gülüşüyle güneşi güldüren, hüznüyle bulutları ağlatan bir yoldaş. Ve onu tanımak, şu hayatın en şanslı insanları arasında yerini almak demek.

Biliyorum ben çok şanslıydım. Çünkü ben, kendinden önce gelenlerin güzelliklerini kendinde taşıyan Ronahi yoldaşı tanıdım. Gözlerim gözlerine değdi. Ellerim ellerine, yüreğim yüreğine... Bu yüzden biliyorum ki çok şanslıyım. Ama bir de şu hayatta yitirmek denen bir gerçek var. Binlerce yoldaşımızı hiçbir zaman alışamayacağımız yolculuklara uğurlamanın dinmez acısı var. Şimdi yine yoldaşlarımızı sonsuzluğa uğurlamanın derin acısını yaşıyorken, biliyorum ki bir borcum var tarihe. Eğer bu güzelim yoldaşları anlatmasam, tarih yakama yapışıp 'borçlusun. Bende varolmuş, bende yaşamış kahramanları geleceğe taşımakla görevlisin. Onlar benim evlatlarım ve unutulmamalıdır' diyecek. Bunu ben de biliyorum.

Biliyorum ki rüzgarları bile dalgalandıran coşkun yoldaş yürekleri esip geçmelidir duyarsızlığın çöl durgunluğuna çevirdiği hayatların içinden. Geleceğin çocuk bakışlarına, fırtınalarına salınmalı ve coğrafyamızın en hüzünlü tablosunun değişmez fonu olmalıdır. Ve asla unutulmamalıdır onlar.

Madem ki biliyoruz 'unutmak ihanettir,'o zaman yazmak da güzellikleri bize bahşeden herkes karşısında ödenmesi gereken bir borçtur. Yazdıkça, yarattıkça, tamamladıkça silinecek bir borç. Ve ben biliyorum ki bir nebze de olsa 'unutmamış olmakla' borcumu ödeyeceğim. Beni de yazacak biri olacak elbet. Ben o güne kadar yaratmaya, yarımları tamamlamaya çalışacağım ve yarım bıraktıklarımı tamamlayacaklar diye bakışlarım ardıma takılmayacak. Her birimiz bu yaşamın farklı farklı renklerini oluşturuyoruz çünkü. Her birimiz baharda açan kır çiçeklerinin kokusunun, renginin ilhamıyız. Sen en kızıl gelinciğiydin bahar tarlalarının.

Kimi papatya, kimi baharı müjdeleyen kardelen ve

kimi de isimsiz binlerce dağ çiçeğinden biri olarak yaşadı ve savaştı bu dağlarda. Onlara hangi adı koyduğumuzu bilemeden düştü toprağa. Belki de toprak fısıldadı onlara adlarını. Sen de öğrenmedin gelincik olduğunu. İnsanlar yaşamlarının sürekliliğinde tanımlansalar da, aslında onları en net tanımlayan onların yitirildiği anlardır. İşte bu yüzden şimdi seni kaleme almak ve seni anlatmak gerek.

Kısa bir yaşama, yalnızca bir bahara neler sığdırılır? Bunu sen anlattın her birimize ve anlatmaya da devam edeceksin her zaman. Evet yoldaşım, seni anlatmak, güzelliğini kaleme dökmek bir gerilla olarak en zor görevim. Güzelliğini sayfalara çizmek, yaşamını yoldaşlarım ve halkımla paylaşmak en kutsal görev şimdi benim için. Seni çizmek istediğim şu an bile yüreğimde rüzgarın esintisiyle Kürdistan dağlarının doruklarından gelen bir feryat kopmakta.

İki yıllık bir süreci birlikte aynı pratikte geçirmiştik. Üç yıl Kuzey'in en zor koşullarında direnmiş, özgürlüğe ve mücadeleye olan tutkunu ancak Kuzey'de dindirebileceğini söylemiştin. En son Besta dağlarının görkemli diyarında emeğinle büyüyor, emeğin ve yaşam coşkunla aşılmaz, değişmez denilen her şeye meydan okuyordun.

Sen ne kadar da güzel yaşıyordun öyle. Yaşamı senin kadar güzel yaşayan oldu mu acaba bilemiyorum. Senin ve diğer şehitlerimiz kadar güzel yaşayan oldu mu bu yaşamı bilmiyorum gerçekten. Halen çok çok gençtin. Kuzey'in en zor koşullarında yirmi dört saat moral ve canlılığınla tüm arkadaşların yaşamını, hatta dağları renklendiriyordun. Dağlar senden, sen dağlardan alıyordun rengini. Besta dağlarının bahar çiçeklerine renk veren ve onları güzel kılan sen ve senin gibi yoldaşlarımızdı.

Dağlar bizi büyüttüğü, yaşattığı, renk verdiği kadar aslında en güzel renklerini de bizlerden alıyordu her daim. En zor zamanlarda bir yoldaş gülüşünün rengini kızıl gelincikler, mor dağlar anlatabilir belki kelimelerimiz tükenince. Dağ ancak bizden öğreniyor tüm bunları. Kan kızılı gelincik çiçekleri kanımızdan alıyor rengini. Sen Besta dağlarının gelinciklerine renk veren en güzel, en deli dolu gelinciğiydin. Erken büyüyüp, erken açmış, vaktini erken doldurarak ardında doyamadığımız bir güzellik bırakan bir gelincik...

Ronahi'nin yeri her güzelliğin, her arkadaş yüreğinin en orta, en güzel, en el değmemiş yerindeydi. Doğaya

olan ilgisi, toprağa bağlılığı, coğrafya sevgisi O'nu toprakla, ülkeyle, gerillayla bütünleştiriyordu. O savaştığı zaman doğa "ben senin için, seni korumak için varım" dercesine kucak açıyordu O'na.

Ronahi (Hiyam Muhammed)

Şehit Ronahi gerçek bir savaşçı, gerçek bir militan ve askerdi. Araziye askeri bakış açısı ve askeri hakimiyeti, yine tüm düşman operasyonlarında arkadaşlara sunduğu destek ve moral ile her birimizi büyülüyordu. Ronahi dağlara göreydi. Sanki dağlar Ronahi için vardı. Yetenekli ve zeki bir arkadaş olması, O'nu çok erken geliştiriyordu.

Yaşamda en dikkat çeken özelliklerinden birisi de girişken, radikal ve mücadeleci olmasıydı. O, her kavganın en önündeydi. Sanki kavga etmek ve savaşmak için vardı Ronahi. O kavga zamanlarının insanıydı. Korkusuzdu. Yoldaşlığa bağlılığı ve yoldaşlarını yüceltme arayışıyla Ronahi tam bir arkadaş canlısıydı.

Şehit Sılav arkadaşın şehadetinden oldukça etkilenmişti. Fakat bu şehadet O'nun arayışlarına güç katmış ve başarı inancını bilemişti. Yaşamda buna denk bir duruşun sahibi olduğu gibi bu şehadetin O'na kattıklarını her fırsatta dile de getirirdi.

Ronahi (Hiyam Muhammed)

Yaşamda çoğu kez Önderliğe mektuplar yazardı. Ve bu mektupları yazarken başka diyarlara giderdi sanki. O an, ruhunun çok uzaklarda olduğunu bilirdiniz. Ronahi yüreğindeki özgürlükler ülkesine yelken açardı o zamanlarda. Önderliğe yazdığı yazılarda bir nebze de olsa özlemin fırtınalarını dindirir, öfkelerini, çıkmazlarını o büyük bağlılığın sularına bırakırdı. Ruhunu ağırlaştıran her hüznü suyun akışına bırakır, kanatlanıp uçacak kadar hafiflerdi. İşte o zaman coşkusu, morali, sürükleyiciliği ile tanıdığımız Ronahi olurdu. Bu düşünceyle daha aktif bir katılım sergiler, sorunlar ve olaylar karşısında daha güçlü durmaya çalışırdı.

Hangi arkadaşın yanında Ronahi derseniz, yüz hatlarında bir gülümseyiş oluşurdu. Herkes için sevilen, sevgiyi hak eden bir yoldaştı Ronahi. Hedeflerinde ve amaçlarında yaşam iddiası, kendisine ait oluşu ve iradeli duruşuyla kadına yakınlığı O'nu her geçen gün daha da coşkulu kılıyordu. O, dağların sevilen ve saygınlık yaratan savaşçısıydı. Hiçbir zaman sıradanlığı kabul etmedi ve yücelen arayışları yüzündeki ifadenin adresi oluyordu her zaman.

Kuzey'e aşıktı. Tüm enerjisini savaş alanlarından uzaklaşmamak için harcıyordu. O emekle yaratılan yaşama ve bu yaşam için

verilen mücadeleye aşk derecesinde bağlıydı. Dedim ya, O, kavgalar için yaratılmıştı.

Günler geçiyor haftalar ilerliyordu. Besta'da düşmanın yoğun saldırıları oluyordu. Düşmanın amacı tüm gerilla gücünü imha etmekti. Bu yönlü çok büyük yönelimler gelişiyordu. Arkadaşlar düşmanın vahşice yönelimlerine zerre kadar kaygı, korku duymadan karşılık veriyordu. Gün kavgaya tutulma günüydü.

Hepimizde yaşanan müthiş bir direniş ruhuydu. Korkusuzduk, inançlıydık. Tüm arkadaşlar sonuna kadar direnip korkusuzca savaştılar. Yüreği yanıbaşında ve onurluca vuruşmak değil miydi savaşçılık. Halkın için, yoldaşların, Önderliğin, inandığın değerler için değil miydi savaşmak. Özgürce aldığımız nefesin ağır bedeli değil miydi zulmün parçaladığı ülkemde. O zaman korku yanaşmamalıydı yaşamımızın kıyısına. Asılmalıydık silahlarımızın tetiğine. Öyle de yaptık...

Bu çatışmada düşmanın yoğun kayıpları oldu ve bu kayıplar düşmanda büyük korkuya ve paniğe yol açtı. Düşman bizden sayıca fazlaydı. Ama korkuya baş eğmeyen savaşçıların yüreklerinde yer edinen halk sevdası ve sarsılmaz inanç düşmanı nasıl korkutmasın!

Hiçbir güç inançla dövüşen savaşçılar karşısında direnemez. İster dünyanın en güçlü ordularıyla, isterse tüm savaş teknikleriyle yönelsinler... Biz de yenilmedik ve korkusuzca savaştık. Bildiğimiz tek gerçek bu. Bu gerçeği yaratan ve biz dillendirirken gülüşümüzü yarım bırakan ise Ronahi ve altı arkadaşın şehadeti oldu. Binlerce kişilik düşmana karşı altı arkadaş, altı inanç, altı öfke, altı intikam olarak son mermilerine kadar direnerek şehit düştüler ama düşmanı kalbinden vurarak.

Binlerce kişilik orduya karşı altı kişilik bir savaşçı gücü yalnız başlarına savaşmış ve düşmanda büyük bir paniğe, korkuya neden olmuştu. Besta dağı bizimle birlikte evlatlarına ağlıyordu. Ama dedim ya gelinciklerin ömrü kısadır. Önemli olan onların uzun ömürlü olmaları değil, önemli olan zamanında baharda yeşermek kadar, vaktinde solmayı da bilmektir.

Gelincik, baharı süsleyen en güzel çiçektir, lakin ömrü kısadır Ronahi'miz gibi. Besta dağları en güzel gelinciğini yitirdi şimdi, ama daha nice gelincikler var. Ve boy boy yeşeriyorlar baharlarda. Daha niceleri yeşerecek en güzel baharlarda. Hepsi de Ronahi'den alacak kızılını.

Mücadele arkadaşları

Çocuk gülüşlerinde saklısın sen

Yüzü hep çocuk kaldı, hep güzel kaldı, devrimin zorluklarına inat o hep güzel kaldı. Bunu sadece biz değil, düşman bile fark etmişti

Adı Soyadı: **Mercan BOL**
Kod Adı: **Sarya HAKKARİ**
Doğum yeri ve tarihi: **Anitos köyü Hakkari, 1983**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **13 Nisan 2005, Çakçako/Besta/Botan**

Sıcak bir yaz günü cennet gibi duran Anitos köyünde süt beyaz akan suyun kenarında evcilik oynuyordu Küçük Mercan. Koşar adım O'na doğru gelen kendisinden birkaç yaş büyük olan arkadaşı Mercan'ı bir kenara çekip heyecanlı heyecanlı konuştu. Mercan'ın arkadaşı olan Zelal sadece arkadaşlara olan sempatisiyle, tanımadığı partiye katılım kararı almış ve aynı kararı O'na da teklif etmişti.

Mercan, anne ve babasını çok sevdiği gibi, sürekli evlerine gelen, sıcak sohbetler eden arkadaşları da çok sevmişti. Ama onlarla yaşamayı düşünmemişti hiç. Devrimin fırtınalı yaşamını hiç hesaba katmadan, tekrar ailesine döner umuduyla çok sevdiği arkadaşının kararına güvenerek 'evet' demişti bu teklife. İleride O'nu bekleyen devrimciliğin zorluğunu hayal bile etmeden, son akşam canından çok sevdiği annesinin kucağında uyudu. Anne şefkatini ömür boyu unutmamacasına sinesine çekti. Her şeyden habersiz, çilekeş annesine de unutulması zor nemli bir anı bırakmıştı o akşam.

Ertesi gün oyuncak bebeklerini sevdiği arkadaşlarına vermiş ve Anitos kayıtlı anılarını yüreğine gömerek küçük anılarla yol almıştı Gêra Berana'ya. İki kız arkadaşıyla birlikte ilk kez annesinden gizli iş yapmanın vermiş olduğu heyacan ve şımarıklıkla yol alırlarken, Sarya inatla erimeyen kar parçacıkları üzerinden sürekli kayıp düşüyordu. Ufacık naylon potini ve sürekli ayağına dolanan fistanı ise daha bir güçleştiriyordu yürüyüşünü. Ama O hiç aldırmadan, her kayışında çocuklar gibi basıyordu kahkahayı, son kayışında çok yorulmuş olacak ki yukarı çıkmaktansa, oturup kar yemeyi tercih edecekti. Daha sonra yorgunluğunu fark eden gerilla arkadaşlar O'nu sırtlarında taşımak istediklerinde, abisi gibi sevdiği arkadaşların bu önerilerini hiç itirazsız, hatta sevinerek karşılamıştı. O, ileride anne ve babasına hesap vermeyecek maceralı bir oyun oynuyordu nasılsa. Arkadaşlarının bu yardımseverliğini bir daha hiç unutmamacasına anılarına yerleştirecekti ileride. Yaşından dolayı gördüğü itibar ve ilgiyle bağlanmıştı arkadaşlarına kısa bir süre içerisinde.

Sarya (Mercan Bol)

Güney'e geçmiş, barış havasındaki (93 ateşkes süreci) yüzlerce arkadaşı düzen ve disiplin içerisinde gördüğünde şok olmuştu. Sarya, arkadaşları da küçük bir aile gibi düşünürken, gördükleri ciddi bir işe girişti̇ğine dair yoğunlaştırmıştı. Zaman zaman annesini özlediği günler olurdu. Ama yavaş yavaş anne sevgisini yoldaş sevgisiyle birleştirmeye başlayacaktı. Gördüğü eğitimlerden bir şey anlamasa da, O'nu sürekli koruyacak gücün Apo olduğunu öğrenmişti. Ve bu ismi belleğine kazıyacaktı.

O çok korktuğu bomba ve silahları kullanmayı öğrenmiş, pratiğe hazırlanmıştı artık. İlk pratiği zorlu Zagros alanında başlamıştı. Erkenden yaşam ve pratiğe adapte olmuş ve bütün arkadaşların sempatisini kazanmıştı. Henüz on yaşında olduğundan eylemlere katılım izni verilmiyordu O'na. Ama Sarya yoldaş yanıbaşında şehit düşen yoldaşlarının intikamını alabilmek için kapsamlı eylemlerin uzak savunmalarında almıştı yerini. Arkadaşların kendisine aşırı korumacı mantığına çok öfkeleniyor, düzenlemeler ile alan değiştirildiğinde yaşını hep olduğundan büyük göstermeye çalışıyordu. Ama o çocuk yüzü, sessizce boşa çıkarırdı kendisini. Sarya yoldaş ne denli öfkelense de, on yaşındaki bu küçük yoldaşa gerilla arkadaşlarının tavrı hiç değişmeyecekti.

Sarya yoldaş, heyecanlı ve kabına sığmaz yaşıtlarına karşın, oldukça suskun ve içe kapanıktı. En sevdiği arkadaşlarına dahi hep kapalı kalır, her şeyini paylaşmaktan çekinirdi. Çünkü O, devrimciliğin zorluğunu görmüş ve kendi çocukluğunu yaşayıp yansıtarak aktif bir militan olamayacağını henüz katıldığında anlamıştı. Bundandı Sarya yoldaşın kendinden büyük bir yaşam düzeni seçmesi.

1995 yılında Zap'ta genç arkadaşların gelişimi için oluşturulan gençler bölüğüne katılırken de, tutucu yanlarını aşmak artık kendisi için de zorunluydu. Bunu her geçen gün daha fazla hissediyordu. Ta ki ikinci Kuzey hamlesine kadar da bu durum böyle devam etti. O hep olgun, kendi yaşından büyük davranan bir arkadaş olarak kalacaktı. Mutluluğu ta yüreğinin derinliklerinde hissetmesine rağmen bunu mutlaka çevresine yansıtma gereği duymadığı gibi, öfke ve tasalarını da örgüt dışında kimseye açmazdı. O böyle davranarak, çevresindekileri kendisiyle meşgul etmek ve kendisini kimsenin gündemine koymak istemediğinin mesajını verirdi. Bu da hiç birimizin başaramadığı örgüt militanlığıydı elbette.

Sarya yoldaş, partide geliştirdiği okuma yazmasıyla Önderliğe hitaben yazılar ve şiirler yazardı. Son yazdığı günlüğünü de Ön-

derliğe ve annesine atfen yazmıştı. Önderliğin çeşitli çözümlemelerini okumakla birlikte özellikle Önderliğin 'Nasıl Yaşamalı' çözümlemesini hep yanında taşırdı. Özellikle zorlandığı zamanlarda bir kuran gibi kendi yalnızlığıyla o kitaba sarılır ve yaşananlara anlam vermeye çalışırdı. Yoğunlaşmalarını da çevresiyle tartışarak aktarırdı. En çok ilişkilendiği arkadaşlar Önderlik sahasından gelen arkadaşlardı. Onlardan Önderliği uzun uzadıya dinler ve Önderliğin en küçük yaşam ayrıntılarını bile sorardı. Önderliği dinlerken tüm bakışlarını bir noktada toplar ve erişilmez ütopyalara dalardı o an. Kim bilir bir gün Önderliği görürse, Önderliğin O'na neler söyleyeceğini, Önderlikle nasıl konuşacağının hayalini kuruyordu belki de...

1995-1997 yıllarından itibaren artık güçler içerisinde tecrübeli ve olgun bir militan olarak yerini almaya başlamıştı bile. 1995-97 yılı Güney Savaşı'nda onlarca kez ölüm tehlikesini atlatarak tecrübe ve deneyim kazanmıştı. Kendisinden yaşça büyük, ama tecrübesiz arkadaşlara deneyimlerini aktarırken son derece mütevazı davranıyor ve bir an evvel karşısındakini deneyim sahibi kılmak istiyordu. Almış olduğu tecrübe ve örgüte vermiş olduğu güvenle beraber, Sarya manga komutanlığına atandı. Ancak heval Sarya terfilendirildiğini duyunca kahkahalarına hakim olamamıştı. Mangasındakilerle ilgilenirken, yönetimde yapı sorunlarını tartışırken hep gülerdi haline. Oysa örgüt ve denetimindeki arkadaşlar O'nun kendisine yaklaştığı gibi yaklaşmıyor, O'na güven duyuyorlardı.

Sarya arkadaşı ilk tanıdığımda dikkatimi çeken bir özelliği vardı. Ve bu özellik son ana kadar da hakimdi O'nda. Küçük yaşta olmasına rağmen kemikleşmiş bir gurura sahipti. Yaşamında kimsenin kendisini eleştirmemesi ve uyarmaması için hep tetikteydi, büyük bir itinayla yaklaşırdı görevlerine. Ama insan hatasız olmadığına göre, Sarya yoldaşın da zaman zaman hataları olurdu. Yaptığı hataları kimsenin eleştirmesine zaman tanımadan çocukça tavırlar sergiler küser, ağlar ve bu yönleriyle cezalandırırdı kendisini.

Metina'da güzel bir bahar günüydü. Genç bedenlerin berrak kanıyla sulanan doğa daha bir canlı duruyordu. Sarya yoldaş radyosunu açıp araziye çıkmıştı. Öğlene doğru geldiğinde kefiyesini doldurup getirdiği otun sürekli yediğimiz 'sifref' otu olmadığını söylediysek de kabul ettiremedik. Belki daha tecrübelidir diye yağda kızartıp, o otu afiyetle yedik yemesine de, yaklaşık iki üç saat sonra takımca koro şeklinde bağırmaya başladık. Korkunç derecede sancılanıyorduk. Koşup yardıma gelen erkek arkadaşlar maalesef zehirlendiğimizi söylediler. İşin ilginç yanı biz sancılar içinde kıvranırken Sarya arkadaş oldukça dinçti, sancılarımız karşısında fal taşı gibi açılan gözleriyle bize bakıp habire hızlı hızlı koşuşturuyordu. Neyse ki akşam bastığında az çok kendimize gelmiştik. Hepimizin tek düşüncesi iyileşmek, Sarya hevalden hesap sormaktı. Ama tehlikeyi atlattığımızı gören Sarya heval ortalıkta yoktu. Erkek arkadaşların tüm alanı tarama faaliyetine karşı Sarya arkadaş bulunamamıştı. O'nu çok iyi tanıdığımızdan, artık ağrılarımızı bir kenara bırakıp O'nun telaşına düştük. Sabahleyin iki saat uzağımızda bulunan bö-

Dersim (Medine Işıklı) ve Sarya (Mercan Bol)

lükten bir arkadaşın, Sarya arkadaşın kendi bölüklerinde olduğunu söylemesinden sonra rahat bir nefes aldık. Gittiği bölükte üç gün boyunca hiç yemek yememiş, hiç konuşmamıştı. Dördüncü gün takım komutanlarının eşliğinde gelen barış heyeti O'nu zar zor gelmeye ikna edebilmişti. Geldiğinde ise tüm sıcak karşılamalarımıza ve bağışladığımıza dair konuşmamıza rağmen ikna edememiştik. Bu tavrını bir aya kadar da sürdürdü. İhtiyacı dışında kimseyle konuşmayıp kendisini cezalandırdı. O'nun bu gururunun toplumla bağlantısı vardı elbette, ama asıl neden yaşam tarzından ve Önderliğe yazdığı yazılardan anlaşıldığı kadarıyla, yaşamı öğrendiği bu büyük ailesinde en ufak bir hatayı bile reva görmüyordu aslında Sarya yoldaş, hep layık olabilmenin büyük arayışlarını yaşıyordu. Kendisiyle ve sessizce...

2002 yılında Kuzey'e tekrardan gidileceğini duyduğunda O da birçok yoldaş gibi oldukça umutlanmış ve heyecanlanmıştı. Israrlı dayatmalar sonucu kendisini Kuzey için hazırlananlar listesine aldırtarak, Botan yürüyüşüne başladı. 2003 baharında amacına ulaşmasına rağmen o heyecanlı yürüyüşte, hasret ve hüzün rüzgarları esiyordu Sarya'nın yüreğinde... On yıl önce, mini adımlarıyla kendisini ne tür bir geleceğin beklediğini bilmeden çocuk şımarıklığıyla yürüdüğü bu patikalardan bu kez niçin yaşadığını ve savaştığını bilerek yürüyordu gerisin geriye... Hele o insan sesleriyle cıvıl cıvıl bir cenneti andıran Anitos köyünü kimsesiz ve yıkık harabeler şeklinde görünce, korkunç bir acı saplandı yüreğine... Dünyaya gözünü ilk açtığı, çocuk dünyasıyla dolu dolu yaşadığı anılar, bu evler içinde yaşanmamıştı sanki. Zorlukla hatırladığı anıları bir bir geçerken düşüncelerinden, o son akşamki anne kucağının kokusu bir türlü gitmedi. Çevresinde Suvarê Xelê, Kato, Asteng ve Anitos vadisi hep annesi kokuyordu sanki. Anılarla sarmaş dolaş raxtı ve silahıyla yürürken ılık bir gözyaşı damlası aktı Marinos patikasına, bahar yağmuruyla Marinos suyuna ve oradan annesi kokan Anitos suyuna karışsın diye.

Anılarla dolu yolculuğu Besta'da sonuçlanmıştı. Sarya, anılardan sonra başkalaşmıştı artık, suskun ve içe kapanık Sarya gitmiş, İmralı'ya bir nebze de olsa yakınlaşmanın verdiği coşkuyla şen şakrak, genç ve dinamik Sarya gelmişti.

Besta'ya giden takımların en canlı, en dinamik ve moral kaynağıydı Sarya, yokluğu hemen hissedilirdi arkadaşları arasında. Masiro ve Kato alanlarında kalmıştı. Ama en çokta Masiro'yu sevmişti. Çünkü O, çocukluğundan itibaren zozanlık alanların yeşiline ve buz gibi diş sızlatan sularına aşık olmuştu bir kez. Sarı örgülerinin arasına, kendisi gibi narin sosın ve papatyalar takmayı alışkanlık edinmişti kendisine. Yoldaşlarının özene bezene ördüğü sarı örükleri farklı bir duruş kazandırırdı O'na. Yüzü hep çocuk kaldı, hep güzel kaldı, devrimin zorluklarına inat O hep güzel kaldı. Bunu sadece biz değil, düşman bile fark etmişti. Gerilla hayatım boyunca ilk kez bir cenazeyle oynanmadığını görmüştüm.

11 Nisan 2005 yılında Besta'da ilk kez kapsamlı bir operasyonun en sıcak mevzisinde yerini almıştı. Yılların biriktirmiş olduğu öfkeyle çatışarak, mevzisini ele geçirmeye çalışan düşmanı geri püskürtmek için bütün yeteneklerini kullanmıştı. İlk kez içindeki tüm öfkeyi boşaltma keyfiyle çatıştı. Gülüyordu Sarya... Yoldaşını kurtarmak için kendi canını feda edeceği o anı beklerken kahkahalarla gülüyor, alay ediyordu ölümle. Etrafındaki arkadaşlara, özellikle kafalarına dikkat etmelerini söylerken, tek bir merminin boşa gitmemesi için kendisine siper ettiği ağaç gövdesinden aralıklarla başını kaldırıp nişan alıyordu.

Çatışma sabahın dokuzundan akşamın altısına dek devam etti. Akşam saatlerinde kalleş bir suikast kurşunu tam alnının ortasına isabet etti. Sarya yüzündeki tebessümü hiç bozmadan sarı saçlarını kınalayan o al ka-

Sarya (Mercan Bol)

nıyla yavaşça uzandı toprak ananın koynuna. Mevzi almaya çalışan asker bile dona kalmıştı. Mevzisinde kahramanca çatışan fedainin kendisi gibi özel eğitilmiş bir özel tim olduğunu beklerken, gördüğü manzara korkunç bir ürperti vermişti ona. O, Sarya şahsında yenilmez PKK ruhunun insanı nasıl güçlü kıldığını gördüğünden, ürkmüştü ve düşman o en kapsamlı operasyonunda 1999'dan bu yana en büyük darbeyi almıştı. Çünkü tüm yapı 2004-2005 kışında Güneş'in savunma tezleriyle yoğunlaşmıştı. İşte düşman bu gerçekliği, ağır darbe alıp, gerisin geriye giderken anlamıştı. Karşılığında ise gencecik 7 can yoldaşımızı kaybetmiştik. Tüm cenazelerle vahşice oynamıştı düşman, ama Sarya'nın cenazesiyle hiç oynamamıştı. O çok sevdiği kırmızı renkli aynası, kırmızı tarağı, kırmızı mendili ve kendisi kadar hoş kokan, yanında hiç eksik etmediği kokulu sabununu bile başucuna koymuştu düşman.

Sarya, sanki uzanmış uyuyordu. Sarya'nın yüzündeki tebessüm halen canlıydı, bebek gibi güzel yüzü daha bir güzelleşmişti. Acaba düşman Sarya'nın güzelliğine dokunmaya mı cesaret edememişti, yoksa sayısı 20'yi aşan özel güçler, karşılarındaki o çocuk yüzü gördüklerinde utanmışlar mıydı? Bu yüzyıl adaletsizliğinden, kimbilir belki eşitsizlerin eşit olduğu bu yüzyıl gerçekliğinden ürkmüşlerdi hücrelerine dek...

Kahramanca gülerek gitti Sarya... Daha birçok yoldaşının şehit düşmemesi için feda etmişti gencecik bedenini. Zelal, Delal, Agiri, Cihan, Dilan ve daha nice yiğit kadınların koynunda uyuduğu Besta toprağına büyük bir huzurla gitti Sarya. Peşinden on iki yıllık mücadele mirası ve dolu dolu geçen anılarını bıraktı bizlere. Öyle anılar ki layık olunmadığı takdirde vicdanları asla rahat bırakmayacak anılar.

Rahat ve huzurlu uyu gerçek yoldaş, yarınların yarınlarımız, ütopyaların vicdan borcumuz olacak. Seni asla unutmayacağımız ve hep yaşatacağız yüreğimizde.

17 Şubat 2006
Ş. Sorxwin Ciwana Munzur/Besta

Küçük gerillam Sarya

Evet, güzel ve şirin yoldaşım Sarya, sende mi gittin? Ne kadar hızlı ve çabuk... Şimdi senin de yalnızlığına alışmak zorundayız öyle mi? Her gidişte olduğu gibi, kalanlara bu acılara alışmak ve acıları göğüslemek dışında başka bir şey kalmıyor. Bu gerçeği yitirdiğimiz her canla birlikte bir kez daha öğrenmemize rağmen, bir çocuk acemiliğinde karşılıyoruz yokluğunu. Ölüm sanki bizi daha önce sınamamış gibi ve sanki ölümün erken takibe aldığı çocuklar değilmişiz gibi. Çocukluğun, masumiyetin aklımıza geldiğinde, bu gerçek isminin yanından bile geçmiyor Sarya.

Gençliğin ve yoldaşlığın simgesi Sarya... Seni anlatmak, seni yaşamak ve seni kağıda dökmek ne kadar zor bir bilsen. Evet güzel Sarya, sana güzel diyorum, çünkü seni karşılayan en dolu kelime bu. Hatırlıyor musun, birlikte yaptığımız gece yürüyüşlerini ve gecenin tenha karanlığında yıldızların o sınırsız çekiciliğine daldığımız zamanları. Sen yaşarken böyleydin. Yıldızlar seni nereye çağırsa gidecekmiş gibi bakardın gökyüzüne. Gözlerini zifiri karanlıklarda bir yıldızın kanadında unuturdun. Her sabah gün aydınlandığında 'gözlerini unutmuşsun' der, ışığından bir parça verirdi sana güneş.

Bu sefer geri gelmedi gözlerin. Ne sen, ne gözlerin... Bizi zifir karanlıklarda öylece bırakıp gittiğin günden gök daha ışıklı. O sensin biliyoruz. Dağların sınır tanımayan heybetinde büyüdün. Dağlar gibi asi, dağlar gibi hırçındın.

Güzelliğini, erişilmezliğini asi dağlar içinde daha çok fark ettiğimiz Anitos köyünden ne çok özelliğini almıştın. Sende erişilmesi zor bir asilik vardı, sevimli, çocuksu görünüşüne aldanıp ruhuna senden izinsiz girmeye çalışanların çarpıp kaldığı bir asalet. Atik ve heyecan dolu dağların ceylanı Saryam.

Savaşın tüm acımasızlığına rağmen savaşın içinde kendi emeğinle büyüdün ve büyük bir komutan oldun. Bu savaşa katılırken daha on yaşındaydın. Senin yaşıtların sokaklarda oyunlar oynarken sen savaştın. İşte senin farkın da buydu emekçi Kürt kızı. Seni yüreklerimize nakşettik, yürekli ve cesur gerillam. Büyüdün, güçlendin ve bir savaş komutanı oldun. Sevgi dolu yüreğinle sevildin. Senin de tek anlamın bu değil miydi?

Alışmadık bu ayrılıklara ve alışmak da istemiyoruz. Alışmak kendine ters düşmek ve kendini kaybetmektir. Tarih bile alışamadı bu ayrılıklara, bizler nasıl alışalım! Yaşadığın zorlanmalara rağmen güçlendin ve kendini büyüttün. Çocukluğunu aşmanla komutanlığa adım atman aynı zamanlara denk geldi. Bizim yaşamımızın tek farkı bu işte. Biz hayatı yaşayarak öğreniyoruz.

Erken büyüyor ülkemizde çocuklar ve ölüm erkenden takibe alıyor hepsini. Ama

biz hayatı yaşayarak savunan insanlarız. Bedeli ise binlerce kez ölümle sınanmış inançları ayakta tutmak. Ve yaşadığımız acılar ne kadar zor olsa da bizi daha bir güçlendiriyor.

Hiç okul okumamış olmasına rağmen kendisini çok geliştirmiş ve okumayı örgütte öğrenmişti. Geçit vermez dağların arasında kurulu köyünden çıktıktan sonra, dünyaya açılan kapısı olmuştu PKK. Anlamak için de okuması gerekiyordu. Bir şair gibi duygu yüklü, çok zeki, kendine has bir kişilik yapısına sahipti O. Dağlarda bir şair olmak Sarya'nın en büyük hayaliydi. Ama yarım kaldı bu hayalin ve yarım kalan hayallerini tamamlamak şimdi bizlere düşüyor.

Evet Sarya, hatırlar mısın duygularını sen anlatır ben yazardım. İkimiz iyi bir toplam olurduk. Anlattıklarını dinledikçe, duygu dünyana indikçe bunların okumakla değil, yürek büyütmekle ilgili olduğunu anladım. Şimdi hem yazıp hem de anlatmak yalnızca bana kaldı. Bunun içindir ya acılıdır yüreğim ve acemidir sözlerim. Seni hem anlatıp, hem yazmak ne kadar zor bir bilsen. Büyük bir hayalin yarattığı tutkuyla yol aldın Botan dağlarına. Bu bir sevda yürüyüşüydü ve hiçbir zaman sonu gelmeyecek bu tutkunun sevdalısıydın sen.

Söz vermiştik birbirimize, Cudi dağlarında buluşacaktık. Sen Cudi dağlarına kavuştun, tutkuna, sevdana eriştin, ama ben sana ve senin sevdana yetişemedim yoldaş. Anlamın, sevginin büyük arayışçısı, Botan'a gönül vermiş nice yoldaş gibi sen de anlamında yaşadın o güzellikleri ve verdiğin son nefese kadar o toprağa bağlı kaldın.

Baharın o insanı yüreklendiren sıcaklığında, hiç beklemediğim bir anda, senin artık aramızda olmayacağını öğrendim. Küçük gerillam Sarya, artık aramızda değildi. Evet, ardında bir yarımlık bıraktın. Bizler hiç alışmadık bu gidişlere. Bilirim sen de hiç alışık değildin.

Gerçekliklerin çok acımasız yaşandığı bir zaman dilimiyle karşı karşıya kaldık. Kendini ve anlamını orada buldun ve orada sevdin bu hayatı. Kendi yaşam anlamına, köklerine Cudi'de indin. Şimdi o dağlarla bir bütün oldun. Bense şimdi bir ırmağın yanında oturmuş suyla senin yalnızlığını paylaşıyorum, seni anıyor ve seni anlatıyorum bu akan suya. Ne güzel ve yalın bir akışı var, senin suretini görüyorum bu akan ırmakta. Özgürlüğün simgesi o güzel gülüşlerin yansıyor bu dağlara, dağlar seninle mutlu oluyor, seninle anlam kazanıyor Saryam.

Mücadele arkadaşları

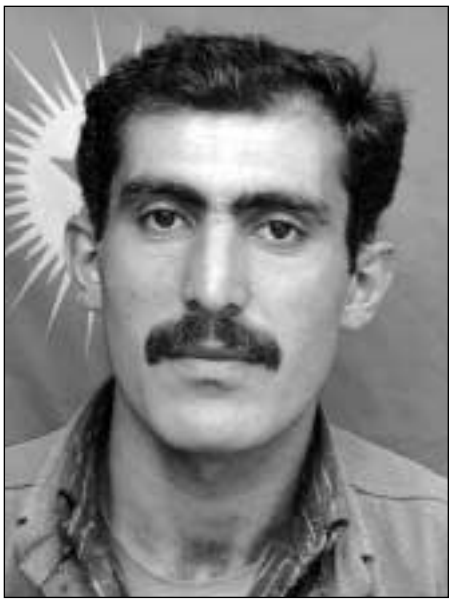

Sarya (Mercan Bol)

Delil kokardı Mardin rüzgarları

Her şehit
bir yaşam felsefesidir

Önder Apo

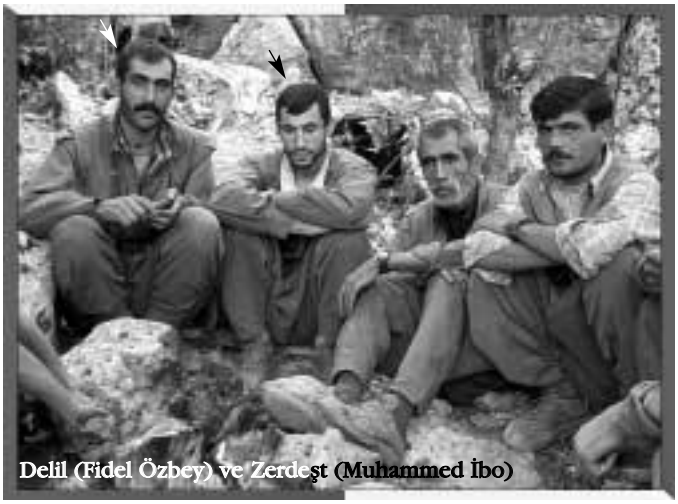
Adı, soyadı: **Fidel ÖZBEY**
Kod adı: **Delil**
Doğum yeri ve tarihi: **Silvan 1979**
Mücadeleye katılım tarihi: **1998 Mardin**
Şehadet tarihi ve yeri: **17 Nisan 2005, Ömerya/Mardin**

Tarihin gördüğü en büyük acıların, direnişlerin, sevdaların ve yiğitliklerin mekanı olan bu coğrafya dile gelse, kan kokulu günlerin içinden gül kokusunu getirebilir mi bize? Yitirilenlerin sayısını biliyoruz, ama gülüşlerini verir mi? Tarih, saat, yer belirtmeden ruhlarımızdaki acının yüzölçümünü söyler mi bize? Kulaklarımızı sağır eden kurşun seslerinden ayırabilir mi gidenlerimizin tutturduğu ince ıslığı? Sevdalarını, düşlerini dağların doruklarında bırakan yiğitlerin anılarını sakladı mı bir köşesinde, yoksa rakamların donukluğunda öğüttü mü o hayatları?

Tarihin yaşadığı yiğitliklerin sınırlarını zorlayan erdemler kattı insanlığa gidenlerimiz. Bunu en çok biz şahitlik edenler biliriz, bunu en çok onlarla bir hayatı paylaşan bizler anlatabiliriz. Ve bu ülke benliğini yitirmemek için kendini ölümüne hak yoluna yatıranlara tanıklık etti. Biz tanıklık ettik.

Tarih öğrendikçe bunları, yiğitliğin sınırlarını genişlettikçe gidenlerimiz, o zaman insanlık yetinmeyecektir kendisine sadece sunulanla. Gözünü hep güzele, onurlu olan dikecektir. Yaşamanın anlamını alışkanlıklara hapsetmeyen azınlıklar, devrimin ışığıyla gözlerini kamaştıracaktır her şeye gözünü kapatmak isteyen duyarsızlıkların. O gün şehitlerimizin her biri karışacaktır bu sefer acıdan değil, sevinçten döktüğümüz gözyaşlarımıza. Bir bahar günü ılık bir yağmur olup düşecek, toprağımızdaki kan kokusunu yıkayacaktır. Zalimlere şemsiye ve barınaklar yetmeyecektir o gün.

O koca yağmur selinin bir damlası da Delil yoldaşımız olacak. Silvanlı bir ananın nasırlı ellerinden başka bir güzellik vaat edemediği bir yokluk içinde, ama içtenliğinin bereketi ile büyümüştür Delil heval. Her anaya öyle gelir ya; işte Delil heval de anasının büyük bir sevgi ve şefkatle büyüttüğü, biricik, eşi ve benzeri olmayan Delil'iydi, gözbebeğiydi. Şimdi sorsanız, size O'nun ilk adım attığı günü, ilk afacanlıklarını, ilk kavgalarını ve okula başladığı ilk günleri anlatır tek bir saniyesini, tek bir karesini kaçırmadan. Biz tanıklık etmedik belki o günlere, ama o günlerin saklı anısının anasının bir cam kadar berrak zihninde

Delil (Fidel Özbey) ve Zerdeşt (Muhammed İbo)

saklı olduğunu biliyoruz. Onların zihninde en çok çocuklarının anıları tazedir.

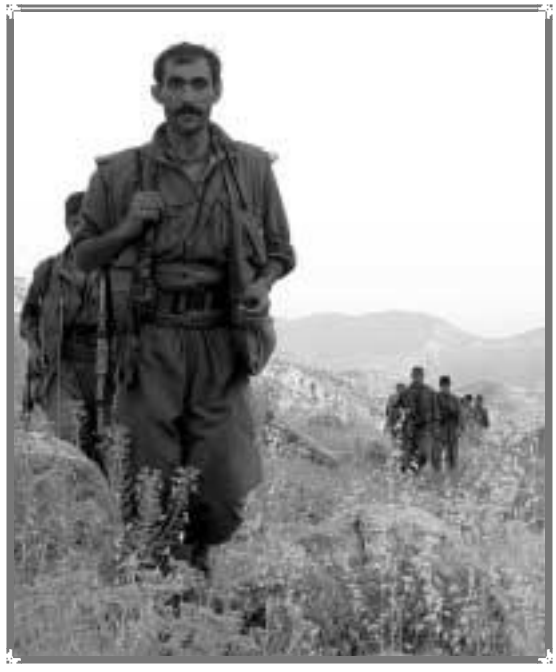
Günler geçtikçe Delil büyür ve büyüdükçe içinde yaşadığı, ama temsilini bulamadığı büyük yalanı görür. Her gün bu yalanı daha ayrıntılı görmekte, daha detaylı bilince çıkarmaktadır. Ve artık öyle bir hal alır ki, Delil o yalanın içinde barınamaz. Arayışları çok uzun sürmez. Vakti geldiğinde, doğru olandan bir an bile şüphe etmeden, beklemenin kaçmak, savrulmak olduğunu bilerek, kararını bir kılıç gibi keskin kılar ve şu yalancı düzende ardında bırakacağı birkaç temiz anıyı da kavgasının dayanak noktası yapar kendisine. Anasının başını usulca okşamalarını, nasırlı ellerini, başını göğsüne basıp sessizce gözyaşı dökmesini zihnine kazır ve ardına bakmadan dağlara sürer sevdasını.

1998 yılında Mardin'de gerilla saflarına katılır. Katılımı ile birlikte kısa bir sürede "iyi bir savaşçı nasıl olur"u çözen Delil arkadaş, sıcak savaş pratiğine coşkulu bir katılım sergileyerek göze çarpar. O, artık aktif bir HPG gerillasıdır. Katıldığı günden başlamak üzere yoğun bir savaş pratiği içinde bulur kendini. Koşullar bulunduğu eyalette hem siyasi hem askeri eğitim görme imkanı tanımazsa da, pratik içerisinde kendisini kısa bir süre içerisinde yetkinleştirir. Dağ yaşamına adapte olmakta hiç zorlanmaz, anbean bir gelişim seyri izler burada.

Delil arkadaşın yaşamda en çok göze çarpan özelliği, sessiz ve içine kapanık olmasıydı. Kelimelerin kıyısından bile geçmez, sessizliğin sözcükleriyle konuşurdu her daim ve iyi bir dinleyici, gözlemleyiciydi aynı zamanda. Kelimelere gerek görmese de, O'na yaklaştıkça, O'nunla birlikte görevlere gittikçe içindeki Delilsi çocukluk, renga renk dünyası ve çok kararlı duruşu hemen fark edilirdi. Yüreğinde bir isyanı taşıyordu. Söylemek istediklerini gözlerine konan yıldızlarla dile getirirdi. Bahar yağmurları gibi hayat doluydu, nehirler kadar coşkun ve bir pınarın suyu gibi berraktı. Bir de toprağa benzerdi, emekle daha da güzelleşen, verimli olan toprağa.

İnsan, ruhunun kapılarını ancak emekle ve paylaşımla sınanmış yoldaşlıklara açmalıydı. Sessizliği, bu paylaşım için gereken bir sınama süreciydi sanki. Birkaç sohbetten sonra giderek açılması da bunu doğrular gibiydi. Ne olursa olsun emekle ve alın teriyle yaratmak da bir başka belirgin özelliğiydi.

Mardin'de kaldığı süre içerisinde kaç pusuya

girdiğinin, kaç günün sabahında çıkan operasyonlarla uyandığının, kaç çatışmaya girdiğinin, barutun keskin kokusunun genzini ne kadar çok yaktığının, yürüdüğü patikalardan kaç defa geçtiğinin çetelesini hiç tutmamıştı belki, ama yaşadığı her şey O'na tecrübe olarak geri dönmüştü. Bir şey daha öğrenmişti bu süreçte; bir yeri sevmek, bağlanmak için emeğin yeterli olduğunu. Her şeyin emekle daha da anlam kazandığını ve güzelleştiğini...

1999'da gerçekleşen geri çekilme sürecine kadar Mardin eyaletinin çeşitli alanlarında kalmış, geri çekilme kararıyla birlikte de bu topraklarda savaşta ve yaşamda birlikte sınandığı arkadaşlarıyla birlikte Güney'e geçmişti. Geçtikleri yerlerde başka arkadaşlar tanımış ve her tanıdığı arkadaşla birlikte coşkusu biraz daha artmıştı. Her birinde bambaşka güzellikler keşfetmişti. Dağ başlarında hayatın her anının aslında bir sınama olduğunu bir kez daha öğrenir.

Güney'e geçtikten sonra da önüne gelen görevleri coşkuyla yerine getirmeye devam etmiş ve bu duruşu yer aldığı tüm birliklerde sevilmesine ve saygı görmesine vesile olmuştur. Güney'de siyasi ve askeri eğitimlerden geçer.

Üç yıl kaldığı Kandil alanında duruşuyla hep örnek alınan bir yoldaş olur. Delil arkadaş Güney'de geçirdiği bu süre zarfında gerillacılık pratiğinin ilk göz ağrısı olan Mardin eyaletini hiç unutmaz. En büyük istediği bir gün tekrar oralara dönmektir. Delil arkadaşın bu isteği, 2002 sonrasındaki Kuzey düzenlemelerine dek sürer. Güçlerin yoğun olarak Kuzey'e geçtiği bu süreçte Delil arkadaş da önerisini bir kez daha yineler.

Önerisinin kabul edildiğini duyduğu an, sevinçten kanatlandığı andı. Sanki asırlardır bugünü bekler gibiydi. Düzenlemenin okunmasıyla birlikte Mardin grubundaki yerini alır. Burada grup olarak belli bir eğitimden geçtikten sonra arkadaşlarıyla birlikte yola koyulur.

Oraya vardığında, artık özlemleri sona ermiş, uzun bir aradan sonra yuvasına dönen bir kuş misali coşkulu ve canlıdır. Sanki hep buradaydı, sanki hiç ayrılmamışlardı buralardan. Fakat şimdi görev ve sorumlulukları daha ağırdı. Mühim olan, bir kadro olarak üzerine düşen görevleri layıkıyla yerine getirmektir. Yiğitliğin sınırlarını zorlamak, korkunun ve onursuzluğun tüm kalelerinde cesaretin bayrağını dalgalandırmaktır.

Delil'in bu büyük iddiası, eyalete geldiği ilk süreçten şehadete ulaştığı operasyon gününe kadar gittiği her görevde başarılı olmasının esas sebebi olmuştur. Pratiksel anlamda yetersizlikleri çıkmadı. Yoldaşlarını seven, sayan, yardımsever Delil heval, şehit düştüğü güne kadar da emeğiyle kendini her zaman hissettirdi. O, her ne kadar zorlu ve tehlikeli görevlerde artık olmasa da ruhu ruhumuz, cesaret ve azmi de görevlerimizde başarı gücü olacaktır.

Delil (Fidel Özbey)

Ve tarih bir kez daha şaşkınlığa düşecektir. 'İşte yiğitliğin son sınırına ulaşılmıştır' diye dipnot düşerken sayfalarına erkenden, yeni bir şehadet haberi ile yazdığı sayfayı değiştirmek zorunda kalacaktır. Delil bir adım daha genişletmiştir sınırlarını yiğitliğin.

Mücadele arkadaşları

Delil (Fidel Özbey)

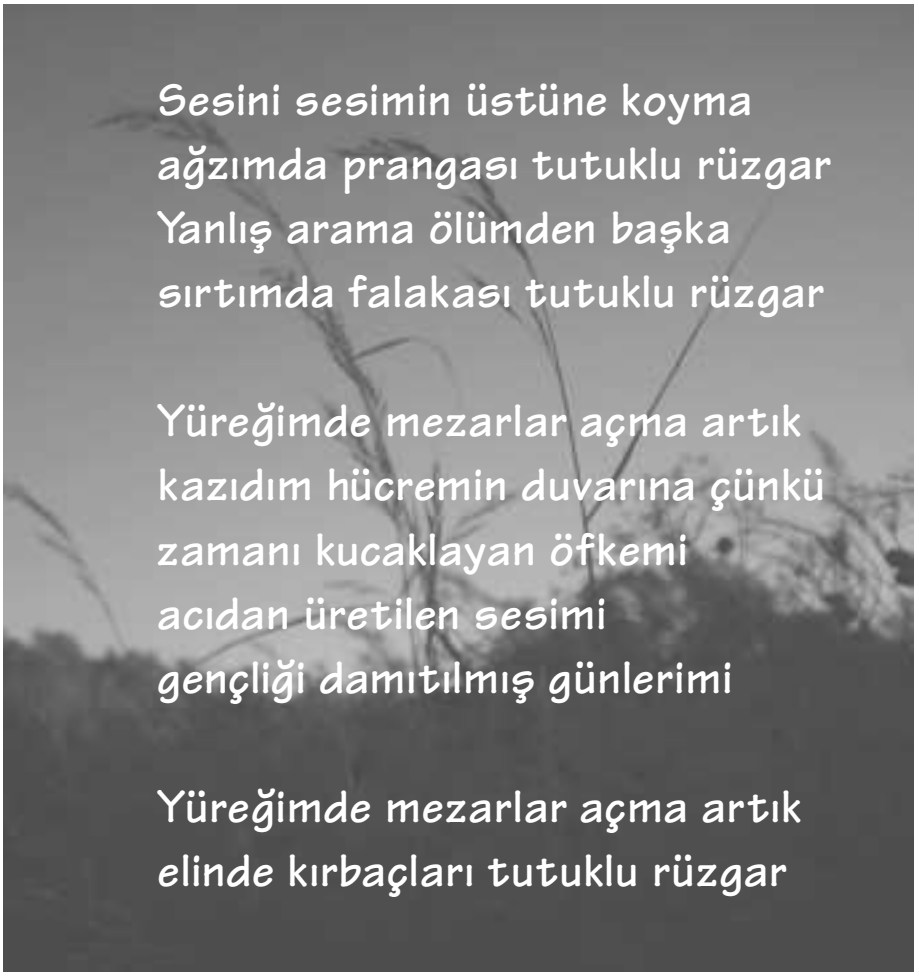
diyorum ki sen
gülen papatyalar içinde koşuyordun
demirden bir uğultu duyulmadan önceki sessizlikte

diyorum ki sen
sadece dağın ardı sandığımız
ufkun tasviri bir hayaldin
çocukluğumuzun ilk heyecanı
marsa yaşam götüren yolları
filozofların sorularına cevap
evrende gizli ne varsa biliyordun

diyorum ki sen
iyilik meleğinin mürekkebinden
doldurdun kalemini
kara tahtanın başında
harflerin büyüsünden tabletlere kazınmış
dile ad oluyordun
diyorum ki
seni alıp götürdü melekler
yeni oyunlara katacak bir dünyaya
nereden bulayım gülüşünü
uçurtmamın kanatlarını rüzgar
gülüşünü görmediğim birileri aldı
yıldızlara komşu gözlerinle
bir ağaç soluğu kadardın
kanadın baharda
hiç büyümeyecek bir zamandın
kapısı olmayan bir zaman
küçük yüreğinde saklı kaldım
ben de büyümeyeceğim seninle
hep o çocuk kalarak
çığlık yalnızlığındaydı şimdi gözlerin
göğü sığdırmışcasına sonsuz
gök yutmuşcasına bedenini
tok

15 Ağustos 1999 tarihinde Kenda Kolê'de hava saldırısı sonucu şehit düşen dört yaşındaki Küçük Beritan'ın anısına...

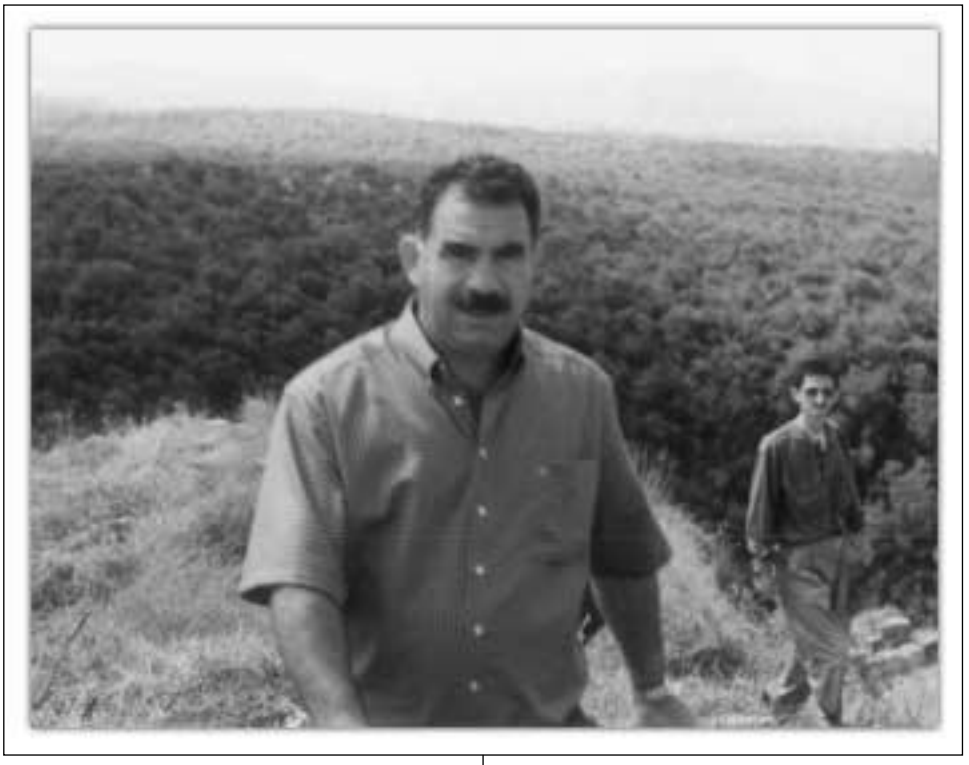
Mayıs ayı şehitleri

Sesini sesimin üstüne koyma
ağzımda prangası tutuklu rüzgar
Yanlış arama ölümden başka
sırtımda falakası tutuklu rüzgar

Yüreğimde mezarlar açma artık
kazıdım hücremin duvarına çünkü
zamanı kucaklayan öfkemi
acıdan üretilen sesimi
gençliği damıtılmış günlerimi

Yüreğimde mezarlar açma artık
elinde kırbaçları tutuklu rüzgar

"Ben kendi eylemimi de büyük oranda şehit gerçekliğine bağlı kalmanın eylemliliği olarak değerlendirdim. Onlar da bizi güçlendiriyorlar, fakat bizim gerçekleştirdiğimiz eylemlilik de kesinlikle onların yanında yürüdüğümüzü gösteriyor. Bu çok zor bir yürüyüştür, amansız bir mücadeledir"

Önder Apo

Zamanın çaldığı her şeyi geri aldın

Kürdistan'ın bu direniş abidelerinin yarattığı gerçekliği sınıfsal ve ulusal çitlere sığdırmak ya da bunlarla sınırlandırmak mümkün değildir

Önder Apo

Adı, soyadı: **Metin KANDİLİ**
Kod adı: **Akif TENDÜREK**
Doğum yeri ve tarihi: **Tekman 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999 Kelareş**
Şehadet tarihi ve yeri: **11 Mayıs 2005, Hozat/Dersim**

Akif yoldaşın anası dadaş, babası da yurtsever bir Kürt'tü. Akifimiz farklı geçmişiyle birçok yer gezmiş, değişik ortamlarda yaşamıştı. Henüz çocukken askerliğe ilgisi gelişmeye başlar. Bu ilgiyi mesleğe dönüştürmek için de sınava girer ve İzmir Kara Harp Okulu'nda okumaya başlar.

Askerliğe olan ilgisi O'nu böyle bir amaca yöneltir. Bir gencin geleceğe dair kurduğu büyük adam olma, bunun için gereken irade ve iç disiplini kendinde oluşturma kararlılığı en çok da düşmanı sevindirir. Ne de olsa kendi halkına karşı savaştıracak bir Kürt gencini daha kazanmıştır. Beynini, yüreğini vatan elden gidiyor paranoyası ile dolduracağı ve kendi halkına karşı savaştıracağı mekanik, değişmez düşüncelerle dolduracağı bir taze beyin daha haksızlığın, zulmün yörüngesine girmiştir çünkü.

Zulmü, katliamı, ve ülkemin vurgun yemiş toprağını, yine ülkemin kendi sahiplerinden korumak için gençlerin ellerine silahlar tutuşturulmuş ve beyinlerine nedensiz bir öfke, kaynağının sorulmasının hainlik olarak algılandığı bir tarih bilinci yerleştirilmiştir. Bu yüzden tamı tamına bir dönüşümdür Akif yoldaşın yaşadıkları.

Kara harp okulunda okuduğu bu yıllarda hayallerin, bilinçten uzak olunca nasıl kendine yöneltilen bir silah olduğunu bütün çıplaklığıyla görür. Bunu hissettiği andan sonra tek bir saniye daha kalmaz okulda. İnsanların hayallerine nasıl ihanet eder duruma getirildiğini öyle derinden yaşar ki, boğulacağını hisseder ve çocuk hayallerinin el değişmemiş saflığına sığınır.

Bilinçsizliğinden yararlanıp, hayallerini hapsetmeye çalıştıkları beton binaların, soğuk odaların dışına çıkmış, askerliğin dağlarda da yapılacağını anlayarak, bu sefer doğru mevzide savaşmanın gururu, ama geç kalmışlığın burukluğu ile ülkesine döner.

Düşman, ne yapsa da Kürt'ü 'öteki' olarak görmekten vazgeçmemiştir madem. Madem Kürt namluya sürülen mermi olmuştur bütün pazarlarda. Madem yok sayılmış, başardığı her şey düşmanın hanesine yazılmıştır. O zaman öteki olarak düşman karşısında durmak, yarattığın her şeyi halkının emektar ellerine tutuşturmak, anaların ıslak gözlerini geleceğin sıcağında kurutmak, çocuklara

düşlerini salacağı mavi bir gökyüzü bırakmak, düşmana göre ötekiysen kendi halkının yanında olmanın hazzını yaşamak gerekir. Çelişkilerinin dipsiz uçurumundan dönmüştür Akif heval. Bu yüzden dağlarda bir gerilla olarak savaşmaya herkesten çok daha fazla anlam biçer.

Bilinçsizliğin karanlık kuyusunda olduğu zamanlara inat, tırnaklarıyla kayaları kazıyarak hızla yükselmeye, yaratmaya başlar. Zamanın kendisinden alıp götürdüklerini, zamandan daha hızlı yaşayarak geri almaya çalışır ve bunu

başarır da. Bir zamanlar Kürt adına ne varsa kanıyla birlikte Laç deresinin sularına akıttığı ne varsa şimdi düşmanın kabusu olmuştur. Genç kızların yarım aşkları, daha doğmadan, annelerinin karnında süngülerle parçalanan çocukların gözleri ve Dersim yiğitlerinin mermileri bu sefer Akif yoldaşın düşmana sıktığı her kurşunda gelir vurur düşmanı. Düşmanın başka çocukların hayallerini hapsetmesine, insanı kendine ihanet eder duruma getirmesine izin vermeyecektir.

O bizim Dadaş Akifimiz'di, öyle seslenirdik O'na. O da ne çok severdi anasını. Derdi ki *"ben anamın oğluyum."* Özlemler gözlerinin ışığını kırardı bir an. Bir hüzün bulutu gelir bakışlarını pus altında bırakırdı öylece. Sonra kararlılığın pırıltıları dolaşırdı gözbebeklerinde. İnancın, öfkenin kıvılcımları kendisinden olmayanı yakıp kül edecek kadar saçılırdı etrafına. Annesinin O'nu hep doğrudan, iyiden, adaletli olandan yana ol diye öğütlemesinin dağlara taşıyacağını ne Akif ne de anası tahmin edebilirdi. Ama işte buradaydı. Dağların yalnızlığına omuz vermiş, saçlarını geceleri yıldız yağmurunda, gündüzleri güneşin ışıklarıyla yıkayan bir gerilla olmuştu. Nehirlere, kuşlara, rüzgara kulak vermiş, onların şarkıları eşliğinde tarihin yazgısını değiştirmeye çalışmıştı.

Sohbet canlısı Akifimiz nerede bir sohbet olsa, hemen coşkuyla o tartışmalara katılır, sohbeti daha da zenginleştirirdi. Akifimiz hiçbir zorluk karşısında yılmazdı. Gittiği her göreve adeta eylem keşfine gider gibi hassas ve disiplinli yaklaşırdı. Ki öyle de olurdu. Her dönüşünde yaptığı bir eylem keşfi olurdu. Ve hemen bir eylem planlaması için toprağa bir şeyler çizerdi. Fazla savaş tecrübesi yoktu, ancak dinamik ve canlı yapısı ile kısa zamanda gelişebileceğini gösteriyordu.

Aliboğazı, nice yiğitlere sahip çıkmış mağaralarında gizlemişti. Köz başı sohbetlerinde kutsanan ateşin kızıllığı şafakları kıskandırmıştı. Akif dağlara sığmamıştı. Dağlar Akif'in yüreğine sığınmıştı. Dersim'in şahini olmuştu Akifimiz, Ciwan ve Serkeft yoldaşlarıyla birlikte Aliboğazı'nda. Onlar, tarihten geleceğe uzanarak yol almıştı. Ölüm utanmıştı o gün. Dağlar iki yiğidini daha bağrına basmıştı. Ve düşmanın bir zamanlar kendi hanesine yazdığını sandığı bu kahramanlık ve yiğitlik Kürt'ün tarihini şenlendirmişti.

Kendi halkının askeri olmak O'na çok yakışmıştı. Halkının şehidi, inancın savaşçısı olarak Dersim'in toprağına düşmesi, yaralı yüreklerimizi gururla okşuyor bu yüzden.

Mücadele arkadaşları

CİWANIMIZ

Bu sefer yenilmek yoktu. Bu sefer son durağı özgürlük olacaktı bu maceranın. İşte böyle kararlı ve cesur bir nesil yetişmişti.

Adı, soyadı: **Kadwan SAADİ**
Kod adı: **Ciwan**
Doğum yeri ve tarihi: **Kobani 1974**
Mücadeleye katılım tarihi: **1998**
Şehadet tarihi ve yeri: **11 Mayıs 2005, Hozat/Dersim**

Yitirilmiş, maddi ve manevi değerlerini savunamaz konuma getirilen, düşünme ve hayatının dizginlerini eline alma yetisi Geliye Zilan'da, Halepçe'de, Mahabat'ta darağaçlarının kurulduğu meydanlarda, yiğitlerin kanının aktığı derelerde bırakılan bir halktı Kürtler. Çok isyan etmiş, çok direniş sergilemiş ve sonunda öyle çok katliam görmüştü ki bu halk, vatansızlık, zulüm, ölüm tanrıların laneti gibi üstüne yağmıştı sanki.

Bu lanetli yazgıyı değiştirmeye çalışan, tarihin karşısına utançla çıkmak istemediği için yiğitliğini, kahramanlığını halkından esirgemeyen öyle çok genç ölmüştü ki. Ola ki bu bir lanetli yazgıydı, o zaman dağların ardına çekilip kimselerin duymadığı Kürtçe türküler avazı çıktığınca söylenmeli, ninniler fısıldanmalıydı çocukların kulaklarına. Fısıldanmalıydı ki bir gün yiğitliği bilinçle yoğuracak bir önder yola çıkıp onlara özgür bir ülke vaat ettiğinde, neden yasak olduğu bilinmeyen o dil bir şeyler anlatsındı yeni yetişen çocuklara.

Toprağın derinlerine kök salan intikam yeminleri yeniden yeşertilmeliydi ki, zamanı gelince düşmanına aman vermeyen zehirli ot, dostunun gönlünde açılan gül olsundu. Reber Apo Kürt halkına yeniden yaşam umudunu aşıladığında, vatansızlığın tanrıların laneti değil, sömürgecilerin yalanı olduğunu anlattı. Ve O'nun sesinde, kulaklarına fısıldanan türkülerdeki insanı isyana çağıran o tınıyı hissettiler. Bu sesle yarınların kendilerine dair düşünü kurmaya başladılar. Artık onların da bir düşü vardı, hem de bahar tadında, yıldız yağmurları gibi hayatı canlandıran bir düş. Artık bu topraklarda ne tanrıların lanetiyle ne de sömürgeciliğin yalanıyla yaşayacaklardı. Dağ başlarında söylenmeye başlanan türkülerin ezgisiyle yaşayacaklardı bir daha kendilerinden ve yarınlara dair düşlerinden vazgeçmemecesine.

Nice Ciwanımız dağların ardında kendileri gibi usul usul büyütülen intikam yeminlerini yüklenip birer asi oldular. Bu sefer yenilmek yoktu. Bu sefer son durağı özgürlük olacaktı bu maceranın. İşte

böyle kararlı ve cesur bir nesil yetişmişti. Bizim Ciwanımız da bu nesilin bir parçası idi. Ciwan, adı gibi enerjikti. Kaygısızca çalışmalara katılıyordu. Katılımın ilk anında, ana cevap olmayı ilke edinmişti. Yoldaşlarına karşı sınırsız bir saygı ve sevgi beslerdi. Ciwanımız bu sevgi, kararlılık ve enerjiyle coşkuyla Dersim'e kadar yürüdü.

Üçüncü evrenimizin, yeni üçlümüzün en genci ve mücadele içerisinde en yenisi olan Ciwan Kobani, adı gibiydi. Önderliğin 1998'de Şam'dan ayrılmasının ardından mücadeleye katılmıştı. Katılırken birçok engelle karşılamış, bu engelleri nasıl aştığını ise daha sonrasında heyecanla anlatmıştı bize. Anlatırken bile tekrar tekrar yaşıyordu o günleri. Anlatırken bile kararlılığının, inatının, ısrarının içinde eriyip gidiyordu yoluna çıkan engeller. O anlatırken, her şey nasıl da kolay görünüyordu.

Dağlara ilk ulaştığında yaşadığı duyguları da, *"onca engelden sonra dağlara ulaştığımda anlatamayacağım kadar çok sevinmiştim. Yaşadıklarım bana rüya gibi geliyordu. Silahımı ilk aldığımda da o kadar sevinmiştim ki kucağıma alıp uyumuştum"* sözleriyle dile getirmişti yine aynı heyecanla. Ciwan bir şeyi anlatırken yaşar, yaşarken de hissederdi. Ciwan arkadaş gerillada bir süre yaptığı terzicilik işini de şöyle anlatırdı: *"Savaşmaya gelmişken, 'sen gençsin bir süre terzihanede kal. Elbise sorunu var' deyip istemediğim halde beni ikna edip terzihaneye gönderdiler. Her gün Kuzey'de eylemler oluyordu. Şehit düşen yoldaşlarımız oluyordu. Onlardan uzak böyle bir işle uğraşmak bana zor geliyordu. Bu yüzden geceleri gözüme uyku girmiyordu."* İçini yakan bu ateşe rağmen, Ciwanımız yine de önüne konan görevi layıkıyla yerine getiriyordu. Gecesini gündüzüne katıp arkadaşlara elbiseler dikiyordu. Onun deyişiyle, *"terzihaneye elbise almaya gelen arkadaşların elbiselerini görünce dayanamıyordum. Ve gece gündüz yoldaşlarıma yeni elbise yetiştirmek için çalışıyordum."*

Ciwan arkadaş ısrarlı önerileri sonucu uzun bir yolculuğun ardından Dersim'e ulaşır. Yüreği intikam ateşi ile tutuşan her savaşçının ulaşmayı ahd ettiği bu topraklara gelmek bir başka anlam taşır. Siz bu toprakta yiğit bırakmazsanız da, aynı damarda akan kan kadar bağlı başka evlatları vardır. Tek bir insan bırakmasanız da, Dersim yine de yiğitlerin savaş mekanı olmaya devam eder. Ciwan da doğup büyüdüğü topraklardan kilometrelerce uzakta bitmeyen bir isyanın çığlığına katmak

Ciwan (Kadvan Saadi)

ister sesini. Bu istekle 2003 baharında Dersim'e geçer.

Aliboğazı'nın en genç gerillasıdır. Gençliğin bitmeyen enerjisi ile katılır sohbetlere, savaşa, yaşamın gereklerine. Dersim'e gelir gelmez üzerindeki yeni takım elbiseleri çıkarıp yeni katılan arkadaşlara verir kaygısızca. Kendisi de üzerine Palo şalvarı ve sivil bir gömlek giyer.

Kendisini yaptığı işe o kadar verirdi ki, kendi gereksinmelerini unuturdu çoğu zaman. Bu yüzden bazen O'nu saçı başı dağınık görürdünüz. O zaman bilirdik ki yine yaptığı işin seline kendini kaptırmış gidiyor.

Dersim'de terzihane yoktu, ama O, arkadaşların üzerinde yırtık elbise görse dayanamaz, hemen oracıkta arkadaşlara elbiselerini çıkarttırır ve tamir ederdi. Ciwan arkadaş, *"eski, tek ayaklı bir makine ve kumaş alın, kışın kampta her gece bir elbise dikerim. Sabahları da eğitime katılırım. Bahara herkese yeni bir elbise çıkartırım"* diyordu. Ciwan, kendi genç yüreği büyük olan insanlardandı. Ciwan arkadaş Dersim'deki tüm pratiği boyunca *"Dersim'de duruşumla dört parçanın ruhunu, bilincini geliştireceğim"* derdi ve bu ruhu hem yaşam duruşuyla hem de sergilediği kahramanlıkla gösterdi.

2003 baharından şehadet düştüğü ana kadar Aliboğazı'nda pratik yürüttü. Dersim'de halkın genelinin Türkçe konuşması, O'nu Türkçe öğrenmeye itmişti. Olsun varsındı. Konuşulan dil hiç önemli değildi bazen, çünkü halkın yüreğine dokunmak, ruhuna işlemek gerekiyordu. Bunu başarmanın yolu da aynı dili konuşmaktı. Halkla daha rahat ilişki geliştirmek için kış kampında Türkçe öğrenmeye çalıştı. Yetersiz de olsa hedefine ulaşmıştı. Ciwanımız kendisinden öncekiler gibi, *"ben bir Kobanili olarak Dersim'de zayıf kalmış ulusal bilinci, duyguyu geliştireceğim"* derdi. O, bu iddiayla yaklaştı tüm görevlere. Halka düşmanın politikalarını anlatmak, düşmanın nasıl sinsi oyunlar oynadığını göstermek için ne yapmak gerekiyorsa onu yapmaya çalıştı.

Halka anlattıklarının doğruluğunu kanıtlamak, gerillanın dağların sahibi olduğunu göstermek için, 2005 yılının ilk eylem biriminde ısrarla yer aldı. Aliboğazı'nın Malaxadê alanında düşmanın bir kolunu kayıp vermeden vururlar. Bu saldırıda düşmana sekiz kayıp verdirilir. Eylemden sonra geri çekilmek isterler, ancak burada başlatılan operasyonun bir koluna takılırlar. Çıkan çatışmada, çemberi daraltmak isteyen düşman güçleri etkili bir şekilde yeniden vururlar. Bu çatışmada Ciwanımız, Serkeft ve Akif yoldaşlarıyla birlikte anın militanlığıyla şehadet halkasında birer halka olurlar.

En gencimizdi, ama en erken gidenimiz olmasın isterdik.

Aliboğazı'nın patikaları ayak izlerini saklar, düşmana cehennem, gerillaya cennet diye bilinir oralar. Vefalıdır. Munzur'un soğuk suları, gencecik yüzünü gördüğümüz ayna gibidir. Bazen gider O'nun gençliğinde, bağlılığında, iddiasında arındırırız kendimizi. Aliboğazı'nın mavi kanatları her sabah "roj baş" çeker Ciwanlarına.

Ve Ciwan, kulaklara sessizce fısıldanan bir intikam yemini değildir artık. Meydanlarda ağız dolusu sloganlara karışan öfkeli bir haykırıştır.

Mücadele arkadaşları

Zamanın hükmü işlemezdi sana

Gerilla olmak, beynin,
yüreğin, ruhun ortak
dilini yakalayıp, insanı
insan yapan değerleri
çoğaltmak için sabırsız,
zaferi görmek için
derviş kadar sabırlı olmaktı

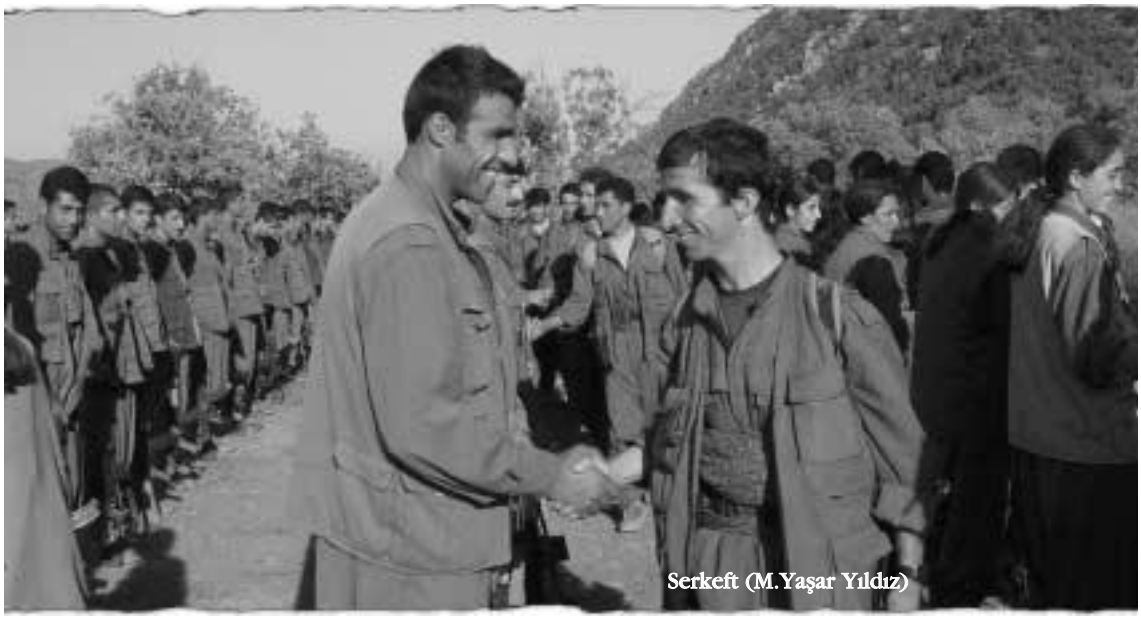
Adı, soyadı: **M. Yaşar YILDIZ**
Kod adı: **Serkeft RIZGAR**
Doğum yeri ve tarihi: **Çukurca 21 Mart 1976**
Mücadeleye katılım tarihi: **21 Mayıs 1992, Gerdiya**
Şehadet tarihi ve yeri: **11 Mayıs 2005, Hozat/Dersim**

Serkeft yoldaş 1992 yılında gerilla saflarına katılır. Genç yaşta yaydığı coşku kadar gözlerindeki keskinlik de asi yüreğinin aynasıdır.

1997 yılındaki Sideka kuşatması, kasım ayının sert soğuğunda, ateşinden çok dumanıyla ısındığımız gunilerin etrafında, yırtık bir çadırın altında her günü eylemle dolu geçirdiğimiz günlerden sadece biriydi. Eylem öncesi, bizi nelerin beklediğini bilmediğimizden miydi, her birimiz kendimizle ilgili o zamana kadar anlatmadığımız şeyleri anlatmıştık. Sanki kendimize dair daha çok şey bırakmak ister gibi gözlerimizdeki anlamlara değil, kelimelere sığınmıştık o gün. Serkeft yoldaş da, "*tüm Kürdistan'da olduğu gibi, bizim Çukurca'da da çocukluktan çabucak sıyrılırsın, her şey olgun olmaya dönüktür. Tüm dış etkiler seni terk etmeden uzaklaştırır çocukluktan. Bizim Çukurca sınırın küçük bir kentidir. Dağların içine gizlenmiş, sert, asi doğasıyla yaratır insanı. Bizim orası Irak'tan gelen kaçakçılarla doludur. Yine hasımlarından, güçlü aşiret ağalarından, devletlerden kaçıp da gelmiş kaçaklarla doludur. Onlarla yaşar, onların maceralarını dinleyerek büyürdük. Günü bırak, saat başı kurşun sesi, genzimizi yakan barut kokusuyla büyüdük*" diyerek dört dağın arasına gizlenmiş o küçük kentte yaşadıklarını anlatmıştı.

Dağların arasında gizlenmiş bu dağ kenti, aynı zamanda 15 Ağustos Atılımı'nın başarıyla gerçekleştiği yerdi. Bundan dolayıdır ki oradaki halkın mücadelenin zaferine sarsılmaz bir inancı vardı. Yoklukların, imkansızlıkların, en önemlisi de korkuların kara perdesini yırtıp düşmanı vuran bu iddia o zaman sonuç aldıysa, bundan sonra neden başarmasındı ki? İşte buydu Çukurca halkının inancına kaynaklık eden.

Serkeft yoldaşımız da bu koşulların gerçekliğine göre büyümüş ve güçlü, keskin bir kişilik edinmişti. Kendi toprağında kaçak hayatlar yaşayan insanlar görmüş, onların anlattığı gerçek hayat hikayeleriyle büyümüştü. Bu hayatlar, o halde kendi toprağında özgürce yaşamak için ne yapmalı sorusuna cevabın arayışını da beraberinde getirmişti. Bu arayışın sonucun-

Serkeft (M.Yaşar Yıldız)

da dağların arasına gizlenmiş kentten çıkıp dünyaya meydan okuyan dağların doruklarındaki yerini almıştı.

Savaşın en yoğun olduğu 1992 yılında katılmıştı gerilla saflarına. Bütün gerilla yaşamı boyunca da hep sıcak savaş alanlarında en ön cephede kalmış, savaşta birçok kez yaralanmıştı. Ancak bunu kendisine hiçbir zaman engel yapmamış, bedeni biraz olsun güçlenince soluğu dağlarda almıştı. Bedeninde taşıdığı kurşun izleri hep gurur verirdi O'na. Savaşma istemi şaha kalkardı yaralarına baktıkça ve bedeni ağrıdıkça. Biliyordu ki başka insanlar da yaralanmasınlar diye, parçalanmasın diye bedenleri, anaların ruhları acıdan bir ömür boyu sancımasın diye daha güçlü savaşmak gerekiyor.

O, yaşamın her alanını gerillanın kendisini sınaması için bir sınav olarak görürdü. Savaşta, yaşamda, paylaşımda her zaman inancı galip gelirdi. Gözbebeklerine yerleşen o keskinlik, tüm zorlukları parçalardı. Başarma isteminin kıvılcımları, inançsızlığın buzdan dağlarını eritirdi. Çünkü Serkeft yoldaşa göre böyle bir hareketin kadrosu olmak için çok yönlü olup başarılara imza atmak gerekiyordu. Evet, O'nun sürekli söylediği bu cümle, O'nun yaşam doğrultusuydu.

Gerilla yaşamı, her gün yeni mucizelere imza atmak gibi bir şeydir. Aşılmaz denen dağları arşınlamak, dayanılmaz denen acılara yüreği çelikleştirerek katlanmak, geçilmez denilen fırtınaların en orta yerinden geçmek ve güneşe ulaşmaktı gerilla olmak. Beynin, yüreğin, ruhun ortak dilini yakalayıp, insanı insan yapan değerleri çoğaltmak için sabırsız, zaferi görmek için derviş kadar sabırlı olmaktı. Yoldaşına karşı yüreği saydam bir cam gibi anlaşılır kılmak, düşman bildiğine karşı ise tel örgülerle çevrelemekti gerilla olmak. Yitirdiklerinin acısını yüreğinin el değmemiş köşesinde saklayıp, nehirlerin coşkun sesinde gizlemekti yakılan ağıtları. Bir karıncanın sabırlı yürüyüşünden, gelinciğin kızıllığından, karın sarmaladığı beyazlıktan, ılık rüzgarlardan, suyun akışından, şafağın ilk ışıklarından almaktı yaşam sevincini. Aşkla dolu yaşamaktı gerilla olmak. Böyle olursa, yaşadığının farkına varır, yarattıklarına değer biçerdin. Kısacası Serkeft yoldaşla dağlarda nefes alıp vermek bile sıradanlığın sınırlarını zorlamak demekti.

Siyasallaşmayı, aydınlanmayı çok önem-

serdi. Okuyup araştırırdı. Olması gerekeni arar ve en iyisini yapmaya çalışırdı. Zamanın hükmü bir tek dağlarda geçersizdi. Çünkü zaman unutmanın değil hatırlamanın, alışmanın değil başkaldırmanın, kapılmanın değil kendisi ile sürüklemenin ve yaratmanın adıydı dağlarda.

Serkeft yoldaş bir seferinde bir gerillaya en çok lazım olan yerinden, yani bacağından yaralanmıştı, ancak bu O'nu mücadelenin yollarından alıkoyamamıştı. Yaralansa bile halkının acılarını dillendirmekten vazgeçmedi. Önce kurşunla sonra da kalemle... Savaşı, yaşamı, gerillayı ve şehitleri anlatmak için bir roman yazdı bu süreç içerisinde.

Profesyonel bir kadro olmakta ısrarlıydı. Mücadelenin O'nu sınadığı her alanda başarmak yaşam felsefesi olduğu için, yaptığı hiçbir işi bir diğerinden üstün tutmadı. Kendisinden yönetim görevlerini yapması istendiğinde de, savaşçı iken de, hatta yaraları O'nu işlevsiz bıraktığında bile hep yaratmak istedi.

Serkeft yoldaş yönetim görevlerini de yürüten bir arkadaştı. Durmak bilmeyen çabalarına anlam biçip tarihleştirmek, yaşamı bir de şiir diliyle anlayıp yürümek için gereken enerjiyi hiçbir zaman esirgemedi. Tabur komutanı olarak görev yaptığı kurumdaki yoğun çalışmaların ehemmiyetini ve hassasiyetini her zaman korudu.

Dersim'e gelmişti en sonunda. Zamanın kendisine sunacaklarını beklememiş, hükmünü kendisi koymuştu. Bedenindeki yaraların sızısına, bitmeyecekmiş gibi gelen uzun yollara aldırmadan Dersim'e, Aliboğazı'na varmıştı. Burada O'nu daha büyük sorumluluklar bekliyordu. Ama daha önce olduğu gibi bu sorumluluklarını da layıkıyla yerine getirecekti.

2005 baharının ilk eylemine bir grup arkadaşıyla birlikte gitmişti. Düşmanın operasyona çıkan kollarından birini vuracaklardı. Eylem başarılı geçmiş, hiç kayıp vermeden geri çekilme yapmışlardı. Fakat yolda başka bir kolla karşılaşmış ve çatışmaya girmişlerdi. Bu çatışmada Ciwan ve Akif arkadaşla birlikte kahramanca direnerek şehit düştü.

Bölge komutanı olarak Dersim'i gezdi, yağmurlarında ıslandı, güneşinde ısındı, yaşadı, yaşattı, dört mevsime yayılan eylemler yaptı. Sesini kattı Munzur'un akışına. Dersim'e sevdalanıp toprağına sindi. Dersim'in maviliklerinde şimdi kanat çırpıyor şair yürekli Serkeftimiz.

Mücadele arkadaşları

ADSIZ ABİDELER

Gece karanlığı sarmış
her yeri
Kurtlar dans ediyor
bu gece
Önümde giden
urfalı bir delikanlı
Bir elinde
Kalaşnikof silahı
Diğer elde
Yanan bir kibrit
Rus-i el bombasıyla

Daha nicelerî getirdi
Bu zifirî karanlık yollarda
Gece kapkaranlık
Göz gözü görmezken
Yıldızları kapladı
kapkara bulutlar
Her yerimi sarmış
Yanıyam hainler
Bir gümbürtü
ve
uzun uzadıya
Tarama sesleri
Sesler dağları yankıladı
Gece gündüz dinmiyor
Birisi daha düşmeden
Solumda 18 inde
Urfalı bir delikanlı
Solumda 20 ni basmamış
Serhatlı bir delikanlı
Tek tek düşerken bedenlerî
Bedenimden kopan parçalar oldu
Bir çığlık
Bir çığlık daha
Zifirî karanlıkları delen bir yıldız
Biji SEROK APO derken
can bedenden çıkmadan

Halepçe'de
Dersim'de,
mahabbet'te
Mezarsız kalmışlar her biri
Adı konulmamış ülkede
Sardılar her yerleri
Bedenler, kahırlar
ve
İnfilak duygularıyla
Direndi
Birer birer
Adı yazılmamış Abideler
Romanlarda yazar
Adsız birer kahraman
Hezil Dağında bir gece
Yolda dolaşır dolaşır
yiderken
Önümde akan ırmaklar
Her tarafımı sarmış
Yüksek tepeler
Şiirime aldım
Bir kahraman
Derin acılar yaşarken
parçalar oldu bedenimde
kan yüzünden fışkırdı
Bedenimin her yerinden
Yetiş doktor dedim
Bir kahraman elimde ölürken
Yere uzanmış

Tüysüz bir beden
Derin bir uykudaydı
Uykusuz gecelerin
intikam hırsıyla
Birden saat öneriyordu
Bir şeyler anlatmayı
Anıları anımsattın
Ölmez ölmez
Diye haykırdım
Tutamadım kendimi
Çocuksu duygularımı
kasatürayı aldım eline
Mezar kazdım veline
Toprağı serdim bedenine
ve
kalemi aldım eline
İçimi döktüm defterime
Göz yaşı değdi
kalbimin derinliklerine
Ardında
Sardım kendi kendime
Ne yazayım defterime
19 sindeki cemalimi
20 sindeki cesur'umu
Cesaretsiz bedeniyle
Vedî yimi
Hangisini yazayım
defterime

Her biri, bir Abîde
Her biri, bir Agît
Yapraklar yetmez dedim
Siyah defterlere
Romansı kitaplara
Hep umarda
Üç beden
Üç yürekli Abîde

Sonra
Yeminlere boğdum kendimi
Her yerimi sardım
intikam duygularıyla
Kendi'in tepesinde
Zafer sığlıklarıyla
Yazam bitirdim
Onların Anılarıyla
Bir daha andık
Cemal - Cesur - Vedî - yi
Adsız Abîdeleri
01 - Temmuz 2000
Dolapêr / Zoşmaran Amed
Serkeft

Munzur'da bir isyan gecesi

Yeni şalvar ve mekap bulabildiğimiz zamanlar çok azdı. Yeni şalvarı giyinen ve mekabı ayağına geçiren arkadaşların gözleri yeni bir şeye sahip olan çocukların gözleri gibi parlıyordu. Biz de durmadan takılıp duruyorduk onlara. En çok Xalit arkadaşa takılmıştık o sabah. Deniz mavisi gözlerine bir mahçubiyet gelip oturmuştu. Baharla doluydu içimiz, bir sevinç dalgası gelip yakalamıştı bizi o sabah.

Munzur'un gizeminde, Dicle'nin çağlayan yüreği suskunluğa bıraktı kendini. Bahar sabahlarında saydığın tomurcukların çiçek açmasını beklerken, o çiçekler 'umutların' oldu. Kır çiçekleri ve baharın neşesi kan kırmızısı artık.

Soğuk bir Munzur gecesi. Dağları inletecek çığlığın ön habercisi gibi soğuk ve sessiz. Ceylanlar, henüz kızıllaşmamış Munzur'un başına sessiz ve ürkekçe iniyor. Doyumsuz Munzur'dan içerek, dağların kuytuluğuna çekiliyorlar. Ve gün ağarmadan 'rojbaş heval' sesleriyle uyanıyoruz. Dünden hazırlanmış közlerin üzerinden taşlar kaldırılınca yüzümüzü bir sıcaklık yalayıp geçiyor. Muhteşem kızıllığın bir köşesinde çay için koyduğumuz suyumuz kaynıyor. Gerillada, hele de sabahın bu saatinde çay içmenin tadı bir başka olur. Çay suyunun kaynadığını gördü mü sigara içen arkadaşların eli hemen tütün tabakasına uzanır.

Bugün bahar kendisini bir başka hissettiriyordu. Güneş yavaş yavaş dağları aşıp tüm doğayı uyandırmaya başladığında, gözleri kamaştıran sadece doğanın güzelliği değildi o gün. Göreve giden arkadaşlar dönmüş ve gittikleri köyden yeni şalvar ve mekap getirmişlerdi. Bunlar hemen en çok ihtiyacı olan arkadaşlara dağıtılmıştı. Yeni şalvar ve mekap bulabildiğimiz zamanlar çok azdı. Yeni şalvarı giyinen ve mekabı ayağına geçiren arkadaşların gözleri yeni bir şeye sahip olan çocukların gözleri gibi parlıyordu. Biz de durmadan takılıp duruyorduk onlara. En çok Xalit arkadaşa takılmıştık o sabah. Deniz mavisi gözlerine bir mahçubiyet gelip oturmuştu. Bayramlığını giymiş utangaç çocuklar gibiydi. Xalit arkadaşa takılmak için bize de gün doğmuştu. Arkadaşların yaptığı esprilerden kurtulmak için kaçış yolları arayan Xalit arkadaşa gülmemek elde değildi. Baharla doluydu içimiz, bir sevinç dalgası gelip yakalamıştı bizi o sabah.

Gün, Dersim'in o muhteşem dağlarında

Adı, soyadı: **Erkan DAYAKLI**
Kod adı: **Xalit (Umut)**
Doğum yeri ve tarihi: **Almanya 1976 (Aslen Karakoçanlı)**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Mayıs 2005, Ovacık/Dersim**

Xalıt (Erkan Dayaklı)

Zafer (Cemil Doğu Başaran)

ölümü kucaklamanın yürüyüşüne gelinceye kadar gülüşlerimizin sesini taşıdı hep. Sesimizi bıraktık rüzgarlarına. Sanki hiçbir şey daha önce bu kadar güzelleşmemiş, gülüşlerimiz hiç bu kadar içten ve hep bir ağızdan olmamıştı. Halbuki biz tüm zamanlara asmıştık gülüşlerimizi.

Kaldığımız yerin kamuflajını yapıp çantalarımızı hazırladık ve çoğu kez yaptığımız gibi akşam üzeri çıktık yola. Yavaş yavaş yürüyorduk. Sanki biz yavaş yürüdükçe gün de yavaşlıyordu. Çok mu olmuştu biz yürüyeli bilmiyorum, çünkü yorgunluk hiç uğramamıştı yanımıza. Geçmemiz gereken arazi gündüz yürümeye elverişli olmadığından, havanın kararmasını beklemek zorundaydık. Bunun için de uzunluğunu ve kısalığını hava durumunun belirleyeceği molamızı verdik. Akşam üstünün bu saatleri yine baharın kokusuyla dolduruyoruz ciğerlerimizi.

Bir taraftan önümüzde uzayıp giden araziyi seyrediyor, bir taraftan da sabahın erken saatlerinde başlayan esprilerimize devam ediyoruz. Bu arada yeni filizlenmeye başlayan bir fidenin güzelliği ve canlılığıyla Çekdar arkadaş hepimize takılıyor. Çekdar, grubumuzun en genciydi, yüzünde hep asılı bir parça gülüş vardı. Çocuksu bir sevinç gelip otururdu yanı başına uzun yol yürüyüşlerinde. Bu molada da yürüyeceğimiz yolda dağları nasıl aşacağını, hepimizi nasıl geride bırakacağını anlatıyor durmadan. Öyle bir coşkuyla anlatıyor ki, O'nu seyretmek düşüyordu bize yalnızca.

Bitmesini hiç istemediğimiz bir mola bu. Gün boyu süren gülüşlerimiz ve esprilerimiz bu küçük molada da hızından hiçbir şey kaybetmeden devam ediyor.

Son sigaralar yakılıyor, artık yola çıkma zamanı. Seslerimizi ve gülüşlerimizi de içimizin zulasına koyuyoruz çünkü bundan sonrasında sessiz olmamız gerekiyor. Umut dolu yüreklerin gözlerine gecenin ilk yıldızları konuyor ve biz düşüyoruz yola.

Kurşunların saplanacağı ilk beden olacağını hisseder gibi Peyman arkadaş, *"bu gruptan nasıl koparım"* demişti usulca. Söylediği bu kısa sözle birlikte kimsenin anlam veremediği bir hüzün çöktü o an soluduğumuz havaya. Hüznün dalgası dolaşmaya başlasa da üstümüzde, hemen sıyrılmıştık yine gülüşlerimizle. Ölümü hiç düşünmemiştik, hiç

korkmamıştık ölümden. Sadece o an geldiğinde ölünmeliydi.

Sonrası gecenin sessizliğini bölen kurşun sesleri. Bahar vuruluyordu, yaşam öldürülüyordu o gece.

Ve kurşunların altında halaya durdu bedenler. Birbirine kenetlenmiş yürekler birer birer düştü toprağa. Önce Peyman kucakladı toprağı. Ufacık bir inilti büyük bir isyana dönüşüyor, isyan alabildiğine büyüyordu. Gecenin sessizliğini kurşun sesleri bölüyordu. Yeni bir direnişin zamanındaydık. Omuz omuza vermiş, karşılık veriyorduk düşmanın kurşunlarına. Teslimiyeti asla kabul etmedik, ölümden de hiçbir zaman korkmadık. 9 can yoldaşımız direnişin sloganlarıyla sonsuzluğun yolculuğuna çıktı. Munzur şahlandı o an. Güneşin sıcaklığı daha derinine indi toprağın ve hayat oldu onlar.

Peyman (Şirin İsmail)

Munzur 12 Mayıs'ta bir kez daha şahlandı, bir kez daha isyan çığlıklarıyla yankılandı vadiler. Güneş onlar için bir kez daha doğdu ve yeni baharları taşıdı bu topraklara.

Fırtına öncesi sessizlik icra ediyor şimdi hükmünü. İçilen intikam yeminleriyle kopacak fırtına. Umudun bayrağı yine elden ele, yürekten yüreğe taşınıyor. O amansız çatışmada canımızdan öte sevdiğimiz yoldaşlarımız düşerken toprağa, yeniden sözleştik yüreğimize gelip oturan acıyla; bir dahaki baharda tomurcuklanan çiçeklerin açmasını, hayatın halaya durmasını birlikte izleyecektik.

Kendi baharlarımızı yaratacağımıza söz verdik hep birlikte. Aşk tanrıçasının kutsadığı, ak sütü ile beslediği bereketli toprakların sevdalı çocuklarıydı onlar. Bir gizin anlamını çözmek, anda özgürlüğü yaşamak, bu erdeme ulaşmak için düşmüşlerdi yollara. Anlamları keşfettiler ve özgürce soluklandılar Munzurlar'da.

Şimdi sevdaları, uğruna mücadele edip şehadete ulaştıkları amaçları dağların doruklarındaki binlerce gerillanın yüreğinde, sokaklarda özgürlük sloglarını haykırıp yürüyen milyonların dilinde.

Berxwedan (Lokman Konepos)

Ölüm nereden gelirse gelsin hoş geldi deyip yardık gecenin en karanlık demini sessizce. Dağların doyumsuz havasıyla doldurduk ciğerlerimizi. Onlar şimdi olmazsa da yanımızda, peş peşe yürüdüğümüz yollarda bir adımı da onlar için atmaya devam edeceğiz. Yeni şafaklar doğuracağız bu topraklarda içtiğimiz intikam yeminleriyle...

Mücadele arkadaşları

O en çok dağlara benzerdi

Dağ duruşluydu Berxwedan heval. Dağ kadar sevdiğimiz en güzel yanımız, yoldaşımızdı. Berrak bir su gibi tertemizdi; insana yaşamın tüm güzelliklerini usulca anlatan bir su. Hani maviyi yüreğinde taşıyanlar vardır ya, işte onlardan birisiydi Berxwedan heval

Adı, soyadı: **Lokman KONEPOS**
Kod adı: **Berxwedan AGİR**
Doğum yeri ve tarihi: **Merivan 1983**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999 Kandil**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Mayıs 2005, Ovacık/Dersim**

Bütün tanımların ötesindeyim. Şimdiki zamanda geçmiş zaman kipine takılmışım. Senle birlikte geçirdiğimiz zamanda bitmek nedir bilmeyen bir yolculuk benimkisi. Kaç zaman birlikte kalmıştık, kaç defa dağların doruklarında güneşi selamlamıştık, kaç defa dağların yamacında mola vermiştik, kaç defa yolumuzun üzerine çıkan pınarlardan kana kana su içmiştik. Kaç defa aynı mevzide sabahı beklerken, gecenin sessizliğini dinlemiştik, kaç defa dağ yağmurlarında iliklerimize dek ıslanmıştık ve sabırsızca ateş yakabileceğimiz bir yer bulmak için çabalamıştık.

Ve yaşadığımız zorluklara ne kadar katıla katıla gülmüş, zorluklarla dalga geçmiştik diye soruyorum kendime. Matematik hesabını bilmesem de bu zamanların, geleceğin bütün zamanlarına yetecek kadar olduğunu biliyorum. Bir de araya giren yılların ve yolların silmeye yetmeyeceği kadar çok olduğunu.

Bir lokma ekmeği on parçaya bölmüştük sevinçle. Tekmil yolları bizzat yürüyüp izimizi düşüremezsek de her gidenle umutlarımızı, duygularımızı gönderip kendimizden bir parça düşürmüştük. Düşünüyorum da hangi takvim her anı dolu dolu yaşanan bu hayatı yapraklarına taşıyabilir diye.

Şimdi o günleri anarken, yine bir tebessüm olup konuyor dudağımın kıyısına. Ama biliyorum ki gülmek en çok o duru, o tertemiz yüzüne yakışırdı. O duruluğun ardında bir asi duruyordu, bunu görmemiz için çok fazla zamanın geçmesi gerekmemişti. Haksızlıklara boyun eğmeyen, doğru bildiğinden şaşmayan insanın kendine güveniydi o dimdik duruşuna yansıyan. En çok O'nun duruşuydu dağlara benzeyen ve en çok dağlara yakışan. Dağ duruşluydu Berxwedan heval. Dağ kadar sevdiğimiz en güzel yanımız, yoldaşımızdı. Berrak bir su gibi tertemizdi; insana yaşamın tüm güzelliklerini usulca anlatan bir su. Hani maviyi yüreğinde taşıyanlar vardır ya, işte onlardan birisiydi Berxwedan heval.

Berxwedan hevali, kış mevsiminin kendisini yavaş yavaş hissettirdiği, yükseklere karın yağdığı, geceyi

Berxwedan (Lokman Konepos)

ve gündüzü sert rüzgarların yalayıp geçtiği bir günde tanımıştım. Takvim yaprakları 2002 yılının kasımını gösteriyordu. Ondan sonraki tarihlere birlikteliği taşıyacak, paylaşımlarımızda ve o sarsılmaz arkadaşlığımızda kendimizi çoğaltacaktık.

O'nu görür görmez sevmiştik, gözlerindeki ifade kelimelere gerek bırakmadan anlatıyordu geleceğinin hikayesini. Biz O'nu kelimelere gerek duymadığımız geleceğin hikayesinde tanıdık ve ayrılık mevsimi gelip kapıya dayanıncaya kadar ortağı olduk O'nun.

Pratiğimizin çoğunluğu Gare'nin Çırav alanında beraber geçti. Xarza sırtlarında selamlardık her zaman güneşin doğuşunu. Yeni günün haberini sabahın ilk ışıklarından alırdık orada. Akşamları da közün etrafında toplanırken, Berxwedan heval bir türkü tuttururdu. Çok güzel bir sesi vardı. Söylediği her türkü dinleyenlerin yüreğinin çeperine değer ve sızlatırdı.

Militan bir duruşu vardı ve çok derin bir sorumluluk anlayışına sahipti. Görevlere gitmeyi ve o görevleri başarıyla yerine getirmeyi kendinde bir tarz haline getirmişti.

Onu farklı kılan, yaşama katılımındaki sadelik ve mütevazılığıydı. Derin sessizliklere büründüğü zamanlar olurdu. Bilirdik ki o an aslında içinde şiddetli fırtınalar esiyor, bilirdik ki özlemin ateşi yine gürleşmiş içinde, bilirdik ki zaman yine yavaşlamış içinde. Bilirdik ki, yine sabırsızlık serkeşçe dolaşıyor içinin yollarında. Ve bilirdik ki, artık O'nu buralarda tutmak mümkün değildir. O, baharı bekleyenlerdendi. Söz vermişti gidenlerin intikamını Dersim'de alacağına ve onların sevdalarıyla kedini çoğaltacağına.

Ne zamandır yüreği Dersim dağlarına vurulmuştu. O'nun da içinin fırtınasının sebebi, hemen hemen bütün gerillaların hayali olan Dersim dağlarına gitmekti. Çok sevdiği yoldaşları şehit düşmüştü Dersim dağlarında. O yoldaşların gruplarına dahil olup gidememişti o zamanlar. O uzun yolları birlikte geçip, Munzurların rüzgarlarında yüzünden akan teri kurutamamıştı belki, ama Dersim'in her karışının onların anılarını taşıdığını bilirdi. Bizim de onlarn her daim O'nunla birlikte yaşayacağını bildiğimiz gibi.

Ve uzun süreden beridir içinde yer almak için beklediği kuzey gruplarının içindeydi artık. Kuzey gruplarının içine girdiğinde duruşu daha bir dikleşmişti, sözünü yerine getiriyor olmanın iç dinginliği gelip kurulmuştu bakışlarına. Huzur ondan bize yayılıyordu.

Sonrası yine uzun yolculuk... Her attığı adımda kendinden önce gidenlerin anılarını toplayarak ulaşmışlardı Dersim'e. Dersim'in rüzgarını yüzünde ilk hissettiğinde derin bir özlem gelip oturmuştu içine. Ama biliyordu bunca özlediği gidenler şimdi haberini almıştır O'nun da Dersim dağlarına geldiğinin.

Berxwedan arkadaş 20 Haziran 2004

yılında Dersim'in Mazgirt alanında şehit düşen ***Çem (Ekber Polat)*** arkadaşa çok bağlıydı. O'nun ardından Dersim'e gitmeyi kendine görev bildi. O'nun gerçek bir yoldaşı olacaktı. Bunun için de acının altında ezilmeyecek, onları güce dönüştürüp intikamlarını alacak ve mavi hayallerinin yelkenini açıp dağların deryasında dolaşacaktı.

Dersim'in pratiği geldiği yerin pratiğinden farklı olsa da, çok kısa bir sürede adapte oldu. Her gün yeni yerler keşfediyordu gittiği görevlerde. Ve her gün biraz daha bağlanıyordu Dersim'e. Kaç zamandır Dersim'deydi bilmiyordu, sanki hep buradaydı, bütün geçmişi burada geçmiş zamanın içinde yerini almıştı.

12 Mayıs gecesi, 11 arkadaşıyla birlikte göreve giderken pusuya düşerler. Kendinden önce yoldaşlarını kurtarmanın arayışı içine girmiştir herkes. Çatışma saatlerce devam eder. Bu çatışmanın sonucunda Berxwedan heval 8 arkadaşla birlikte şehit düşer.

Yoldaşa bağlılığın en güzel örneklerinden birisidir Berxwedan heval. İçinde yaşadığı sessizlik O'nu her zaman eyleme götürdü. Önderliğe, halka ve yoldaşa bağlılığı O'nu dağların doruklarında yanan bir özgürlük meşalesi yaptı.

Berxwedan heval seni yazmak, seni anlatmak bana anlatamayacağım kadar zor geliyor. Seni anlatmak öylesine zor ki, bildiğim bütün kelimeleri bile unutuyorum anlatmaya çalıştıkça. Belki seni Sırte Xarza'ya sorsam bir türkü tadında anlatmaya başlar seni, ama gücenme bu yoldaşına ne olur.

Seni tanımış olmak, seninle birlikte aynı pratiklerin içinde kalmak, görevlere gitmek, bir türkü tutturmak, savaşmak, hayata aynı pencereden bakmak en büyük mutluluk kaynaklarımızdan birisi. Bir armağandın sen ve hep öyle olacaksın, bunun için de unutmayı hayatlarımızın kıyısına bile yaklaştırmayacağız. Sen gerçek bir yoldaştın ve biz de sana layık olacağız.

Beni duyuyor musun bilmiyorum, ama kendinden önce gidenleri duyduğun gibi biliyorum ki şimdi sen de duyuyorsun beni ve belki gülüyorsundur halime.

Hatırlar mısın soğuk sonbahar günlerinde közün başında otururken, o derin sessizliğini bozup, türküler söylemeye başlardın. Biz de her defasında sana eşlik ederdik naylon çadırımıza düşen yağmura inat.

O çocuk yüzünde, masum bakışlarında dağlara dalışında bin yılların tarihini Sırte Xarza'ya anlatma isteğini görmüştük. Ve nice yoldaşın kanıyla kızıla bürünen Zap suyunu engelleme istediğini unutamam yoldaşım.

Her zamanki gibi, yine baharla birlikte o çok sevdiğin görevleri yerine getireceğin esnada görmek isterdik seni. Arkadaşlığımız ve paylaşımlarımız çok değerliydi ve biz bu değerin öğrettiklerini kendimizde yaşatacağız.

Şehadetin bana ağır gelmedi diyemem, ağır geldi. Giderken, sözünü tekrar yineleyip, *"özgürlük simgesi olmaya gidiyorum"* demiştin. Biz yoldaşların olarak da ardından gelmek için sözlerimizi tekrar yineliyoruz. Seni yaşatacağız Berxwedan hevalim.

Mücadele arkadaşları

Kavgamız dostluğunuzun tanığıdır

Anlatamadığımız ne varsa, düşlerimizde tamamlamak daha önemli, onları artık biliyoruz.
Düşlemek; o eşsiz gerçekliği hayal etmek, ona ulaşmak için kavga etmek, özlemlerimizin ortaklığı ile sonsuzluğa yürümek

Adı, soyadı: **Özgür ALTAN**
Kod adı: **Çekdar**
Doğum yeri ve tarihi: **İstanbul 21 Eylül 1986**
Mücadeleye katılım tarihi: **2002 İstanbul**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Mayıs 2005 Ovacık/Dersim**

İçimizde derin özlemler bırakıp gidenler. Bizi bu yitirmeler acıtmaz dedikçe, gidişleri ile acının da bir rengi olduğunu yüreğimizi eze eze anlatanlar. Düşlerimizi geleceğe köprü yapmışken, bizi böyle kolu kanadı kırık bırakıp zamansız gidenler.

Gülüşlerini, sevdalarını, umutlarını direncimizin katığı olsun diye bizde unutanlar. Hayatın bize oynadığı en garip oyun gibi anıları ile hemen şuracıkta yanıbaşımızda varolan, ama sonsuzluk kadar uzak düşenler.

Hayatı içimize çekerken, nefesimize acılık diye takılan, umudun bizi terk ettiği anlarda bir yaşam sevinci diye tutunduklarımız. Göğümüzün bütün renkleri; düşlerimizin mavisi, kavgamızın kızılı, acımızın katran karası, sevincimizin sarısı. Ve yarımlarımız, anlatamadıklarımız, söyleyemediklerimiz, sarılamadıklarımız doyasıya. Bu yüzden yaralı kelimeler düşüyor kalemimizden birer gözyaşı damlası gibi. Ve sonra, tamamına erdi mi ki onların ömürleri diye sorunca, yarım kalmış bu ömürlerin Kürdistan denen ülkenin yollarına giden bir basamak olduğunu anlayarak, yazılarımızın da yarım olmasının bir önemi yok diyoruz. Dilimiz döndüğünce anlatmaya çalışıyoruz. Onların kısa, ama anlamlarla yüklü hayatının bir izdüşümü olsun diye kelimelerimiz, okuyanların ruhunun çeperini delip geçsin istiyoruz.

Anlatamadığımız ne varsa, düşlerimizde tamamlamak daha önemli, onları artık biliyoruz. Düşlemek; o eşsiz gerçekliği hayal etmek, ona ulaşmak için kavga etmek, özlemlerimizin ortaklığı ile sonsuzluğa yürümek. Kimilerimiz hiç birbirini tanımadan, görmeden sevmeyi, sevmenin erdemini öğrendi. Dünyanın bir ucunda, diğer ucunu görmek, orada yaşayan insanları hissetmek, tanımak için düşlemek, özlem duymak gibi bir şey bu. Öyle bir ülkede yaşıyoruz ki, giden her yoldaşımızı tanısak da, tanımasak da bizde kendinden bir şeyler bırakarak ve bizden bir şeyler alarak gidiyor. Yokluklarını her nefes alış verişimizde hissediyoruz. İçimizin tarlası acının rengine bürünüyor.

Onların bıraktıklarına sahip çıkmak, onların özlemlerine, düşlerine ortak olmak ve en önemlisi de his-

Çekdar (Özgür Altan), Ferhat (A.Rahman Nalioğlu)

setmek öyle güzel ki, çoğu zaman sözlerle nasıl ifade edeceğimizi bilemeyiz. Böylesi zamanlarda en çok suskunluklarımızın çığlığına bıraktık anlatmak istediklerimizi. Bazen de kendimizi o ülkenin muhteşem güzelliğine bırakarak her ana sığdırarak yaşadık gidenlerimizle.

Uzakları görmenin, uzaklara gitmenin heyecanıyla yürüdüğümüz patikalarda sevdalarıyla, umutlarıyla, düşleriyle birbirine benzeyen başka yolcuların izlerini gördük, hala onların kokusunu taşıyan rüzgarlar dokundu yüzümüze. Ormanların uğultusuna karışan sesleri değdi kulaklarımıza. Gördük ki birbirine benzeyen insanlar nerede olurlarsa olsunlar, mutlaka bir gün kesişiyor yolları. Yolların kesiştiği o yerde bazen baharın heyecanında düşleriz bütün bir geleceği. Umutlarımız çiçeklenir, özlemlerimiz toprakla birleşir.

Özlemleri bazen göçmen kuşların kanadına takılır, bazen sonbaharın sarı yapraklarıyla düşer omuzlarımıza, bazen yıldız olup akarlar içimize gecenin karanlığında. Metrelerce kara, fırtınaya, nefes kesen tipiye rağmen sabırla beklerler ve özlemin sıcaklığıyla karları eritip, birer berfin olup müjdelerler baharı. Yürüdüğümüz yollar gibi mevsimler de izlerini taşıdı onların hiç şikayet etmeden. Her baharda biraz daha acısa da sol yanımız, özlemden coşkun nehirler gibi mecrasından taşsa da yüreğimiz, vazgeçmedik onları yaşamaktan, hissetmekten.

Güzün sarısında mı, yağmurun hüznünde mi ya da ateşin sırrında mı gelip yüreğimizin baş köşesine kurulurlar biz bilemeyiz, çünkü hükmü onlar belirler. Zaten gelmezlerse kendimizi yarım hissederiz, unuttu ve kendine ihanet etti diye yüreğimizden şüphe ederiz.

Giden her arkadaştan çok şeyler öğrendik ve öğrenmeye devam ediyoruz. Onlar bize bizim ulaşamadıklarımızın gerçek sevincini ve heyecanını yaşatanlardır. Onlar bizi kendimizle yüzleştirenler ve yakınlaştıranlardır.

İçimizde derin özlemler bırakıp giden arkadaşlar birisi de Çekdar'dı. İstanbul'da doğup büyümüştü, ama hayatın en güzel yıllarını ülke topraklarında yaşayan arkadaşlarımızdan sadece biriydi. Belki de aynı yollarda yürüdük ardımızda bıraktığımız o kentin sokaklarında, ama hiç fark etmedik birbirimizi. Şimdi ise bizi yakınlaştıran özlemin ortak diliyiz. Dupduru bakan gözlerinin mavisi, içindeki katıksız yaşam sevincinin izdüşümüydü Çekdar'ın.

O bir ülke sevdalısıydı. Dersim denince ise akan sular dururdu yüreğinde. Tarifi imkansız bir aşkın altı harflik adıydı Dersim.

Yüreğinin sesini dinleyip yaşayanlardandı Çekdar. İnandıkları için kavgaya girer, kendini özlem duyduğu değerlere dönüştürürdü. Yaşam tutkusu, yüreğinde büyüttüğü sevdayla Dersim'in mavi bir parçası olmayı başarmıştı Çekdar. Şimdi Dersim'in dağları bir parça Çekdar kokuyor, Munzurların rüzgarına karışan gülüşleri yarının habercisi oluyor. Bir parça isyan, bir parça direniş ve gelecek umudu olarak mor dağlar kadar bağlandık O'na. Çocuksu sevinçleriyle yürüdüğü o uzun yollarda, attığı her adımda karşısına bir sevgi emekçisi çıkacakmış gibi ilerlediği Dersim gibi var oldu yüreğimizin isyanlarında.

Ve nihayetinde aradığını bulmuştu. Öylece gitmişti özlem duyduğu uzaklara. Uzağımızı gördüğümüz kadar, yakınımızı da görür ve

ona göre yaşama cesaretini gösteririz. O, buna çok erken yaşlarda başladı. Daha 15 yaşındayken bütün bunları yaşama cesareti gösterdi. Ve yaşadıklarını, kendini, varlığını, yoldaşlığını, arkadaşlığını gösterdi. O gerçek anlamda bir yaşam kahramanıydı. Kahramanlığın anlamı ve ifadesi oldu beyinlerimizde. Kendisinden önceki binler gibi O da bunu yüreğiyle yaptı.

Ferhat arkadaş da Çekdar arkadaş gibi çok genç yaşlarda gerilla yaşamına özlem duymuş ve bu özlemini hayatın içinde dalgalandırmak için gerilla saflarına katılmıştı. Ferhat arkadaş da İstanbul'dan katılmıştı. Birbirilerini hiç tanımayan bu iki arkadaşımızın özlemleri ve düşlerinin güzelliği onları bütünleştirmişti. Onları aynı yürekte tek ses yapmıştı. Ferhat arkadaş da bir ülke sevdalısıydı. Ülkeye büyük özlem duyandı. Farklı mekanlarda büyümüş olsalar da, aynı ortak özelliklere sahip olmaları bir tesadüf değildi. Çünkü, onlar aynı kavgaya gönül vermiş ve aynı kavga için yollara çıkmış kahramanlardı. En büyük ortak yanları bu olsa gerek ki, onları bu nedenli birleştirmiş, kopmaz kılmıştı.

Anlamlı büyümüş arkadaşlıklar, silahların, kıran kırana bir kavganın tanıklığında kurulan dostluklar kolay yıkılmaz, güvensizliğin girdabında boğulmazlar. Onlar da aynı mekanlarda, tutkuyla özlem duydukları gerilla yaşamında birleşmişlerdi ayrılmamacasına. Bu, yaşanmış en güzel duygulardan olsa gerek. Onlar bunu hissediyorlardı o genç yüreklerinde.

Dağlarda birlikte nöbet tutmuş, göreve gitmiş, mutfakçı olmuş, tepeye gitmiş, mangalar yapmış, uzun yollardan geçmişlerdi. Dersim'e de birlikte gelmişlerdi. Sarsılmaz bir arkadaşlık, dostluktu onlarınkisi. 12 Mayıs günü de kahramanca savaştılar ve aynı kavgada şehitler kervanına katıldılar. İnancın, umudun, sevginin kavgasını yürüterek, omuz omuza verilmiş savaşta aynı mevzide çatıştılar. Düşmanın kurduğu hain bir pusuda son mermilerine kadar beş saat boyunca kahramanca direnerek şehit düştüler. Yoldaşlığın, dostluğun sınandığı er meydanında, başları bulutlara değecek kadar onurlandırdılar birbirlerini. Teslimiyeti reddedip, Kürtlerin tarihine ana sütü kadar ak bir direniş bırakıp gittiler.

Bazı anlar vardır ne acısı unutulur ne de sevinci. Her iki duygunun da tadı birbirine karışır. Çekdar ve Ferhat arkadaşların yaşadıkları bunun en katıksız örneği. Unutulmazlığın, özlemin, hasretin, ülke tutkusunun anlatıcısı.

Onların bıraktığı izlerde yürümek, onları kendinde yaşamak bizlere düşüyor. Belki aynı koşullarda, aynı anın heyecanını bir arada yaşama şansımız olmadı, ama anılarınızla da olsa sizlerle yaşadık ve yaşıyoruz. Özleminizi yüreklerimize nakşederek yürüyeceğiz bütün bir zamana. Sizleri zamanın ötesinde arayarak, sonsuzluğa yol alacağız özgürlük aşkına... O aşk ki hiç unutulmadı. Yüreklerimizden hiç silinmedi. Sizlerin de bıraktığı izde kendimizi, kendi anlamımızı arayarak yol alacağız özgürlüğün sonsuzluğuna.

Mücadele arkadaşları

Pêlên Dîcle bilind bûn

Ev perwerdeya min girtî, ez dixwazim ji vir heta Amedê li pişt xwe bireşînim û bi kar bînim. Ji bo min evqas bes e, hevalên heta niha serok nedîtîn hene, bila ew heval bên cihê min

Nav û paşnav: **Nezire KASIM**
Navê kod: **Dicle FİRAT**
Cih û dîroka bûyînê: **Eşrefiye Halep, 1979**
Dîroka tevlîbûna têkoşînê: **1995**
Cih û dîroka şehadetê: **12'ê Gulanê 2005, Pûlir/Dêrsim**

Pêvajoyeke demdirêje min hevala Dîcle nas kirî. Bi rastî jî ez dixwazim vê bêjim, ne ku ezê hevala Dîcle bidim nasîn. Wê hinek taybetmendî û rastiyên wê hê pirtir wê bidin naskirin. Axaftineke hevala Dîcle ya li ser jinê hebû, dema ew axaftin tê bîra min ez pir hestiyar dibim. Wê axaftina wê bawerî û azweriyeke mezin didan min û dibû sedem ku hevaltiya me bigihe qûnaxa herî bilind.

Dema mirov li nivîsên wê meyze dike, an jî tîne bîra xwe, gelek tiştên ku mirovan winda kirine û nikarin careke din bi dest bixin, di nîvîsên hevala Dîcle de tên dîtin. Li Başûrê Rojava em bi hev re bûn û em bi hev re tevlî Partiyê bûbûn. Perwerdeya ku di bin venêrîna Serok de, li Helebê dihat dayîn, ez û hevala Dîcle li wir jî bi hev re bûn. Di wê perwerdeyê de başdariya wê pir xurt bû. Ev encama hevala Dîcle gihatiyê û asta şehadeta xwe ji wê perwerdeyê girtibû. Ji wê rojê heya roja me ya îro, bi heman rengî meşiya, lewre hêza xwe destpêke ji wir girtibû. Bê dudilî, bi biryareke pir mezin dikarî riya xwe hilbijêre.

Piştî perwerdeyê em çûn cem Serok. Serokatiyê ji me re got; neçin, li cem me perwerdeyê bibînin. Hevala Dîcle wiha bersiv da: Serokê min, di nava derfetên mezin de min perwerde dît, ev hêza min girtî ji bo min bes e. Heta demeke dirêj ez dikarim bi vê hêzê bimeşim. Ev perwerdeya min girtî, ez dixwazim ji vir heta Amedê li pişt xwe bireşînim û bi kar bînim. Ji bo min evqas bes e, hevalên heta niha serok nedîtîn hene, bila ew heval bên cihê min. Bi rastî jî rastiya rêheval Dîcle ev bû.

Em jî grobên Bakur bûn. Dema em gîhatin navbera Iraq û Rojavayê Kurdistanê ji min re got; li ser sînorê Başûrê Rojava ezê bi meşeke dirêj bigihim Amedê û ezê li wir henaseyeke kûr bikişînim. Hevala Dîcle di her kiryara xwe de yekdil bû. Weke roja îro li Dêrsîmê tevlî karwanê şehîdan bû, ewqas bibiryar û zelal bû.

Di nivîsa xwe de wiha di got: Ezê bibim dilê Bakur, tu jî bibe dilê Başûr, lê pêwîst e em Kurdistanê tevê himbêz bikin. Ka me jinan li kû winda kiriye, pêwîst

e careke din em li wir bi dest bixin. Jinan li Zagrosê, li Amedê, li kenarê Dîcleyê ava kir û li wir jî winda kir; pêwîst e em ji Zagrosê heta Amedê bigerin, ji ber ku em biyaniyên a zadiya xwe ne. Em ji axa xwe ya birûmet qut bûne. Pêwîst e bost bi bost em li ser axa xwe bigerin û bêhn bikin. Lê pêwîst e em ti caran tîrêjên rojê li ser xwe tarî nekin. Divê em herdem di bin ronahiya rojê de bimeşin. Anko bi tarîfa Serok Apo, lewre yê ku ronahiyê dide me Serok Apo ye.

Meşa hevala Dîcle li her parçe û herêma Kurdistanê belav bû. Destpêkê derbasî Bohta bû, demeke dirêj li wir ma. Pişt re jî derbasî Xarza bû. Ji wir jî derbasî hêviyên ku herdem di dilê wê de diherikîn, anko Amedê bû. Di dawiyê de di 1999'an de ji Amedê vegeriya. Wê demê careke din me hevdît. Di wê hevdîtinê de dema li ser Bakur dipeyîvî, bi taybetî dema li ser Amedê dipeyivî: "Ew der her çiqas zor be jî me bi zorê afirand, me bi zorê winda kir û emê bi zorê bitsînin jî. Amed jî ji bo me cih û warekî wisa ye. Hinek derketine dibêjin; li Amedê jin nikarin bikin, jinan ji Amedê derxin. Pêwîst e ti carî em wir nevavêjin pişt guhê xwe, herdem çavê me li ser wir be. Pêwîst e em li wir bibin gerîla, bibin têkoşerê azadiyê."

Hevala Dîcle kesayeteke wisa bû ku diaxivî û li axaftinên xwe jî xwedî derdiket. Hem di axaftin, hem kiryarên xwe de ti caran valatî nedihêşt. Girêdana wê bi Serok Apo re pir mezin bû. Di her meş, her axaftin û her demê de Serok Apo li bîra wê bû. Herdem xwe bi serok Apo ronahî dikir. Ji bo wê jî hevala Dîcle di nava şoreşê de herdem di xeta Serok de meşiya. Lewre hêz û ramanê xwe herdem ji tîrojên rojê digirt.

Ji sînorê Başûrê Rojava bêhna xwe kişand; yek bi yek, herêm bi herêm, Bohta, Xerza, Amed û herî dawî li Dersîmê meşa xwe domand. Cih bi cih geriya û welatê xwe nas kir. Hevala Dîcle keçika bi hesreta axa xwe jiyayî, heskirina wê ya welat di dereceya herî jor de bû. Gelek taybetmendiyên APOyî û taybetmendiyên ku vê tevgerê bi rê ve bibin, bi hevala Dîcle re hebûn.

Hevalê wê yê têkoşînê

Gözlerine denizin dalgaları dağların sisi çökmüştü

Kendisi gibi dağ çocukları ile paylaştığı saatler nasıl geçerdi hiç anlamadı. Onlarla birlikteyken zaman kavramı kayboluyor, akıp gidiyordu hayat. Sanki hep düşlediği, içinde bir ukte olarak kalan, dağlar ile denizin birleştiği yerdeydi şimdi

Adı, soyadı: **Mesut TEKİN**
Kod adı: **Ferhat**
Doğum yeri ve tarihi: **Siirt, 1979**
Mücadeleye katılım tarihi: **2000 İstanbul**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Mayıs 2005 Ovacık/Dersim**

Her sabah akıp giden kalabalıklar içinde ilerler, hep aynı kısır döngünün insanı kendine ve düşlerine yabancılaştıran koşturmacasında, sıklım tıkış otobüslerde çevresinde günlük hayatın ömür törpüsü sohbetlerine kulaklarını tıkayıp, içinin sessizliğine ve hayallerine dalardı.

Bu şehrin kanunsuzluğu içindeki kanunu seviyordu. Yaşama tutunmak! Yollar, vapurlar, mavi sular O'nu bu şehre yakınlaştırmak yerine daha da uzaklaştırırdı. Mavi sulara bakınca şehrin gürültüsünü, gün boyu sızlayan yanlarını, yabansılığını unutur, sonra yüzüne bir gülümseme yayılırdı. Ne tuhaftı bir dağ çocuğu olarak denizlerde böyle huzur bulması. Hem arkadaşlar, dağlara sevdalanan deniz çocuklarını çokça anlatmışlardı. Dağlarla denizlerin birleştiği bir çizgi olsaydı keşke diye düşündü.

Açlıktan kazınan midesini bastırmak için her akşam aldığı bir parça simidi vapurda martılarla paylaşmak ayrı bir zevk verirdi O'na. Keşke diye düşündü, keşke insanoğlu bir başkasını mutlu etmek adına neyi var neyi yoksa insanlara sunabilseydi. Benim paylaşacağım ne var ki şu simitten başka diye düşündü. Ama onu bile paylaşıyor olmanın derin hazzıyla doldu içi.

Her sabah gürültülerin içinde kendi sesini dinledi bir tek, ne için yaşıyorum ben diye sordu kendine. Karın tokluğuna yaşamak mıydı hayatın anlamı. Sorularına cevap bulamayınca araştırdı. Sordu ve bu koca şehrin içinde ekmek parasından daha başka dertleri olanların sloganlarını duydu ilk kez.

Bir Newroz günüydü. İnsanlar özgürlükten, onurdan, barıştan bahsediyordu. Hepsinin yüzünü inceledi utangaç bir edayla. Her gün gözlerinin önünden akıp giden, yüzleri birbirine benzeyen, bakışlarında bir tanımsızlık olan, gözlerinin feri sönmüş insanlarla ne alakası vardı meydanda toplanmış bu insanların. Acaba her gün gördüğüm kalabalıklar arasında rastladım mı bunlardan birine. Yoksa gözlerinden sözlerini okuyabildiğim, gözlerinden yüreklerinde taşıdıkları umudu gördüğüm bu coşkulu insan

seli sadece bir arada olunca mı böylesi bir ışık yayıyordu etrafına. Sorularının cevabı her ne olursa olsun bir parça huzur bulmuştu. İşte sonunda kendisini ait hissettiği bir yeri olmuştu.

Kendisi gibi dağ çocukları ile paylaştığı saatler nasıl geçerdi hiç anlamadı. Onlarla birlikteyken zaman kavramı kayboluyor, akıp gidiyordu hayat. Sanki hep düşlediği, içinde bir ukte olarak kalan, dağlar ile denizin birleştiği yerdeydi şimdi. Bir an önce işten çıkıp onlara koşmak istiyordu artık. Onlarla beraberken denize bakarken düşündüğü ve çözüm bulamadığı onlarca soruya cevap arardı. Artık doğru yerde idi. Ve yalnızlık eskisi kadar dokunmuyordu. Çünkü aynı yalnızlığı yaşayan bir ortaklık kurmuştu dağlara sevdalı arkadaşlarıyla birlikte.

Bu ortaklık şehirlere sığmayacak kadar büyümüştü artık. Ve bu ortaklığı taşıyabilecek bir başka mekana doğru yol aldılar. Dağlara geldiğinde dikkatini çeken ilk şey, burada gördüğü herkesin gözünde bir ışığın parlamasıydı. Şehirlerdeki neon ışıklarına benzemeyen, insanda yakınlık uyandıran sıcacık bir ışıktı bu. Bir gün kavuşacak mıydı o da böylesi bir ışığa.

Dağlarla bütünleşmesi çok zaman almadı. Ruhundaki yalnızlıklara hapsettiği ışığın gözlerine yerleşmesi de. Burada her şeyin bir anlamı vardı. Ateşin sırrı, sabahın sessizliği, nehirlerin türküsü, rüzgarın çığlığı... Hepsi ama hepsi bir şey anlatırdı insana. Herkes yaşama biçtiği anlam kadar değer kazanır, çoğalırdı. Emeğin karşılığı, insanın ruhundaki bütün yaraları iyileştirecek bir yoldaş gülüşü olurdu bazen. Ve en önemlisi de, yurdundan uzak yabansılıklara bir çağrı olurdu dağlardaki varlığı.

Bunları neden daha önce çözemedim diye hayıflansa da, zamanı geri almak mümkün değildi. Madem ki zamanı geri almak mümkün değildi, o zaman gelecek zamana sığdıracaklarıydı keşkelerinin tek telafisi. Bu yüzden sabırsızca yaratmak peşinde idi. Sürekli savaşa, isyana çağırıyordu ruhu O'nu. Bu çağın gerçekliğine yenik düşmeyen bir yaratımdı bu. Bu çağın insanlığa vereceği tek şey bencillikti. Ve O, halkı can çekişirken, geleceğini ölümlerin sağanak yağmurun altında kurmaya çalışırken, bencilliğin içinde boğulmayacaktı.

Prometeuslar, Spartaküsler, Demirci Kawalar ve peygamberler... Bu öncülerle birlikte savaşan ve canlarını hiç çekinmeden feda eden insanlar sadece tek bir şey istiyorlardı; insanlara bir gelecek vermek, özgür bir dünya yaratmak. Bu uğurda canlarını feda edenlerin anıları, hayata başkaldıranlara bir umut olabilse, bu yeterliydi O'nun için. O koca

kentteki arayışlarında ne denli yalnız olduğunu hatırlayınca, bu en büyük başarı anlamına geliyordu O'nun için.

Ferhat arkadaş da bu gerçeklik içerisinde, dürüstlüğü ve fedailiği ile Reber Apo'nun çizgisini hayata geçirmek için en değerli çabalarını bu dağlarda verdi. Ferhat arkadaş, örgüt yaşamında kendisini derinleştiren, sorumlu davranarak sürece göre kendisini örgütleyen bir arkadaştı. Aynı sorumluluğu ve coşkuyu Kuzey'e gitme konusunda da göstermişti.

Kuzey eyaletlerine gitmek için öneri yapmakla kalmamış, yaşama büyük bir coşku ve moralle katılarak, bu önerisindeki kararlılığını göstermişti. Gözlerinde her gün artan ışıltı çevresinde güven yaratıyordu. Kampta yerinde duramaz, yaşadığı yoğunluğu çevresine yayardı. Kendini yaşamın her alanında ispatlayıp, savaş sahalarına gitmek için emek harcıyordu. Yoldaşları ile geliştirdiği ilişkiler örnek alınacak bir düzeydeydi. Apocu çizgide mücadele kararlılığı ile donatmıştı kendini. Önderliği anlama çabası çok büyüktü.

Ferhat (Mesut Tekin)

Israrlı çabaları sonucu Dersim grubuna girerek, 2004 sonbaharında eyalete ulaştı. Kuzey sahasındaki çalışmalarda özgürlük tutkusunun yoğunluğu, emeğindeki kararlılık düzeyinden belli oluyordu. Gördüğü eğitimlerde genelde başarısı ile birinci çıkıyor ve bunun büyük moral ve coşkusunu arkadaşlara yansıtıyordu.

Ferhat ile Çekdar arkadaşlar ayrılmaz birer parçaydılar. Aynı grupta gelmiş, uzun yolları birlikte yürümüşlerdi. Onlar birlikte olunca, en zor görevler bile kolaya dönerdi. Savaşın tüm zorluklarına karşı direnen bir paylaşımdı onlarınki.

Ferhat arkadaşın da içinde bulunduğu 11 kişilik grup bir ihbar sonucu pusuya girer. Düşman dört bir yandan üzerlerine mermi yağdırır. Bu çatışmada kimisi daha ilk taramada, kimisi yanındaki arkadaşı korumaya çalışırken, kimisi şehit düşen arkadaşının cenazesinin düşmanın eline geçmemesi için omuzlamaya çalışırken vuruldu. ***Ferhat, Çekdar, Berxwedan, Dicle, Kendal, Peyman, Orhan, Xalit*** ve ***Zafer*** arkadaşlar savaşmakla kalmadılar, yoldaşlık sevgisini, yoldaşlığın kopmaz bağını da bir kez daha haykırdılar girdikleri pusuda.

Emeğiyle, yaşama karşı duyarlılığıyla, insan sevgisiyle her zaman önümüzü aydınlatacaktır. Anılarını gittiğimiz her alanda yaşatacağımızın sözünü tekrar tekrar yineliyoruz

Şehit düştüğünde gözlerine denizin dalgaları, dağların sisi çökmüştü. Ferhat, özlemlerine kavuşmanın, yalnızlığını halkının acılı yüreğine akıtmanın sonsuz huzuru ile yatıyordu Dersim topraklarında.

Bir gün duyarsan içinde
Acılı bir hüzün
İşte o an
Göçüp gitmişim uzaklara
Neresi bilemem
Görmedim ölümden sonrasını
Ve tatmadım

Bir gün duyarsan
Adıma yazılı bir şiir
Yada bir roman
Ve bir destan
Olmuşsam bir filme kahraman
İşte o an
Dolmasın gözlerinin yaştan
Zehir olmasın içtiğin sular
Yaran gitmesin derine

Bir gün duyarsan
Mezarım betonsuz
Ve taşı olmayan
Bir hak bilirim gelmeni
Başucuma
Elinde bir demet gül
Koyarsın belki
Sana vurgun yüreğimin üstüne
Bir gelin gibi görmekti arzum seni
Ama kendime değil
Kanla sulanan toprağa
armağan....

Ferhat (Mesut Tekin)

Ayna anlatır bize 'sen' olan kendimizi

ey kendisinde sevgiyi
bulduğum yoldaş
arkadaş candaş sırdaş
ben senin içinde bir yanardağ
sense bende saklı mağmasın
sönmedi
sönmeyecek
sevgin
arkadaşlığın

Adı, soyadı: **İbrahim OĞUZ**
Kod adı: **Kendal**
Doğum yeri ve tarihi: **Eruh, 1976**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993 Dersim**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Mayıs 2005, Ovacık/Dersim**

Geçmişimizi günümüze taşıran ve yaratılmış değerlerle yaşamımızı daha da anlamlı kılan şehitlerimiz. Tarih ve yaşadığımız an karşısında kendimizi her sorguladığımızda, şehitler gerçeği çıkıyor karşımıza. Şehitler gerçeği hayatımızın aynası oluyor. Onlar söz konusu olduğunda tüm gölgeler birer birer çekilmeye ve gerçekler yalınkat kıyasıya çarpışmaya başlıyor. Onlar, büyük değerler uğruna yaşamanın sözü oluyor milyonların dilinde. Yeni bir hayat felsefesini ellerinde taşıyıp armağan ediyorlar insandan yana olana. Nasıl yaşamalı sorusunun cevabı ve yaşamın rotası oluyorlar.

Onları her daim yaşayarak, hissederek anlıyoruz ki, ancak onların gerçeğine göre yaşarsak başı dik çıkabiliriz tarih karşısına. Ancak o zaman meydanlarda özgürlük diye haykıran halkımın sesine ses katabilir, güneşi doğurabiliriz yarınlara.

Onların karşısında ruhumuza bir ayna tutar; kirlenen yanlarımızı arındırır, bakışlarımıza kandırmacalardan gölgelerin sinmesini, onların kararlı bakışlarında engelleriz. Gülüşlerimiz, onlara kavuşacağımız günün umuduyla aydınlanır ve hüzünlerimiz, onlar olmadan devam etmek zorunda olduğumuz bu kavganın acılarını sırtladığımız için bu denli derindir.

Yüzümüze bir ayna tutarlar. İçinde arı, duru, diri bir bakış ararız kendimize dair. Yoksa ezilir, varsa yitirmelere böyle katlanacak yüreği buluruz kendimizde. Onlar kağıtlar üzerine yazılmış bir kaç satıra sığmazlar. Her biri bir ömrü anlatır. Yarım ömürler toplamıdır bu savaşın tarihi. Başka ömürler tamamlasın diye yarım bırakılan sevgiler, coşkular, umutlar toplamıdır. Ve bu aynayı yüzümüze tuttuğumuz sürece kendimize yakınızdır. Onlara yakınızdır. Tarihi istediği gibi yazmak isteyen hükümranlara bu aynaya bakıp kafa tutarız.

Madem ki en imrenilesi yaşamı şehitlerimiz yarattı. O zaman onların sevdalandığı ve uğruna yaşamlarını verdiği ilkeleri yaşamımızda temsil etmek, içlerinde büyüttükleri derin öfkeyi düşmana ve onun yaratmak istediği onursuzluğa yöneltmek gerekir. Tarihi kendi bakış açısına göre ele alan ve kendi hizmetinde istediği gibi yazıp şekillendiren sistemleri anlamayıp tavır

Kendal (İbrahim Oğuz)

sahibi olamazsak, bizim yazacaklarımız da sadece kağıtlar üzerinde kalacak ve ulaşması gereken anlamı bulamayacak. Söylediğimiz, ama yaşamda temsilini yapmadığımız her söz, boynumuza geçen bir ilmek gibi ruhumuzu acıtacak. Şehitlerimize dair söylediklerimiz yaşamımıza yön veren birer pusula ise ve kelimelerimizde onların kokusu, gülüşü saklıysa, o zaman aynada rahatça bakabiliriz kendimize. İşte bunun tek adresi, yaratmak istediğimiz gerçek, yaşamın kendisi ve yaratılacak doğru ve anlamlı tarihin kendisi olmalıdır.

Tabii ki her şeyden önce özgür yaşamın ve gerçek tarihin yazılmasına öncülük eden, bu işte hiçbir tereddüde girmeden bütün varlığını feda eden kutsal kişilikleri anlamamız, öncelikli görevlerimizdendir. Kürt halkının yaşamış olduğu acıları, çekmiş olduğu zorlukları, gecesini gündüzüne katarak sergilemiş olduğu fedakarlıkları anlatmak istiyorsak, her şeyden önce PKK'yi ve PKK'nin yaratıcılarını, kahramanlıklarını anlamamız gerekir. Bu, yaratılmak istenen yeni yaşamın birinci kanunudur. Çünkü bizi biz yapan ve bizi kendimizle, gerçek tarihimizle buluşturanlar onun kutsal yaratıcılarıdır. Bu büyük yaratıcılar karşısında yapmamız gereken ilk şey, şehitler karşısındaki duruşumuzu gözden geçirmek ve gerçek yaşam kıblesi olarak takipçileri olmaktır. Hiçbir ikircikliğe, tereddüte yol vermeyen, arılıkla, güzellikle, sevgiyle örülmüş bir yaşam kıblesi.

Evet, ismi Kendal olmuş ya da Nadir. Ulaşılması gereken hedef için aynı çaba, aynı fedakarlık, aynı emek harcanıyor, yine aynı sorumluluk gösteriliyorsa, isim ne fark eder ki. Her biri özgür Kürdistan'a giden yolu kendi bedenleri ile döşemişse, her biri geçmişin yarımlıklarını sırtlayıp geleceği tamamlamak için ölümle genç yaşında tanışmışsa ne fark eder ki... Bu yüzden onlara dair söylenenler birbirine benzer. Her birimiz aynı aynaya bakıp yüzümüzü o aynada gördüğümüz için; aynı gökyüzü altında aynı umutları beslediğimiz için, aynı yağmurlar altında ıslanıp yitirmelerin soğukluğunda üşüdüğümüz için, işte bu yüzden sözlerimiz de benzer birbirine. Ve biz de sözlerimize benzedikçe mutlu oluruz. Onlara layık yaşadığımızın bir kanıtı gibidir sahibi olduğumuz sözlere benzeyen yaşamımız.

Kendi sözüne benzeyen, kendinden öncekinin yarımlarını tamamlamış, ama biraz yarım kalmış yoldaşlarımızdan biridir Kendal da...

Siirt'in Eruh ilçesinde dünyaya gelen Kendal arkadaş, zorunlu göçe tabi tutulan ailesi ile birlikte Adana'ya gider ve öğrenimine orada devam eder. Ülkesinden uzak diyarlarda büyüyen Kendal arkadaşın yüreği her zaman bu kendi topraklarının özlemiyle atar. Ne zaman olacağını bilemezse de, bu özlemin büyük bir buluşmaya dönüşeceği günleri bekler sabırsızlıkla. Çocukluk yıllarından başlayıp büyüttüğü hayalidir kendi topraklarıyla buluşma. Sanki hayalini gerçekleştirmek için katlanıyordu zorla göçertildiği bu şehrin yaşamına. Her ne kadar aynı dilde konuştuğu, aynı dilde oyun oynadığı, aynı dilde hayatın kavgasını verdiği, kendi toprağından göçertilmiş binlerce insan olsa da çevresinde, kendi topraklarının rüzgarını hissetmek istiyordu yüzünde. Bu isteğini mutlaka bir gün gerçekleştirecekti.

Ve Kendal arkadaş 15'ine geldiğinde, nefesinin daha da daraldığını hisseder. Gitme zamanı gelmiştir O'nun için de. Ardında bıraktıklarına dönüp bakmadan mücadeleye katılır.

Kendal arkadaş, mücadelenin en kızgın ve zorlu döneminde gerilla saflarına katılır. Gerillaya ilk katıldığı yer olan Dersim'den sonra, 1997 yılının sonlarında Behdinan alanına geçer. Kendal arkadaş, gerillacılığın bütün ilklerini yaşadığı Dersim alanından ayrılırken, bir gün yeniden döneceğine dair kendine söz verir.

Bulunduğu alanlarda da yaşama coşkuyla katılır, savaşın en ön cephelerinde yer alır, ama yaşam sevincinin hemen kıyısında büyüyen bir özlem de vardır; Dersim. Gitmek için kaç defa öneride bulunmuştu, artık kendisi bile hatırlamıyordu.

2003 kışından sonra yapılan düzenlemede isminin Dersim grubunun içinde okunduğunu duyduğunda, inanamadı. Öyle çok beklemişti ki bugünü. Hayalleri bir bir gerçekleşiyordu Kendal arkadaşın.

2003 yılında şehit ***Nadir*** yoldaşın grubuyla tekrardan Dersim'e geçmek için hazırlık yaptığında, yüreğinde heyecan, sevinç, özlem vardı, gözlerinde güneşin ışığı. Uzun bir yol vardı aşmaları gereken, ama kimin umrundaydı, bu yolun sonunda Dersim'e ulaşmak vardı. Aslında o kadar uzak olan kendisine en yakın olandı.

Dersim'e olan sevgisini "bir gerillanın ilk şekillendiği yer, onun dünyaya geldiği yerdir" sözleriyle anlatırdı. Dersim O'nun için doğduğu topraklardı.

Kendal yoldaş, yaratılacak yaşamın amansız takipçisi ve özgür savaşçısı olmanın umudu ve kararlılığıyla kendisini katıyordu. Çünkü o da tarih karşısına başı dik çıkmak istiyordu.

İlk katıldığında O'na yaşamı her yönüyle öğreten ve kavratan, sonra da yanında şehadete ulaşan yoldaşlarını unutmadı hiçbir zaman. Yaşamın her anında onların aynasından baktı kendisine ve onlara göre, onların arkadaşlığına layık yaşadı. Ne zaman geçmiş pratiklerden söz etsek, ilk andıklarımız şehitler olurdu. Kendal arkadaş da *"onların benim üzerimdeki emeklerime sonuna kadar layık olacağım"* diyordu. Sadece sözcüklerle değil, duruşuyla, düşünceleriyle, savaşa katılımıyla, coşkusuyla da bağlılığını gösterdi ve şehit düştüğü ana kadar da verdiği sözlere göre yaşadı.

Kendal yoldaşın şahsında tüm devrim şehitlerimizin anıları önünde saygıyla eğiliyor, anılarına bağlı kalacağımızın sözünü yineliyoruz.

Mücadele arkadaşları

Gelecek kuşakların hocası

toprağa gömülmez ki
şehitlerimiz
yüreğimize gömeceğiz

Önder Apo

Adı, soyadı: **Feridun SARI**
Kod adı: **Orhan**
Doğum yeri ve tarihi: **Bismil 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Mayıs 2005 Ovacık/Dersim**

Onları tanıyanlar olarak, şehit yoldaşlarla yaşadığımız anları, tarihin bize bahşettiği bu emaneti ardıllarımıza aktarmak, tarihsel bir sorumluluk yüklemiştir bize. Bu sözleri birkaç kez okuduğumu hatırlıyorum. Bildiğim bir gerçeği tekrar tekrar yeniden öğrenir gibi okuyordum. Kendime bir çıkış noktası arıyordum yazabilmek için. Sanki bana yazma takatini okuduğum bu cümle verecekmiş gibi beklentiyle dolmuştum. Onları yazmak, anlatmak gerekiyordu, ama baş ucuma gelip oturan yeterince anlatamama korkusunu nasıl kaldıracaktım oradan? Yaralı kelimelerle onları ne kadar anlatabilirim, gerçekten hakkını verebilir miyim diye düşünüp duruyordum. Bazı şeylerin tarifi yoktu. Bir tek yaşamın en deli dolu zamanları anlatabilir onları. Bir tek hayat, birlikte nefes alıp vermek anlatabilir onları. Onlarla deli dolu yaşanır, ama sıra anlatmaya gelince önce kelimeler kanamaya başlar.

Bir duyumsama, hissetmedir onlarla dolu zamanlar. Aşk, acı, sevgi, nefret, yaşamın kanaması, gecenin karanlığını ağız dolusu gülüşleriyle parçalayanları, kırlarda hayatı incitmeden yürüyenleri, bir çocuğun şenliğinde azgın suların dalgalarıyla oynayanları, bunları yaşamayana, onlarla yaşamayana nasıl yaşatabilirim yazdıklarımla. Bu gerçekler söz konusu olunca en usta kalemler bile ancak gerçeğin sığ sularında kulaç atabilirler.

Avazım çıktığınca "ben o insanları tanıdım, onlarla güldüm, onlarla ağladım, onlarla bir lokma ekmeği paylaştım, onlarla aynı göğün yağmurlarında ıslandım, onları geceleri kayan yıldızları seyrettim" diye haykırmak istiyorum hayata. Onlarla yaşamak bir de sorumluluk demekti. Ben de tüm ya anlatamazsam korkularımı bir tarafa bırakıp, sarılıyorum kaleme. Başkaldırıyorum korkularıma, ruhumun onlarla dolu sıcaklığında eritiyorum tüm olmazları.

Ben de boynumun borcunu ödemeliydim. Elimden geldiğince her biri birer insanlık abidesi olan şehit yoldaşlarımı anlatmalıydım. Anlatmalıydım ki hem onlar unutulmasın, hem tarihte layık oldukları yerle-

ri bulsunlar hem de gelecek kuşaklara direnişle örülmüş bir miras kalsın.

Bu insanlık abidelerinden birisi de Orhan arkadaştı. Orhan yoldaşı 2000 yılının yaz aylarında tanıdım. 2 Ağustos geri çekilme kararıyla, Serhat eyaletinden geri çekilerek Xınere alanına gelen grubun içindeydi. Burada güçler yeniden düzenleniyordu. Orhan arkadaşın düzenlemesi de benimle aynı bölüğe ve time olmuştu.

Çok fazla bir pratiğim yoktu benim, dağlarda böylelerine yeni deniyordu ve ben bu kategorisindeydim. Eski arkadaşlara içten içe hayranlık duyar, ne zaman eski olacağımın heyecanıyla zamanı sayıyordum. En çok da Kuzey'den gelen arkadaşlaraydı hayranlığım. Onlar farklı insanlarmış gibi bir şeyler keşfeder gibi bakardım onlara.

Aslen Serhatlıydım, ama oraları hiç görmemiştim, o görmediğim toprakları Serhat eyaletinden gelen arkadaşların gözlerinde görmeye çalışıyordum. Bunun için de onlara ilgim çok daha fazlaydı. İşte hem o pratikte kalmış hem de eski olan bir arkadaşla aynı timdeydim. Öyle şanslı hissediyordum ki kendimi. O'ndan öğreneceğim çok şey vardı, bunu biliyordum.

Bir süre sonra Orhan arkadaşla bölüğün güvenlikçileri olarak seçildik. Yoğun çalışma temposu içinde o dönemde çok fazla sohbet etme imkanımız olmasa da, nöbet listesini hazırlamak için bir araya gelirken, bir de araya sohbetlerimizi sıkıştırırdık.

Orhan arkadaş Amedliydi. 1978 yılında Bismil'e bağlı Haciye köyünde dünyaya gelmişti. Kontrgerillalar tarafından katledilen Vedat Aydın'la aynı köydendi. İlkokulu Türkmen olan komşu köy Hacıye Tırka köyünde okumuştu. Çocukluğunda çalışkanlığı, zekası ve en çok da yaşıtlarını aşan olgun tavırlarıyla dikkat çeker. Okuldaki başarılarıyla çevrede yarattığı saygınlık, ortaokul ve lise dönemlerinde de devam eder.

1990'lı yıllar mücadelenin zirveleştiği ve savaşın en çok kızıştığı dönemlerdir. Bu dönemde Orhan arkadaşın bir abisi gerilla saflarına katılır. Katılımından kısa süre sonra da şehit düşer. Bu durum ve yaşanan gelişmeler Orhan arkadaşı oldukça etkiler.

Orhan arkadaş 1994 yılında lise ikinci sınıf

öğrencisiyken gerilla saflarına katılır, katılır katılmaz savaşın kalbi Botan'a gelir. Azimli bir gerilladır, çok atiktir, ama hiç olmaması gereken bir özelliği de vardır; uykusu ağırdır. Bu ağır uykusu O'nu çok zor durumlarla da karşı karşıya getirir. Uykunun ağırlığı savaşta ölüm demekti.

Bir defasında düşman gece bulundukları noktaya baskın düzenler, onca hengamenin için de bile uyumaya devam eder. Silah sesleriyle kendine geldiğinde ise düşmanın içinde bulur kendini. Neyse ki bir şey olmaz ve birkaç günlük aramadan sonra arkadaşlara ulaşmayı başarır.

Botan'da bir süre kaldıktan sonra aynı yıl Zap'a, oradan da Xakurke'ye geçer. Burada kapsamlı eğitimlerden geçer ve savaş bölüklerindeki yerini alır. 1996 yılında da Serhat'a gidecek grubun içinde yerini alır. Genel durumlardan dolayı o yıl Serhat'a geçemez ve Başkale'de kalır.

Orhan arkadaş eğitimlere güçlü katılan bir arkadaştı. Yanlış bulduğu şeyleri kabul etmez, eleştirirdi. Önemli olan bireysel haklılık değil, içine girilen davranışın örgüte ne kadar kazandırdığı ya da kaybettirdiğiydi. İşte Orhan arkadaş kendi duruşunu her zaman örgüt karşısında bu temelde ele alırdı. En belirgin özelliği buydu.

Olaylara sabırlı yaklaşıyordu. Bazen normal, sıradan gibi gelen bir yaklaşımın zamanla nasıl örgüte zarar verir duruma geldiğini anlatırdı ayrıntılarıyla, sabırla. Tam bir örgüt adamıydı.

1996 yılında gidemediği Serhat'a, 1997 yılında geçer. Burada 2-3 yıl boyunca çalışmalara katılır. 1997-98 kış üslenmeleri deşifre olunca, Serhat gücü olarak Erzurum eyaletine geçerler. Bu süreçte karşılaştıkları zorlukları anlata anlata bitiremezdi.

Orhan arkadaşın en dikkat çeken yanlarından biri de, konuşma üslubuydu. İnsanlarla o kadar güzel diyalog kurardı ki, O'nu bir kere dinleyenler ve konuşanlar kolay kolay unutamazdı. Her insanla paylaşacak bir şeyleri mutlaka vardı. İnsanları rahatlıkla etkileyip ikna ediyordu. Konuşmalarını bilimsel bir temele dayandırıyordu. Bu yüzden konuştuğu her insanda bir iz bırakmıştır mutlaka. Sözleri havada uçup giden, sıradanlığın rüzgarına kapılan türden değildi. Aklınızın, yüreğinizin bir yerine yerleştirip, yaşam karşısında bir silaha dönüştüreceğiniz türdendi. Her biri bir tecrübenin sonucunda söylenmiş olan sözler, O'nu tanıyan hiç kimsenin unutmamasına neden oluyordu.

Ben de unutmadım. Zaten yüreğimin, aklımın bir köşesine iliştirdiğim sözleri ve paylaşımlarımızın güzelliği buna asla izin vermez. Ama kelimeleri Orhan arkadaş kadar ustaca kullanıp, yazdığım şu yazıda O'na olan borcumu ödediğimi hissetmek isterdim, olmadı.

O'nu anlatmaya çalıştığım her satırda hep yarım, eksik kalan bir şeylerin olduğunu bilsem de "tarihin şen çocuklarının" yoldaşları olma şansını yakalamış olmak ve onları anlatacak birkaç söze sahip olmak, tarihin en büyük armağanıdır bizlere. Bununla avutuyorum yokluğunun acısını.

Mücadele arkadaşları

Keça dilderiya Peyman welat

Dema diçe
Rêber Apo dibîne,
Rêber Apo bi derbirîna
çavên xwe, dilê wê bi ziman
dike û dibêje; "tu jineke
isyankar î".
Ji ber ku Peyman
bi kûrayiya dilê xwe
ew hemêz kiribû

Nav û paşnav: **Şirin İSMAİL**

Navê kod: **Peyman**

Cih û dîroka bûyînê: **Kobanî, 1977**

Dîroka tevlîbûna têkoşînê: **1995**

Cih û dîroka şehadetê: **12'ê Gulanê 2005, Pûlir/Dersim**

Peyman keçeke di nava firehiya deştên mîna deryayên bêcîran de jiyabû. Lê me nizaniya ku bi tiştên bi çavan nedîtîn re dîjî. Dema bi lehengiyê re dijiya, bi delalî û azad di himbêza çiyayan de dijiya. Di dilê deryayan de çiya didîtin û dijiya. Ji bo wê herkes matmayî dibû. Çawa çiya nedîtine û bûye evîndarê çiyayan? Belkî pêlên deryayê hesidîbû çiyayên bilind û azadiya wan û jê re behsa çiyayan kiribe. Vê heval matmayî dihiştin.

Diyar bû ku ya girîng ne dîmenên li ber çavan in. Ya girîng ruhê bi isyan bû, ew ruhê ku mîna pêlên deryayan ji bêdengiya deryayê radibe û bilind dibişkive. Ji bo wê, herdem dişibiya xaka ku li ser ji dayîk bûyî û lê mezin bûyî. Çawa şevên deştan gul û nêrgiz li xwe kom dikirin, ew jî himbêz kiribû.

Peyman jî mîna navê xwe, bi her tiştî re peyman çêdikir û neviyên vê xaka zêrîn, zarokên delal li hawirdorê xwe kom dikirin.

Rêheval Peyman, di nava cîranên xwe yên ji netaweyên din de mezin bûbû. Lêbelê ji bo ku bibe jineke esîl ya gelê xwe, herdem xwe ji bandorên heyîn diparast. Dîsa li pîvanên civaka xwe ya feodal qet û qet nedinêriya, ku dixwestin wan pîvanan pê bidin daqurtandin. Her wisa çavên wê tim li mezinayî û lehengiyê bû; lewma isyana dilê wê bi bêsebiriyê re rû bi rû dihişt. Ji bo wê jî dixwest gelek zû ber bi kesayeta jina ku dibe layîqî dayîka xwedawend û neviya wan ya esîl ve bibeze û bi her awayî kedê bide.

Ew xwêdana mîna barana bibereket ji rûyan dibarî, riya wê diyar û zelaltir dikir. Vê wisa kir ku ji heval, cîran, malbat û dostên xwe veqete û berê xwe da çiyayên azad. Mîna ku dilê tevan bi xwe re bibe, çavên herkesî li riya wê bû.

Ya rast, taybetmendiyên wê yên xweş bandora xwe li herkesekî kiribû û ciyê xwe çêkiribû di nava jiyana wan de. Ji bo wê jî herkes di bin bandora wê de mabû. Lê rastiya hizir û xeyalên wê ew bû ku bibe jineke şoreşger û bi ramanên azad li çiyayên azad û li ber bahoza ezmûna lehengiyê bibe dengê dilê jina ku bi hesreta azadiyê ye.

Ji bo ku bigihîje van xeyal û daxwaziyên xwe, diviya mirovê azad bibîne da zanibe ka li çiyayên azad jiyaneke azad çawa tê afirandin û diviya henaseyeke wî bayê azadiyê bi qasî ku têra tevayî rayên wê yên xetimî û bêhenase mayîn bike, henaseyek ewqas kûr û mezin kişand hundirê xwe. Bi dîtina mirovê azad re, gelekî nêzî armanca xwe dibû.

Dema diçe Rêber Apo dibîne, Rêber Apo bi derbirîna çavên xwe, dilê wê bi ziman dike û dibêje; "tu jineke isyankar î". Ji ber ku Peyman bi kûrayiya dilê xwe ew hemêz kiribû, rastiya xwe mîna wêneyekî li ber çavên serokatiyê raxistibû. Serokatî didomîne û dibêje; "çima tu pora xwe dirêj nakî, jin bi pora xwe xweşik e." Peyman keçeke têgihîştî bû, dema wisa bihîst, êdî zaniya jineke xweşik, ne tenê dil û mejî, di heman demê de bejna wê jî parçeyek e ku wê temam dike. Ji ber wê herdem pora xwe dirêj dikir.

Dema bi cilên leşkerî, bi çek û rext keziyên xwe jî dihonandin û berdidan, di çavên mirov de ka jina tolhildêr ya ber bi serkeftinê ve difire çawa ya, nîşan dida. Bi rastî jî kesayeteke pir li hevhatî bû û di her hêlê de xwe bi pêş ve biribû.

Mirov nizane kîjan hêlên wê bêje. Gelek tijî bû, bi taybetî di hêla huner de xwedîbehre bû. Lêbelê wê dixwest hêz û behreyên xwe tevan li serê çiyayên Dersimê, li warê isyanê bi isyana dilê xwe re par ve bike, rêça Zîlanan bigire û bidomîne.

Bi rastî jî gelek zor e ku mirov kesayeta şehîdan bîne ziman. Ji ber wê ez jî pir diêşim ku nikarim îfade bikim. Lê ji ber ku di zaroktiyê de em bi hev re jiyabûn, min tim dixwest di nava têkoşîna azadiyê de jî wê bibînim û bi vê hevaltiyê tevî rêhevalan van rojan par ve bikin. Kêm be jî xeyalên min pêk hatin.

Demeke kurt be jî em bi hev re man û ew kesayeta min dîtî, ez hê jî heyranê wê me. Kesayeteke armancmezin, tijî û tim çav li kesayeteke zana û serkeftî bû. Ji ber wê ez heyranê keddayîna wê ya hevalan bûm. Di heman demê de asta zanebûna bi dest xistî, herdem bi hevalan re par ve dikir û tim keda hevalên xwe jî bi ya xwe re bilind dikir. Xwediyê jiyaneke biserûber bû, ku bihata xwestin, fermî bû, bihata xwestin, zarok bû û bihata xwestin jî, ji henekan dagirtî bû.

Carekê dema rola Edûlê dikir, min got he-

vala Peyman, Edûlê ji kîjan devera Kurdistanê bû. Wê jî henek kirin, got; "ji nava Kobanê ye." Di navbera kesayeta wê ya mal û tevgerê de cudabûneke gelek mezin hebû. Ew cudabûn jî kûrbûna di felsefeya Rêber Apo de bû. Di wî warî de xwe gihadibû kesayeta jina ku êdî berhem bide û li keda Rêber Apo xwedî derkeve.

Ez jî dixwazim wê xwesteka wê û şehîdên me yên azadiyê yên xeyalên wan di nîvî de mayîn bidomînim. Mîna hevalê wan yê têkoşîna azadiyê. Ew ji bo me ronahiyek bû. Bandor li me kirin û ronahiya wan em kişandin nava xeyalên azadiyê. Min ti caran xeyal nekiribû ku ez xebera şehîdbûna wê bibihîzim, ji ber ku di dilê min de nemirek bû û dîsa jî nemir e. Çawa ku her tim min hêz jê digirt, ezê ji bêmiriniya wê jî hêzê bigirim.

Hevalê wê yê têkoşînê

Dersim dağlarında deniz kokusu

Yüreklere gizlenen
şehitlere
bir roman,
bir şiir yazın
Önder Apo

Adı, soyadı: **Cemil Doğu BAŞARAN**
Kod adı: **Zafer**
Doğum yeri ve tarihi: **İstanbul 26 Mayıs 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **1998 Balkanlar**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Mayıs 2005, Ovacık/Dersim**

Yine gece olmuştu. Yollar zindan karanlığı gibi kapanmıştı. Kara perdeler örtülmüş ve çocukları korku yutmuştu gece karanlığında. Ve karanlıkta saklı gece, yalnız yıldızlara yol bırakmıştı. Yıldızlara arkadaşlık yapıyordu. Şafak vakti gelince, rüyalar son buluyordu. Aydınlık, pencereden içeri girdi. Bu ateşten top, cam ve demiri etkisiz kılıyor ve insanın yüzüne vuruyordu. Temiz bir nefesi içine çekercesine, kalbinin ve beyninin damarlarını uyandırıyordu. Sevgiyi hissettiriyordu.

Baharın çiçekleri Zafer'in gönlünde açıyordu. Kokusu ve rengi heyecan yaratıyordu. Çünkü çocukluktan kalma korkular kalmamıştı. Zindan demirlerini parçalamıştı. Zafer artık kendi gözleriyle görüyor, gördüklerine anlamlar yüklüyordu. Artık çocukluk sona ermişti. Hayata dair kararları kendisinin verdiği yaşa gelmişti Zafer.

Yaşadığı çevrenin hemen hepsi solcuydu. Bu çevre, O'nun şekillenmesinde de büyük bir etkide bulunmuştu. Fakir ve kendi halinde bir Türk aileden geliyordu. Herhangi bir siyasi hareketin içinde değildi ailesi. Zafer arkadaş devrimciliğin bir aile geleneği olmadığını biliyordu. Durmadan okuyor, kendini eğitiyor ve salt çevresinde anlatılanlarla yetinmiyordu. Her şeyi sorguluyor, ulaştığı sonuçlara göre de hareket ediyordu.

Devrimcilik bir yaşam tarzıydı O'nun için. Türk'tü ve Kürtlerin varlığından bile haberi olmamıştı daha önce. Kürt sorununu duyduğu zaman da çok fazla ilgilenmemişti, fakat okul yıllarında Kürt öğrencileriyle aynı sıraları paylaşıp, Kürt öğrencilerin yaşadığı sorunlara tanıklık etmesi sorgulamalarını da derinleştirmişti.

Çevresinde daha önce hiç görmediği bir eşitsizliğin olduğunu anlamakla kalmaz, bunu iliklerine dek hissetmeye başlar. Bu eşitsizlik sadece sınıfsal değil, aynı zamanda ulusaldır. Kendisinin sahip olduğu haklara Kürt öğrencilerin sahip olmadığını, onların hor görüldüğünü, ezildiğini görür. İşte o zaman Kürt halkı hakkında bildiklerinin ne kadar az olduğunu ve 'halkların kardeşliği' sözünün kendi bulunduğu çevre içinde özü-

ne inmeden söylenmiş bir gelenek haline geldiğini anlar. Sorun çok daha derin ve yakıcı olduğundan, birkaç şekilsel belirleme ile bunu atlamanın doğru olmadığını da...

Newrozlarda ve serhildanlarda halkın coşkusuna karşı düşmanın baskı ve işkencelerini görünce adeta sarsılır. Ve beyninde şimşekler çakar. Meraklı biri olduğundan meseleyi daha derinliğine anlamak ister.

Bu yıllarda Avrupa'ya çıkar. Avrupa'da Kürtlerle daha yakın ilişkiler içine girer ve Kürtlere olan sempatisi artar. Sol bir çevrenin içindedir yine, burada ilişkilendiği Kürtler aracılığıyla partiyi tanır. Düzenlenen miting ve toplantılara katılır. Sempati duyup bir şeyler yapmama O'nun karakterine terstir. Gençlik hareketinde faaliyet yürütmeye başlar.

Deniz Gezmiş'in söylemiş olduğu cümleler kulaklarında bir çan gibi çınlar: *"Yaşasın Türk ve Kürt halklarının kardeşliği."* Gençlik hareketinin içinde çalışmaya başlayınca mücadeleyi iyi tanır, mücadeleyi tanıdıkça faaliyet alanını genişletir ve çalışmalara daha aktif katılır.

15 Şubat komplosuna karşı ayağa kalkan milyonların içinde yerini en ön saflarda alır. Sesini milyonların sesine katar. Bir halkın ezilmeye çalışılması, bir halk önderinin insanlık dışı bir uygulama ile tutuklanıp teslim edilmesi O'nu derinden sarsar ve gerillaya katılma kararı verir.

Kararını vermiştir bir kere. Örgüt O'na her ne kadar bulunduğu yerde çalışmalara katılmasını, şimdi dağa gitmemesini söylese de ısrarının önüne geçemez. O'nun buralarda dayanabilecek bir anı bile kalmamıştır. Bu istek ve kararıyla dağların yolunu tutar.

Zafer arkadaş, 1999 yılında parti saflarına katılır. Yaşamında yeni bir sayfa açılmıştır. Sessizliği ve sıcak kanlılığıyla, mütevazı ve fedakar duruşuyla kısa sürede arkadaşlar içinde sevilen biri olur.

Her ne kadar yeni de olsa, eksiklikleri kabul etmez, eleştirir ve doğrusunun nasıl olması gerektiğini dile getirirdi.

Önder Apo'ya sonuna kadar bağlıydı. Parti içerisinde birçok Türk arkadaş gibi O da farklı, kendine has özellikleriyle çabucak ortama katılan aktif insanlardan biriydi. Yanında bir yanlış yapıldığında direkt müdahale

Zafer (Cemil Doğu Başaran)

eden, kendine güvenen biriydi. Bir şeyin yarım kalmasından rahatsızlık duyardı.

En son, 2004 yılının mayıs ayında Amed eyaletinde gördüm O'nu. Eski coşkusu ve moralinden hiçbir şey kaybetmemişti, hala ilk günkü gibiydi. Dersim eyaletinin yolcusuydu. Amed eyaletinde kaldıkları süre zarfında bir an önce gitmek için en çok Zafer arkadaş acele ediyordu. Niye bu kadar acele ettiğini sorduğumda da *"keşke sen yerimde olsaydın, benim düşündüğümü düşünseydin o zaman anlardın beni"* derdi.

Neler düşünebileceğini anlamaya çalıştım. Sözlerinin arkasında saklı olan bu hasret neydi? Dersim dağlarının hangi halktan olursa olsun devrimcilere ev sahipliği yapması mı, yoksa çok önceleri verilmiş bir sözün nihayet gerçekleşiyor olmasının heyecanı mı? Kısacık bir cümle ile üzerinde düşüneceğim onlarca sır, hayal bırakıp gitmişti Zafer. Bu sözlerin ardında yatan ihtimalin hangisi olduğunu benim çözmemi istedi sanki. Gerisini tamamlamadı. Dersim dağlarına kavuşmak için neden bu kadar sabırsız olduğunu anlatmadı. Bir sır verir gibi, bir ozan gibi, söylediği sözleri herkes O'nu tanıdığı kadar anlasın istedi belki de. Sessizliğinin ardında söylenmeyen binlerce kelimeden sırrını çözecek olanı herkes kendi bulsun istedi. O zaman anladım ki gözleri Dersim'den başka bir şey görmüyor. Devrimcilerin hiç boş bırakmadığı bu dağlarda savaşmanın anlamı ile bir başka gururluydu. Bana bunu söylüyordu sözlerinden daha çok şey anlatan gözleri. Sırrı çözdüğümü anlamış gibi gülümsedi memnuniyetle. Ve zamana karşı yarışır gibi yola koyuldu Dersim grupuyla birlikte.

Yönlerini özgürlüğün kıblesine çevirdiler. Zafer öyle yürüyordu ki, patikada izi görünmüyordu. Kanatlanıp uçarcasına yürüyordu yıllardır hayalini kurduğu dağlara. Yüzündeki gülümsemeyi hiç eksik etmiyordu. Amed ormanları O'nunla gülümsüyordu. Gözlerindeki ayışığı Munzur'un akışı gibiydi. Asi, sevdalı, acılı ve her bakanı kendine bağlayacak kadar sevgiye çağıran bakışları ile Munzur olmuştu.

Dersim, Zafer kıblesi oldu o kıran kırana süren çatışmanın ardından. Bir kez daha bu dağlara sevdalanmanın vazgeçilmez sebebi oldu O ve yoldaşlarının kahramanlığı. 9 can, yılın dokuz ayı oldular. Güz, yaz, bahar ya da kış olsa da mevsim, Onların direnişi göğümüzden eksilmeyen güneş gibi ısıttı içimizi. Sözlerimizi bize hatırlatan takvim gibi, on iki aya dağıldı her birinin sureti.

Zafer yoldaş bahar ayları oldu. Dersim dağlarında deniz kokusu bıraktı biraz. Ve yiğitliğin, insanlık adına savaşmanın en güzel örneği oldu. Bunca kirletilmiş bir dünyada kardeşçe, insanca yaşamanın en ağır bedeli oldu. 12 Mayıs günü binlerce yıldız içerisinde en parlak dokuz yıldız oldular. Söz veriyoruz, davanızı yarıda bırakmayacağız, sonuna kadar amaçlarınıza sahip çıkacağız

Mücadele arkadaşları

gözlerinde bir damla yaş olup
kirpiklerine düşmek
yanaklarından süzülüp dudaklarına
ve
yıllarca özlemini çektiğim toprağa düşmek
ağla ülkem
gözlerinde bir damla yaşım ben
ayçiçeği misali
boynu bükük ülkem
toprağı beyaza boyar
papatya misali
kefenimle dönersem
sakın ağlama
zılgıtlar eşliğinde
kalbine göm beni

Özgürlük ütopyan büyüktü

Bütün gitmeler bir isyan ateşi tutuşturuyor içimizde. Bir haykırış oluyor yüreğimizde yeri göğü inleten. Ve bir söze dönüşüyor yürekten yüreğe akan

Adı, soyadı: **Halil AKAN**
Kod adı: **Deniz URFA**
Doğum yeri ve tarihi: **Kurugül Urfa, 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999, Xınere**
Şehadet tarihi ve yeri: **13 Mayıs 2005, Dersim**

Hani gitmeler erkendir deriz ya, erken olmayan, zamanında olan gitmeler de var mıdır acaba diye soruyorum günlerdir kendime. Ve verdiğim hiçbir cevap yetmiyor acımı biraz olsun dindirmeye. Adını durmadan telaffuz ederek tutmaya çalışıyorum hayallerimin ellerinden. Biz hayallerimizi birlikte büyütmüştük, kendimizi birbirimizde çoğalttığımız gibi. Birlikte bütün zorluklara, engellere göğüs gerdiğimiz ve başarının sevincini birlikte coşkuyla karşıladığımız gibi. Hani kendini çoğaltmaların zamanı yoktur, ama ne zaman "merhaba" dökülse dudaklarımızdan bir sessizlik fırtınası başlıyor içimizde.

Bütün gitmeler bir isyan ateşi tutuşturuyor içimizde. Bir haykırış oluyor yüreğimizde yeri göğü inleten. Ve bir söze dönüşüyor yürekten yüreğe akan. Sözlerimiz de bizim gibi uzun yollara düşüyordu ve ulaştığı her yere izini düşürüp devam ediyordu yolculuğuna. Ve unutmadık verdiğimiz sözleri, hayallerimizi, yapacaklarımızı ve en önemlisi seni, sizleri. Her ateş başı sohbetimizin baş konuğu oluyorsun. Herkes sende gördüğü şeyi anlatıyor, daha o sözünü bitirmeden diğeri hemen söze girip gördüğü başka bir özelliğini açıyor. Sen söz konusu olunca senin hakkında düşündüklerimiz, hissettiklerimiz nasıl da ortaklaşıyor, paylaştığımız yaşam gibi, gülüşlerimiz gibi, birlikte uzun bir yolculuğa çıkmak gibi.

Senin en belirgin özelliğin, öğrendiklerinle yetinmemen ve kendini hiçbir zaman yeterli görmemendi. Bunun için de her şeyden öğrendiklerin ve öğreneceklerin oluyordu. Yaşam en öğretici okuldu.

Her şeyden çıkarılacak dersler vardı ve sen öğrendiğin her şeyi coşkuyla gelip bizlerle paylaşırdın. Paylaşırken de hep mütevazıydın. Yani sen aldığın kadar vermesini de biliyordun. Su gibi kitap da okurdun, ama senin için esas olan yaşamda edindiğin tecrübelerdi.

Uzun yolları aşıp, gecelerin rüzgarını kah önümüze kah arkamıza alarak yürüdük, kaç pusudan geçtiğimizin hiç hesabını tutma gereği duymadık. Operasyonların ortasında kaldık bazen, ama çemberleri aşıp yolumuza devam ettik inatla. O uzun yol yürüyüşümüz epey tecrübe kazandırmıştı bize, ama daha öğrenmemiz gereken çok

şey vardı. Savaşta tam piştiğimiz söylenemezdi henüz. İhanete, vahşi düşman gerçeğine karşı kendini savunmak için daha fazla tecrübe kazanman gerekiyordu.

Ve ilk kurşunla yaralanmış, sonra da hainlerin eline geçmiştin. Her ne kadar birçok konuda daha kazanman gereken çok tecrübe olsa da, yaralı ele geçtiğinde ne yapacağın, nasıl direneceğin konusunda oldukça nettin. Netliğin en büyük tecrübendi.

Zaten sen adını boşuna Deniz koymamıştın. Deniz kadar birikime sahiptin. Belki fiziki olarak zorlanıyordun, çok fazla yaşam tecrüben yoktu. Ama sen, kendindeki bilinmeyen ve görülmeyenleri yaşam duruşunla anlatarak gösteriyordun.

Yoldaşlarınla bir ömür boyu hatırlanacak kadar değerli paylaşımların oldu. Dağalara geldiğinde ilk öğrendiğin şey yoldaşlığın sıcaklığıydı.

Yürüyüşlerde en çok zorlananlarımızdandın. Ama herkesten daha çok kendine yüklenendin. Hepimizden daha büyük inat ve iddiaya sahiptin. Nerenin yolcusu olduğunu ve neyi aradığını bilendin. 'Nasıl yaşamalıyız'a cevap aradın. Deniz denildiğinde hepimizin aklına hem çok olgun, bilgin hem de güler yüzlü ve moralli bir yoldaş gelirdi. Çok olgun, ilkeli, radikal ve tavır sahibiydin. En zorlu koşullarda dahi hep güler, şarkı söyler, moral verirdin. En zorlandığın, en yorulduğun yolculuklardan sonra bile en canlımızdın, yoldaşlarına en fazla hizmet edendin.

Bütün zamanlarda benimlesin. Seni unutursam yaşama ters düşerim. Ve kendime, bağlı olduğum değrelere ihanet ederim. Biz unutmayı ihanetten saydık sevgili yoldaşım.

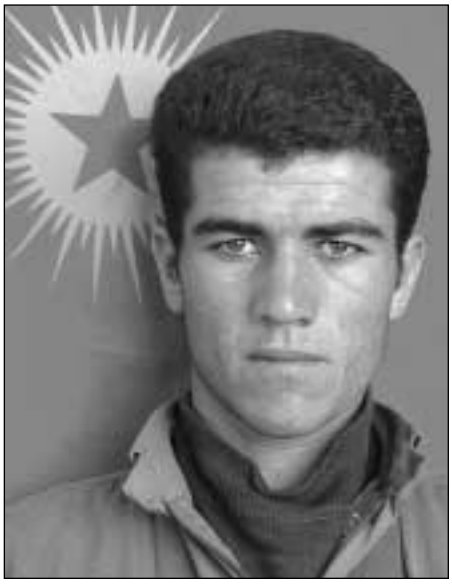
Soğuğu hissetmemek için o güzel sesinle mırıldandığın türkülerin eşliğindeki halayımızı, kışın karlı havalardaki kar topu oynayışımızı, askeri eğitimlerimizi ve pratikteki canlılığını hep anımsayacağım. Bir de derin tartışma ve esprilerimizi. Adeta hepsi bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçiyor. Seni buraya sığdırmam mümkün değil Deniz yoldaş. Dedim ya, özgürlük ütopyan çok büyükktü. O ütopyanın hepsini bu kısa yol arasında yazmam mümkün değil. Yazılamayan ve yazılacak olan o kadar çok şey var ki, hepsinin bilincindeyim. Affına sığınıyorum. Seni bu yazıyla anlatamadığımı biliyorum, ama söz veriyorum ki yoldaşlığımıza layık olacağım.

"Deniz koydum adını kederi bende kaldı"

Mücadele arkadaşları

Hevalê Şoreş di nava şoreşê de şoreşek di kesayeta xwe de çekir

Dema xeyalên ciwanekî pêk tên, ti astengiyan nas nake, zor û zehmetî tev li ber hêviya wî dihelin. Ji bo wê jî, hevalê Şoreş di nava gerîla de zû pijiya

Nav û paşnav: **Ciwan Bilo MURAT**
Navê kod: **Şoreş**
Cih û dîroka bûyînê: **Efrîn, 1984**
Dîroka tevlîbûna têkoşînê: **2001 Efrîn**
Cih û dîroka şehadetê: **14'ê Gulanê 2005, Bagok/Mêrdîn**

Dema riya azadiyê ronahî dibe, gava qeflên koletiyê dest bi şkestinê dikin, dema bayê azadiyê xwe ji çiyayan berdide deştan û dema ramanê azad di mejiyê mirovekî re diherike, wê demê ti qeyd û bend nikarin li pêşiya wî mirovî bibin asteng. Bi taybetî gava ev mirov dema xwe ya herî ciwan dijî.

Çawa ku her tim ciwan bûne dînamîka civakan û pêngavên mezin; vê yekê ti wateya xwe di roja me ya îro de jî winda nekiriye. Her netewe, welat û rêxistin dixwaze şaxê xwe berde nava ciwanan û wan bike alîgirê xwe. Di dawiyê de hilbijartin li ser wî ciwanî dimîne ku riya xwe diyar bike. Bi vê têgihîştinê hevalê Şoreş jî ket nava lêgerînê, gihîşt wê baweriyê ku eger ciwanek bixwaze nirxê xwe yê ciwaniyê fêm bike û rast bi kar bîne, divê bizane ku riya wê enceq di felsefe, raman û îdeolojiya Rêber Apo afirandî re derbas dibe. Û bi vê baweriyê hê di temenê xwe yê ciwan de ku di 17 saliya xwe de bû tevlî refên rêxistinê bû. Nedixwest ciwaniya xwe di nava gemara pergala xwînmij de biborîne û bi vê yekê kêfxweşiya xwe heta dawiyê jî anî ziman.

Pişt re bi wê germayiya xwe derbasî nava refên gerîla bû. Piştî ku perwerdeya xwe ya leşkerî li Qendîlê dît, hat tevlî tabûra me ya li Dola Şehîdan bû. Min li wir nas kir. Weke min gotî, dema xeyalên ciwanekî pêk tên, ti astengiyan nas nake, zor û zehmetî tev li ber hêviya wî dihelin. Ji bo wê jî, hevalê Şoreş di nava gerîla de zû pijiya. Fêrî jiyana çiyan bû. Mirov

Şoreş (Ciwan Bilo Murat)

ev tişt pir bi rihetî di nava jiyanê de di kesayeta hevalê Şoreş de didîtin.

Tevlîbûna wî ya jiyan û perwerdeyê bi taybetî ya leşkerî pir bi germayî çêdibû. Di nava perwerdeya leşkerî de pir bi liv û lebat bû. Jîrbûna wî ji herkesî re dibû mînak û mirov dihesidiyê. Hevalê Şoreş ji sporê pir hes dikir û di sporê de mirov dibû heyranê heyecana wî. Ti caran moralê xwe xirab nedikir. Ji ber wê jî her hevalî jê hez dikir û te digot qey ev çendê salan e li serê çiya û di nava gerîlayan de ye.

Di nava hevalên rêveberiyê de her yekî dixwest ku tevlî tîm û taxima wî bibe. Xwe bi giştî tevlî jiyanê dikir. Heta sala 2003'yan, piştî ku tabûra me bi giştî ji bo çûna Bakur hat amadekirin -ku ev timî xwesteka wî bû-, ji bo ku derbasî qada şer bib tevlîbûna xwe xurtir kir û di gel yekîneya xwe ya li Gabar -warê Egîdan- tevlî perwerdeyê bû. Piştî demekê ji wir jî derbasî herêma Mêrdînê bû.

Di 14'ê Gulana 2005'an de, di operesyoneke dijmin de -ku 9 rojan domand- bi ketina kemînê, tevlî karwanê şehîdên nemir bû. Bi wî awayî hevalê Şoreş di 21 saliya xwe de, şoreşa kesayetê di dilê xwe de gihand asta herî bilind û volkana dilê wî bû xwîn bi ser bedana Bagokê de herikî. Dengê wolkana dilê wî, di nava dil û mejiyê me de ye. Li berambe-rî rûmeta şehîdan em soza xwe nû dikin.

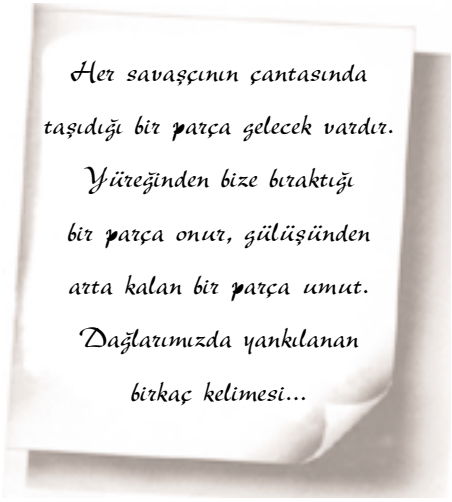
Hevalên wî yê têkoşînê

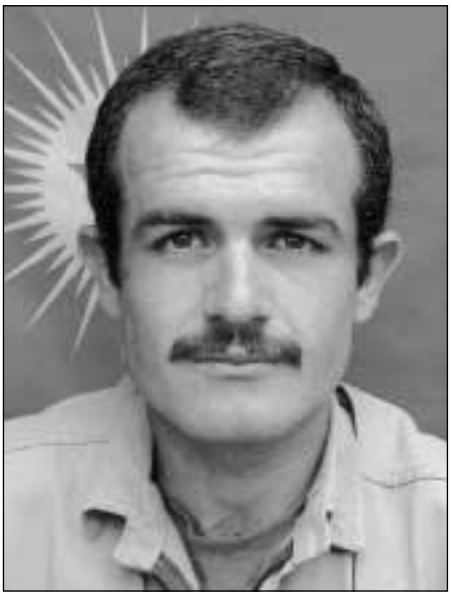

bakabilmek çocuk
bir çocuk gözüyle yaşamak
görebilmek
dostluğu sevgiyi coşkuyu
tutabilmek ellerini
hissedebilmek
yürek ısıtan sıcaklığını
katabilmek onu da
özgür yaşam kavgamıza
göğüs gerebilmek onunla
denizin hırçın dalgalarına
haykırabilmek
uçsuz bucaksız mavi okyanuslara
yaşam seni özgür yaşayacağız
belki yıpranacak narin bedenleri
bu eşit olmayan savaşta
ama sel olup akacak ömürleri
bu kavgada
her bir damlasında yaşamın bereketini
sunacaktır insanlığa

Ş. Baran

Mutluluk her gün çoğalırdı sen Gabar'da iken

Adı, soyadı: **Mahmut M. EMİN**
Kod adı: **Doğan HASEKİ**
Doğum yeri ve tarihi: **Haseki 1980**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999**
Şehadet tarihi ve yeri: **16 Mayıs 2005, Siirt şehir merkezi**

Çocuklar beyaz bir sayfa gibidir. Büyüdükçe toplumu, çevresine dair öğrendikleri cümle olur beyaz sayfasına. Böylece karakteri, çizgileri belirginleşir. İnsan denen gerçek, yuvasını kurar gökyüzüne. Kimi dilenci olur, bir avuç umut uğruna; kimi sadakaya sarılır gibi sarılır örs ve çekice, demirci olur. Zamanı döver, demir yerine. Dilencinin avucuna bir tutam umut bırakan, demircinin ise elinden kılıcı alan... Savaşçının herkese söyleyeceği bir sözü var nasıl olsa. Dilenciye de, demirciye de, patronlara da... Çarkından çıkan adalete uzatır kılıcı. Parlayan metal, yüreğin inancı, beynin gücüyle savurur kendini. İşte böyledir savaşçı...

Kürdistan'ın yaman gerçekliğinde, sömürgenin oyunlarına aldırmadan, büyüdükçe yüreğine ve zihnine her zaman güzel ve iyiyi işlemiş olan yoldaşım. Gabar'ın coşkulu emekçisi, savaşçı Doğan yoldaş. Geleceğe verdiği renkli, ışıklı umutlarıyla yüzü hep güleç savaşçı...

Doğan arkadaşı Gabar'da görür görmez 'herhalde bu arkadaş hayatının en mutlu ve en coşkulu gününü yaşıyor' demiştim kendi kendime. Daha sonraki günlerde ise anladım ki O, bir ömrün hepsini tüm zorluk ve çirkinliklere rağmen coşkulu ve moralli yaşaya ve yaşamaya devam edecek edecek kararlı bir arkadaş. Yüreği her gün asi bir tay gibi uçsuz bucaksız ovalarda dolaşıyor.

Doğan arkadaş 2002 yılında yaptığı öneri temelinde Kandil'den Gabar'a geçmişti. Gabar O'nun için Dicle'nin sevdasıydı, özgürlüğe vurgun yüreklerin en güzel meskeniydi. Kendini bildi bileli yüreğinde hep taşıdığı ve gün geçtikçe büyüyen bir Gabar sevdası vardı. Gabar'a büyük bir coşkuyla gelmiş, burada kısa bir sürede araziyi tanıyıp, çalışmalara aktif katılmaya başlamıştı. En çok olmak istediği yerde, bir ömrü doldurmaya yetecek kadar anlamlarla bezenmiş bir yaşamı yaşıyor, bu yaşam için elinden geleni esirgemeden, bir an olsun durmadan çabalıyor, Gabar'ın insan emeğiyle güzelleşen dağlarına yeni güzellikler katıyordu duruşuyla, katılımıyla.

Daha önce pratik bir alanda kalmamış olmasına rağmen, pratik kabiliyeti ve yeteneğiyle kısa bir sürede alandaki tüm görev ve işlerde öncü konuma gelmişti. Kişiliğindeki samimiyeti ve açık sözlülüğü ile diyaloga geçtiği tüm arkadaşlarla sıcak ilişkiler kurmayı ve çevresindeki arkadaşlara da moral değer vermeyi başaran bir yoldaştı. Kurallı ve disiplinli bir gerillacılık yürüten Doğan arkadaş, bununla yoldaşlarını korumayı da başarmıştı. Bu alanda bulunduğu süre içerisinde morali ve halkçı özellikleri, O'na karşı büyük bir sevginin oluşmasını sağlamıştı. Hesapsız ve çıkarsız bir katılımla üstün bir moral ve coşkuyla küçük büyük demeden her göreve koşuyor, yaşamın her alanına katılım gösteriyordu.

Propaganda yapma birikimi olmamasına rağmen, O'nu tanıyan bütün halk kesimi O'na bağlanmış ve sevmişti. O, söyleyeceklerini yüreğinden damıtıp akıtırdı halkının kalbine. Her eylemini yüreğini katıp yaptığından, sözcüklere gerek kalmazdı. Sözün para etmediği bir savaşta, her şey yüreğin anlattığı kadardı ne de olsa.

1 Haziran hamlesinin başlaması ile birlikte coşkusuna coşku katan Doğan arkadaş, girdiği tüm eylemlerde cesareti ve tecrübesiyle öncülük etti. Adaletsizliklere karşı kılıç bileyen bir savaşçıydı O. Yanlışlıklara karşı çıkmayı, tavır sahibi olmayı bir ilke edinen Doğan yoldaş, bu yönüyle her zaman inanılan ve güvenilen bir arkadaş oldu. Yoldaşlığa bağlılığı kendinde bir yaşam çizgisi haline getiren Doğan arkadaş, şehit düşen arkadaşlarının intikamını almayı her zaman yüreğinde bir borç saymış ve elinden geldiğince bu borcu düşmana kinini kusarak ödemeye çalışmıştır.

Doğan arkadaş, düşmanın Siirt'te hem halk hem de gerillalar üzerinde zulüm estirdiği, yoğun bir baskı uyguladığı bir dönemde, Siirt'te yapılması kararlaştırılan eyleme ısrarlı önerisi sonucu katılır. Eyleme Kendal Midyat arkadaşla birlikte giderler. İkisi de birbirinden heyecanlıydı, düşmanın yaptıkları

Doğan (Mahmut M.Emin)

Doğan (Mahmut M.Emin)

karşılıksız kalmayacaktı. Yüreklerini bir kez daha başarının inancıyla bileyip vedalaşmışlardı bizlerle gün batımında.

Karanlığın içine dalıp eylemi gerçekleştirecekleri yere doğru gittiler. Her yolun bir dönüşü vardı ve biz onları burada vedalaştığımız yerde bekliyor olacaktık.

Sonra şehir merkezinden yükselen silah seslerini duyduk. Silah sesleri erken yükselmişti, soru işaretleriyle dolup taşıyordu beynimizin içi. Bu sorunun cevabını da ancak Doğan ve Kendal arkadaşlardan alabilecektik ve biz onları sabırsızlıkla beklemeye başlamıştık bile.

Doğan ve Kendal arkadaş henüz eylem yerine ulaşamadan bir komplo sonucu şehit düşmüşlerdi. Teslimiyete hayır sloganlarıyla sonuna kadar kahramanca direnmişlerdi. Direnişleri yediden yetmişe herkesin dilindeydi. Onlardan söz eden herkes büyük bir gururla anıyordu isimlerini.

PKK'nin çıkışıyla birlikte Kürdistan topraklarına ekilen yoldaşlık tohumu, Doğan ve Kendal arkadaşların eyleme gitme coşkusuyla, direnişleriyle bir kez daha bayrağını dalgalandırmıştı bu topraklarda. Onlar, Apocuların bu topraklara ektiği yoldaşlığın bir filizi oldular.

Her savaşçının çantasında taşıdığı bir parça gelecek vardır. Yüreğinden bize bıraktığı bir parça onur, gülüşünden arta kalan bir parça umut. Dağlarımızda yankılanan birkaç kelimesi...

Her savaşçı yaşamını başkalarının yaşamına bahşedebilir. Çantasında bıraktığı gülüşleri, umutları, sevdaları bir başkasının toplayacağını bilmenin huzuru ile atılır her eyleme. Pusuları bu huzurla yarar, kuşatmaları böyle deler. Ve ölüm kaçınılmaz bir son olduğunda başı dik yürümeyi de bilir. Ölüme hor bakmaz; yeri geldi mi ölmesini de bilir. Bütün bilmeleri insana emanet etmenin bilimidir onlar.

Bu dünya üzerinde umut, sevda, onur ve özgürlük adına ne varsa savaşçıların rüzgarı taşır bütün coğrafyalara onları. Eli kanlı cellatların bilinci körelmişlerden sakladığı ne kadar gerçek varsa, onların rüzgarı aralar gerçeğin üstünü kapatan karanlık perdeyi. Savaşçıların ışığı, sisli göğü aralayan bir parça güneş gibi aydınlatır yeni serüvenlere atılmak isteyen herkesin yolunu. Bizler de o bilmeye sadık kalarak, onlar gibi yaşamayı ve gerektiğinde ölmeyi bilerek anılarına bağlı kalacağız.

Mücadele arkadaşları

Doğan (Mahmut M.Emin)

Şiyar (Bahattin Yılmaz)

Susma sessizliğim
Ruhları patlatıcasına bağır
Kimse dokunmasın sana
Sana ve umutlarına
Susma
İhaneti patlatıcasına bağır
İsyanına kaldır
Teslim alınmış yürekleri
Kırılsın zincirler
Özgürlükle yarenlik uğruna
Edebileşen çığlığım
Zafere soluk alana dek

Ş.Rojbin Serhat

Yürekli kahramana

Şimdiden umudumuz yeşeriyor karlar altında berfinlerle birlikte. Lapa lapa kar yağarken üzerimize, biz doğacak olan güneşin sarı sıcağıyla ısıtmaya başlıyoruz yüreğimizi

Adı, soyadı: **Abdülaziz ÜRÜN**
Kod adı: **Kendal**
Doğum yeri ve tarihi: **Midyat 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1998 Botan**
Şehadet tarihi ve yeri: **16 Mayıs 2005, Siirt şehir merkezi**

Karlar Gabar'ı sarmış, artık güneş sancılanarak doğuyor. Her ışına bir adak sunuyoruz gülüşlerimizle. Bizleri kucaklayan anamız, geçen üç mevsimin yorgunluğu ile beyazlarını giymiş bir gelin nazı ile giriyor günümüze. Tam kara bulutları aralayıp doğacakken, utangaç bir eda ile geri çekiliyor güneş. Terk edecek bizi, ama gitme diyemiyoruz. Çünkü o kanuna alışacak kadar büyütmüşüz yüreğimizi. Bir kış daha yetim kalacağız. Bir bahara daha susayacağız, bir daha yırtmaya çalışacağız kışın aman vermez inadını. Anamızın ak elbisesine, yeşile dair bir öpücük konduracağız Gabar'ın alnına...

Şimdiden umudumuz yeşeriyor karlar altında berfinlerle birlikte. Lapa lapa kar yağarken üzerimize, biz doğacak olan güneşin sarı sıcağıyla ısıtmaya başlıyoruz yüreğimizi. Biliyoruz ki bu topraklarda gri bulutlara galip gelen hep güneşin sıcağı olur. Biliyoruz ki bu topraklarda gökyüzünde hep masmavi bulutlar hükmünü icra eder. Bunun için de kışın zemheri soğuklarına rağmen hep yeşildir umutlarımız, baharın tadındadır.

İşte böyle bir günde, dışarıda lapa lapa kar yağarken, biz managamızın ortasında gümbür gümbür yanan sobamızın etrafına oturmuş, şimdiden bahar özlemlerimizi dillendiriyoruz. Soğuk az evvelki kadar delip geçmiyor sanki. İçimiz bir başka ısınıyor bahar olunca sohbetlerimizin konusu. Hele de baharı Gabar'da karşılayacağımızı düşününce bir başka coşku seline kapılıp gidiyoruz.

Bir arkadaş dalga geçiyor; 'kibritçi kız gibi hayallerimizle ısınıyoruz biz de' diyor. Bahardan bahsedince bile, kar eriyecek diye dalga geçiyor bir arkadaş. Hani abartmasak, doğaüstü güçlerimizin olduğuna bile inanacak kadar ısındık bu bahar sohbeti ile.

Sonbaharda stokladığımız cevizleri yiyoruz. Biliyoruz ki şimdi diğer mangalarda da arkadaşlar cevizleri yeme faaliyetini yürütüyor. Kırmaya çalıştığımız cevizler fırlayınca, onları bulma yarışına giriyoruz. Bizi ciddileştiren savaşın inadına, çocukluğumuzu

yaşıyoruz. İşte böyle anlarda yoldaşlarının yanındayken bile özlüyorsun onları. Pratikte doyasıya konuşma fırsatı bulamadıklarının gözlerine dalıp dalıp gidiyorsun. Soruyorum, o sevgi hangi sarayda, hangi padişahın yüreğini fethetmiş, hangi şatodaki prenses mutlu? Sevginin hangi padişan yüreğini fethettiğini, hangi prensesin mutlu olduğunu bilemezsem de ve bu konuyla çok ilgili olmasam da, şu an dağ başlarında birkaç metre karelik mangalarda kalan bütün arkadaşların mutlu olduğunu ve sevginin hepsinin yüreğini fethettiğini biliyorum. Ve diyorum ki birbirini sevmeye susayan herkes yudumlamalıdır dağ başlarındaki yoldaşlığı.

Bu duygu deryasında yüzerken, bir ses duydum, *"heval müsaade var mı"* diyordu ses. Ses bir erkek arkadaşa aitti. Biz bayan arkadaşlar birbirimize bakıp misafirimizin yerini yapmaya çalıştık. Küçük mangamızın kapısındaki yağmurluğu kaldırdığımızda şaşırıp kaldık. Baştan aşağıya kadar ıslak, soğukta elleri üşümüş, ıslak çoraplarını ellerinde tutmuş, buyur edilmeyi bekliyordu müsaade isteyen arkadaş. Şaşkınlıktan sonra içeri aldık O'nu.

Böyle tanıdım Kendal'ı. Mütevazı bir duruşu, sempatik bir edası vardı. Bize gelişinin nedenini anlatmaya çalışırken, ciddi ve sade bir ifade kapladı yüzünü. *"Heval ben Mardin'den geldiğimden beri, yani bir aydır banyo yapmamıştım, yeni fırsat buldum. Sizin sobanız varmış, elbiselerimi kurutmaya geldim"* dedi.

O'na, rahat hareket edeceği bir yer açtık. Sohbetimize kaldığımız yerden devam edince, O da bize katıldı. Sanki bizden biriymiş gibi, sanki hep yanımızdaymış gibi ilgili yaklaştı konuya. Biz de O'nu ilk kez görmemize ve tanımamıza rağmen yabancı görmedik zaten.

Uzun bir süre az sayıda arkadaşla kaldığı belli oluyordu. Paylaşıma susamıştı. O bize Mardin'den söz etti, biz de O'na Gabar'dan. Ama Gabar'ın güzelliklerinde hepimiz hemfikirdik. Soba O'nu ısıttıkça, gülüşleri de ısınmıştı. Yoldaş yanlarımızla ağırladık O'nu. Cevizli 'kırtlama şekeri' ile O'na çay verdiğimizde, şekere bakakalmıştı. Kadın icadı deyip açıklama yapmıştım. O gün öyle geçmişti.

Sonra bir görev için çıkacağımız yolculuk öncesinde vedalaşırken görmüştüm O'nu. O da bizim gibi vedalaşıyordu. Hemen önümdeki sıradaydı. Karlar dizi aşıyordu ve biz dört beş gün yürüyecektik. Eldiven, bere ve

parkelerimizi kuşanmış yola düşmüştük. Arkadaşlardan biraz uzaklaşınca, düşmemek için dikkatimi toplayıp karı ayaklarımla yırtmaya çalıştım. Kendal arkadaş yakınlaşınca hıçkıra hıçkıra ağladığını gördüm. İçime bir kaygı düştü. neden ağladığını bilmiyor, bilmemek meraklandırıyordu beni. Arkadaşların yanına gidip neden bu kadar üzgün olduğunu sordum. Arkadaşlar, farklı bir alana gideceği için ağladığını söylediler. İşte o an çok sevindim. Emekten, zorlukla yaratılan yoldaşlıktan ayrılmak istemiyordu. Gabar'ın ve burayı mesken eyleyen bizlerin bir parçası olmuştu. O'nu böyle üzgün ve hüznün gölgesinde görünce, bir çocuğun anasından ayrılma öyküsü canlandı belleğimde. Gitmesi gerektiğini biliyor, ama bunu bilmek ayrılığın acısını hafifletmeye yetmiyordu.

Duygularını bilinç ile yoğurmuş, anlam yolunun yolcusu Kendal... Kısa tanıdım, az tanıdım, ama özünü tanıdım. Vardı sende bir yoldaş mayası. Gözlerin, bu devrime ait olduğunu anlatıyordu bize. Yol boyu koşturan, herkese yardım eden, her ara verildiğinde ateş yakan, çay yapan sendin. Yaptığımız kısa sohbetlerde ne denli arı, saf bir ruhun olduğunu anladım.

Bir Cudi taşı vermiştim sana, efsaneler diyarından bir armağan. O diyarın efsanesinin içinde senin direnişinin de yer alacağını bilemeden yaptım bunu. İstemem böyle doğaüstü güç. Her şey, söylenen her söz, verilen küçük bir hediye bile ölümden sonra insana bir şeyler anlatan acı bir tesadüfe dönüyor işte böyle. İstemem böyle hissediş ben.

O kış günü, mangamızın kapısını çaldığın gün kadar insan, o kadar gerçek olup yanımızda olmanı isterdim ne yalan söyleyeyim. Ama bir efsanenin içinde yer almanın büyüsünü sana bahşetti ölümle yüzleşmen. Ben efsaneler diyarından verdiğim o taşı bir dahaki karşılaşmamızda bana gösterip 'bak hala saklıyorum' demeni beklerken umutla, sen efsanenin içine işlemiş bir yiğitlik oldun.

Kendal arkadaş saha toplantısından sonra tekrar Gabar'a dönme önerisini ve eylem projesini sunmuştu. Önerisi kabul edilmişti ve bunun için anlatılmaz derecede mutluydu. Gabar'dan ayrılma acısını tekrar Gabar'a iade etmek için dönüyordu. Basret'in cenneti ile buluşmaya, sarnıçlarda yüreğini yıkamaya gidiyordu. O, yangının nerede söneceğini biliyordu. Gülümseyerek ayrıldık. Yeryüzünün bilinmeyen cennetine gitti. Yol üstü yoldaşlıklar her zaman daha şirin, daha özlenen olur. Kendal da öyle bir yoldaştı. Sevgiye değerdi. Aydın yüzü geleceği aydınlatır gibi duruyordu. Çok fazla tanımamama rağmen hemen sevmiştim O'nu. Sevilesi olanı sevgi bulur zaten. Ve yoldaş odur.

İçimdeki yangına bir kıvılcım daha eklendi Kendal'ın Siirt eyleminde komplo sonucu şehit düştüğünü duyduğumda. Gabar bir öz evladını daha kaybetti. Bir yiğit daha söküldü ana kucağından. Ve bir yoldaş daha titretti yüreğimizi demekten alamadım kendimi.

Anına saygılı yaşamayı amaç biliyoruz. Bizde bıraktığın iz, yolumuz olacak.

Mücadele arkadaşları

Ali Fıratlı olsun yolculuk

Şehidin anısında ısrar, gerekeni yapmak daha sonraki bütün şehitleri bağladığı gibi, yaşayanları da kesin yaşam çizgisi haline getirdi. Ve bu da eşittir savaş çizgisi. Halk savaşı çizgisine kadar da taşırıldı

Önder Apo

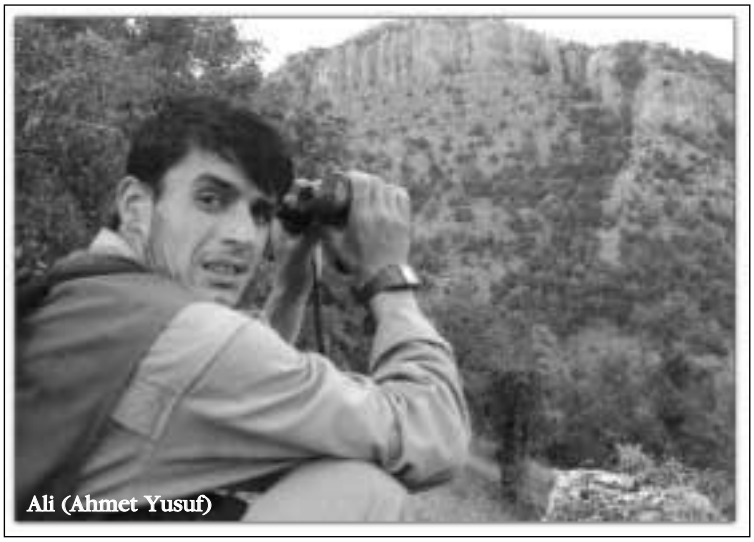

Adı, soyadı: **Ahmet YUSUF**
Kod adı: **Ali**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1995 Halep**
Şehadet tarihi ve yeri: **17 Mayıs 2005, Esendere/ komplo sonucu**

Adı, soyadı: **Kawa TEYYAR**
Kod adı: **Fırat FERMAN**
Doğum yeri ve tarihi: **Hewler 1980**
Mücadeleye katılım tarihi: **1997**
Şehadet tarihi ve yeri: **17 Mayıs 2005 Esendere/Komplo sonucu**

Onurlu semboller olarak belleklerimize girdiğiniz ay, şehitler ayına denk geldi. Yüreklerde belirgin izler bırakan yoldaşların en istikrarlısı ve en canlısıydınız. Bazı insanlar vardır, belli davranış ve düşünceleriyle sivrilirler. Bazen tek bir söz o insanların hayata bakışını, ölçülerini anlamanıza, bazen tek bir davranış sırtınızı gönül rahatlığı ile dayayacak bir yoldaş sıcaklığı bulduğunuza inandırmaya yeter. Her şeyin amansız bir sınavdan geçtiği ateşten günlerde tek bir söz, davranış bağlar insanı bir başkasına. Ancak bir ömrün insana vereceği kadar derin olan bu bağlılıklar, bıçak sırtında yürünen böyle kısa zamanlarda yaratılır. Ve zamanın her şeyi eskiten arsızlığına meydan

Ali (Ahmet Yusuf)

okur bu bağlılıklar. Zihinlerimize kazınan kahramanlık suretleri bunu anlatır bize. Sizin bizlerde yarattığınız bağlılık da bundandı. Olağan, sıradan olmaktan uzak bambaşka bir duruşunuz vardı. Eyleminizin dili, içi boşaltılmış tüm anlamları bir fırtına gibi katardı önüne. Geriye dingin bir bağ, insana huzur veren sevginiz kalırdı. Hizmeti insanca yapmaktı sizinki. Sıradan olana, alışılana, kader diye sunulana öfke duymak, bunun için fırtınalarda ilerlemekti. Doruklardan seyredebilmekti hayatı. İnadına kendi yüklediği anlamlarla yaşamaktı.

Siz istikrarın ve sabrın militanlarısınız. Öncenizde olduğu gibi, sonranızda da geldiler ve gelmeye devam ediyorlar davaya baş koyanlar. Ve dava uğruna canını ortaya koyanlar tüm yürekliliklerıyle, içtenlikleriyle sizi yaşıyor, sizi izliyorlar. O görkemli iradeyi izliyorlar. Sonuç hep aynı. İntikamın acıyı dindiren tek teselli olduğu bir ülkede, göğünde düşmanın soluğu gezinen bir ülkede soluyan insanların davranışları da başka türlü olamazdı zaten. Bu yüzden ölüm hain bir komplo ile bağlılığınızı ölçmeye çalıştığında, tereddütsüz bir biçimde gözlerinizi doruklara diktiniz. Sanki önceden biliyordunuz olacakları ve direnmede birbirinize sıra vermeyecek kadar nettiniz düşman karşısında. Bedenleriniz sürüklendi, bedenleriniz parçalandı ve siz inadına doruklara diktiğiniz gözlerinizle yüceldiniz. Direnişiniz hainleri karanlıklara gömerken, sizi güneşin aydınlığın taşıdı.

Bizler ne hızlı yaşayıp genç ölenlerdeniz, ne de her gün öleceğimize bir gün ölelim diyenlerdeniz. Özgürlük tohumunu ekmekten bıkmayan, yaşarken de ölürken de özgürleşenleriz. Ali ve Fırat yoldaş, yıllar geçtikçe güzelleşen, yıllar geçtikçe özgürleşen bireyler oldular. Hepimiz sevdik ve bağlandık. Zagroslar'daki birçok sıradanlık bu iki yoldaşın yaşamda yarattıkları ile yerle bir oldu. Durgunluk ve bayağılık gün geçtikçe, emek arttıkça aşıldı. Tüm maddi düzenek muğlaklığa karşı acımasızlıkla cevap veriyordu. Çünkü Zagros zordu. Zor ve inat Zagros'un savaş tarihinden kopan kelimelerdendi. Ali yoldaş, *"buna kahramanca hazırlanmak gerekir"* diyordu. Sıradan bir insanın canına kastedecek tüm

Ali (Ahmet Yusuf) Fırat (Kawa Teyyar)

Ali (Ahmet Yusuf) Fırat (Kawa Teyyar)

tehlike ve yüreğinin huzurunu bozacak tüm tedirginlikler, sizin yüzünüzün haritasında hiç olmadı. Siz tehlikeleri yaşamı güzelleştirmek için atıldığınız serüvenlere dönüştürmesini bildiniz. Ateşli, atılgan ve inatçı yaşamınızla korkulacak tüm acı gerçekleri sıradan kıldınız. Ali ve Fırat yoldaş bu mertebeye çoktan erişmişlerdi. Zagros onların yüreklerine köz bastı. Köz bastı ki sürprizlere, tesadüflere ve beklenmeyene karşı acı hissetmesinler. Yıllardır koşan, çabalayan, bağlanan ve özleyen insanların izinden devam ettiler ve şimdiden kendilerini özlettiler.

Zagros'taki emek olgusu, içindeyken anlaşılmıyor. Birçok konuda kudretimizi unuttuğumuz zamanlarda Zagros'tan bir selam gelir. Asi ve sıcak... Farklıdır oradan gelen selam. 'Yaşadıklarımızı unutma' der gibidir. 'Onlar, yaşanması gerektiği için değil, biz istediğimiz için öyle hırçın ve öyle deli yaşandı' der. Yıllanmış Zagros emekçileri Ali ve Fırat'ın hocaları olsalar da Ali'den sabır ve umut, Fırat'tan emek ve irade alarak devam ediyorlar yürümeye.

Daha ne kaldı ki? Buna en yüksek coşkusunu katarak yürüyecek arkadaşlara serkeftin! Unutmamak sahiplenmektir. Reber, Welat, Mervan, Haydar ve Zerdeşt; ihanet, işbirlikçilik, ihbar, inkar ve imhaya teker teker meydan okudular. Onların yaşayıp savaştığı yerdeyiz, onlarlayız, ayrılamayız. Ne onlardan ne de Zagros'tan ayrılamayız, ayrılmayacağız. Fırat ve Ali'nin inancıyla kucaklıyoruz yeni günü. Gözlerimizde onlardan bir bakış, gülüş kaldı diye, sımsıkı kapatıyoruz gözlerimizi güçlü bir merhaba ve güçlü bir merhabalaşma ile.

Fırat o kadar sakindi ki, kızgınlığı da, sevinci de yüzünden zor okunurdu. Duyguları çoktan pişmişti, ama dışarıya çıkmak istemiyordu, gerek de görmüyordu. Fırat davranış ve emeğiyle, bütün çıplaklığıyla bize kim olduğunu zaten gösteriyordu. Zagros'ta olan arkadaşlar gibi Zagros yürekliler de Fırat'ı tanıyordu. 1997 yılından bugüne, deftere sığmayacak kadar görev tamamlayıcısı, yüreklere sığmayacak kadar neşe dolu ve sade...

Candan, yürekli zeytin gözlümüze ne demeli. On yılını tamamlamış, sağlam bir edayla en güzel olanı yakalayana dek yürüyeceğini haykıran Ali yoldaşa. O da Fırat

Ali (Ahmet Yusuf)

Fırat (Kawa Teyyar) Ali (Ahmet Yusuf)

Uğruna ölümlere gidilen
bir sevdadır yaşam
adına ister türküler yakılsın
ister günlük güneşlik resimler çizilsin
kanın kızıllığı işler damarlarıma
ve keskin bir barut kokusu var
soluk alışlarımda
gözlerimde umut ve acı
gözlerimde özlem ve haykırış vardır
eller tetikte yürek sevgide
her an
ölümüne gidecek bekleyişte
her an ölümlere inat
haykırmaktayım
"savaşmak yaşamaktır" diye

Fırat (Kawa Teyyar)

gibi yeri gelince giz küpü, yeri gelince içindeki her şeyi bir çırpıda anlatacak kadar paylaşımcı idi.

Onlar yıllardır bu kavgada yüreklerini sınadılar ve yüreğin düşmana karşı bükülmez bir bilek kadar sağlam durması gerektiğini öğrendiler. Yürekler bazen o kadar zorlanır ki, olanlara inanmaz. Dağ yürekliler iki can daha verdiler. Ama daha şimdiden kabaran yürekleriyle, yücelttikleri bedellerle sabaha hazırlar. Yeni gelen günü Fırat gibi Ali gibi karşılamaya hazırlar.

Özgürlük mücadelesinde unutulmayan en yakıcı gerçeklik, ihanet ve şehitlerdir. Biz de bu yolun yolcuları olarak beyinlerimizi ihanete karşı sıkı, yüreklerimizi şehitlere karşı ferah tutarak görevlerimize aşk ile sarılacağız. Gözlerimiz dolsa da, sizi dimdik bir duruşla, içimizin en sıcak yanıyla selamlıyoruz. Sizi unutmayacağız.

Mücadele arkadaşları

Gönüllere taht kuran Zagroslar'da
iki ceylandı Onlar
söz verdiler, gönül bağladılar
mevziden mevziye koşarken
bu diyarlarda
boyun eğmediler hiç
başkaldırdılar
zaten başkaldırı onlarda gizliydi

dağlarda aslanlar gibi çarpışırken
birer kıvılcımdılar bazen
bazen de sönmez bir ateş topuydular
yürekleri isyan ateşi dolu
dağdan dağa
ovadan ovaya
taştan taşa ve diyardan diyara
yayıldılar yıldızların altında

gökte uçan şahin,
iki asi savaşçıydılar Zagroslar'da
yürekleri Ağrı kadar büyük,
Avaşin gibi berrak,
Cilo gibi asi,
Carçella gibi görkemli,
Govendê gibi heybetliydi

baharda karların zirvelerde erimesiyle
açan kardelen çiçeğiydiler
seher vakti
gökyüzü maviye çalıyordu
yıldızların eşliğinde
ve bu semaların maviliğinde
seher yıldızının yanında
iki yıldız kaydı,
iki can düştü toprağa
fırtınalar koptu gökyüzünde
yer yerinden sarsıldı dağlarda
iki kardelen kök saldı toprağa

yeniden filizlensin diye hayat
baharla zirvelerde.
kardelen çiçekleri açtı tekrar seher vakti

gökyüzü mavimsi çalıyordu
seher yıldızının yanında
iki yıldız kaydı
iki fidan devrildi
iki can düştü toprağa
gökyüzünde fırtınalar koptu
yer yerinden sarsıldı
dağlarda tomurcukları açtı
toprağa kök salan kardelenlerin

Zagroslar'da iki ceylandı onlar
yeniden filizlenen birer kardelendiler

/Mücadele arkadaşları

Ali (Ahmet Yusuf) Fırat (Kawa Teyyar)

Rûkeniya Zarokan

Dengê te dibîhîzim,
di nava xwezaya bedew de
Rûkeniya te dibînim,
di nergiz û gulên çiyayan de

Adı, soyadı: **Felek ER**
Kod adı: **Ronahi AMANOS**
Doğum yeri ve tarihi: **Pervari 1986**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999 Amonos**
Şehadet tarihi ve yeri: **19 Mayıs 2005, Kandil/Güney Kürdistan**

Di qîrîna zarokan de dibînim wêneyê te.

Di awaza dayîkan de dibihîzim hest û ramanên te yên bedew.

Di naveroka jiyanê de têdigîhîjim rastiya te, rêhevalê min.

Dengê te dibîhîzim, di nava xwezaya bedew de.

Rûkeniya te dibînim, di nergiz û gulên çiyayan de.

Di lûtkeyên bilind de temaşe dikim, hêrs û azweriya te.

Di stiran, helbest û wêjeyan de dibînim êş û hesreta te ya bêdawî. Dibînim û dipirsim; gelo, çima her tişt wisa nîvco dimîne an jî herdem kêm e? Tu dikarî bersiva min bidî, hevalê min.

Hevalê Ronahî, rûkeniya zarokan, azweriya lehiyan û hesreta dilê lehengên çiyayan. Niha pênûsa min dilerize hevala min, dilê min diherike weke çemê Dîcle, hêrs dibe, bêzar dibe û weke volqanê dikele. Peyv di avakirina hevokan de û afirandina wateya Ronahî de pir zorê dikişîne. Lewre her tişt di nava hesret û bendewariyê de ye. Di nava rêwîtiya jiyanê de ye. Ev rêwîtiya ku ne sekna wê heye, ne jî dawiya wê. Her tim meş e, herdem domandin e û herdem herikandina felsefeya ramanên mirovên rêwî.

Hevala Ronahî di temenekî piçûk de beşdarî refên gerîla bû. Di beşdarbûna xwe de pir bi zor û rastiyan re rû bir û ma. Di wî temenê xwe de jiyana zindanê dît. Hê negihîştibû, hesret û meskenê azadiyê, jiyana tarî ya ku di nava çar dîwaran de ye. Ev ji bo wê weke ezmûnê bû. Ev ezmûna jiyanê bû, ev ezmûna xweafirandin û ketina nava rastiyên bedew bû. Û hevala Ronahî ev ceribandina xwe ya jiyanê bi awayekî serkeftî derbas kir. Lewre Ronahî riya xwe diyar kiribû û di rêwîtiya wê de jî armanca wê ya yekê gihatina xaka pîroz bû.

Dema ez dihizirim rûkeniya wê tê ber çavê min. Lêgerîna wê û ciwanbûna wê. Belkî pir tişt di dilê

wê de veşartî man û nikariya bi lêv bike, lê Ronahî ezmûna xwe ya didoyan jî li hemberê kevneşopiyê da. Ew hevaleke ciwan bû. Dixwest ku bi awayekî zû bigihîje dawiya rêwîtiya xwe. Dizaniya ku her çiqas mirov di meşa xwe de giran be, an jî hêdî hêdî bimeşe, wê ewqas li dawiyê bimîne û ji gelek bedewiyan dûr bikeve. Nakokiya hebûn û tinebûnê, reş û spî, xirabî û başî. Ev nakokiyên ku di herikîna jiyanê de herdem derdikevin pêşberî mirovan.

Di vir de, mirov an di vê bihevçûnê de bi ser dikeve û xwe ji nû ve diafirîne, an jî ev bihevçûn mirov bi xwe re belav dike û berûvajî dike. Ronahî jî di riya xwe de hilbijartinek kir. Hem li hemberê xwe, hem li hemberê rastiyên ku ji me re biyanî ne, helwest girt. Ronahî jiyaneke rûken bû, Ronahî rastiya bihevçûnê bû, Ronahî li hemberê rêwîtiya biyanî helwestek bû.

Hevalê wê yê têkoşînê

PKK'de hemen herkesi bu şehitler partisinin bir elemanı haline getirerek görevimizi yaptığımıza inanıyoruz. Hiç kimse benden başka türlü bir particilik, beklemesin. Benim yürüttüğüm particilik, şehitler particiliğidir. Onların yolunda yürüme ve gerektiğinde şehit olma particiliğidir. Bu parti böyle yürüyor ve zafere kadar da böyle yürüyecektir

Önder Apo

Dılo ile Diyar'ın öyküsü

İki güzel yüreğin içine dokunmak öyle kolay olmasa gerek. Sere serpe olsa da yürekleri, onlarınki kızıl bir kahramanlık öyküsüdür

Adı, soyadı: **Erkan KARAKAYA**
Kod adı: **Dılovan MAZLUM**
Doğum yeri ve tarihi: **Malazgirt 1983**
Mücadeleye katılım tarihi: **2000 İstanbul**
Şehadet tarihi ve yeri: **20 Mayıs 2005 Erzincan/komplo sonucu**

Öyle anlar olur ki, anlamak istediğiniz her hikayede dilinizden dökülen kelimelerin eli ayağı tutmaz olur. İfadenin gözü kör, cümlenin dili lal olur. Harfler zavallılaşır, kelimeler bu kadar dar olmaktan utanç duyarlar. Bir dilin bütün sözcüklerini bir araya toplasanız bile yetmez içinizdeki söylenmemiş sözlere. Onlara dair anlatılacaklar sığmaz hiçbir benzetmeye. Ve kelimelere sığmayan acılar, yarımlar, söylenmemiş sözler, ölümün keskin bir kılıç gibi kestiği kavuşma umutları en güvenli yerine, ruhunuzun bir köşesine çekilirler. Çaresizliktir size yazdıran ve yazmanın kar etmediğini bilerek yarım bıraktıran. İşte bunu bilmek acıdır. Onları yaşarken okuma, ruhları ile dolma ve ölümleri yazma cenderesi sıkıştırır yüreğinizi. İşte böylesi anlarda, kelimelere yalvarası geliyor insanın Dılo'yu anlatsın diye. Türkülere sarılası geliyor insanın Diyar'ı söylesin diye... Yeter ki bu ifadesizlik bir ifade bulsun...

İki güzel yüreğin içine dokunmak öyle kolay olmasa gerek. Sere serpe olsa da yürekleri, onlarınki kızıl bir kahramanlık öyküsüdür.

Dağlarda buluşan iki havari; biri Malazgirtli, diğeri Adıyamanlı. Onları dağa taşıran aynı öfke, aynı amaç. Esarete isyanlarıyla haykıran iki sevgi dolu yürektiler. Dağlılaştıkça yürekleri, onlar yoldaşlaştılar. Sempatik yapıları onları buluşturmuştu. Güney'de geçirdikleri tufan zamanlar yetmemişti onlara. Beraber Dersim'e yol aldılar, savaşın tililisiyle... Ülkeyi baştan başa seyre daldılar. Cudi'nin kayalarına çizdiler hayallerini, Gabar'da bıraktılar yüreklerinin yarısını. Hele Dılovan aşık olmuştu Gabar'a. Dersim yolcusuydu. Lakin bir Gabarlı gibi konuşuyor, onu dillendiriyordu. Gabar'ın tarihi hakkında edindiği bilgiler olmuştu ve anlatıp duruyordu onlar yaşamışçasına.

Diyar ise Gabar'ın küçük ekmeklerine şaşıp kalmıştı. Dılovan'ın olduğu yer kahkaha deryasıydı. Arkadaşların O'na olan sempatisinden olacak ki,

ismi Dılo olmuştu. Dılo'nun olduğu yerde gülmemek, neşeli olmamak o ortama hakaretti. Sorumlu, içli, espritüel, gerçek gücünü hep gizli tutan bir yapısı vardı. Diyar ise, Adıyamanlı ve yurtsever olmayan bir aileden olmasına rağmen ülke sevgisiyle dolu, derin bakan, derin anlayan ve bunları yaşamıyla gösteren bir özelliğe sahipti. Sözün eylemin gölgesinde kaldığı bir zamandı çünkü. Savaşta, fırtınada, boranda yaşayan bir savaşçıydı. Kelimeler, eylemin sıcaklığı, barutun kokusu olmadan anlamını bulmaz, boşlukta sallanıp dururdu. Eylemin güzelleştirdiği kelimeleri vardı. Bundan gayrısını temiz bakışlarından anlardık. Dersim'de en sıcak çatışmaların savaşçısı idi.

Bu iki yiğidi buluşturan neydi? Dağda, yoldaşlıkta, Dersim'de, Erzincan'da... İşte öykünün sonu, çılgın zamanların birlikteliğinin hüzün akan anı ve sonu. O anı sadece onlar biliyor. O birlikteliğin sonunu sadece onlar biliyor. Onun dışında bütün bilmeler yalan...

Yaşamın en güzel anlarını birlikte yaşayan, gençliğini dağlarla paylaşan iki yüreğin son anı, son hissi neydi, ölümü nasıl paylaştılar? Bu, onların birlikte götüreceği bir sır. Hepimiz bir parçasını kendimizde sakladığımız tılsımlı bir kolye gibi kendimize saklayacağız. Ve bir gün karşılaştığımızda, hepimizde kalan parçaları birleştirip bu direnişin sırrına, ölümü paylaşmanın kutsallığına erişeceğiz. Ölümle yüzleşecekleri anı bile kendileri belirlediler. Ruhlarında kopan fırtına, bedenlerine dar gelen intikam duygusu, zamanın rüzgarını tersine çevirecek cesaretleri ile yola koyuldular. Kararlı bakışlar ve gururla gecenin koynunda ilerlediler hedeflerine.

Günlerden bir gün Erzincan birimi tümüyle göreve gidiyor. Noktada yalnızca Diyar ve Dılo kalıyor. Arkadaşlar gece 12'de görevden döndükten sonra uyuyorlar. İkisi de nöbet tutacaklarını söylüyorlar. Arkadaşlar sabah uyandıklarında ikisini de göremiyorlar. Onlar gecenin karanlığını yırtıp sabahlara, güne varıyorlar. Onlar yüreklerinin fırtınalarını dindirmeye gidiyorlar. Onlar öykülerini son bir destanla süsleyene dek gidiyorlar. Arkadaşlar baş uçlarına bırakılmış bir nota rastlıyorlar. Notta yazılanlar şaşırtsa da, yapacak şey kalmamıştır zamanın hızı karşısında. Zamanın rüzgarını tersine çevirecek cesaretlerine diyecek söz bulunamıyor. Onlar çoktan kanatlanarak uçup uzaklaşmışlardı oralardan. Notta, *"bir eylem yapmak için gidiyoruz. Birçok arkadaş şehit düştü, onların intikamını almak için gidiyoruz"* diye ya-

Dılovan (Erkan Karakaya)

zılıdır. Kelimelerle değil, düşmana sıktıkları kurşunlarla anlatacaklar gerisini. Bu kısacık nottan geri kalanını o tılsımlı kolyenin içinde saklıyorlar. 'Siz bulun' dercesine, 'ardımızdan gelin ki yarım kalan sözlerimizi tamamlayalım' dercesine.

Sonrası bir daha görüşmemek oldu. Erzincan'ın bir köyüne ihtiyaçları için uğrayıp çıkıyorlar. Köyden fazla uzak olmayan kamışların içinde kalmaya karar veriyorlar. Burada hayallerini süsleyen eylemi yüreklerine nakşediyorlar. Volkana dönen yüreklerine su serpmeyi düşlüyorlar yapılan ihbardan habersiz. Hayaller onları ihanetin sahte gerçeğinden uzaklaştırmış, dünyanın sahte yüzünü göremez olmuştu düşlerle bezeli bakışları. Ağzından vahşetin salyası akan düşman sarmıştı etraflarını. "Teslim ol!"

Kuşatmaya alınır düşler. İşte burada bütün kelimeler yitirir işlevini. Ortak yaşamın ortak hatası ayıracak onları, beraber olsalar da ayrılacaklar. Ruhlar aynı ışık hüzmesinde buluşsa da, son kez bakacaklar birbirlerinin gözlerine. "Teslim ol!" Kim teslim olacak? Dılo mu bırakır Diyar'ı? Diyar mı terk eder Dılo'yu? Okudukları ortak yaşam kitabında yoktur böyle bir söz. O sözü duymaz kulakları. Kilitli kalır hayalleri o kuytulukta. Kanatlanmanın gölgesi bile uğramıyor onlara. Oysa içlerindeki eylem coşkusu onları göklere uçurur. Her şeyi paylaşan yürekleri, şimdi en acı duyguları paylaşım zamanına gelmiştir. Beraber bu yangını göğüslüyorlar şimdi. Onların içsel yangınları yetmiyormuş gibi, düşman teslim çağrılarına cevap alamayınca kamışları ateşe verir. Dört bir yanlarını ateş sarar. Kahramanların çelik yürekleri erimez.... Ya bedenleri? Ateşler harlandıkça harlanıyor. Ateş kutsallığını kirletiyor düşman. Kürt'ün direniş silahı ateş, düşmanın elinde bir canavara dönüşüyor. Ama yine de ateşte sınanmak diyorlar buna onlar. Yükselen alevler göğe yalvarıyor. Alevlerin yakarışı her şeyi susturuyor. Susma zamanıdır artık. Bir tek ateş konuşuyor, bir tek ateş yalıyor hayallerini... O an baştan ayağa yanmadır. Ateşin iblisi alevleri yutmaya çalıştıkça, yürekler direnç oluyor. Bu ateş savaşımı sürerken, ateşin orta yerinde bir patlama sesi yükseliyor. Gerisini sormayın sözler tutsak... İki körpe yüreğe yer bulamayan dünyanın soğuk simasını tokatlıyor sıcak yürekler. Tarih ihanete uğramıyor. Evlatları alnına kara leke çalmıyor.

Dılovan (Erkan Karakaya)

Beden yanıp küle dönse de, ruh semalara değdiriyor alnımızı. Dılo'nun yoldaşlığına, coşkusuna sarılıyoruz. Diyar'ın direncinde damıtıyoruz inancımızı. Sıcaklığınızı yüreğimizde korlaştırma sözü veriyor, anınızın önünde saygıyla eğiliyoruz.

Dersim alnınızdan öpüyoruz ikinizi.

Mücadele arkadaşları

Kenetleniyordu uçuşan
kuşların duygularıyla
namludan ürperiverdi
iki Kürt aşkının fişeği
isyankar toprakların
kavrulmuşluğuna verilmiş
duygu yüklü çocuklar
ağustos sıcağında temmuz tadındaydı
karanfil kokulu bedenler
iki yıldız kaydı başkentimin bağrından
pembe dudaklı ananın beşiğinde yüzün
körpe bebeğe çalıyordu
bir çobanın eşsiz duygularında aradık
yoksul kavalın dertli ezgisini
yitirmemiştik sevdalarımızı
maviliklerin derinliklerinde yürüyorlardı
üstüne üstüne iki taze fidan
iki kanlı intikam ve nefret
fişeği yürek yarası
gönül rızası olmuştu iki ateş topuna
iki bıçaklı gözden kan ağlıyordu
seviyor şıhtılaşıyordu
ağlayan gözlerde özgürlüğün ıslığını
başından geçiştiren yalnızlığın
kanat çırpan kuşlar
sonbaharda yitiriliyormuş aşklar
tek kelimeyle ve cümlesinde
nokta olmadan aksaydı berrak duyguların
beynime kan sıçramasına vuruyordu
ihanetin çanlarına
kahpe çığlıkların gölgesinde
unutmadım mermi gibi yüreğime
çarpan duygularımda
sıcak kalan yoldaşlar unutmak ise
denizlerin koruduğu zaman değil
toprağın kalınca unutulur

Şehit Dılovan arkadaşın şiiri

Dılovan (Erkan Karakaya)

Şafağın kızılında yıkadı gözlerini

Birlikteliğin sonunda her zaman olduğu gibi ayrılık çalıyor kapıları. Yürekleri ve düşünceleri bir an olsun zorlasa da, fiziki ayrılıklarımız güneşin doğuşu ile son bulacak

Adı, soyadı: **Zeynel ÇETİN**
Kod adı: **Diyar KAYA**
Doğum yeri ve tarihi: **Adıyaman 1980**
Mücadeleye katılım tarihi: **2001 Avrupa**
Şehadet tarihi ve yeri: **20 Mayıs 2005 Erzincan/komplo sonucu**

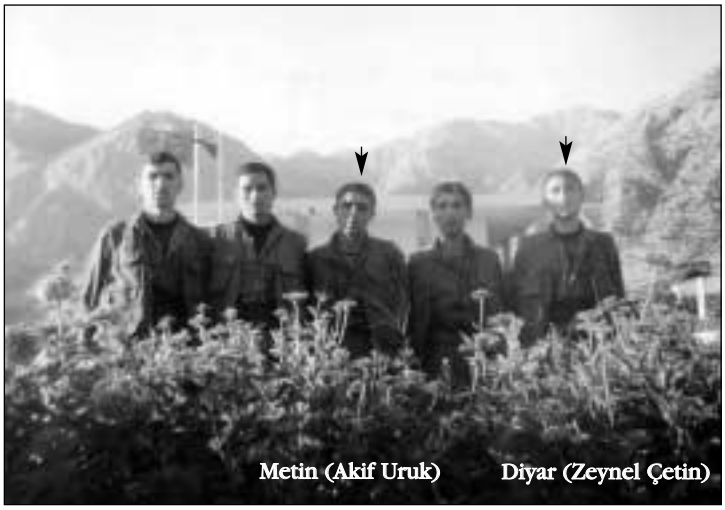
Diyar arkadaş, kalabalık bir ailenin çocuğu olarak Adıyaman'da dünyaya gelir. Kaderi Kürt'ün kaderine benzer. Ezilmişliğin, kendi kimliğinden uzak olmanın bilinmezliği içinde büyür. Bunların kaynağına inmez önceleri. Kürt'e insanca yaşamayı hak görmeyenlerin, kader denen bir yanıltmaca içinde büyüttüğü insanlardan biridir. Abisi O'na bunların hiçbirinin kader olmadığını anlatır. İşte o zaman bir umut kapısı olur yaşamına bu bakış. Başka dünyaların da olduğunu; yaşamın kendi rüzgarına katıp sürüklediği ömürleri yaşanılası şeyler uğruna solumak denen bir şeyin olduğunu da anlar.

Abisi yeni ufuklar, kızıl şafaklar açmıştır O'nun önünde. Gökyüzünün maviliğini böyle keşfeder Diyar arkadaş. Şafağın kızıllığında yıkar düşmanın gözlerine yerleştirdiği umutsuzluğu. Bir başka ülke vardır, var olacaktır ya da. Yaşamın tüm renklerini, bakışlarındaki umutsuzluğu şafak kızılında yıkadığından beri daha bir güçlü durur hayat karşısında.

Hayatının rüzgarına hangi yöne gideceğini o söyler artık. Abisi dağlı olalı beri daha bir cesaret kazanır. İnsanın mucizesine inanır. Adına kader dedikleri bu yaşama başkaldıracak kadar cesaretli olur. Abisinin şehadeti yüreğinde hiç sönmeyen bir orman yangını olsa da, orada, dağlarda abisine benzeyen bir sürü yoldaşının duru bakışlarında ferahlatır içindeki orman yangınını. Rüzgarın bir gün dağlara doğru eseceğini bilerek sabırla öğrenmeye, öğrenirken de yaratmaya çalışır.

Diyar arkadaş, uzun süre faaliyetlerde kalarak örgütü, mücadeleyi kavramaya çalışmış, Önderliğin esaretinden de oldukça etkilenerek 2001 yılında gerilla saflarına katılmıştı.

Diyar arkadaşla 2003 yılında Amed eyaletinde tanıştık. Diyar arkadaş Dersim grubundaydı ve gruptaki herkes gibi O da bir an önce Dersim'e gitmek için sabırsızlanıyordu. Onca yol yürüyüp gelmişlerdi ve Dersim'e ulaşmalarına az kalmıştı, hani elinde olsa kalan yolu bir günde aşıp, hatta oraya kadar hiç durmadan yürüyüp varacaktı Dersim'e. Ama mevsim koşullarından dolayı o kışı Amed'te geçirmek zorunda kaldılar. Kış mevsimi

boyunca tek kaygısı, Dersim'e ulaşamamaktı. Hani elinde olsa ya zamanı geriye alır ya da ileriye alıp mevsimi değiştirirdi.

Dersim'i yüreğinde yaşıyordu. Şakadan da olsa *"bu mevsim biraz bekleyemez mi acaba"* diyordu. Hayallerinin peşinde koşuyordu. Ve bu hayallerinin gerçekleşmesi için zamana takılmadan çabalardı. En büyük hayallerinden biri, bir dakika da olsa Önderliği canlı olarak görmek ve sesini duymaktı. Önderliğin çözümlemelerini her fırsatta okur, bunları esas alırdı. Yaptığı konuşmalarda örneklerini hep Önderliğin perspektiflerinden verirdi.

2003 yılın o soğuk kışını Akdağ bölgesinde beraber geçirdik. Diyar arkadaş bölgedeki arkadaşlarla öylesine çabuk kaynaşmıştı ki sanki burada hep bizimleydi, sanki mevsim koşullarının zorunluluğu nedeniyle sadece kışı geçirmek için kalmamış da, aslında hep buradaydı ve koca bir pratik süreci birlikte geçirmiştik. O kadar cana yakındı ki, üslup ve karakteri ile arkadaşları çabucak kendine çekerdi. Bizi kendisine çeken en temel özelliği, dürüstlüğü ve fedakarlığıydı. Öyle ki çoğu zaman bizleri tavırları ile mahçup ederdi.

Bölgedeki arkadaşlar, o kış mevsimi boyunca O'nu Amed'te kalması için ikna etmeye çalıştılar. Ancak O, gitmesi gerektiğini, hayallerinden birisinin Dersim olduğunu söylerdi her defasında. Sonra da *"Önerilerinize saygım büyük, ama örgüt ısrarlı istemlerimle beni Dersim'e göndermiş, bu yüzden örgütü boşa çıkarmamam lazım"* derdi. Zaten kış mevsiminin bitmesi için günleri sayıyordu. Sayılı günler çabuk geçer derler ya, gerçi O'nun elinde olsa saymaz, sürüklerdi o günleri bir an önce. Biliyor ve anlıyorduk ki hiçbir güç O'nu gerçekleşmesine az kalmış bu Dersim'e gitme hayalinden alıkoyamaz. Biz sadece O'nu çok sevdiğimiz için yanımızda kalmasını istemiştik. Ama içinde büyüyen bir özlem ve sımsıkı sarıldığı hayalleri vardı, bize de bunlara saygı duymak ve yardımcı olmak düşerdi ancak.

Dersim'de gerillacı olmanın, mor dağların koynunda uyumanın, Munzur'un ak köpüklerine sınırsız bakıp, hayallere dalmanın tadının bir başka olacağını bilir gibiydi. Artık bahar yaklaşıyordu ve düşlerin gerçekleşmesi yakındı. Diyar arkadaş günleri sayıyordu. Henüz gitmeleri için bir ay vardı. Arkadaşlar içerisin-

Diyar (Zeynel Çetin)

de sabırsızlığı ile dikkat çekiyor, *"her gün bir yıl gibi geliyor"* diyordu.

Karlar eriyor, sular yükseliyordu. Diyar sürekli Murat nehrine bakıyordu. Bakışları Murat nehrine yalvarır gibiydi. 'Ne olur sakinleş Muradım sakinleş artık' der gibiydi. Dürbünle karşıdaki Kara Ömer dağlarına bakıp, dağlara *"ne kadar yüksek ve sarp görünsen de seni aşacağım, yeter ki Muradım yol versin"* diyordu. Çok kararlı ve iradeli birisiydi. Yaşamda başarılı olmak için muazzam ısrarcıydı. Bir gün O'nunla Murat suyuna inerken şöyle dedi: *"Devrimi gerçekleştirirsek, Önderliğe ve şehitlere sahip çıkmış olacağız ve gelecek nesil, kemiklerimize sahip çıkacak. Yok tersi olursa, kemiklerimize basıp lanet getirecekler."* İşte bu denli hazırlamıştı kendini geleceğe. Bu acı, bu kan, bu zulüm bir an önce son bulsun da artık yarım sevdalar yaşanmasındı. Anaların gözleri dağlarda asılı kalmasındı. Yaşamın her saniyesi boğaza geçirilen bir ilmek gibi sıkmasındı vicdanı olan hiç kimseyi. Ne gerekiyorsa yapılsındı, ama bitsindi artık bu zulüm, bu kan, acıya bulanmış, paramparça olmuş Kürt yaşamı.

Böyle demişti işte. Ne olursa olsun başarmaktan başka bir seçenek yoktu. Bu dağlarda gerillacılık yapmak; açlığa, susuzluğa, soğuğa direnmenin bir anlamı vardı, ama bu tarihi değiştiremezsek lanetlenmekten kurtulamayacağız diyecek kadar büyük bir iddianın sahibi idi. Bu sözü belki çoğu kez bizler de söylemiş veya duymuştuk, ama O'nun bakışları Murat suyunun akışına dalıp gitmişken, kendi kendine söyler gibi mırıldanırcasına bu sözleri söylemesi beni oldukça etkilemiş, içtenliği karşısında ancak sessiz kalabilmiştim.

Gitmeden, beraberliğimizin son gecesinde hatıra defterimize şu sözleri döküyordu: *"Geçen zaman içinde birlikteliğimiz ne kadar kısa da olsa, benim için uzun, çok uzun yıllara, hatta ömre sığmış yoldaşlığın izleri, yüreğime kazılmış gibidir. Birlikteliğin sonunda her zaman olduğu gibi ayrılık çalıyor kapıları. Yürekleri ve düşünceleri bir an olsun zorlasa da, fiziki ayrılıklarımız güneşin doğuşu ile son bulacak. Size devrim yolunda başarılar dilerim."*

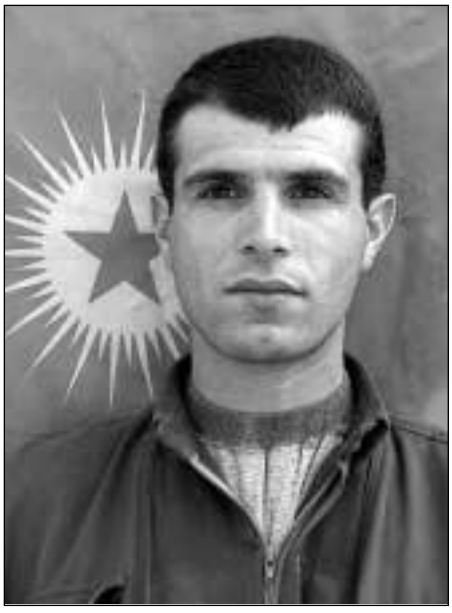
İşte son sözü yine O söyledi.

Mücadele arkadaşları

Küçük yüreğine dünya sığıyordu

Şehidin yaşam anlayışını kesin temsil edebilmeliyiz

Önder Apo

Adı, soyadı: **Kawa EMİN**

Kod adı: **Kendal**

Doğum yeri ve tarihi: **Amude 1975**

Mücadeleye katılım tarihi: **1999**

Şehadet tarihi ve yeri: **24 Mayıs 2005 Şehit Brusk alanı/Amed**

Zamansız gidişlerdi bizi biraz daha yaralayan. Veda etmeden, geriye dönüp bakmadan suskun, habersiz ve ansızın çekip gidişlerdi. Hani bir zaman belirleseler, biz kesin sonsuzluğu dilerdik ya, yine de gerçeğin bizleri bu kadar erken yaralamasına isyan ediyoruz. Çünkü geride kalan biz oluyoruz. Yine anlatan biz oluyoruz suskun kalemlerin isimsiz mezar taşlarını...

Eğilip de başucuna bir kırmızı karanfil koyamadığımız bir yerde yatıyor onlar. Bir dağ kuytusunda, bir nehir kenarında, uçurum boylarında, derin vadilerde. Acımız, adresini bilmeyen bir mektup gibi dolanıyor avare. Acımız menzilini şaşırmış bir kurşun gibi hızla delip geçiyor ruhumuzu. İsimsiz mezar taşları olmuş şimdi ülkemin kayalıkları. Kimse ayağını yere basamıyor; o kutsallığa saygıdan olsa gerek. Ayaklarımız okşar gibi ilerliyor toprağın teninde. Adsız kahramanlarımızın huzurunu bozmamak için usulca aralıyoruz gecenin perdesini.

Yattıkları yeri bir kör kasatura ile işaretleyenlerin çoğu da onlar gibi sonsuzluğa göç ettiğinden bilemiyoruz şimdi çoğunun yerini. Hani elimizde olsa, toprağa her adımda kırmızı karanfiller bırakacağız. Adımlarımız usulca okşuyor toprağın tenini. Nergislerin, sosınların, kızıl gelinciklerin olduğu yerlerde birisine rastlarız diye mutlaka, eğilip de koparmıyoruz çiçekleri. Güzelliklerini izlerken, adsız kahramanlarımızın gözlerine bakar gibi oluyoruz. Biliyoruz ki orada bir yerlerdeler.

Kendal arkadaş da bu adsız kahramanlardan biriydi. Batı Kürdistan'ın sürgün edilen Kürtlerindendi. Sınırın öte tarafından yani. Yüreğini bıraktığı yerden almaya gelmişti. Ve işte amansız bir kavganın ülkeyi sardığı günlerde, yüreğini bıraktığı yerlere dönmenin zamanının geldiğine inanarak saflara katılır. Yıl 1999'dur. İlk eğitimini Kandil'de görür. Eğitim aldığı süreçte gerillayı biraz daha tanımaya başlar. Her öğrendiği şey O'na bu yaşamın sırrının bir kalemde çözülemeyecek kadar derin ve bir o kadar da sade olduğunu gösterir. Yaşamın sırrını keşfettikçe, arayışları daha da büyümeye başlar.

2001 yılına kadar Kandil alanında kalır. Arayışları O'nu farklı, hiç görmediği yerlere sürükler ve hiç itiraz etmeden arayışlarının peşinden 2001 yılında Behdinan alanına gider. Kendal arkadaş Behdinan'a bambaşka duygularla gider. Çünkü orası savaşın sıcaklığını yakından duyabildiği bir alandır. Burada kaldıkça, tanıdıkça, Behdinan'ın doğası, dağları, suları ve halkı O'nun için bambaşka anlamlar yüklenmeye başlar. Yapılması gereken, bu güzellikler için mücadele etmekti. Bu da bir gerilla için Kuzey sahasına geçmek, arayışlarına sonuna kadar bağlı kalarak onurlu bir direniş sergilemekti. Bu hayatının anlamıydı. Çünkü O'nun için en büyük anlam, söz verdiği şehitlere ve Önder Apo'ya layık bir yoldaş, gerilla olmaktı.

2003 yılında Önderlik üzerindeki baskılar, yine Özgürlük hareketini bitirme yönelimleri Kendal arkadaşı tereddütsüz bir biçimde Kuzey sahasına yöneltir. Kuzey sahası Kendal arkadaş için bir tutku, küllenmeyen bir aşktı.

Kuzey'e geçmenin, düşmanın yönelimleri karşısında en ön cephede yer almak olduğunu biliyordu. Halkının özgürlüğü için bu yönelimlere karşı bedeni, yüreği siper etmek, Kendal arkadaş için bir tutkuydu. Çünkü özgürlüğü olmayan bir halkın adı da olamazdı. Ve Kendal bu gerçeği çok iyi biliyordu. Tek bir yol vardı; onurlu bir halkın, onurlu bir gerillası olarak son nefesine kadar mücadele etmek. Başka çıkar yolu yoktu. Onur, vicdan, özgürlük yaşamanın anlamıysa, bunun için mücadele etmekten başka yol yoktu bu topraklarda.

Kendal arkadaş için Kuzey sahası farklı bir dünya, farklı bir yaşamdı. Hele bir de Amed eyaletinde mücadele etmek içindeki delice duygulara başka duygular katıyordu.

Büyük bir istek, yüksek bir kararlılık ve güçlü bir iradeyle 2003 yılının ağustos ayında Amed eyaletine geçti. Amed eyaletindeki ilk pratiği Akdağ alanında geçirdi. İkinci pratiğine ise daima özlemini çektiği ve hasretiyle tutuştuğu Dicle nehrinin kıyısında, yani Şehit Brusk bölgesinde devam etti. Kendal arkadaş için Dicle nehri daha başka duygular katardı düşlerine. Dicle'nin kıyılarına gittikten sonra O da Dicle nehri gibi akmaya başladı. Dağların, ovaların, şehirlerin arasından Mezopotamya topraklarına aktık-

ça coşardı. Coştukça daha hızlı akar ve önüne çıkan engelleri yıkarak hedefine ulaşırdı. O'nun da yüreği Dicle'ye akıyordu her yıl, her ay ve her gün.

Medya'nın bütün bölgelerine, bütün halklarına bir düş gibi akardı. Henüz yaşanılmamış bir gerçek, bir öykü gibi akardı. Suskun, toprakların sessiz, asi ve hırçın duygularıyla... Dicle gibi görkemli, onurlu...

Onurlu bir halkın isimsiz bir gerillasıydı. Kutsal topraklarda gerilla olmak demek su gibi akmak demekti. Su gibi akışkan, berrak ve saf olmaktı. Engelleri yıkan, dizginlenemeyen ve hedefine ulaşmak için mücadele edendi gerilla. O bunu Dicle nehrinin dalgalarında gördü.

Kendal arkadaş yaşamın gizemini çözmüştü. O'nu farklı kılan buydu. Sıradan yaşamak ve sıradan ölmek bir gerillaya yakışmazdı. Bu duyguydu O'nu sıradan olmaktan çıkartan. Bu duyguydu O'nu mücadeleye ölümüne bağlı kılan. Son nefesine kadar her duyguda, her düşüncede onu yaşamaktı.

En zor anlarda bile bunun gücüyle yoldaşlarına moral ve güç verebiliyordu. Yoldaşlığa bağlıydı. Verdiği her sözün, hedeflediği her pratiğin takipçisiydi. Bunu son nefesini verirken bile hiç tereddüt etmeden yapacaktı.

Kendal arkadaş 2005 yılının 24 Mayıs'ında düşmanın Dicle kıyılarında attığı pusuda kahramanca direnerek şehitler kervanına katıldı. Dicle'yle bir olan yüreği, şimdi daha bir coşkulu akıyordu Mezopotamya topraklarına.

Çatlamış toprakların suskun yüreklerine aktı Kendal. Gözleri kederli, yürekleri acılarla dolmuş anaların yüreklerine aktı. Özgürlüğe susamış insanların duygularına, düşüncelerine aktı. Aktıkça ölümsüzlüğe kavuştu.

Kendal arkadaş küçük yüreğine büyük bir dünyayı sığdırdı. Bunu Medya'nın sularından Medya'nın bütün dağlarına kadar yaydı. Ondan biz geride kalanlara o suskun gülüşü kaldı. Biz ardında kalanlar kızıl sabahların şafağında küllerini savurduk Dicle'nin sularına. Kürdistan dağlarında kanımızla büyüttüğümüz kızılçam gülleri bir gün mutlaka güneşe ulaşacaktır. Ne pahasına olursa olsun, bir gün mutlaka bu topraklar ve halklar güneşlerine kavuşacaktır.

Mücadele arkadaşları

Sana veda ettiğim
gül bahçesinin
ağır işçileriyiz biz
elleri yüzleri gül dikenlerinden
kanayan
yine de bana mısın demeyen
birer neferiyiz gül bahçesinin biz
bizi biz yapan
bizden birine sevdalıyız biz
kimimiz köylü
kimimiz okur yazar
kimimiz aydın aynı kaptan su içen
kendinden vazgeçip
yoldaşından geçmeyen
birbirinin yoldaşıyız biz
bizi yoldaş yapan
bizden birine sevdalıyız biz
kimimiz çocuk
kimimiz genç
kimimiz yaşını çoktan almış
çoraklaştırılmış bu topraklarda
eli temiz
yüreği temiz
çocuk samimiyetli
kendi alın terini kendi silen
birer emekçisiyiz
gül bahçesinin biz
bizi biz yapan bizden birine
en emekçisine sevdalıyız bir
gül bahçesinde
kimimiz kırmızı
kimimiz beyaz
kimimiz kadife
kimimiz gonca
kimimiz fütursuzca açmış
solmayan gülleriyiz
gül bahçesinin biz
bizi biz yapan
bizden birine
gül bahçesinin
en güzel güle
sevdalıyız biz

HOŞ GELDİM

Beni semahların el açıklığıyla bir damlanın tıpırtısı, sabah ezanının kuşkusuyla hınca hınç çarpan kalbin taze kanları çağırdı. Kimseye sormadan hışımla, huylarımdan soyunarak, yaralarımı göstere göstere, eski ve yeni hallerimle en önce geldim

Adı, soyadı: **Sami ÇOMAK**
Kod adı: **Fırat**
Doğum yeri ve tarihi: **Bingöl 21 Haziran 1974**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999 Balkanlar**
Şehadet tarihi ve yeri: **27 Mayıs 2005 Kırmızıdağ/Dersim**
yılan sokması sonucu

Yıllar yılı, yalnızca adımın biçimini, her türlü yazılma şeklini düşündüm. Sonra çok sevdim onu: Sami. Biliyorum, bir özgürlük isteği gibi titriyor havada. Birkez daha hoş geldim. Haklısınız, ıslık çalıp, ağzımda güzellikle geldim. Yorulur gibi olmuştum. Alnımda kuruyan terimle kimseye sormadan uzun uzun geldim. Bir rüya görmüştük. Şöyle elimi kullanıp bir uyku çizerek, sanırım baharlara karışıp, yalnız geldim. Aşağıda, ırmağın çizdiği derinliği gülmelerime katıp biraz hayretle katıla katıla geldim. Kışı ve yazı sevdim. Bu sevgiyi kalbimde yarınla bağdaştırıp, inanmazlıkla sert geldim. Yalan yanlış değil, gözlerinize yepyeni bir konuklukla geldim.

Bir gün bir gölge bulmuştum. Kırk yıl önce bir gün. Oturup şöyle esnemeyle yatmak arasında gövdemi gerdim. Eskinin halı ören kadınlarını düşündüm, nedense. Tüm o boyaları, ağaçları, ağaçların kabuklarını, iplerle kabukların kaynarken ulaştıkları kıvamı bir bir geçirdim aklımdan. Renklerin de bir tınısı vardır: Yanık tınılarla suyunuza hür geldim. Orada, uzak elimin duldasında bir kadın çağırdı beni. Beni semahların el açıklığıyla bir damlanın tıpırtısı, sabah ezanının kuşkusuyla hınca hınç çarpan kalbin taze kanları çağırdı. Kimseye sormadan hışımla, huylarımdan soyunarak, yaralarımı göstere göstere, eski ve yeni hallerimle en önce geldim.

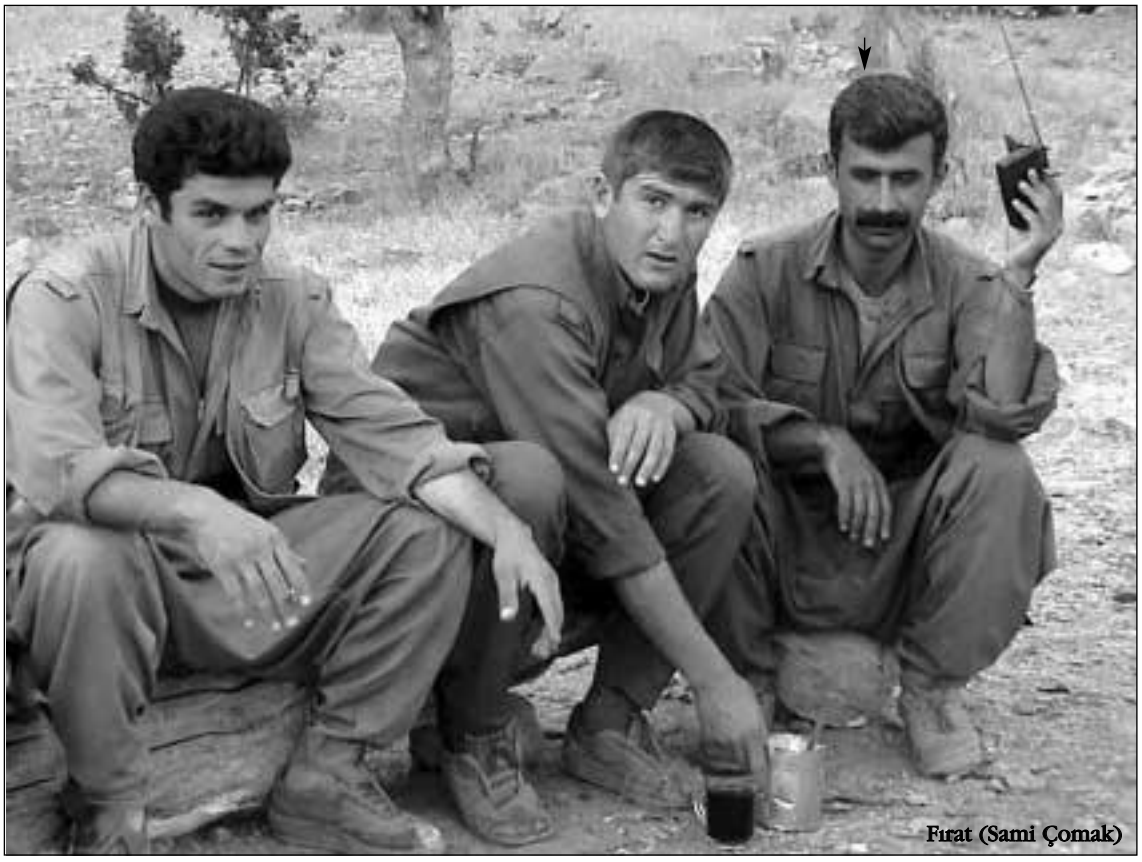
Görmüyor musun ulan, şu dal kesilmiş! Bunu anadilimde söyledim. Sabahtı. Güzel bir güneş, önce alnımı, sonra gözlerimi aydınlattı. Kuyuların serinliğini erken savurdum üstümden. Bundan kuşku duymayın lütfen. Çünkü dişim ağırıyordu. Tüm söküklerimi dikip, hayatı harika bir acıyla kurguladım. Kesilen dalı düşünüp gözyaşlarımla utana utana geldim. Ama aynı şey gibiydi yazılanlar. Kadınlar, eşlerinin övgüsü gibi duruyordu. Camlar yine lekeli. Herkes dişiyor. Utanmasını bilen, kendine pay çıkarıyor hayattan. Bu yüzden arkadaşlar! Beni Türkçe eksik düşünün. Bakın yağmur yağıyor. Bir taş atıp göğün

çehresini incelikle değiştiriyorum. Size uzun bir hikaye anlatacağım. Siz kimlerdensiniz: Bunu sorarak, Türkçe geldim.

Ansızın, niye doğdum diye sordum kendime. Geçmiş niye bende titreyen bir kandil olur? Doğrusunu isterseniz, bana adımı dedem vermiş. Evet, inanmadım ben buna. Yıllar yılı, yalnızca adımın biçimini, her türlü yazılma şeklini düşündüm. Sonra çok sevdim onu: Sami. Biliyorum, bir özgürlük isteği gibi titriyor havada. Ama ağır olmasın yükünüz: Kıyıları dolaşa dolaşa adımı yankılayarak iyi geldim...

Dün nedensiz şekilde başımı kaldırıp güneşin tam ortasına baktım. Karlar vardı, denizler vardı. Karlarla denizlerle gözümü ovuşturdum. Akçıl bir tuzluluk sıyırdı benliğimi. Dağlar ve ovalara ırmakları ekleyip, giriştim gözlerime. Yanlızlığın yaşlı saatleri bir gül gibi doğdu: Elimde bir gülle, eğilip bükülmeden kusursuz geldim. Çok kötü susuyorum. Acayip bakıyorum. Şu yapraklar sanki uçmaya hazırlanıyor. Kalbin atışlarında yalnızlığın denizlerine yetişiyorum. Adlar da tarih de tüm harfler gibi masumluğunu yitiriyor. Ben isterdim ki uyku geldiğinde, yağmurları ninni diye alsın herkes. Herkes yoncalar, çiçek açmış ağaçlarla erken vedalar gibi sessizliği derlesin. Suların şekil verdiği bir taşım. Öyle mutluyum ki: Babam gibi herkesi severek geldim.

Çocuk, sen uçmaktasın, dünyanın tüm dillerini bilmektesin, aynalardan yüzüme kalan parmak izlerini ezberlemektesin. Bugün sevgilimin güzelliğiyle övünmek istedim, bunu iyi anlamalısın. Bak, ben bir güne başladığımda, önce çocukken taşladığım kedileri düşünür, yaz geceleri fethettiğim bahçelerden ağzıma kalan tadı unutmadığıma bin şükür derim. Bir şükür de yüzlerine kaçtığım kadınların bana bir başkasıymışım gibi güvercinimsi bakmalarına.

Fırat (Sami Çomak)

Zaman bende yürüyor. Kusursuz bir çabayla, hayata, sanırım geç geldim. İlla da herkesin bir mutsuzluğu olmalı. En önemlisi sahici bir gölge gibi uyandırmadan yürüyebilmek; toz, yırtık perdelerden içeriye dolduğunda. Bir de tabii, günaydın, diye seslenildiğinde, bunu duyacak yürek olmalı. Mesela aklın dökülmeyecek, sesini gere gere, tüm güllerin buğusunu toplayıp, annemin dokunuşları gibi, sende, günaydın! demelisin. Günaydın bahar! Günaydın otuz bir yaşım! Dedemin mezarı, dönenceler, suyundan içtiğim tüm çeşmeler, sevdiğim kadınlar, günaydın! Ardımda kocaman günlerle ışıl ışıl ve uykusuz geldim. Bana şunu sorarsanız, bir cevabım olur: Dağbaşları niye en az bilinendir? Belki bir şişedeki sudan başım dönüyor da, ayılınca ışığa müthiş yoğunluklar geliyor. Hayır, karanlık dediğimiz yıllar önce dertleştiğim kuşkularımdır. Ben yürüyünce hayat tecrübeli oluyor. Akşamları bacalardan yükselen dumanın yoğunluğuna haşa: Kendimi söyleye söyleye dünyanın diline çok geldim. Gördüm gündüzün nereden geldiğini, gördüm gecenin bakışlarını. Bunu gönlümün hoşnutluğuna sayın. Ben ki uzun boyluyumdur. Yıllardır düzgün davranıyor, sancısız konuşuyor, saçlarımda yaprakların ritmini deniyorum. Siz sandınız ki tepinir, toza çamura bularım miskinliğinizi. Hayır. Ne zaman birini anlasam, soğukkanlılığımı yitiriyor, ya bir çiçeği büküyor ya da ağzıma atıp çiğniyorum: Bin türlü koku ile dünyayı arşınlayarak esrik geldim.

Toprak çatlıyor. Yağmur benim yanımda yürüyor. Ufukla aramızda bir şey çatırdıyor. Önce isteyerek bağırıyorum. Dalganın ve rüzgarın gücünü alıyorum sesime. Dönüp, mevsimlerin yaklaştığını haber veriyorum. Bozuksa bozuk hava, bana ne. Bana ne bilgisizlik! Son uykularda görülen rüyaların geçiciliği yaşam hakkında nice soruya cevap oluyor. Susmayı deniyorum sonra: Tüm sustuklarımla kulaklarınıza çınlaya çınlaya geldim.

Beni çağıran bir şey vardı havada. Adına vurgu yapa yapa bir süsene şekil verdim. Bir taşa oturdum. Sanki güneştim. Benim soyağacım eskidir. Sözgelimi annem, Keke! diye seslenir bana. Babam saçlarımın rengini aldığından bu yana, aktır aktır aktır. Kardeşlerim! sizin kokularınız, benim beklerken çiçeklere dokunmamdandır. Yalnızlığı suçluyorum tek kişiliktir diye:

Anne-baba, kardeşlerim; sizi düşünüp çoğalarak geldim.

Kardeşi
Reyhan Çomak

Bizim mücadelemiz bir anlamda şehide layık olma mücadelesidir. Bizim mücadelemiz hiç de hazırlıklı olmadığı, güç getirmede gerçekten zorlanacağı, ilk şehitlerine karşı saygılı olmayı, onların anısına ters düşünmemeyi, niçin gitmişlerse ona sadık kalmayı, boyun eğmemek kadar, kolay düşmemeyi ve mutlaka yaşatmayı esas alan bir hareketin, bir şehidin, bir hareketin, bir partinin gerçeğidir. PKK'yi PKK yapan, biraz da şehide böyle yaklaşımdır. Bu, büyük bir yaklaşımdır, dirilten, en başarılmaz denileni başaran, en inanılmazı inanılır kılan, gerçekten düşmanın da hesaplayamadığı gelişmeyi bağrında taşıyan bir şehit yaklaşımıdır.

Şehitlerin mücadeledeki yeri kıpkızıl bir şerit biçiminde hepimizi bağlıyor. PKK yenilmezliğini, gelişmesini şehitlerimizin bu kanları temlinde buluyor

Önder Apo

Fırat'ın sadeliğinin sesinden

Oy Merivan,
Diyarbekir yüzlüm
geleceğimin ışıyan yüzü
soluk bakışım, çocukluk aşkım
bu sabah şehzadeler kentinden
Bitlis'te beş minareye vakitsiz bir çığlık uzandı
aç çığlığınla uyandı bütün kent
sokaklarda ölüm korkusu
pusuya girmiş bir gerilladır yaşam,
bu bin yıllık kentin sokaklarında

Oy Merivan
Diyarbekir yüzlüm
geleceğimin kırlangıç kanatlı düşü
uzun soluğum, küçük aşkım
çık da bak surlarından
bu bin yıllık kentin insanlarına
bak gün doğarken nasıl da kederli gözleri
sabahın serinliğinde
sokaklarında yaşıtların oynuyor
bugün hiçbir şey yiyemeyecek belki de
mavi gözlü çocuk
hiç oyuncakları olmadı kim bilir
Arkadaşını kıskandıracak
yeni bir elbisesi olmadı hiç

Oy Merivan
Diyarbekir yüzlüm
geleceğimin muştulu yüzü
yitik aşkım, son yudum suyum,
solmayan rengim
koyuver gülüşünü haydi
yüzünün gölgesine sinmiş
o bin yıllık keder silinsin artık
bana ne istediğini söyle
sıkı sıkı sarıl bana ki o çocuk kokunu duyayım
bütün babalık şevkatimle
koynumda yer yaptım sana
sokul bana hiç bırakmamacasına

Oy Merivan
Diyarbekir yüzlüm
geleceğimin ninni yüzlü dilberi
keder gölüm, üşüyen tenim
işgal edilmiş çocukluk isteklerimiz
izdüşümünü yitirmiş zaman
öncesi olmayan bir ölümdür açlık
kaldır başını bak gözlere
karanlığı gör gönül
duyarlılığını yitiren insanda
gözlerde ihanet,
gözlerde soyunu vurma halleri
gör bunu ve acı bizlere

Güleç yüzlü Amara sorumlu insan Uta

Bu iki can yoldaşın şehadetinin 1. yıldönümüne ulaşırken, hala böyle bir olayın yaşanmış olduğuna kendimizi inandırmış değiliz. Onlar capcanlı yaşıyorlar ve her an bizimle birliktedirler. Üzerimizde öyle bir yaşam canlılığı izlenimi bıraktılar ki, onlar için ölümü düşünmek, onlara ölümü yakıştırmak aklımızın bir köşesinden bile geçmemektedir. Bir yıl üzerinden geçmesine karşın kendimizi buna inandıramıyor, ikna edemiyoruz. Yaşam duruşlarıyla her zaman canlı kalmayı, en azından tanıyanlar üzerinde böylesi bir etkide bulunmayı sürdürüyorlar ve hep sürdüreceklerdir de.

Ben bu iki yoldaşımızı KONGRA GEL Genel Kurulu'nun 3. toplantısı sürecinde tanıdım. Uta arkadaşımızın bazen Kürtçe bazen de Türkçe dilleriyle yaptığı konuşmalar, üslup olarak olduğu kadar, içerik bakımından da toplantıda bulunan herkesin çok büyük ölçüde dikkatini çeken konuşmalar olmuştu. Derin düşündürten bir içeriğe sahip olduğu kadar, tebessümle, sevinçle ve coşkuyla karşılanan bir gerçeği de ifade etmişti. Belki konuştuğu dilleri tam telaffuz edememişti. Kelimeleri ve cümleleri edebi bir anlatımla yerli yerinde kullanamamıştı. Yine de ne anlatmak istediğinin, ne söylemek istediğinin herkesçe derinliğine anlaşılmasını sağlamıştı.

Amara (Ekin Ceren Doğruak)

Nudem (Uta Schneiderbarger)

Yine O, gerçekten sorumlu bir devrimci kişilikti. İdari Adalet Divanı gibi en temel hukuk kurumumuz ve karar organımızda yer alma gücünü göstererek, demokrasiye ve adalete olan inancını ortaya koymuştu. Bu, aynı zamanda Kürt halkının adil ve demokratik örgütlülüğüne ne kadar büyük bir önem verdiğinin çok açık göstergesiydi. Besbelli ki O, bu harekette insanlığı görüyordu.

Amara ve Uta arkadaşlar burada özgürlüğü, eşitliği, demokrasiyi, adaleti ve halkların kardeşliğini, yine kadın özgürlüğünü, özgür yaşamı, kadın özgürlüğü etrafında oluşan bir özgür toplum yaşamını görmüşlerdi. Bunun için Almanya'dan Özgürlük hareketine katılma kararına ulaşmıştı. Avrupa'dan kalkıp halkın özgür demokratik yaşamını örgütlemek için Kürdistan'a gelmişti. Bunun için bu kadar heyecanlıydı, coşkuluydu, çalışkandı. Bir Alman olarak Kürt özgürlük hareketinde yer alması, oradan çıkıp Kürdistan dağlarına gelmesi O'ndaki büyük sorumluluk duruşunu gösteriyordu. İnsanlık, tarih, özgürlük ve demokrasi çizgisi karşısında yüce bir sorumluluk duygusuna sahipti. Sorumlu bir insandı Uta yoldaş. İnsan sorumluluğunun, kadın sorumluluğunun, kadın ve insan duyarlılığının bir doruğuydu.

Uta gerçeğinden bunları çıkartmak, O'nu bu ölçülerle anlamak, anmak ve hep bu ölçüleri esas alarak O'nun anısını yaşatmaya çalışmak bizim için bir boyun borcu durumundadır.

Amara arkadaşımız, KONGRA GEL III. Genel Kurul Toplantısı'na biraz geç gelen arkadaşlarımızdan birisiydi. Toplantı başladıktan birkaç gün sonra ancak ulaşabilmiş ve katılım göstermişti. Dolayısıyla toplantının son yarısına katıldı. Ancak toplantı sonunda yer alan herkesle tanışabilen, diyalog kuran, herkesin en çok tanıdığı bir kişi düzeyine ulaşabilmişti. Sadece toplantı sürecinde tanışmışlıkta değil, sanki o insanların hepsini yıllardır tanıyormuş gibi bir katılım düzeyini, ilişki ve diyalog düzeyini ortaya çıkarmıştı. Hareketleriyle, duruşuyla, katılımıyla, duyarlılığı ve çevresiyle ilgileniş düzeyiyle herkesi etkileyen bir konuma sahipti. O'nun bu duruşu gerçek sorumlu bir devrimci kişilik duruşuydu.

Amara arkadaş dağa ilk geldiğinde kendisiyle tanıştık. Avrupa'dan gelen genç bir arkadaşımız olarak karşıladık. Kendisi ve çalışmaları hakkında kendisinden bilgiler aldık. Zaman kaybetmeden kurul toplantısına katıldı. Kadın, erkek büyük bir grup genel kurul çalışmalarına katılmak için Avrupa'dan gelmişlerdi. Hemen hepsiyle tanışmış, biraz konuşabilmiştik. Gelen tüm delegeler arasında neredeyse en canlı, coşkulu arkadaş Amara arkadaştı. Amara arkadaşı görünce, ilk şaşkınlığı burada yaşadık. Birçok arkadaşta şikayetçi, sürekli örgütü eleştiren bir duruş hakimdi. Bunun aksine Amara arkadaş gülüyordu, eleştirmiyor, şikayet etmiyordu. Güleç, heyecanlı, umutlu, olumlu şeylerden söz eden, geleceğe umutla bakan, iyi şeyler söyleyen, deyim yerin-

tan tutumu vardı. Hatırlıyorum O'nun bu duruşunu arkadaşlarla aramızda konuşmuştuk; ilk defa Avrupa'dan şikayet etmeyen, karamsar olmayan, tam tersine gülen, umut dağıtan, geleceğe umutla bakan bir arkadaşla karşılaştık diye. Bu bize büyük güç vermişti.

İnsan şunu ifade edebilir: Demek ki özlü, içten katılmak, büyük cesaret ve fedakarlıkla kendini mücadeleye katma, sorunları çözme, engelleri aşma, zorlukları yenme gücü veriyor insana. Ama böyle katılamamak daralmayı, tepkiyi, öfkeyi, şikayetçiliği, karamsarlığı, kötümserliği doğuruyor.

Amara arkadaşımız o genç yaşıyla çok fazla tanımadığı bir topluluğa ve ortama herkesten daha ileri düzeyde, Apocu gerçeği daha iyi anlayan, kendini ruhuyla, duygularıyla ona katan bir katılımcı gerçeğinin sahibi olmuştu. Bu, büyük bir duruşu ifade ediyor. Uta arkadaşa benzer bir kadın ve insan duruşunu, O'na ek olarak bir genç duruşu temsil ediyordu.

Amara arkadaş bu katılımını genel kurul sonrasında da sürdürmekte kararlıydı. Ailesi ve Avrupa'daki örgütümüz, toplantılara katılarak tekrar Avrupa'ya geri döneceğini ifade etmiş olmasına rağmen –Kürdistan'a geliş izni biraz da bu temelde çıkmıştı– O, bu tür kararlara daha Kürdistan'a ulaşır ulaşmaz gülüp geçer hale gelmişti. Genel kuruldan sonra eğitime katılmayı, ondan sonra da HPG saflarına bir özgürlük savaşçısı olarak gitmeyi istiyordu. Bu konuda kesin kararlı olduğunu, hiç kimsenin kendisini HPG saflarında bir özgürlük savaşçısı olmaktan alıkoyamayacağını birkaç kez bize ifade etmişti. Savunma komitesi olduğumuz için, bu düşüncesini, karar durumunu herhalde kabul ettirebilmek için bize ifade ediyordu. Katılım kararlılığı bu düzeydeydi.

Bu anlamda pratik bakımdan saflara katılıp yer alamamış olsa da, O, HPG'nin de büyük bir özgürlük savaşçısı olarak yer aldı. Duyguda, düşüncede, yaşamda böyle bir savaşçılığı hep temsil etti.

Yine Amara arkadaştaki fedakar ve güvenilir kişilik herkesten taktir toplamıştı. Öyle ki birçok eşyayı yüklenerek de gelmişti Avrupa'dan. Birçok kimse yakınlarına bazı eşyalar ulaştırmada aracı olarak Amara arkadaşı seçmişti. Amara arkadaş onların hepsini sahiplerine özenle dağıtıyordu. Bu büyük dikkat, duyarlılık yaşama ne kadar ciddi yaklaştığının göstergesiydi. Yine bazı eşyalar getirmiş ve ihtiyacı olan arkadaşlar kullansınlar diye onlara dağıtıyordu. Getirdiği bir çift ayakkabıyı ben aldım ve bir senedir ayağımda giyiyorum. O ayakkabılar beni taşıyor. Özcesi o genç yaşına rağmen bir çoğumuz üzerinde cisimleşmiş emeği bulunuyor. Bu biçimde bize de büyük emek katan bir konumda oldu. O'nun o canlı, heyecanlı, tereddütsüz özgür, eşit, demokratik yaşama katılımı, böyle bir yaşam tutkulusu olma gerçeği belleğimizde yer edindi.

> Onlar capcanlı yaşıyorlar ve her an bizimle birliktedirler. Üzerimizde öyle bir yaşam canlılığı izlenimi bıraktılar ki, onlar için ölümü düşünmek, onlara ölümü yakıştırmak aklımızın bir köşesinden bile geçmemektedir. Bir yıl üzerinden geçmesine karşın kendimizi buna inandıramıyor, ikna edemiyoruz

Biz bu iki özge yoldaşımızı böyle tandık, böyle de hatırladık. Böyle yaşattık ve yaşadık. Bundan sonra da KONGRA GEL genel kurul üyeleri olarak, Kürt halkının en yüce demokratik kurumunun cesur, fedakar mensupları olarak, yine Özgürlük hareketimizin sağlam iki militanı olarak hep mücadelemizde yaşayacak, bizimle birlikte olacaklardır. Bu temelde şehadetlerinin 1. yıldönümünde Amara ve Uta yoldaşları saygıyla anıyorum. Anıları ölümsüzdür diyorum. Onlar sürekli büyüyen özgürlük ve demokrasi mücadelemizde yaşayacaklardır.

Mücadele arkadaşlarına adına
Duran Kalkan

Dağlara sevdalı deniz kızı

Seni tanımak; sadeliğin, doğallığın ve yürekteki güzelliğin insan yüzünde yarattığı ışığın sırrına ermektir

Adı, soyadı: **Ekin Ceren DOĞRUAK**
Kod adı: **Amara**
Doğum yeri ve tarihi: **Ankara 8 Ocak 1981**
Mücadeleye katılım tarihi: **2000 Avrupa**
Şehadet tarihi ve yeri: **31 Mayıs 2005, Qeladize/Kandil**

Dağlara sevdalı yüreğine sığdırdığın yüce sevgileri bu topraklara ekerek çıkmıştın son yolculuğuna. Bir yıl geçti üzerinden gidişinin. Ve ben şimdi sensiz geçen bir yılın acısıyla yazıyorum Amara. En çok, baharını yaşamak isterdin bu dağların. Şimdi tam mevsimi ve sensizlik, eksik bırakıyor bahar tadında yaşamayı. Bu yüzden bahara anılarınla giriyorum. Gökyüzüne resmettiğim baharın güzelliği, gülüşünle tamamlanıyor. Mevsimin tüm güzellikleri, senin bahar gülüşünle anlam kazanıyor. Ve senin bahar gülüşünle karşılıyorum baharı, yaşamak istediğin tüm baharlara anılarını taşıma sözüyle...

Zaman kavramını anlamsız bırakan anıların yüreklerimizde demlendikçe, anlam kazanıyor yaşam. Yaşama senin gibi bakmayı öğretiyor. Seni düşündüğüm her an, anıların tüm ayrıntılarıyla gözümde canlanıveriyor. Seni tanımak; sadeliğin, doğallığın ve yürekteki güzelliğin insan yüzünde yarattığı ışığın sırrına ermektir.

İlk görüştüğümüz anı hatırlıyorum; yeni bir ortamda olmanın sessizliği ve durgunluğu içerisindeydin. 'Bana ne kadar uzak iki kelime' dediğin sessizlik ve durgunluk... Zaten yeni girdiğin bir ortamın ilk anları olabilir, sessiz ve durgun olduğun anlar. Sessizliğin, seni ilk bakışta tanımamıza engel olmamıştı. Çünkü güzelliklerini yansıtan Ceren bakışlarında tanıdık seni. Birlikte geçirdiğimiz her an yanılmadığımıza şahit Amara. Coşkun akan ırmaklar gibi aktın yüreğimize. Haklısın, sessizlik ve durgunluk sana çok uzak iki kelime. Sessiz olduğun anlarda bile mutlaka söyleyecek bir şeyler düşünürdün. Canlı, coşkulu ve büyük bir heyecanla yapardın tüm işleri. Panik halinin yüzümüzde yarattığı tebessümle, hızına yetişmeye çalışırdık. Aniden kalktığın masadan devirdiğin cam bardağın ya da sürahinin kırılması, o kadar da önemli değildi. Gecikmesi halinde telafisi zor başka işler vardı; halkın umut dolu bakışlarına, anlamlı bir mücadeleyle karşılık vermek.

Sen, bombalanan, yakılan, boşaltılan köylerin, dün-

yanın dört bir yanına dağılan insanlarının acısını, mayına basan, yakılan köylerde küle dönen çocukların çığlıklarını duyumsayan koca bir yürektin.

Ailenin tek çocuğuydun. Rahat yaşam imkanın olmasına rağmen, bu mücadeleye katılımı tercih etmen bundan değil miydi? Bu bilinç ve inançla mücadelenin kenarında, kıyısında yer almayı değil, orta yerinde olmayı tercih ettin. İnsanlara olan sevgin, doğallığın, sadeliğin, mütevazılığın, yüzündeki güzellik kadar, yüreğindeki güzelliğin, halka ve onun mücadele değerlerine olan bağlılığın ve mücadeleciliğin nedeniyle, tanıyan herkesin yüreğinde büyük bir yer edindin.

Derin bir hissedişti seninki. Dünyada, insanlığın yaşadığı tüm sorunlar, senin de sorunlarındı. Genç yaşın ve genç yüreğinle büyük hayaller peşinde koştun sınırsızlığın, bitmeyen enerjin ve artan umudunla...

Halkın seni sevdiği gibi, sen de halkı, halk çalışmalarını çok sevmiştin. Ama bu halk için yapmak istediklerin ve yapacakların, gerilla olmadan hep yarım kalacaktı. Günlüğüne yazdığın şu satırlarda, bunu çok açık ifade etmiştin: *"Tam anlatamıyorum ne hissettiğimi. Ben de bir özgürlük militanıyım. Ben de Başkan Apo'nun kızıyım. Ben de artık bir kadroyum. Bunları söylemek çok ağır ve zor. Yani söylemektense hakketmek lazım. Altını doldurmak lazım. Bunu çok iyi biliyorum. Özellikle de Avrupa'yı yavaş yavaş tanıdıkça... Ama gerilla olmadan da kendimi hep buralarda eksik hissedeceğim gibi geliyor."*

Coşku ve heyecanın ülkeye gidiş hazırlıklarını yaptığında daha da artmıştı. Coşku ve heyecanı görmeyecek kadar matlaşan gözlere, hissetmeyen yüreklere inat, baharın ortasında, bahar coşkunluğunda, bahar güzelliğinde, sadeliğinde ve doğallığında ulaştın dağlara. Zaman kaybetmeden giydiğin gerilla elbiseleriyle, nasıl da yakışıyordun dağlara. Ve dağlar seninle nasıl da güzelleşmişti. Son çektirdiğin o birkaç karelik fotoğraflarında gördük bunu, gülüşündeki güzellikte anladık. Her şeyiyle dağlara ait olmak istiyordun.

Ülkeye yolculuk için sana alış

veriş yapmaya çıktığımızda, yeni bir ayakkabı almamaktaki ısrarını hatırlıyorum. İyi bir dağ ayakkabısı almak istiyorduk sana. Ama sen ısrarla *"orada herkes mekap ayakkabı giyiyor, ben de mekap ayakkabı giymek istiyorum. Yeni bir ayakkabı alsam da, oraya ulaşır ulaşmaz çıkarırım. Boşuna yenisini almayın, eskilerle giderim"* demiştin. Bu, gerillayla bütünleşme isteminin ifadesiydi. Son fotoğraflarını çektirirken de boydan gerilla kıyafetleriyle çekinmek istemişsin. *"Boydan çekin, mekaplarım da çıksın"* demişsin. Sen her şeyi ayrıntılarına kadar düşünürdün zaten. Bu yüzden çok güzel bir gerilla oldun.

Dağlara sevdalı deniz kızı. Yirmi dört yılına ne çok şey sığdırdın. Sırrına ermeye çalışıyoruz. Yirmi dört yıla büyük ve anlamlı bir yaşam sığdıracak kadar zekiydin, canlıydın, coşkuluydun, mütevazıydın, heyecanlıydın, inançlıydın, umutluydun, sevgi dolu, sevecen ve yürekliydin. En önemlisi de Amara'dan doğan Güneş'e sevdalı bir yürektin. İşte aldığın isimde saklı duran sırrın. Yirmi dört yıla sığdırdığın güzelliklerin sırrına ermenin ipucuydu adın. Bir de Ceren bakışların...

O bir kaç karelik fotoğraflarda gördüm son halini. Sana hep söylerdik 'gerilla elbiseleri sana çok yakışır' diye. Yanılmadık. Dağlar şahitlik etti güzelliğine. Tanıyan, gören herkeste anlamlı bir iz bıraktığına, çok sevdiğin dağlar şahit. Ansızın gittin, çok erken gittin. Aceleciydin, biliyoruz. Yine de sinmedi yüreklere, sinmiyor gidişin, seni bağrına basan dağlar şahit.

Gidişinle birçok arkadaş, birkaç cümlelik tanışmanın tadında, ertelenmiş sözcüklere küs. Bir çoğumuz da paylaşılan zamanları, ülke tadında yaşama gayretinin gecikmişliğine öfkeli. Hala gittiğin günün sözcüklerini haykırıyor yürekler 'neden bu kadar erken' diye. Bir yıl geçti. Yine de seni anlatacak sözcükleri bulamadım, sensizliğin kanattığı yarayı yazamadım. Ve sensizliğe teselli bulamadım Amara. Çok görmek istediğin dağları, çok görmek istediğin mevsimde gördün. Bu bir teselli. Bir de şehit düştüğünde halk tarafından karşılanmak istiyordun. Sen

bu halkın istemlerine cevap oldun. Elbette bu halk da senin bu isteğine cevap olacaktı. Tam da, istediğin gibi oldu. Hem de ellerinde olmasını istediğin gerilla fotoğraflarınla karşıladı seni. Yine de avutmuyor yürekleri. Yüreklerimize tek teselli, tüm hayallerini gerçekleştirmek olacak.

Bahar mevsimi geçip gitmeye hazır. Çok sevdiğin çiçeklerden lale, baharın en güzel rengiydi benim için. Sanki tüm laleler, senin için açılmış gibiydi. Her baktığımda, öyle bir his uyanıyordu içimde. Seni konuştum dağ laleleriyle. Seni anlattım onlara. Her bir laleye dokunuşum senin içindi. Bir de bu dağlara ait ters laleler var, bilirsin. Gizil bir yanı var bu lalelerin. Eşsiz bir güzellikleri var, ama hüzünlü. Yapraklarına dokunulduğunda, gözyaşı dökerler. Senin için topladığım bu lalelerin güzelliği seni anlatıyor, hüznü ise bizleri. Sensizliğe alışmayan yürekleri anlatıyor. Seni anlatacak sözcükler bulamasam da, herkes tanımalı seni, tüm Kürdistan tanımalı.

Bu yüzden, en güzel sohbetlerimde varsın. En güzel anlarımda 'O olmalıydı, O olsaydı şöyle derdi' diyorum çoğu zaman. Yaşama, sana ait sözcüklerle yanıt vermeye çalışıyorum yüreğime kazılı sözcüklerinle.

Heyecanlı ve panik halin, hala yüzümüzde bir tebessüm, aynı sıcaklığında. Senin gibi bakmaya çalışıyoruz yaşama. Ayrıntılarda yakaladıklarımda seni anıyorum. Her şeyi ayrıntılarıyla incelerken, vardığın sonuçları ve sonrasında yaşadığın o sevimli coşkunluğunu anımsıyorum. Öğrendiğin her yeni bir şey karşısında yaşadığın heyecanı, anılarında yakalamaya çalışıyorum. Ve seni anladıkça, anlatmaya çalışıyorum Amara. Tıpkı senin her şeyi ayrıntılarıyla anlattığın gibi, seni ayrıntılarıyla anlatmaya çalışıyorum. Tanıyanlardan seni dinliyorum, tanımayanlara seni anlatıyorum. Seni anladıkça, anlattıkça teselli buluyorum.

Seni özledik Amara. Gülüşünü özledik. Canlı, coşkulu halini özledik. Heyecanlı, panik halini özledik. Sevgi dolu Ceren bakışlarını özledik. Her geçen gün artan özlemle kavrulurken, yaşamak istediğin tüm zamanlara ve tüm güzelliklere anılarını taşırmak, seninle, anılarınla yaşamak verilmiş sözümdür.

Amara'dan doğan Güneş'e sevdalı yüreğinden ve Ceren bakışlarından öperken, sana ve tüm şehitlere, şehadetinin 1. yılında tekrar söz veriyorum.

Mücadele arkadaşları adına
Arjin Garzan

Amara (Ekin Ceren Doğruak)

Amara (Ekin Ceren Doğruak)

Enternasyonalizmin ateşi

Otuz yıla yakın bir süreçtir Kürdistan'da yürütülen özgürlük ve demokrasi mücadelesinin bu emsalsiz yaşamını kahramanlar, direnişler yazdı. Destanları ise binlerce yiğit Kürt gencinin kanıyla yazıldı. *"Yaşamı uğruna ölecek kadar çok seviyoruz"* şiarıyla binlerce kız ve erkek bedenlerini tereddütsüzce ateşe vererek kendilerini feda ettiler. İhanet ve teslimiyete karşı bir bomba gibi kendilerini patlatarak, onurluca şehadete ulaştılar ve yeni bir tarih yazdılar. Onlar, karanlıkta saklı, yok olmayla karşı karşıya olan bir halkı yeniden yarattılar. Özellikle kadının asırlardır hasretliğini çektiği özgürlüğün ışığını Kürdistan dağlarında görerek, bu kutsal topraklarda mücadeleye başladılar.

Önderliğin çabası ve emeğiyle kadın sadece dağ başlarında değil, ülkemin ovalarında, şehirlerinde, kasabalarında, zindanlarında da kendi tarihini yazmaya başladı. Artık kadındı kendi tarihinin anlatıcısı ve yazıcısı.

Kürt kadınının öncülüğü ile dünya kadını da artık kendi özünü aramaktadır. Kadın kendi elinden tutup, kendisine sahip çıktı, diğer bütün sahiplik çitlerini bir bir yıkarak. Bu özgürlük mücadelesine akın edenlerden biri de Amara arkadaştı.

O da binlerce yıl sömürülmüş, ezilmiş özellikle Kürt kadını ve bütün dünya kadınları gibi Önderliğin etrafında, namus ve şeref yolunda özgürlük yürüyüşüne katıldı.

Amara arkadaş bir Kürt olmasa da, bu gerçekliği erkenden anlayanlardandı. Bu gerçeklik ışığında bir Türk kadını ve enternasyonalist olarak mücadeledeki yerini aldı.

Yalancı sisteme, toplum geriliğine ve düş-

mana karşı emsalsiz bir savaşçıydı Amara. Toplum içinde ve egemenlerin gözünde kadın güzelliği bir silah olarak görülür. Fakat özgürlük mücadelesi içinde kadının güzelliği fikir ve bilinçle kıyaslanır. Bunu temsil eden arkadaşlardan biri de Amara arkadaştı. Bilinci, alçak gönüllülüğü, mütevazılığı ve yoldaşlığıyla tanınırdı. Bakışında bir halkın sevdası, güzelliğinde özgür bir kadın, inancında ise büyük bir güç yatardı. Gönlünde bir tanrıça dünyası yaratmıştı.

O öyle bir kadındı ki, günün ne olduğunu bilmeden gecenin de karanlığını tanımıyordu. Yorulmadan, önüne çıkan engelleri aşarak mücadelesini veriyordu. Bir bülbül gibi güzel bir dille özgürlüğün şarkısını söylemekti istemi. Amara arkadaş bulunduğu tüm ortamlarda böyle tanınıyordu.

Onu gören ya da O'nunla bir dakika konuşan kim olursa olsun, O'nun sıcak tavrını, yoldaşlığını ve sevecenliğini bir daha unutamıyordu. Kadının gördüğü rüyayı dağıtmıştı. Akan bir okyanus gibi tüm kirleri temizledi. Berraklığıyla derin vadilerde ses verdi. Kadının şafak vaktinde tekrar aydınlandı. Nasıl ki Zilan büyük söz olmuşsa, nasıl ki Sema'nın bedenindeki ateş günahı yakma ateşiyse, nasıl ki Viyan özgürlük sembolü ise, Amara da bir aynaydı.

İnsan, kendi gözüyle iyi ve kötü yanlarını görürdü. Tabiat, ayrı bir his yaratıyordu Amara arkadaşta. Bir avcı gibi avının peşine düşmüştü yoldaş. Hiçbir zaman sıkılmamıştı bu arayıştan ve arayışına doymamıştı. Her ne kadar bilse de, farkına varsa da, yine de öğrenmek ve aramak istiyordu.

Duruşuyla ve kendisine olan saygısıyla her zaman arkadaşlara örnek olmuştur. Sadece kadın olarak değil, bir insan olarak doğal, sabırlı, hiçbir şeye fark koymadan mücadele ederdi. Bu da arkadaşlar arasında saygınlığını arttırırdı. Çalışmada ve sorumlulukta hiçbir zaman kendisini geri vermezdi. Nasıl ki köylüler kendi yaşamıyla güzel oluyorsa, nasıl ki dağlar yüksekliğiyle tanınıyorsa, nasıl ki şehirler kendi adlarıyla güzel oluyorsa, nasıl ki ovalar genişliğiyle tanınıyorsa, kadın da bilgisi ve doğasıyla tanınır. Çünkü kadın, kadın olduğu için ünlü değildir. Bilgisi, iradesi ve çalışma temposuyla rengarenktir.

Mücadele arkadaşları

Bir öyküdür hayatımız
ne ilki bellidir
ne de sonu
ama son noktayı koyan
hep biz olduk
türkülerini, şiirlerini hayatın
hep biz söylerdik
son dizelerini
suskun dillerimizle
umut dolu gözlerimizle
haykırdık gökyüzünün
son çığlığını
ve yıldızların parlaklığını
ama
anlatmak hep bize düşer
dilsiz kalemlerin
suskun atışlarında
ve yine bize düşer
bir yoldaşın öyküsü
bir mürekkep damlasında
anlatırız suskun bakışlarını
ve sessiz gidişini
daha yollarda izleri silinmeden
başlar başka yollar
ve bir gün bu yolların sonu
umudun çiçek açtığı dağlarda
özgür ateşlerin yakıldığı
bir ülkede buluşuruz

ALIŞMAK DEĞİL BİZİMKİSİ...

‘Bir kızın kocaman gözlerinde gördüm
bulutların dağlara sessizce çöküşünü
Çocuksu sususları gördüm, kırılan sevinci
Harelenen sularda bir yanık kokusu
ve uzun boyunlu bir kızın gülümseyişi
Işık zamana bağlı
zamansa onun kocaman gözleridir artık ...
Anladım tarih de yazılmaz artık...

Sadece susmak anlatıyor seni. Bir derin susmak ve hiç konuşmamak. Yaşanmış, umud edilmiş her paylaşımı bu sususun içine hapsetmek en iyisi belki de...

Düşünüp durdum sana nasıl yazmalıyım, seni nasıl anlatmalıyım diye. Bir asır kadar uzun süren hasretini ve sanki aradan saniyeler geçmiş kadar diri bu sızıyı nasıl anlatmalıyım.. Acının sınırları beynimdeki, yüreğimdeki her yeri işgal edince, tanımlar yetmiyor biliyor musun?

Acıya yeni tarifler getirilmeli, söz seni kaybetmeye gelince. Geçmiş zaman ekleri yok bende seni anlatırken... O alışmak demek. Oysa ne alışmak ne de kabullenmek bizimkisi. Sadece taşımayı öğrenmek olabilir olsa olsa...

Bir asır yaşadım yokluğunu. Öylesine derin, öylesine uzun, öylesine hasret. Bir asır kadar uzun ve derin bir hasret... Savaşlar, talanlar ve ayrılıklarla geçmiş bir asırlık zaman kadar yaşamaktan yorgun düştük. Ve her gün yeniden başlamak kadar canlı anıların. Her zaman diliminde yokluğunun bir başka yüzü çıkıyor karşımıza...Yüzleşiyouz.

Her yitirmek biraz sen kokuyorsun Ceren. Hüznün patikaları hep sana giden yollardan geçiyor. Alışmak değil bizimkisi, taşımayı öğrenmek biraz da bu asırlık acıları....

Seni hatırlamak; seni kaybetmek düşüncesini kurşun gibi delen gülüşler ekliyor yüzümüze. Altında yokluğunun gölgesi de dolaşsa ışıklı gülüşler ekliyor...

Sana tekmil vermeliyim. ‘Eee tam olarak anlat neler oldu’ deyişini duyar gibiyim. Anlatacağım sana yarım kalan ve her yitirmede onulmaz bir yara alan, kalbura dönmüş ömrümüzün seyrini, artık bize işlemeyen akrep ve yelkovanı...

Bir asırlık zamanda en çok nerde kaybettiğimizi keşfettim sonunda. Keşfettim çünkü biz senin yaptığını yapamadık Cerenim.

Neyi mi?

Kendimizi bir başkasının yerine koymayı.

Bir başkasının yerine koyamadık ama başkasını yargılamayı, hiç anlamadan hükümler vermeyi fazlasıyla başaran bir topluluk olduk. Soru sormaktan kaçar olduk, soru soranlar da kaçar oldu! Ve giderek öfkelerimize benzedik. Nefret ettiğimiz her şey bize de bulaşan bir virüs gibi oldu. Aynaya bakınca gördüğümüz yüz, hiç bize benzemiyordu. Bencil, öfkeli, güvensiz bu suratlar biz miyiz diye şaşırdık. Hatta bazılarımız yüzlerinde değişen bu çizgilerin hiç farkına bile varmadan dört nala sürdüler atlarını duyarsızlığın en dip noktasına. Biz kendimizle yüzleşebilmeyi başaranlar da bir bir teslim ettik kalelerimizi, en büyük düşmanımız umutsuzluğa. Gidişin kendimize kurduğumuz bütün dengeleri yıktı Ceren.

Sonra bu teslimiyetten kurtulmak için senin en çok yaptığın şeyi yaptık. En çok çalıştığın en çok koşturduğun anlarda 'kendini bu kadar yorma' deyişimize kızarak 'ya sanki sen olsaydın aynı şeyi yapmazdın' diyerek baktık bu sefer her yerinden yaralı hayatlarımıza. Ruhlarımızın yüzüne çarpan, vicdanlarımızın kapılarını aralayan bu sözlerle kendimize geldik. 'Sen de olsan aynı şeyi yapardın' diyerek güvenmekten, umut etmekten başka bir yol bulamadık yaralarımızı sarabilmek için. Her kim kendine pay çıkarıyorsa tüm bu olan bitenden, ya da ne bileyim bunu kendi başarısı sanıyorsa, ben sadece gülüyorum. Aramızdaki telepatiye inanıyorum en az senin kadar. Bunların tek sebebinin sen olduğunu bilmenin huzuru içindeyim. Neyi öğrendiysek yokluğunun acısından öğrendik yani.

Sen içimizdeki tüm isyanların kıvılcımı, inanç kuşanmış ve bir tek umuda itaat eden cesur savaşçı. Sen hem dünyada insana düşman ne kadar yalan dolan varsa çözebilecek kadar zeki, ama bir insanı sevdiğinde bir çocuk kadar masum ve iyi niyetli insan. Sen istemlerini de, red ettiklerini de bağıra çağıra söyleyebilen, içini görebildiğimiz dost. Sen hayatın insana en anlamsız gelen noktasında, bir anlam bulup çıkarmaya çalışan serüvenci. Ve sen bilinçle katıldığın bu kavgada hayallerini gerçeğe sığdırmaya çalışan, o olmazsa gerçeği hayalleri yapan devrimci. Kısacası hayata tutunan en yeşil dalımızsın sen bizim.

Hep yarım kalmış bir masal biraz seninkisi. Herkesin senden aldığı kadar tamamlayacağı bir masal...Herkesin özlediği kadar varsın hayatlarında ve vicdanlarında... Hayatının gururdan çitlerini aşınca, orda bir dolu yaşanmamışlık var. Güzelin değerini, çirkini tanıyarak bilen kararlı bir militan, yalansız dolansız bir insan çıkıyor karşımıza,o çitlerin ardında. Deniz maviliğinde bir derinlik, kelebek kanadınca narin bir yürek, dağ doruğunca bir inanç, ve hayat kadar güzel bir Ekin çıkıyor karşımıza.

İşte şimdi bize düşen de duvarlarımızı yıkıp sana ulaşmak. Her birimiz kendimize benzemeyen yanlarımızı çıkartıp, ruhuna benzeyen duru güzelliğinin avuçlarına bırakmalıyız birer birer. Yokluğunun acısı yüreği deler gibi olduğunda, soluksuz kaldığımızda yine senin kapını çalmalıyız usulca, bizi içeri alacağını bilerek. Biz de senin gibi olmalıyız. Kendimizi uğruna ömürler verdiğimiz bu halkın yerine koyabilmeliyiz. Herkesin yerine koyabilmeliyiz kendimizi, ama yine de kendimiz kalabilmeyi başarabilmeliyiz.

Mücadele arkadaşları adına
Zilan Diyar

Bir zaman makinası olsam, geleceğe gitsem ve kendi gözlerimle bu mücadelenin başarısız olacağını görsem bile yine de bu partiye katılırdım. Bence bu mücadele inançtan da öte bağlılık işi... Bir tercih... Yaşam tercihi... Bir zorunluluk değil asla... Vicdan muhasebesi, ödenmesi gereken borç, toprağa düşen genç bedenlere ödenmesi gereken bir borç.. Vicdanı olan öder, vicdanı olmayan ödemez. Bu kadar basit aslında... Ve insan bu basitliğin, sadeliğin arasında bir o kadar karmaşık bir varlık. İnsanın kafasını çalıştırdıkça gördüğü, bazen de 'kör olsaydım' dediği bir olgu bu insan...

.....

Çok özledim herşeyi. Çok özledim. Ama en çok da denizi...Bu havası lanet beton yığını ülkeden nefret ediyorum. Yarıaçık cezaevi... Cezaevi'nde gökyüzü dikdörtgendi. Burda çokgen. Hiçbirşey ama hiçbirşey kokmuyor. Kendini sürekli nezle sanıyorsun. Dilimle satılan karpuzlardan, kolum kadar salatalıktan bile bıktım. Bu ülkeden çok sıkıldım. Gri gökyüzünden, asitli sulardan - gerçi hiç içmiyorum- sıkıldım. Ayağım toprağa hiç değmiyor. Bu yıl hiç deniz görmedim. Yağmurdan sonra deniz kokmuyor. Bırak toprağı, hiçbirşey kokmuyor. Yediğin o kırmızı şeylerin domates olduğunu ıspatlamak imkansız birşey. Ülkemi çok özledim. Yurtseverliğin ne olduğunu, ülkesinden uzaklaşınca anlıyor insan...

.....

İnsan Avrupa'da tek başına örgüt olmayı öğrenmeli... Yalnız kalmayı, yalnız yaşamayı öğrenmeli. Çünkü en büyük bağlılık; yalnız kalsan da, bu dünyada tek başına olsan da ayakta kalıp mücadeleyi devam ettirmektir.

.....

Aslında böyle boşuna kılıf aramaya gerek yok. Sanırım büyüyorsun. Büyüdükçe senin çocuk ve saf dünyan yıkılıyor. Ve acı gerçekler apaçık meydana çıkıyor. Galiba bu durumda artık başarı; hep inandığın doğrular adına yaşama çabası oluyor. Ve bir de içinde kaldığına inandığın dürüst ve saf yanlarını koruma kavgasını kazandıkça huzurlu olabiliyor insan... Bu karanlık dönemler kaosu hatırlatıyor bana... Bence insanın en cesaretli olması gereken zamanlar bu at izi ile it izinin birbirine karıştığı dönemler.. Kim haklı, kim haksız? Ne doğru, ne yanlış?

.....

Çok bilinmeyen bir denklem içindeyiz adeta. Ve tek ışığımız önderlik. Bugünlerde hep aklıma gelen bir hikaye var. Nemrut, Hz. İbrahim'i ateşe attığı zaman, bir karınca ağzıyla bir damla su alıp ateşe atıyor. Görenler de 'senin bir damla suyun o ateşi söndürmez ki... Niye yoruluyorsun' diyor. Karınca da 'Olsun... Biliyorum, ama yine de tarafımız belli olsun' diye cevap vermiş. O ateşte yanman gerekse de doğrulardan taviz vermemelisin. Belki o suyu atarken sen de ateşe düşebilirsin. Ama bu vicdan işi... Bu kadar kan, bu kadar acı ve tutsak edilmiş bir güneşe karşı senin vicdan savaşın. Bu savaş tüm dünyayla... Senin içindeki düşmanla da... Bu sözü kaç kere söyledim bilmiyorum, ama herkes gitse de, Başkan içerde ben dışarda, bir ben bir Başkan kalsak da –belki bir örgüt yaratacak kapasitem yok– ama ben yine de Önderliğin ilkelerine göre yaşayacağım...

Not: Amara arkadaşın günlüğünden alınan bazı bölümlerdir.

Güzeller güzeli iki serüvenci

Onlar yaşamımızın en güzel dostluklarına hızla giriş yaptılar, ama beklenmeyen zalim kazayla geriye yüreklerimizde büyük acıyla, tarifi imkansız öfke bıraktılar.

Kürtçe yemin etti

Dönemin yoğunluğunun bilinciyle her iki arkadaş da çok aceleciydi. Uta arkadaş, Avrupa'da O'nu bekleyen işlerinin yoğunluğuna rağmen kopmak istemedi buralardan. Olaydan iki saat önce vedalaşırken, *"gitmek istemiyorum, biraz daha kalsam olmaz mı"* diyor, ardından *"ben hep yoğun anlarda geliyor, ne olduğunu anlamadan gidiyorum. Bu defa işlerimi bitirecek ve sadece güçleri dolaşmak, arkadaşlarla sohbet etmek için üç aylığına geleceğim"* diyordu.

KONGRA GEL Genel Kurul toplantısına aktif katılmıştı. Yemin bölümünde herkes kendi anadiliyle yemin etme hakkına sahip olduğu halde, heval Uta Kürtçe yemin ederek anadil hakkımıza enternasyonal yaklaşımını hepimizi etkileyecek tarzda sergilemişti. Birçok bölümde kalkmış görüşlerini koymuş, öneriler sunmuştu. Birçok çalışmaya önerilmiş ve hiçbirinden geri çekilmemiş, Adalet Divanı'na seçilmişti. Ayrıca birkaç arkadaşla birlikte doğal tedavi teknikleri üzerine bir sağlık projesi sunmuş ve arkadaşlarla bu çalışmayı yürütmeyi planlamıştı.

"Halkın moral düzeyiyle bizim moral düzeyimiz arasındaki mesafe, pratikte de halkla aramızdaki mesafedir" diyor ve bu nedenle halkın ihtiyaçlarının dışında kaldığımızı, halkın temposuna denk pratikleşemediğimizi belirtiyordu. Kadın arkadaşların kongreye aktif katılımından etkilenmiş, çeşitli tartışmalar karşısında gülerek, *"daha önce kaldığımız örgütlerde biz de aynı sorunları yaşadık. Kadın hep yeni-*

Nudem (Uta Schneiderbarger)

Nudem (Uta Schneiderbarger)

den yeniden aynı şeyleri yaşamak zorunda değildir. Başka örgütlerde yaşanıp aşılan şeyler bizler açısından tecrübe olmalı" diyordu. Gerçekten de O'nda sorunları öncesinden tecrübe edinmişçesine olgunlukla karşılamaya yol açan bir bilgelik vardı ve bu O'nun her haline mütevazılık olarak sinmişti.

Yanımızda kaldığı on günlük süre içinde birçok arkadaşla hem genel kadın hareketine hem de Avrupa'daki çalışmalara ilişkin sohbet etmişti. Diğer örgütlerden edindiği tecrübe, daha önce içinde yer aldığı örgütlerle benzerliklerimiz, Avrupa kadınlarının güncel durumu, kadın özgürlüğüne dair Avrupa ülkelerinde gelişen çabalar, ama öz olarak kendisinin bu yönlü hayat tecrübelerini bizimle paylaşmasını istediğimizde çocukça heyecanlanmış, çok sevinmiş, arkadaşların karşısına hazırlıklı çıkmak için bir gün boyuncu hazırlık yapmıştı. Semineri için yaptığı bir günlük hazırlığı boyunca belki on kez *"çok heyecanlıyım, arkadaşlara ne anlatacağım"* diyor, ama öte yandan tecrübelerini paylaşacak olmamıza çok sevindiğini belirtiyordu. Belli bir hazırlıktan sonra yaklaşık yarım gün süren ve bizim için çok değerli olan seminerini vermiş, merak ettiğimiz birçok soruyu heyecanla cevaplamıştı. Dönmeden önceki akşam ısrar etmiş, arkadaşlarla araziye çıkmış ve silah atışı yapmıştı. Geri geldiğinde *"arkadaşlar iyi olduğumu söylediler, ama ben iyi değildim"* demiş ve bir dahaki gelişinde silah eğitimi alacağını söylemişti.

'Keşke katılsaydım...'

Kendisinin mücadelemizle tanışma sürecini, şu ana kadarki katılım biçimini anlatırken, *"benim için en büyük hata 1992'de Dersim'e gittiğimde gerillaya katılmamış olmaktır"* diyordu. *"Aslında o zaman katılacaktım. Mazlum Doğan arkadaşın ailesiyle gitmiştim ve çok etkilenmiştim, ama yanımdaki arkadaş, şimdi başka işlerimiz var, sonra katılırız diyerek beni ertelemişti"* diyordu. Bir enternasyonal olarak Kürdistan dağlarında tarih olmayı ne çok istediğini, Almanya'da devrimci örgütler dağıldıktan sonra ortaya çıkan zorlanmayı, kendisinin neden Kürt halkının kurtuluşuna ortak olmayı tercih ettiğini biraz da buruk anlatıyordu. *"Her birimiz bir yere gittik, ama aramızdaki ilişkileri yeterince devam ettiremedik. Oysa özellikle kadın hareketleri adına birlik sağlamada, tecrübe aktarımında etkili olabilirdik"* diyordu. Avrupa'daki kadın festivaline çok önem veriyordu. *"İyi bir hazırlıkla bu yılki festivali gerçekleştirirsek, Avrupa kadın kitlesi ve Avrupalı kadınlar açısından da büyük moral yaratır, bunun üzerinden daha etkili örgütlenme imkanlarına kavuşuruz"* diyordu.

Ertesi gün uğurladığımızda, büyük umutlar ve daha somut bir çalışma planlamasıyla gittiğini, ama çalışmalarında kendisini yalnız bırakmamamızı söylüyordu. İlginçtir, ama gitmek istemiyor oluşu hepimizde tanımı o anda güç bir hüzün yaratmıştı. Belki de akıl yerine sezgiyi tanımlamada yetkinleşseydik, o anki ruh halimizin dayandığı tehlikeyi görebilir ve...

Amara (Ekin Ceren Doğruak)

Katıksız bağlılık: Amara

Amara yaşamımıza çok hızlı ve etkili girdi. Kimine göre periler diyarından gelmişti, kimine göre melekler şehrinden. Kesin olan bir şey vardı ki Amara güzeller güzeli bir yoldaş olarak özüne denk güzelliğin serüvencisiydi. Bazı arkadaşlar O'nun için deniz kızına benziyor diyorlardı ve deniz ülkesinden dağ ülkesine kardeşliğin, arkadaşlığın çekiciliğiyle gelmiş bir barış elçisi gibi bakıyordu. İlişki kurmada hiç zorluk çekmiyor, ayaküstü anlık diyalogları bile arkadaşlarda yer ediyordu. Daha bir ayını doldurmadığı halde ülkede tanımayan yok gibiydi. Gittiği, geçtiği her yerde hemen herkesle ufak da olsa bir anıya imza atacak kadar kalplerde yer edinmişti. Bakışlarıyla, sözleriyle, duruşuyla etrafına pozitif bir enerji yayıyor, çekim merkezi oluyordu. Sadeliğin, katıksız bağlılığın, iyimserliğin, doğallığın tarifsiz sıcaklığıyla büyülüyordu.

Avrupa kitle çalışmalarının kendisine çok şey kazandırdığını, emekle yaratmanın ne demek olduğunu daha iyi anladığını belirtiyordu. Halka uzaklık, kitle yerine kurumların tercihi, değerlerin nasıl yaratıldığının unutulması en büyük öfke kaynağıydı. *"Biz biraz değer katmak için her kişiyle kırk beş dakika konuşuyoruz. Bazıları nasıl bunu göz ardı ederek sanki çok zengin bir örgütmüşüz gibi yaklaşır heval"* diyordu.

'Bir boydan çekin de...'

İlk günden itibaren *"artık hiçbir kuvvet beni Avrupa'ya gönderemez"* diyordu. Son günlerde *"ille de dağ dışında bir yere gönderilecek olsam, en fazla Türkiye'ye kadar giderim, ama ötesine gitmem"* diyordu. Boyuna uygun gerilla elbisesi bulmakta ilk etapta zorlanmamıza rağmen ne yapıp edip ilk gün kendisine bir elbise uydurup sivillerden kurtulunca *"oh rahatla-*

dım" demişti. Kongreden sonra PAJK'a gelip yeni takımlarını giyince çocukça sevinçle etrafına *"heval heval bakın, elbisem ne kadar yakıştı"* demiş, ardından gerilla kıyafetleriyle ilk resimlerini çekmişti. Arkadaşlara *"bir de boydan çekin de annem gerilla elbiseleri içinde ne kadar güzel olduğu görsün"* demişti.

'Ankara grubundanım'

Kongre sırasında PKK'nin ilanı üzerinden grup dönemi ve Kemal arkadaşlar üzerinden Ankara telaffuz edilince, *"biliyor musunuz heval ben de Ankara grubundanım"* demişti. Oturum arasında grup döneminden arkadaşların bazılarını görmüş ve ardından *"arkadaşları da gördüm, onlar da beni Ankara grubuna kabul ettiler"* demişti. Amara yoldaş Ankara üniversitesinde okuduğu için bu bağı kuruyordu, ama ruhça, kişilikçe gerçekten de Kemal, Haki yoldaşları anımsatıyordu. O'nda şikayetçilik yoktu. Umutluydu, inançlıydı ve yetersizliklere öfkeliydi. Son dönemde ülkeden Avrupa'ya giden, ama aktifleşmeyen arkadaşlara, kendini sınırlandıranlara, bireysel yaşam arayışında olanlara, ülkeye yanılgılı yaklaşanlara, kendisi ülkeye geleceği zaman gelmemesini öğütenlere, ama en çok dta bütün bunlara rağmen hak iddia edenlere çok öfkeliydi. *"Benim acil ve iyi bir eğitime ihtiyacım var"* diyor, sürekli okuyordu. Bir de buradaki izlenimlerini Avrupa'daki arkadaşlarla paylaşmak için meclis oturumları boyunca bir yandan da yazıyordu. *"Bu defteri yazıp bitireceğim ve Havin arkadaşla Avrupa'ya göndereceğim"* diyordu. Avrupa'daki kitleyi aslında genel olarak halkı çok sevdiğini sık sık ifade ediyordu.

Yeni gerilla elbiseleri içinde ve heyecanla uğurladığımız Amara, okul arkadaşını görecek, eğitim için tekrar alanımıza dönecekti. *"Diğer arkadaşlarımı şehit düşmeden son bir kez göremedim. O yüzden Nujin'i hemen görmeliyim"* diyordu. O, Avrupa'ya çıkmak zorunda kalınca çok sevdiği arkadaşları ülkeye gelmiş ve bir daha görüşememişlerdi. Dağlarda görüşmek O'nun için çok farklıydı ve gerçekten adeta koşarak arkadaşını görmeye gidiyordu.

Amara; Ankaralı, Egeli, Avrupalı, Kürdistanlı Amara. Ankara'yla Amara'yı Denizce, Kemalce ve Apoca bir yürekte buluşturmuş, güzelliğin peri kızı Ekin Ceren.

Dağlarımızda geç başlamış bir hikayenin masal kahramanı Amara.

Onlar bizim için her biri kendi alanında büyük destek, moral, güç, devrim yükünü çıkarsızca paylaşan yol arkadaşıydılar. Halkların kardeşliğinin, kadınların evrensel birliğinin Kürdistan devriminde, Önderlik felsefesinde somutlaşmış ifadeleriydiler. Önderlik aşkı, tutkusu her ikisinde de çok derindi. Heval Uta Avrupa'da meclis tarzı örgütlenir, halkı kendi öz yönetim gücü yaparsak ve bütün yaşam alanlarında toplulukları ortaklaştırırsak konfederal anlayışla Avrupa'da da etkili oluruz diyordu. Heval Amara son tartışmalarda hep *"genel adına koşturmak, sistem yaratamamak, örgüt oluşturamamak temel yetersizliğimizdi, bunun özeleştirisini veriyorum"* diyordu.

Amara (Ekin Ceren Doğruak)

Özlemle kavuştukları ülkemizin dağlarından Önderliğimizin, halklarımızın ve kadınların özgürlüklerini güvenceye almadan inmeyeceğiz. Gözlerini üzerimizde, ellerini omuzlarımızda, kalp atışlarını yüreklerimizde hissediyoruz.

Mücadele arkadaşları adına
Delal Avaşin

Rüyaları gerçekleşen enternasyonalist

Adı, soyadı: **Uta SCHNEİDERBARGER**
Kod adı: **Nudem**
Doğum yeri ve tarihi: **Mülheim Almanya, 20 Temmuz 1961**
Mücadeleye katılım tarihi: **1980**
Şehadet tarihi ve yeri: **31 Mayıs 2005, Qeladize/Kandil**

Bu şarkı, rüyalar ve umutlarla konuşuyor. İki yoldaşımız, bu rüyayı kalplerinde gerçekleştirmek için mücadele ettiler. Rüyada savaşsız, hapissiz ve egemensiz bir dünya görülür. Eşitlik, özgürlük ve kardeşliğin sınırsız olduğu bir dünya. Korkusuzca, ben her şeyimi bu rüyamın gerçekleşmesine vereceğim diyen çok nadir insan çıkmıştır. Böyle bir ülkeyi, rüyanın gerçekliğini aramak için sağlam ve ısrarlı bir yürek gerekir. Buna cesaret edemeyenlerden geriye bir şey kalmamakla birlikte, kendilerine sunulan monoton ve işkence yaşama da devam etmişlerdir.

Onlar sınırı aşılmaz denilen sınırları aşmış, tarihlerini diğer halkların tarihleriyle birleştirip özgürlük perspektiflerini aramışlardır. Bu arayışlar sonucunda yoldaşlarımız Uta ve Amara Kürdistan'a gelmiştir. Birçok yaşam hikayesinde olduğu gibi Uta ve Amara arkadaşların yolları da Kürdistan'da birleşmişti.

Uta ve Amara, iki enternasyonalist. Onlar hiçbir zaman rüyalarından vazgeçmediler. Zor olduğunu bildikleri halde tek dilekleri, bu rüyayı gerçekleştirmekti.

Anlatılamayan acılı haberi kendimizle taşımaktayız. Ama onların yaşam sevinci ve kuvveti de her zaman kalbimizde ve düşüncemizdedir. Yoldaşlarımızın fiziki ayrılığı, tüm arkadaşlarda, akrabalarında ve ailelerinde doldurulamaz bir boşluk bırakmıştır.

Uta arkadaş, okul arkadaşlarıyla birlikte gençlik hareketlerinin 1970'li yıllarında Mülheim alanında Anti-AKW direnişinde yer almıştı. Yine ev, konut ve kadın konusunda hak isteme taleplerinin istendiği hareketlerde yer aldı. Aldığı bu büyük deneyim ve tecrübeyi, feminist ve enternasyonalist mücadeleye kanalize etmek istiyordu. En büyük çaba ve ilgilendiği konular insan, arkadaşlık, doğa, ekoloji ve alternatif tıp metodları idi. Bunlar Uta için ayrılmaz bir parçaydı. Arayışında yeni hareketler, yeni alternatif ve kolektif yaşam formları vardı. Birçok değişik özgürlük hareketlerinde deneyim kazanmak, değişik politik ortamları ve grupları bir araya getirmek istiyordu.

Nudem (Uta Schneiderbarger)

Kürdistan özgürlük hareketi içindeki kadın hareketini büyük bir merakla izliyordu. Kendisindeki devrimci düşünce, çözüm yolları, kritikler, O'nu Kürdistan'daki kadın hareketine daha çok yakınlaştırıyordu. Kürdistan'da bulunduğu sürede, en son ziyaretinde de orada kendi projesinin bir temel taşını bırakmıştı.

Amara, 1981 yılında Türk bir ailesinin çocuğu olarak Ankara'da doğdu. Okul döneminde sosyolojiyi okumuştu. Ankara'da üniversitede okuduğu dönemde Kürt özgürlük hareketini tanımıştı. Aktif olarak bu mücadelede öğrenci birliklerinde yer aldı. Çünkü O, yapılan haksızlığa, Kürtlere uygulanan haksız ve imha politikasına karşı susmak istemiyordu. Bu politik tutumundan dolayı cezaevine alınmıştı. Cezaevi süreci bittikten sonra Avrupa'ya çıkmıştı. Burada 2005 yılının baharına kadar aktif olarak Özgür kadın hareketi çalışmalarında yer almıştı. O, özgürlük ideolojisinin mücadelesini kalbinde ve bilincinde taşıyordu. O'nun için bu çok önemliydi. Mücadeleye uzak yakın, içinde ezilmişliği ve ezikliği yaşayan tüm kadınlara ulaşmalıydı. Sıcak yaşam sevinci ve nur yüzüyle herkesle güzel arkadaşlıklar kurmuştu.

Arkadaşlık, O'nun yaşamında bir prensip olarak çok yüksekteydi. Avrupa'daki sistem, konforlu yaşam O'na çekilmez geliyordu. O, her zaman sabırsızca bekliyordu. Dağlara geldiğinde ise *"sonunda haklı ve yararlı bir yerdeyim"* dedi.

Mayıs ayı, Uta ve Amara yoldaşların bizden ayrıldığı ay. Mayıs ayının şehitler ayı olması itibariyle özgürlük mücadelemizde ayrı bir yeri var. Uta ve Amara arkadaşın yaşamdaki yansımaları Mayıs ayına farklı bir iz bıraktı. Mayıs ayında enternasyonalist devrimciler Deniz Gezmiş, Mahir Çayan ve İbrahim Kaypakkaya gibi önderler Türk devleti tarafından ölüme mahkum edilmiş ve katledilmişti. Onlar, son nefeslerine kadar özgürlük, bağımsızlık ve hakların kardeşlik savaşını vermişlerdir. Bu ay, PKK'nin de direniş sembolü haline gelen, farklı manaları içinde barındıran bir ay olma özelliğini devam ettirdi. PKK önder kadroları da cezaevlerinde 'berxwedan jiyane' sloganlarıyla son nefeslerine kadar tereddüt etmeden kahramanca mazlum halklarına öncülük etmeyi bildiler.

Mart ayı nasıl baharın başlangıcı ise mayıs ayı da özgürlük arayışında olan mazlum halkların uyanış ayı olma özelliğini her zaman korudu.

Uta ve Amara arkadaşların yaşamları, yeniden yapılanma ve kararlılık döneminde bizlere örnek olacaktır. Kadın özgürlük hareketindeki emeklerini devam ettireceğiz. Onlar, örgütle paylaşımlarının sonucunda çıkacak verimleri, ektiklerinin ürünleri sonucunu daha tam alamadan ayrıldılar aramızdan. Cesaretleri ve sevgileri aynı zamanda birçok insanı tetikledi. Rüyaları ve amaçları gerçekleşinceye kadar mücadele etmek, yoldaşları olarak bizim öncelikli görevlerimiz arasında yer alacaktır. Anıları önünde saygıyla eğiliyor, enternasyonalist ruhun yelpazesinde tüm devrim şehitlerinin yolunda yürüyeceğimize dair söz veriyoruz.

Mücadele arkadaşları

Yüreğini aç

Zaman sessiz bir testere şimdi... Neyi dökeyim, elimdeki kalemle sayfalara hangi kelimelere sığdırabilirim yüreğinin güzelliğini, coşkusunu, sevdasını, büyüklüğünü. Gidişi kabullenmedi ki bu yürek. Kabullenmedi ki sana dair, inancına dair kelimelerden satırlar yazayım. Seni anlatmak tutsak bir ülkeyi anlatmaktır. Unutmayacağım bana söylediğin son sözleri. Bütün hastalıklara rağmen hatırlıyorsun değil mi, bana durumunun iyi olmadığını söylemiştin. Bir ay önceydi ve Kürdistan dağlarında gerilla, özgürlük savaşçısı, Kürt ulusal mücadelesinin özgürlük savaşçısı olmak istediğini ve o dağlarda şehit düşmek istediğini... Yüreğinin bütün güzelliğiyle, inancıyla vurgulayıp durdun. Yüreğin dağlara açılan mecrasını... Şu an sana doğru yolculuğa çıkıyoruz, seni tekrar aramıza alma yolculuğuna... Yol boyunca yüreğim yüreğinle ısınıyordu, ihanete karşı bir duruştu yüreğindeki inanç ve bağlılık sevdası... Nudem'din, vardık işte yanına... Aç hadi sevda ve özgürlük kokan yüreğini. Arada bir ses herkes cenaze arabasını takip etsin, işte şimdi başlıyordu yolunun takipçisi olacaktık, yüreğindeki sevdanı, özgürlüğün yaşam karşısındaki kararlılığının, ihanet karşısındaki duruşunun ve dağlara olan sevdanın, yaratmak istediğin özgür yarınların takipçisi olacağız Uta (Nudem).

Şimdi evimizdeyiz beraber yaşadığımız o evde hani o senin çok sevdiğin kırmızı koltuğun var ya, onun üzerinde oturuyoruz ve sen yanımdasın umut dolu yüreğinle ısıtıyorsun yüreğimi, yüreklerimizi. Evin her köşesinde, duvarında o eşsiz gülüşün ve kahkahan. Gülüşün ve kahkahan arasında bir ses "şehitler ölümsüzdür."

Nudem ölümsüzdür, Nudem ölümsüzdür....

Mücadele arkadaşları adına
Gülistan Durç

Bu mücadelede bir parça olmak istedim

Uta Schneiderbanger ile son söyleşi

– Bir Almansınız, sizi buralara, Kürt gerillalarının yanına sürükleyen nedir? Kimdir Uta?

– Ben Katolik bir işçi aileden geliyorum. Önce kilise içinde aktiftim. 1970'lerde Katolik kilise içinde bile çok ilerici bir kesim vardı. Biz özellikle Latin Amerika'daki kurtuluş teolojisinden çok etkilendik. Oligarşiye karşı fakir halk için gerillaya katılan papazlar bizi çok etkiledi. Resmi kilise, yani Vatikan'daki Papa, kurtuluş teolojisini kabul etmeyince, ben de kiliseden ayrıldım. Ve bir komünist partiye katıldım. Anlayış olarak büyük bir farkı görmedim. Aşırı erkek egemenliğinden dolayı büyük bir kadın kesimiyle beraber bu partiden ayrıldım. Ve anti emperyalist harekete katıldım. (RAF, ideolojiye yakın olan legal çevredir) Baştan beri hem feminist, hem sosyalist hareketin içindeydim. Bağımsız kadın örgütlenmesini savundum, fakat bütün toplumun devrimci değişim ve dönüşümüne inandığım için karma anti emperyalist hareketlerle yan yana çalıştık. Yani bir ideolojik ve pratik bağ vardı. Ama örgütsel olarak bağımsızdık.

– Kürtlerle, PKK ile ne zaman ve nasıl tanıştınız?

– 1977-78'de ilk kez Kürt arkadaşlarla tanıştım. Onlar o zaman Türk solu içindeydiler. Ama Kürdistan'ı anlattılar. Tarihini, bütün ölümsüz isyanları ve ihanetleri biliyorlardı, anlattılar. Yeni kurulan bir Kürt partiden bahsettiler. Bu benim ilgimi çekti. Bu tartışmaları iyi hatırlıyorum. Ben bir feminist olarak Kürtlerin bağımsız örgütlenme ihtiyacını gayet normal ve doğru buldum. Sosyalist hareketler içindeki erkek egemenliğini tanıdığım için, bu konuda farklı güvenim yoktu. Kadınları ezenler farklı halkları da ezerler. Tabii ki bu arkadaşlar beni hiç ciddiye almadılar, anlamadılar. Zaten onları evde ziyaret edince ben şok geçirdim. Sokakta böyle devrimci, ilerici arkadaşlar evde çok farklı davranıyor, tam paşa oluyorlardı.

1980'lerden sonra ilk PKK'lilerle tanıştım. Ve 1980'lerde genellikle 1 Mayıs, 12 Eylül, Newroz ve aktüel olaylara ilişkin PKK'lilerle ve başka Türk sol gruplarla ortak çalıştık. Kürdistan Yurtsever Kadınlar Birliği (YJWK) kurulduktan sonra, kadın çalışmalarına ilişkin sorduk. Fakat bu, ancak 1987-88'de başladı. Biz bu kadınlarla birlikte çalıştık. Yani Berlin'de bir uluslararası kadın meclisi kurduk. Onlar da katıldılar.

– Alman bir kadın olarak PKK'ye katılımınız nasıl oldu?

– 1994 yılında Avrupa'daki YAJK konferansına katıldım. Çok heyecanlandım. 1970'lerdeki ses-

Nudem (Uta Schneiderbarger)

siz, bilinçsiz ev kadınlarını hatırlarsak, ya da ara sıra derneğe gelen kadınlardan çok farklı bir ortamdı. Bize çok yakındılar. 1992'den beri Türkçe öğrendiğim için daha çok tartışabildim ve anlayabildim. Fakat sonuçta Önderliğin savunmalarını okuyarak netleştim. Bu kitapları (Savunmalar) çok rahat okuyabildim. Hiç zorlanmadım. Sanki benim siyasi yaşamımdaki bütün çelişkiler orada çözülmüş gibi hissettim. Feminizm veya sosyalizm, reel sosyalizm veya demokratik anlayış. Ben hep orada kaldım. Çözemedim. Yine de hiyerarşik devletçi mantığı, devrimin anlayışı, ulusal kurtuluş hareketlerin dejenerasyonu, milliyetçilik ve enternasyonalist anlayışı yani biz de sorunları gördük. Fakat biz sanki hep bu sorunların etrafında dönüp durduk. Önderlik ise büyük bir rahatlık ile bütün sorunları sentezleyerek kapsamlı bir sistem gösteriyor. Bu sistemden çıkarak, bir çıkış, bir çözüm, yeni, kapsamlı bir alternatif yaratıyor ve bize sunuyor. Ben gerçekten hayran kaldım.

Şunu da belirtmek gerekiyor; PKK'ye katılmak benim için kolay bir karar değildi. Çok sürdü. 1992'den beri hep düşünüyordum. Fakat bir Alman olarak hep Almanya'nın devrimci gelişimi için kendimi sorumlu gördüm. Gitmek, yoldaşlarımı yalnız bırakmak ihanet demekti. 1990'dan sonra biz de çok çabaladık. Yeni bir kadın örgütü kurduk. Yeni bir dönem için çözüm yollarını aradık. Fakat özellikle bizim aşırı dogmatik anlayışımızdan dolayı bunu beceremedik ve kaybettik. Almanya'ya ilişkin halen bir sorumluluk hissediyorum. Ama tek Avrupa'dan bir çözüm gelmez. Ben inanıyorum ki, Ortadoğu'da demokratik konfederalizmin gelişimi Avrupa'yı, Almanya'yı da etkileyecektir. 1968'lerdeki ulusal kurtuluş hareketlerin nasıl etkilediyse, demokratik konfederalist söylemi de dünyayı sarsabilir. Bu yolda bir parça olmak istedim.

– Dünyada birçok özgürlük hareketi mücadele veriyor. Neden başka bir hareket değil de, PKK'yi tercih ettiniz?

– Anti-emperyalist, feminist hareket olarak tabii ki biz de değişik halkların özgürlük hareketleriyle dayanışma içindeydik, ilişkilendik. Uluslararası kadın platformları kurduk. Enternasyonalizm ve uluslararası dayanışma hareketleri 1970-80'lerde çok güçlüydü. Filistinliler ile Latin Amerika'daki kurtuluş hareketleri daha fazla ilgi odağıydılar. Almanya'da faşizm döneminde yapılan Yahudi katliamından dolayı, Filistin-İsrail sorununu çözmek için Almanlar kendilerini sorumlu hissediyorlardı. Bence de doğru bir şey. Fakat sorumluluğumuz bütün katliamları, soykırımları, her tür faşizm ve militarizmi aşmayı amaçlamayı kapsamalıydı. Latin Amerika'daki kurtuluş güçleri, kültür olarak Avrupa'ya yakındır. Onun için de çok ilgi gördüler.

İlginç olan Kürtler ve Türklerle dayanışma hep zayıf kaldı. Halbuki Almanya'da yaşayan diğer halklardan en büyük oranı onlar oluşturuyor. Yani uzak olan bir halk ve mücadelesiyle dayanışma içinde olmak kolaydır. İdealize edebilirsin. Fakat Kürtler ve Türklerle bu tutum olmuyor. Onlar bizim komşular, meslektaşlar, okul arkadaşları. Onların gerçeğini görüyorsun. İdealize edemezsen, hayaller kuramazsın. Bu dayanışmayı koltukta oturarak yapamazsın tabii ki. Ben özellikle bu kültür farklılıklarını merak ettim. Tanımak, bilmek, öğrenmek istedim. Sonuçta Kürt

hareketinin, özellikle Kürt kadınlarının gelişimi bu yıllar içinde çok çekici oldu.

– Almanya'da doğdunuz, büyüdünüz. Dağlara ilk geldiğinizde neler hissettiniz? Gerilla ortamına rahat ayak uydurabildiniz mi?

– KONGRA GEL'in I. Kongresi için ilk defa dağlara geldim ve inanılmaz bir mutluluk hissettim. Kongre sırasında örgütün gerçekliğini çok yakından görünce bu his biraz azaldı, ama çok güzel anlar da yaşadım. Özellikle bunu da söylemeliyim; HPG'li kadın arkadaşlar içinde kendimi çok rahat hissettim. Hiç zorlanmadım. Tabii ki sadece yolda yürürken biraz zorlandım. Fakat çok fazla yürümek zorunda değildik. Maalesef nefes almak ve patikaya bakmaktan dolayı müthiş manzaraları pek göremedim.

– Dağa nasıl bir anlam yüklüyorsunuz?

– Özgürlük dağları benim için artık bir slogan değildir. Bu bir gerçekliktir. Bütün zorluklara rağmen ya da belki ondan dolayı dağdaki yaşam her birey için büyük imkanlar sunuyor. Gelişebilirsin, kendi bireysel sınırlarını aşabilirsin. İnsanca yaşayabilirsin. Oradaki arkadaşların güzellik, parlak gözleri, gülüşleri, duruşu, erkek olsun kadın olsun bunu doğruluyor. Avrupalılar ölü gibi yaşıyorlar. Bütün maddi imkanlara rağmen gözleri ölü, durgunluk, umutsuzluk görüyorsun. Biz özellikle bu aşırı bireysellik ve yabancılaşmaya karşı direndik. Biz, örgütlü, kolektif ve insani bir yaşamın arayışı içindeydik. Avrupa'da bunu yaşatmak çok zor. Belki en zor mücadele de budur. Benim en derin özlemim, dağda yaşamaktı. Dağda biraz da olsa yaşadım. Beni en çok mutlu eden de budur.

– KONGRA GEL III. Genel Kurul toplantısını nasıl değerlendiriyorsunuz?

– KONGRA GEL'in I. Kongresi'ne göre oldukça farklı bir kongreydi. Çok daha net, kararlı ve daha rahat bir ortamdı. Özellikle kadın arkadaşların iradesi ve duruşu oldukça değişmiş, bir ortaklık, beraberlik ve ondan kaynaklı bir güç ortadadır. Tabii ki eksiklikler de çok. Bunu inkar etmek yanlıştır. Erkek egemenlikli hiyerarşik devletçi mantık halen var. Demokrasi anlayışı halen pek net değil. Ama benim için önemli olan nokta, pozitif bir gelişim var. Varolan sorunlar açıktır. Bu sorunların aşılması için müthiş bir çabalama ve çözüm isteği sergileniyor. Bu, gerçekten umut verici bir gelişmedir.

Sonuçta 30 yıllık savaş koşullarından etkilenen bir yapılanmayı, hatta beş bin yıllık bir sistemi aşmaya çalışıyoruz. Önderliğin verdiği perspektiflerin somut kararlara dönüştürerek pratikleştirilmesi için güçlü bir zemin yaratmaya çalıştık. Bunu gerçekleştirmek herkesin sorumluluğu olmalı. Eksikliklerimizi aşmak, özgür yaşama isteğimiz ancak güçlü, örgütlü, iradeli bir kadro ve halk tabanıyla verilecek bir mücadele ile mümkündür.

– Peki, kadın özgürlük hareketinin gelişim düzeyini nasıl görüyorsunuz? Diğer halkların kadın hareketleriyle nasıl bir ilişki ve ortak çalışma yürütülmelidir?

– Daha önce belirttiğim gibi kadının iradesi oldukça güçlendi. Kongreden önce olan tartışmaları, özellikle kadın kurultayındaki somutlaşma düzeyi, Koma Jinên Bilind'in örgütlenme tarzıyla sergilenen iradeleşme bu kongreyi de kesinlikle çok güçlendirdi.

Yukarıda da belirttiğim gibi, yaşanan eksiklikleri kadınlar arasında görebiliriz, ancak her konuda kadınlar genellikle daha net, daha sorumlu, yeniliğe daha açık, halka daha az mesafeli bir duruş sergilediler.

Dünya çapında diğer kadın örgütleriyle, kadın hareketleriyle kontak ve dayanışmayı çok yetersiz görüyorum. Bu konuda ciddi adımlar atılmalı. Hem demokratik konfederalizmi pratikleştirmek hem de bu yeni sistemi uluslararası bir çözüm yoluna kavuşturmak için tanıtmalı, yaymalı ve pratik ilişkiler kurmalıyız. Örneğin Filipinlerdeki geniş kadın örgütlenmesi (Gabriela), Hindistan'daki kadın kooperatifleri ve çevre örgütleri, Zapatista kadınlarının yaşam ve mücadele tarzını önemli buluyorum. Daha çok örnekler var. Birbirimizden öğrenmek gerekiyor. Bu da demokratik konfederalizmin önemli ayağıdır.

Bir sonbahar günü öğle saatlerinde
bir tepenin yamacına uzanmışım
sereserpe
yastığım taş
döşeğim toprak
yorganım gökyüzü
bir yandan güneş yakar gözlerimi
bir yandan yel eser toprak titrer
bir kuş yırtar kalbimi özgürlüğe
uçar
bir acıdır düğümlenir boğazım
bedenimi sarar
vursun güneş
ışınlarıyla dolsun hücrelerim
essin rüzgar
yoğrulsun tüm bedenim
kanımı döktüğüm yer secdem
ve şerefimdir

dayan yüreğim
temizlenecek bir gün bu toprak
bedenim çürüse de
yıldızlardan biri
sen olacaksın
ebedi ışık seli gibi
sonsuza dek yaşayacak
ve güneş gibi ışıyacaksın

Haziran ayı şehitleri

"Biraz kendisini tanıyan, onların yoldaşıyım diyen bir insan, her şeyden önce onların anısına sahip çıkmalıdır. Belki her şeyi yapabilirler. Her türlü yetersizliğe girebilirler, fakat şehiterin emirleri karşısında yüze yüz yürüyeceklerdir. İnsan şehitleri böyle anlamalıdır. Şimdiye kadar yürüttüğümüz önderlikte şehitlerimizi asla unutmadık. Ben kendim ilk şehitlerimizden şimdiye kadar çevremde ne kadar farklı yaşam yolları vardıysa da, " herşey onların yolunda "dedim"

Önder Apo

Strana Diyar tê gotin

Rêhevalê min Diyar, ti caran ji bîra min naçe, ew kenê te yê weke yê zarokekî xwas û di çavên wî de hêvî diherike

Nav û paşnav: **Şahap DURMAZ**
Navê kod: **Diyar MUNZUR**
Cih û dîroka bûyînê: **Kanîreşê Çewlik, 20'ê Tebaxa 1981**
Dîroka tevlîbûna têkoşînê: **1998, Balkan**
Cih û dîroka şehadetê: **14'ê Hezîranê 2005, Mazgîrt/Dêrsim**

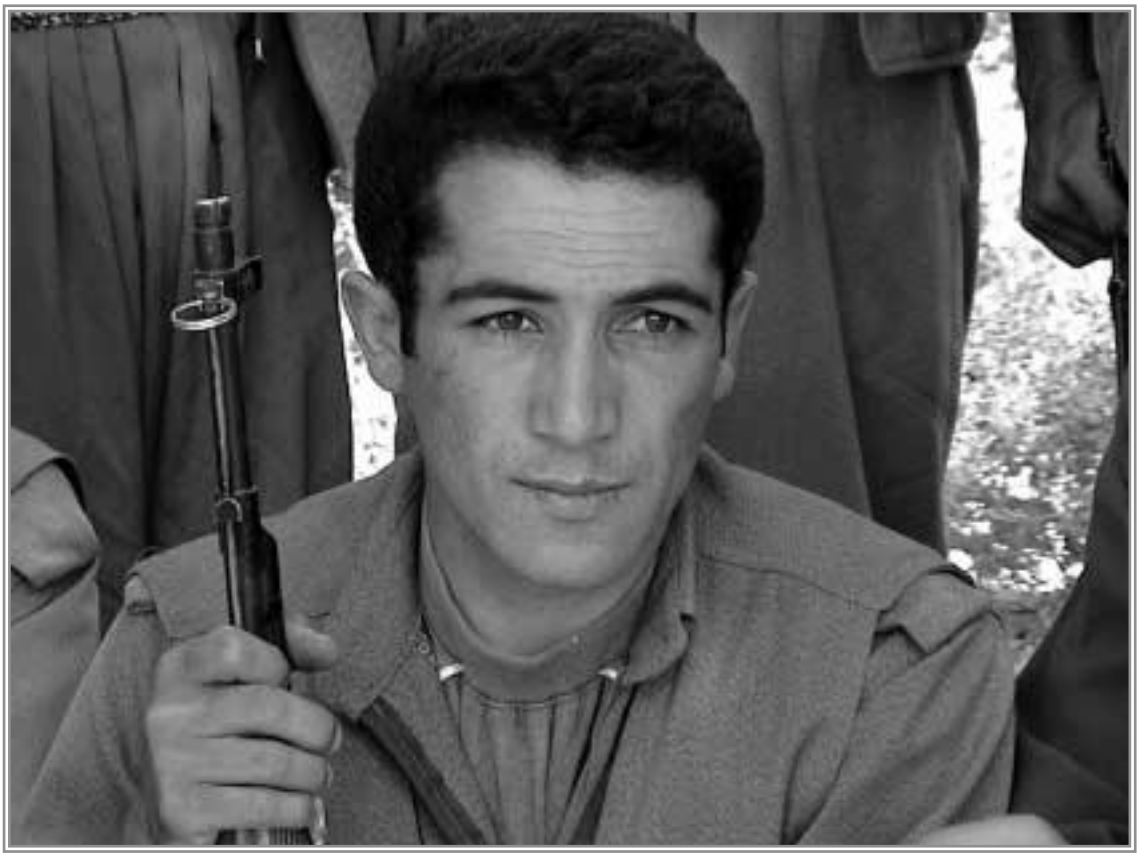
Tu weke sitraneke li ser ziman, weke stêreke li ezmanan şewqa xwe didî dilê her mirovî. Ew sitêra di nava tariya şevê de, biçoş, birûmet û rûken, xwe berdidî dilê mirovan. Ew sitrana ku di nava peyv û gotinên wê de êş û azara her mirovî tê gotin. Carna stiran, carna gotin, carna jî weke rastiyeke bêhempa xwe belav dike.

Rêhevalê min, dema bedena te xwe li ser axê dirêj kir û tu ketî nava xewneke bêdawî, ax bi eşqeke mezin tu hembêz kirî li ser singa xwe. Her dilopeke baranê ku diherikî ser axê, şîn kir li ser dilê te. Gulên rengûreng xemilandin bûka delal, xemlandin evîna dilê Dersimê.

Rêhevalê min Diyar, ti caran ji bîra min naçe, ew kenê te yê weke yê zarokekî xwas û di çavên wî de hêvî diherike. Ew hêviya ku di nava her dilî de veşartî ye. Ew hêviya ku carna di kenê zarokan, carna bergeha dayîkan, carna qîrîn û axîna mirovan de derdikeve pêşberî me. Ew hêviya ku ti caran em nikarin ji bîr bikin. Ew hêviya ku weke stiraneke ku herdem tê gotin, weke wêjeyeke ku di nava wateya peyvan de veşartî ye.

Ew hêviya ku di nava tariyê de, biinad û bicoş û di demeke wisa de ku hêvî di dilê mirovan de tine dibin, derdikeve pêşberî me. Tenê heskirin, girêdan, hevaltî û hêviya me heye. Tu jî zarokê welatê rojê bû yî. Ew welatê bêdeng, bêstiran û bêdayîk û bab. Tu jî li welatê di nava tenêbûnê de herdem veşartî, weke zarokeke leheng mezin bûyî.

Zarok têr nelîstin bi leyzokên xwe. Nefirandin balafirên xwe. Di nîvî de mabû kenê wan û lîstokên wan. Listokên wan jî we ke welatê wan,

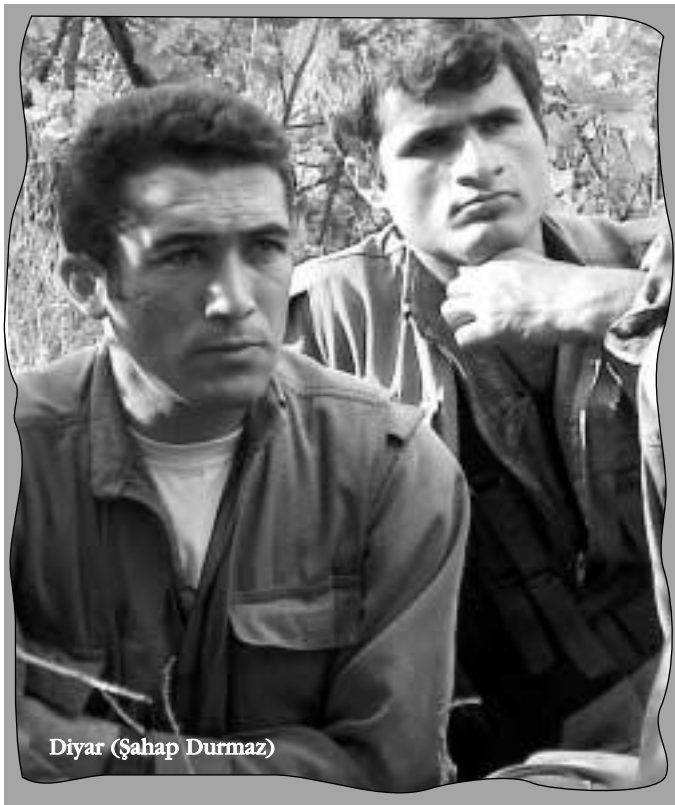

herdem nîvco û encamê wan jî biêş bû. Lîstokên wan jî ji çek, şer, xiyanet û lehengiyê tijî bûn. Ji bo wê, êdî rondikên çavên wan zarokan jî ziwa bûn.

Zarokên welatê me, hem bitirs, hem bicesaret mezin bûbûn. Çimkî lîstokên wan, xeyal û hêviyên wan jî di nava tariyê de dihatin afirandin. Tu jî yek ji wan zarokan bû yî. Û niha ew zarok mezin bûye, niha ew zarok pêşengiya mirovan dike. Erê hevalê Diyar, ji bo ku zarokên welatê me karibin bibin egîd û le heng, divê lîstokên xwe biqedînin. Ji bo ku êdî zarokên me jî weke me nejîn, te xwe gihand asta herî bilind. Ji bo ku zarok bitirs mezin nebin, ji bo ku lîstokên wan nîvco nemînin, ji bo ku xeyalên wan nekevin avê û ji bo ku mezin bijîn, bi fedakarî û egîdî te xwe gihand qûnaxa herî bilind.

Tu jî yek ji mirovên penaber bû yî. Tu penaberê azadiyê bû yî. Tu jî bûyî rêwiyê azadiyê û di vê rêwîtiya xwe de herdem tu li wateya şînbûnê geriyayî. Ew şînbûna ku hem hêvî, hem azadî û hem jî wateya tenêbûnê ye. Niha hêvî şîn e, xeyal di behra şîn de mezin dibin û niha her dil bi pêlên deryaya şîn diavêje. Weke din ez nikarim vegotina armanc û rastiya te bikim. Belkî ev nivîsa min jî kêm û nîvî dimîne. Ji bo wê dîsa jî êşeke mezin dikeve dilê min. Hem windakirina te, hem jî nîvmayîna min. Tu jî bi kenê xwe, bi hêviyên xwe û dilovaniya xwe ve bedew î, rêhevalê min yê azadiyê.

Hevalê wî yê têkoşînê

Diyar (Şahap Durmaz)

Baharda gazel dökme
bahçelerime
Ben yaşamayı
bilmez miyim
Çocuklarım
okul yollarında
Okullarım sabah
kollarında
Sanki güzellikleri
görmez miyim
Papatya beyazlığında
ölüm sarısı
Karanfil kıvrımlarında kan
Bu çiçekler uğruna
ölmez miyim

Bahar değil acı yükleniyor
dallarıma
Yapraklarımda ayrılık
Meyvelerimde gurbet
Uslat olup
gelir misin kollarıma
Ellerimde kış
saçlarımda kar
Cemre olup düşer misin
toprağıma

Diyar (Şahap Durmaz)

İnancın ve emeğin abideleşen kişiliği

İnsan kendini, yoldaşının kanını unutmaz. Unutmak insanın yanlışlıklara girmesidir, erken düşmesidir

Önder Apo

Adı, soyadı: **Cevher İŞNAS**
Kod adı: **Rezan VAN**
Doğum yeri ve tarihi: **Çatak Van, 1981**
Mücadeleye katılım tarihi: **2001, Van**
Şehadet tarihi ve yeri: **16 Haziran 2005, Başkale/Botan**

Yürekler titrer, parmaklar kalem tutma gücünü yitirir. Meğer ne de zormuş onları yazmak. Hayallerimizin biricik ifadesi olan ve bu uğurda hiç tereddütsüz kendilerini feda eden yoldaşlarımız...

Birer çiçek misali, harap bir ülkenin bağrında yeşerip çağlayan özgürlük melodileriyle yarınlarımıza bedel oldular. Ölümden yaşamı yaratan, yaşamı uğruna ölecek kadar sevenlerin geleneğindendiler. Onlar hep gürleşen ve dört diyarda yankılanan şiarın sevdalısıydılar. *"Bijî Reber Apo"* şiarı hiç susmamalıydı. Binlercesi gibi Rezan yoldaş da bu geleneğin takipçisiydi.

Özgürlük tutkusu tarihin derinliklerinden geliyordu. Başı göğe değen bu dağlarda, bulutlarla yürüyen bu yaylalarda neler yaşanmamıştı ki. Nice kahramanlıklar, destanlar, kutsal aşklar, acının her türlüsü... Ama yaşam umudu, emek ve özgürlük türküleri de hiç tükenmemişti bu diyarlarda. Belki de bundandı yüreğindeki inanç, ellerindeki nasır ve sesindeki gizem.

Evet, inancın, emeğin, saygının ve dayanışmanın abidesi Rezan yoldaş, 2001 yılında Van'dan Kelareş üzeri gerillaya katılır. Yıllardır gönlünde büyüttüğü dağlara ve daha tanımadan yıllara meydan okur gibi bir dostluk duygusu ile hayranlığı bir arada duyduğu gerillaya kavuşmuştu nihayet. Bunun heyecanı, coşkusu ve sevinciyle temel eğitimini almak üzere Xınêre alanına geçer. Buradaki üç aylık temel eğitiminden sonra ilk pratiği için düzenlemesi Xakurkê alanına olur. Fazla konuşmayan, ağır başlı, saygılı, mütevazi ve emekçi özellikleriyle hemen ortama uyum sağlar ve örnek gösterilen bir konum edinir.

2005 yılının baharına kadar Xakurkê'de kalır. Bu süreç Rezan yoldaşın daha da olgunlaşmasını ve tecrübe kazanmasını sağlar. Gelişmek, hedeflenen kadro özelliklerine ulaşmak, yaşamın ve mücadelenin beraberinde getirdiği tüm çelişkilere ve ruhta kopan fırtınalara anlam vermek için kendisine karşı acımasız, yoldaşlarına karşı şefkatli yaklaşır. Usunda sonuca ulaştırdığı her sonucu yaşama ustalıkla nakşeder. Yani O, sözüyle pratiğini birleştirenlerden-

di. Bir şey söylenebiliyorsa, yapılmalıydı da. olma diye bir şey yoktu, O'nun yaşam felsefesinde. Bunun için de tüm zorlukların karşısında dikilirdi, hiç tereddüt etmeden, ikircikliklik yaşamadan, acaba soruları sıra vermeden. Yaşamdaki duruşu, örgütü uygulamada en küçük bir boşluğa yer vermeyecek derecedeki katılığı, ilişkilerindeki tutarlılığı, kendini disipline edebilme özellikleri tüm yoldaşları tarafından daha yeni geldiği andan itibaren fark edilmiş ve saygı uyandırmıştı beraber kaldığı bütün arkadaşlarda. Bu kadar güçlü bir hayat felsefesine sahip bir insan, daha başından kazanmış demekti. Bütün fotoğraf karelerine yansıyan duruşundaki o gizli tebessüm ve kocaman gözlerindeki ışık halesi zaferini çoktan ilan etmişti. Zaten O'nun yaşadıklarını en çok o kocaman gözlerinden yayılan hayat dolu bakışları anlatırdı.

Tüm bu özelliklerinin ve duruşunun yanında Rezan yoldaşın en baskın özelliği emekçiliğiydi. Hangi çalışma olursa olsun hesapsız bir katılım sağlardı. En çok şakaklardan yanaklarına doğru ter damlaları durmadan akarken parlardı gözleri, hiç şikayeti okumadık o kocaman gözlerinde.

Bu dağlarda her şeyin başlangıcı emekti. Düşlenen sona ulaşmak için de emeği alnından ter dökene dek harcamak, esas ilkesiydi. Kürt çocuklarının hemen hemen tümü içinde bulundukları zorunlu koşullardan dolayı erken yaşta emek olgusuyla tanışırlar. Aldıkları ilk ders, alın teriyle yaşamayı öğrenmektir. Bunun için onları doğal emekçiler olarak tanımlamak yanlış olmaz. Rezan yoldaş da hayatın zorunlu süreçlerinden geçme zevkini tatmış ve emek olgusuyla özdeşleşmişti. Bu özelliğinden dolayı gerillaya uyum sağlamada fazla zorlanmaz. Ama gerillada emeğinin

karşılığını güzel olan ne varsa çoğaltarak, yaşama katarak alıyordu. Zaten gerilla bir emek hareketi değil miydi? Düşüncenin, fiziğin, yüreğin ve en büyük tutkunun emeğini verme hareketine katılmıştı. Bu anlamda yaşamını dokumakta emek işçiliğini daha da geliştirecekti.

Rezan yoldaş Xakurke'de bulunduğu süreçte titizliği, dikkatliliği ve başarısıyla katıldığı tüm çalışmalarda ve aldığı görevlerde hep ön saflarda yerini alır. Bu noktada en ufak bir eksikliğe tahammülü yoktur. Hiçbir engel ve zorluğu tanımaz. Rezan yoldaş bu çalışmalarda yerini alırken aynı zamanda içini tutuşturan bir yangının da bilincindedir. Kuzey sahasına geçmek ve düşmanla yüzleşmek, içinde beslediği intikam duygularını düşmanın üzerine kusmak... Yıllarca kendini bu ana hazırlamıştı. Ve artık kendini buna hazır hissediyordu.

2005 yılının baharı yeni bir hamle sürecinin başlangıcıydı. Bir yandan eli kanlı cellatların her gün yeni bir çirkin hesapla sürdürmek istedikleri uluslararası komplo, bir yandan umutla başlandığı halde düşmanın saldırılarından başka bir karşılık bulmayan barış çabaları. Ve artık cevapsız kalan tüm adımlar karşısında en meşru olan savunma hakkını kullanmaya hazırlanan yiğit direnişçiler. Bu bahar gerilla için yeni bir hamle zamanıydı. Özlenen coğrafyanın yüzüne gerillanın soluğunu katma zamanı idi. Dağları gerillanın yaşam fışkıran gülüşleri ile şenlendirmenin zamanı. Yeniden ülkeye dönüşün adımları sabırsızdı. Rezan yoldaşımız da kınına sığmayan bir kılıç gibi bilemişti öfkesini ve iradesini. Beklemek zamanı değildi. Aklın ve düşüncenin çağırdığı yer dağ başları idi. Uzak, asi ama kendine çağıran dağ başları. Gerilladan başkasına yar olmam diyen dağ başları bekliyordu Rezan ve arkadaşlarını.

Rezan yoldaş, düşmana yönelik ilk hamlesini yapmanın zamanının geldiğini her fırsatta dile getiriyordu. Önderliğe bağlılığının, yurt

Rezan (Cevher İşnas)

ve insanlık sevgisinin büyük olduğunu; Önderliğine, ülkesine ve insanlığa layık olmak istediğini söylüyordu. Önderliğimizin esaretine ve içinde bulunduğu koşullara tahammülü yoktu. Her zaman şunu söylüyordu: *"Önderliğimiz ne yaptıysa bizim için yaptı. Bu gün İmralı'da bulunmasının sebebi de bu. Bunu her yoldaşımız bilmelidir. Her zaman Önderliğimiz için kanımızı ve canımızı vermeye hazır olmalıyız. Önderliğimiz için yaşamalıyız. Onun özgürlüğü için her şeyi yapmalıyız"* diyordu. Bu duygularla 2005 baharında Kuzey'e gitme önerisi yaptı. Ve önerisinde ısrar eder. Önerisi örgüt tarafından uygun görülür ve düzenlemesi Hakkari alanına yapılır.

Büyük bir moralle yüzünü Hakkari zozanlarına döner. Haziran ayının başlarında Hakkari'den Van'ın Başkale alanına bir grup yoldaşıyla geçer. Kendisi de Vanlı olduğundan bu düzenlemeyi duyduğunda espriyle şöyle der: *"Babamızın evinin arkasında devrimcilik yapacağız. İlk pratiğimde şehit düşmesem hiç şehit düşmem."*

En güçlü direnişlerin yaşadığı bir alan olduğunu da bildiğinden güçlü bir pratik sergilemenin yöntemlerini arar. Tanıdığı bir coğrafyada çalışma yürütmenin avantajlarını kullanmaya çalışır.

Şehit düşmeden önceki gece gördüğü rüyayı arkadaşlara şöyle anlatır: *" Rüyada çatışmada olduğumu görüyordum. Tüm çabalarıma rağmen silahım çalışmıyordu. Ben şehit düşüyordum."* Bu rüyayı 15'i 16'ya bağlayan gece görmüştü. Ve 16'yı 17'ye bağlayan haziran gecesi Zagros arkadaşla birlikte Avberz'de göreve giderken, gece saat 01:30'da hiç beklemedikleri bir anda düştükleri hain pusu da şehitler kervanına katıldılar.

Hiç birimizin beklemediği bir anda yaşanan bu şehadetler bizde intikam ateşini güçlendirmektedir. Yıllarca hayalini kurduğu ve hazırlandığı Kuzey pratiğinin daha yeni emekçilerinden biri olmaya başlamıştı ki, hiç unutulmayacak anılar bırakarak yolumuzu aydınlatan bir meşale oldu.

Rezan yoldaşı, örgütsel duruşu, yaşamdaki disiplini, yoldaş canlılığı ve emeğiyle kendimize örnek alacağımıza ve hiç unutmayacağımıza dair söz veriyoruz.

Anısı mücadelemize önderdir.

Mücadele arkadaşları

Gülüşlerini esirgemedi kimseden

Benim şehitlere oln bağlılığım, ortaya çıkarttığım mücadele ve yürüttüğüm iştir

Önder Apo

Adı, soyadı: **Mehmet Bozan ŞAHİN**
Kod adı: **Zagros DİROK**
Doğum yeri ve tarihi: **Suruç/Urfa, 1982**
Mücadeleye katılım tarihi: **2002, Adana**
Şehadet tarihi ve yeri: **16 Haziran 2005, Başkale/Botan**

Sessiz bir yol yürüyüşüdür, ışık arayışı. Tarihin derinliklerinden gelir. Her anı kahramanlık ve ihanetlerle iç içe yürünür. Bin bir belayla doludur. Onu güzel, çekici kılan da sonunu ancak düşlerin ve kavganın büyüklüğünün belirleyeceği bu yürüyüşe katılan herkesin kendinden bir iz bırakmasıdır. Gizemi bile büyük bir aşkla dokunmuştur adeta. İnsanı çeken en eşsiz güzellikle buluşmanın yürüyüşüdür. Bu yürüyüş ve arayışta her şeyin bir anlamı ve değeri vardır. Bu öyle bir şeydir ki, elle tutulmaz, gözle görülmez. Ancak hissedilir, ancak yaşanır. Yaşamaktır onun farkı.

Yaratarak yaşamak... Hissederek yaşamak... Kana kana içerek yaşamak...

Herkesin istediği, ama kendi küçük dünyalarından vazgeçmedikleri, köreldikleri için yaratamadığı bir yaşamı gerçekleştirecek cesareti bulanların sarsılmaz yürüyüşüdür bu. Mavi düşlerin, dalgalı umutların, ağız dolusu gülüşlerin, yürek dolusu inancın ve tarifi zor paylaşımların, bağlılıkların eşlik ettiği bir yürüyüş. İnsanın hayal ettiği yaşamı gerçekleştirmesinin yolu uzun ve engellerle doluydu, bunu bilerek ve bütün engelleri inançlarının sıcaklığında eriterek, yolculukları hayatlarının bir parçası haline getirerek yola koyuldu yürüyüşçüler. Hepsinin hikayesi ayrıydı, ama onlar bu yürüyüşte ortak bir hikayeyi yazıyorlardı yanıbaşlarındaki arkadaşlarıyla. Birbirini tanımayan insanlar, merhabanın sıcaklığına bırakıyorlardı kendilerini. Bu merhaba aynı zamanda yeni yaşamın da merhabasıydı. Yoksa birbirini henüz yeni tanıyan insanlar kendilerinden önce nasıl arkadaşlarını korumanın telaşına düşebilirlerdi? Var mıydı bunun sözlü bir cevabı bilmiyorum, ama bu sorunun cevabını biz iliklerimize dek hissederek soluyoruz dağ rüzgarlarını.

İşte içimizden biri olan sarışın çocuğun hikayesi...

Bu yürüyüşe katılan sarışın gencin yol hikayesi de babasını küçük yaşlarda kaybetmesiyle başlar. Ailesinin ekonomik nedenlerle göç ettiği Türkiye metropollerindeki yaşamın acımasızlığını bir kabus olarak

tanımlardı. Küçük yaşlarda yetim kalan Zagros arkadaşı yatılı okula yazdırırlar. Devşirme yeri olan bu okullarda geçmişine dair ne varsa unutturulmaya çalışılır. En küçük hücresine kadar sömürmek temel amaçlarıdır. Bireyin kendi benliğinden uzaklaştırılmaya çalışıldığı bu mekanda ayakta kalmak büyük bir savaşım demektir. Ama onlar Zagros arkadaşın yüreğinde Başkan Apo tarafından çakılan kıvılcımdan haberlersizdirler.

Zagros arkadaş yaşadığı bu durumu şöyle değerlendirirdi: *"Maddi ihtiyaçlarımızı karşılamakla yüreğimize sahip çıkacaklarını sandılar. Her sahte yaklaşımları bizi başka bir gerçeğimize götürüyordu. Adeta üstü küllenmiş bir közün açığa çıkması gibi. Onlar dokundukça köz açığa çıkıyor ve alev alıyordu. Arayış azmimiz katbekat artıyordu. Bu arayış güçlendikçe ülkeye olan özlem, Başkan Apo'ya olan yakınlaşma azmimiz katbekat artıyordu."*

Devşirme okulunda olan bu küçük yürek her adımını tılsımın gücünü hissederek, Başkan Apo için atar. Bunu gören düzen efendileri, Onları kazanmayı bırakıp "aklınız ermez, sizi kandırıyorlar. Burada sorun çıkarmayın, nereye giderseniz gidin. Dağlara gidin" diyerek çaresizliklerini ifade ederler. Devşirme politikalarıda artık sonuç vermemiştir. Benliğin yok olmasına engel olan gücün Kürt çocuklarını sarmasıyla büyüyen ateşten korkan güçler çaresizdir artık.

Önderliğin yakalanması ve artan baskılar sonucu Zagros arkadaş yurttan ayrılır. Adana'da ailesinin yanına yerleşir. Mücadeleden vazgeçmez. Siyasi çalışmalar içerisinde yerini alır. Aktif katılımından dolayı birkaç kez gözaltına alınır. İşkence tezgahlarından geçirilir. Ama bir kere neyi istediğini bilmiştir ve vazgeçmez doğru bildiğinden ve yaşamak istediği hayatın hayalinden ve bunların mücadelesinden.

Artan baskılar ve süren mahkemesi Zagros arkadaşı hayalini kurduğu, özlemini

Zagros (M. Bozan Şahin)

duyduğu ve Başkan Apo'nun okulu olarak bellediği dağlara daha hızlı kavuşturur. Artık adanmışlığın en soylu mekanına yapacağı yolculuğun sevinciyle dolup taşmaktadır. Yüzünü doğudan yükselen güneşe çevirmiştir. Ve tek gerçek olan onurlu yaşam mekanına ulaşmıştır.

2001 baharı Gabar üzeri gerilla saflarına katılır. Buradan Haftanin alanına geçer. Haftanin'de kısa süreli bir eğitim gördükten sonra pratiğe çıkar. Yaşamda coşkulu, fedakar ve asi duruşuyla yoldaşlarının sevgisini kazanır. Yeni olmasına rağmen sürekli pratiğin ve savaşın yoğun olduğu Kuzey sahasına geçmek için öneri yapar. 2004 baharında bu önerisi kabul edilir. Hakkari'nin Başkale alanına geçer. Orada da yaşama aktif bir katılım sağlar.

Sınırsız katılmak ve koparıcı olmak O'nun en temel özelliklerindendi. Adeta katıldıkça coşan bu özelliği ile çevresinde büyük bir güven ve inanç yaratır. O'nun için yaşamla eylem bir bütün gibiydi. Yaşamda yarattığı güveni eylemlerle pekiştirmek ister. Bu yüzden her eyleme kendini önerirdi. Eylemlere katılmaması O'nun moralsiz olduğu tek andı. Bunun dışında yüzündeki gülüşleri hiç esirgemedi yoldaşlarından.

Alana yeni girdiğimiz ve düşmanın hareketini tam olarak kontrol altına alamadığımız için belli bir zorlanma yaşanıyordu. Ancak Zagros arkadaş, bunu önünde bir engel olarak görmez ve her göreve gönüllü olarak giderdi. Başka bir alandan bizim alanımıza bir grup arkadaş gönderilmişti. Grubun gönderilmesi ve düşman operasyonun çıkması da aynı güne denk gelmişti. Bu yaşanan bir talihsizlikti. Operasyondan habersiz olan arkadaş grubunu karşılamak için Zagros ve Rezan arkadaşlar yola koyuldular. Düşman güçlerinin gece attıkları pusu sonucu her iki arkadaş da pusu yerinde şehit düşerler.

Onlar umut ve özgürlük yürüyüşümüzde birer meşale oldular. Anıları önünde saygıyla eğiliyoruz.

Mücadele arkadaşları

Peygamberler şehrinin
Kutsal topraklarında
Bir fidan gibi yetiştirilmişti
Özgürlük mücadelesinin
Solmayan bir fidanı gibi
Fırat'ın suyunu içmişti
Deli doluydu
Fırat'tır bu, delidoludur
Urfa'dan geçen Zagros yoldaş
Kurumuş ağaçları,
Kurumuş toprakları canlandırır
Kurumuş yerlere suyunu serperdi
Bu Fırat'tır Delidoludur

Bu Zagros'tur ey deli Fırat
O da senin gibi delidoluydu
İnsanların yarasına merhem
Özgürlük arayan gözlere
Güneş olurdu
Agit yoldaşın
İntikam silahıydı
Beritan yoldaşın
Teslim olmaz sözüydü
Zilan yoldaşın
Eylem bağlılığıydı
Bu Zagros yoldaştı
Delidoluydu

Yıldız kayması

"Savaşabiliyorsan silahla savaş, savaşamıyorsan kalbinle savaş"

Önder Apo

Adı, soyadı: **Önder BAYAR**
Kod adı: **Yılmaz AMED**
Doğum yeri ve tarihi: **Ergani Amed, 8 Aralık 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999 Balkanlar**
Şehadet tarihi ve yeri: **21 Haziran 2005, Gabar/Botan**

Mücadele tarihimiz, ihanet ile direnişin birlikte geliştiği bir tarihtir. Bu iki gerçeklik tarih boyunca nice isyanda, nice direnişte hep yüzleşmiş ama her seferinde direniş başı dik bir edayla çıkmıştı bu yüzleşmeden. Ve zalimler her savaşta hainin arsızca, sinsice, kalleşçe savaşımını izlemişler, bu sefer olacak diye bekleyip durmuşlardır. Direniş ve ihanet her yüzleştiğinde Kürt başı dik çıkmıştır bu hesaplaşmadan. Ama uslanmamıştır ihanet. Yine kılıç kuşanmış, yine savaş naraları atarak çıkmıştır meydana. Ve her seferinde başka bir yiğidin çelik yüreğinde kırılmıştır ihanetin paslı kılıcı...

Kimi son mermisine kadar savaşmış, kimi de korkakça ihanetin yolunu seçmiştir. Kimi direnişiyle bu halkın en büyük değeri olmuş, kimi de onursuzluğun girdabında battıkça batmıştır. Ama direniş ile yaşanan büyük kahramanlıklar en güçlü cevabı ihanete verirken, ihanet ancak kuytularda gezinebilmiştir. İşte bu kahramanlık destanları yaratan binlerce yoldaş devrim kitaplarına yazılmış, binlercesi de yazılmayı beklemektedir. Yazılmayı bekleyen kahramanlardan bir tanesi de Yılmaz yoldaştır.

Yılmaz yoldaş, direnişin kalesi Amed alanında mücadeleyi tanır ve tarihi yaratma yürüyüşüne buradan başlar. Bir toplumun kalbi olan topraklarda başlamıştır yürüyüşü ve daha nice toprakları arşınlamanın heyecanıyla doludur. Yıllar boyunca Güney sahasında kalır, yoğun eğitimlerden geçer ve olgunlaşır. Yürütülen mücadelenin tarihi temellere dayanan gerçekliğiyle karşılaşır. Öğrendiklerini pratiğe aktarma istemi O'nu Botan'a götürür. Mezopotamya'nın kalbi olan bir alana gitmenin sevinçi her davranışına yansır. Güney'de kurduğu hayaller, Önderlikten aldığı güç ve düşmana duyduğu kinle pratik sahaya yönelir. Ve gerillacılığın ilk başladığı Gabar'a yürür. 'Güzellikleri yaratan zorluklardır' gerçeğinin bilinciyle önünde duran engelleri aşar ve yaşamla bütünleşmeye çalışır. Kısa bir zamanda zorluklara göğüs germenin insanı güzelleştiren sırrını keşfeder. Zorluklar içinde yaratılan her bir değerin anlamını en iyi çözümleyen arkadaşlardan biridir. Zorluklar O'nda bilenmiş ve sınanmış bir

iradeyi açığa çıkarır.

Yılmaz arkadaş sessiztir ama yaşamda her davranışı O'nun öfkelerini, sevdiklerini, kırgınlıklarını anlatır. Güler yüzlülüğüyle, espirileriyle, yoldaşlarına moral veren yönüyle, fedakarlığıyla yaşamda yoldaşları arasında büyük bir saygınlık kazanmıştır. O'nun için arayış her gün bir başka mekana sürmektir içinin asi atlarını. Sınırsızlıktır fethetmesi gereken son kale. Oraya varana dek asi atlar dört nala koşar düşlerinin peşinden. Duygu ve düşüncenin günlük yaşamın sıradanlığı dışındaki her derinliği ise sessizliğine inat paylaşmak ister yoldaşları ile. Yaşamın sıradanlıklarından arta kalanlar birer ilke, bir gerçek, anlamı çoğaltan bir doğru olur. En güzel paylaşımları yaşamanın ortamında olduğu bilinciyle, her bir arkadaşla derin paylaşımlar yaşamaya çalışır.

Gabar'da fiziki zorlanmalarına rağmen kendini geri tutmaz, yaşama büyük bir ısrarla katılır. 'Gabar emekçilerin yeridir' ilkesini çabuk özümseyip layık olmaya çalışır. Gabar'da gerilla olmanın ayrıcalığını kısa sürede fark etmiştir. Yüzyıllarca bu halka beşiklik etmiş bir coğrafyanın en bereketli topraklarıydı buralar. Ama şimdi denizi kurutup balığı yakalamak için insan soluğundan, köylülerin nasırlı ellerinden mahrum bırakılan bu topraklar yalnızlığını gerilla ile paylaşıyordu. Hak etmediği bu yalnızlığın acısını dindirebilmek için daha çok savaşıyordu. Bir gün bu yalnızlık dinsin diye her işe en önde atılan O oluyordu. Botan'ın kalbi ve Cudi'nin hasret dolu bakışlarla süzdüğü bu dağ gerillanın direnişiyle görkemlileşmekteydi. Yılmaz yoldaş bunun bilincini sergilerken, kurutulmaya, insansızlaştırılmaya çalışılan bu toprakların en büyük haksızlıklarla yüz yüze bırakıldığının farkındaydı. Bu alanda çalışma yürüten her bir arkadaşın, yeniden yeşertilmeye çalışılan özgür yaşanım tohum ekicisi olduğunu bilmekteydi.

Zayıf cüssesine rağmen insanı şaşırtan bir çaba gösterirdi. Çevik, atik ve girişkendi. Tuttuğunu koparmak ve buna başarı katmak en vazgeçilmez davranışlarından biriydi. Gelişen düşman operasyonlarına ve şehit düşen yoldaşlarına cevap verme istemi O'nu farklı bir yoğunlaşmaya götürürdü. Düşmandan intikamı kendi elleriyle, kendi emeğiyle almak istiyordu.

Yılmaz yoldaş mücadelede adı gibi yılmadı. Anı kazanmaya çalışan militan olmayı sonuna kadar gerçekleştirdi. Ve o gün Gabar bir kez daha ağladı. Beklenmeyen bir kaza sonucu evladını yitirmişti o gün. Ondandı hüznü. Ve o gün gökyüzünde bir yıldız daha kaymıştı.

Yılmaz yoldaş, yüreğimizden ve beynimizden asla silinmeyeceksin. Çünkü sen yüreğinle, beyninle her zaman savaşmayı esas aldın. Bize bıraktığın mirası zaferle taçlandırma sözü veriyoruz. Anısı mücadelemize önderdir.

Mücadele arkadaşları

Yılmaz (Önder Bayar)

Tuzağa düşmüş bir ceylanın
bakışındaki hüzün değildir umut
Kınalı keklik gibi ürkek
bir kuş da değildir
Ne yalvar yakar olmuştur
zulmün pençesinde
ne de düşürmüştür
kırların ve türkülerin
onurunu yere
Baharda bir tomurcuk
gibi patlayan öfkedir umut
barajını yıkan bir ırmaktır
açılır serpilir
ve büyür kıyısında sevda
Emzirir aşkı
emzirir ve büyütür gül nakışlı
sabırlardan
ferhat´ın direncini
bin yılların sabır taşını çatlatırlar
açar bin yılların kapısını

Dört özge cana

Yan kara cehennem yan
Yansın bir sefer daha lanetli
ateşin
Yansın bir sefer daha yaralı
ananın yüreği gibi
Ve yine tarih bildiğini okuyor
Kendi aynasından
Seyit Rızalar
gibi
Gazi meydanından Zilan
vadisine kadar
Tarihin sözleri bir su gibi
akıyor
Ey yalancı tarih!
Sen de kırmak istiyorsun
Serxwebun arkadaşın üç bin
yıllık özgürlük ışığını
Harun'umun gözlerinden
koparmak istiyorsun
Ey kara cehennem!
Roma'nın kara dostu
Adın tarihin sayfalarında
Zerdüştün kutsal ateşiyle
lanetlenecek
Kara bir leke olarak kalacak
Ateşin kızıllığına
Suyun berraklığına
Resmin yansıyacak
Lanetin ziyaretgahı olacaksın
Kim yanından geçse lanet
okuyacak sana
Ey direnişin kutsal ışığı!
Sen bilirsin
Yüreklerin yansımasını

Serxwebun (Ahmet Okur) Hamza (Ozan Toprak)

Serbest (Hüseyin Sefavi) Kani (Senar Gulükanlu)

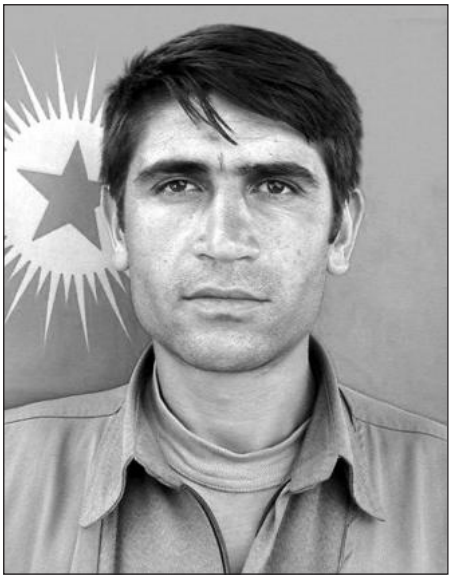
Kızıl şafakların ortasında
Direnişin ateşiyle bezenen
Yoldaşların sesiyle uyanacak
toprak
Kanlarıyla tarihin sayfalarına
Bir halkın adını yazarlar
Ve Serxwebun yoldaşın sesi
yankılanıyor
Dağların doruklarında
Kani yoldaşın sesine karışıyor
Aynı göğün yeryüzüyle
buluşması gibi
Doğru yolu gösterir yüreklere
Özgürlüğün mavi
okyanuslarında
Bir martı gibi süzülür
Erganili kahraman
Her kanat çırpışında
Bir adım daha yaklaşır
Dicle'nin sularına
Fırat'a yansıyor
Dicle'nin gölgesi
Binlerce yılın
Acılarını paylaştılar
yüreklerinde
Ve kara cehennemin
Acılarını gömdüler sularına
Dört can yoldaşın sesleri
Yürekleri bir oldu
Karıştı Fırat ve Dicle'nin
sularına
Aktı Mezopotamya'nın
topraklarına
Ey Mezopotamya!
Duy dört can yoldaşın sesini
Yeri ve göğü yaran
bir çığlık gibi
Yaşamın yeri,
doğan sesi, umudu
ve adı ol
Halkımızın yüreğinde

Sinan (Mehmet Bayar)

Harun (Tekin Şaybak)

İsyanların asi çocuğu

Yarın olmayacak
birilerimiz
düşlerimiz
onurumuz kalacak
ama yarın bizim olmalı
bugünden
bizim olmalı

Adı, soyad›: **Tekin ŞAYBAK**
Kod ad›: **Harun**
Doğum yeri ve tarihi: **Bahçesaray/Van, 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999, Van**
Şehadet tarihi ve yeri: **24 Haziran 2005, Dallıtepe/Bingöl**

Gönlüm isyanlarda ve isyanla gelen umut çiçeğinde. Gönlüm yarını yaratmaya çalışan asi çocukların dağ isyanında. Gönlüm 29. isyanı başlatan Agit soylu çocukların kavgalarında.

Gönlüm asileşen yüreklerde. Gönlüm yarının umudunu dokuyan dağ türkülerinde. Gönlüm bir isyan sonrası asi bir çocuğun hıçkıran sesinde yeşeren yeni umutların fidanında. Gönlüm bir tılsımın aydınlığında ölü toplumdan yeni bir hayat yaratma savaşında.

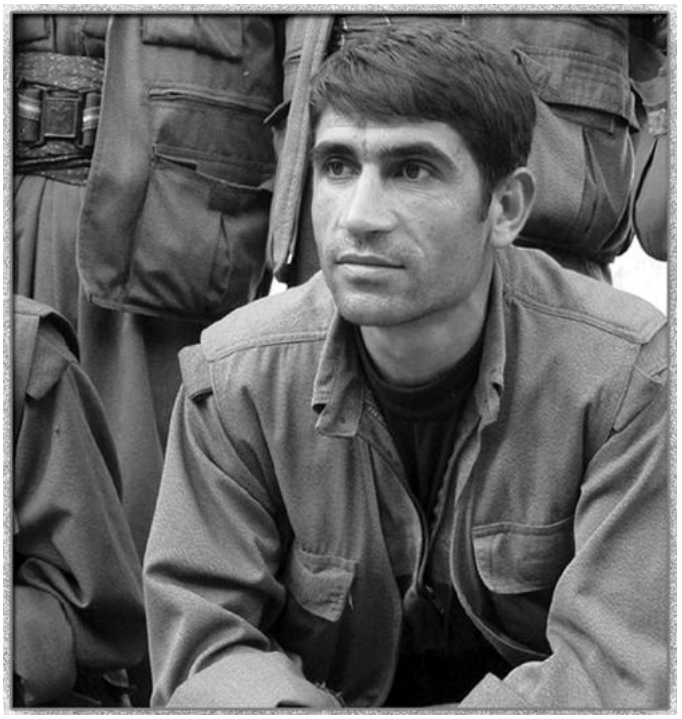
Nice isyanların gölgesinde büyüdü Kürt çocukları. Gölgeler kendini gerçekmiş gibi gösterirken, sönen isyanın arkasından boğuldu tüm umutlar. Süngü uçlarında kalan bebekler ve annelerin çaresizlik çığlığıyla büyüyen bir hayat. Darağacına asılan gencecik vücutlarla köreltilmeye çalışılan bir bilinç. Ve sonrası zifiri karanlık. Ve...

Zifiri karanlığın içinde tılsımın gücüyle yaratılan yeni umut ve başlatılan 29. isyan. Boğulan tüm seslerin bilinciyle tarihi okuyan ve adanmışlığın en görkemlisiyle başlayan kavga. Gırtlakta biriken, kapı arkalarında söylenilen tüm seslerin ilmek ilmek işlenmesi gibi dağlarda umut olan, aşk olan bir kavga.

Yeni bir ses, yeni bir umut, yeni bir yaşamın kapısının dağ yolundan geçmesiyle başlayan mücadele ve Agitleşen bedenler. Agitleşen bedenlerin en korkusuz sevdası 39. isyan.

Nasıl ki İsa Roma imparatorlarının zulmüne karşı mücadele ettiyse, 39. isyan olan PKK hareketi de çağımızın zulmüne karşı en zor koşullarda, tüm imkansızlıklara rağmen mücadele başlatarak bu günlere geldi. Tarih özgürlük isyanına gönül vermiş Kürt çocuklarının sevdasının büyüklüğünü bir kez daha ispatladı.

39. isyan binlerce kahraman şehidin kanı ile bu günlere geldi. Şehitlerimiz Önder Apo'nun yoldaşı olmayı başararak, halkımızın yüreğinde unutulmaz birer abide oldular. Hakiler, Mazlumlar, Kemaller ve Hayrilerle başlayan bu direniş zinciri komutan Serxwebunlar, Viyanlar, İbrahimler ve daha nice kahramanla büyüdü. Heval Harun büyüyen direniş zincirine en büyük en soylu sevdasının gücüyle katılırken,

tarihin susturduğu tüm isyanların intikamını alır gibi yaşamın anlamını keşfetti.

Heval Harun, yüzyılların birikimi olan bir gerçekliği tanıyarak, kendi kimliğinin aidiyetlerine öfkeyle, sevgiyle sahip çıkan nice yoldaşlarımızdan biriydi. İsyanların gölgesinde büyüyen her çocuk gibi daha küçük yaşta sınırlarla çizilen hayatı ret etti. Yüreğinde büyüyen isyanı dağ ateşiyle büyütmenin zamanı geldiğinde ise, ateşten gömlek olan bir mücadelenin içinde kendini yeniden yaratmanın aşkıyla yürüdü dağlara.

Kelepçeli olan, hissetmeyen ve duyumsamayan yüreklere karşı bir hançer olmanın zamanı geldiğinde yürüdü dağ yoluna...

Heval Harun'u Şehit Harun kampının bulunduğu iki dağın arasına sıkışmış derin vadide tanıdım. Bu vadi nice mücadele eden Kürt gruplarına mesken olmanın onuruyla yükselirken, şimdi de 39. isyanı gerçekleştiren nice kahramana yurt olmaktaydı. Harun arkadaşla bu alanda çalışma yürütürken tanışmanın anlamını şimdi daha iyi anlıyorum.

Böyle yiğit bir Kürt savaşçısını anlatmanın zorluklarıyla boğuşurken, kalemim yetersiz kalsa da anlatımın gerekli olduğuna inanarak yazıyorum bu yazıyı. O'nu anlatmak için ne kalemin mürekkebi ne de bir defterin sayfaları yeter.

Harun arkadaş birçok yoldaş gibi ateşten gömlek olan bu mücadelede çok zorlu yollardan geçmişti. TC zindanlarında kalmış, çok işkence çekmiş ve birçok defa ölümle burun buruna gelmişti. Zindanda yaşadıklarından sonra düşmana olan kini ve tepkisi daha da büyümüş ve serbest kalır kalmaz yönünü hayal ettiği özgürlük dağlarına vermişti. Zindanda fiziki olarak esareti yaşasa da, ruhsal olarak esir alınamayan bir bilincin ve ruhun sahibiydi. Esareti düşmana karşı savaşta daha donanımlı olmak için bir hazırlık sürecine çevirmişti. Eli kolu bağlı beklemek, umutsuzluğu besleyen bir virüs gibiydi. Bu virüsten korunmak için ruhunu ve bilincini aydınlık tutmak zorunda olduğunu biliyordu. Zindan koşullarında bir anlamda tarihsel olarak yürütülen davanın haklılığı ve düşman gerçekliği konusunda kendisini bilinçlendirmiş ve eğitmiştir.

Esaret koşullarından kurtulur kurtulmaz soluğu dağlarda alır. O'nun, her bir karışı genç bedenlerin kanı ile sulanan toprağa bağlılığı tüm mimik hareketlerine yansırdı. Agitleşen, Mazlumlaşan, Kemalleşen duruşun takipçisi olacağını daha o zamandan hissettirirdi bize. Şehadet mertebesine eriştiğinde hiçbirimiz yanılmadık. Bu tespitle övünmesi gereken bizler değiliz kuşkusuz. Yaşamın her anında bir devrimciye yaraşır duruşun sahibi olan Harun yoldaştır bu tespitin kaynağı.

Kandil dağlarında kısa bir temel eğitim devresinden sonra askeri taburlara geçer. En büyük özelliklerinden biri girişkenliğiydi. O, bu karakteri sayesinde gelir gelmez yoldaşlar ortamının sıcaklığına adepte olur. Kısa zamanda önemli bir gelişme yaratır kendinde. Bütün arkadaşların sevgi ve saygınlığını çok kı-

sa zamanda kazanmayı başarır. Her Apocu militan gibi O'da Kuzey'e gitmek ister. Gelişen uluslararası komploya karşı güçlü bir direniş sergilemenin gerekliliğine inanan tüm yoldaşlar gibi Harun yoldaş da mücadelenin Kuzey sahasında yer almak ister. Aslında en ince ayrıntısına kadar tanıdığı düşman gerçekliğine karşı dökülen her bir kanın intikamını almak için sabırsızlanmaktadır. İşkenceyle, dayakla, ölümle korkutulamayan bir İadenin, bilincin gerçekliğini yaşamaktadır.

2004 yılında Kuzey'e gitmek için yola koyuldular. Dersim'e gitmek üzere yola çıkan bu grup mevsim koşullarından dolayı Gabar alanında kalır. Harun arkadaş geçici bir süreliğine orada kalmış olsa da, yaşama katılımında büyük bir çaba sergiler. Çünkü çok fedakar, dürüst ve girişkendir. Bu coğrafyanın yıllarca gerillalığını yapmış biri gibi davranıyordu. Sanki bu topraklarda doğmuş ve bu topraklarda büyümüştü. Çok kısa sürede coğrafyaya olan hakimiyetini geliştirir. O artık birçok alanda öncülük edebilmenin özellikleriyle donanmıştır.

Harun arkadaş Amed'e geldiğinde burada Serxwebun arkadaşla tanışır. Serxwebun arkadaşla birlikte Bingöl alanına geçerler. Aslında Onlar Kürt halkının acılı yazgısını bozmak için yola çıkmış düşlere yaraşır iki savaşçıydı. Düşlerimize yaraşır bir yaşamın en gerçek temsilcileriydiler.

Yüreklerindeki tılsımla dağlara sevdalı olan yoldaşlarımız, Haziran'ın 24'ünde girdikleri çatışmayla bir daha sözlerine bağlılıklarını ispatladılar. Bingöl'deki çatışma Onları birbirlerine kenetlemiş ve son fişeklerine kadar mücadeleye bağlı olduklarını ispatlamıştır. Bu yolda fedaice duruşlarını bize göstermişlerdir. İhanetin tüm alçaklığına karşı Onlar direnişin kalesi olarak durdular. İşte bunlardan hiç unutulmayan büyük komutan Serxwebun Amed arkadaş ve O'nunla şehitler kervanına katılan Sinan, Kani ve Harun yoldaşlar her zaman yaşamlarıyla bize örnek oldular.

Çizgi mücadelesindeki kararlı duruşları ve tasfiyeciliğe karşı fedaice tutumları ile birer yol gösterici oldular. Bizlere, Başkan Apo'nun başlattığı bu miladi çizgide, Kürt halkının Ortadoğu halklarına öncülük edebilecek bir kapasiteye sahip olduğunu göstermişlerdir. Bize düşen de bize devrettikleri özgürlük bayrağını onurlu bir şekilde taşımaktır.

Mücadele arkadaşları

Harun (Tekin Şaybak)

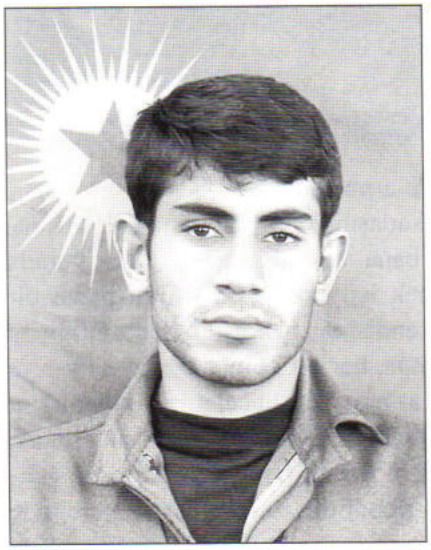
Uykuya özlemi
bir savaşın ortasında
her gün merak edilen
ölmek
ve öldürmenin rengi
hangi dilde anlatılır
hangi pusu kahpe
hangi baskın ihanet
bilinmez
bir bir kopardılar parçalarımızı
Kendal'ı, Gaffur'u, İrfan'ı vurdular
sevgiyi, yaşamı, umudu vurdular
kin ve öfke bıraktılar bize

çetin bir kavgayı
can pazarında gladyatör
Dersim meydanında Zilan
Gabar zirvelerinde Kendal olmak
sundular bize
öte renkler siyah karası
yarın olmayacak
birilerimiz
düşlerimiz
onurumuz kalacak
ama yarın bizim olmalı
bugünden bizim olmalı

Harun arkadaşın şiiridir

Ateşin sırrını çözdün sen

Aşkların, sevdaların en yücesinin nasıl olması gerektiğini kanıtlayan şehadetiyle, davaya, halka ve özgürlüğe bağlılığını bir kez daha bize gösterdi

Adı, soyadı: **Senar GULÜKANLU**
Kod adı: **Kani CUDİ**
Doğum yeri ve tarihi: **Urmiye 1982**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999 Kelareş**
Şehadet tarihi ve yeri: **24 Haziran 2005, Dallıtepe/Bingöl**

Kimliğine, yüreğine ve beynine şehitlerin kanını kazıyan bir halka, o halkın mücadelesini veren ve o halkın yüreğinden kopan şehitleri anlatmaktan daha zor bir şey olabilir mi? Kaç kalem bunun hakkını verebilir? Kaç kalem bu yüreklerde tutuşan ateşin görkemini anlatabilir? Kaç kalem gözlerde parlayan ışığı tüm aydınlığıyla yazabilir? Kolay olmaması gerçekliğin yakıcılığındandır. Düşmana karşı savaşta bunca iddialı olan bizler, bir tek gidenlerimizi yazarken yetmediğimizi bilmenin mahçupluğu ile boynumuzu bükeriz. Ama yine de şehitler bahçesinden bir çiçeği anlatmak boynumuzun borcudur. Güzel ruhlu bir çiçeği lale kırmızısında, reyhan kokusunda, asmin narinliğinde anlatmak ve tarihe kazımak yaşanmış hayatlarını...

Kani yoldaş, kasırgalardan geçmiş bir toprağa kök salmış, kozmopolit bir şehirde boy vermiş ve oradan Kürdistan dağlarına kadar uzanmıştı. Kısa sürede yaşamını militanlığın tadıyla yaşamasını bilmişti. Zorlu karın zemherisi, taşların çetinliği büyütmüştü çiçekle eşdeğer bedenini. Fırtınalarla, heyelanlarla karşılaşmış ve hepsini aşmıştı. Zorluklar içinde büyüyen yüreğinin sevdasını, yağan her bir kar taneciğinin yağışı gibi dağıtmıştı dağların, tepelerin üstüne. Dahası ateşin sırrını keşfetmeye çalışan nice kelebek gibi yüreğini ateşle dağlamıştı. Dervişe Avde'nin Adule'ye olan aşkının görkemindeki gizi yakalamaya çalışan aşıkların öncüsüydü.

En son Bingöl dağlarının Dallıtepe alanında 24 Haziran 2005'te çıkan çatışmada bizimle vedalaşan yoldaşlarımızdan biri oldu. Çiçek özünü alıp şehitler bahçesine göçtü. Aşkların, sevdaların en yücesinin nasıl olması gerektiğini kanıtlayan şehadetiyle, davaya, halka ve özgürlüğe bağlılığını bir kez daha bize gösterdi. Bu erken gidişini yüreğimiz kabullenmese bile, O'nun ateşin sırrını çözmeye çalışan yüreğinin yüceliği bize öncü olmuştur.

Kani arkadaş unutulmaz. Mütevazılık O'nu çağrıştırır, fedailik O'nun özetidir, derinlik O'nu hissettirir.

Genç bedeni bu ülkenin özgürlüğü için sunulan adaklarımızdan sadece biri oldu. Nice yoldaşlarımız gibi...

Sana ulaşmak, yolunda yürümek ile olur. Bize kahramanlığı anlattınız, kahramanlığın tadına vardınız, acıyı yudumlarken bile bal işlediniz toprağımıza. Sevgiye susamış göğün maviliği, ömrümüzün sadakati ve sevgisiyle evrilir geleceğe. Yangınınız söndürür yangını. Şehit gerçeği geleceğimizin aydın yüzüdür. Şehitlerimiz bize yarını hazırlayan eşsiz kahramanlardır. Onlar kurşun gibi dost doğru yaşayan yürekleri tanıttılar bize.

Bir toplumu mezardan yeniden yaratma savaşında şehit düşen her bir yoldaşımız efsaneleşmiş yaşam tılsımıdır bizim için. Tılsımın gücüyle yürüyor ve savaşıyoruz. En büyük gayemiz, omuzlarımıza yükledikleri yükü zaferle taçlandırmaktır. Yarını olmayan bir topluma gelecek yaratabilmektir. Yarına özgürce bakabilmektir. Yarını onlara yakışır bir şekilde armağan edebilmektir.

Kani arkadaşın 2004 yılında perspektif düzeyinde bana bıraktığı mektubuna burada yer vermek istiyorum. Çünkü en güzel bir şekilde kendisinin kendisini ifade ettiği bu mektubunda, her bir cümle O'nun en saf ve en duru arınmış düşüncelerini, duygularını bize anlatacaktır. Mektup Farsçadan tercüme edildiği için özünü burada yansıtmaya çalışacağım. Kendi dili, düşüncesi ve yüreğiyle yazılmış olan bu mektup belki de yarım kalan bu yazıyı tamamlar.

Şehit Kani arkadaşın şahsında tüm şehitleri saygı ile selamlıyor, anıları önünde eğiliyoruz.

"Yoldaşım;

Önümüzdeki yıl normal olmayacak. Normal ele almamalıyız. PKK'ye sahip çıkma, tasfiyecileri, komploculari boşa çıkarma yılıdır. Bunun için bireysel kaygıları bir kenara bırakma zamanıdır. Can vermekten zi-

yade bütün hücrelerimizi, bedenimizi kullanmamız gerekir.

Hiç düşündün mü biz nasıl insanlardık? Öyle kendimizden, halkımızdan ve yurdumuzdan yabancılaştırılmıştık. Öyle ki yemek yemesini bile unutmuştuk. Sadece akılsız bir kişilik, karınca gibi zayıf ve cılız, bizi kullanmak istedikleri gibi kullanıyorlardı. Bizden ne almak isteseler aldılar şeytan ruhlu, kırık soluklar. Ve ruhsuz bedenlerimiz alternatif olmuştu. Saf ve temiz duygularımız, bu kişiliğe haykırıyordu. Bu aykırılığımız, kişiliğimizi sistemden kopardı, ayrıldık. Bu ayrılık, duygusal bir isyan niteliğindeydi. Beş bin yıl bir canavara karşı örgütlü, tecrübeli ve amansız bir refleksti bizimkisi.

Yoldaşım;
Böyle bir kişilikle katıldık örgüte. Bugün de, bu süreçte yine bu canavarlarla karşı karşıyayız. O da PKK gibi bir hareket içerisinde. Onlar sinsi, kurnaz bir şekilde bizi örgütten ve kutsal ateşten uzak tutmaya çalışıyorlar. O zaman ne yapmalıyız? Duygusal bir şekilde isyanlarla yaklaşmak doğru mudur? Hayır ve asla. Eğer duygularımız ve reflekslerimizi gösterirsek, bunlar ihanet dışında bir şey değil.

Bunlara karşı beyin, fikir ve duygularımızı birleştirelim, ateşin sırrını çözelim, ateşin etrafında durmak değil, ateşin içine girelim. Yani ateş olalım. O zaman karanlık aydınlanır, buzlar erir ve canavarların gerçek yüzü görünür. PKK yaşamı, zorluklarıyla güzeldir."

Devrimci selamlar
Kani Urmiye

Dılşad (Nebih Hacı Abdo)

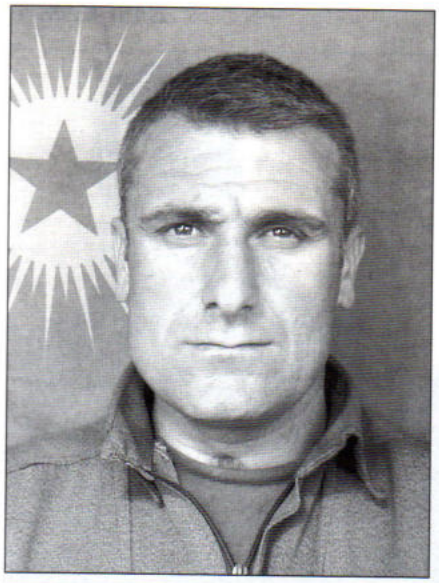
Kani (Senar Gulükanlu)

Şimdiye kadar yürüttüğümüz önderlikte şehitlerimizi asla unutmadık. Ben kendim, ilk şehitlerimizden şimdiye kadar çevremde ne kadar farklı yaşam yolları vardıysa da, "herşey onların yolunda " dedim

Önder Apo

Serxwebun yıldızı

En güçlü militan özelliği, zor ve dar anlarda fedaice bir direniş sergilemesiydi. Asla ikirciliğe düşmez, umudunu kaybetmeden başarana kadar korkunç direnirdi. Onlarca defa yoğun düşman kuşatmaları altında imkansızı başararak, denetimindeki gücü bire bir kendisinin kurtardığına tanık olunmuştur

Adı, soyadı: **Ahmet OKUR**
Kod adı: **Serxwebun AMED**
Doğum yeri ve tarihi: **Hazro/Amed, 1970**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993, Amed**
Şehadet tarihi ve yeri: **24 Haziran 2005, Dallıtepe/Bingöl**

Ocak 1993 yılı, PKK evreninin yörüngesine bir yıldız daha girer. Güneş ülkesi güneşinin sıcaklığıyla buluşmak üzere... Zıt evrenin çekim merkezini yenecek güce ulaşarak, PKK evreninin yörüngesine yerleşir. Zıt evrendeki ismi Ahmet Okur, PKK evrenindeki ismi başta Mahsum ve ardından Serxwebun Amed.

Mahsum ve Serxwebun; her bir isimde de taşıdığı yıldızın gücüyle dolu anlamlar bulabilirsiniz. Asıl önemli olan, her bir ismin anlamındaki özle buluşabilmektir. İlk önderlerden Mahsum Korkmaz tarzı direnişçilikle, Mazlum Doğan tarzı bir bilinç ve iradeyle, yine Kemal Pir gibi bir bağlılıkla adlandırmanın isimlerini taşımıştı kendi pratiğinde. Serxwebun yoldaş da nice yiğit önderler arasına ismini yazdıran, bağımsız kişilik ve özgür iradeli duruşuyla anlam bulan yoldaşlarımızdandı. Serxwebun ancak Serxwebunca yıldızlaşırdı.

Tüm PKK'li yıldızlar gibi, 1 Haziran 2004 yılı hamlesinin öncü komutanlarından olan Serxwebun arkadaş, 1970 yılında Kürdistan'ın kalbi Amed'e bağlı Hazro ilçesinin Dadaş köyünde doğar. Babasının Ehmede Xani'nin derin yurtseverlik düşüncesindeki melle geleneğini sürdürmesinden dolayı aile bireyleri ve çevre üzerinde etkisi oldukça fazladır.

PKK, Ehmede Xani'nin gelecek hayallerine dair vasiyetine sahip çıkarak, Kürdistan'dan yeniden doğuşu yaratınca, Şehit Serxwebun'un ailesi de PKK'den etkilenir. Geleneksel yurtseverlikten çağdaş yurtseverliğe adım atarlar. Şehit Serxwebun'un yurtseverliğin köklü olduğu bir ailede yetişmesi, kişilik şekillenmesini sağlamlaştırır. İmam kişiliğinin aksine, isyankar ve mücadeleci kişilik özellikleri karakterinde yer edinir. Babası imamlık görevinin büyük bir bölümünü Amed'in Hani ilçesinde yaptığı için, Serxwebun arkadaş da Hani'de büyür. Öğrenimine burada devam eder ve liseyi bitirir.

Lisede olduğu 1984-1987 yıllarında, PKK'nin 15 Ağustos atılımıyla başlattığı diriliş devriminin yankı-

sı, Kürdistan'ın her tarafını sarar. Gerilla gruplarının Amed'de yayılması, Hani ilçesinin etrafındaki gerilla hareketliliği, buradaki öğrenci gençliği özgürlük mücadelesine yakınlaştırır. O dönem de, Şehit Alaaddin'in de içinde bulunduğu gerilla grubunun Hani'deki öğrenci gençlikle direk ilişkilenmesi, gençliği hareketlendirir. Liseli gençlik içinde Şehit Serxwebun, Şehit Fırat (Nasır Zorlu) ve Şehit Bünyamin aktif bir şekilde ön plana çıkarlar. İçlerinde ilk dikkati çeken ise şehit Serxwebun'dur.

Serxwebun (Ahmet Okur)

Serxwebun yoldaş futbolcuydu. Futboldaki yönlendiriciliği, mücadeleciliği ve hırslı oyunu, karakterini hemen dışarıya yansıtıyordu. Başı dikti ve gözleri hep hasmının geliştireceği ataklara kilitli idi. Karşı ataklarıyla karşı takımın tüm ataklarını etkisiz kılardı. Tıpkı düşmanın saldırılarına karşı HPG'nin meşru savunma savaşında sergilediği aktif savunma direnişi gibi. Sivil yaşantısı HPG'deki yaşamının geçmiş aynasıydı.

Kaptan ve futbolcu Ahmet'in, PKK-HPG'deki komutan Serxwebun Amed'e giden amansız özgürlük mücadelesindeki yol döşenmeye başlanmıştı.

Çelişkileri, arayışları ve isyanı zıt evrende yerini bulmadı. İçindeki özgürlük tutkusunun ateşini alevlendirecek, sıcaklığıyla donan ruhları canlandıracak merkez güce ulaşmak istiyordu. Zıt evrene sığmazdı bu tutku. Tükenmez enerji ile doluydu. Eli kolu bağlı kalarak enerjisini, eşitlik ve özgürlük idealini halkını yok etme sevdasındaki güçlere kanalize edemezdi. Ya yaşamayacak, ya da onurluca direnerek özgürce yaşayacaktı. Yaşayan ölülerden olmayacaktı.

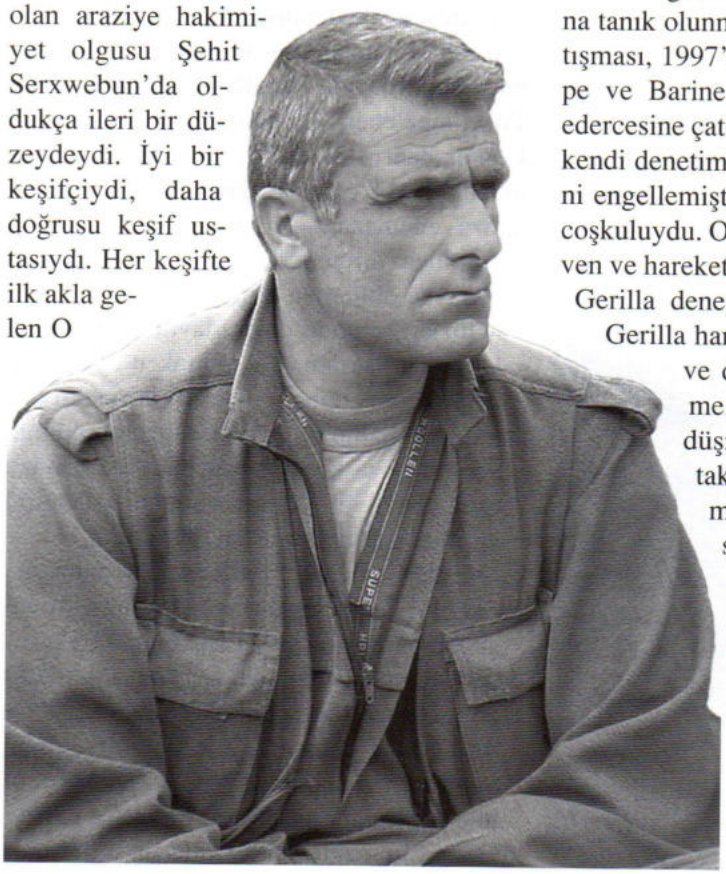
Gözleri, umudu dağlardaydı. Amed dağlarına da yakındı. Yol yakınken direniş ve özgürlüğün sığınağı olan dağları helin bilmeliydi. Şahin olmalıydı. Doğal toplumun yaratıcısı ve koruyucusu olan atalarından esinlenmeliydi. Yarını yaratan aslanların yurdunda O'da bir aslan olmalıydı.

Ve derken Ocak 1993, Amed dağlarına doğru ilerleyen eşitlik ve özgürlük yürüyüşünün başlangıcı ve 24 Haziran 2005'e kadar süren 12 yıl boyunca soluksuz nefes nefese geçen bir gerilla yaşamı. Amed'in Ape Musa alanında Şele dağının şahini, Şehit Remzi alanındaki Sipliz, Koz ve Çotele dağlarının kardeleni, Şehit Kendal ve Dorşin'in çağlayanı, Önderlik sahasında

yarım kalan devreye rağmen büyük bir sıçrama, dönüşüm sağlayan militan, Gare'nin engin ve keskin mücadeleci yüreği, Zağros'ta Çarçela'nın fırtınası, Kandil'in coşkulu sesi ve en son Erzurum eyalet komutanı iken Bingöl'de efsaneleşen 1 Haziran direniş ruhunun öncü komutanı Serxwebun...

Kürdistan'ın değişik alanlarında değişik düzeyde sorumluluk alan şehit Serxwebun, ilk katılımından itibaren sürükleyiciliği, yönlendiriciliği, atikliği ve askeri taktikteki ince düşünüş tarzıyla güçlü komuta ölçülerine sahipti. Herkeste bulunmayan doğal komutan duruşa sahipti. Doğal yetenekleri ve coşkulu katılımı birleşince, askeri olarak erken gelişim gösterdi. Katılımından sonra daha bir yıl geçmeden takım komutanlığı düzeyi ile görevlendirildi.

Aslında bir komutanda olması gereken en güçlü özelliklerden biri olan araziye hakimiyet olgusu Şehit Serxwebun'da oldukça ileri bir düzeydeydi. İyi bir keşifçiydi, daha doğrusu keşif ustasıydı. Her keşifte ilk akla gelen O

olurdu. Düşmanın hareket tarzını, yönelimlerini ve taktiklerini çözmede stratejistyendi. Önceden görüp sezmediği düşman saldırısı hemen hemen yok gibiydi. Aynı şekilde düşmanın zayıf noktalarını bulmada ve yönelmede ince ayrıntıyı iyi yakalardı.

Askeri olgu ve olaylardaki karmaşıklığı basite indirgemede yaratıcıydı. Çok inisiyatifliydi. Ani durumlarda olaylara müdahale etmede inisiyatifli ve aktifti. Kendi başına karar verme ve pratikleştirmede edilgen ve tutuk kalmazdı. Hemen harekete geçebilme kabiliyetini sergilerdi.

Şehit Serxwebun'un en güçlü militan özelliği, zor ve dar anlarda fedaice bir direniş sergilemesiydi. Asla ikirciliğe düşmez, umudunu kaybetmeden başarana kadar korkunç direnirdi. Onlarca defa yoğun düşman kuşatmaları altında imkansızı başararak, denetimindeki gücü bire bir kendisinin kurtardığına tanık olunmuştur. 1996 yılındaki Şele çatışması, 1997'deki Şehit Kendal'daki Tıl tepe ve Barine çatışmalarında kendini feda edercesine çatışmış, yaralı haliyle düşmanın, kendi denetimindeki güce kayıp verdirmesini engellemiştir. Yapının güven kaynağıydı, coşkuluydu. O'nun olduğu alanda coşku, güven ve hareketlilik bir çırpıda gözlemlenirdi.

Gerilla deneyimi ve tecrübesi gelişkindi. Gerilla hareket tarzı konusunda çok titiz ve disiplinliydi. Gizli hareket etme, düşmanı boşa çıkarma ve düşmana darbe vurmada savaş taktisyeniydi. Bingöl'deki çatışmada alana yeni gitmiş olmasaydı, kolay kolay şehit düşmezdi. Biraz daha kalsaydı, araiyi, halkı ve düşmanı tanımada inisiyatif elde ederek, çok güçlü bir çıkış yapabilirdi. Tabii ki iç ihanet olmasaydı, düşmanın saldırısını sezebilme ihtimali oldukça yüksek olurdu. Oldukça tedbirli ve duyarlıydı. Hiçbir

di. Çok zorlu süreçlerde, en zorlu alanlarda kalmasına rağmen olumsuz anlamda etkilenmediği gibi, kararlıca başarılı pratiklere imza attı. Yer yer farklı algılandı, farklı tanındı. Bu O'nun yetersizliği değildi. Yetersizlik, insanın içindeki özü tam keşfetmede düşünsel fakirliği gösterenlerdedir.

Şehit Serxwebun'un tek kişilik bir ordu gibi direnişini gördüklerinde, nasıl bu kadar güçlü bir HPG komutanını ve militanını tanıyamadık diyenler, insanı tanımadaki ön yargılarını ancak o zaman kırabilmişlerdir. Bu bir eleştiri olarak anlaşılabilir. Fakat Şehit Serxwebun'un direniş gerçeği bize bunu gösterdi.

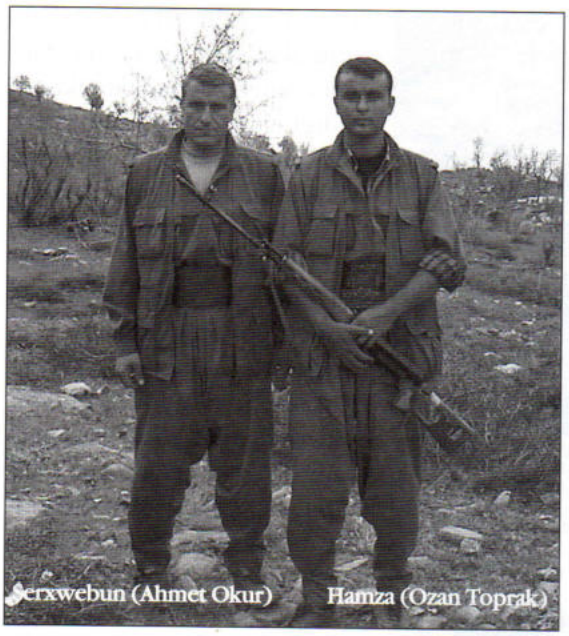
Kürdistan halkı Şehit Serxwebun'u iyi tanırdı. Amed halkı daha iyi tanırdı O'nu. Bir defa geçtiği bir alanda ismi erken duyulurdu. Heybetli ve kararlı komutan duruşundan etkilenmemek, Kürt halkının gerçekliğine aykırıydı. Çocuk duyguluydu, fakat komutan ölçülerinin sergilenmesi gereken yer ve zamanda komutan olmasını iyi bilir-

zaman tedbiri elden bırakmazdı. Bazen tehlikeyi sezince uzun bir süre uykusundan bile feragat ederdi. Hem düşmana karşı, hem de çizgi dışı eğilimlere karşı duyarlıydı.

İdeolojik ve örgütsel çizgi doğrultusunda özgür iradesiyle hareket ederdi. Mücadeleci ve açıktı. Düşündüğünü açıkça söylerdi. Şehit Serxwebun'u iyi tanımayanlar, O'nun ruhuna inemeyenler sert mizaçlı zannederdiler. İnce duyguluydu. Aslında temiz duygulu ve çocuk ruhluydu. Önceden tanıdığı arkadaşların yanında güleç ve çocuksu özellikleri hemen açığa çıkardı. Çekinmeden düşüncelerini açığa vururdu.

Denetimindeki yapının da korunağıydı. Herkese kollarını açar, yer yer babacan yönü ön plana çıkardı. Yoldaşlık ilişkilerinde canlı ve coşkuluydu. Adeta bulunduğu yerde yaşam merkeziy-

Hüseyin (Hasan Ertuğrul) Serxwebun (Ahmet Okur)

Serxwebun (Ahmet Okur) Hamza (Ozan Toprak)

di. Halkçıydı. Bu özelliğinden dolayı halkın sevgisi ve bağlılığını kazanmıştı. Heybetiyle doğal komutanlık karizması birleşince denetimindeki yapı ve halk tarafından erken kabul görürdü.

Önderliğe, şehitlere ve halka bağlılığında vakurluydu. Kendisini iyi çözümlemişti. Bu da inandığı düşünceye sonsuz bağlılığındandı. Devamlı kararlı konuşmasından ve mücadelede net olmasındandı. Gerilla yaşamını sorgular, dersler çıkarır, geleceğe hep umut ve güvenle bakardı. Moralli gözüken moralsizlerden değildi. Özde de, sözde de aynıydı. İç dünyası da, dış dünyası da aynıydı.

Erzurum eyaleti, 2005 yılı için perspektif isteyebilir. Tüm HPG güçleri de isteyebilir. Şehit Serxwebun arkadaşın görkemli bir şekilde son mermisine kadar direnmesi ve şehadetinin bile düşmanın eliyle olmasına izin vermemesi gerçeği, düşmanı kahreden ve çileden çıkaran destansı bir gerçektir. Tüm HPG gerillaları ve özel anlamda Erzurum güçleri için Şehit Serxwebun'un efsaneleşen direniş tarzı, bir perspektif, bir direniş, bir mücadele ve bir eylem tarzıdır. Komutanlık ve militanlık yapmak, Şehit Serxwebun'un görkemli direniş anısına sahip çıkmak ile olabilir.

Komutan Serxwebun arkadaşın bize bıraktığı mirası zaferle taçlandırma sözü veriyoruz. Yaşamı ve mücadelesiyle her zaman mücadelemizi aydınlatan bir ışık olacaktır.

Mücadele arkadaşları

Kor kor alevlerde yandım
Cehennem Deresi cehennem
ateşine dönüşmesin diye
Kuşatmalarda direndim
Çatıştım günlerce
Direniş ruhu bir daha bir daha
güçlensin diye
Kahpe pusular ve çemberlere vurdum
Vurdukça yara yara geldim
Özgürlük ezgisi devamlı çalınsın diye
Bir taktık mermimi de
boşa sıkmadım
Geride bir bombam bir ben kaldım
Onu da kendime sakladım
Özgür irademle
Özgürleşeyim diye

Amed'in yüreğindeki çocuk

Ve dilinin ucunda bir şiir gibi yaşamaktaydı. Bu şiirin ne başı vardı, ne de sonu. Çünkü bu şiir sadece Sinan yoldaşın gözbebeklerinde okunmaktaydı

Adı, soyadı: **Mehmet BAYAR**
Kod adı: **Sinan Amed**
Doğum yeri ve tarihi: **Ergani Amed, 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1995, Amed**
Şehadet tarihi ve yeri: **24 Haziran 2005, Dallıtepe/Bingöl**

Yıl 1995, mevsim sonbahar. Sonbahar yağmurları başlamıştı. Yağmurun çiselediği bir akşam Komutan Rubar(Abbas Yokuş)'la büyük bir ateş yakmış, etrafında oturmuş ve derin bir sohbete dalmıştık. Közde yaptığımız çaydan içerek devam ediyordu sohbetimiz.

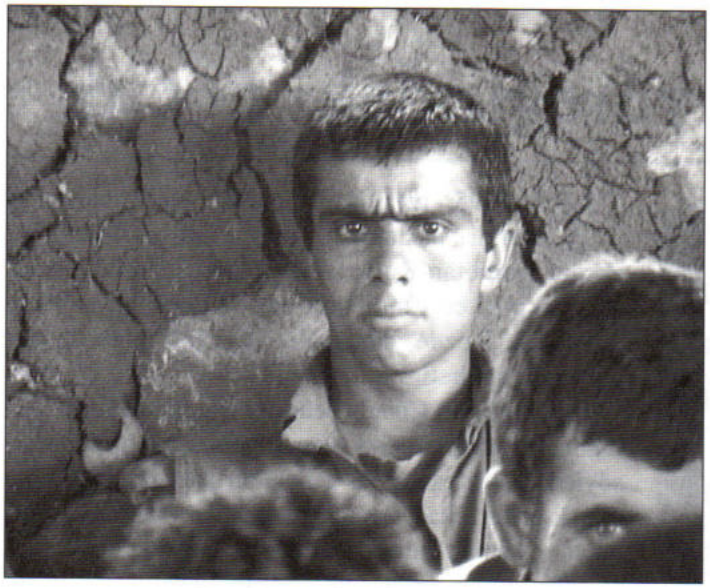
Ateşe yaklaşan Çınarlı Şehit Xeyri, arkadaşların geldiğini ve yanlarında iki tane de yeni savaşçı olduğunu söyledi. Biraz esmer iki gençle birlikte uzaktan kurye olarak gelen arkadaş yanımıza geldiler. Yanımıza oturdular ve hemen onlara birer bardak çay doldurduk. Yeni gelen esmer gençler ilk görüşte dikkatimi çekmişti. Çünkü etrafı şaşkın gözlerle izliyor, konuşulanları dinlemeye çalışıyorlardı. Çaylarını aldıktan sonra ateşe yanaşarak ısınmak istediklerinde yanımda yer gösterdim.

Çaylarını yudumlamaya başlarken gerillacılığın en güzel anını yaşamaya başladıklarına inandığımda nereli olduklarını, nereden katıldıkları ve adlarının en olduğunu sordum. Gençlerden hafif dolgun olan susarken, biraz daha esmer ve zayıf olanı arkadaşının adının Gabar, kendisinin adının da Çiyager ve Erganili olduğunu söyledi. Bunu duyan şehit Rubar arkadaş, -kendisi de Erganili olduğu için- bana dönüp hafifçe gülümsedi. Çünkü onlar gelmeden önceki tartışma konumuz Ergani ve Ergani'den olan katılımlar üzerineydi.

Adını neden Çiyager koyduğunu sorduğumda; *"Adımın anlamı dağ dolaşan demektir. Biz Kürtlere dağlarda dolaşmak, özgürlüğümüz peşinde koşmaktan başka bir çare bırakılmadığı ve bir de dağı, dağ yaşamını, çocukluğumdan beri hayal ettiğim dağda gerillacılık yapmayı sevdiğim için adımı Çiyager koydum"* cevabını verdi.

Çiyager'in cevabı, kendisinden önceki özgürlük sevdalısı Şehit ***Serdar (Abdullah Sönmez)*** ve daha nice öncülerinin ardılı olarak bu dağlara çıktığını anlatıyordu. Öncülerin yaktığı özgürlük ateşinin kendisini çektiğini, o ateş olmadan yaşamın olmayacağını anlatıyordu.

Evet Çiyagar de tıpkı kendisinden öncekiler gibi is-

yan topraklarının asi çocuğu olarak doğmuş, halkı, partisi ve ülkesinin özgürlüğü için dağlara çıkmıştı. Yeni savaşçı eğitimini tamamladıktan sonra 1999 yılındaki geri çekilme anına kadar Amed'in bütün bölgelerinde gerillacılık yaptı. Gittiği her bölgede arkadaşları arasında bir moral kaynağı oldu.

1999 yılındaki geri çekilme kararı ile Güney'e geçti. Bu sahaya geçtikten sonra çok bağlı olduğu ve benim gerçek komutanım dediği ***Sinan (Murat Demirhan)*** arkadaş şehit düştüğü için, O'nun adını alarak adını Sinan yaptı. Güney Kürdistan'da kaldığı süre boyunca gözü hep Kuzey Kürdistan'daki gerillacılıktaydı. Kalbi isyan toprakları olan Amed'te atıyordu. Ama Kuzey Kürdistan'ın hiçbir eyaleti O'nun için fark etmezdi. O yüzden Erzurum eyaletine geçti.

Şehit düştüğü ana kadar kaldığı Erzurum eyaletinden bir arkadaş Çiyager, yani Sinan yoldaş için aşağıdaki metni ele alıyor. Şimdi bu arkadaşın kaleminden Sinan arkadaşın yaşamını tanımaya devam edeceğiz:

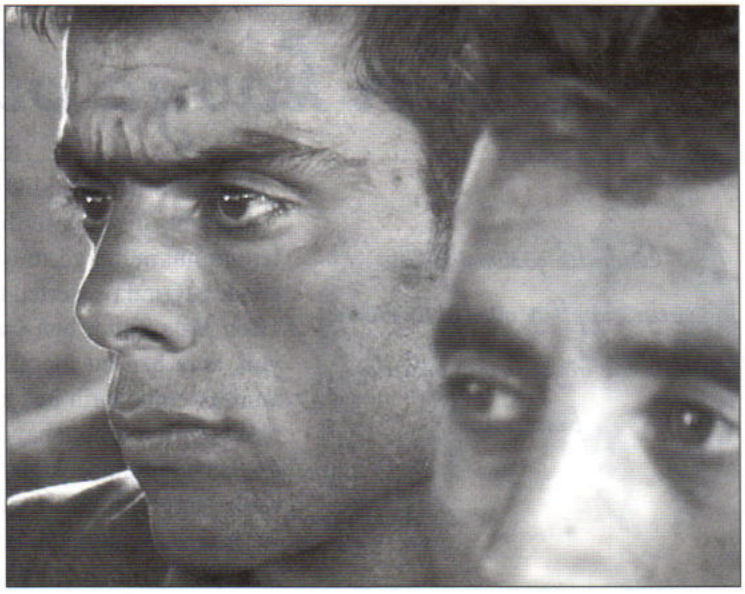
"Kim bilebilirdi ki, hangi gün anadan doğacağını ve güneşin müjdesi olacağını. Kör, dilsiz mavi gökyüzünü parça parça beyaz bulutlar kucakladığında ve yaz yağmurları çiselediğinde kim bilebilirdi ki, Ergani'de bir ağacı yetiştireceğimizi, Kürt halkının tarihi ile birlikte derinlere kök salmış bir çınar gibi inancı kırılmadan yaşayacağını. Ve hiç yılmadan toprağın derinlerine işleyip, kök salıp renk vererek, bütün doğaya kendi güzelliğini yansıtacağını. Ve heybetiyle gökyüzüne selama durarak, bütün insanlığı bir misafir gibi gölgesinde ağırlayacağını. Bütün bunların hiç biri rüya değildi. Bunların hepsi Sinan'ın gözbebeklerinden yaşama yansımaktaydı. Ve dilinin ucunda bir şiir gibi yaşamaktaydı. Bu şiirin ne başı vardı, ne de sonu. Çünkü bu şiir sadece Sinan yoldaşın gözbebeklerinde okunmaktaydı. Gözlerinin feri söndüğünde sonunu bilemediğimiz yarım bir şiir kaldı bizlere.

Her zaman kendi öz iradesi ve düşüncesiyle hareket etmeyi istiyordu. O'nun için aile çevresinin nasihatleri Sinan yoldaşın kişiliğinde fazla etkili olmamıştı. O, kendi bildiği doğruları hayata geçirme tutkunuydu. Bundan dolayı küçük yaşlardan itibaren gözüpek bir delikanlı gibi büyümüştü.

Gençlik çağına geldiğinde de özgürlük mücadelesinin sevdasıyla yaşamaya başladı. Her zaman özgür olmak istiyordu. Bu yüzden arayışları hiç bitmedi. Ve aradığını sistemin gerçekliğinde bulamamıştı. Okuduğu şiiri kendi içinde tekrarlayıp, şiirin gerçekliğini arıyordu. Her yüzünü dağlara döndüğünde meydan okur gibi *"siz ne kadar yüksek ve heybetli olursanız olun bir gün sizi aşacağım"* diyordu.

Kendi yüreğinde bir savaşçı olmuştu Sinan yoldaş. Sadece fiziki olarak değil, ruhuyla dağlara gelmişti. Yıllar geçtikçe Sinan büyüyor, kendisiyle birlikte sevdası da büyüyordu. Öyle bir sevdayı artık yüreği kaldıramıyordu. Sabır taşları çatlamıştı artık. Atalarının yadigarı olan özgürlük dağ-

larına çıkmış, içindeki sevdasına kavuşmuştu.

Sinan yoldaş artık küçük aidiyetleri bir kenara bırakmıştı. Ait olduğu tek yer acılı halkının bağrı idi. Artık ne bir pusu ne hainin sinsi bakışları ne de düşmanın vahşiliği işlemezdi yüreğine. Sinan arkadaşın duyguları, dürüstlüğü ve saflığıyla yüreğinde gizli, saklı hiçbir şey bırakmazdı. Arkadaşın bir dakikalık yokluğu hemen belli olurdu. Çok atik, hızlı ve her işe koşan girişkenliğiyle tanınıyordu.

Amed'de süren beş yıllık gerilla yaşamından sonra geri çekilme ile birlikte Güney sahasına gelir. Beş yıllık gerilla hayatından sonra Güney O'nun için yeni bir başlangıç olmuştu. Güney sahasında da Amed'e olan hasretini kalbinde taşıyordu. Çünkü Amed birçok gerilla için farklı bir anlam ifade ediyordu. Ama özellikle Sinan arkadaş için çok daha farklı bir anlamı vardı. Geride bıraktığı şehit arkadaşlarının yanına gitmek için yönünü yeniden Kuzey alanına vermeye hazırlanıyordu.

İki yıllık eğitimden sonra bahar ayında Kuzey alanına giden güçlerde yer almak için öneride bulundu. Israrından ve iddiasından vazgeçmeyerek, dört yıl sonra hayal ettiği Kuzey gruplarına girip çalışmalara aktif katılarak, en zor görev olan kuryelik sorumluluğunu üstlendi.

Şehit düştüğü güne kadar da tecrübe ve yeteneğiyle üzerine düşen tüm sorumlulukları yerine getirdi. Ve o gün Dallıtepe, bu sevda şiirini ölümsüzler mertebesine yükseltti. Artık bütün Bingöl bu direnişin şahidiydi. Dallıtepe'de gerçekleşen, Ergani'nin yetim kalmasıydı. Çünkü Sinan'ın yaşam ağacı sonbahar gelmeden yaprak dökmekteydi. Zamansız bir şekilde baharı sonbahara dönüşmek üzereydi. Ama Ergani, bu tuzağa düşmedi. Uyanık kaldı ve başkaldırdı. Sinan'ı kucağına aldı. Sinan'ın ağacının altında oturdu ve şiirinin sonunu ölümsüzleştirirerek devam etti. Yüreği yanık bir ana gibi hawar çekiyordu. Çığlığıyla şöyle diyordu; *"Helal olsun yiğit analara, böyle çocuklar doğurdukları için."*

Serxwebûn, Kanî, Harûn ve Sinan arkadaşlar 26 Haziran'da Bingöl Dallıtepe'de bir çatışmada ölümsüzler kervanına katıldılar."

Evet, son ana kadar yanında olan arkadaşın yazdıkları kadar vardı Sinan. Çünkü O, yaşadıkları, yaptıkları, yapmak istedikleriyle kendi tarihini yazmıştı. Ve hep de öyle oldu.

Evet, arkadaşının yazdığı gibi Sinan mücadele arkadaşlarıyla ölümsüzler kervanına katıldı. Ama yüreğindeki mücadele ateşi hiç sönmedi. Bayrağı bıraktığı yerden devir alarak yoluna devam ettiler. Bazıları O'nun adını alarak isimlerini Sinan yaptılar.

Güle güle size tarihin güzel çocukları demekten başka bir şey diyemiyoruz. Sizlerin takipçisi olarak yolunuzda yürümeye devam edeceğimizin sözünü veriyoruz.

Mücadele arkadaşları

Onlar kavga oldular

Önderlik çözümsüzlüğü çözmeye, zayıflığı güce dönüştürür. İşte biz böyle arkadaşlarla beraberiz

Önder Apo

Adı, soyadı: **M. Maşuk ATUK**
Kod adı: **Mahir**
Doğum yeri ve tarihi: **Midyat 1981**
Mücadeleye katılım tarihi: **2003, Mardin**
Şehadet tarihi ve yeri: **24 Haziran 2005, Kerboran/Mardin**

Ben tarihe beşiklik eden bir coğrafyanın parçasıyım. İnsanlık tarihinin karanlık ve aydınlık çağlarının hükmünü görmüş en maddi gerçeğim. İnsanlığı kendi bağrında yeşerten toprağın diliyim ben...

Ben Bagok'um, ben Gabar'ım, ben.... Adımı siz koyun, ama ben bu topraklarda yaşanan her bir direnişe tanıklık etmiş tarih bekçisiyim. Yüreğinde binlerce yüreği taşıyan toprak anayım. Mezopotamya'nın altın çağından günümüze kadar gelen direniş kültürünün en canlı tanığıyım. Kürt'ün yaşam ve ölüm kavgasında, yaşama susayan dudakların haykırdığı direniş çığlıklarının yankılandığı Kürdistan dağlarıyım.

Nice kahramanlar gelip geçti üstümden. Bir yanım tüm heybetiyle yükselirken göğe, bir yanım uçsuz bucaksız ovaların görkemiyle yaşam sunmakta size. Toprağımda akan her bir nehir, çağlayan misali geçmişin sırlarını akıtır geleceğe. Yaşama yaşam demenin memleketiyken, tarihin en büyük acılarını yaşamanın kaderine terk edilmek istendim. Binlerce halkın tarihi yazıldı bu topraklarda. Bazıları tarihin derin kuytularında kaybolurken, bazıları da direnişiyle yarına taşıdı geçmişini. Yarını karanlığa mahkum edilmek istenen nice toplumların direnişiyle sulandı benliğim. Benliğim tüm bu acılara inat, kurumayan bir ırmağa benzeyen ve yudum yudum kabaran göğsünden içti yaşam suyunu. Kendisini böyle yarattı.

Geçmişten geleceğe bu direnişlerde büyüyen yürekleri yüreğime gömdüm. Yüreğime gömülen sadece bir yürek değil. Eşsiz kahramanların son damlasına kadar vermiş olduğu direnişin bitmeyen, tükenmeyen öyküleri oldu. Bu yiğit evlatlarımdan biri de nice Mahirlerin ardılı olan, kendi öz evladım Mahir'di.

Toprağın dili olur mu, diyeceksiniz? Tüm acıları, sevinçleri ve kederleri kendi bağrında taşıyan toprak anayım ben. Yarını yaratmaya çalışan evlatlarımın diliyle konuşacağım. Onlar benim dilim ve tarihi yaratmaya çalışan en derin gerçekliğimdir. Benim yerime Onlar konuşacak, anlatacak ve tarihi yazacaklardır.

Bagok dağlarının Toroslara uzanan kollarında, yüreğinin büyüklüğüyle ana toprağın bağrına bastığı yiğit bir kahramanın hikayesi bu...

Adı gibi yiğit bir tarih yazmaya hazırlanan Mahir yoldaş, Midyat'ın Kesefe köyündendi. Serhildan ve direniş şehri olan Nusaybin'de büyüyen Mahir arkadaş, tarihin yakıcılığının yaratmış olduğu gerçeklikle daha küçük yaşta tanışmıştı. Kendi yüreğinin aşkını dokumanın sabırsızlığıyla büyümüştü. Mahir yoldaş, ana toprağın yaşamış olduğu kederi anlamaya başladıktan sonra artık bir kararlaşma aşamasına gelmişti. 2003 yılının yazında gerilla saflarına katıldı. Artık kendi toprağının, halkının kaderini değiştirme noktasında kararlaşmış yiğit bir Kürt delikanlısı olmuştu.

Midyat, Nusaybin ve çevre köylerini iyi tanıdığından arkadaşları O'nu Bagok'ta bırakmak istediler. Ancak Mahir arkadaşın eğitime ihtiyacı vardı. Bu nedenle Gabar'a gönderildi. Orada bir süre kaldıktan sonra Bagok'a geçti. Mahir, Rodi, Botan arkadaşlar yürüttükleri pratikten sonra kışın Gabar'a geçtiler. Bir kış Gabar'da kaldılar. Gabar dağlarında yaşamla yeniden buluşmuş gibi toprağa değen ayaklarını hissederken, yüreğinde yanan yangınla tanışmam söz konusuydu. O artık yüreğimde yanan isyanı taşıyan bir PKK militanıydı.

Baharın gelişiyle başlayan yeni süreç karşısında Mahir, Rodi ve Botan arkadaşların düzenlemesi Bagok alanına yapıldı. Bagok halkı tarafından sevilen ve araziye hakim arkadaşların gelmesi büyük bir sevinç yaratmıştı. Halk tarafından çok seviliyorlardı. Kendi halkına bağlı yüreklerin duyumsanması, hissedilmesi o kadar zor bir şey değildir. O'nun en basit yaklaşımı bile büyük bir saygınlık yaratır. İşte bu üç yürek bu gerçeğin taşıcısıydılar.

Mahir arkadaş alanda kuryelik görevi yürütüyordu. Daha yeni olmasına rağmen görevini yerine getirme noktasında yaşamış olduğu tutku, başarıdan başka bir alternetife izin vermediğini gösteriyordu. O, tüm görevlere hazır bir militandı ve aldığı görevleri eksiksiz yerine getirmenin sembolü haline gelmişti. Yaşama katılımda çok aktif bir performansı vardı. Neşesiyle, çoşkusuyla arkadaşlarına moral veren ve davaya bağlayan yiğit bir militan olmuştu artık.

Mahir yoldaş fedakarlığı ile tanınırdı. Yorgunluk nedir bilmezdi. Öğrenme meraklısıydı ve her fırsatta okuyordu. Saflara yeni katılmasına rağmen istikrarlı ve kararlı bir duruşu vardı. Temiz ve dürüst duygularla doluydu. Mahir yoldaş iki yıl Bagok alanında kaldı. İki yıl Bagok dağlarının güzelliği ve görkemiyle tanıştı. En büyük bir filozof gibi dağların kalbini okumaya çalıştı. Eğitim imkanları olmamasına rağmen kendi kendini geliştirip çalışmalarda istenen aktiviteyi yakalayabiliyordu.

Cephe çalışmalarında kaldıkları için halkla çok rahat ilişki geliştirebiliyorlardı. Halkın sorunlarına cevap olmak Onlar için esastı. Yurtsever halkın umudu, sevgisi ve yürekleri olmuşlardı. En büyük devrimciliğin kendi halkını bilinçlendirmekten geçtiğini bildiğinden, yiğit bir öncüye yakışan bütün davranışların sahibi olmuştu.

Yaz kış demeden sırtlarından çantalarını, omuzlarında silahlarını ve dürbünlerini eksik etmeden her yerde çalışma yürütüyorlardı. Tek bir köy boş bırakılmamalıydı. Yaşanacak en küçük boşluğu düşmanın sinsice doldurmasına tahammül edemediklerinden, halkının kalbine ulaşmak için hep yollardalardı.

Mahir arkadaş adını, 1992 yılında şehit düşen dayısından almıştı. Katıldığı süreçlerde şehit düşen Mahir arkadaşın ismini kendine seçmesindeki esas amaç, o isme layık bir duruş ve pratiğin sahibi olmaktı.

Mahir, Rodi ve ***Nurşin*** yoldaşlar Bagok'tan Gabar'a gelirken Kerboran'ın Bane Hedille mevkiinde çıkan bir operasyonda, düşmanın attığı bir pusu sırasında kahramanca savaşarak şehit düştüler. Toprak ana kabul ederken onları, Bagok ve Gabar dağları kendi tarihinin sayfalarına adlarını yazdı ve büyük bir acıyla kendi bağrına bastı.

Onlar kavga oldular, yol oldular, karanlığı aydınlatan birer meşale oldular. Anıları önünde saygıyla eğiliyor, her zaman onların ışıklı yollarında kavgalarının takipçisi olacağımızın sözünü veriyoruz.

Mücadele arkadaşları

Sesimi duyuyor musun...

Gerillaya katıldıktan sonra arayışlarına cevap olabilmek için dördüncü kelebek gibi ateşe atıldı. Hayallerini gerçekleştirmenin, içinde biriktirdiği kin ve öfkeyi çıkarmanın zamanı gelmişti. O yaşamın küçük ayrıntılarında büyük anlamlar açığa çıkarır, az alır, çok verirdi

Adı, soyadı: **Zahide KURT**
Kod adı: **Nurşin SEMEDAR**
Doğum yeri ve tarihi: **Marinos Hakkari, 1979**
Mücadeleye katılım tarihi: **25 Temmuz 1995, Duhok**
Şehadet tarihi ve yeri: **24 Haziran 2005, Kerboran/Mardin**

Her ayrılık bir parça ben ve ülkeme dair her öyküde bir parça da ben varım. Atılan her mermide halkımın umutları vardır. Yani özgürlüğün mücadelesi ve direnişi vardır. Her direniş mücadele ile yaratılan yeni yaşama eklenir. Ve toprağın bağrında kalan her can yarım kalmış bir yaşam serüveni olarak eklenir yeni yaşama. Kendisini böyle taşır geleceğe. Nergisin kokusunda, çiğ damlasında, toprağın buğusunda. Bu kahramanların serüvenidir.

Kendisi daha öncekiler için bir tamamlayıcı ise, kendinden sonrakiler de O'nun yarım kalan serüveninin ardıllarıdırlar. Bu bir döngü. Sürekli büyüyen bir çemberde yaşamın ve O'na dair tüm olguların anlam kazandığı bir döngü. Bu döngünün temel taşlarına, yani şehitlerimize getirmek istiyorum sözü. Bazen gerilla albümlerinde özenle saklanmış bir resime konulan ok işaretiyle şehit düştüğünü anladığımız, bazen şehadet haberini televizyondan aldığımız, bazen de biz geriye kalanların birbirimizden kaçırdığımız bakışlarıyla kabullenmek istemediğimiz gerçeğin en somut ifadesidir şehitlerimiz. Özellikle bu yıl daha da anlam kazanıyor direniş ve onurlu yaşam tercihi.

Ve bu yılki şehitlerimiz tüm oyunlara, ucuz yaşam tercihlerine karşı direnişin ve mücadelenin sürdürüleceğini bir kez daha gösteriyorlar düşmana. Onlar Önderlik çizgisine, halkımızın umutlarına ve çocukluk hayallerindeki kirlenmemiş o özlemlere ihanet etmediler. Ve sen, intikam kızı. Sen de yerini aldın bu döngüde ve katıldın şehitler kervanına. *"Avaşin mürekkep olsa, bütün ağaçlar kalem olsa, bütün yapraklar defter olsa, Önderliğe ve şehitlere olan sevgi, aşk ve bağlılığımızı anlatamaz."* Ve *"Biz Önderliği esir olan bir partiyiz"* deyip atıldın kavgaya ve son nefesini de halkın için verdin. Ho Shi Minh'in o çok sevdiğin *"Unutma sen bir devrimcisin"* sözünü temel ilkelerinden biri yaptın ve unutmadın.

Ne Önderliğimizin esaretine alıştın, ne de çocukluğunun kara görüntülerini, savaş gerekçelerini, yani köyünden koparılırken büyüttüğün kin ve öfkeni unuttun. Bir

Nurşin(Zahide Kurt)

fedai kadın olarak, tüm gücünü halkın ve devrimin hizmetine sundun. Ve o çok sevdiğin Botan'da doğanın kucağına bıraktın kendini. Özgür iradenle mücadeleye katılman, görevini yerine getirme çaban ve bitmek tükenmek bilmeyen heyecanın ve coşkun bundan dolayı olsa gerek. Şimdi seni nasıl anlatabilirim.

En çok hangi yanını anlatmalıyım. Çocukluğunla büyüttüğün özlemini, ülkene olan bağlılığını mı, intikama yeminli canlı belleğini mi, yoksa uzun, sarı saçlı, coşkulu, arkadaş canlısı çocuk Nurşin'i mi anlatayım. Ya da beni senle buluşturan arayışlarını mı? Elbette hiçbir insan bir tek tanımlamaya sığmaz, sığdırılamaz. Her parça bütüne götürür insanı. Fakat sende en belirgin olan ve bütüne rengini veren yan, dünü ile bugünü arasındaki kalın bağ olan, ülkesinden koparılan bir çocuğun barış istemi ve ülkeye dönme arzusuydu. Bu arzu ve özlem O'nun bütün duruşuna damgasını vuruyor ve katılımını etkiliyordu. O çocukluk hayalleri yani özgür ülkeye dönüşü için savaşıyor ve sürekli özgür Botan'ı arzuluyordu.

Bu intikam kızında beni çeken ve çözmek istediğim en belirgin yan ise, yaşamdaki heyecanının, bir çocuk gibi temiz bağlılığının kaynağı olan arayışlarıydı. Duruşuyla insanda sürekli bir şeyler aradığı izlenimini uyandırıyordu. Sürekli sorular sorar, bir şeyler bulmaya, anlamaya çalışırdı. O'nu tanıdıkça çocukluğunun izlerini ve ülkeyle bütünleşen anlamını çözümlemeye başladım.

Düşman tarafından toprağından koparılmış, göçertilmiş birçok Kürt ailesinin birbirine benzeyen yaşamı içinden gelmişti bu dağlara. Düşmanın saldırılarından dolayı çocuk yaşta Hakkari'den ayrılmak zorunda kalmıştı. Ama kendine çizdiği yeni rotada ve hayallerinde hep köyünü yaşıyor ve duygularını korumaya çalışıyordu. Bu özlem Nurşin arkadaşın içinde bir çığlık olarak duruyordu. Doğduğu topraklardan ayrılırken annesine *"Beni burada bırak, doğduğum topraklarda büyümek ve ve burda ölmek istiyorum"* demişti. Ağır adımlarla kopmuştu ülkesinden. Çocuk yüreği ile içtiği andını yerine getirdiği ana kadar da gözleri hep arkasında kaldı. İlk kez dağlarda ileriye geleceğe bakabilmişti sevdalı çocuk. Ağır ağır uzaklaşırken son kez köyüne dönüp bakmış ve düşmanı için *"Sana döneceğim, ama mücadele için döneceğim. Sen özgür bir çocuk gibi toprağımda yaşamama izin vermiyorsun, ben de döndüğüm de anamın topraklarında yaşamanıza izin vermeyeceğim"* demişti. Sonra da *"Hiçbir zaman gözyaşlarıyla başımı eğmeyeceğim"* diyerek söz vermişti.

Nurşin arkadaş köyünden ayrılmasını bir türlü kabul etmeyip annesine sürekli *"Doğru nedir? Nerededir? Neden toprağımızda özgür yaşayamıyor, çıkmak zorunda kalıyoruz? Annemsin, fakat yanında özgür yaşayamıyorum"* demişti. İşte bu intikam tohumu Nurşin'in çabuk büyümesini sağladı. Kendini ait hissettiği topraklardan kopmak zorunda oluşu muydu O'nu böylesi erken büyüten. Ve ayrılır ayrılmaz gerillaya katılım kararı aldırtan.

Nurşin, sorusunun cevabını bulmadan hiçbir şeyi kabul etmezdi. Sorularının cevabını ise sürekli Önderlik çizgisinde buluyordu. Gerillaya katıldıktan sonra arayışlarına cevap olabilmek için dördüncü kelebek gibi ateşe atıldı. Hayallerini gerçekleştirmenin, içinde biriktirdiği kin ve öfkeyi çıkarmanın zamanı gelmişti. O yaşamın küçük ayrıntılarında büyük anlamlar açığa çıkarır, az alır, çok verirdi. Bir bardak su bile içse birkaç yudumu her zaman yanındakilere aitti. Doğadaki her varlık gibi doğru anlamı yakalamaya ve dengeli yaşamaya çalışırdı. Sürekli çalışıp çabalar, fakat hiçbir zaman doymaz, kendisini ülkesine borçlu hissederdi. Zamanını doğru örgütlemeye çalışırdı.

Heval Nurşin başlangıçta okuma yazmayı bilmiyordu. Fakat büyük çabaları sonucu okuma yazmayı öğrendi. Sürekli Önderliğimizin çözümlemelerini okuyordu. Öğrendikçe bilgiye doymuyor, yaratılan yeni yaşamın öyküsünü daha fazla öğrenmek, anlamak istiyordu. Ve henüz yaşamın abc'sinde olduğunu fark ediyordu. Savaş içinde büyüdü ve savaş alanında tanıdı yaşamı. Bu yüzden de savaş alanına tutkuyla bağlıydı. En fazla da kendisine bir gerilla olarak geri dönmeye söz verdiği Botan'ı ve uzun yıllar kaldığı Zagros'u seviyordu.

Zagros O'nun için bir tutkuydu. Ve yaşamın zorluklarıyla bireyi sınayan bir öğretmen... O'nun karşısında birey ya çok güçlü bir çıkış yapar ya da zayıf düşer. Zagros insanın aklını, bilincini, iradesini ve hırsını sınar. Bundan dolayı çok güçlü bir öğrenci olmak kalır gerillaya. Şimdi benim için de Zagros'un anlamı daha da büyüdü. Çünkü bu intikam kızını orada tanıdım. Zagros'un sınavlarından beraber geçtik. Bu derslerde birbirimizi tanıdık. Şimdi bakıyorum da bazen rolümüzü oynayıp bitirdiğimiz, bazen de izleyip sonlandırdığımız bir tiyatro gibi geliyor yaşananlar. Bazen de öylesine dalmışız ki yaşama ve öylesine derinden hissetmişiz ki birbirimizi, işte o anları şimdi anlatamıyorum. Sanırım hiçbir zaman da anlatamayacağım. Sürekli içten içe hissedeceğim sana dair anılar olacak o anlar.

Öylesine hissetmişim ki seni, şehadet haberini almadan önce gördüğüm bir rüyada sezmiştim olacakları. Rüyamda yine çocukça mimiklerin ve heyecanlı duruşunla yanımdaydın. Beni dinlemek istiyordun. Karşımızda heybetli Zagroslar vardı. Biz de çok yüksek bir dağın zirvesinde oturuyorduk. Birbirimize verdiğimiz sözler aklıma geliyordu. Ben sana şehit Carlos'u, Avaşin katliamını, Basya suyunda şehit düşen arkadaşları, Çarçela'yı, Cilo'yu, Geliye Zap, Botan ve Dersim'i anlatayım diyorum. Sense yolladığın notunda yazdıklarını tekrarlıyorsun: *"Ferhat Şirin'e ulaşmak için dağları deldi. Dervişe Avde Adule'ye ulaşmak için büyük kahramanlıklar yaptı. Bizim de İmralı'da ki aşkımıza ulaşmak için yaşamdaki acılara karşı gönüllüce canımızı feda etmemiz gerekiyor"* diyordun. Daha sana anlatacağım birçok şey varken bir

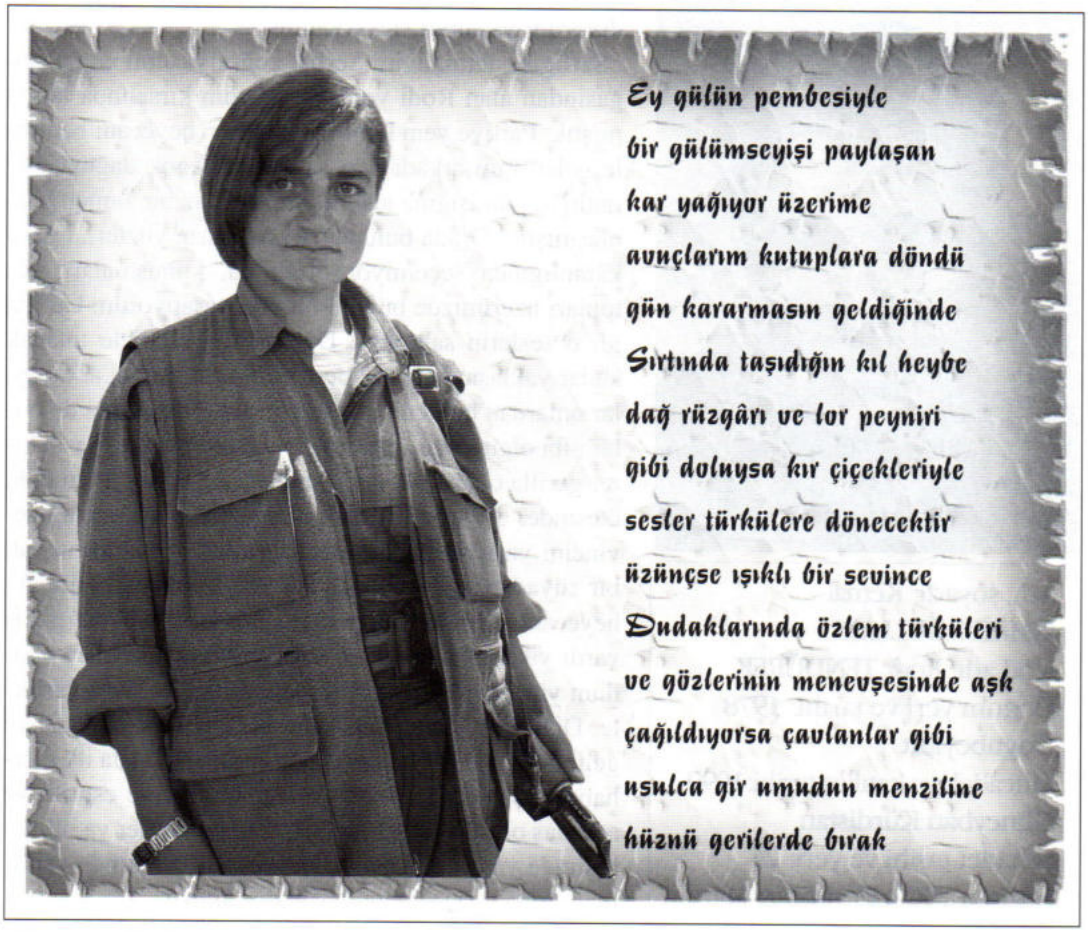

şahin gibi uçmaya başladın. Beni de yanına almanı çok istemiştim. Çünkü sana anlatacaklarım bitmemişti. Seni çağırmama rağmen çok acelen varmış gibi arkana bakmadan gittin. Sanki verdiğin bir söz vardı ve hemen ulaşmak istiyordun. Bu ayrılığın gerçek olmasından çok korktum. Fakat bir rüya olduğunu söyleyerek kendimi avuttum. Gerçeği hissettiğimi bilmiyordum. Sonra neden çok acele ettiği ve cevapsız gittiğini anladım. İçindeki çocuğun intikam çığlıklarına ses olmaya gidiyordun. Botan'a, gerçek anana koşuyordun. Başka çocukların hayallerini gerçekleştirmesi için çaresizce bırakmak zorunda kaldığın Botan'a bu sefer bir gerilla olarak gittin. Ve sonunda ananın bağrında sonsuz uykuya daldın.

Şimdi hiçbir kelime tanımlamaya yetmiyor duygularımı. Ben de verdiğim arkadaşlık sözünü unutmayacak ve sonuna kadar yoldaşlığımıza layık olacağım. Sen ve tek tek diğer şehitlerimize cevap olmadan nefes almayacağız. En zor olanı, yani Önderlik, şehitler ve halka doğru yoldaş olabilmek için fedai sözü veriyoruz. Sen nasıl bir kelebek gibi kendini ateşe attıysan, yaşama ve yoldaşlığa layık olabilmek için bu yol bizim de tercihimiz olacaktır.

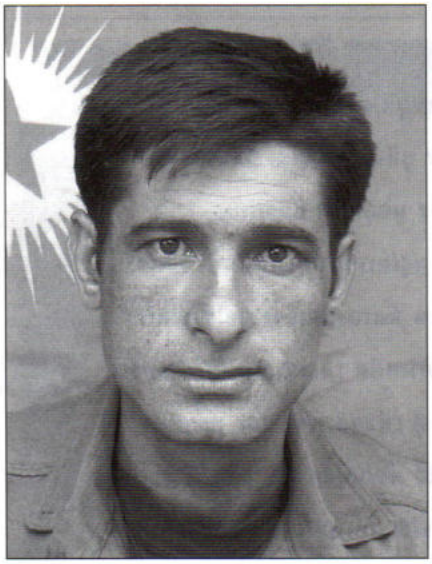
Yoldaşım, bu son mektubum olmayacak. Sana hep yazacağım ve seninle olacağım. Fakat yaşamın görüntüler dışındaki gerçek buluşma noktasında duygularım ayaklandığında yüreğimin yüreğine ulaşacağını umuyorum. Sana hoşçakal demiyorum. Çünkü kavgam varoldukça sen de yaşayacaksın. Bende ve her yoldaşta bir parça da sen olacaksın.

Mücadele arkadaşları

Ağrı'nın ateşten sıcak yüzü

Konuşmaları, ses tonları üzerimizde büyülü bir etki yaratıyordu. Gerilla idi o seslerin sahipleri. Düşlerimizi elimizle tutacak kadar yaklaşmıştık. Bilmem biliyorlar mıydı, arkadaşlar onlardan bu denli etkilendiğimizi

Adı, soyadı: **Kemal İSMAİLOĞULLARI**
Kod adı: **Rodi TENDÜREK**
Doğum yeri ve tarihi: **1978 Doğubeyazıt**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999 Güneybatı Kürdistan**
Şehadet tarihi ve yeri: **24 Haziran 2005, Kerboran/Mardin**

Güneş ışınlarının süslediği zozanların sarı renginde hüzün. Yaşam ise mevsimlerin büyük bir kısmında... Gecenin bir vaktinde aniden her yeri kar kaplar. Bembeyaz bir örtüyle kaplanır tüm tabiat. Nerden geldiği belli olmayan, adeta tanrıların nefesinin heybetiyle kopan bir fırtana savrulur zozanlarda. Soğuk, buğulu ve sisli işler insan bedenine. Ama yürekler Ağrı'nın görülmeyen yüzü gibi sıcak ve ateşten bir parça gibi sarar tüm benliğinizi. Evet, soğuk iklimine rağmen Serhat insanı öylesine sıcak ki, bulunduğu her yerde hissettirdiği sıcaklığıyla büyük ilgi uyandırır sizde. Ağrı gibi yüreğinde taşıdığı sıcaklığıyla karşılar seni. Rodi yoldaşın gerçekliğinin bu sıcaklığıyla tanıştıktan sonra şimdi daha çok hissediyorum yaşamın sıcak yanını.

Saflığını, temizliğini Serhat coğrafyasının engin doğasından alan Rodi yoldaşla Mardin kırsalında tanışmıştık. Partiye yeni katılmış olmanın heyecanı benimle gelen tüm arkadaşları sarmıştı. Bagok dağına, karanlığın gün ışığına teslim olmasına az bir zaman kala ulaşmıştık. Orada bulunan arkadaşların yüzlerini gece karanlığında seçemiyor olsak da, konuşmaları, ses tonları üzerimizde büyülü bir etki yaratıyordu. Gerilla idi o seslerin sahipleri. Düşlerimizi elimizle tutacak kadar yaklaşmıştık. Bilmem biliyorlar mıydı, arkadaşlar onlardan bu denli etkilendiğimizi. İlerde biz de onlar gibi olgunluğu ve tecrübesi sesine bile yansıyan birer gerilla olacaktık. Ama şimdi bunları hayal etmenin ötesinde, düşlerimize bu kadar yakın oluşumuzun sevincini yaşıyorduk. Konuşmuyorduk, sanki konuşsak bir rüyadan uyanacaktık. İşte Rodi arkdaş bizim ilk heyecanlarımızın tanığı olmuştu. Anlayışlı bir gülüş vardı yüzünde. Karanlık izin verdiğince bunları okudum yüz çizgilerinden. Bu heyecanları yaşadık birlikte. Diğerleri için normal olan her şey bize olağanüstü geliyordu. İşte böyle bir günde Rodi arkadaşla ilk merhabalaşma bizde O'nun ne kadar sıcak ve esprili bir arkadaş olduğu izlenimini bırakmıştı. Derler ya, ilk izlenimde yanılma payı azdır diye. Bu izlenimde yanılmadığımızı yol sürecinde anlayacaktık.

Rodi (Kemal İsmailoğulları)

Sabahın ilk ışınlarıyla uyandığımızda noktada Şehit Rodi kaldığı için ilk sohbetimizi O'nunla yapmıştık. İlk sohbetinde bize parti ve ordu yaşamının zorluklarını ve güzelliklerini sevecen bir üslupla kavratmaya çalışıyordu. O konuşurken nefeslerimizi bile tutup ilgiyle konuşmalarını dinliyor, bir şeyler öğrenmeye çalışıyorduk. Yaşamda da oldukça öğreticiydi. Parti doğrularını temsil etmek için adeta zamanla yarışıyordu. Günün ilerleyen saatlerinde noktadan sıkılmamamız için bize mini bir bilgi yarışması bile düzenlemişti. O yarışmada bile bize ısrarla parti tarihine ilişkin sorular soruyor, böylece yabancı olduğumuz tarihsel gerçekliklerimizi öğretiyordu. Yaratıcılık en zor koşullarda gereklidir. O'nun sergilemiş olduğu bu yaklaşım yaratıcılığın en güzelini göstermekteydi.

Rodi arkadaş zor koşulların gerekliliklerini büyük bir titizlikle yerine getiriyordu. Böylece ilk güzel günümüzü Şehit Rodi arkadaşla geçirme fırsatı bulmuştuk. Bu güzel günün ertesi akşamı Bagok'tan ayrılarak yola çıkacaktık. Arkadaşlar tarafından grubumuza kurye olarak belirlenen arkadaşların Şehit Rodi ve Şehit Kendal arkadaşlar olması bizi sevindirmişti. Eşsiz iki yoldaşın yol sürecinde bize verdiği moral ve coşku bizde büyük bir azim ve irade yaratmıştı.

Yürüyüşümüzün ikinci günüydü, Bagok'un Cudi'ye bakan zirvesinde mola verdiğimiz de yine Rodi yoldaşın anlam dolu sorusuyla karşılaşmıştık. Tabii ki bu soru bizde büyük bir şaşkınlık yaratmıştı. Sorduğu soru şuydu; *"Karşıda görünen Cudi dağına kaç günde ulaşabilirsiniz?"* Her birimiz bu soruya ayrı ayrı cevaplar vermiştik. Verdiğimiz cevaplara gülmeden geçememişti. Yine o sevecen ve tatlı üslubuyla hala unutamadığımız, hafızalarımızda derin yer edinen cevabı şuydu; *"Hepiniz partinin öngördüğü bir zamanda oraya ulaşabilirsiniz."*

Ayrıca yol sürecinde çok duyarlı ve dikkatli olması, bizim kendimizi güvende hissetmemizi sağlıyordu. Bir keresinde bir vadiden geçerken, pusu ihtimali olduğu için ardımızda iz bırakmamamız için bizi uyarmıştı. Biz de bu uyarının gereklerini tam yerine getirmemiştik. O an bize kızmıştı ve sert bir tonla; *"hadi gidip karakola teslim olalım!"* diye söylenmişti. O an anlam veremediğimiz davranışına kırıldığımızı görünce kısa bir zaman içinde yine moraliyle gönlümüzü fethetmişti. Bu hareket, O'nun düşman karşısındaki kılıçtan daha keskin öfkesi ve kabul ret ölçülerindeki kararlılı-

ğını yüzümüze bir tokat gibi indirmişti.

Daha sonra sabaha doğru bir sığınağa ulaşmıştık. Gündüz hareket etmemiz mümkün olmadığından akşama kadar o sığınakta kalmamız gerekiyordu. Uyumuştuk, zaten kaldığımız sığınak zifiri karanlıktı. Uyandığımızda saat kaç, güneş nerede diye sorular sormuştuk. Şehit Rodi mizahi bir üslupla; *"size güneşi göstermeyeceğim!"* demişti. Gerçekten sözünü tutmuş, bize güneşi göstermemişti. Çünkü sığınaktan çıktığımızda güneş batmıştı. Altı günlük yorucu ama bir o kadar güzel yürüyüşten sonra Kerboran alanına ulaşmıştık. Kerboran'ı boydan boya kaplayan o koyu yeşil rengiyle Dicle suyunu bize kendi bakış açısıyla; "katil!" diye tanıtmıştı. O kadar şehidi bağrında tutup bırakmadığı için Dicle nehrine öfkeliydi. Dicle nehrini her gördüğünde şehadetleri anımsar ve gülen gözlerine bir sis çökerdi.

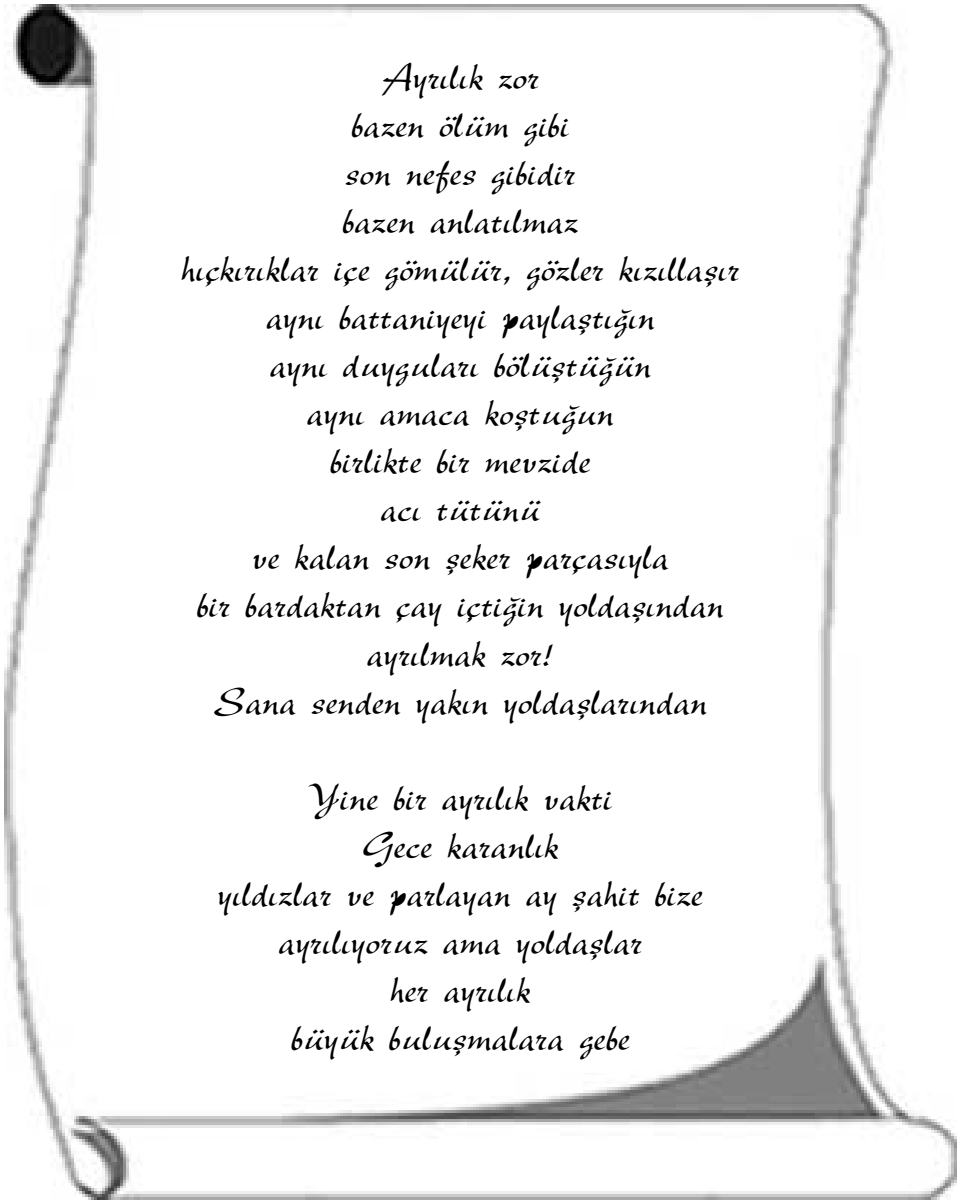
Kerboran'da iki gün kaldıktan sonra Şehit Rodi ve Şehit Kendal arkadaşlarla ayrılma vakti gelmişti. Bu eşsiz ve değerli yoldaşlardan kopmayı içimize sindiremiyorduk. Ayrılığın hüznü ve ağırlığı üzerimize çökmüş, bu erken ayrılığa bir türlü inanamıyor ve kabullenemiyorduk. Bu yüzden sabah olmasını istemiyorduk. Adeta doğan güne isyan ediyorduk. O'nun da yüz hatlarında ayrılığın hüznü belirginleşmişti. Fakat bize belli etmemeye çalışıyordu. Yaptığı şakalarla o anki hüzünlü atmosferi dağıtmak istiyordu. Ve veda anında Bagok'ta tekrar buluşma dilekleriyle ayrıldık.

Şehit Rodi yoldaşın bize anlattığı bir hayali vardı: *"Kürdistan özgürleşirse Bagok'un en yüksek zirvesinde büyük bir ateş yakıp Özgürlük! diye haykıracağım"* Bize anlattığı hayalindeki gibi Kürdistan'ı özgürleştirme yürüyüşünde, düşmanın Midyat-İdil arazisinde başlatmış olduğu operasyonda hain bir pususuyla aramızdan erken ayrılıp, ölümsüzler kervanındaki yerini aldı.

Eğer bu kavganın sonunu görebilecek kadar acılara dayanır ve direnci ve umudu taşıyabilirse yüreğimiz, senin yerine o gün biz Bagok dağında olacağız. Ama biz de ülkemizin özgürlüğüne bir köprü olup, o onurdan halkada bir zincir olacaksak bu yazıyı okuyanlardan biri mutlaka Bagok dağına çıkacaktır. Unutma ki, beynimizde ve yüreğimizde o tatlı dilin, güleç yüzün hiçbir zaman silinmeyecek Rodi yoldaş. Unutmak ihanettir. Seni her zaman yüreğimizde yaşatacağız.

Mücadele arkadaşları

Temmuz ayı şehitleri

Ayrılık zor
bazen ölüm gibi
son nefes gibidir
bazen anlatılmaz
hıçkırıklar içe gömülür, gözler kızıllaşır
aynı battaniyeyi paylaştığın
aynı duyguları bölüştüğün
aynı amaca koştuğun
birlikte bir mevzide
acı tütünü
ve kalan son şeker parçasıyla
bir bardaktan çay içtiğin yoldaşından
ayrılmak zor!
Sana senden yakın yoldaşlarından

Yine bir ayrılık vakti
Gece karanlık
yıldızlar ve parlayan ay şahit bize
ayrılıyoruz ama yoldaşlar
her ayrılık
büyük buluşmalara gebe

"Her bir arkadaşımız şehit düştüğünde yaşamla ölüm iç içe gelip eşitleniyor. Biz PKK'nin yaşamında herşeyi çıkardık ortaya, ölü kimdir, yaşayan kimdir? Herşeyden önce kalan arkadaşlar ve tüm Kürdistan halkı onların amaç ve arzularını yerine getirmezse, onların da yaşama hakı olmaz. Benim yeminim böyledir. Ve onların yolunda onlarca şehit vereceğiz. Halk ölüm korkusundan kurtulacak, kurtuluyor ve kendisini şehitlere ulaştıracaktır. Eskiden mesafeler çok büyüktü, öleni erken unutuyorlardı, kalanlar da zaten kendilerini ölümden çok uzak tutuyorlardı, fakat bu bir aldatmacaydı. Kendi mücadelemizle bu gerçeği ortaya çıkrdık. Bizim mücadelemizde ne ölüm öyle ölümdür ne de yaşam öyle yaşamdır. Ne biz öyle yaşamı kabul ederiz
ne de ölümü kabul ederiz. Bunu ortadan kaldırdık"

Önder Apo

Tılsım aslında buradaymış

Bu kadar şehitin değerini mutlaka taktir edeceğiz

Önder Apo

Adı, soyadı: **İbrahim XELİL**
Kod adı: **Ömer KOBANİ**
Doğum yeri ve tarihi: **Kobani 1980**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999, Serekani**
Şehadet tarihi ve yeri: **1 Temmuz 2005, Garısa/Botan**

Tüm özgürlük hareketlerine kimlik kazandıran, mücadelenin gerçek özünü taşıyan devrimciler vardır. Bunlar yaşamlarıyla, hissedişleriyle ve onları ölümsüzlüğe taşıyan soylu eylemleri ile her zaman anın devrimciliğini en güzel şekilde yaşamlarına nakşederler. Öncülük görevini kendini en ince ayrıntısına kadar donatan militanlardır.

Alternatif bir yaşamı yaratma ve kazanılan mevzilere yenisini katma, değerleri çoğaltma, anlamların sınırlarını genişletmede onlar tanrılara eş bir yaratımın sahibidir. İşte Ömer heval de sınırsızlık, ölümsüzlük, yaratıcılık ve kutsallığı tanrılara denk yaşayan bir insan güzeli idi.

Yurtsever bir ailenin çocuğu olan Ömer heval Kobani'de dünyaya gelir. Yurtsever bir ortamda büyümesi sayesinde hiçbir zaman yüreğinde ve beyninde sınır taşımaz. Yürütülen özgürlük mücadelesinin bir bütünü temsil ettiğini çok iyi bilir. Yaşadığı ortamın yarattığı bilinçlenme düzeyiyle kararını veren Ömer heval, Başkan Apo'nun esaretinin acısını yüreğinde ve beyninde taşıyamaz. Acısını dağların doruklarına bırakmak, isyan çığlıklarını baharda coşan nehirlerin sesine katmak, içindeki yangını kara kışların beyazında söndürmek ister. Yaşanan komploya cevap olarak 1999 yılında gerilla saflarına katılır. Artık sınırsız bir dünyanın özlemiyle kendine verilen tüm yükümlülükleri yerine getirmeye hazırdır.

YNK hamlelerinde fedakarlığı ve cesaretiyle örnek bir arkadaş olan Ömer heval, 2003 yılında Kuzey'e gitmek için öneri yapar ve böylece Amed grubuna katılır. Rotası Kuzey'dir artık. Yıllarca anlamsız bir sınırın ardından bakıp 'orası benim ülkemin bir parçası' dediği Kuzey topraklarına bir başkası tarafından değil sadece içindeki serüven tutkusunun izniyle gidiyor olmanın tadına varır. Ancak iklim koşulları el vermediği için o kışı Botan'ın Besta bölgesinde geçirir. O'nun için ülke topraklarına adım atmanın anlamı çok derindir. Parçalanmış bir toprağın parçalanamayan yüreğinin en güzel sembollerinden biridir O. Toprağımız paramparça edilmiş olsa bile, halk olarak yüreğin ve beynin sürekli bir birlikten-

liği yaşandığının kanıtıydı O'nun yaşamı.

Ömer heval, bulunduğu alanda kısa bir süre içinde hevallerinin sevgisini kazanır. Bulunduğu alanda yaşama her yönüyle katılım sağlar. Besta alanında kalmasını isteyen yoldaşlarına, yüreğindeki Amed özlemini anlatır. Her Kürt'ün yüreğinde Amed'i görme isteminin olduğunu ve en büyük yangınların bu istemle tutuştuğunu arkadaşlarına anlatır. Amed bir anlamda Kürtlerin direniş kalesidir. Kendi direnişini bu kalede yazmak ister Ömer heval. Besta'da kalsa da hayallerinde hep Amed'in olacağını söyler. Yoldaşları O'nunla geçireceği pratiğin ne denli güzel olacağını bilse de hayallerine kavuşmasını ister. Hayaller değil miydi genç kızları, delikanlıları bu dağlara taşıyan. Düş ve gerçeğin birleştiği o ince çizgide yaşamak değilmiydi gerillacılık. Yoldaşları hayalini anlatırken bile gözlerine baharın bütün renkleri dolan Ömer yoldaş için nerdeyse tanrıya yalvaracak hale gelirler! Şu amansız kış bitse de sevdasına kavuşsa bir an önce diye. Her gerilla yurdunun her karışı için canını verirdi ama her gerillanın düşlerine yaraşır bir başka mekan vardı. Kimisini düşmana olan öfkesi, kimisini orada gömdüğü bir yoldaşı, kimisini başkalarından duyduğu hikayenin tılsımını çözme tutkusu çekerdi düşlediği mekana. Kimse alınmazdı bu masum seçiciliğe. Ne de olsa ülkenin her vadisinde, kuytusunda savaşmanın gerekçesi olan binlerce adsız mezar vardı.

Baharın gelmesini bekler umutla Ömer heval. Bir de bakar ki tılsım asıl buradaymış. Gerilla emek verdiği, birlikte gülüp, ağladığı yoldaşlarını toprağına bıraktığı dağlardan kopamazmış aslında. Bu yüzden bir Mardin'li Dersim sevdalısı, Dersim'li Botan sevdalısı olabiliyormuş. Besta'da tanımıştır ilk kez acıyı, sevgiyi, emeği, düşü ve yitirmeler karşısında ruhun parçalandığını. Bu toprakla bağlandığını karlar eriyip de ayrılık vakti geldiğinde anlar. Ve Besta'da kalıp mücadele etme kararı verir. Yaşamdaki olgun, istikrarlı duruşu, güler yüzlü-

Ömer (İbrahim Xelil)

lüğü ve sıcaklığı ile yoldaşları arasında aranan biri haline gelir. Hiçbir zaman kendini yeterli görmez, sürekli kendini gelişmeye açık tutar.

Ömer heval, yedi yoldaşının bir komplo sonucu Garısa alanında şehit düşmesi üzerine, misilleme eylemi yapmak için kendini eylem grubuna önerir. Ömer heval, pratik zekası ve yetenekleri sayesinde düşmana büyük darbe vurur. Siirt'te şehit düşen Slav ve Kendal yoldaşlarının anısına o alanda mücadele etmek için öneride bulunur. Önerisi kabul olunca büyük bir heyecanla 2005 yılı pratiğine girer. Sorumluluğunun ağır olduğunun farkına varmıştı. Her zaman yanındaki arkadaşlara bunun farkına varmaları için uyarırdı.

Ömer heval sürekli, *"İntikam almak istiyorsak, yaşamalıyız"* diyordu. Güvenlik konularındaki tedbiri dikkat çekerdi. Görevlerde olduğu zaman arkadaşlara büyük bir güven verirdi.

Ömer heval, yaşamıyla PKK militanlığının özünü temsil ediyordu. Bir anlamda PKK'lileşme denilen gerçekliğin yaşatıcılarından biri olma noktasında yetkin bir duruş sergilemeye çalışan nice yoldaşlarımızdandır. Şehadeti ile yoldaşlarının mücadelesinde bir ışık oldu. Bize anısına daha güçlü sahip çıkmak, yarım bıraktıklarını tamamlamak kalıyor. Anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

Mücadele arkadaşları

Genç komünist

Sen bizim genç komünistimizdin. Arsız bir nehir gibi kabına sığmayan, yetişemediğimiz bir heyecandın. Ailelerince ülkesinin dağlarına hediye edilmiş, çocukluğunu yaşayamamışlardan biriydin. Sunak olmuştun dağlara

Adı, soyadı: **Vedat YİĞİT**
Kod adı: **Bagok WELAT**
Doğum yeri ve tarihi: **Kızıltepe/Mardin, 1981**
Mücadeleye katılım tarihi: **1997, Dersim**
Şehadet tarihi ve yeri: **6 Temmuz 2005, Dargeçit/Mardin**

Bu kitabı, senin deyişinle sahipsiz masallara, balıkçıl kuşlar misali göçüşünün sonrasına yetiştirebildik ancak. Sen aramızda iken yetiştiremediğimiz için kusurumuza bakma. Senden sonrasının dayanılmaz ikliminde, acılardan süzülmüş mısralarını kitaba dönüştürmek, belki de yaşarken yapamadıklarımızın ufak bir özrü olur sana. Şiirlerin, adını koyamadığımız bir zamanın bağrında tüm sakinliğinle, dönülmez yollara çıkışına arkadaşlık etti. Seni yalnız bırakmayan mısraların, tarihin sevda duvarlarında geçmişe ve geleceğe yazılmış şiirlerle kol kola yürüyecekler. Şiir gibi berrak ve dokunaksız bir yaşam bıraktınız bize.

Sen bizim genç komünistimizdin. Arsız bir nehir gibi kabına sığmayan, yetişemediğimiz bir heyecandın. Ailelerince ülkesinin dağlarına hediye edilmiş, çocukluğunu yaşayamamışlardan biriydin. Sunak olmuştun dağlara. Ömrünün baharında yanık ezgilerin esintisinde dağları yoldaş edindin kendine. Dağlarla arkadaşlıkta doğumla başlamış gibi yabancılık çekmedin. Benzersiz bir uyum vardı aranızda. Dağlarla buluşman, yarım kalmış bir sözün, buluşmanın tamamlanması gibiydi. Tüm sorularının cevapları bir bir karşına çıkmıştı. Yaşamın tek geçerli kuralı sürekli aramak ve öğrendiklerinin hakkını vermekti. Sen öğrendiklerine sırt çevirmedin, aradıklarını sana sunan yaşamın hakkını verdin. Kısa bir ömürde dünyalara değişilmeyecek şeyler yaşadın ve yaşattın.

İlk önceleri uyumlu, çalışkan yanların dikkatimizi çekmişti. Sonraları gerilla becerilerinle çıktın karşımıza. Sıkı ve disiplinli bir gerillaydın. Eylemci, soğukkanlı ve sonuç alıcıydın. Az bir zamana çokça eylem başarısı sığdırmıştın. Çoğumuz gıpta ile baktık. Sana çok söylemesek de yerinde olmak ve onca eyleme girip, öfkemize su serpmek istedik. Yapamadıklarımızın çoğunu sen yapmıştın.

Araziye hakimiyetin, koparıcılığın, fedakarlığın, duyarlılığın iyi bir asker yapmıştı seni. Kısa boyu-

na ve küçük cüssene o kadar gücü nasıl sığdırmışsın diye düşünürdük. İraden gücünün temel kaynağıydı. Gülünce şaşılır bir coşkuyla gülüyordun. Ağız dolusu katıla katıla bir gülüştü seninkisi. Gülmeyi severdin sen. Kızdığında yanına yanaşılmazdı. Kör bir kızgınlıktı. O sakin, gülünce yeri oynatan halinle yanardağa dönüşmüş halini yan yana düşünmek zor oluyordu. Aynı anda iki insan oluveriyordun. Kimseyi dinlemez zamanın o anlar oluyordu. Kızgınlığın bertaraf olunca mahcup bir pişmanlıktı payına düşen. Olanlar geri döndürülemezse de sen olmandan dolayı çok yıkılıp dökülen, tamir edilemez sonuçlar da oluşmuyordu. Hepimiz seni anlar, seni asabiliğinle severdik. Kabullenir, sorun yapmazdık.

Dersim'in bir gerillasıydın sen. Topraklarına terini akıttın, filize durmuş fidanlarına su verdin, yükseklerin soluğunu taşıdın. Toprağına düşmüş şehitlerine yoldaşlık edip yokluğun zorluğunu içine çektin. Yeni başlanmış bir ömrün en güzel yıllarını Dersim ile yoğurdun. Munzurlar öz evladı gibi baktı sana. Emsalsiz bir aşkın tüm güzellikleriyle sarıp sarmaladı seni. Teraziye vurulamaz yüreğinin seslenişleri Munzurların zirvelerinde yankılandıkça yoldaşlığınız daha bir pekişti. Kanla, şehitlerle kutsadınız ortaklığınızı.

Kimi zaman sen ağladın Dersim'e, kimi zaman Dersim ağladı sana. Tutuştukça göz yaşlarınız çözülmez bir bağ oluştu aranızda. Birbirinize tutkunuz, hasretler eklenince daha bir kabarıp dayanılmaz oldu. Kürdistan özlemlerinize katıştı, ayrılığınıza ilaç oldu. Sevdanızı harmanladı, kavuşamamışlığınızı kutsadı. Dersim'den uzaklığını bütün ülkenin sevgisine maya yaptı.

Belki de senin en geç keşfettiğimiz yanın şiirdeki ustalığındı. Çok sonraları gizemli ve mütevazi duygu dünyanla tanıştık. İlk baş-

larda inanamadık. Sen ve bu şiirler diye düşündük. Sen yazdıkça, yüreğinin ezgileri mısralarda yer aldıkça, kendi sır perdesini söküp atmış hazine misali duyguların büyüledi bizleri. Erkenden fark edememizin yanlışlığına üzüldük.

Okul okumamıştın. Okuman yazman sonradandı. Derme çatma, kelimeleri düzgün durmayan bir yazı, yalpalayan ve duraksayan bir okumaydı. Bunlara bakıp şiirlerini düşünememiştik. Biz de şiirin her şeyden önce bir yürek işi olduğunu, derin bir hissediş olduğunu unutup bir iki ezbere dayanan okulların eğitimine sığdırabilecek kadar cahildik demek ki. Ama şiirin okul işi, çok yazma okuma işi olmayıp, bir yürek işi, derin duygu işi olduğunu bizlere öğrettin. Şiirlerin şatafatlı kelimelerle, benzetmelerle süslenmiş, içine yapmacık okul kelimelerinin doluşturulduğu yollardan çıkıp gelmediğini; iyi kulak verilmiş, her yanıyla yaşanmış ve hissedilmiş, yaşam pınarının kaynağından alıp geldiği duygularla döşenmiş yollardan çıkıp geldiğini gösterdin. Şiirdeki yanlışlığımızı düzelttin.

Yazdığın her satırı hissederek yazdın. Mısraların şehitleri, değerlerimizi taşıdı. Kürdistan'ı, Dersim'i, özlemlerimizi ve anlatamadıklarımızı taşıdı. Şiirlerin, yalnızlıkla örülmüş o sert görünüşünün arkasına saklanmış yufka yüreğinin hissettiklerinin sözcüğe dökülmesiydi. Her sözcük senden bir parçaydı. Kor gibi düştüğü yeri ısıtıyor, imgelerden bir büyü yaratıyordu. Onları okuyunca yüreğinle tanışıyorduk, yüzünün bambaşka bir iklimiyle buluşuyorduk. Gözleri yolda kalmış hecelerinin hasreti sıra sıra diziliyor, bizleri, onları kucaklamaya çağırıyordu. Sessizliği gözleyen haykırışların ve adından bile kaçındığın, söylemediklerin korunaklı bir sığınak bulmuş gibi doluşuyordu o hecelere. Ve bizi alıp götürüyordu enginliğine. Seni buluyorduk oralarda. Sessiz kelimelerin, lal anlatımların çıkıyordu karşımıza. Seni şiirlerinle anlıyor-

duk. Seni bulmak için yüzümüzü şiirlerine dönmemiz gerektiğini anlıyorduk.

Bir şiir gibi yaşadın. Onun gibi kısa ve dopdolu. Yüzlerce cümlelik anlatılamayacakları iki üç kelimeyle özetledin. Tüm söylenmemişleri birkaç sözle söyledin. Kavgayla, aşkla yoğrulmuş şiirlerin, seni anlatacak tarihe, geleceğe. Mısraların bir halkın bütün kutsal sevgilerini taşıyan ezgilerinde yaşayacak.

Sen genç bir komüniste yakışır gibi diri ve sıkı; bir şaire yakışır gibi yürekli ve duygulu yaşadın. Sevinçsiz ve yüreksiz bir yaşamı kabul etmedin. Sen kararlı ve ısrarlıca şiirlerini okudun. Sen sözünü söyledin, şimdi sıra bizde.

Erken oldu yiğidim. Çok çabuk ölüm çaldı kapıyı genç komünist. Şiirlerinin içinde ölüm, kötü bir sözcük gibi sırıtıyordu. Şiirlerin ve ölüm yakışmıyordu aynı defter sayfasına. Birlikte duramıyorlardı. Birden bire hesapsız bir seher vaktinde şiirlerinin ahengini ölüm nasıl yakaladı? Bu kadar çabuk yetişmek zorunda mıydı? Ölümü kovalayan mı vardı? Neydi bu acele?

Yoksa tüm şiirlerinin özündeki geçmişe özlemini gidersin, şehitlerle buluştursun diye, sen mi bir şiirinin köşesine o karanlığın adını yazmıştın? Şimdi onun adını mısralarının içinden bulup çıkarmak için tekrardan karıştırıyoruz şiirlerini. Her bir satıra göz gezdirip, senin izlerini arıyoruz. Sözlerini çıkarıp geleceğe yazıyoruz. İznin olursa kitabını Azam'ın anısına ithaf etmek istiyoruz. O da senin gibi sessiz ve gizli bir şiir dostuydu. Senden sonra çok olmadı düştü toprağa. Durur durur ezberden şiirler okur, duygulu bir atmosfer yaratırdı. Senin gibi şiire aşıktı. Belki de birlikte şiir okuyamayışınızın üzüntüsünü kitabınla telafi edebilirsiniz. Seni Azam'ı ve şiirlerinizi özleyeceğiz.

Mücadele arkadaşları

Ölümün sınırında üç gün üç gece

14 Temmuz akşamı...

Denizden yüksekliğini hiç merak etmedik bulunduğumuz dağların. Gökyüzüne yakınlığıydı bizi en çok ilgilendiren. Sanki elimizi uzatsak yıldızları avuçlayacaktık. Ne de çok parlıyordu yıldızlar bu gece gri gökyüzünde. Dağlar dışında dünyanın başka hiçbir yerinde yıldızlar böyle göz kamaştırmazdı. Samanyolu da sessizce uzayıp gidiyordu bütün ayrıntılarıyla. İrili ufaklı bütün yıldızlar oradaydı bu gece. Bir de yıldızlar kayıyordu durmadan, ardlarında uzun bir ışık seli bırakarak.

Hakkari'nin uçsuz bucaksız zozanlarında konumlanmıştık. Birbiriyle varolduğunu bilen, birbirinin varlığından güç alan, tarifi imkansız bir sevinçle yaşamı paylaşan 13 arkadaştık. Bir hareketlilik başlamıştı noktamızda bugün de. Herkes bir taraftan hazırlanıyor. İki grup göreve gidiyoruz. Ben, Ronahi ve Raperin arkadaşlarla ... köyüne erzak getirmeye gittik. Erzak hazır olmadığı için bir süre köyde beklemek zorunda kaldık. Gelmeyince, bu kez noktamızın yolunu tuttuk. Geç kalmıştık, arkadaşlar merak edecekti biliyorduk. Noktaya vardığımızda saatler gecenin 02:30'unu gösteriyordu. Nöbetçi arkadaşlara tekmilimizi verip, uyumaya gittik. Diğer grup da gecenin 03:00'ünde ulaştı noktaya; zomlara gidip koyun getirmişlerdi.

Sabahın serinliğinde bedenlerimiz üşüyordu. Saatler sabahın 05:00'ini gösteriyordu. Berces arkadaşın nöbet saatiydi.

Ve Devrim arkadaş bizi uyandırarak, düşmanın araziye çıktığını söylüyor.

Sabah keşfini yaparken görmüştü düşmanı ve hemen gelip arkadaşları uyandırmıştı. Medya arkadaş BKC'ciydi. Devrim arkadaş O'na "heval BKC'yi alıp nöbet yerine git. Tüm arkadaşlar oraya gelene kadar savunmada kal" dedi. Hepimiz toparlandık. Devrim arkadaş tüm eşyaları, fazla erzakları, cephaneyi saklamamızı söyledi. Bütün fazla malzemeleri sakladık. Sonra hep birlikte nöbet yerine gittik. Devrim arkadaş arkadaşları çatışma durumuna göre düzenledi. Üç gruba bölündük. Birinci grupta Hasan ve Hüseyin arkadaşlar; ikinci grupta Berces, Haki, Ronahi ve Berivan; üçüncü grupta Raperin, Eriş, Devrim, Medya, Baver, Kadir ve Zinar arkadaşlar yer alıyorduk.

Bulunduğumuz yerin solunda masmavi bir göl. Sabahın serinliğiyle titriyor. Gölün alt kısmı uçurum. Sağ tarafımız açık, düşmanın hareketine, yönelimine elverişli. Diğer tarafımız düşmanın yönelimine elverişli olmazsa da tedbiri elden bırakmıyoruz. Hasan ve Hüseyin arkadaşlar orada savunma grubu olarak yerlerini alıyorlar. Sağ tarafı Berces arkadaşın grubu tutuyor. Diğer altı arkadaş da uçurum tarafında mevzileniyoruz.

Diğer iki grup oldukça gizli hareket ediyor. Bizim grup düşmanın hareket tarzını keşfediyor. Düşmanı adım adım takip ediyoruz.

Arkadaşların dünden yağda kızarttığı 10 ekmeği bölüşmüştük ayrılmadan önce diğer gruplarla. Onun dışında da herhangi bir erzağımız ve suyumuz yoktu. Payımıza düşen ekmekleri bölüşüp yedik. Uzun bir yol yürümüştük göreve gidişte, yorgun ve uykusuzduk. Yönetimdeki arkadaşlar durmadan keşif yapıyorlardı. Biz diğer arkadaşlar da uyuduk.

Saatler ilerlemek nedir bilmiyordu sanki. Saatler öğlenin 12:00'sini gösteriyor. Mevzilerimizde bekliyoruz. Bütün gruplar C harfi biçiminde mevzilenmiştik. Düşman her üç grubun ortasına gelmeden vurulmayacaktı. Bu tarz bizi kobraların atışından koruyacaktı. Kobralar bizi vurmaya çalışsa, kendi askerini de vurmuş olacaktı.

Hepimiz için geçmek bitmeyen saatler sonunda o an gelip çatmıştı. Saat 14:00'e doğru geliyordu ki düşman üç grubumuzun ortasına girdi. Bundan sonra ne olacak diye düşünecek zaman yoktu. O anda kilitlendiğimiz tek şey; silahlarımızın tetiği idi.

Düşmana en yakın olan grup Berces arkadaşın grubuydu. Gruplar peş peşe düşmanı vurdular. Aramızda 10 metre vardı askerlerle. Çatışma gittikçe şiddetleniyordu. Yarım saat kırk dakikadan sonra iki kobra geldi ve kırk beş dakika boyunca durmadan bizim bulunduğumuz yerleri vurmaya başladı. Kobra atışlarından korunmak için kayaların arasına saklanıyorduk. Kobralar cephane almak üzere gittiklerinde biz vurmaya başlıyorduk. Askerler her tarafa dağılmıştı. Sonra yine kobralar geldi ve akşama kadar yine vurmaya başladılar. Gün ağır ağır geceye evriliyordu.

Berivan (Leyla Namet)

Saatler 20:00'yi gösteriyordu. Berces arkadaşın grubu askerlerin üzerinden silah kaldırmaya gitmek istiyordu. Ama düşman stratejik yerde konumlandığı için Devrim arkadaş izin vermedi. Tüm arkadaşlar mevzilenerek bekledik. Buradan nasıl çıkabileceğimizi tartışmaya başladık. Çatışma, düşmanın kullandığı yoğun teknik, barut kokusu hepimizi çok yormuştu. Bulunduğumuz yer, 200 metre karelik bir alandı. Hasan ve Hüseyin arkadaşlar Berces arkadaşın grubuna ulaşmak için harekete geçmişlerdi. Askerler görmüştü onları ve ellerindeki bütün silahların namlularını oraya yöneltmişlerdi. Ama onlar sağsalim gruba ulaşmayı başarmışlardı. Düşman da gittikçe bulunduğumuz yere yaklaşıyordu. Berces arkadaş iki arkadaşı yanımıza gönderip, ne yapacağımızı soruyordu. Devrim arkadaş herkesin yerinde kalmasını söyledi. Ardından tim komutanı Berces arkadaş geldi. Arkadaşlar her gelip gittiğinde düşman yoğun teknik kullanıyordu. Berces arkadaş, "buradan kesinlikle çıkmalıyız. Kalmamız imkansız" dedi. Devrim arkadaş, "şimdi olmaz, etrafımız çevrili. Nereden çıkabileceğimizi iyi hesaplamalıyız" dedi. Bir süre sonra Raperin arkadaş gidip Berces arkadaşları yanımıza gelmeleri için çağırdı.

Ve işte hepimiz yeniden bir aradayız. Herkes yorgun, ama birbirimize anlatacak anılarımız var ve yorgunluğumuz buna engel olamıyor. Herkes heyecanla düşmanın geldiği yeri, kobraların atışlarını anlatıyordu. Daha birçoğumuz anlatacaklarımızı bitiremeden, sohbetimizi Medya arkadaşın BKC sesi bölüyor. Askerleri görünce taramaya başlamıştı. Raperin arkadaş, "heval Medya mermileri tüketme, belki yarın da çatışırız. Onun için şimdi mermi harcamayın" dedi. Ve sohbetler kaldığı yerden devam etti. Birlikte olmak en büyük mutluluğumuzdu.

Heval Berces "ekmeğiniz kalmış mı" dedi ve devam etti. "Kobraların bombalamasında ekmeğimiz darmadağın oldu." Yanında ekmek olan arkadaşlar çıkarıp verdiler O'na.

Grubumuzun en yenisi ve genç olanı Berivan arkadaştı. Savaş deneyimi yoktu, tecrübesizdi ve ilk kez çatışmaya giriyordu. O'nun da anlatacakları vardı arkadaşlara ve büyük bir heyecanla çatışma anında başından geçenleri anlatmaya başlıyor, gülüyoruz. Biz tecrübeli arkadaşlar O'nun heyecanının anlıyor ve ilgiyle dinliyoruz. Hepimizi ilk sırayı O'na veriyoruz.

Akşamın karanlığında gördüğüm iki askere ateş ettim. Bir asker kaçtı, biri yere düştü. "Heval bir asker vurdum" diye seslendim. Raperin arkadaş, "hayır vurmadın" dedi. "Öyleyse dürbün getirin bakalım" dedim. Dürbünü getirdi. Doğru söyledi vurmamıştım, ateş edince asker kendini yere atmıştı. Sonra kalkıp gitti. Raperin arkadaş, "gördün mü işte, vurmamışsın dedi.

Bazı arkadaşlar oturdukları yerde uyuyor. Düşman, termal ve gece dürbünleriyle bulunduğumuz yeri izliyor. En küçük harekette tarıyor.

Kara kara düşünüyoruz ne yapabileceğimizi, buradan gitmek neredeyse imkansız gibi görünüyor. Saatler ilerliyor. Gecenin 01:30'u. Raperin arkadaşın fısıltıyla, "heval buradan çıkmayalım mı?" demesi aldı bizi. Devrim arkadaş, "hayır burada saklanacağız. Arazi elverişli, kayalıklar çok, derin oyuklar var. Saklanırsak bizi bulamazlar. Diğer tarafa gitmeye çalışsak düşman mevzilerinin karşısına düşeriz, anında fark ediliriz. Hem diğer tarafın arazisi çatışma için de uygun değil" dedi. Her şey aleyhimizeydi sanki. Yıldızlar her zamanki gibi sel gibi akıyor. Ayrılma anı geliyor birbirimizden, saklanacağız. Dillendirilmeyen bir hüzne boğuyor ayrılık bizleri.

Ve iki gruba ayrılıyoruz, serkeftin dilekleri eşliğinde.

Devrim Raperin, Berivan, Zınar ve Hasan arkadaşlar bir grup; Kadir, Haki, Eriş, Ronahi, Medya ve Berces arkadaşlar bir grup olduk. Baver ve Hüseyin arkadaşlar da bir yere saklanacak ve düşman çok yoğun yönelirse, savunmamızı yaparak savaşacaklardı.

Arazinin hemen hemen her tarafı saklanmak için uygun. Kayaların çatlaklıkları yer altında koca mağaralara açılıyordu pek çok yerde. Saklanacağımız yere geliyor grubumuz. Önce Berces arkadaş bıraktı kendisini, biz de arkasından indik. Çok dar bir yerdi. Berces arkadaş gökyüzünde parlayan yıldızları gördü ve "heval Kadir yıldızlar görünüyor" dedi. Bir de baktık ki dışarıdayız, şaşırmıştık. Dışarı çıktığımızı fark etmemiştik. Saat gecenin 02:30'u. Oradan çıkmayı düşündük, ama çemberi aşabilmemiz mümkün değildi. Kayalıklara geri döndük. Grupların birbiriyle bağlantısı kopmuştu. Onlar ne yapıyordu acaba, merak ediyoruz arkadaşlarımızı. Acaba onların yeri sağlam mıydı, şimdi ne yapıyorlardı.... Ve uzayıp gidiyor sorular sessizce içimizde. Kayaların arasında bulduğumuz deliğe girip sessizce oturmaya başlıyoruz. Bekliyoruz, pek çok kez yaptığımız gibi. Gece nöbetini gündüze devrediyor. Kobraların sesi gittikçe yakınlaşıyor. Kobraların gidiş istikametlerini seslerinden anlıyoruz, bize doğru geliyorlar, biliyoruz. Ve sabah 05:30. Kobralar noktamızı vurmaya başladı. Saat 09:00'a kadar kobralar aralıksız vurdu. Operasyonun ikinci günüydü.

Ay bir çekilse kayalığın üzerinden, ama nafile. Sanki inatla duruyor orada. Ay düşman gibi bakıyor bize bu gece. Oysa her nöbette onun yalnızlığına biz ortak olup, en güzel dileklerimizi ona sunardık. En kuytu sırlarımızı ona vermiştik. Ama bugün onlardan yanaydı sanki. Nankördü ve de...

Saat 09:30 civarından yüzlerce asker kobra vuruşu ardından noktaya girdi. Önlrine gelen kaya deliklerine 10-15 bomba atıyorlardı. Saatlerce devam etti delikleri tarayıp

bombalama işi. Sonra aramaya başladılar.

Yıldızları gördüğümüz deliğin ağzında kar vardı. Berces arkadaş keşif yaparken fark etmişti, ama artık iş işten geçmişti, iz bırakmıştı. Bir de bazı arkadaşlar içtikleri sigaranın izmaritini atmıştı oraya. Arama-tarama sırasında askerler bunları gördü. Bulundukları kayanın arkasındayız, aramızda iki üç metre mesafe var. İki asker yavaş yavaş bulunduğumuz tarafa geliyordu kontrol etme amaçlı. İçinde olduğumuz delik karanlık olduğu için onlar bizi görmüyordu, ama biz onları görüyorduk. Bir askerde BKC silahı vardı.

Kadir ve Haki arkadaşlar bombalarını hazırlamış, bekliyorlardı. Askerler gelip bir metre mesafede kayalığın yanında durdular. Bizi görmeleri an meselesiydi. Her iki arkadaş ellerindeki bombaları attılar. Berces arkadaş da bombasının pimini çıkardı. Kadir arkadaş, "dur yapma" diyene kadar o da bombasını attı. Askerler yere yığıldı. Diğer askerler bizim bulunduğumuz yere yöneldiler, ellerindeki bütün ağır silahları oraya yönelttiler. Bulunduğumuz deliği taramaya başladılar. Cenazelerini alıp götürdüler ve tekrar yoğun tarama.

Bulunduğumuz deliğin iki ağzı vardı. Biz de diğer ağzından dışarı çıkmaya çalıştık. Çok yoğun bomba attıkları için, kayalıklar gevşemiş kendiliğinden düşmeye başlamıştı. Haki ve Berces arkadaşlar önden çıktı. Medya arkadaş çıkarken üzerine kaya düştü. Ronahi arkadaş O'nu kaldırmaya çalışırken, kaya Rohani arkadaşın ayağına geldi. O'na yardım etmeye çalıştım. Fakat kayayı kaldıramadım. Haki arkadaş yardıma geldi. Yine kaldıramadık. Bir de baktık Kadir arkadaş da aşağımızda ve O'nun da ayağına taş düşmüş. O da yardım istiyordu. Kadir arkadaşın ayağına düşen kayayı kaldırdım. Sonra Haki ve Kadir arkadaşlar, Ronahi arkadaşın ayağına düşen kayayı kaldırmaya geldiler. Sonra deliğin ağzına doğru çıkmaya başladım. Ağzına geldiğimde, askerlerin orada beklediklerini gördüm. Geri dönüp Kadir arkadaşa söyledim olanları. Böylece eski yerimize geri döndük. Üst tarafımıza, bombalardan etkilenmemek için taşlardan duvar ördük. Arazide delikler çok olduğundan, askerler yerimizi tam olarak tespit edemiyordu. Hava kararmıştı artık. Mendillerimizle arkadaşların yaralarını temizlemeye, kanlarını durdurmaya çalışıyorduk.

Medya arkadaşın yarasını temizlerken, moral vermeye çalışıyorduk. Aynaya bakmak istese de bir şey göremezdi, çünkü akşam olmuştu. Kaya Medya arkadaşın yüzüne düşmüştü. "Heval bir şey yok, küçük bir yaradır" diyorduk. Söylediklerimiz doğru değildi, bu masum yalanı söylemeye mecburduk.

Kadir arkadaş, "heval, düşman yerimizi tespit etmiş. Buradan çıkmalıyız" dedi. Düşman alt deliğin ağzını tutmuştu. Oradan çıkamazdık. Üst delikten çıkmayı deneyecektik. Çıkmadan önce Kadir arkadaş, "heval, üç ekmeğimiz kalmış, haydi ekmek yiyin" dedi. Altı kişi zorla bir buçuk ekmeği yedik. Sonra, "tüm ağır eşyalarınızı buraya bırakın.

Devrim (Ekrem Temel)

Çok sessiz ve gizli bir biçimde çıkacağız" dedi. Delik çok dardı. Ne yapsak ses çıkıyor; ya taşlar yuvarlanıyor ya da silahlarımız duvarlara değip ses çıkarıyordu. İlk ben çıktım. Ayın ışığında askerleri gördüm. 15 metre kadar uzağımızdaydılar. Arkadaşlara söyledim. Kadir arkadaş, "yerimiz tespitli, çıkmak zorundayız" dedi. Bütün arkadaşlar tek tek çıktılar. Düşman bizi fark etti. 'dışarı çıkıyorlar, onları görüyoruz' diyorlardı birbirlerine. Çıktığımız gibi askerlerin göremeyeceği bir yerde toplandık. Bir metre kadar yüksek bir kayalık vardı, oradan atlamamız gerekiyordu. Düşman da bunu bekliyordu zaten; atladığımızda vuracaktı. Ay ışığı oraya vuruyordu. Sol tarafımız gölgeli olduğu için görünmüyordu. Kadir arkadaş Berces arkadaşı oraya gönderdi. O, düşmanı vuracak, biz beş arkadaş da kayalığın arkasına atlayacaktık. Berces arkadaşın hareketlerini düşman gece dürbünleriyle fark etti. Tamamen düşmanın denetimindeydik. Berces arkadaş oraya bir ulaşsa düşmanın üzerine hakimiyet kuracaktı. Düşman da bunu biliyordu. Oraya ulaşmaması için de her şeyi yapacaktı. Ve suikast düzenlediler. Berces arkadaş yere düştü. Kadir arkadaş O'na doğru koştu. Başını dizini koyup, konuşmaya başladı. Ama konuşacak durumda değildi Berces arkadaş. Anlatmak istedikleri vardı, biliyorduk. Ama yarası anlatmasına izin vermiyordu. Konuşmak istiyor ama konuşamıyordu. Son nefesini vermişti. İsyandaydı yüreklerimiz. Göz yaşlarımızı tutamıyorduk. Biz de vurulmuştuk yüreğimizden. Diğer gruplar nasıldı acaba. Artık 12 kişiydik. Berces arkadaşı düz bir yere bırakıp üzerine kefiye örttük. Üzerindeki cihazı, raxtı ve silahını aldık. Elini avcumuza alıp son sözlerimizi söyledik O'na.

Ay bir çekilse kayalığın üzerinden, ama nafile sanki inatla duruyor orada. Ay düşman gibi bakıyor bize bu gece. Oysa her nöbette onun yalnızlığına biz ortak olup, en güzel dileklerimizi ona sunmuştuk. En kuytu sırlarımızı ona vermiştik. Ama bugün onlardan yanaydı sanki. Nankördü ve de. Medya arkadaş kayadan atlamak istedi. Kendisini ne kadar eğerse eğsin gölgesi kayalığa vuruyordu. Düşman hareketi görür görmez, taramaya başlıyordu. Bomba atıyorlardı bulunduğumuz yere. Seslerini duyuyoruz. Ses, "dikkat edin size doğru geliyorlar" diyor ilerdeki askerlere.

Zınar (Rıfat Baysal)

Kadir arkadaş, "heval, geldiğimiz yere geri dönmek zorundayız" dedi. Yine gidip deliğe girdik. Aralıksız tarıyorlar bizleri. Taramalara "teslim ol" çağrısını eklemeyi de ihmal etmiyorlardı. Deliğe girip oturduk. Berces arkadaşı arıyordu gözlerimiz. Yarımdı yüreklerimiz, paramparça.

Uykusuz ve sessiz bir şekilde sabaha kadar hepimiz öylece orada bekledik.

Sabahın ışıklarıyla birlikte yine yoğun bir şekilde vurmaya başladılar bizi. Biri durmadan bomba atıp, Kürtçe "gelin teslim olun. Size kimse bir şey yapmayacak" diyordu. Haki arkadaş onların söylediklerini espri konusu yaparak, sadece bizim duyacağımız biçimde cevaplıyordu.

Saat 10:30 civarlarında yine helikopter ses-

leri gelmeye başladı. Ne için olabilir diye tartışıyoruz kendi aramızda. Yorumlarımız farklı farklıydı. Kimimiz, asker getiriyorlar; kimimiz götürüyorlar; kimimiz ağır silah, cephane getiriyorlar diyorduk.

Helikopterlerin ardından delikler yeniden yoğun bombalandı. Askerlerin sesi yakınlaşınca "sıra bizim delikte" diyerek gülüyorduk. Bulunduğumuz deliğin üst ağzına 57'lik havan silahını yerleştirdiler. Komut veren sesi duyuyoruz; 'doldur, nişan al, ateş."...

Askerlerin maske takmaya başladıklarını gördük. Birbirlerine, 'uzaklaşın oradan' diye bağırıyorlardı. Kimyasal kullanacaklardı, bunu biliyorduk.

İlk roketin bizim için olduğunu, roketin bulunduğumuz kayaya çarpmasıyla anladık. 18-19 tane attılar. Son iki roketten duman ve koku çıktı. Bir süre sonra atılan roketlerin dumanı gitti. Ardından yine bir bomba attılar. Bombayla birlikte etrafa gaz kokusu ve duman yayıldı. Kullanılan kimyasaldı. Tulumları, yağmurlukları üzerimize attık. Kayalıklar karın etkisiyle ıslaktı. Bu ıslaklık bizi kimyasalın etkisinden korumuştu. Haki arkadaş nöbetçi olduğu için mendilimi verdim. "Islatıp yüzüne kapat" dedim.

Zaman kaybolmuştu, sanki bu topraklardan geçilmiş gibiydi. Askerler hala teslim ol çağrısı yapıyorlardı.

Saat 16:00. askerlerin sesi tamamen kesildi. Operasyonun geri çekildiğini sandık. Dışarıya çıkalım mı çıkmayalım mı tartışmalarına Kadir arkadaş, "şimdi çıkmayalım henüz erkendir. Düşman bilinçli yapıyor, çıkmamızı bekliyor olabilir" dedi. Ben ısrar edip üst delikten dışarıya çıktım. Saat 18:00.

Çevrede kimseler görünmüyordu. Noktada yaptıkları mevzileri bırakmışlardı. Çevreyi keşfettim, kimseler görünmüyordu. Durumu arkadaşlara anlatınca Kadir ve Haki arkadaşlar da çıktılar. Kadir arkadaş daha geniş bir çemberin olabileceği ihtimaline karşılık çevreyi kontrol edeceğini söyledi. Saat 18:

Hasan (Kazıklı Hevidi)

30'da yeniden deliğe döndük. Düşman alt yolu bırakmıştı, fakat üst tarafları halen tutuyordu. Fazla eşyaları ve Berces arkadaşın silahını orada sakladık. Oldukça gizli, sessiz ve dikkatli bir biçimde oradan uzaklaşmaya başladık. Yarım saat kadar yürüdük, artık noktadan uzaklaşmıştık.

Devrim arkadaşın grubunda durum neydi, arkadaşlar iyi miydi soruları durmadan dönüyor kafamızda. Bu bilinmezlik kahrediyor bizi. Arkadaşlara cihazla çağrı yapmaya başladık, cevap veren olmadı. Çağrı yaparken operasyona girmeyen arkadaşlarla bağlantı kurduk. Hakkari bölge sorumlusu arkadaşla görüştük. Durumları anlattık, bir arkadaşın şehit düştüğünü 5 arkadaşın da sağlam olduğunu söyledik. Diğer arkadaşlarla bağlantıya geçip geçmediklerini sorduk. Haber almamışlardı. Neredeydiler, bir

öğrenebilsek durumlarını.

Devrim arkadaşın grubu noktayı daha iyi tanıyordu. Bizden önce çıkmış olabileceklerini düşünüyorduk. Hala orada olduklarını bilseydik, geri döner onları da alırdık, nereden bilebilirdik ki bunu.

Bölge komutanı arkadaş bize randevu verip, bizi almaya arkadaşları göndereceğini söyledi.

Çatışma bölgesinden uzaklaşmamız gerekiyor, dikkati elden bırakmamaya çalışıyoruz. Kadir arkadaş "düşman arazide pusu atmış olabilir. Çok dikkatli olmalıyız" diyerek arkadaşları yine uyardı. Yolumuzun üzerinde bir çeşme vardı. Üç gün, üç gece su içmemiş, yemek yememiştik. Bol bol su içtik. Saçımız, başımız darmadağındı. Barut ve gaz kokuları bizi öylesine yorgun düşürmüştü ki, zor yürüyorduk. Elimizi yüzümü yıkadık, saçımızı düzeltmeye çalıştık.

Ve randevu yerine doğru yürümeye başladık. Bir arkadaş ve iki köylü zomların dışında karşıladı bizi. Sanki yıllar geçmişti aradan. Yılların özlemiyle sarıldık birbirimize. Köylüler öyle çok sevinmişlerdi ki bizi gördüklerine. Ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Herkes çok duygusallaşmıştı. Zoma gittik. Zomdaki herkes 7'den 70'e bizi görmek için toplanmıştı. Bizi alnımızdan öpüyordu herkes. Hemen yemek getirdiler. Acıkmıştık, ama Devrim arkadaşın grubunu merak etmekten yemek boğazımızdan geçmiyordu. Orada bir buçuk saat kaldıktan sonra uygun bir yerde konumlandık. İkinci günün akşamı arkadaşlara ulaştık.

Arkadaşlara ulaşmamız herkesi buruk bir sevince boğmuştu. Herkes bir türlü haber alınamayan Devrim arkadaşın grubunu soruyordu. Onlar da bir çıkıp gelseydi, tek istediğimiz buydu şimdi.

Ne yapabileceğimizi tartıştık. Arkadaşlar yanımıza bir arkadaş verip bizi Kırnasê alanına gönderdiler. Onlar çatışma bölgesine gidip, çemberdeki arkadaşları kurtarmak için düşmanı vuracaklardı. Kadir arkadaş da orada kaldı.

Altı saat boyunca durmadan yürüdük. Karlar eridiği için sular kabarmıştı. Birçok yerde suları geçmemiz gerekiyordu. Her defasında kurye olarak gelen Çektar arkadaş suya vurup, her birimizi sırtına alarak sudan geçirdi. "Yorgunsunuz" diyordu, bize her baktığında gözleri doluyordu, duygusal yaklaşıyordu.

.... köyünden geçtik. Korucular vardı. Çok gizli hareket etmek zorundaydık. Araziye pek hakim değildik, tahmini yürüyorduk. Medya arkadaş yaralı olmasına rağmen BKC'sini kimseye vermedi. Hem üzerine düşen kayanın etkisinden hem uykusuzluk ve yorgunluktan bitkin düşmüştü. Yürümekte zorlanıyordu, sürekli geride kalıyordu. Bizi karşılamaya gelen Kahraman arkadaş da onunla kaldı. Onların koptuğunu görünce, geri döndük. Aradık, seslendik, bulamadık. Oysa sabaha doğruydu, havalar aydınlanmak üzereydi, dolayısıyla çok gizli hareket etmeliydik. Düşmanın arazide olma ihtimali de vardı. Her şeye rağmen yine de Medya ve Kahraman arkadaşlara seslendik..

Biz vadiye inerken, onlar vadiden yukarıya

Hüseyin (Vahit Bilir)

Raperin (Hacer Benek)

tırmanmışlar, bu da onları daha çok yormuştu. Hava aydınlanınca, keşif yapıp arazide uygun bir yerde saklandık. Keşif yaparken, Medya ve Kahraman arkadaşın tepeden indiklerini gördük. Hemen önlerne gittik. Aslında akşamdan noktaya ulaşmalıydık, ama Medya ile Kahraman arkadaşlar kopunca, onları bulmak için beklemiştik.

Grup yedi kişiydi. Olası bir durumda birbirimizi savunabilmek için iki gruba ayrıldık. Yine aç ve susuzduk. Akşama kadar nöbetçi çıkararak dinlendik.

Havanın kararmasıyla birlikte yine yola düştük. Gece 02:00'de arkadaşlara ulaşmayı başardık. Bir grup arkadaş bizi bekliyordu, hazırlık yapmışlardı. Bizi gördüklerine çok sevinmişlerdi, onların da tek derdi Devrim arkadaşın grubuydu.

Artık burada kalacaktık. Düşman bütün alanı tutmuştu. Burada da bir delikte saklanmak zorunda kaldık. Çatışmaya girdiğimiz o noktadan durmadan patlama sesleri geliyordu. Neler oluyordu? Cevabını bir ömür beklediğimiz bir soruydu bu. Ve bir türlü alamadığımız...

Çiyayê Reşkê'de operasyon hala bütün yoğunluğuyla devam ediyordu. Düşman çember içinde çember atmıştı. Dışarıdan arkadaşların yönelimini engellemek için çok yoğun tedbir almışlardı.

Bu noktada operasyonun bitmesini bekledik. Gözümüz her an çıkıp gelecek sandığımız Devrim arkadaşın grubunun yolundaydı. En çok onların gelmesini istedik, zamana aldırmadan bekledik. Yapılabilecek bir şeyler olsa keşke beklemekten başka, ama yok.

Herkes bizim kurtulduğumuza sevinse de, hepimiz bütün hücrelerimize dek Çiyayê Reşkê'de kalan arkadaşları yaşıyorduk. Oradan aralıksız çatışma sesleri geliyordu. 13-14 gün boyunca çatışma çok yoğun devam etti. Şehadetlerin olduğu tahmin ediliyordu, ama kimse bunu söyleyecek gücü bulamıyordu kendinde.

Nasıl olduğunu bilmesek de, onların direndiğini, teslim olmadığını biliyorduk. Hasan ve Bawer arkadaşlarla, Devrim arkadaşın grubunun tümü şehit düşmüştü.

Operasyon yirmi iki gün boyunca aralıksız devam etti. Bazı arkadaşların cenazesini köylüler bulup gömmüştü, 3 arkadaşınkini biz gömdük. Berivan arkadaşın cenazesini çok sonra buldu köylüler. O'nu da diğer arkadaşların yanına gömdük.

Köylüler, 'biz bu arkadaşların iradesine, inançlarına hayran kaldık. Bu kadar gün düşmanla iç içe aç, susuz kaldılar, ama teslim olmadan yaşadılar' diyerek saygı duruşuna geçiyorlardı karşılarında.

Şimdi Çiyayê Reşkê'nin yüreğinde sekiz can gömülü. Sekiz dağ çiçeği; direnişçi, militan.

Yine sekiz yerinden kanadı yüreğimiz.

Yokluklarının acısını umuda dönüştürüp onlara cevap verebilmenin çabası içinde olacağız. Bütün mevsimlerde yine burada olacağız, yanınızda. Yıldızlar da çoğaldı Çiyayê Reşkê'nin göğünde, şimdi daha çok parlıyorlar.

Mücadele arkadaşları adına
Eriş

Hakkari Çiyayê Reşke Şehitlerimize

Her toplumsal yenilik, tarihin dönüşüm noktasında değişimin aciliyeti ve keskinliği, beraberinde bedeller olgusunu gündeme getirir. Bu bedeli göze alanlar ve yaratanlar yeni toplumsallığın anlam gücü olurlar. Yaşamın, umudun ve inancın gereklerini yerine getirmede esin kaynağı haline gelirler. Duygu ve anlam gücüne dayalı bir yaşamın nasılına verilen cevabın kendisi olurlar.

32 yılı aşan PKK öncülüğündeki çağdaş Kürdistan tarihi aynı zamanda bir kahramanlık tarihidir.

Her anı emek, çaba ve kanla yaratılan bir tarih...

Destansı bir tarih...

İhanetin, teslimiyetin, umutsuzluğun kol gezdiği günümüz dünyasında bir nebze de olsa insanlığa umut olabilmenin tarihidir. Bu tarihin her kahramanını yazmakta zorlanmak belki de yoldaş yitimlerine inanmak istememekten kaynaklıdır. Sanki yazarken bu işi resmileştiriyorsun gibi bir hisse kapılıyor insan. Ama yazmak gerek. Her bir yoldaşın amacını, sevincini, üzüntüsünü, yaşama biçtikleri anlamı ve bunun için kendilerini feda etme düzeylerini...

İnsanlığa, halkımıza bu yoldaşların özlemlerini, sevgilerini anlatmak gerekiyor. Bedenleri toprağa düşen her bir yoldaşın anlam damlalarını, güzelliklerini, coşkun bir sel gibi akan yüreklerini her bir yoldaşa taşırmak ve gerçekleştirmek için yazmak gerek.

Ölümün bir bitiş olmadığını, yeni bir yaşam başlangıcının oluşum diyalektiğinde bir evre olduğunu bilmek gerek. Çünkü bu tarih ölümden yaşam yaratanların tarihidir. Onun içindir ki, büyük şehidimiz ***Kemal Pir*** yoldaş, *"yaşamı uğruna ölecek kadar seviyoruz"* diyordu. Ancak uğruna ölümün göze alındığı bir yaşam, insan olgusuna, onun yaşamına yeniden anlam kazandırabiliyordu. Yani yeniden yaratmak gerekiyordu. Yaratmak için bilmek, bilmek için sevmek, sevmek için emek gerek. Tüm bunları gerçekleştirmek için yanmak, arınmak gerek.

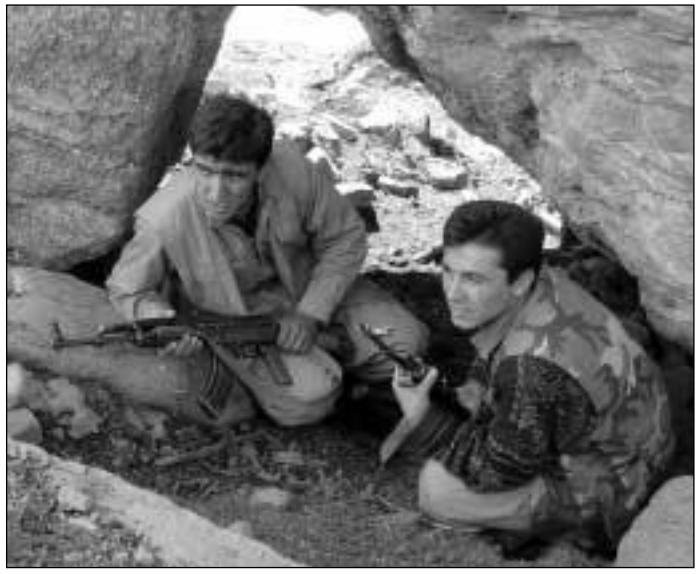
Bu anlamda PKK öncülüğündeki şehitler gerçeği, kendi özüne ait olmayan ne varsa ondan arınma tarihidir. Bunun çok çeşitli biçimlerini ortaya koyabildiği için, PKK destansı bir olgu haline gelebildi. Bunun içindir ki halkın dilinden düşmeyen bir türkü, yürekteki tek sevda olma gerçekliği oldu.

1 Haziran hamlesi ihanetin ve teslimiyetin en çok dayatıldığı bir ortamda yeniden direniş çizgisinde söze anlam biçme ve direniş ruhunu canlandırma gerçeğidir. Umutsuzluğun, inançsızlığın hakim kılınmak istenildiği bir dönemde yeniden umu-

du, inancı yaratmak ve bunun bedelini ortaya koyabilme gücüdür. ***Mahirler***, ***Şevgerler***, ***Seyit Rızalar***, ***Slavlar***, ***Tekoşinler***, ***Serxwebunlar***, ***Raperinler***, ***Nucanlarla*** devam eden şehitler gerçeğimiz yeni dönemin demokratik ekolojik toplum paradigmasının pratikleşme olgusu oluyorlar. Tüm mücadele sahalarında bedeller verildi. Her bedel, yeni dönemin direniş ateşini ve ruhunu güçlendiren en temel güç kaynağı oldu.

Hakkari alanımızda da 2005 yılı itibariyle on dört yoldaşımız yeni dönem ruhunun en kutsal abideleri oldular.

1994 yılında Çiyayê Reşkê'de 49 arkadaş şehit düşmüştü. Çiyayê Reşkê her türlü saldırıya karşı bir direniş kalesiydi. Bu gelenekten geliniyordu. Bir geleneğin izini sürüyordu. 2005 yılında aynı yerde aynı ruhun temsilcileri olarak geleneğe sadık kalmıştı sekiz yoldaşımız daha. 1994 yılında bir tarih yazılmıştı Çiyayê Reşkê'de. Bu tarihe layık olmak ve anıya sahip çıkmak gerekiyordu. ***Raperin***, ***Berivan***, ***Hasan***, ***Hüseyin***, ***Devrim***, ***Berces***, ***Bawer***, ***Zınar*** el ele ölümü tatlı bir gülümsemeyle karşıladılar. Teslimiyetin zerresi yaşam bulamayacaktı bu kutsal alanda ve direniş geleneğinde. Onlar 49'ların geleneğinden geliyorlar.

Zınar, ***Mazlum*** ve ***Gabar*** yoldaşlar eylem yapmak için dağ kokulu gülüşleriyle gitmişlerdi Van'a. Ne bilsinler ki, yanıbaşlarında ihanetin ve kahpeliğin kol gezdiğini. Eylem anını beklerken ihanet o lanet yüzünü yine göstermişti. Kendi bedenlerini siper ederken artık Kürdistan'da ihanete yer kalmadığını haykırıyorlardı. Bizim de cevabımız budur.

Zagros, Rezan, ***Cumali (Laşer)*** birer coşku seliydiler. Düşmanın her türlü yönelimine en etkili cevabı veriyorlardı.

Bir sevgi ve direniş pınarı oldu on dört yoldaş. Gürül gürül akarak geride kalanları besleyen, dağlardan şehirlere umudu, sevgiyi bereketi, barışı ve sevinci taşıyan bir pınar. Adları Kürdistan'a yazıldı. Kürdistani çiçeklerle, toprağın kokusuyla bir daha silinmemecesine yazıldılar yüreklerimize.

Devrim (Ekrem Temel)

Her bir yoldaşın ruhu yeni dönem pratikleşmemizin güç kaynağı olacaktır.

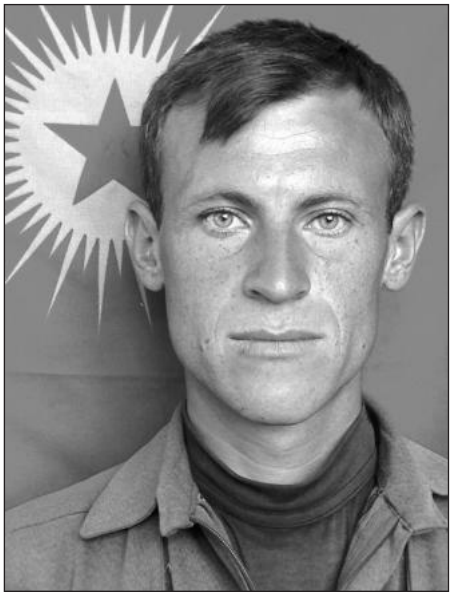
Bu kahramanlıkları yaşamsallaştırma gücünü göstermek verilecek sözümüz olacaktır.

Çiyaye Reşke Hakkari Alan gücü
10 Mart 2006

Güneşin ışınlarıyla yıkanan yoldaş

Parti tarihi şehitlerini tarihi ve emridir. Onun doğru düşünce ve yaşflama gereğidir

Önder Apo

Adı, soyadı: **M. Emin SİNCAR**
Kod adı: **Bawer ŞENAL**
Doğum yeri ve tarihi: **Savur Mardin, 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **2001 Mardin**
Şehadet tarihi ve yeri: **14 Temmuz 2005, Çiyaye Reşke/Botan**

Bawer arkadaşla, 2004 yılının kış aylarında tanıştık. Eğer bunu zamanla anlatmam gerekirse iki kışı ve bir pratik süreç. Hem de dolu dolu geçen bir zaman dilimi. İnsan böyle süreçleri yaşarken, hiç bitmeyeceğini sanır. Biz öyle dolu ve güzel yaşadık ki en zor denen süreçleri bile, zamanın nasıl akıp gittiğini hiç hissetmedik bile. Bütün zamanlardan geriye tatlı hatıralar ve tecrübeler kalıyordu bize.

Kaldığımız yerlerde, hem kış aylarında hem de yaz pratiklerinde eğitimler kesilmeden devam ediyordu. O süreçte Bawer arkadaş hem genel hem de bireysel eğitimi için hazırlanıyordu. Tartışmaları severdi. Diyaloglarla sorunların, yetmezliklerin aşılacağına inanırdı. Bunun için bütün gücünü ve yeteneğini seferber etmeye çalışırdı. Buna gelmeyen duruşlara karşı keskin bir tavrın sahibiydi. Her zaman yoldaşlarını anlamayı ve ikna yöntemleri ile sorunları çözmeyi esas alırdı.

Bawer arkadaş, akıcı üslubuyla çevresindekileri çok çabuk etkilerdi. Türkçe'den Kürtçe'ye çeviriyi çok güçlü yapardı. Çoğu zaman Türkçe okuyan arkadaşlardan daha çabuk okuyabiliyordu. Bawer yoldaşta, bambaşka bir enerji olduğu, her arkadaş tarafından dile getirilirdi. O'nun tercümanlık yaptığı gün, eğitimin daha iyi kavrandığı belirtilirdi. Eğitici özelliği ön planda olan bir arkadaştı.

Bir buçuk yılı aynı bölükte geçirdik. Çok zorlu süreçlerin yaşandığı bir dönemdi. Her zorluğun mücadele, emek ve azimle aşılacağını o süreç hepimize öğretmişti. Bawer yoldaş da bu gerçeği en güçlü kavrayanlardandı. Bu yüzden mücadele etme O'nda her zaman esastı. Bu inancı ile çevresine de büyük bir moral güç olurdu. Özde gelişen bu güçle, normalleştirici ve klasik yaklaşımlara karşı amansız bir mücadele içerisinde olurdu. Yoldaşlık ilişkimiz ve diyalogumuz ve paylaşımlar her gün yeni şeyler keşfettiriyordu bize karşımızdakine dair.

Bawer arkadaşın en güçlü yanı yoldaşlık ve doğa sevgisiydi. Çevresindeki tüm canlı ve cansız varlıklara karşı çok duyarlıydı. Eğitimlerde her arkadaşın anlayabileceği üslübu kullanırdı. Eğitim aralarında arkadaşları ikna etmek için beşer onar arkadaş etrafına toplanır ve

harıl harıl tartışırlardı. Doğru olanda ısrar ederek ikna ederdi. Yani ikna yöntemi, O'nun için bir ilkeydi. Dogmatik yaklaşmazdı. Arkadaşlarının da O'nu ikna etmesine açıktı. Zeki ve akıllı bir yoldaştı.

"Mavi gözlü, keskin bakışlı yoldaş, sen bir dahisin" derdik O'na. El attığı her şeyde bir başarıya imza atardı. Koparıcıydı. O yüzden bazı arkadaşlar tarafından Einstein Bawer diye anılırdı. Espriyle karışık O'na analitik zeka dediğimiz de olurdu. Aslında çok duygusal bir yoldaştı. Ama öyle kontrolsüz bir yaklaşım değildi ondaki. Analitik ve duygusal zekayı birleştirebilme çabasındaydı birçok arkadaşta olduğu gibi.

Bawer arkadaş da Botan'a geçmek için sabırsızca bekleyenlerdendi. Onun gibi arkadaşlara ihtiyaç vardı, ama Kuzey O'nun için henüz erken olduğu için Haftanin alanında kalmıştı. Kuzey'e geçmeyi çok istese de nerede olursa olsun hep yüksek bir moralle çalışmalara katıldı. Asla ayrım gözetmedi çalışmalar ve alanlar arasında. Ama esas istemi ve hayali Kuzey'e geçmekti. Orada daha verimli olacağına inanıyordu.

Askeri ve ideolojik eğitimini tamamladıktan sonra kendini Kuzey'e geçmek için daha hazır hale getirmişti. O'na göre eksik kalan yan, aldıklarının pratikleşmesiydi. Sıra hem düşünsel hem de pratiksel olarak birleşmeye gelmişti. Bu nedenle yoldaşlarıyla omuz omuza savaşmak ve değerlere değer katmak için Kuzey gitme önerisinde ısrar ediyordu.

Bu düşünce yoğunluğuyla artık patlamaya hazır bir volkan haline gelmişti. Yerinde duramıyordu. Her fırsatta bu istemini dile getirirdi. Ama görevinin bilincinde olduğundan dolayı kendini asla dayatmazdı.

Planlamalarda çok yönlülüğünden dolayı Bawer yoldaş hep vardı. Hangi alan ve hangi göreve gönderileceği noktasında akıllarda olan bir yoldaştı. Yetenekli, çabuk anlayan ve uygulayan bir güce sahipti. Görevlere üstün bir moralle gider, gittiği bütün görevlerde başarılı olurdu. Başarılardan moral aldığını söyler, yanındaki arkadaşların moral kaynağı olurdu. Hangi

koşullarda olursa olsun gücünü en üst düzeyde kullanmasını bilirdi.

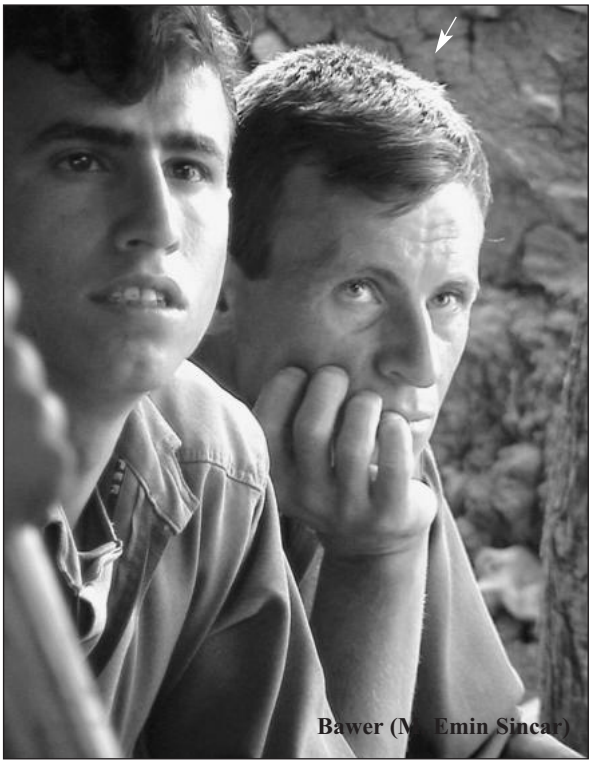
Önerisi kabul edilince O'da Botan grubunun içindeki yerini aldı. Her gittiği yerde başarılara imza atacağını bilirdik.

Ve Çiyaye Reşke'de günlerce süren kapsamlı operasyonda 17 gün boyunca düşmanın bütün tekniklerinde karşı bir sığınakta aç susuz direndiler. Sığınaktan çıkıp çatışmaya devam ettiler. Düşman arkadaşların bu direnişini kıramayacağını anlayınca kimyasal silah kullanmıştı. Düşman bu taktiği daha önce Cudi'de uygulamış ve orada 5 arkadaşı şehit düşürmüştü. Çatışmaya çekerek kimyasalla imhayı, bir askeri taktik olarak bellemişti. Halbuki savaşların da bir ahlakı vardı.

Bizdeki anılar dağ gibidir. Ne edebiyattaki cafcaflı bir söz ne de bir abartıdır. Gerçeğin ta kendisidir şehitler. Bu tarih, şehitlerin kahramanlık tarihidir. Günümüzü aydınlatan güneş, toprağa can veren yağmur taneciklerdirler. Onlar tarih yazar, biz ise yaşatmakla görevliyiz. Onların karşısında birinci görev, yarım kalanı tamamlamaktır.

Ayak izleri, sözleri hep yankılanıyor Haftanin'in kayalıklarında, patikalarında. Bütün tepeler, ağaç dalları ve dağ yamaçları onları anlatarak bizi gerçeğe davet ediyor.

Ey mavi gözlü yoldaşım; ardından yazılacak,

Bawer (M. Emin Sincar)

çizilecek ya da sarf edilecek bütün sözlerin seni anlatamayacağını biliyorum. Gerçekler hep acı ve trajedilerle doludur. Kürt'ün makus tarihi gibi. Kürtler bütün uygarlıklara analık yaptı. Ona kalan ise acı, işkence, yalnızlık ve trajediler halkasıdır. Ama insanlık, özünde hep gizliden gizliye nehir gibi kendine yol açtı, çorak toprağa can vermekten geri kalmadı. Bütün saldırılara rağmen özünü korumakta ısrar etti. Bunun için de iyiliği, doğruluğu, sevgiyi, saygıyı ve dürüstlüğü asla terk etmedi ve terk etmeyecektir de.

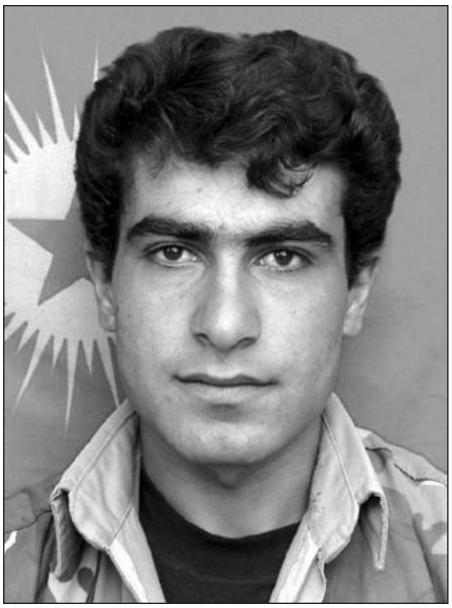

Bawer (M. Emin Sincar)

Bawer yoldaş! Seni değerlendirirken ne kadar da Kürt'ün gerçekliğine benzediğini görüyorum. Çünkü o da erkenden kaybetmişti yarattığı analık sistemini. Ama hiç bitmedi mücadelesi. Özgürlük bayrağını ellerinden düşürmediler. Biz de düşürmeyeceğiz. Hepinizi saygıyla anıyoruz.

Mücadele arkadaşları

En güzel gülüşleri birlikte resimledik

Her birimiz en güzel düşlerimizi barışın, savaşın, sömürünün olmadığı zamanlar için biriktirdik yüreğimizin en gizli köşesinde

Adı, soyadı: **Hasan ZEKİ**
Kod adı: **Berces**
Doğum yeri ve tarihi: **Qamışlo 1980**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999 Kandil**
fiehadet tarihi ve yeri: **14 Temmuz 2005, Çiyaye Reşke/Botan**

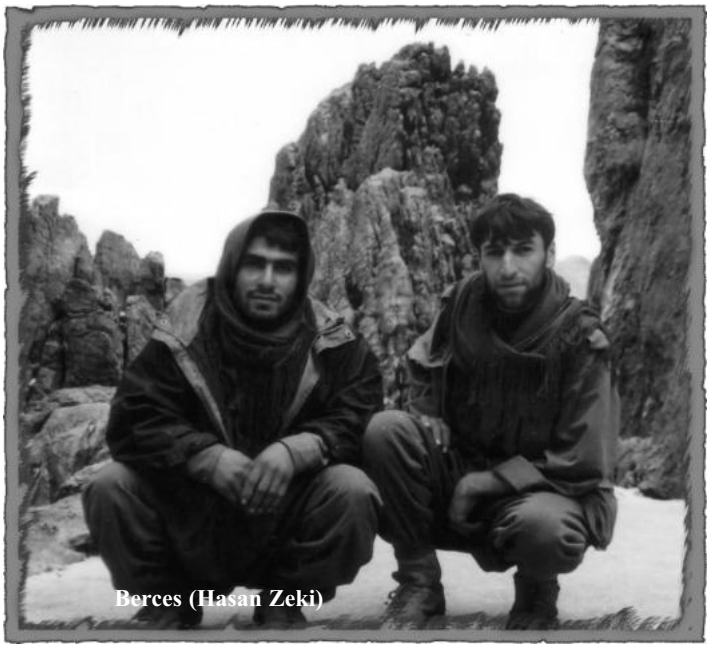
Çocukluklarını yaşamamış yiğit abidelerimiz! Biz Kürt çocukları diğer halkların çocuklarından çok farklı yaşadık her zaman! Savaşın kol gezdiği bir ülkede büyüdük. Ama yine de çok güzel düşlerimiz vardı, yitiklikle büyüyen düşlerimiz vardı. Yokluklar, mahrumluklar ne kadar çoksa düşlerimiz de o kadar çoğalıyordu sanki.

Her birimiz en güzel düşlerimizi barışın, savaşın, sömürünün olmadığı zamanlar için biriktirdik yüreğimizin en gizli köşesinde. En güzel elbiselerimizi bayramlara hazırlanır gibi giyecektik. En güzel gülüşü barışın pozlarına takacaktık. Görkemli bakışlarla çekecektik özgürlüğü. Boş tarlalarda, ovalarda uçurtma uçurtacak, top oynayacak, koşacaktık. Kendimizi derin sulara bırakıp, dalgalarla boğuşacaktık.

Ama her şeyden önce özgürlük olmalıydı. Şimdi bu hayaller sadece içimizi ısıtmaya yarıyordu karlı tepelerde nöbet tuttuğumuz anlarda. Dursundu şimdilik yüreğimizin en çocuk en saf köşesinde. Özgürlük olmadan yaşamak, soluk alıp vermek bile imkansızdı. İşte biz bu yüzden başka halkların çocuklarından her zaman için çok farklıydık. Ama böyle olunca da Kürt çocukları olarak iradeli, belirgin, keskin yüz hatlarına sahiptik. Kavgadan nefret etsek de, kendilerini kavgaların kucağında bulan çocuklardık yani.

İşte Berces buydu! Çocukluğunu yaşamamış bir halk çocuğu! Batı Kürdistanlı. Aslen Qamışlo'lu... O'nun yaşamı da diğer Kürt çocukları gibi özgürlüğünü arayan topraklarda geçti. Ailesi yurtsever ve örgüt çalışmalarında yer alan bir aileydi. Berces arkadaş da sürekli arkadaşlarla gezen, Onların yanında kalan biriydi. Her zaman arkadaşlara *"ne zaman Önderliği görmeye gideceğiz"* diye sorar, arkadaşlar da, 'tamam tamam seni gelecek sefer götüreceğiz' diyerek O'nu yumuşatırlardı.

Bir de güvercin beslerdi heval Berces. Onların uçuşlarına mı özenirdi, yoksa onların kanat çırpışlarındaki barışa mı? Herhalde özgürlüğü, barışı arardı

Berces (Hasan Zeki)

onlarda Berces heval! Her zaman güvercinlerle oynar, kardeşlerini yanaştırmazdı güvercinlerine. Ta ki o güne kadar. Çok görmeyi istediği Başkan Apo'nun uluslararası komplo ile esir düşürüldüğü güne kadar. Her Kürt gibi Berces arkadaş da, özgürlüğün adı olan Başkan Apo'ya karşı gelişen komplo karşısında intikam hırsı ile bilemişti yüreğini. Güvercinlerini kardeşlerine emanet etmişti. Böylece 1999 yılında gerilla saflarına katılır.

Bir halkı yoktan var eden gerçekliğin bilincindedir. Bir halk yoktan var edilmiştir ve şimdi de bunun yaratıcısı olan mücadeleyi ve onun önderini yok etmek için müthiş bir savaşım yürütülmektedir. Bu kadar büyük bir değer yaratan bir mücadelenin kendi halkı tarafından en büyük sahiplenişin gerçekleştiği ortamda kendi yükümlülüklerine cevap olmanın arayışı Berces arkadaşta da gelişir. Kürdün varolma savaşımında yerini alma zamanı gelmiştir. Özgürlüğün en büyük kalesi olan Kürdistan dağlarına yolculuğunu gerçekleştirme kararlığıyla mücadele ortamına katılım sağlar.

O, intikam duygusu ile yaşadı. 2000 yılı sonlarında başlayan YNK savaşı bu intikam hırsını ortaya koymasını sağlayan ilk fırsat oldu. Bu fırsatı son ana kadar değerlendirdi. Eylemlere girmesini istemeyen arkadaşlara kızıyor ve kendisini dayatıyordu. Tüm eylemlere aktif katılım sağlıyor, hafif bazı yaraları olmasına rağmen geride kalmıyordu. YNK hamleleri ardından Kuzey'e gitmeyi dayatır ve 2002 yılında Hakkari gücüne katılır. Hakkari'nin hemen hemen tüm alanlarında kalır Berces arkadaş. Tüm görevlere en iyi biçimde katılmaya çalışır. Başarısız olduğu zaman üzülür, ama bunu aşmanın yolu ve yöntemini de sürekli arar. Pes etmezdi Berces heval.

49 yoldaşın şehadeti ile anılan Çiyayê Reşkê bu kez 13'lerin direnişine tanıklık edecekti. Düşman 13 arkadaşın bulunduğu noktaya operasyon yaparken Berces de diğer

Berces (Hasan Zeki)

Berces (Hasan Zeki)

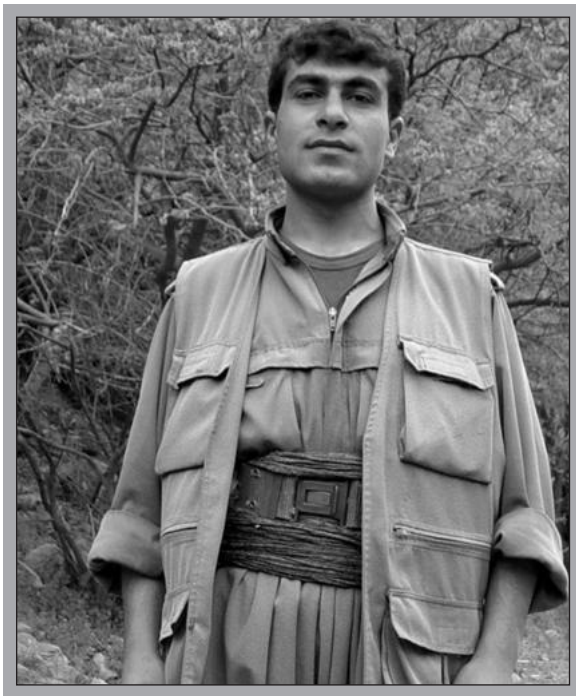
yoldaşları gibi pusudaydı. Düşmanın noktaya girmesiyle O ve diğer yoldaşları tüm kinlerini düşmana kusarlar. Ama düşman çemberini aşamazlar. O zaman çocukluğunu düşündü mü acaba Berces? Ya da düşlerini! Hani uçurtmalarını uçuracağı, yine güvercinleri ile barışa, özgürlüğe kanat çırpacağı o güzel düşlerini düşündü mü? Bir de o büyük düşü vardı: Önderliği görme düşü...

En büyük düşü buydu. Bunun için dağlara vurmuştu ya kendisini. Bunun içindi ya tüm bu intikam duyguları. Tüm bunları yeniden yeniden düşündü mü Berces heval?

Evet direnecek, asla teslim olmayacak, intikam alacaktı. Düşlerinin onurunu koruyanlar ancak yaşama anlam katarlardı. Bunu biliyordu Berces heval! Bu yüzden her zamankinden daha fazla intikam duygularını bilemişti . Yoldaşlarına; *"ben hepinizin önünden gidip düşmanı kontrol edeceğim. Eğer çıkış yolu bulursam siz de arkamdan gelin"* diyerek önden gitmişti. Ve o gencecik bakışlarıyla bir kez daha gülümseyerek, son kez yoldaşlarına bakarak gitti.

Berces yoldaş ve O'nun gibi nice yoldaşımız özgürlük ve çocukların düşleri için kendilerini feda ettiler. Onlar mücadelemizde bize güç ve inanç veren özgürlük abideleri olarak toprağa düştüler.

Mücadele arkadaşları

Deniz okşayabilir mi
sarışın bir dağın
rüzgarlı saçlarını
uzanarak yelesine hayatın
tutuklayabilir mi zindanlar
onun
vuruşkan sevdasını
Açar da acının rüzgarına
hüznün solgun yelkenini
ne zindan karanlığı
ne zulüm
ne işkence
indiremez dudaklarındaki
gülümsemenin bayrağın

Gülüşünde özgürlük saklıydı Berivan'ın

Gözlerindeki mutluluk el değmemiş bir güzellikti Berivan... Sevinince kır çiçekleri gibi kokan bir yayla rüzgarı estiren Berivan...

Adı, soyadı: **Leyla NAMET**
Kod adı: **Berivan ZİLAN**
Doğum yeri ve tarihi: **Serekani 1983**
Mücadeleye katılım tarihi: **2002 Serekani**
Şehadet tarihi ve yeri: **14 Temmuz 2005, Çiyaye Reşke/Botan**

Bırakıp geldiğim yerde beklemekte misin hala? Bırakıp geldiğim, gidişi kolay olmayan yolculukların zamansız yolcusu Berivan arkadaşım...

Zozanlarda özgürlük aşkı ile koşan kısraklar misali düşmanı ölümüne yargılayıp, özgür geleceklerin teminatı olacaktık. Senin için Kuzey'i yaşamak yaşamına anlam katarak yaşamaktı. Kuzey'e gidişinin heyecanı, gözlerindeki ışıltılarla mutluluğunu, sevincini güzelliğinde yansıtıyordu. Gözlerindeki mutluluk el değmemiş bir güzellikti Berivan...

Sevinince kır çiçekleri gibi kokan bir yayla rüzgarı estiren Berivan... Adım adım, nefes nefese kokusunu duyduğumuz Kuzey topraklarının, kanla sulanmış kokusunu hissediyorduk. Hiç de kolay olmuyordu, kır çiçekleri arasında kan kokusuna alışmak, hem de hiç kolay olmuyordu.

Ülkemizin, doğup büyüdüğümüz toprakların mağdurlarıydık. Özgürce yaşanması gereken Mezopotamya'da yasaklı birer insandık. Güneşin ışınları ile coşmak isteyen ülkemizin toprağında, ışığın yaratıcıları olmanın kavgasındaydık. Bir yanımızda hiçbir yere sığdıramadığımız sevinçlere, bir yanımızda ise yaşanabilecek en acı duygulara yer ayırmıştık. Hayatı bütün keskinliklerin kıyasıya savaştığı bir meydan savaşında çarpışır gibi yaşıyorduk çünkü. Ama yüreğimizin ne kadar ince, hassas olduğunu unutuveriyorduk çoğu kez.

Biz ki, adı sevinç olan her şeye gönül verenler, güzelliğe derviş tadında bağlananlar, karıncayı incitmeyenler nasıl olur da yüreğimize sevinci unutturmaya çalışırdık? Ama unutturan biz değil, karşımızdaki düşman gerçeğiydi.

Hatırlar mısın birlikte nöbet tuttuğumuz o günü! Bizden önceki nöbetçiler nöbet yerini bırakmışlardı. İkimiz çığlık çığlığa onları aramaya koyulmuş, ama kimseleri bulamamıştık. Meğer ilk nöbetçi bizmişiz, ama bundan haberimiz yoktu. Paniğimizin yersiz olduğunu anlayınca biz de katılmıştık mekanın huzura çağıran sesine. Xabur suyunu ve birbirine kenetlenmiş dağları, her şeyi dalgalandıran baharı seyrediyor

ve o an yaşadığımız duygulara isim bulmaya çalışıyorduk. Ama adı değişmeyen bir şey vardı her duygumuzda. O da gözlerinden okunan sevincindi.

Berivan arkadaş ailenin en büyük kız çocuğuydu. Bu durum O'nda yaşından daha olgun duygu ve düşünceleri ortaya çıkarmıştı. Olgunlaşmış kişiliği ile örgüt ölçülerinden bir sentez yaratmıştı. Bu da O'nun şahsında militan gerçeğini ortaya çıkartıyordu. Yine de yaşadığı çocuksu duyguları yansıtmaktan hiçbir zaman çekinmezdi.

Kuzey'de gerillacılık yapmak için sabırsızlandığını ve eğer şehit düşmezse beş yıl sonra tekrar Güney'e döneceğini söylüyordu. Geride bıraktığı arkadaşlara olan özlemini anlatıyordu. Çoğu zaman *"heval sınırı geçtikten sonra sınırların ardında bırakacağımız yoldaşları bir daha görecek miyiz"* derdi. Ben de savaşın acı gerçeklerini bilsem de, umutla *"evet göreceğiz"* diyordum.

Berivan arkadaş Kuzey Kürdistan'ı gezmeyi ve Önderliği Amed'de görmeyi hayal eder ve bu hayallerini anlatırdı: *"Bir gün savaş ortamında düşmanın eline geçmektense ölmeyi yeğlerim. İnsanım ben de, hani ya zorlanıp da örgüte zarar verecek konuma gelirsem o zaman ne yaparım"* diyordu.

Evet O, düşmanın eline geçmedi. Çiyayê Reşkê direnişinin bir parçası oldu. Gülünce yanaklarında güller açardı Berivan'ın. Huzur verirdi gülüşü. Bir süre sonra Kuzey yolculuğumuz başladı. Berivan arkadaş rahatsızdı. Yürümek için kendini çok zorluyordu ama dizleri tutmuyordu. Ama tüm ağrılarına rağmen direniyor, yer yer dizlerine vurarak, *"neden böyle oldun, çalış artık"* diyordu.

Kuzey'e geçmiştik ve hala yerde kar vardı. Ge-

cenin zifiri karanlığında, korku nedir bilmeden, buz tutmuş karların üzerinden aşağıda O'nu neyin beklediğini düşünmeden kendini bıraktı. Orada büyük bir taşa çarpıp üzerinden uçarcasına düştü. Sadece bir çığlık yükseldi. O'nu bulduğumuzda biraz canı yanmıştı, ama bir şey olmamıştı. Bizi o zaman çok korkutmuştu ama sanki artık dizlerine söz geçirebiliyordu. Düştüğü için ağrıları daha da artmıştı ama O yine de bu yolu tamamlamak için ağrılarını bize hissettirmemeye çalışıyordu. Böylece sınırın diğer tarafına geçmiştik. Düşmanın sınırlar, tel örgüler, mayınlar ve pusularla bizden uzak kılmaya çalıştığı ülkemizin kalbine doğru ilerliyorduk.

Berivan yoldaş yaşanan tüm zorlanmalarını anlamlandırarak yaşardı. Bu kada anlam biçmese, onca tehlikeli yolu bedenine söz geçirerek aşması da mümkün olmazdı zaten. Aramızdan ilk ayrılan o oldu. Hakkari timindeki ilk şehitti. Bana bir not yazmış, ama henüz elime ulaşmayan bir not... Belki de *"bir daha birbirimizi görecek miyiz"* diyen bir not. Notunu okuyup koklamak bir özlem olarak kaldı içimde. Ama notunu okumasam da yazdıklarını hissedebiliyorum. Ve her gün kulağıma fısıldarcasına yoldaşlık, sevgi üzerine bir ömür yetecek sözler sarfediyorsun.

Evet, Berivan Çiyayê Reşkê'de kimyasal silahla şehit düşen sekiz yürekten birisiydi. Berivan umutlarını genç yüreğinde taşıyıp gözlerinde anlatandı. Berivan militandı. Zorluklara anlamlı değerleri yükleyerek, kavgasını verdiği davanın yürekli ve cesaretli bir yolcusuydu. Şahsında tüm şehitlerimize, halkımızın ve insanlığın daha onurlu, özgür bir yaşamı için onurlu yaşamanın, onurlu ölmenin tek ölçümüz olacağının sözünü veriyoruz.

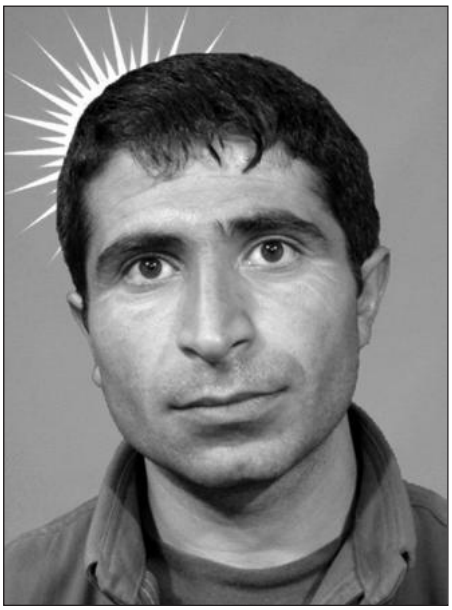
Mücadele arkadaşları

Evet, Berivan Çiyayê Reşkê'de kimyasal silahla şehit düşen sekiz yürekten birisiydi. Berivan umutlarını genç yüreğinde taşıyıp gözlerinde anlatandı. Berivan militandı. Zorluklara anlamlı değerleri yükleyerek, kavgasını verdiği davanın yürekli ve cesaretli bir yolcusuydu

Arı çocuk

Ölümün tuzaklarından onlarca kez birlikte geçmek ve hep birlikte bu kuşatmayı yırtmak hepimizde öyle bağlılıklar yaratıyor ki, kimsenin koparmaya gücü yetmez

Adı, soyadı: **Ekrem TEMEL**
Kod adı: **Devrim SETKAR**
Doğum yeri ve tarihi: **Beytüşşebap, 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993 Beytüşşebap**
fiehadet tarihi ve yeri: **14 Temmuz 2005, Çiyaye Reşke/Botan**

1994 yılının kavurucu yaz sıcağı... Yer Botan'ın en güzel ve gerilla yatağı olan Besta...

Gencecik bir çocuk 17'sinde, belki de 18'inde. Sırtında B-7 silahıyla dağlarda yürümenin çoşkusunu yaşamakta. Devrim arkadaşı ilk böyle tanıdım ve yıllarca birlikte kaldık. Dört yıl boyunca hiç ayrılmadan hep yan yana aynı gerilla ortamında yaşamı paylaştık. Yaşça büyük ve gerillada daha eski olduğum için hep bu gence içimde bir sıcaklık ve yakınlık hissettim. İlk günden başlayarak bu böyle başladı ve böyle de kaldı. Kalmaya da devam edecek.

'Keşke seni yazmak bana düşmeseydi' diye düşünüyor ve zorlanıyorum. Dört yıl boyunca hep aynı havayı, aynı hareketliliği, aynı yaşamı paylaşmak insanı birbirine çok bağlıyor. Bir de yoldaşım; öyle anlaşılıyor ki silah arkadaşlığı farklı bir arkadaşlık oluyor. Ölümün tuzaklarından onlarca kez birlikte geçmek ve hep birlikte bu kuşatmayı yırtmak hepimizde öyle bağlılıklar yaratıyor ki, kimsenin koparmaya gücü yetmez. Hele de buna sebep olan; güzel ülke Kürdistan'ın özgürlüğü ve mağdur, kimsesiz, soluğu kesilmiş Kürt halkının geleceği ise bu bağ hiç kopmayacak bir bağ olup çıkıveriyor. İster kördüğüm de, ister çelikten bir bağ ister yürekten yüreğe kurulmuş bir köprü de ama kopmaz bir bağın oluştuğu kesin.

Güzel hevalim, henüz küçük yaşlarda Kürdistan'dan sökülüp ta Çukurovalara atılmak, orada yabancı topraklarda yeşermek insana zor gelir. Ben bilirim bu duyguyu, çünkü ben de toprağımdan sökülüp gurbete atılan biriyim. Adana'da büyürse, hep biraz ezik, biraz kırılgan, biraz nazik ve yufka yürekli olur insan. Bu ezikliğin yol açtığı bir de hırçınlık eklenince Çukurova insanının Kürdistani rengine bulanmış bir emekçi çıkar karşınıza. Kim buna yol açmışsa ona öfke, hırs, belki de intikam duyguları ile bezenmiş bir asi çıkar karşınıza. Devrim heval her iki coğrafyanın isyana çağıran sesine sessiz kalmadığı için ortaokulu bitirdikten sonra liseye başlar başlamaz Kürdistan'ın güzelim dağlarında soluğu aldı. Hem de koparıldığı topraklar olan Beytüşşebap dağlarında, yani Bo-

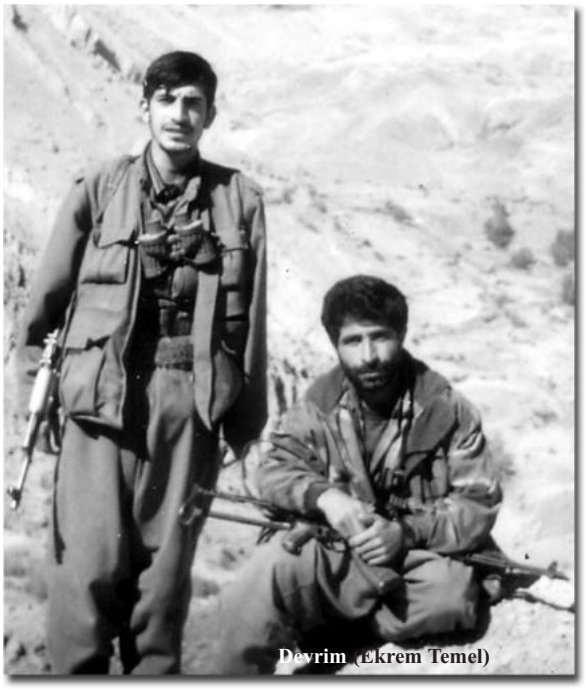
tan'da. Mezrabotan'da, ana ocağında...

1993'ten bu yana on üç yıla varan mücadele yaşamı boyunca özgürlük ateşinin dinmemesi için dağların doruklarında çocukluktan komutanlığa doğru evrilen bir yaşamın sahibi, yiğit ve arı komutan Devrim!

Seni hep çalışkan, yerinde durmayan, rahat, fedakar ve atik duruşunla arıyorum. Hatırlar mısın? 1995 yılıydı ve biz Güney Kürdistan'ın Metina alanındaydık. Hakkari'nin sert pratiğinden yeni gelmiştik. Anlayacağın oldukça zorlu bir pratiğin ardından Güney'e gelip güçlü bir eğitim ve yeniden yüklenmiş bir enerjiyle tekrardan Hakkari'ye gitmek için hazırlık yaptığımız o süre içinde de birlikteydik. Birliğimizde senin gibi çok sevecen, güzel, coşkulu on beşe yakın genç arkadaş bulunuyordu. İlk kez birliğimiz içinde bir yarışma düzenledik. Bölüğün en çalışkan, en fedakar, eğitime en iyi katılan kimdir diye...

Diğer bir anlatımla bölüğün en çok sevileni kimdir yarışması. Hatırlıyor musun, gizli oylama yapmıştık ve o yarışmanın birincisi sen seçilmiştin. Gerçi yoldaşlık hukukuna sığmayan bir şeydi yaptığımız. Çünkü biz birbirimiz için ölecek kadar sevgiyi doruklarda yaşayan insanlar topluluğu idik. Ama ne yalan söyleyeyim tüm arkadaşlar yarışmanın skorundan memnundu. Sonucun bu olacağından da emindi. Bölüğümüzün en sevileni ve sayılanı ünvanını almıştın. Belki de birbirimize söyleyemediğimiz güzel sözleri bu yarışma ile dışa vurmuştuk hepimiz.

Devrim (Ekrem Temel)

Devrim (Ekrem Temel)

Sonraki yıllarda da hep birlikte kaldık. Hakkari'yi adım adım, karış karış dolaştık. Güzelim Hakkeri'nin uçsuz bucaksız zozanlarını bu arada Faraşin'i, Berçelan'ı dolaştık. Tabii ki Çiyayê Reşke, Kırnase ve Katolarda da izimiz kalmadı değil. Hani derler ya; 'karış karış toprağına kan döktük!' biraz da öyle oldu. Nice yiğidi bu uğurda şehit verdik, birlikte gömdük. Hatırlarsın o güzelim Serhatlı Demhat'ı, o güleç yüzlü Suruçlu Brusk'u, Şoreş'i, Welat'ı, Botan'ı... Hepsi de birer fidandı...

Seni başka neyle anıyorum biliyor musun? Sağlamlığınla, yani sadakat ve verdiğin sözlerine bağlılığınla... Söz verdi-

ğinde mutlaka yerine getirdiğin eylemci duruşunla. Yapamayacağını söyleyen ancak 'yaparım' dediğinde ise, yapan kişiliğinle hepimizin belleğine yazdırdın kendini.

Bir de güzel genç yoldaşım, o narin ve kibar duruşunu tamamlayan tebessümünle anıyorum seni. Bu narinliği nerede ve nasıl öğrendiğine bir türlü anlam veremediğim o monografik yazınla. Hani biz yazardık sen de alıp temize çekerdin ya, bu hep böyleydi. Nedenini bilemiyorum, nasılını gördüm ama anlamadığım ve onun aynısı olmasa da benzerini yapmaya çalıştığım ve bir türlü beceremediğim düzenliliğine hep hayran oldum. Giyimi, kuşamı, konuşması, çalışması, eylemi, ilişkilenmesi, duruşu her şeyi ama her şeyi hakikaten bir düzen, uyum ve harmoniydin.

Devrim (Ekrem Temel)

Seni nasıl tarif edebilir insan bilemiyorum ama bana öyle geliyor ki notaların işi bu. Ama güzel yoldaşım, çocuksu gözlerinin gülüşleri eksik olmayan silah arkadaşım! Ben Beethoven ya da Mozart değilim ki seni besteleyeyim ve senfonilerle ölümsüz kılayım. Bir gün, ama mutlaka bir gün seni ve senin gibi yoldaşları ebedileştirecek yoldaşlarımın çıkacağına dair inancımı koruyorum.

Yoldaşım seni hiç de beklenmedik bir süreçte yaşanan sert ve şiddetli çatışmada kaybettik. Ağır yaralandıktan sonra barbarlığı eksilmeyen TC askerleri tarafından hunharca katledilişini unutmayacağız. Seni Botan'ın, Gabar'ında, Çırav'ında, Garısa'sında, Besta'sında, Beytüşşebab'ında, Faraşin'inde, Özalp'ında, Hakkari'sinde, Kelareş'inde ve Gürpınar'ında anacağız. Bastığın her toprağı karış karış özgürleştirmedikçe, halkımızın özlemi olan özgür günleri yaratmadıkça, biz bu yolun yolcuları olarak hep izinde yürüyeceğiz.

Senin ve sizlerin bize bıraktığı bayrağı göklerde zafer çığlıklarıyla dalgalandıracağımıza dair Kürdistan devrim şehitlerine, Kürt halkına, Başkan Apo'ya ve tüm ilerici insanlığa söz veriyoruz.

Mücadele arkadaşları

49'ların yolunda Hasan da vardı

Hasan ve yoldaşları kol kola girerek 49'ların halayına durdular. Türküsünü onlar söylediler. Bu sefer daha acıya bulanmıştı sanki ezgiler. Anlamı daha da çoğalmıştı. Ve yeni renkler, yeni çiçeklerle gelmişti bahar Çiyayê Reşkê'ye

Adı, soyadı: **Kazıklı HEVİDİ**
Kod adı: **Hasan**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin 1983**
Mücadeleye katılım tarihi: **2001 Afrin**
Şehadet tarihi ve yeri: **14 Temmuz 2005, Çiyaye Reşke**

Çiyayê Reşkê... 49'ların şehadetiyle anılan, dillere destan olan bir direniş kalesi...

Her kayalığının, her karış toprağının bir öyküsü vardır ülkemin. En az insanları kadar doğası, dağı, taşı da direngendir Kürdistan'ın. Çiyayê Reşkê en yiğit toprağıdır. 49 çiçek açar her bahar bu toprağın bağrında. Her biri ayrı bir renkte, kokuda sevdasını, umudunu tomurcuklarına salmış, bir başka yoldaşın isminde büyüyen çiçeklerle bezenir her bahar Çiyayê Reşkê. Ve her bahar anılar, acılarla yüreğimiz 49 çiçekli bir yaylaya dönüşür.

Bitmez bu kahramanların ardılları. Sürüp gider bir türkü gibi dillerde. Doğanın, toprağın, ağacın ve kayanın da dili vardır. Toprağına benzerler insanlar. Direngen ülkemin direngen çocukları ülke olur, ülke kokarlar. Kürdistani çiçekler açar yüzlerinde. Yitip gitmezler. Onlar birer yaşam çiçeği olurlar ülkemin koynunda. Bir gelenektir ülkeye benzemek. Bir de gelenektir gidenleri sahiplenmek...

İşte bu geleneğin bir koruyucusu da Hasan yoldaştı...

49'ların yolunda yalın ayak bir Hasan...

Hasan arkadaş Afrin'de dünyaya gelir. Annesi aslen Arap olan Hasan arkadaş, yurtsever bir ailede büyür. Hasan arkadaşın ailesi köyde yurtseverliği ile tanınır. Annesi Arap olmasına rağmen Kürt özgürlük mücadelesini ve gerillasını her zaman sahiplenir. Ekonomik olarak yoksul olan ailesi, zengin bir yüreğe sahiptir. Babası uzun bir süreden beri çalışmalarda olmasına rağmen, bunu yetersiz gördüğünü söyleyen bir vicdana sahipti. Yanına gittiğimizde sürekli olarak, *"keşke benim de bir çocuğum gerillada olsaydı. Çocuklarım örgüt saflarında olmadığı zaman halkın içine gittiğimde utanıyorum"* derdi.

Hasan arkadaşı gerillaya babası kendisi katmıştı. Çünkü babası; *"çocuklarım partide olmadığı için çalışmalarım yarım kalıyor"* derdi. Sözlerinin yürekten olduğunu sanki böyle anlatıyordu insanlara. Bu yüzden oğlunu kendisi katmıştı. Hasan arkadaş ismini de komşu köylerinde şehit düşen bir arkadaştan almıştı.

Hasan arkadaş gerilla içerisinde çok fazla zorlan-

madı. Çok çabuk uyum sağladı. Ne de olsa yurtseverlik ahlakını çocuk yaşta bir aile terbiyesi almıştı. Evde olduğu gibi gerillada da sessizdi. Gerilla emek, sevgi demekti ve geldiği ortamda da bunlarla büyümüştü. Bu yüzden uyumluydu. O tepeden tırnağa emekti. Pek fazla konuşmazdı, ama emeğiyle anlatırdı söylemek istediklerini.

O da diğerleri gibi Çiyayê Reşkê'de şehit düştüğünde 49'ların ışığına bir ışık eklemişti. Acaba annesinin yüreğine nasıl bir etkide bulundu bu ışık? Annesi hangi dilde ağıtlar yakıp, gözyaşı döktü acaba? Babası bu ışığı nasıl karşıladı? Acaba kendi köyünde ya da başka komşu köylerinde kaç yeni Hasan doğdu Hasan'ın yolunda?

Bir kez daha Çiyayê Reşkê türküsünün acılı ezgileri duyuluyordu sınırın öte tarafından. Çiyayê Reşkê'nin yayla kokulu çiçekleri, Afrin'in çöl ortasında yeşil bir vadi gibi ayrıcalıklı, ılık bahar rüzgarlarının estiği köylerinde bitiyordu. Orada içine öfkelerini, zulme karşı isyanlarını doldurdukları silahları ile düşmana kan kusturan direniş burada evladını bir devrim savaşçışı olarak görmek isteyen bir babanın göğsünü kabartıyordu. Orada kendi coğrafyasıın hasretini bu dağlara daha bir bağlanarak gidermeye çalışan bir devrimcinin sloganları inletiyordu dağları.

Çiyayê Reşkê 49 yerinden yaralıydı. Bu dağa geldiğinizde derin bir inilti gelirdi toprak-

tan. Her yerinden kanayan bu dağa sekiz yürek sığar mıydı bilinmez. Toprağın iniltisini güneşin sıcağı, rüzgarın ılığı, yağmurun ferahlığı söküp alamadı. Yıllardır acı çekiyordu bu toprak ve tazelenmişti göğsünde açılan sekiz yara ile. Ama taşımayı da bilirdi toprak yaralarını. Taşımayı da bilirdi genç delikanlı ve kızların gülüşlerini, umutlarını, inançlarını. Saklamayı bilirdi ve bu anılarla oradan geçenlerin yüreğini titretmeyi bilirdi bu toprak. 49 arkadaşın şehit düşmesiyle yüreklere ve tarihe yazılan Çiyayê Reşkê, bu kez sekiz arkadaşın şehadetiyle yeniden kanıyordu. Şehit Hasan ve yoldaşları kol kola girerek 49'ların halayına durdular. türküsünü onlar söylediler. Bu sefer daha acıya bulanmıştı sanki ezgiler. Anlamı daha da çoğalmıştı sanki. Ve yeni renkler, yeni çiçeklerle gelmişti bahar Çiyayê Reşkê'ye...

Şehitlerimiz yolumuzu aydınlatan ışıktır. Anıları önünde saygıyla eğiliyoruz.

Mücadele arkadaşları

Qîrîneke kûr ji dengê Çiyareşkê

Me li navenda ewran heflt gor çêkirin, yek ji wan ji bo rêhevalê nemir şehîd Huseyin bû

Adı, soyadı: **Vahit BİLİR**
Kod adı: **Hüseyin**
Doğum yeri ve tarihi:
Gürpınar/Van, 1983
Mücadeleye katılım tarihi: **1**
Ağustos 2002, Van
Şehadet tarihi ve yeri: **14**
Temmuz 2005, Çiyaye Reşke

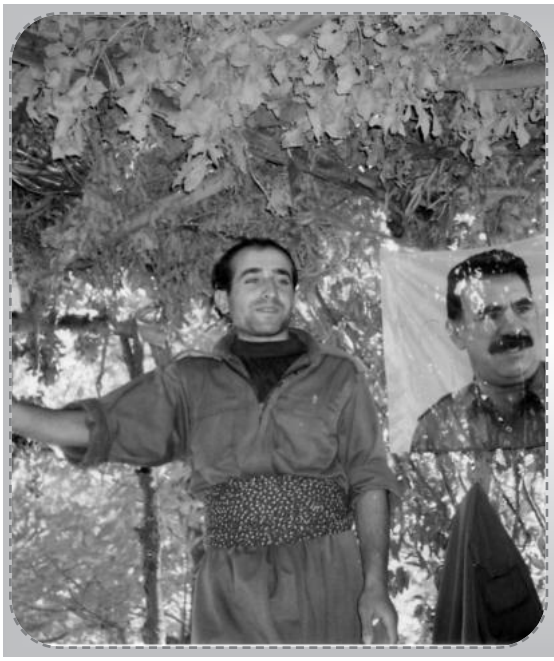
Hevalê Huseyin di sala 2002'yan de, li Xakurkê tevlî partiyê bû. Her wisa li herêma Xinêre perwerdeya şervanên nû dît, piştre tevlî tabûrên herêmê bû. Li herêma Xakurkê heya demekê ma. Di vê demê de hevalê Huseyîn digel nû jî bû tevlî her karî dibû. Her wisa sekna wî ya di nava refan de pir birûmet bû û hevalê herî paqij bû. Ji bo van nêzîkayiyên paqij herkesî jê hes dikir.

Vê sekna wî heya sala 2004'an ku derbasî herêma Bohta jî bû, dewam kir. Dema hat Bohta, digel karê pratîkî yê herî zahmet jî, mirov lê dernetanî ku zehmetiyê dibîne. Û jidil tevlî her karî dibû.

Hevalê Huseyin heta demekê li Kato û Marînos jî ma. Ji ber ku erdnîgariya Berwarsêvdinê nas nedikir, bi xwesteka xwe derbasî wê herêmê bû. Li wir heya demekê ma û peywira fermandariyê girt. Her çiqas zehmetî dikişand jî ti caran ji xwe re nekir pirsgirêk. Bi rengekî herî mûtewazî digot; "peywira we ji min re pêşniyar kirî ku hevalekî din bigire, wê baştir be." Lê dema hevalan got; tuyê vê erkê bigirî ser xwe, bê ku dudiliyan bike karê xwe jidil kir. Ew herdem bi hêza xwe bawer bû.

Herdem dixwest biçe li metrepolan çalakiyan bike. Hevalê Huseyin bi xwe ji Wanê bû û pêşniyara xwe ji bo wir kir. Heta carekê rêxistinê xweste bişîne wir. Lê ji ber hinek sedemên teknîkî nehate şandin. Wî herdem digot; *"cihê ku mirov dikare lê kar bike divê mirov li wir tevlî kar bibe. Nexwe encameke baş ji kar dibe ku neyê girtin. Ku ez li herêma xwe kar bikim, ezê baştir kar bikim. Pêwîst e ez li wan deran bim. Anko mirov li gora kar amade bike."*

Ew di tevlîbûna kar de, herdem li gora pîvanên heyîn diçû û pîvan ji bo wî esas bûn. Herdem xwe ji kêfiyetê dûr digirt û ji pîvanan nedihat xwarê. Her dem li gora rêzikê tevlî jiyan û kar dibû. Di fermiyetê de jî xwedîhelwest bû û bêtirs diçû ser şaşiyan. Bi hêza ji partiyê girtî, bi her awayî vîna şexsî tevlî ya partiyê dikir. Hevalê Huseyin dema li qada Bestayê jî bi heman nêzîkbûnê û bi pîvan tevdigeriya.

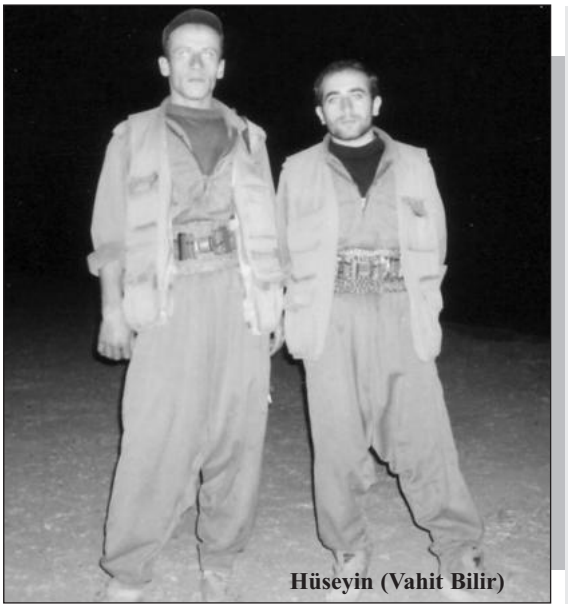

Taybetmendiyên wî yên pir balkêş hebûn. Taybetmendiya wî ya herî li pêş, mûtewazîbûna wî bû. Di her karî de xwe pêşniyar dikir. Dixwest li cem rêveberiyê bimîne. Gelek caran li rêveberiya dima. Her tim pêşniyar dikir ku di nava jiyana hevalan de, di tîman de bimîne. Ev pêşniyar pirê caran pêk dihat. Lêbelê caran jê pêk nedihat. Dema pêşniyara wî pêk nehata jî ti bandor lê nedikir. Digot; eger rêxistin pêşniyara min nepejirîne jî, ez tiştekî nabêjim.

Hevalekî gelek henekoyî bû. Bi şehîd Hesen re pir girêdayî bû, bi henekên xwe reng dida jiyanê. Herî dawî bi kêfxweşiyeke mezin çû Çiyareşkê. Me bihîst ku li Çiyareşkê şer derketiye û heşt heval şehîd ketine.

Me li navenda ewran heşt gor çêkirin, yek ji wan ji bo rêhevalê nemir Şehîd Huseyin bû.

Hevalê wî yê têkoşînê

Hüseyin (Vahit Bilir)

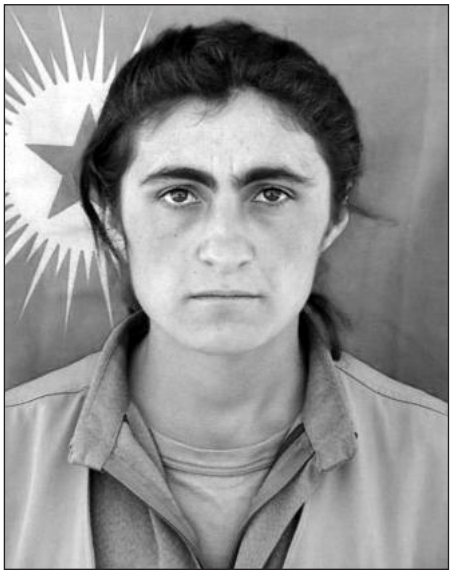
İşte ateş tuğlası ağaçlar kökleri
işte ayağımızın bukağısı
sırtımızdaki hançer
yazılmamış şiir isimsiz kapalı kitap

Erkeklerimiz var elmanın bir yarısı
biraz sabır biraz öfke biraz sarmaşık
sorusu sorulmamış yanıt boynu Pir Sultan

Ey oğul bir gün yazıcı olursan
sesini sev sevgini çoğalt yüreğini aç
onu güzel ölüyü anlat ülkemin çocuklarına

Cesurlar cennetindeki meleğim

Şimdi hangi çiçeğin renginde, hangi kuşun gökyüzünde süzülen yüreğinde anlatsam bilmem ki! Evrene romansı bakışın, şiirsel, duygu dolu kelimelerle yaşamı sevmeyi yorumlaman

Adı, soyadı: **Hacer BENEK**
Kod adı: **Raperin BOTAN**
Doğum yeri ve tarihi: **Hilal köyü/Uludere, 1982**
Mücadeleye katılım tarihi: **1996 Etruş**
Şehadet tarihi ve yeri: **14 Temmuz 2005, Çiyaye Reşke/Botan**

İnsanlar her şeyi tarif edebilir, her şeyi cisimleştirebilir, her şeyi tanımlayabilir... Ama seni tarif etmek, seni isimlendirebilmek, seni dilden dile anlatabilmek zor yoldaşım.

Şimdi hangi çiçeğin renginde, hangi kuşun gökyüzünde süzülen yüreğinde anlatsam bilmem ki! Evrene romansı bakışın, şiirsel, duygu dolu kelimelerle yaşamı sevmeyi yorumlaman...

Tarihin yeni açılan sayfalarına ismin gibi isyan edişini ve soylu direnişini, ardında bıraktığın yaralı yürekleri nasıl anlatmak gerekir...

Raperin arkadaşı ülkeye gelmeden önce ailede anlatılanlarla tanımıştım. 1996 yılında partiye katıldığında henüz on iki yaşındaydı. Evdeyken çok afacan, ele avuca sığmayan, asi bir çocukmuş. O'nu çok merak ediyordum. Ben ise 1999'da katıldım. Hep O'nu görebilme merakı içerisinde ve tanıyan tüm arkadaşlara nerede diye soruyordum. Merakımı tam dört yıl giderme fırsatım olmadı. Çünkü dağlarda yürüdüğümüz yollar bir türlü çakışmadı. Uzun ve zorlu bir yolculuğa birlikte çıkacağımızı öğrendikten sonra yaşadığım sevinç, dört yılın tüm hasretini merakını giderdi.

Raperin arkadaşı 2003 baharında Kuzey'e gideceğimiz zaman gördüm. Her ikimiz de Botan grubundaydık. Ben O'nu tanıdım, çünkü fotoğraflarını görmüştüm. Ama O beni hiç görmediği için tanımamıştı. O'nunla ilk karşılaştığımda, O mu değil mi diye bir çelişki yaşadım. Bana anlatılan Raperin çocuksu yönleri çok olan biriydi. Ama Raperin arkadaş artık büyümüştü. Ve belli bir olgunluğu vardı. Olgunluğuna bir de sessizlik eklenmişti.

Kuzey'e giderken Raperin arkadaşın timindeydim. O'nu daha çok yol sürecinde tanıdım. Yol boyunca her fırsatta sohbet ediyorduk. Bir sohbet arasında O'nun çok değiştiğini söyledim. O da *"bir militan her zaman aynı olmamalı, her gün bir yenilik peşinde olmalı"* diye yanıtladı. PKK saflarına şehit düşen Rezan yoldaşın silahını kaldırmak için gönüllü katıl-

Raperin (Hacer Benek)

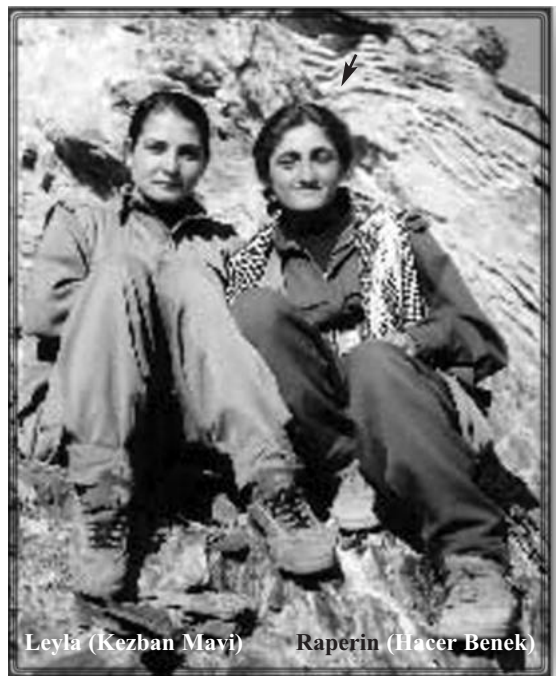
mıştı. Ve her insanın mutlaka moral değerlerinin olması gerektiğine inanırdı.

Umut yolunda ilerlediğimiz patikalarda, kah güldük, kah sustuk. Arkada kalan yoldaşlarımıza dönüp "nasıl gidiyor heval" diyerek, birbirimize destek vererek, sonunda hep hasretini çektiğimiz Botan dağlarına ulaştık.

Kato Marinos'a ulaştıktan sonra düzenlemelerimiz oldu. Tesadüf müydü ya da biri içimi mi okumuştu bilmiyorum, ama düzenlemem Raperin arkadaşın timine olmuştu. Raperin arkadaşla pratikte beraber olmak, insana ayrı bir cesaret veriyordu.

Timce Bervar Şevdine alanına gittik. Orada takım içinde yapılan düzenleme benim moralimi bozmuştu. Raperin arkadaşın timi değiştirildi ve ben de başka bir time dahil oldum. Erkek ve bayan arkadaşlar O'nun timinde yer aldıkları için çok sevinmişlerdi. Onlara göre Raperin arkadaşın timinde olmak, pratikte hiç yorulmamak anlamına geliyordu. Yaşamda sorumlu olması herkeste hayranlık uyandırıyordu. Hiçbir sorun ya da zorlanma karşısında yenik düşmüyordu. Yaşam iddiası çok güçlüydü. Bu yüzden herkes O'na şöyle derdi; *"heval sen hiç kızmaz mısın, hiç kırılmaz mısın?"*

Komutanlık tarzı kendisine özgüydü. Her şeyde öncü olmasını bilir, hiçbir zaman yapısına güvensiz yaklaşmazdı. O'nun için her şeyden önce komutanlık ölçüsü, yapısı-

Leyla (Kezban Mavi) Raperin (Hacer Benek)

na cesaret vermek ve moral kaynağı olmaktı. Ayrı bir gizemliliği vardı. Dıştan etkilenmelere açık değildi, ama içten sorgulamasını sürekli yapardı.

Gülüşünün güzelliğine gamzeleri öyle derin bir hava verirdi ki, insan hep O'nun gülmesini ve yanaklarında oluşan iki çukur gamzenin hiç kaybolmamasını isterdi. Düşmanın yoğun yönelimleri, dur durak bilmeyen operasyonları kirli yüzünü göstermişti. Her gün bir operasyon, bir çatışma haberi alıyorduk. Biz bir grup arkadaş Kato Marinos'taydık. Çiyayê Reşkê'deki arkadaşların çatışmaya girdiğini öğrendik. O gece Türk basını on arkadaşın şehit düştüğünü açıkladı. Kimse inanmadı, ama beni saran garip korku, garip ses söylenenin doğru olduğunu ve şehit düşen arkadaşlar içerisinde Raperin arkadaşın da olduğunu söylüyordu.

Daha sonra çatışmaya giren gruplarla bağlantı yapıldı. Hepsi iyi olduklarını ve düşmanın sonuç almadan geri çekilme yaptığını söylediler. Ama derin sessizlik bozulmamıştı. Çünkü Raperin arkadaşın grubundan halen bir haber yoktu. Dört gün sonra Kadir arkadaşın grubu operasyonu yarıp oradan kurtulmuştu. Onların da Raperin arkadaşın grubundan haberleri yoktu.

Operasyonu dağıtmak için arkadan vurma planları yapıldı ve bizden bir grup arkadaş eyleme gitti. Giden grupta ben de yer aldım. Kimse Raperin arkadaşın grubuna ne olduğunu bilmiyordu. Operasyon 16. gününü doldurmuştu. Arkadaşların şehit düştüklerine inanmadığımız halde misilleme eylemleri yapıyorduk. Herkes grubun kurtulacağını düşünüyordu.

Arkadaşların bulunduğu sığınak üzerinde tüm teknikleri kullanmışlardı. Arkadaşlar on altı gündür hem susuz hem de erzaksızdılar. Ama her şeye rağmen herkes Raperin arkadaşın grubu kurtaracağını düşünüyordu.

Operasyon 18. gününü doldurduğunda arkadaşlar sığınaktan çıkarak çatışmaya girmişler. Raperin ve diğer arkadaşlar son mermilerine kadar direnişi sürdürüp şehitler kervanına katılmışlardı. Çevre köylerdeki halk Raperin arkadaşın şehadetinden çok

etkilenmişti. Ben ise yüreğimin diğer yarısını kaybetmiştim ve gözlerim hep O'nu arıyordu. Şimdi Raperin silahıyla gelecek diyordum. İşte o gün yüreğimin kanamasından anladım bu umudun beni terk ettiğini. Raperin şehit düşmüştü. Bu satırları okuyanın yüreği Raperin arkadaşı tanıyanlar kadar kanamaz belki ama O'nu anlatmak bazen sağnaktan boşanırcasına bir yağmur gibi kelimelerin dökülmesi, bazen yıllarca yağmur bekleyen çorak bir toprağın bekleyişi gibi olur. Kelimeler böyle bir oyun oynar insana. Ben daha çok yağmuru bekleyen çorak topraklar gibi kelimelerde medet umuyordum ama olmadı. Gerisi bana kalsın. Zihnimin en canlı, diri, yüreğimin en temiz, el değmemiş köşesinde saklamak bana kaldı. Bu direnişi birebir yaşamak, savaşın ne olduğunu ve nasıl duygular yaşattığını ancak çıplak gözle görmek gerekir.

Sen hep yüreğimde yaşayan bir meleksin Raperin yoldaş. Anıların mücadelemize önderdir.

Mücadele arkadaşları

Raperin (Hacer Benek)

Bir şiarımız daha var. Biz diyoruz ki, PKK yaşamında ölümü öldürdük. Hangi ölümü? Kötü ölümü, bizim amacımızda ve yolumuzda olmayan ölümü. Partimiz ve şehitlerimiz için ölümü öldürdük. Bunun üzerine derin düşünen; bu gerçekliği rahat görür

Önder Apo

Abıhayat suyu içenlerdensin

O, ölümlerden yaşam yarattı.
Yaşamın gerçek anlamına
varmayı, her şeye tercih etti.
Abıhayat suyunu içmiş gibi
ölümsüzleşmeyi bildi

Adı, soyadı: **Rıfat BAYSAL**
Kod adı: **Zınar KAYA**
Doğum yeri ve tarihi: **Çatak/Van, 1984**
Mücadeleye katılım tarihi: **2001, Van**
Şehadet tarihi ve yeri: **14 Temmuz 2005, Çiyaye Reşke/Botan**

Zınar arkadaş, Kürdistan'ın dört parçasında sürgünlüğün, yoksulluğun en alasını tatmış insanların bir parça umut aradığı bir kent olan Van'dan katılmıştı. Umudun ve umutsuzluğun aynı kulvarda koştuğu bir mekandan. Aynı ülkenin ayrı sınırlar içine çekilmiş hayatlarının bir parça umutta birleştiği bir kentten. Ülkemizin acılarına, katliamlarına, yoksulluklarına ve bölünmüşlüğüne ev sahipliği yapan Van'dan...

İşte Zınar yoldaş Kürdistan'ın böyle bir şehrinden gerilla saflarına katılır. Her şey ani ve birden bire olmuştu. Ne annesinden, ne babasından, ne abisinden, ne de ablasından duymuştur özgürlük mücadelesini. Sadece bu ayrı ülkelerden geldikleri halde hepsinin gözlerinde aynı kırılganlık, birbirlerini acılarından tanıyan derin bir bakış vardı bu insanların. Aynı dili konuşmasalar da hayata aynı kırılganlıkla, aynı öfke ve yaşamını güzelleştirmeye çalıştıkları çocukları için gözlerinde biriktirdikleri aynı umutla bakıyorlardı hayata. Bu bakışların birbirine ne kadar benzediğini fark edince bunun sebebini aradı Zınar yoldaş. O arayışın çözüleceği mekanın Kürdistan dağları olduğunu anladı. Ayrı bir dünyanın insanı, ayrı bir dünyanın hayallerini ve ayrı bir dünyanın heyecanını yaşıyordu. Zınar yoldaş, savaşın tüm acımasızlığı ile yaşandığı bir yerde yaşananlara seyirci kalamazdı. Kısa bir süre sonra dünyasında şimşekler çakacaktı. Çocukken beraber oyun oynadığı çocukluk arkadaşları artık sokak serhıldanlarında birer müfreze, birer savaşçı ve birer direnişçi olmuşlardı. Çırıl çıplak bedenleriyle, donanımlı polis ve asker ordularına karşı taşlarla halk savaşına girmişlerdi. Zınar yoldaş büyüdükçe, çocuk dünyasından çıktıkça artık yaşamın gerçekliklerini fark edebiliyordu. Yaşam toz pembe değildi. İlişkileri, arkadaşlıkları ve sevgiden yoksun duygular O'nu tatmin etmiyordu. Hele bir de gençlik arayışı sarmışsa her tarafını...

Her gün yaşamın bir hücresinden bir ses; 'sen buna ait değilsin, aitliğine kavuş' diye fısıldıyordu. Ait olduğuna kavuşmak, arayışlarına cevap olmak, hayal dünyasından çıkarak, gerçekliklerle buluşmak... Ve daha birçok ses beyninde yankılanıyordu. Çocukluk

arkadaşları ile dağlara yol almıştı artık. Artık hayallerine ve umutlarına cevap olabilecek bir yaşam ortamına kavuşmuştu. Güzel bir yaşamın kucağına kendisini atmıştı. O gerçek yaşama yol almıştı. Diğeri koltuk değneği ile yürüme misali bir yaşamdı. Bu yaşamın özgürlükle alakası olamazdı. Halkına benzeyen bakışları taşıyordu artık gözbebeklerinde, bir gerilla olduktan sonra. Halkının kaderini değiştirmek için dağlara çıkan insanların yitimi gözlerine bir kırgınlık, geleceğin kutsal düşü ise hiç sönmeyen bir ışık vermişti.

Kendi gücünle yürümek... Kendi ayakları üzerinde durmak, koşmak, bazen düşsen de doğrulup hedefe yürümek. Eğer kendi ayaklarının üzerindeysen sen kendine ait olabilirsin. Sadece ve sadece kendin olabilirsin. Devrimci yaşam gerçekleriyle, yaşam kurallarıyla hiç mi hiç uyuşmayan Zınar yoldaşın eski yaşam kuralları, aslında heval adına en ilginç kuralsızlıklar tepeden tırnağa O'nu sarmıştı. Kendi kendine bir halkı kurtarmaya geldiğini biliyor ve içinden kendisine şöyle diyordu: *"Ah be Rıfat bir halkı kurtarmaya geldin. Ama seni kim kurtaracak?"*

İlk ve en önemli görev devrimciliğe kendi şahsında başlamaktı. Annesinin dizinin dibinde olan Rıfat değil, kendi ayaklarıyla yürüyen ve kendi elleriyle yaşamı yaratan bir Zınar olabilmek. Özgürlüğün ilk adımı özgücüyle özünü gürleştirmek... İlk ve en önemli görevdi O'nun önünde.

Zınar yoldaş her gün eski düzenin kişiliğinde yer edinen yönlerinin devrimci yaşamdaki etkileri ile savaşıyordu. Kendisinde bir doğuşun sancılarını yaşıyordu. Eski olanı söküp atacaktı üzerinden. Ama devrimcilik, devrimci kişilik, Apocu militan kişilik emek, çaba, sabır isterdi. İşte böyle zorlu bir ruh vardı Zınar yoldaşta. Biz sadece dıştan gözlemlediğimiz ve edebiyatımızın yettiği kadar dile getirebiliyoruz. Ama fırsat olsaydı da bir de O anlatabilseydi iç dünyasını.

O'nu Zınar'ın sözünden dinlemek daha gerçekçi ve özlü olabilirdi. Bazılarımız kendi halimizden memnun oluruz. Ama Zınar yoldaş hiçbir şeye sıradan yaklaşmadı. Ve kendisini de yeterli görmedi, kendisinden memnun olmadı. Bu yüzden iç dünyasında daha fazla bir çelişki ve çatışma yaşadı. Buna rağmen o ka-

dar moralli yaşama katılmak ise Zınar yoldaşın bir başka özelliğiydi. Kaç bin yıllık düzenin kirinden pasından kendini öyle kolay kurtarmak herkesin harcı değil. Bu yüzden toplum için yaşamanın sevdalısı, halkının yiğit evladı oldular.

İşte Zınar yoldaş da PKK'nin yaşam felsefesini kendisinde somutlaştırmak, ona göre yaşamak istiyordu. Ama kurulu düzenin kişiliğinde yarattığı tahribatları da iyi biliyordu. Bu yüzden mücadelesi büyük oldu. Kuzey alanına geçmek O'nun için çok farklı bir anlama sahipti. Kendi ayakları üzerinde yürüme savaşı veren Zınar yoldaş, düzenin kişiliğinde yarattığı tahribatlara karşı gösterdiği kararlılığı bu sefer düşmanına karşı gösterme fırsatını yakalamıştı.

Zınar yoldaş, Çiyayê Reşkê'de yaşamın ve savaşın tüm gerçekliğiyle buluştu. Çiyayê Reşke O'na son mekan ve en son selam veren bir dağdır. Çiyayê Reşkê Zınar yoldaşın şehadetine tanık bir dağ...

Çiyayê Reşkê'nin bağrına tertemiz yüreğiyle girdi. Çiyayê Reşkê'ye usulca bir selam oldu. Ve görkemli Van'a...

Özgürlüğe, halkına, insanlığa gençliğini armağan etti. Karmakarışık olmuş bir gençliği tercih etseydi, çok ucuz bir yaşamın içinde kaybolup gidebilirdi. Ama O, ölümlerden yaşam yarattı. Yaşamın gerçek anlamına varmayı, her şeye tercih etti. Abıhayat suyunu içmiş gibi ölümsüzleşmeyi bildi.

O, PKK'nin sancılarla yeniden doğurduğu taptaze bir ömür oldu. Şimdi armağan sırası bizdedir yoldaş. Bizlerin sana armağan etmemiz gereken değerlerimiz var. Sana layık olmak, 'nasıl yaşamalı' sorusuna vereceğimiz cevapta saklıdır. Yaşama anlam vermek isteyen, yaşamı sevdiğini söyleyenler, yaşama saygılı olmak isteyenler o yaşamla nasıl ve hangi kararlılıkla buluşmak istediğini de bilmelidir. Tıpkı senin gibi... Yaşama senin gibi asırlara bedel bir miras bırakabilmeli.

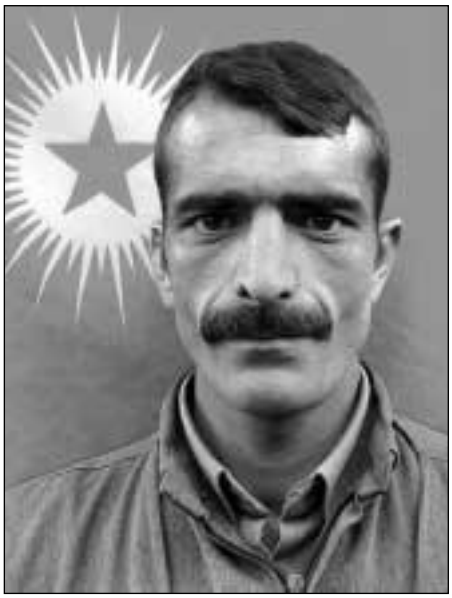
Mücadele arkadaşları

Uzun uzun ağlamak için güdülen
hasret
bazen nelere değmez
subaşından ürkütülmüş ceylanın
sekerek kaçarken ırmağa saldığı kader
sanki süzülüp kalbine gelir
Ve bilmediğim acılar
yemişine kuşların konmadığı ağaçlar
sarmaşıklar altında
Seni birazdan ay batarken anacağım
fakat unutma ki yaşamak
sonsuz bir tadla onarıyor
hırçın bir çocuğun ısırdığı elmayı

Bir gerilla pîri Azam

Sen insanın gerçeğini sevdin. Hatalarıyla, büyük yanları ile sadece insanın başaracağı şeyleri sevdin. Sen, kendisi basit, ama düşleri büyük insanın mucizesine inandın. Böyle yaşadın. Bu yüzden kelimelerim sade olsun, ama seni anlatırken bir destanın parçası haline gelecek kadar derinleşsin isterdim

Adı, soyadı: **Murat YAVUZ**
Kod adı: **Azam**
Doğum yeri ve tarihi: **Elazığ 1975**
Mücadeleye katılım tarihi: **1994 Amed**
Şehadet tarihi ve yeri: **10 Temmuz 2005, Dersim**

Dağlardaki ilk günlerimde, gerilla yoldaşlığını ilk paylaştığım fidan zarifliğinde esmer yoldaşım Azam Yoldaş!

Sana methiyeler dizmek gülünç gelir. Böyle şatafatlı şeyleri sevmezsin bilirim. Sen insanın gerçeğini sevdin. Hatalarıyla, büyük yanları ile sadece insanın başaracağı şeyleri sevdin. Sen, kendisi basit, ama düşleri büyük insanın mucizesine inandın. Böyle yaşadın. Bu yüzden kelimelerim sade olsun, ama seni anlatırken bir destanın parçası haline gelecek kadar derinleşsin isterdim. Sade ama derin olsun, ağızdan dökülür dökülmez yatağını bulan bir akış gibi ruha ulaşıp insanın içinde bir yeri usul usul kanatsın isterdim. Aleviliğin o saf, o sade, o içten yanını her an yaşayan kimse sevmez süsleri sanırım. Senin o yalın halini, o yalınlıkta hangi kalem anlatabilir ki? Ama deneyeceğim, en sade kelimeler binlerce kez duyulsa da senin hikayende başka bir tını yaratsın diye kulaklarımızda, deneyeceğim.

Anlatmak gerekir, konuşmak gerekir onca susturulmaya, unutturulmaya inat! Bazen anlatmak, dile getirmek, bazen yaşanılan mutlu anlarda mutsuzluğu dayatanlara inat gülebilmek gerekir. Hatırlamak, anlatmak kavgadır. Yaratılan bir geleneğin binlerce omuzlayanını anmak, bugün de ve yarın da yaşamak; yazılmayan tarihtir. Bu tarih, özgürlüğü yaşayanların türküsü, çığlığıdır. Ondandır anlatmam, ondandır yazmam.

Hani bir şair der ya; "Seni anlatabilmek seni..." Öyle kahpe yalana değil, güleç yüzlü, ışıl gözlü, mutlu çocuklara yarının kazanılmasında bir işaret olur diye... İşaretin zayıflığı kalemimdendir. Tarih af eyleye beni, içinde sen varsın bu tarihin o yüzden senden ayrıca af dilemiyorum yoldaş...

İlk başta ismi garip gelmişti. Neden bu ismi kullanmıştı? Merak etmiştim. Çok iddialı bir isimdi. İsminin büyük anlamına gelmesi, nasıl biri olmayı gerektirirdi? Ama tahmin ettiklerimden çok daha farklı bir cevaptı. On yılı aşkın Dersim'de, Amed'de, Erzurum'da Zilan'ın, Zekiye'nin, Mazlum'un diyarında

Azam (Murat Yavuz) Ferhat (A.Rahman Nalioğlu)

silah kuşanmak, kavga kuşanmak çok şey kazandırmıştı. Akşamüstleri yanan ateşin önünde ateşi, kıvılcımı çok farklı yansıtan gözleri durgun, ama derin bir suyu andırırdı. Öyle durgun, öyle sakin anlatırdı yaşamı...

Genç yaşına rağmen o zorlu yıllar, o zorlu yollar çok güzel yansırdı o ışıl ışıl yanan gözlerden. İsmi büyük iddialar taşıyanlar, bazen isimleri gibi olmaya özenirler. Bazen doğallıkları yiter bu uğraş içerisinde... Ama Azam yoldaş olanca sadeliği, bir bütün doğallığıyla o kadar güzel taşırdı ki bu ismi; bu isim o zarif duruşun mükemmel bir ifadesi olurdu. Hani herkes ölümsüzlüğü tartışır ya, senin ve senin gibi binlercesinin bizlerde yaşananı sen değil misin? Kim demiş Şeyh Bedrettinler, Börklüceler ve niceleri ölmüş diye? Azam ve binlerce yoldaşının zulme boyun eğmemeleri nerden geldi? Nedendir böyle büyük direniş? Son mermisine kadar direniş nasıl yaşandı? Kim öğretti onlara yaşamanın direnmek olduğunu? Kuytuluklarında ormanların, zirvelerinde dağların var olmayı kim başardı? Tarihten bugüne varlıklarını her şeye inat sürdüren Kürt'ün kavgasında onların payını görmemek, senin payını görmemek ihanettir. Gerçeğe ve yarına ihanet!

Sen ki, unutulmuş bir halkın küllerinden kendini yaratışına tam on iki yılını verdin. Gençliğini, diriliğini, umutlarını ve sevdalarını yeni yaşamın harcı yaptın. Dişinle, tırnağınla bu kavgada on iki yıl vardın. Olmak ya da olmamak... Varlık, yokluk... Özgürlük arayışında başkaları istemese de, herkes olmasa da sen vardın... Ondandı isminin Azam olması... Öyle küçük, sıradan, bahçesinde ebruli çiçekler açan evler sana göre değildi. Devrimcilik basit hayalleri değil basit insanın büyük düşlerini gerçeğe dönüştürmek değil miydi zaten? Seninle tanıştığımız günlerde de huzursuzluğun ondandı. Yapılması gereken onca şey varken, savaşmak varken, özgür yarınlar için elinde kleşinle halkların düşmanına kurşun sıkmak varken durulur muydu?

Tanıştığımız o günlerin her anına Kuzey alanına duyduğun özlem ve gideceğin anın bekleyişinin heyecanını hep yansıttın. Buydu olanca yalınlığına rağmen cıvıl cıvıl gös-

teren seni. Buydu seni tüm basitliklerin içinde düşsel kılan. Buydu bir tarihin yaratıcısı olmanın nedeni. Ve bizlere şimdi savaşmanın coşkusunu, direnmenin baş eğmez onurunu veren de böyle bir bağlılıktı. Nice kavgalara tutuşsak da, fırtınalardan geçsek de, yitirsek de seni ve senin gibi onlarcasını bize umut veren de buydu. Düşlerini gerçek yapmaya yemin etmiş bu iddia idi. Bu dağlarda tanıdığım ilk arkadaş ve komutanım Azam! Sözün sözümüzdü. O güçlü iddia bizim de yaşama, savaşma ve bedeli ne ise özgür yaşamın gözünü kırpmadan verme gerekçemizdir. O yalın, o arif duruşunla bize ve yarına büyük bir iz düştün. O izin peşindeyiz hepimiz...

Mücadele arkadaşları

Azam (Murat Yavuz)

Kaç yıl oldu görmeyeli
Kaç mevsim
Yüzüne hasret kaldığım günler
Ne çabuk büyüdü
Anımsar mısın beni
Hayalimdeki yüzün
Şimdi büyüyen çocukluğun
Hayalindeki yüzüm
Ak saçların
Güven veren dokunuşların
Yıldızlı gecelerimde huzur veren
Anadilimde yüreğime işleyen
Sevincimiz
Sevgi ve barış kokan aşklarımız
Aşklarımız sabaha da sürsün isterdim
Çocuksu özlemlerimizin
güneşi koynunda
Huzur veren dokunuşlarını
Selamlamak isterdim
Masalların düşlerimde tamamlanırdı
Ak saçlarında dilsiz bir tarih
Çocuk yüreğime anlatamadığın
gizli yaşanmışlıklar
Büyüdüm
Bir uzun yolculuk bekliyordu beni
Artık senin için bir hayal
Genç bedenlerin savaşında
Yaşama dönüşerek
Görkemli dağların yolculuğunda
Beni uzun dönüşsüz
Suçlusu masallarım olan
Adını bir türlü veremediğim
Bana yabancı gelen
İstemsiz, o kenti bırakmış
Dağlarımın tüm çiçeklerini
armağan ediyorum
Toprağa düşen masal çocuklarına
Unutma beni

Başarmak tek sözündü

Sadeliği, doğallığı, emekçiliği elden bırakmadın hiç. Bu güzellikleri yoldaşlarına dünyanın en büyük armağanı olarak verdin. Verdiğin bu armağanları yüreklerimizde saklı tutup, onu aynen aldığımız gibi temiz, lekelenmemiş, kirletilmemiş olarak koruyacağız

Adı, soyadı: **A.Rezzak SEBAT**

Kod adı: **Azad**

Doğum yeri ve tarihi: **Eruh, 1977**

Mücadeleye katılım tarihi: **1993 Eruh**

Şehadet tarihi ve yeri: **17 Temmuz 2005, Doğu Kürdistan**

Dallara yürüyen tomurcuk gibiydi yaşamın. Bahar yağmurları gibi her şeyi önüne katıp yürüyen bir akıştı katılımın. Bir sabah uyandığımızda tepemizde beliren güneşin sıcaklığı gibi ısıtırdı gülüşün içimizi. Sesin rüzgarın okşayan nefesi gibi azaltırdı yalnızlığımızı. Gözlerin akşam alacasında bizi büyüleyen güneşin kızıllığı kadar alır götürürdü bizi başka diyarlara. Seni anlatmak, her anımsadığımızda yaşamımıza yüklenmiş acı ve hüznü hatırlamak, kabuk bağlanmış yarayı kaldırıp anılarını kanayan yaramıza bir merhem gibi sürüp acımızı iyileştirmeye çalışmak da kolay olmayacak. Unutmak, alışmak kadar hatırlamak da yaramızı kanatıyor. Ama diğerleri soysuzluğa giden yolu gösterdiği için yokluğunun kanattığı yaraya anılarını merhem diye sürüyoruz unutmamak ve alışmamak için. Sen demiştin ya hani *"Acılara derman olmak, yaşamda daha pozitif ve aktif olmaktan geçecektir."* Öyle yapmaya çalışıyoruz.

Sadeliği, doğallığı, emekçiliği elden bırakmadın hiç. Bu güzellikleri yoldaşlarına dünyanın en büyük armağanı olarak verdin. Verdiğin bu armağanları yüreklerimizde saklı tutup, onu aynen aldığımız gibi temiz, lekelenmemiş, kirletilmemiş olarak koruyacağız. Gerillacılığa olan isteğini ve tutkun gibi tutunacağız yaşama. Ölümle yüzleşme sırası bize geldiğinde ardımızda bir iz bırakacağız. Bu yaşamı armağan ettiğimiz insanların mutlu gülüşlerine bakacağız uzaklardan. Çocukların şen kahkahalarını duyacağız. Bu da yetecek bize, şimdi sana yettiği gibi.

Doğu cephesine geldiğim ilk zamanlardı. Taburda sen ve az sayıda arkadaş vardı. O anıları hatırlamak bizi duygusallaştırsa da, yüzümde akıp giden gözyaşlarım seni dile getirmeme engel değildi. Taburumuzda senin mütevazı, sevecen, güler yüzlü, sıcak yaklaşımların yaşama ve yoldaşlık değerlerine bağlanmamda temel bir güç olmuştu. Seni sadece bunlar anlatmıyor elbette. Kadına karşı saygılı yaklaşımların, kadınla yoldaş olmanın erişilmesi güç sırrına ulaşma çaban halkların özgürlük düzeyinin, ka-

dın özgürlük düzeyinden geçtiğine olan inancının yaşama yansımasıydı. Belki de bir devrimcinin ulaşması gereken son sınırdı yücelmekte, bilinçte ve erdemde.

Saygın kişiliğin ile çevrende büyük sevgi çemberi oluşturmuştun. Geriliklere karşı amansız bir mücadeleciydin. Önderliğin çizgisi ve ideolojisi ile bütünleşip yaşamda canlı, fedakar, istekli, moralli katılımı esas alırdı. Düşmanın zulmüne karşı büyük bir öfke taşırdın ve aldığın her görevi zamanla yarışır gibi hızlı ve özenli bir biçimde yerine getirir, sonuç almayana dek peşini bırakmazdın hedefinin.

Berxwedan yoldaş, bütün yoldaşlarına büyük bir saygı ve sevgi ile yaklaşır, insanı anlamayı, dinlemeyi esas alırdı. Şehit Ayhan'a gelişimin üzerinden bir hafta geçmişti. Heval Azad ve üç arkadaş fırıncıydılar. Onların yanına gittim. Heval Azad hem kendinden bahsediyordu, hem de yeni gittiğim için beni tanıma amaçlı sorular soruyordu. Masum bakışlarıyla, güler yüzüyle konuşuyordu. Çukurova'da işçilik yaptığı günleri anlatıyordu. Emekçi yönünü ta başından beri almıştı demek ve bunu PKK'nin emekle örülü yaşamında üzerinde yükseldiği bir özellik haline getirmişti. Devrimimizde büyük emek veren, her günü coşkuyla yaşayan bir yoldaştı. Kürdistan'ın yeni açılım sahalarında yer almak büyük bir güç, irade ve anlam gücü gerektiriyordu.

Evet, Kuzey'den sonra artık Rojhılat alanı da bizi heyecanlandırıyor, pratik coşkusunun moralini veriyordu. Çünkü yeni bir alandı, gerillacılığın temelleri burada atılıyordu. Mücadelenin ilk günkü coşkusunu taşırmaktan sorumluydu bu alana giden arkadaşlar. Devrimin heyecanını hiç yitirmeyen, yüreklerinin süveydasında saklayan insanların işi idi bu. Heval Azad da en fazla bu çalışmaya katılım sağlayanlardan biriydi. Bu alanda düşmanın PKK militanlığını, çizgisini tanıması-

Azad (A.Rezzak Seba

nın zamanı gelmişti. Ve işte bir eylem anı idi. Azad arkadaşla birlikte eylem hazırlığını yapan grup, keşifi yapıp tabura dönmüştü. Taburda birkaç gün kalıp dinlenecek, ardından eylem yerine gideceklerdi. Eyleme gitmeden iki gün önce, cephaneci olduğu için ondan mermi istemiştim. Silahımın nişangah ayarını düzeltecektim. Mermileri verirken bana şunları söylemişti: *"Heval kendini hazırla, bir dahaki sefer beraber saldırı gurubunda yer alacağız*." Ben de tamam dedim ve oradan ayrılıp, boş bir araziye eylem heyecanı ile gidip silahımın nişangah ayarını düzeltmeye çalıştım. *"Silahımın nişangah ayarını düzeltebilir misiniz?"* dedim. Çok yoğundu, *"bu gün olmaz, içeriye gideceğim iki gün sonra dönerim. O zaman silahının ayarını düzeltiriz"* dedi. Eylemin heyecanı seni öylesine sarmıştı dikkatini dağıtacak hiçbir şeye izin vermiyordun.

Görev için dışarıya gitse tek düşündüğü şey yoldaşları idi. Mutlaka onları mutlu edecek bir şey arayıp bulur getirirdi. Başka bir gün görevden gelirken kendisiyle beraber pasta malzemesi getirmişti. Önemli bir şey olmasa da yoldaşlarını düşünerek yapılmış bir hareketin sonucuydu bu. Biz de getirdiği malzemelerle kurabiye yaptık. Daha sonra servis yapıp, sohbet içinde *'keşke moral de yapsaydık'* dedim. *"Şimdi değil de eylemden sonra taburda moral yaparız"* demişti. Şimdi daha iyi anlıyorum ki, temel kilitlendiği nokta bu eylem olmuştu. Büyük başarılar elde ettikten sonra hak edilmiş bir kutlama olmalıydı bu. Bunu nasıl düşünememiştik diye hayıflansak da boştu. Bu ancak senin duyarlılığının ayırd edeceği bir ayrıntı idi.

Eylem günü gelip çatmıştı ve biz o gün tepeciydik. Eylem saatlerine yakın nöbet sırası bana gelmişti. Doğadaki sessizliğin yerini, mermi ve havan sesleri almıştı. He-

Azad (A.Rezzak Sebat)

yecanlı bir bekleyiş vardı. Eylem sonlarına doğru bir arkadaşı yitirdiğimiz haberi bize ulaşmıştı. İlk defa bir yoldaşımın şehadet haberini alıyordum. Savaşın bu acımasız kanunu sonunda yapışmıştı yakama. Ben karmaşık duygular, sanki hiç bitmeyecek acılar içinde kıvranıyordum. Bana yaralı olduğunu söylediler. Acılarımın sadece O'nun iki gün sonra döneceği sözünün gerçekleşmesiyle derman bulacağına inanıyordum. Sabaha karşı arkadaşlar noktaya doğru geliyorlardı. Savunma grubunda olan Sarya arkadaştan bana O'nun son anlarını anlatmasını istedim. Yoğun duygularla ve hüzünlü bakışlarla bana son anılarını anlatmaya başladı:

"Eylemden önce birbirimizden 'serkeftin' diyerek ayrılmıştık. Ama eylemden önce Azad arkadaşı bir daha göremeyeceğim hissi vardı içimde. Bu ben de bir suskunluk yaratmıştı. Yanımdaki arkadaşlar ne olduğunu sorduklarında Onlara bir şey yok dedim. Ay ışığının batması ile yola koyulduk. O sırada bir arkadaşa *'sanki heval Azad bir daha dönmeyecek'* dedim." Sarya arkadaş yaşanılanları anlatırken bile Heval Azad'ın başarmaktan başka tercihi kabul etmeyen duruşu aklıma geldi.

Azad arkadaşın bu zamansız gidişi hepimizde öncesinden hissedilmiş bir duyguydu. Bazılarımız bunu ifadelendirse de, bazılarımız yüreğinin derinliklerinde yatan acıyla suskunluğa bürünmüştü.

Heval Azad içimizde büyüttüğümüz 'belki' umuduna rağmen şehit düşmüştü, Başarmıştı ya gerisi mühim değildi ona göre. Yoldaşlarının kolları arasında noktaya getirilmişti. Ama mücadelesi, inancı ile bizi kavgaya çağırıyordu. Onlar ki, şahin olup göklere çıktılar. Onlar isimsiz türkülere dize oldular. Özgür yaşama ışık saçan güneşin sevdalısı oldular. Çağlayana ses olup yankılanıyorlar. Bir ölüp bin doğuyorlar. Anıları mücadelemize önderdir.

Mücadele arkadaşları

Serçeler göçe dayanmaz bilirsin
ne özleyen bir bakış kalır
ne de sımsıcaklığın
sular donar yürek üşür
sende kalır seni yakan

Uzağı yakın et
ölüm kapımın tokmağında
ayrılığı iyi bilirim
ferhat olmayayım dağlarda

Bizim Botanımız

Kalabalığın arasında ufak tefek cüssesi ile nasıl da fark ediliyordu. O'nu bu kadar fark edilir kılan ruhunun yüzündeki izdüşümüydü. Hani nur yüzlü derler ya, işte öyleydi. Temizliği ve gençliği ile kara kışın başında baharın yağmur sularıyla duruladığı doğanın güzelliğini yansıtıyordu

Adı, soyadı: **Şekur ÖMERPUR**
Kod adı: **Botan ROJHİLAT**
Doğum yeri ve tarihi: **Xoy Urmiye, 1982**
Mücadeleye katılım tarihi: **2001 Xinere**
Şehadet tarihi ve yeri: **18 Temmuz 2005, Amed**

Hani ilk görüşte insanın kanı ısınır birine ve "daha önce karşılaşmış mıydık" diyesi gelir ya, işte böyle bir duygu yoğunluğu içinde oldu tanışmamız Botan arkadaşla. Sanki geçmişin bilmediğim bir zaman dilinde birlikte kalmıştık ve bir biçimde iz düşürmüştü hayatıma. Sanki uzun süredir haber alamadığım eski bir arkadaştı, sanki aynı kenttin sokakınlarda birlikte oyunlar oynamış, birlikte büyümüştük. Sanki hep hayatımda olan birisiydi. Halbuki gerçekte ise O'nu ilk defa görüyor, ilk defa merhabalaşıyorduk. Ama içtenliği, samimiyeti, duruşu daha önce tanışmışlık duygusu veriyordu insana. İlk gördüğümde bir sıcaklık hissetmiş, daha sonra birlikte kaldığımız süre zarfında bu sıcaklık ve arkadaşlığımız daha da pekişmiş, savaşın en ağır, en şiddetli ortamlarında sınanmıştık. Kelimelerin anlatmaya yetmeyeceği bir ruh ortaklığını yakalamıştık. Dağların doruklarında canını yanındaki yoldaşı için feda edebilecek kadar yüce bir ruh ortaklığı, arkadaşlığı kurulmuştu. Bu, bütün zorlukları büyük bir irade ile aşabilmenin, zamanın en karanlık deminde bile her zaman umutlu olmanın en güzel, en anlamlı sebeplerinden birisiydi.

Kalabalığın arasında ufak tefek cüssesi ile nasıl da fark ediliyordu. O'nu bu kadar fark edilir kılan ruhunun yüzündeki izdüşümüydü. Hani nur yüzlü derler ya, işte öyleydi. Temizliği ve gençliği ile kara kışın başında baharın yağmur sularıyla duruladığı doğanın güzelliğini yansıtıyordu.

Yaklaşık beş saatlik yorucu bir kar yürüyüşünden sonra Kaşura alanına ulaşmıştık. Soğuk hava tokat gibi iniyordu yüzümüze. Ama biz hiç üşümüyorduk, ter içinde kalmıştık yürüyüş boyunca. Kara batıp çıkmış, toprakta yürürken sarf ettiğimiz enerjinin on katını sarf etmek zorunda kalmıştık bu karlı günde. Ama zor da olsa, hiçbir şikayette bulunmayacak kadar da tanışıktık karın içinde yürümeye. Hayatımızın emekle yoğrulan parçalarından birisiydi bu yürüyüşler. Onun için nasıl yürünür, neler yapılmalı, nelere dikkat edilmeli konularında oldukça bilgi sahibiydik. Ve en önemlisi tüm mevsimlerde yaptığımız yürüyüşleri seviyorduk. Hep-

sinin kendince zorlukları olduğu kadar güzellikleri de vardı. Biz de bu güzelliklerin keyfini çıkarırdık tüm yürüyüşlerimizde. O gün de öyle yapmıştık.

Botan (Şekur Ömerpur)

Beş saatlik yürüyüşün ardından kampa ulaştığımızda, arkadaşlar okulun önünde toplanmış sohbet ediyorlardı. Adının Botan olduğunu sonradan öğreneceğim genç bir yoldaşın saf, gülen, gülünce gamzeleri beliren, insana huzur ve güven veren yüzüyle karşılaştım. Merhabalaştık orada bulunan arkadaşlarla. Herkes bir şeyler sorarken, O'nun, bu insan güzelinin öyle utangaç ve mahcup bir hali vardı ki hiç konuşmuyordu. Bir insanla iletişim kurmak için sözcüklere gerek duymayanlardandı. Zaten söylemek istedikleri oldukça yalın bir biçimde gözleriyle anlatıyordu. Arkadaşların sorularına verdiğimiz cevapları can kulağıyla dinleyenlerden birisi de O idi. Yani Botan aynı zamanda çok iyi bir dinleyiciydi.

Burası bizim yeni görev alanımızdı. Kışı burada geçirecek, baharla birlikte yine uzun yollara düşecektik. Bu kış boyu, birlikte kaldığım Botan arkadaşla birbirimizi daha iyi tanıdık. O'nun hakkında edindiğim ilk izlenimler beni yanıltmamıştı.

Botan Doğu Kürdistanlı bir arkadaştı. Düzenli, tertipli, temiz oluşundan iyi bir ortamda yetiştiği belli oluyordu. Mahcup görünümün altında son derece olgun, kararlı ve gururlu bir kişiliği vardı.

Önderliğin uluslararası komployla esaret altına alınmasından sonra dünyanın dört bir yanında Kürt halkı Önder Apo'yu sahiplenmiş ve hep bir ağızdan O'nun yanında olduklarını haykırmıştı. Bu süreçte ayağa kalkan ve Önderliği sahiplenen alanlardan birisi de Doğu Kürdistan'da yaşayan Kürt halkıydı. Botan arkadaş da özgürlük mücadelesini bu süreçte tanımış ve özgürlük mücadelesine karşı gelişen ilgiden etkilenerek gerillaya katılmıştı. Uzun bir süre Güney sahasında kalmıştı. Burada eğitim görüp belli bir tecrübe edindikten sonra Kuzey Kür-

distan'a geçme önerisini geliştirmişti.

2003 baharında önerisi kabul edilmiş ve aynı yılın yazında Amed eyaletine doğru hareket eden gruba katılmıştı. Grup Botan'a ulaştığında, kış kendini iyice hissettirmiş, yüksekler beyaza bürünmüştü. Bu süreçte düşmanın yoğun operasyonları da durmak bilmiyordu. Amed eyaletine gidecek grup mevsim koşullarından dolayı yoluna devam edemiyordu. Botan'da kalma imkanları da olmadığından, tekrar Kaşura alanına dönmek zorunda kalmışlardı.

Gruptaki her arkadaş gibi Botan arkadaşın da morali bozulmuştu. Bir an önce Amed'e geçip, oradaki pratiğe katılmak istiyordu. Öyle çok beklemişti ki Kuzey'e geçmeyi, O'nu geçici de olsa yolundan alıkoyan kış koşullarına isyan ediyordu adeta. Ama yapacak bir şey yoktu, bu kışı da Kaşura'da geçirmek zorundaydılar. Botan arkadaş gidemedikleri için her ne kadar hoşnut değilse bile, ben O'nunla bir süre daha kalacağımız, ayrılık zamanı ertelendiği için sevinmiştim. Hem kimbilir belki baharda birlikte geçerdik Kuzey eyaletlerine.

Evet Botan yoldaş, seni tanımak, tanımış olmak benim için bir ayrıcalıktı. Belki de hiç kimsede bir daha bulamayacağım o ilk görüşteki huzuru, güveni ve bahar tazeliğini sende gördüm. Dedim ya, gülünce güller açan yüzünü unutmayacağım. Hep bir tebessümle söz edeceğim senden.

Zaman akıp geçmiş ve baharla birlikte gitme zamanı da gelmişti. Yine uğurlayanların grubundaydım. 'Serkeftin' dileklerinin peş peşe sıralandığı vedalaşma töreninin ardından düştünüz yola. Bizim yüreğimizde ayrılığın acısı, sizin yüzünüzde Kuzey'e gitmenin sevinci...

Sonra şehit düştüğünün haberini aldım, ama sormadım nasıl şehit düştüğünü, soramadım. Sanki sorsam, görüşeceğimize dair söylediğimiz sözler yaylım ateşine tutulacaktı. Sanki görüşemeyeceğimizin hükmü kesilecekti. Bir gün görüşeceğimizin umudu hep mavi kalın diye sormadım yoldaş.

Hani Amed'e ulaşırsam bana bir şey olmaz diyordun? Hani çabuk şehit düşmeyecektin? Olmadı genç yoldaşım. Öyle bir düşmanımız var ki ne insanlıktan, ne barıştan, ne de güzellikten anlıyor. Kendi barbarlığının içinde boğulmuş bir düşman bizimkisi.

Bir keresinde birçok halkın özelliklerini

Botan (Şekur Ömerpur)

yansıtan bir film izlemiştim. Orada Türk devletinin yeni filizlenen çiçeklerin başını yiyen kaplumbağalara benzediği söyleniyordu. Ne kadar da doğru bir tespitti bu. Halbuki biz çiçekleri incitmemek için dikkatle atardık adımlarımızı. Biz hayatı, onun güzelliklerini korumaya çalışırken, düşman hayat adına ne varsa ateş altında tutuyordu. Düşman ne kadar barbar olursa olsun, yaşamı ne kadar katletmeye çalışırsa çalışsın vazgeçmeyecektik kendimize ait yaşamdan. Baharlarda hazanların yaşatılmasına izin vermeyecek, insana dair olan güzellikleri yaşatmaya devam edecektik inatla.

Evet Botan yoldaşım, şimdi o ufak bedeninle aramızda değilsin belki. Yaşamına kast edenler seni öldü diye tabir edebilir, ama sen o uğruna canını verdiğin özgürlüğün ve özgürlüğün yaratıcısı Önderliğimizin mücadele yolunda bir ışık, serhildana kalkmış bir halkın dilinde slogan, küçük bir çocuğun elinden panzere atılmış bir taş, senin gibi genç bir gerillanın elinde kalaşnikof oldun. Seni şehit düşürenler, yaşamının sona erdiğini sanabilirler, ama sen ebediyen genç yaşama şerefine ulaştın, yüreklerimizin sonsuzluk çağlayanı oldun.

Botan arkadaş genç, gülen yüzü ile zihinlerde, yüreklerde yer edecek, yaşayacak, bütünleşecek. Ben Botan olacağım, Botan bende, bizde olacak.

Anıları mücadelemize önderdir.

Mücadele arkadaşları

Botan (Şekur Ömerpur)

Önderlik , şehitlerin anısına bağlı olarak yaşamaktadır; onların vasiyetlerini siyasal, ideolojik ve örgütsel istem olduğunu ortaya koyan, böylece de anılarına karşılık verdiğini bilerek bugüne gelmesini sağlayan bir gerçekliktir

Önder Apo

Bitmeyen bir türkü

Gerilla ateşinin nasıl yakıldığını hayretler içinde izlemişti. İşte diyordu kendisinden önce yola çıkanlar, 'dumansız ateşin sırrı. Tanıştıralım bu gerilla ateşi.' Bu sırrı onlarla paylaşmaktan mutluydu.

Adı, soyadı: **Mehmet KARAKUŞ**
Kod adı: **Bawer AMED**
Doğum yeri ve tarihi: **Amed 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999**
Serhat
Şehadet tarihi ve yeri: **21 Temmuz 2005, Erciş/Van**

Sevda yüklü yürekler dolup taştı mı, kentler, sınırlar engel olmaktan çıkar. Yeter ki sevdasına sevda katmasını bilsin, akıntısı dinmeden ardına akıntılar alabilsin insan. Sevgisizliğe, adaletsizliğe, açlığa, sürgüne, ölüme mahkum edilmiş bu toprakların insanları dalga olup vurdular hükmü kesilmiş kentlerin kıyılarına. Önlerine dikilen tüm bentlere rağmen kendilerine yeni mecralar yaratıp daha gür akmaya başladılar ve çoğaldılar durmadan.

Direnmek, kendi yaşamını yaratmak bir kültürdü bu topraklarda. Ve nerede olurlarsa olsunlar bu kültürü canları pahasına da olsa koruyacak, boyun eğmeyeceklerdi sevgisizliğe.

İnsanlığın ilk doğuş mekanlarından Ergani'de yaşayan insanlar da bu tarihi kültürü koruyup, buna göre yaşayanlardandı. Egemenlerin bütün dayatmalarına rağmen bu kültür bir yaşam tarzı olmayı da aşmış, bu topraklarda yaşayan insanların adeta genlerine işlemişti. Yüreklerinde ve toplumsal hafızalarda yer edinen bu kıvılcım gittikçe daha da gürleşmiş ve sınırları aşmıştı. Bu sevda kıvılcımın rengini alıp şekillenenlerden birisi de Bawer arkadaştı. Bawer arkadaş büyüdüğü toprakların rengindeydi.

Sevda yüklü yüreğiyle önüne çıkarılan tüm engelleri bir volkan misali aşanlardandı. Yani hayata merhaba der demez tarafı belli olanlardan.

Bawer heval yoksul bir ailede büyür. Böyle bir aile ortamında büyümek, sistemi daha küçük yaşta sorgulamasına yol açar. Her ne kadar sistemin ne olduğunu derinliğine çözümleyebilecek, neden sorularına köklü cevaplar verebilecek yaşta ve bilinçte olmazsa da, ters giden bir şeylerin olduğunu fark edecek kadar da duyarlıdır. Sürüp giden toplumsal adaletsizlik ne yapmalı sorularını da beraberinde getirir.

Sömürgecilerin Kürt halkını açlıkla terbiye etme ve kendine bağımlı hale getirme politikası hep uygulanagelen bir politikaydı. Ama Kürt halkı bu politikaya karşı kendi benliğini korumayı bilecek kadar onurlu bir halktı. Bugüne kadar hiçbir konuda düşmana boyun eğmediği gibi, bundan sonra da kendi değer yar-

Bawer (Mehmet Karakuş)

gılarından vazgeçip boyun eğmeyecekti. Düşmanın bu politikaları halkta büyük acılara yol açsa da, acılarını onurlu yaşam tercihiyle sağaltacaktı Kürt halkı. Bu topraklarda yaşayan insanlar 7'den 70'e bu uygulamalara başkaldıracak, tarafını belirleyecekti. Zaten bu sistemin içinde başka türlü insan olarak varolabilmek mümkün değildi.

Yoksulluk içinde büyüyen Bawer arkadaş ilkokulu köyünde bitirir. Ekonomik durumlarından dolayı ailesi O'nu okula göndermek istemese de Bawer arkadaş okumaya kararlıdır ve kafasına koyduğunu yapacaktır.

Okulunu okuyabilmek için evden kaçıp, Amed şehir merkezinde oturan abisinin yanına gider. Abisinin de ekonomik durumu iyi değildir, ama buna rağmen O'nu okula yazdırır. Bawer arkadaş abisine yük olmamak için bulduğu her işte çalışmaya başlar. Okula gidebilmek için çalışmak zorundadır. Okul açıldığında da bir öğün okula gider, bir öğün de geçimini sağlamak için çalışır. Abisinin de desteğiyle hem emekle tanışır hem de liseyi bitirir. Girdiği üniversite sınavlarını da kazanıp Van 100. Yıl Üniversitesi'nde okumaya başlar.

Üniversitede matematikte birinci olur. Okuldaki başarılarından dolayı rektörlük O'nu hep yakınında tutmaya çalışsa da, O kendi gerçeğini unutmayacak ve doğru bildiğinden vazgeçmeyecektir. O, ne yapmak istediğini bilen insanlardandı.

Üniversitede okuduğu bu yıllarda yurtsever gençlik çalışmalarına aktif bir şekilde katılır. Okuldaki başarısını bu çalışmalar içerisinde de gösterir. El attığı tüm çalışmalara başarının imzanını atar. O kara gün, yani 15 Şubat 1999 tarihi, yeni bir karar aşamasının da tarihi olur. Tarafını daha gür haykırmanın, dağlara çıkmanın zamanıdır. Bu kararlılıkla üniversiteyi ve düzeni arkasında bırakıp, sekiz arkadaşıyla birlikte en yakın gerilla sahasına geçmek üzere yola çıkar. En yakın gerilla alanı Serhat eyaletidir.

Milislerle ilişkilenerek Serhat alanında bulunan arkadaşlara ulaşmaya çalışırlar. Fakat Serhat'ta kış ayları gerilla için koşulları zorlaştırdığından arkadaşların yanına bir türlü ulaşamazlar. Milislerin 'kış ayları geçsin, sonra gelin, ama şimdi geri dönün' ısrarına rağmen Bawer ve arkadaşları geri dönmemekte kararlıdır. Onlar için geriye dönüşün gemileri yakılmış, kül edilmiştir. Milisler bu gerilla adaylarının ısrarı karşısında kendi ısrarlarından vazgeçerler. Ve koşullar uygun oluncaya kadar onları yanlarında tutarlar. Mayıs ayında da Tendürek dağlarında bulunan gerilla grubuna ulaşırlar.

Bawer heval gerillalarla buluştuğunda, içinde tortulaşmış olan acılar çözülüp birer birer sevinç ve mutluluğun atomlarına dö-

nüşür. İçindekiler 28 isyanın acısıydı. Şimdi halkının tüm acılarını sağaltabilecek yerde kendisinden önce yola çıkanlarla birlikteydi. Tendürek eteklerinde, ikinci doğuşunu kahkahalar içinde gerçekleştirmişti Bawer arkadaş.

Burada gerilla ateşinin nasıl yakıldığını hayretler içinde izlemişti. İşte diyordu kendisinden önce yola çıkanlar, 'dumansız ateşin sırrı. Tanıştıralım bu gerilla ateşi.' Bu sırrı onlarla paylaşmaktan mutluydu. Gerilla ateşinin etrafında toplanan arkadaşları soru yağmuruna tutmaya başlamıştı bile. Soru sormayı seven Bawer heval, aldığı yanıtları hafızasına kaydediyordu. Daha soracağı ve öğreneceği öyle çok şey vardı ki. Bunları düşününce bile heyecanlanıyordu. Hatta daha geldiğinin ilk anlarında öğrendiklerini pratiğe geçirmek için sabırsızlanmaya başlamıştı bile. Bildiği her şey, duyguları, düşünceleri, bakışı, hatta nefes alışı bile farklılaşmıştı burada. Tek devlet, tek millet edebiyatının yapıldığı bir ülkede insanlar tek biçimde düşünmeye, tek tip yaşamaya ve neredeyse tek tip nefes almaya zorlanıyordu. Ama burada herkesin kendi rengini kattığı bambaşka bir hayat vardı. Farklılıklar zenginliktir.

Bawer arkadaş o kadar çabuk öğreniyordu ki, herkesi şaşırttığı kadar sempatik hareketleriyle de yoldaşlarının ilgisini çekiyor, sevgisini ve saygısını kazanıyordu.

Eski arkadaşlar O'ndaki ısrarı, kararlılığı, coşkuyu görünce, O'na yılların gerillası gibi yaklaşıyorlardı. 1999'da Kuzey Kürdistan'daki gerillaların meşru savunma alanlarına çekilmesiyle Bawer arkadaş da geri çekilmeye katılarak Güney Kürdistan'a gelir. Güney sahasında güçlü bir eğitime girerek, tarz ve taktikte yetkinleşir, ideolojik olarak kendini derinleştirir.

2002 yılında Kuzey Kürdistan'a yeni bir

Bawer (Mehmet Karakuş)

gerilla yürüyüşü başlayınca, Bawer heval de Erzurum eyaleti için yola çıkar. Bir buçuk aylık zorlu bir yürüyüşün ardından ilk gerilla meskeni olan Serhat'a ulaşır. Serhat'taki eski silah arkadaşlarına araya giren yılların özlemi ve yeniden kavuşmanın sevinciyle sımsıkı sarılır. Serhat O'nun ikinci doğuşunun gerçekleştiği yerdi. Dağlarıyla, karıyla, rüzgarıyla, sularıyla O'nu bağrına basmış, gerillacılığı burada öğrenmişti. İçinin zaman tünelinden ilk katıldığı günlere gider. O zamanlar öğrenmek için durmadan soru soran gerilla adayı, şimdi gerillacılığın tüm sırlarına öğrenmiş bir dosttu.

Düşman tüm yol hatlarını tuttuğu için Erzurum grubu bir süreliğine Serhat'ta beklemek zorunda kalır. Yeni görev alanları burasıymış gibi bütün çalışmalara katılırlar.

Fırsat buldukları uygun yerlerde de futbol oynarlar. Bawer arkadaşın bir futbol maçında ayağı kırılır. Öyle üzülür ki ayağının kırılmasına, ama iyileşmesini beklemekten başka yapabilecek bir şey yoktur.

Aylara yayılır ayağının iyileşmesi. İyileşir iyileşmez de Eledağ'ın Zilan vadisindeki çalışmalarda yerini alır. Burada halkın içine karışır. Samimi, dürüst ve sempatik yaklaşımlarıyla kısa bir sürede halkın sevgisini kazanır.

Kış mevsiminin bitmesiyle birlikte Bawer arkadaş yine Eladağ'a geçer. Bu süreçte 1 Haziran hamlesi başlamıştır. Tüm alanlarda 1 Haziran hamlesi temelinde eylemler gerçekleştirilir. Serhat'ta da bu hamlenin ilk eylemlerine Bawer ve arkadaşları da katılır.

Bawer ve Dijwar arkadaşlar bir görev için gittikleri İran'dan Tambat'a geçerken, düşmanın yola attığı pusuyu fark ederler. Bawer ve Dijwar arkadaş bu pusuyu iyi bir eylem için fırsat bilip tersi istikametten düşmanın üzerine giderek mevzileri vururlar. Bu eylemde düşmana kayıp verdirilir. Bu başarılı eylemden sonra geri çekilirler. Fakat operasyonun kapsamı geniş olduğundan kendilerini operasyon alanının dışına atamazlar. Operasyon alanından çıkmak isterlerken, düşmanla çatışmaya girerler. Bu çatışmada Dijwar arkadaşla birlikte direnerek şehit düşerler.

Onlar dillerden düşmeyen bir türkü oldular.

Mücadele arkadaşları

Aşkını yitiren tanrı

gözlerin ürkek

aslandan kaçan ceylan hızında

savunmasız

ele veriyor bakışların

yüzümdeki çizgileri tarıyor bir bir

saçlarını okşayan tarak dizeliğinde

sevgisine sadakatli bir komutan gibi

hiç yenilmemiş

belki nice canlar yitirmiş

nice aşklar nice duygular

bırakmış ardında

ama yine de yenilmemiş

gururlu ve mağrur

tek bana uğramış

çok kapıdan dönerken

beni bende değil

başkalarında aramalısın

yürek çarpıntılarında

ya da gözyaşlarında

o mütevazı gülüşlerimi

anlamalısın benim

çünkü bir daha olmayacağım

yaşamayacağım seni sensiz

Bawer arkadaşın şiiridir

Arayışçı

Kendini tanımlarken mücadele ile tanımlamak, onunla yaşadığını hissetmek ve varım diye haykırmak...
Öyle doluydun ki bu duygularla, mücadele ile yoğrulmuş bir hayatla

Adı, soyadı: **Yücel YORGUN**
Kod adı: **Dijwar VAN**
Doğum yeri ve tarihi: **Özalp Van, 1983**
Mücadeleye katılım tarihi: **12 Aralık 2002, Van**
Şehadet tarihi ve yeri: **21 Temmuz 2005, Erciş/Van**

Sözle ifade etmek gerekiyorsa en başta doğallık, arayış, irade ve karar demek gerekiyor sana. Kendini mücadele içerisinde bu şekilde bir ifadeye kavuşturup birey olarak bir anlam olma arayışında oldun hep. Böyle gördük, böyle tanıdık, böyle anlam veriyoruz sana ve senin gibi binlercesine.

Amacının kendisi mücadele olan bir mücadele arayışı... Çalınan, gizlenen ve çarpıtılan değerlerimizi tekrar kazanıp, her birini kendinde anlamlandırmak için sürekli bir çaba içerisinde olmak gerekiyordu. Mücadele ruhunu sürekli geliştirmek, mücadelenin kendisi olmak demekti. Ruhta yaşamak, duyguda duyumsamak, bilinçte anlamlandırmak ve bunu gerçekleştirmek...

Varoluşumuzun hem sebebi, hem sonucuydu mücadele. Kendini tanımlarken mücadele ile tanımlamak, onunla yaşadığını hissetmek ve varım diye haykırmak... Öyle doluydun ki bu duygularla, mücadele ile yoğrulmuş bir hayatla. Sen halkının, binlerce tarih yazıcısının özlem, arayış ve umutlarının bir taşıyıcısı, anlam vermeye çalışanı, duyumsayanı ve yaşayanıydın. Tüm bu anlamlar ve sorumluluklar en çok o doğal kişiliğinde ifadesini buluyordu.

Savaşın önce kendinleydi. Baskıya, sömürüye, asimilasyona olan öfken kadar insanı kendisi olmaktan çıkaran, dejenerasyona tabi tutan gerçekliğine karşıydı en büyük savaşımın. Bunu bilerek ve hissederek yaşamak, buna karşı mücadele kararı vermek ve yeni bir yaşamı yaratmanın arayışı içine girmek... İşte senin hikayenin özeti buydu Dijwar heval.

İçin bir meydan savaşı alanıydı. Kıyasıya, acımasız bir savaştı orada yaşadığın. Bir cephede çalınan, gizlenen ve çarpıtılan, diğer cephede arayan, bulan ve düzelten. İnsanın bir ortaya çıkan kişiliği vardır bir de sahip olduğu. Sen de ise ortaya çıkan sahip olduğundu. Önderlik felsefesini tanımayla birlikte kendini tanımanın, bulmanın yeni kulvarlarına doğru koştun. Kendini tarihin başlangıcından bugüne getirip duruşunla, yaşam tarzınla, kişiliğinle mücadelede sarsılmaz bir değere dönüştürüyordun. Bazen tüm olgun-

lukları kuşanmış bir çocuk, bazen de yüreğindeki çocuğu zapt edemeyen bir olgundun.

Mücadeleyle, Önderlikle tanışmış, artık düzenin verdiğini, aşıladığını, dayattığını kabul etmeyen bir arayışçı, halkının değerlerini kişiliğinde içselleştirme çabasında olan bir militandın. Artık daha umutlu ve gururluydun. Hayatında izlemen gereken yolu bulmuş ve hiç tereddüt etmeden büyük bir kararlılıkla girmiştin yola. Henüz yolun başına yeni adım attığın halde sayısız zorluklarla dolu olan bu yolun sonundaki ışığı görebilecek kadar da gerçekçiydin.

Kürt halkının mücadele tarzı, direniş ruhu ve iradi gelişimi daha farklı bir önderlik ve özgürlük hareketi ile kendini yeniden yaratıyordu. Çalınan, gizlenen ve çarpıtılan tarihe inat onurlu Kürt halkının bulunduğu her alanda yeni bir tarih yazılıyordu direnişle ve bunun mutlaka bir bedelinin olacağını bilecek kadar sınanmıştı hayatta.

Zulmün ve baskının uygulayıcıları güçlü ve saldırgandı. Sadece mazlum halkların yaşadığı toprakları işgal ve talan etmiyor, aynı zamanda insanın zihnine ve ruhuna da girerek kendine göre şekillendiriyordu. Bu durumu ne pahasına olursa olsun aşmak, yeni bir insan yaratmak ve onu yaşar kılmak gerekiyordu.

Duygularına kadar sömürge durumunda olan bir ülkede bunun farkına varmak, söze kavuşturup eyleme dönüştürmek, kurulu düzeni yıkmak, parçalamak demekti. Ve bu, mücadeleye gönül vermiş yürekli insanların işiydi. Sen de bunun bir aktivisti, yaşayanı ve geliştireni olma, kendini katarak başlama ve bunun militanı olma gerekliliğini duyumsadın, hissettin. Bu önü alınmaz duygularla da Özgürlük hareketinin saflarına adım attın. Bu adım kendini yaratmanın tavrı, kararı ve başlangıcı oluyordu.

Tabii sadece katılımın yeterli olmadığını, daha aktif, daha fazla sorumluluk ve fedakarlıkla sürekli bir katılımın gerekli olduğunu da biliyordun. Bu bilme seni arayışa, mücadeleye daha aktif sevk ediyor ve daha fazla bağlıyordu. Her yeniye atıldığında bir şeylerin eksik kaldığını hissediyordun sanki. Yarım kalan her şey acı bir tad bırakıyordu insanın hayatında. Ve her eksiği, yarımı aşmak beraberinde yepyeni şeyleri de getiriyordu. Hep yeniyi keşfetmek gerektiğine inanırdın. Her ana yeni bir şeyler sığdırma, verili olanla yetinmeme, kendi rengini katıp bir şeyler yaratma eşittir sen demekti Dijwar heval.

"Nasıl yaşamalı" sorusuna cevap arayışıydı bu mücadele. Ggeriliklerle hesaplaşma, onunla yüzleşme ve ona karşı mücadele arayışıydı. Olacaksa bir yaşam özgür ve eşit olmalıydı. Tabii bunun için en büyük, en amansız ve şiddetli savaşlara girmek gerekiyordu. Bu bir tercih değil, zorunluluktu. Ama özgürce yaşamak bizim asla vazgeçmeyeceğimiz yaşam tercihimizdi. Bunun için hiçbir zaman varolanla yetinmedik, hep nerede ne yaratılabilir diye sorarak düştük uzun yollara. Bu yollara yürümek en çok sana yakışırdı.

Güney sahasında öğreneceğini öğrenmiş, alacağını almıştın, bu nedenle de başka diyarlara doğru yola çıkman gerektiğine inanıyordun. Yeni sadece savaşla kuruluyordu, karşımızdaki düşmanın gerçekliği bundan başka yol bırakmamıştı. Bunun bilincinde

Kuzey Kürdistan'a gitmeye karar vermiştin. Önerinde ısrar etmiş ve Kuzey'e doğru yola çıkan o coşkulu grupların içindeki yerini almıştın. Bu kararla yüreğinin ve bilincinin merkezine yönelmiş, kendi renginde bir adım daha atmıştın.

Artık daha bir sorgular olmuştun duygularını. Bilince dönüştürme ihtiyacını hissediyordun hep. Çünkü savaşı sürekli kılmak, amaç doğrultusunda duyguya bilinci yerleştirmek, onunla yoğurma gereği vardı. Mücadele, militan duruş, katılım, irade ve karardı. Kararda netlik, bilinçte, duyguda, ruhta netlikti. Gerekliliği bilmek ve hissetmek onun katılım ve tutumunu yaşamakla mümkündü. Bu da sorgulayıcı, araştırmacı, katılımcı ve sorumluluk sahibi bir tavır demekti. Sen de buna denk yaşıyor ve gelişiyordun.

Kendini her koşulda eğitme bir yaşam tarzıydı. Soran, sorgulayan, kavramaya çalışan ve yaşama katılımı ile kavratandın. Hiçbir zorluk karşısında karamsarlığa ve umutsuzluğa kapılmadan mücadeleyi daha da geliştirmenin mavi arayışına girdin. Bu bir direnişçi ruhtu. Bu ruhu sürekli kılmak, yüce duygulara amaç ve hedeflere bağlamaktı. Bağlılığının düzeyi, arayış ve çaba yoğunluğundan anlaşılıyordu. Olacaksa bir yaşam özgür ve eşit olmalıydı. Bunun için de savaşmak gerekiyordu. Ve sen en büyük savaşımı verecektin.

Ne zaman savaştan söz etsek, kendini savaşın merkezi yapar *"önce kendimize yönelmeli ve savaşa buradan başlamalıyız"* derdin. Bunun için her şeyini sorguluyor ve yeniden anlamlandırmaya çalışıyordun. Sürekli bir savaş sende sürekli bir gelişime dönüşüyordu. Bunu ifade etmede zorlansak da apaçık fark ediyorduk.

Hedefe adım adım yürüyordun. Seni hedefe ulaşmaktan alıkoyacak hiçbir sınır veya engel olamazdı. Bütün engellere karşı savaşını uzun süre önce ilan etmiştin zaten.

Öğrenme, gelişme, başarıya ulaşmada hırs ve ısrarın gittikçe gelişiyordu. Birebir yaşayarak, yaşamın ve pratiğin merkezinde yer alarak gelişiyordun. Yaşam duruşun, tavır ve tutumun hep içinde olmaktı. Başka türlüsü kaçmaktı. Pratik sahaya hayatın ortasına dalmak için adımını atmıştın.

Savaş konusunda tecrübesizliklerin olsa da azmin, iraden ve kararlılığınla yaşamı güzelleştirdiğin gibi savaşta da büyük başarılara imza atacaktın.

Güzellik insanın emeğiyle bağlantılıydı ve gösterişsizdi. Tabii bir de güçlü arayışları gerektiriyordu. Arayış da amaca bağlı yürümekti. Yürümek, sürekli hareket ve mücadele etmekti. Mücadele de daha güçlü savaşmak ve kendini çoğaltmaktı. Böyle öğrenmiş, bu yüce duygularla bağlanmış, sorgulamış, böyle yaşamış ve sözleşmiştin mücadele ile. İşte böyle bir yaşam arayışı ve amansız mücadelenin ortasında tanıdık seni. Son nefesine verdiğin güne kadar buna bağlı kaldın ve bunun çabası içinde oldun. Yaşamını bu kadar anlamlı kılan, amaç doğrultusunda sarf ettiğin sonsuz çabandı. Biliyordun ki bu savaş senin ve halkının özgürlük savaşıydı.

Daha yapacağın ve başaracağın çok şey vardı biliyorum. Ama yapmak istediklerimiz yarım kalacak korkusunu da taşımadık hiç. Biliyorduk ki bayrağı devr alan arkadaşlar kaldığımız yerden devam edecekti.

Sen görevini yerine getirdin yoldaş. Görev dönüşü düşmanın pususuna fark etmişsiniz Bawer arkadaşla. Onlar sizi fark etmeden siz vurmuşsunuz onları. Ama o gün atılan aslında bir pusu değil, çıkan kapsamlı bir operasyondu. Tüm çabalarınıza rağmen çıkamamışsınız bu alanın dışında ve son merminize kadar direnip şehitler kervanına katılmışsınız. Bu kahramanlığın, direnişin üzerine söylenecek sözümüz olmazsa da elinizdeki bayrağı alıp zafere taşıyacağımızın sözünü veriyoruz. Zafere, özgür ve eşit yaşama ulaşma doğrultusunda verdiğin çabaya, bizler de savaşı daha da geliştirerek karşılık vereceğiz. Senin rengindeki inancımızın duruluğuyla zafer sözümüzü bir kez daha yineliyoruz.

Mücadele arkadaşları

Diler adı gibiydi

Şimdi bütün mevsimlerin anlamları değişmiş ve her mevsimin anlamı gittikçe çoğalıyorsa, başkaldırıdandır

Adı, soyadı: **Azad TAHİRİ**
Kod adı: **Diler**
Doğum yeri ve tarihi: **Bokan İran, 16 Temmuz 1979**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999 Şehidan**
Şehadet tarihi ve yeri: **24 Temmuz 2005, Tikera/Cudi**

Temmuz, kavurucu sıcakların toprağı yakıp geçtiği, sessiz yakarışların arşa değdiği ayın adı oluyor. Hasretliklerin yürek kaparışı. Vurgun yemiş hayatların kıpırdayışı. Yakıcı sıcakların altında uzun kuyruklar oluşturan görüşmecilerin alnında biriken ter, bedenlerine çöken yorgunluğa rağmen dimdik ayakta durmasını sağlayan inadın adı oluyor.

Öyle derin sorgulamalar içinde bulmuştuk ki kendimizi temmuz'da. Daha önce hiç bilmediğimiz, duymadığımız bir hayatın varlığını fısıldıyordu. Anlıyoruz ki her ayın dili olan, ona yaşamın nefesini üfüren olaylar, damgasını vuran yürekler vardır. Şimdi bütün mevsimlerin anlamları değişmiş ve her mevsimin anlamı gittikçe çoğalıyorsa, başkaldırıdandır.

12 Eylül deyince akla ilk gelen Diyarbakır zindanında sergilenen direnişler oluyor. Kemal, Akif, Ali, Hayri arkadaşlar temmuz'da baskılara, yok etmelere karşı baş kaldırıp ölüm orucuna yatırmışlardı bedenlerini. Bu karar, yeni bir direnişin stardını da veriyordu coğrafyamızda. Temmuz direniş oluyor ve temmuza direnişle adını yazdıranların sayısı gittikçe çoğalıyor. Hani Musa Anter bir şiirde

"Ve cellat uyandı yatağından bir gece,
Tanrım dedi bu ne zor bilmece
vurdukça çoğalıyor adamlar,
biz tükenmekteyiz öldürdükçe" diyor ya, evet biz hep çoğalanlardık. Yarınları bütün yakıcılığıyla hissedenler, hayallerini büyüten ve bunun için nefes alıp veren insanlar, çağlara damgasını vuranlar ve çoğalanlar oluyor.

Temmuz, güneşin kavuruculuğunda güçlü iradelerin ve direnişlerin yaşandığı bir ay olduğu gibi, yoldaş sıcaklığının, bağlılığının ve sarsılmazlığının en zirvede seyrettiği aydır da aynı zamanda.

Temmuzun kendi tadında yaşandığı mekanlardan birisi de dağlardı. Biz en çok Cudi'de karşılamayı sevdik temmuzu. Tüm mevsimleri bambaşka duygularla karşıladık Cudi'de. En çok da Dilerimizdi mevsimleri dolu dolu yaşayanlardan biri. En çok Cudi'de olmak, burada savaşmak istemişti. Hayallerini Zerinker'de dalgalandırmanın sabırsızlığındaydı Diler arkadaş.

O'nu nereden anlatmaya başlasam diye çok düşündüm, ama gördüm ki düşününce tutukluk yapıyor insan, O'nu yazmak için yüreğin sesine kulak vermek yetiyor. İçimdeki tüm duyguları yazamam belki, ama yazıda yarım kalanları da pratiğimde yaşayarak tamamlayacağımın sözünü veriyorum O'nu anlatmanın daha başlangıcındayken.

Diler heval 1999 yılında Şehidan alanından katılmıştı parti saflarına. Doğu Kürdistan'ın Mahabat şehrinde büyümüştü. Üniversitede sosyoloji okumuştu, fakat çevresinde gelişen olayların hiçbir kitapta izahatı yoktu. Sistem yaşam alanlarını daraltıyor, baskılar insan düşüncesinin sınırlarını aşan bir düzeye varmıştı. Diler arkadaş da bu sistem gerçekliğini ayrıntılarıyla çözmüş ve buna karşı mücadele etmek dışında bir seçeneğin olmadığını görmüştü. Diler arkadaş, sistemi reddederek katılmıştı bu kavgaya. Kısa bir süre İran'da diploması faaliyetlerini yürütmüş, ardından dağlara doğru kanatlarını çırpmıştı. Toprağa olan bağlılığı, mevcut sisteme olan karşıtlığı birçok genç gibi O'nu da ülkesinin dağlarında verilen mücadeleye çekmişti.

Dağlarda adını Diler koymuştu. Anlamı yürek, yani yaşamdı. Dağlara çıkıp mücadele etme kararıyla kendinde yaşamı, yeni bir doğuşu yaratmak istemişti. Bütün yaşamına da bu istediği ve dağlarda aldığı isim damgasını vuracaktı.

Diler arkadaş insanları çok severdi. Hümanist, sevecen, güler yüzlü bir yoldaştı. Bakışları umut doluydu. Cudi'ye sevdalı nice yürek gibi O da oraya sevdasını dokumaya gitmişti. O Cudi'de yerini bulmuş, yurt edinmişti yüksek dağları. Cudi yani cîh dît. Yaşanılabilecek bir dünyanın, kendini yeniden yaratabilecek bir meskenin adıydı Cudi.

Diler arkadaş doğaya, hayvanlara, toprağa, yani yaşama çok bağlıydı. Zorlanmış, ama bu O'nu mücadele etmekten hiçbir zaman alıkoymamıştı. Tüm zorluklara rağmen pes etmemiş ve yüreğini çelik gibi büyütmüştü. Soğukkanlı bir duruş vardı, ama bir o kadar da içten sıcak, cana yakındı.

Dağlara geldiğinden beri en büyük hayalinin Botan'a gitmek olduğunu söylerdi. Botan'a gidebilmek için çok ısrar etmiş ve nihayet gidebilmişti, ama hepimizin yüreklerinde iz bırakarak gitmişti. Yani Diler hayatımıza iz düşürenlerdi.

Botan'da gerilla olmanın aşkını yüreğine adı

gibi işlemişti. Cudi, Gabar, Besta, Kela Memê dağına tırmanın alın teriyle ıslanmalıydı. Yüreği, atalarına yaşam kaynağı olan bu yere ulaşmaya çalışan bir volkan gibiydi adeta. Cudi'nin eteklerinde görmüştü iradenin savaşımını. Cudi'nin sularında içmişti özgürlüğün tadını. Bir halkı var eden toprakların havasıyla dolduruyordu ciğerlerini. Bunun bilinciyle atıyordu adımlarını.

Özgürlüğü her nefes alışında içine çekmenin huzuru içindeydi. Bellek yitiminin bittiği, son bulduğu bu topraklarda özgür yaşamın iksirini bulmuştu. Yaşamı burada bulmuşken, burada keşfetmişken güzel adına ne varsa şimdi hangi güç O'nu koparabilirdi ki kendi topraklarından. Çok iyi biliyordu ki hiçbir güç ruhuna işlemiş bu gerçekliği koparamazdı, koparmaya çalışanlara da O izin vermeyecekti.

Henüz ayrılığın yarası kabuk bağlamamışken içimizde, henüz alışamamışken bizden ayrılışına, henüz gidişinin bir ayı bile dolmamışken, şehadet haberini aldık. İnanamadım bu kadar erken gidişine. Aldığım bu haberle donmuştum, sanki içim hayatın durduğu yerin adresiydi. Ve acı durmadan mektuplar gönderiyordu bu adrese.

Cudi'nin Tikera alanında çıkan çatışmada sana ve adına yakışır bir şekilde savaşmış ve Rızgar arkadaşlarla birlikte ölümsüzler kervanına katılmıştın. Nasıl sarsılmaz bir cesaretle savaştığınızı gururla anlatıyordu arkadaşlar. Aslında seslerine işleyen gururun tınısı sadece direnişinin değil, seni tanımanın, seninle bu dağlarda yoldaş olmanın, bir şeyler paylaşmış olmanın gururuydu aynı zamanda.

Acı sağanak yağmurlar gibi boşalsa da içime, seni tanımış olmanın aydınlığına sarılıyorum. Sen Tikera'ya yeni bir yaşamın motiflerini dokumuştun, bize olduğu gibi oraya da silinmemecesine izini düşürmüştün.

Temmuz'un bir anlamı da, adı da sen oluyorsun. Şimdi temmuzun güneşi daha çok yakıyor içimizi. Sen nasıl ki hayallerini bize emanet ettiysen, biz de seni direniş diyarı Cudi'ye emanet ediyoruz.

Sizler nasıl ki zorlu süreçlerde direnerek mücadeledeki ısrar ve bağlılığınızı ortaya koyduysanız, bizler de bu yüce kahramanlıklar karşısında en zorlu koşullarda yeniden direnme iddiamızı belirtirken, yüce yoldaşlarımızın bıraktığı bu mirasa sahip çıkma sözümüzü yineliyoruz.

Mücadele arkadaşları

Diler (Azad Tahiri)

Özgürlüğün sevdalısı

Tel örgülerle, mayın tarlalarıyla bölünüp parçalanmış ve adı bile yok sayılmış bir ülkenin insanlarıydık. Hayata kendi dilimizden bakıyor, kendi dilimizden kendimizi tanımlamaya çalışıyor, kendi dilimizden paylaşımlar yaşıyor ve kendi dilimizle yaşıyorduk

Adı, soyadı: **Ahmet BİLAL**
Kod adı: **Rızgar**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin 1976**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999 Afrin**
Şehadet tarihi ve yeri: **24 Temmuz 2005, Tikera/Cudi**

Trajedinin, dramın, kahramanlığın, gaflet ve ihanetin iç içe geçtiği toplumumuzda, Kürt insanının yaşadıkları sayfalar dolusu kitaplara konu olabilecek niteliktedir. Bir yanda ihanet ve gaflet bir yanda isyanla gelen direniş, bir zincirin iki halkası gibi insan boynuna sarılmıştır. Ve ihanet, bir yılan gibi hayatın boynunu sarıp onu nefessiz bırakırken, bundan ve insanları ihanete zorlayan düzenlerden kurtuluşun yolunu aramaya çıkan insanlar olur her yaştan. Yokluğun girdabı olan bu soysuzlaşmaya başından hayır diyen, reddeden, arayışa giren, bunun için canını ortaya koyan insanlar...

İnsan, kendisini insan olarak var eden değerleri tanıdıkça, bunları büyüttükçe ihanet ve gaflete vurulacak en büyük darbeyi de hazırlamış olur. Direniş halkasının bir neferi olmak, insanın kendisi olarak özgürlük yolunda bir adım atması demektir.

Mücadeleden, direnişten yana taraf olmak her şeyden önce kendini bilmeyi gerektirir. Tel örgülerle, mayın tarlalarıyla bölünüp parçalanmış ve adı bile yok sayılmış bir ülkenin insanlarıydık. Hayata kendi dilimizden bakıyor, kendi dilimizden kendimizi tanımlamaya çalışıyor, kendi dilimizden paylaşımlar yaşıyor ve kendi dilimizle yaşıyorduk. Henüz bebekken, bir türlü dönmeyen dilimizde kelimeleştirmeye çalıştığımız sözcükler Kürtçe idi. Dünyanın her yerinde konuşulan diller bir zenginlik, bir miras olarak değer görürken, yaşadığımız coğrafyada ise konuştuğumuz dilden dolayı öldürülüyor, işkence görüyor, sürgünlere gönderiliyorduk. Sistemin dayattığı ilk şey kendine ihanet ve yabancılaşmaydı. Buna dur demenin de tek bir adresi vardı: Direnmek.

PKK'nin bu topraklarda bir güneş gibi doğuşuyla birlikte dört parçaya bölünmüş Kürdistan'ın her yanında direnişin bayrakları dalgalanmaya başladı. PKK, direnmek demekti.

PKK'nin kuruluşu Kürdistan'ın dört parçasında coşkuyla karşılaşmış ve her yaştan insan PKK saflarına akın etmişti. Mücadele saflarına gönül vermiş, evlatlarını coşkuyla dağlara uğurlayan yerler-

Rızgar (Ahmet Bilal)

den birisi de Afrin'di. Mücadeleye gönül vermiş kahraman insanların cennet parçası yurduydu Afrin. Yüreklerine işleyen tarifsiz acılara rağmen yüzlerinde tebessümün eksik olmadığı insanların diyarı. Bütün yolların kesiştiği bir yer olmasa da, bir gün yolunuz düşerse Afrin'e, hangi kapıyı çalarsanız çalın güler bir yüzle ve şaşırıp kalacağınız bir misafirperverlikle karşılaşacağınızı görürsünüz. Dört mevsime başkaldıran zeytin ağaçlarının çevrelediği bu diyara da en çok bahar yakışır. Belki de bundandı burada yaşayan insanların yüreklerinde hep baharı yaşaması.

Baharın sağanak yağmurlarıyla ıslanan, Afrin'de büyüyüp mücadeleye gönül veren bu insanlardan birisi de gözleri ışıl ışıl parlayan Rızgar arkadaştı.

Rızgar heval 1976 yılında Afrin'de doğmuştu. Ailesinin ve büyüdüğü çevrenin yurtsever oluşu O'nun şekillenmesinde belirleyici olmuştu. Bu çevrede büyümüş olmanın en önemli yanı, ne istediğini bilmekti.

Rızgar heval kendi halkının davasına inanmış ve sınırları inancının ısısında eriten, reddeden nice arkadaşlarımızdan biriydi. Henüz çocukken büyüklerin gözündeki acılığı görmüştü. Sonra onların iç çekişlerine şahitlik etmişti. Bir zamanlar kendilerinin bir parçası olan, ama şimdi uzak olarak tarif edilen o yerlere baktıklarında bambaşka bir çağa gider gibiydiler. Biraz daha büyüdüğünde gördü ki aslında onlara masal diye anlatılanlar topraklarının nasıl bölündüğünün, tel örgülerin nasıl köylerinin ortasından geçtiğinin, aynı evin üyelerinin bir kısmının nasıl tel örgülerin diğer tarafında kaldığının gerçek hikayesiydi. Ağıtlar yükselirmiş çekilen tel örgülerin her iki yakasında. Ama kimse duymamış seslerini, kimse yüreklerinde kopan fırtınalara yüzünü dönmemiş. Ama unutmamışlar o gün topraklarının bölünmesini. Çocuklarını büyütürken anlattıkları en bildik hikayeler bunlardı. Onlar masallarla çocuklarını uyutamayacak kadar acımasız bir gerçekliğin içindeydiler. Ve emekleriyle yoğurdukları kendi topraklarında yaşamalarına rağmen özlem doluydular. Rızgar arkadaş da bu hikayelerin gerçekliğini öğrendikten sonra özlemin denizinde bulmuştu kendisini. İlk reddi sınırlarıydı Rızgar'ın. Sınırları kabul etmek demek kendine yabancılaşmayla eşdeğerdeydi.

Bunu bilmenin yetmediğini anladığında da mücadele saflarındaki yerini almıştı. Uzun süre Güneybatı Kürdistan'daki çalışmalarda yer aldıktan sonra 1999 yılında Önderliğin esaretiyle sonuçlanan uluslararası komplonun ardından şehirler dar gelir yüreğindeki öfkeye. Tek yer vardır öfkesini haykıracağı, dünyaya kafa tutacağı; dağlar. Ve 1999 yılında Kürdistan'ın diğer parçalarından olduğu gibi Güneybatı Kürdistan'dan da gençler dağlara akın eder. Rızgar arkadaş da dağlara akan bu büyük grupların içindeki yerini alır.

Rızgar, yaşananları, haksızlıkları, baskıyı, adaletsizliği kabul etmeyen deli bir fişekti. Hem toplumsal yaşam içerisinde hem de mücadele içerisinde edindiği bilinçle gerçek adanmışlığı yaşamış nice yoldaşlarımızdandı.

Rızgar arkadaş Güney'de belli bir süre kaldıktan sonra Cudi'ye geçer. Cudi yaşatılanların hesabını daha güçlü soracağı sahadır. Cudi, Nuh'un yurtsuzluğuna yurt olmuş yüksek dağlar ve derin vadiler. Kendi adında saklı olan sırrı yüzyıllardır insanlığa anlatan yeniden dirilişin diyarı. Geyiklerin asi meskeni. Ve verili düzeni kabul etmeyen Kürt'ün dirilişine, direnişine hem sahiplik hem de şahitlik eden topraklar.

Rızgar arkadaş da Cudi'nin sırrına ortak olan yüreklerden birisi olarak buna denk bir yaşamın ve savaşın sahibi oldu. Rızgar arkadaş Cudi'nin yaşama bağlılığı ve inadıyla doluydu. Gözlerinde gecenin zifiri karanlığına inat bir parıltı vardı. O'nun sadece yüzünde değil, bakışlarında da hep bir tebessüm olurdu.

Rızgar arkadaş bulunduğu tüm sahalarda sorumluluklarını eksiksiz yerine getirmiş, cevap olmayı başaran insanlardan biriydi. Üzerine düşen görevleri yerine getirirken, sadece kendisine verilenlerle yetinmez, daha fazlasını yapar ve bütün arkadaşların yardımına koşardı.

Karanlıklar uğramazdı O'nun dünyasına. Bir kez daha anlıyoruz ki ateşin sırrını keşfetme yolunda yürüyenlerin yoluna karanlıkların hükmü geçemez. İşte Rızgar'ın gözündeki o gülüşün sırrı da buydu.

O, aydınlığı Apoculuğun sırrında keşfetmiş ve damla damla yüreğine işlemiştir. Düşleriyle sınırsız bir yaşama özlem duymuş, bu özlemle dağlara koşmuş ve başkaldırı diyarı olarak Cudi'yi seçmişti.

Cudi'nin Tikera alanında çıkan çatışmada Diler arkadaşla birlikte Cudi'ye ve kendilerine yaraşır bir direnişin sahibi oldular. Söz vermişlerdi tel örgüleri kaldıracaklarına, işte direnişin doruğa çıktığı o çatışmada Silopi ovasının bir adım daha sınırsızlığa yaklaştığını gördüler ve yapmak istediklerini yapmış olmanın huzuru ile yeni yaşamın bir merhabası oldular.

Uzun bir hikayenin anlatımıdır onlar. En önemlisi ruhumuzun birer parçasıdırlar. Onlar bizdendi ve hep bizden birileri olacaklar. Hep özleyeceğimiz ve nereye giderse k gidelim beraberimizde götüreceğimiz.

Yeni bir gün doğuyor Cudi'nin zirvesinde ve sabahın yeli Rızgar ve Diler'i fısıldıyor kulaklarımıza. Selamınızı tüm sabahların şafağında almaya ve tüm zamanlarımızda bununla yürümeye devam edeceğiz.

Mücadele arkadaşları

Rızgar (Ahmet Bilal)

Düşlerinle sınırsız bir deryasın
Gülümseyişin ile
sevgi yumağını dağıtansın
Kanadı yaralı özgürlük tutkusunun
Mahzun bakışlarınla bir umutsun
Toprağa serpilen tohum tanesisin
Dalında yetişen verim kaynağısın
Yeryüzüne düşen çiğ tanesisin
Dillerde söylenen bir türküsün
Güneş ışınları altında kurulansın
Özgürlük zincirinin anahtarısın
Sen ki dağ yollarında özgürlük
Sevdasısın

Sevgili yoldaşım ve abime

Bütün ayrılıklara inat, çocuk hayallerim kokan abim Enver'i, hevalim Şiyar'ı raxtlı, silahlı görme umuduyla düştüm yollara

Adı, soyadı: **Enver ALATAŞ**
Kod adı: **Şiyar**
Doğum yeri ve tarihi: **Tatvan 1980**
Mücadeleye katılım tarihi: **2002**
Serhat
Şehadet tarihi ve yeri: **Temmuz 2005, Kelareş/İran**

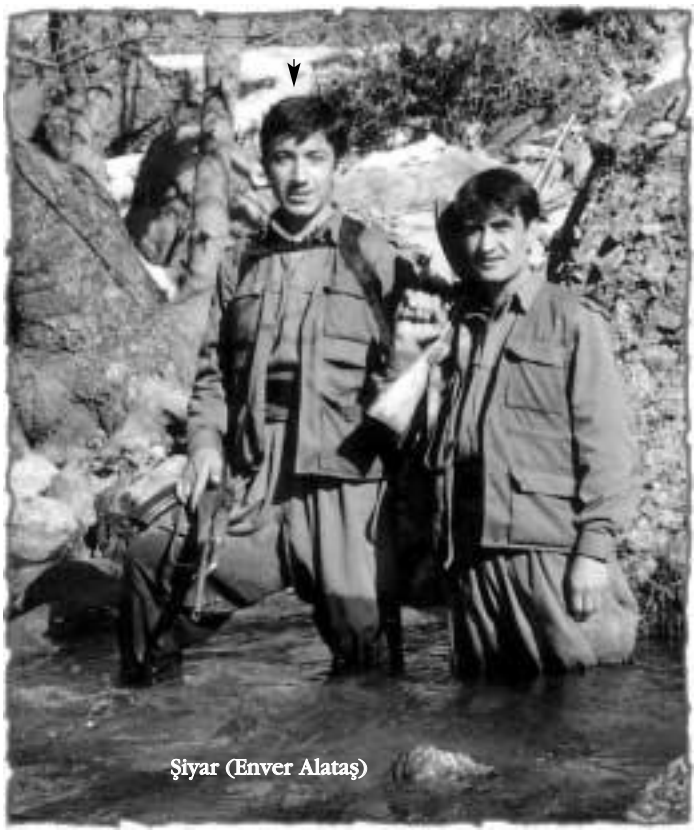
Dolu yüreğime sığınarak ilk yolculuğa karar verdim. Çocukluğumuzda yarım bırakılmış oyunlarımızı tamamlamak, dolu dolu gülmek, dolu dolu bir birliktenliği devrimciliğe sığdırmak için düştüm yollara. Tepe, vadi demeden, yorgunluğa aldırmadan yarım kalan çocukluk oyunlarımızı tamamlamak üzere dağ sevdalısı bir delikanlının sevdasına kapılarak yürüdüm.

Yorgun düştüğüm gece yürüyüşlerinde elimden tutan, bir an olsun yanımdan ayrılmayan hep O idi. Nokta nerede kaldı söylemlerimize öncü arkadaşların 'bu önümüzdeki tepenin ardında' demesiyle bu tepe olmazsa, diğer tepede karşılaşacağım heyecanına kapılıyordum. Sanki ilk varacağım gerilla noktasında O'nu görecektim. Bu heyecan yorgun düşmüş bedenime güç veriyordu. Yol boyunca düşmanın her türlü saldırısına ve acımasızlığına rağmen inatla hep kavuşma umuduyla yürüdüm. Ortasında kaldığımız hiçbir operasyon, girdiğimiz hiçbir pusu, gecenin sessizliğini bölen hiçbir ağır silah sesi, sağımıza solumuza düşen, üzerimizden vızır vızır geçen havan topları, kobraları, uçakları vazgeçiremedi bizi bir ömre bedel bu yolculuktan. Tek hissettiğim bir şey vardı; O'nu görecek ve yılların hasretiyle sarılacaktım. Zaten bütün ağırlığıyla yüklenen düşmanın da unuttuğu bir gerçek vardı: Umut... Ve umudumuz da acılarımız kadar yakıcı ve el değmemiş saflıktaydı.

Her acı kıvranışta yüreğimize damla damla umut akarken, yaramazlıklarla dolu çocukluğumuza uzanıyordu hayallerim. Ama ortada hayallerimi çalan bir hırsız vardı. O hırsız, ayrılıktı ve hayatın her yerindeydi. Onu yenen ve boşa çıkaran tek güç ise kavuşabilme umuduydu. Öyleyse onu ben de yenecektim.

Ayrılık çocukluk hayallerimin katili olmaya çalışırken, ben onlara daha sıkı sarıldım. Çocukluğumun tertemiz hayallerini vermeyecektim ona. Ben hayallerime sarıldıkça, ayrılık içimin demir parmaklıklarının ardında bir mahkum oluyordu. Zaten yıllar önce ayrılığa müebbet ceza verip çıkarmıştım hayatımdan.

Ayrılığın çarkı yüreğimin zindanında dirhem dir-

Şiyar (Enver Alataş)

hem erirken, özlem dolu heybemi sırtladığım gibi Dersim dağlarına gittim. O'nu arayışımın başlangıç noktasıydı Dersim. O'nu orada bulamazsam Kürdistan'ın diğer dağlarının yolunu tutacak kadar, önüme çıkacak engelleri bir çırpıda aşacak kadar ve bitmek nedir bilmeyen yolların uzunluğundan korkmayacak kadar özlem doluydum, kararlıydım. O'nu görünceye kadar arayacaktım. Hayallerimin bir parçası O'ndaydı ve parçalarımı bir araya getirmek için O'nu bulmalıydım. Çocukluk kokan günlerimin hatırasına bir kere de olsa görmeliydim O'nu.

Bütün ayrılıklara inat, çocuk hayallerim kokan abim Enver'i, hevalim Şiyar'ı raxtlı, silahlı görme umuduyla düştüm yollara.

Bir kardeşi, bir hevali olarak gerçekten O'nu nasıl anlatmam gerektiğin bilmiyorum. Bir şehidi nasıl tanımlamalı diye çok düşündüm. Değil abimi, şehidi anlatabilmek başlı başına zorlu bir çaba. Ama ne olursa olsun onları, bu devrimi yaratanları zorlansak da anlatmalıyız. Bunu O'nu ararken kat ettiğim yollarda öğrendim.

Evimiz, Tatvan'ın en güzel dağ eteklerinden birinde kuruluydu. Taşla örülü olan evimiz, Van gölünün serin havasıyla dolup taşar, tatlı bir huzur doldururdu içimize. Bir de çok güzel bir bahçesi vardı. Bahçemizdeki meyve ağaçlarının kalıcı başkanlığını ceviz ağaçları yapardı, çünkü çoğunluk onlara aitti. Şiyar arkadaşla çocukluğumuzu burada geçirdik. Her sabah Sipanê Xelatê'nin ardından yükselen güneşin aydınlığıyla güne merhaba der, uyanır uyanmaz bugün hangi ağaca tırmanacağımızın planlamasını yapmaya başlardık. O ağaçların tepesinden dağları seyretmeyi severdi. O öyle dağlara dalarken ben de O'nun bu dalgınlığına bakar, takılırdım.

O, taşlarla örülü evimizde, 1980 yılının güneşli bir bahar günü yaşama merhaba demişti. Annem ismi Enver olsun demişti ve öyle kalmıştı. Neden bu ismi taktıklarının hikayesini ise hiç sormadım. Kimlikteki ismi Enver olsa da, biz yine kendi bildiğimiz dilde O'na Ene derdik. İsimleri istediği gibi kısaltma Kürdistan'da bir gelenek gibidir. Bizim evde de herkes en çok Ene'yi severdi.

Çocukluk yıllarımızda birlikte oyun oynadığımız dönemler kadar kavgalı dönemlerimiz de çoktu. Ya, önce ben tırmanacağım ya da bu oyuncak benim kavgasına girerdik. Ne kadar sesli ağlasam sanki benim dediğim olacakmış gibi avazım çıktığı kadar sesli ağlardım. Ben ve diğer kardeşlerim ne yaparsak yapalım hiçbir ağlama numaramız tutmazdı. Kendisi inanmadığı sürece bir başkasının sözüne kulak asmaz, kimseye boyun eğmezdi.

O'nun içindeki dünya bizimkinden farklıydı. Bize ağaçlara tırmanmak yeterken, o

ağaçların en tepesinden dağları seyretmeye severdi. Bizim için her şey oynadığımız oyunun bir parçasıyken, O'nun için her oyun hayallerin bir parça daha büyütülmesiydi.

Çocukken çok hareketli, deli dolu, yaşamda atılgan biri olması, ailenin ve çevrenin bütün dikkatlerini üstünde toplamıştı. Bu çocukta bir şey var diyordu herkes. Evet bir şeyler vardı ve bunun ne olduğunu zaman gösterecekti herkese. Çocukluğu o kadar afacanlıklarla doluydu ki, annem O'na, *"oğlum sen hiçbir zaman damat olamayacaksın, senin sonun ya zindanda ya da dağlarda olacak"* derdi. Dedim ya, O çocukken de farklıydı bizden.

Demhat (İsmet Öğet) Şiyar (Enver Alataş)

Ne zaman fırsat bulsa dağlara çıkardı. Oturduğumuz yerin dağın eteğinde olması O'na yetmiyordu. Zirvelerine çıkmak istiyordu dağların. Belki de bunun için yaşam enerjisi tükenmek nedir bilmiyordu.

Bahçemizin orta yerinde koca bir ceviz ağacı vardı. Ona tırmanmanın yolunu kolaylaştırmak için kendine bir merdiven yapmıştı. Merdiven ile işi bitince bir tarafa iterdi. Çünkü O, ağaçtan atlayarak inmeyi seviyordu. Atlamaması yönünde yapılan bütün ikazlara rağmen o yapmayı sevdiği şeyden vazgeçmeyecekti.

Hiç unutmam, daha çocuk yaşta olmasına rağmen annem dağlara çıkacağını sezmişti sanki. Bunun için de dağlara çıkmasını kesin bir dille yasaklamıştı. Dağlara çıkmazsa, oradan koşa koşa inmezse sessizliğe gömülüyordu. Dağlara çıkamayacağını anlayınca, yasakları parçalamak için bir gün koşarak elektrik direğine tırmanıp dağları izlemeye kalkmıştı. Direğin tepesine ulaştığı gibi elektrik çarpmış ve yüzüstü yere düşmüştü. Ölümden dönmüştü, ama yine de dağlara gitmekten, yükseklere çıkıp dağları izlemekten vazgeçmemişti. Dağlarda O'nu çeken bir güç vardı. Sanki dağların ardından çıkıp gelecek birilerini bekliyordu. Çocukluk yıllarımız O'nun hayallerinin, bizim de O'nun peşinden koşmamızla geçiyordu.

Kürtlük kokan bu topraklar yeniden karanlık bir girdabın içine sürüklenmeye çalışılıyordu. Devlet bir kez daha faili meçhul cinayetlerle, köy yakmalarla, dağları sarsan silah sesleriyle çocukluğumuzun yüz hatlarını değiştirmişti. Her mermi sesinde, yükseklere tırmanıp neler olduğuna bakardık. Bir gün yine böyle bir merakla gittiğimiz o yükseklerden köye doğru gelirken, köyümüzün hemen yanındaki derenin kenarına kazılan bir çukurda amcamızın parçalanan cesediyle karşılaştık. Kafasını gövdesinden ayırmışlardı. Şok geçirmiştik. Bir adım atacak durumda değildik. Bu, çocukluğumuzun en acımasız ve en korkunç hatırası olarak hep kalacak. O günden sonra gerillaların yürüttüğü mücadeleyi daha iyi tanımaya başladık ve bağlandık.

Bu cinayetleri, dağlarda konumlanan geril-

la ile başa çıkamayan rejim kölelerinin yaptığını zamanla anladık. Şiyar'ın bu yıllarda mücadeleye ilgisi gelişti. Düşman baskılarından dolayı yaşadığımız acılar hep çoğalıyordu. O dönemde O'nu hep tek başına çimenlere uzanmış, gökyüzünü seyrederken görürdüm. Yaşadıkları çocukluk dönemlerinde olduğu gibi yine yüz hatlarına yansırdı. Karar verme aşamasına geldiği adeta yüzünden, bakışlarından okunuyordu.

1998 yılı ile birlikte dağ sevdası, mücadeledeki kararlılığımız yüreğimizdeki acıyı bir parça da olsa yenmişti. Acılara göğüs germenin yolunun mücadeleden geçtiğini anlamıştık.

Şiyar bu süreçte mücadelenin yollarını aradı. Gençlik kollarında çalışmaya başladı. 1999 yılında Önderliğin esaretiyle birlikte gelişen serhildanlarda gözaltına alındık. Ben kısa bir sürede bırakılmıştım. Şiyar ise bir hafta boyunca işkenceye tabi tutulduktan sonra serbest bırakılmıştı.

Önderliğin esaretinin ardından kararını sevdalandığı dağlara çıkmaktan yana verdi. Fakat yapmak istedikleriyle ilgili telefonda açık konuştuğu için tekrar tutuklandı. Bu sefer bir hafta sonra değil, tam dört yıl sonra çıktı cezaevinden. Çıktıktan sonra düşmanın durmak nedir bilmeyen baskılarından dolayı iki ay bile evde kalamadı. Genelde dışarılarda bir yerlerde kalırdı.

Bir gün O'nun peşine takıldım. Birlikte pastaneye gidip kocaman bir pastayı birlikte bitirmiştik. Bu bizim veda pastamızdı.

Yine bir gün O'nu görmeye gittiğimde, başıma kırmızı bir puşi bağlamıştım. O'nu başımdan aldı ve *"sana gelin olmak yakışıyor mu, sen asker olacaksın"* dedi. Sonra anlaşma yaptık. O'nun bütün hazırlıklarını ben üstlenecektim.

Dağa gitmeden bir gün önce, O'na ayakkabı, cep telefonu, çanta vb eşyaları hazırlamış olmanın gönül rahatlığı içinde sabaha kadar oturup sohbet etmiştik. Biz sadece kardeş değildik, aynı zamanda iyi birer arkadaş ve dosttuk. Bu nedenle yaşadığımız şeyleri birbirimizden gizlemezdik. Sevdiği arkadaşına hitaben yazdığı bir şiiri bana vermişti o gün. *"Sevgi de ateşten gömleği giymek gibidir"* diyordu şiirin bir yerinde. Sabah vedalaşıp işe gitmiştim. Evet döndüğümde babam boynuma sarıla-

sarmaladı Vedalaşırken, *"ben şimdi gideceğim, sen sonra gelirsin dağlarda buluşup birlikte resim çekeriz"* demişti. Ben de bir yıl sonra gidecektim. Ama içinde bulunduğum koşullardan dolayı anlaşmayı zamanında uygulayamamıştım. O zaman gelememiş de olsam verdiğim bir söz ve tamamlanmayı bekleyen hayallerim vardı İşte onlar için geç de olsa çıkıp geldim. Yürüdüğüm bütün yollarda cebimde taşıdığım resmini gösterdim arkadaşlara, ulaştığımız her noktada O'nu göreceğimin umuduyla bakındım etrafıma. Gören olmamıştı seni, tanıyan da yoktu, ama olsun diyordum kendi kendime, O'nu bulacağım.

O'nu göremedim, bunun nasıl tarifsiz acılar yarattığını anlatacak kelimem yok. Şehadet haberini Kaşura'da aldım. Nasıl anlatmalı bilmiyorum, ama umutlarımın üzeri sanki kara bulutlarla çevrildi. İnanmak istemiyordum. O atılgan, dur durak bilmeyen Şiyar hevalim beni bırakıp gidemezdi. Ağlamak fayda değildi. Şok olmuştum. O'nu geri getirecek bir güç olmalıydı Bir resim çekmek istiyordum O'nunla. Gerilla kıyafetleriyle bir resim çekip *"bak abi sözümü tutup da geldim"* diyebilmekten isterdim O'na.

Şehadet mertebesi devrimciye bahşedilen bir onur, bir unvan gibidir. O, fiziki olarak yoktu, ama ardından bıraktığı umutları, yoldaşları vardı Ben de O'nun bir yoldaşı olarak bu değerleri koruyup yaşamaya söz veriyorum.

Devrimdeki duruşunu yoldaşlarından öğrendim. Yaşamdaki duruşu onurlu, asi, fedakar ve çok atılganmış. Değerlere dil uzatıldığı yerde sorumluluk duygusuyla radikal çıkışlar yaparak, haksızlıklara asla izin vermeyen Şiyar heval, örgütsel ve militan bir duruş yakalamak için de kendini hep eğitmeye çalışanlardan biriydi.

Yoldaşlık değeri O'nda çok güçlü olduğu için yaşamını yoldaşlarıyla dolu dolu geçirmeyi severdi. Tıpkı çocukluğunda olduğu gibi. O artık dağların yüreğinde yaşıyordu.

Şiyar heval, 2005 yılının temmuz ayında Kelareş alanında İran pastarlarıyla saat 5 ile 8 arasında şiddetli bir çatışmaya girer. Bu çatışmada yanındaki arkadaşları büyük bir fedakarlık ve kendisine yaraşır bir kahramanlıkla koruyarak çatışır. Son anda bir şarapnel parçasıyla yaralanır.

Yarası ağır olsa da, dağlarda geçirdiği o anlamlı ve güzel günlerin ve hayalindekini daha fazla gerçekleştirmenin hatırasıyla yaşam mücadelesini vermeye devam eder. Yaşam tutkusu, bir çocuğunki kadar temiz ve karşılıksızdı Şiyar tam bir buçuk saat, kapsınıçalan ölüme meydan okumuş. Gözlerini yaşama yumarken bile umut kokuyormuş bakışları Geride umut dolu bir yürek bıraktı Şimdi umudunun kollarından tutuyorum.

Bir de bir tesadüf mü bilmiyorum, ama Şiyar çocuk kalmayı çok severdi. Ve gariptir, şimdi yattığı bir köy mezarlığında sadece Şiyar ve bir çocuk var.

Sevgili yoldaşım, arkadaşım, dostum ve abim; belki dağlarda seni göremedik, birlikte bir resim çekemedik. Belki çocukluk hayallerimizi birlikte gerçekleştiremedik, ama ardın olarak bunu yapacağım için hep mutlu kal.

Anın önünde saygıyla eğiliyorum

Mücadele arkadaşın ve kardeşi
Şinda

O'nu göremedim, bunun yarattığı acıyı anlatacak kelimem yok. O'nu geri getirecek bir güç olmalıydı. Bir resim çekmek istiyordum O'nunla. Gerilla kıyafetleriyle bir resim çekip *"bak abi sözümü tutup da geldim"* diyebilmekten isterdim O'na

Genç başladık genç başaracağız şiarının takipçisi Zagros yoldaş

Zagros yoldaş, İran güçleriyle girdiği çatışmada şehit düşen Şiyar yoldaşın cenazesini düşman bölgesinden çıkarıp Medya Savunma Bölgesi'ne getirmek üzere oluşturulan grupla birlikte Doğu Kürdistan alanına yönelirken, kahpe bir pusuda şehit düşer

Adı, soyadı: **Ali MUHAMMEDİ**
Kod adı: **Zagros TOLHİLDAN**
Doğum yeri ve tarihi: **Sine/İran 1981**
Mücadeleye katılım tarihi: **2000 Sine**
Şehadet tarihi ve yeri: **21 Temmuz 2005, Dola Gadare/İran**

Genç başladık genç başaracağız' şiarını yaşamla buluşturan, yaşamsal bir gerçeğe dönüştüren militanlığın adıdır Zagros yoldaş.

'Eğer bu dava uğruna dökülen ilk kana bağlı kalınacaksa, sonu toptan bir imha da olsa mücadele edilecek, artık uğruna kan dökülmüş bir dava olan bu mücadele yükseltilecektir.'

Yaşamak, her yerde olduğundan daha çok mücadeledir Kürdistan'da. Mücadele etmek direnmektir. Direnmek ise direngenliktir. Direngenlik Kürdistani yaşamın özüdür. Şehit, direngen yaşamın özünün zirvesidir. Her ne pahasına olursa olsun uğruna yaşanılacak değerlerden kopmama, kök salma, bunda inat ve ısrardır.

Şehit, yaşama iddiasındaki kararlılık ve büyüklüktür.

Haki, yaşama iddiasındaki kararlılığın ve büyüklüğün ilk adıdır.

PKK, ilk şehide, Haki'ye, O'nun anısına bağlılığın ifadesidir.

PKK'nin özü şehitlerimizin şahsında ifadesini bulmuştur. Hareketin ilk oluşum aşamasında emeğiyle, fedakarlığıyla, ideolojik yetkinliğiyle ve yaşam duruşlarıyla PKK' yi PKK yapan önder kadrolar şahsında bu kimlik somutlaşmıştır. Haki Karer'in şehadetiyle Önderliğimizin hissettiği, adeta bir yarısının kaybolduğu olmuştur. Ve O'nun şehadetine verilen bir yanıt olarak ilk partileşme hamlesi gelişmiştir.

Cezaevinde ihanet ve teslimiyetin dayatıldığı, bundan başka bir yaşam şansının bırakılmadığı koşullarda Mazlum, Dörtler ve Kemal, Hayri, Akif, Ali yoldaşların eylemselliğiyle "ya özgür bir yaşam ya da asla" tarzında ölümlerle yaşam yeniden yaratılmış, yeni bir sayfa açılmıştır. Bu duruşun yol açtığı netlikle ilk partileşme hamlesine dayatılan çizgi dışılık aşılarak, 15 Ağustos Atılımı temelinde ikinci partileşme hamlesi büyük komutan Agit yoldaşın öncülüğünde, Önderlik perspektifleri ekseninde geliştirilmiştir. Agit yoldaşın zamansız şehadetine verilen karşılık ise ordulaşma adımının atılması olmuştur.

1996'larda Önderlik etrafında gelişen komplonun ilk adımlarına Zilan yoldaşın cevabı, partileşmede ısrarı ve Önderlik çizgisine bağlılığı ortaya koymak olmuştur.

Zagros
(Ali Muhammedi)

Şehitler partisi PKK geleneği, her şehidi yaşamda yaratılan bir cevapla karşılayarak kendini büyütmüş, bugünlere, mücadele eden ve başaran bir halk gerçekliğine ulaştırmıştır. Bu gerçek Sema ile başlayan bir gelenekle ateşte sınanmış çelikten bir gerçeğe dönüşmüştür.

Bütün bu şehadetlerin temelinde yüksek bir bilinç, yüksek bir sorgulama düzeyi, irade, vicdan, anlamlı, onurlu yaşam kararlılığı ve Önderliğe bağlılık, çizgide keskinlik yatmaktadır. Bu temelde Önderlik şahsında ifadesini bulan çizgi bu şehadetlerle netleşmiş ve PKK kimliği tüm bunların toplamı ya da sentezi olarak bir ifadeye kavuşmuştur.

Böylesi bir geleneği devralan, ilk şehide bağlılık çizgisinde ısrarlı ve onun üzerinde yaratılan tüm değerleri geleceğe taşırma iddiasındaki Apocu kadrolarca demokratik ekolojik ve cinsiyet özgürlükçü toplum paradigması temelinde yeniden yapılandırılan PKK, bu esastan kopmadığının ilk örneğini oldukça anlamlı bir şehadetle, Zagros yoldaşın şahadetiyle verdi.

Yeniden inşa edilen PKK, geçen kış boyunca Zagros yüksekliklerinde metrelerce karın altında böylesi bir mücadele yaşamının hazırlıklarına girişmişti. Hazırlandığı koşullar yaşam ve mücadele iddiasındaki büyüklüğünün de ifadesiydi. Baharla birlikte yeni yaşamın tohumları olarak toprağa serpiştirilerek toprakla buluşulmuştu. Ve toprakla buluşmuş tohumun sonrası yaşama duruştu. Yaşamdı... Yaşamın adıysa Zagros oldu.

Zagros yoldaş kısa ve anlamlı yaşamına büyük yaratımları sığdırmayı başaran Apocu militan duruşun örnek temsillerinden biriydi. O, Doğu Kürdistan'ın derin yurtseverliğini PKK'nin bilimsel bakış açısıyla sentezleyerek böylesi bir büyüklüğü başarmıştı. Bu başarının kendisinde yarattığı coşku ve heyecanla Önderliğin çağrısına uyarak, bunu tüm Ortadoğu halklarının başarısına dönüştürme sabırsızlığıyla PKK'nin yeniden inşa çalışmalarına ilk katılanlardan biri oldu. İlk katılanlardan biri olmakla yetinmeyen Zagros yoldaş, Apocu kadro tipinin birçok özelliğiyle birlikte en başta devrimciliği, Apocu militanlığı ciddiyetle ele alıp uygulama çabasıyla da ortaya koymuştur. Yaşamdaki olgun duruşunu ilişkilerdeki mütevazılığı, çalışma tarzındaki disiplin ve kolektivizmle buluşturmayı başaran Zagros yoldaş, tüm bunları gençliğinin vermiş olduğu canlılıkla, girişkenlikle müthiş uyumlu kılabilmiş, böylelikle Apocu militanlığın sonuç alıcı başaran tarzını ortaya koymuştur. Gençliğinin enerjisiyle pratik yaşamda yerinde duramayan, sürekli bir şeylerle uğraşan, hep bir koşuşturmaca içinde olan Zagros yoldaş, bunu ideolojik, teorik anlamdaki düşünsel çalışmalarda da sergileyebilen bir yeteneğin sahibiydi. Bu anlamdaki yeteneğini, sabırsızlığını en çok yaşadığı Reber Apo'nun düşüncelerinin bir an önce Doğu Kürdistan'la buluşturulması noktasında da harekete geçirmiş ve bu düşüncelerin formüle edildiği PKK program ve tüzüğünün henüz hazırlık aşamasında Farsça'ya çevirme görevini gönüllü olarak üstlenmiş ve bu çalışmayı büyük bir titizlikle sonuçlandırmıştı.

Zagros yoldaş tüm bu özelliklerinin yanı sıra Reber Apo'nun 21. yüzyılın ideolojisi olarak tanımladığı kadın kurtuluş ideolojisine gönülden inanan ve bunu öncü militan düzeyde yaşamsallaştırmaya çalışan biriydi de. O, bu ideolojiyi

yaşamsallaştırmak için derin bir anlama çabası içerisinde olmuş, bunun için kadın özgürlük çizgisinin öncü gücü olan PAJK'ın Şehit Erdal Eğitim Devresi'ne katılmış ve Önderlik tarafından 'bir kadın partisi' olarak da tanımlanan PKK'nin yeniden inşa çalışmalarına böylesi anlamlı bir zeminden katılım sergilemişti. Kendisindeki egemenlikli cins yaklaşımlarıyla da acımasız bir mücadele içerisinde olan Zagros yoldaş, kadınla doğru arkadaşlığın arayışını günlük yaşam ilişkilerinde yaratmaya ve geliştirmeye çalışan bir duruşun da sahibiydi.

Bu özellikleriyle PKK'nin yeniden inşa çalışmalarında en aktif şekilde yer alan Zagros yoldaş, Reber Apo'nun bu çalışmaya yüklediği ideolojik öncülük misyonunu yerine getirmek amacıyla Doğu Kürdistan çalışmalarına düzenlenmişti. Kongre sonrası bir grup çalışma arkadaşıyla birlikte bu yönlü özel bir ideolojik, teorik yoğunlaşma içindeyken şehit verdik Zagros yoldaşı.

Yeniden inşa edilen PKK'nin ilk şehidi Zagros yoldaş, şehadet biçimiyle de şehit gerçeğiyle buluşmanın somut ifadesi oldu. Bu buluşma sadece ruhsal, düşünsel düzeyde değil, pratik olarak da şehitle, şehitler gerçeğiyle buluşmanın anlamlı bir örneğini teşkil etti. Zagros yoldaş, İran güçleriyle girdiği çatışmada şehit düşen Şiyar yoldaşın cenazesini düşman bölgesinden çıkarıp Medya Savunma Bölgesi'ne getirmek üzere oluşturulan grupla birlikte Doğu Kürdistan alanına yönelirken, kahpe bir pusuda şehit düşer. Şehit Şiyar yoldaş için önceden hazırlanan mezara gömülerek, şehide layık olmanın, şehitle buluşmanın en anlamlı örneğini sergiler.

Hareketimizin son dönemde her alanda yaşadığı toparlanmayla birlikte, başta Önderliğimize olmak üzere, halkımıza ve gerillaya yönelik gerek uluslararası, gerekse de bölgesel güçlerin yoğun saldırı, tasfiye, imha ve provokasyon faaliyetleri de hız kazandı. Özgürlük mücadelesini tasfiye, imha ve provoke etme çabalarına en büyük cevap, son dönemde Kürdistan'ın her tarafında yükselttiğimiz, şehitlerimizin şahsında açığa çıkan direniş gerçeğidir. Bu direniş gerçeğiyle bütünleşen Zagros yoldaş yeniden inşa edilen PKK'nin ilk şehidi olarak PKK'nin şehitler partisi olma geleneğinin de sürdürücüsü olmuştur. İlk olmanın Hakice heyecanıyla sarıldığı mücadeleye PKK olarak vereceğimiz cevap, O'nun ve tüm şehit yoldaşların özlem ve umutlarının gerçekleştiricisi olma temelinde PKK'yi geliştirmek ve Önderlik çizgisinde mücadeleyi yükseltmektir. 'Ne ölüm ne de direniş artık yeterli olabilir. Çünkü ilk şehitler ve direnenler bu konuda yapılması gerekenleri yapmışlardır. Artık, bizi kurtaracak olan tek şey mücadeleyi kalıcı bir zafere doğru götürmek, örgütlenmede, siyasal ve askeri çalışmalarda, pratikte zaferi gerçekleştirecek olanakları yaratmaktır. Bizim mücadeledeki yerimiz, bu açıdan önem taşımaktadır.'

Bu bilinçle ve kararlılıkla yaşanılan şehadeti anlamlandırma çabasında olacağımızı belirtiyoruz. PKK'nin yeniden inşa çalışmasına başvuru raporunda dile getirdiği 'çalışabilen, dürüst, sadık, fedai, ideal, sonuna kadar inançlı ve bilinç ile anlama temelinde meşru savunma çizgisine ve bütün devrim, halk ve insanlık değerlerine bağlı olan, Önderliği seven, halkı ve özgürlüğü savunan, demokrat, özgürlükçü, adil, dürüst, yalancılıktan, devletçi ve egemen zihniyetten, milliyetçilikten uzak, çıkarsız mücadele eden, geniş bir görüşe sahip olan, bilge, ölçü ve ilkeleriyle dile getirdiğim konulara başta yeni savunmanın temelinde birey olarak kendimi yeniden PKK inşa çalışmalarına' katılma temelindeki son sözünü sözümüz olarak kabul ediyor Güneşle buluşmak için yöneldiği Doğu'nun yönümüz olacağını bir kez daha belirtiyor ve Zagros yoldaşın en büyük ideali olan Reber Apo'yu Doğu Kürdistan halkıyla buluşturacağımıza Söz veriyoruz

– Şehit Namirin!
– Yaşasın Haki'den Zagros'a Uzanan Apocu Ruh!
– Biji PKK!
– Biji Reber Apo!

25 Temmuz 2005
PKK Parti Meclisi

Adım: ZAGROS BERİTAN

Zagros arkadaşın raporudur

Adım Zagros Beritan. 26 Kasım 1981 tarihinde Sine'de doğdum. Ailem orta tabakadan, yurtsever ve dinin etkisinde olan pasif bir ailedir. 13 yıl okul okudum. 1997'nin yaz aylarında örgüt taraftarlarıyla tanıştım. TV ve radyo yoluyla örgütle tanışmam gerçekleşti. PKK'nin sosyalist ve ulusal düzeyde stratejik bir ideolojik çizgisi vardır. Yaşam, karar ve ilkelerinde radikaldir. Silahlı mücadelede yeni bir tarz oluşturmuştur. Emperyalizme, işbirlikçi ihanetçi güçlere ve gerici feodal sisteme karşı mücadele ediyor. Her şeyden daha çok, yeni insan kişiliğini Kürdistan'da yaratma iddiasındadır. Bunların hepsini kısa bir sürede görmem, bende PKK'ye karşı bir bağlılık yarattı. 1998 yaz aylarında yerel alanda propaganda ve örgütsel faaliyetlerle birlikte eylem çalışmalarına katılmaya başladım. 12 Ağustos 2000 tarihinde Karadağ'da mücadeleye katıldım. 1999 yılında iki kez HPG çalışmalarına katılmak için karar verdim, fakat arkadaşlar şehirde yürüttüğüm çalışmalardan dolayı katılımıma izin vermediler.

Milliyetçi bir kişilik, islami ve feodal bir zihniyet, büyük bir istek ve iddiayla gerilla saflarına katıldım. Benim için arkadaşlar yaşam bahçesinde birer güldü. PKK içinde her şey dört dörtlük ve idealdi. Aynı zamanda herkes bağlı, dürüst ve devrimciydi. Her şeyi kutsal görme ve idealize etme zihniyeti baştan beri yaşamıma damgasını vurmuştu. Bunun için birçok kez yaşam içerisinde zorluk ve yetersizliklerle karşılaştım. Özgürlük ve devrim için gelen bir insanın zayıf, maneviyattan uzak ve yaşam içerisinde sorun yaratabileceğini kabullenmekte güçlük çekiyordum. Büyük katılım amaçları olan kişiliklerin küçük şeylerle kendisini yaşama dayatarak devrimci yaşama karşı mücadele edeceğine inanamıyordum. İdealist yaşamın bakış tarzı, islami mantıkla yaşamı ele alış tarzı, bunun bilimsel yaşam bakışından uzaklığı, Kürdistan kişilik gerçekliğinde ve toplumunda bu tarz yaklaşımların ortaya çıkmasına zemin sunuyordu. Yaşamın gerçekliğiyle kısa bir süreç içerisinde tanıştıktan sonra, bu sorunları çözmek için adım atma kararı aldım. Arkadaşlara ve yaşama olan bakışımı değiştirmeliydim. Yaşayarak, görerek ve kendimi bu temelde ele alarak yaşamda yoldaşlarla kendimi yenileyecektim. Bu temelde yaşamı anlamaya çalışacaktım. Fakat yaşama ve gerçeğe verdiğim anlam karşısında yaşanan yetersizliklere karşı sessiz ve pasif kalmayı kabul edemiyordum. Bu temelde ilk adım olarak yaşamın kurallarını pratikleştirecek bir sisteme kendimi kavuşturma kararı aldım. Yaşanan sorunlar karşısında yaşam tarzım ve duruşumla bir tavır sahibi olabilmenin ve mücadele edebilmenin doğru olduğunu görerek, bu yönlü bir kararlaşmayı yaşadım. Bu temelde yeni bir yaşam sürecine girdim.

Kendi görüş ve bilinç düzeyime göre yaşamı takip ediyordum. Yaşanan yetersizlikler karşısında bu temelde bir tavır göstermeyi esas alıyordum. Ağırlıklı olarak duruşum resmiyet ortamında gelişiyordu. 'Militanlık' ve 'radikalizm' adı altında düz bir tarzda ve keskin bir dille, çevrenin psikolojini ve arkadaşların durumlarını anlamadan eleştiriyordum. Bunun karşısında yaşanan yetersizliklerin tekrarlanmamasını bekliyordum. Gerçekten yürüttüğüm tarzın ve verdiğim çabanın kimin ve neyin hizmetine girdiğine anlam veremiyordum. Bu sorunların çözümlenme zeminini yaşam içerisinde yaratmadan, yaşanan eksik ve yetersizlikleri arkadaşlarla yeterince tartışmadan, zaman ve mekanı dikkate alarak eleştirmenin tarz ve üslubunu yakalamak yerine, yöntemsizce yaklaşımlarım gelişiyordu. Daha derinlikli irdelediğimde, tarzımın çözümleyici olmadığını, acıyı

tedavi etmek yerine kısa süreli kesen bir ağrı kesiciyi andırdığını gördüm. Böyle bir mücadele tarzıyla yaşama ve örgütsel yasaya bağlı olmanın, kendini kararlaştırma sistemine ulaştırma çabasının, sonuç olarak kendini merkez olarak esas alma, kalıplara girme ve parti olarak görme anlayışlarını da kendisiyle birlikte yarattığını gördüm. Oluşan bu anlayışlar dürüstlüğe dayanarak geliştiğinden, hala kendimi bu anlayışların özünden kurtarabilmiş değilim.

2001 yılının bahar aylarında kadro okulunda ideolojik eğitime alındım. Bu dönemde Önderliğin savunmalarının gelişini kendim için büyük bir şans olarak görerek, büyük bir güç, moral ve maneviyat aldım. Yavaş yavaş kadın gerçeğine dönük de tecrübe kazanıyordum. İdeolojik eğitim sahasında, özellikle de Önderliğin savunmalarından aldığım güçle birçok yönden kişilik, yaşam tarzı ve zihniyet olarak kendimi yenilemem gerektiği sonucuna ulaştım. Yaşadığım bir arayış ve iki aylık bir yoğunlaşma sonucunda kendimi eski tarz ve yaşam anlayışından kurtararak, yeni bir zihniyet ve yaşam anlayışına ulaşma istemine vardım. Ancak bu konuda ne kadar ısrar sahibi olduysam da kendimi tümden bu tarzdan kurtaramıyordum. En temel nedenlerden bir tanesi de, Önderliğin savunmalarına derinlikli bir anlam veremediğim gibi, zihinsel olarak yeniliğe ulaşmada zorlanmamdan kaynaklıydı. Gerçekten de aldıklarım yeni bir yaşam anlayışı ve tarzına kavuşmam açısından yeterli değildi. Sadece kendimde bazı yönlerde değişimler yaratabildim. Her ne kadar sonuç olarak bu değişimler bana ilerlemek ve mücadelemi sürdürmek için bir zemin oluşturduysa da, partinin ve benim beklentim elbette bu değildi.

Sürecin ilerlemesi ve zamanla gelişen anlayış boyutuyla birlikte hem ideolojik, örgütsel ve yaşamsal boyutta hem de kişilik ve toplumsal devrim gerçeğinde yaşanan yetersizlik ve eksiklikler sonucunda kazandığım tecrübelerle birlikte kendi yaşamımda değişimi yaratabildim. Bu değişim daha çok restorasyon ve reformasyon biçiminde gelişti. Ancak kişiliği, zihniyeti, tarzı, yol ve yöntemi, dolayısıyla yeni yaşamı ve militan gerçeğini yaratamıyordu. Bu durum arayışlarımı sürdürmeme neden oldu.

Baştan beri katılım tarzım karşılıklı bir uzlaşma temelindeydi. Başından şimdiye kadar yaşamda herhangi bir yetersizlik ve sorun yaratmama mücadelesini verdim. Yetersizlik, eksiklik, bozgunculuk, moralsizlik zeminlerinde yaşamamak, bu tarz zeminleri oluşturmamak ve sorunları çözmenin mücadelesini vermek!

Yaşamın her alanında korkusuz ve ikirciksiz mücadele etmeliydim, kendimi eğiterek kendi güç ve potansiyelime dayanarak yaşamalıydım. Yani dış dayanak ve destek beklemiyordum. Kendi çıkarlarımı örgüt ve halkın çıkarlarıyla birleştirmeliydim. Her çalışma için kendimi hazırlamam gerekirdi. Devrimci bir insanın kendisi için değil, halk için çalıştığına ve mücadele ettiğine inanıyordum. Her zaman kendi görevlerimin gerekliliklerini yerine getirmek istemişimdir. Yaşam içinde ahlak, vicdan ve ölçülere büyük bir önem veriyorum.

Önderliğin değerlendirmelerini ve başkanlık konseyini idealist bir tarzda ele alıyordum. Bu tarzı aynı zamanda militanca bir duruş olarak hesaplıyordum. Aslında bu bakış açımın özünde, islamın dogmatik zihniyet gerçeği vardır. Önderlik savunmalarına anlam verdikçe, bu tarzımın bilimsel olmadığını fark ettim. *"Bana bağlı olan insan, beni bilimsel olarak anlayan ve pratikleştiren insandır"* diyor Önderlik. Dolayısıyla duygusal bağlılığımı bilimsel bir bağlılığa, derin bir anlam gücüne ve doğru bir militan gerçeğine dönüştürmeliydim.

Diğer bir önemli nokta da şudur: Duygusal bağlılık uzun vadeli ve kalıcı değildir. Aynı zamanda her zaman kopma kaygısını da kendi özünde taşımaktadır. Örneğin islam dinine olan bağlılığımdan koptuğum gibidir. Başlangıçta Önderliğe olan bağlılığım kuşkuya girmeden ve çelişmeden Önderliğin sözlerini pratikleştirmekti. Ancak Önderliğe olan bağlılık tarzım anlamayı, derinliğini yakalamayı ve doğru bir teorik zemini kendisiyle birlikte yaratamadığı için, pratiğimde doğru bir sonucun gelişmeme-

sine de neden oldu. Bu yaklaşımım aynı zamanda başkanlık konseyi karşısında da kendisini tekrarlıyordu. Başkanlık konseyini eksiksiz görme, onların her sözüyle Önderliği temsil ettiklerini düşünme, objektif bir gözle bakamama, bilimsel ve eleştirisel bir tarzla takip edememe, bireyleri örgüt yerine koyma gibi yaklaşımlar yaşam anlayışımda ağırlıklı olarak öne çıkıyordu. Fakat Dola Koke'de kaldığım süreçte ihanetçi Ferhat ve Botan'ın yaşam tarzını takip ettiğimde, çelişkilere düşerek yaşananlara anlam vermede zorlandım. Fakat sürecin hassasiyetleri, örgüte ve başkanlık konseyine yapılan saldırılar karşısında örgüt çıkarlarını savunma mantığıyla yeterli bir tavır ve duruşun sahibi olamadım.

Bu zayıf, ters ve yaşam içerisinde bahsettiğim yanlışlıklardan yavaş yavaş kurtuldum. Zaman içerisinde doğrudan yaşamakla, sorunlarla mücadele ederek ve her açıdan ortaya çıkarılan tecrübelerle, ideolojik bilinçle, düşünce ve örgütlenmeyle bunları ortaya çıkarıp tanıdım. Bu anlayış ve yaklaşımları çözümlemek için adım attım. Ancak bu bahsettiğim gelişmeler arayışlarıma ve isteklerime tam cevap olamıyordu. Çözüm kilidinde bazı temel çelişkiler vardır. Her ne kadar belli gelişmeler sağladıysam da, kendimi toplumsal geleneklerden, islam dininin feodal ve gerici yaklaşımlarının etkisinden, kalıpçılık, milliyetçilik, benmerkezcilik ve erkek egemen yaklaşımlarından kurtaramıyor, zihinsel ve düşünsel olarak büyük değişimi sağlayamıyordum.

Bu süreçte Önderliğin *"erkeklik günlük olarak öldürülmeli"* perspektifinden ve *"erkeği öldürme sosyalizmin ölçüsüdür"*, *"sosyalizm, adalet ve özgürlük kadının doğasında gizlidir"*, *"21. yüzyıl kadının özgürlük mücadelesi yılıdır"* yaklaşımlarından alabildiğine etkilenerek, kendi gerçeğimi ve erkek egemen sistemin gerçeğini tanıma ihtiyacı, doğru erkek ve kadın gerçeğinin arayışı ile Apocu militan duruşu yakalamak için Şehit Zeynep Kınacı Akademisi'nde Şehit Erdal Eğitim Devresi'ne katıldım. Bu eğitim, ağırlığı ve önemi nedeniyle, amaç ve istemle, program ve mücadeleyle bağ oluşturan temel bir zemin oldu benim açımdan.

Amacın reformu ve devrimi arasında yaşanan netsizlik, yine örgüt ortamında açığa çıkan yetersiz ve eksik anlayışların her çalışma sahasının üzerine yarattığı etkiler nedeniyle devrenin başında tamamıyla derin bir arayış ve amaçlı bir mücadeleye giremiyordum. Zamanın ilerlemesiyle birlikte kişiliğimde bir zihniyet ve kişilik devrimine ihtiyaç olduğunu, restorasyon ve reformasyonun temelli değil, bunun geçici olduğunu fark ediyordum. Gerçekten amaç reform ve restorasyon değildi, yeni bir kişiliği yaratma ve zihniyet devrimini gerçekleştirmekti.

Örgütsel sorunlarımızın yanı sıra, yaşamsal olarak yaşadığımız derin sorunlar da eğitim devresinde yansımasını buluyordu. Fakat bir düzeyde kişiliğimin oluşum temelini, zihniyet ve mantık tarzımı çözebiliyor ve kendimi yeniden yaratma temelinde de bazı adımlar atabiliyordum. Büyük ve önemli bir üretimle yeni bir potansiyeli kendimde yaratarak buna ulaşabiliyordum. Utanarak diyebilirim ki, bu devrede aldığım potansiyeli devreye layık olacak şekilde kullanımını gerçekleştiremedim. Ama daha çok güçlenmemin temelini oluşturarak, kendimi eğitme yönünde önemli bir zemini yaratması açısından eğitimin amacına ulaştığını belirtebilirim.

Mevcut durumda bu gelişmelerden bahsettikten sonra, ileriki süreç için diyebilirim ki, yaratılan gelişmelerin niteliğini yakalama açısından Önderliğin yeni paradigması temelinde ekolojik demokratik toplumu gerçekleştirme, Önderliğe, şehitlere, halka ve tüm özgürlük savaşçılarına layık olma temelinde güç ve inançla, istek ve büyük bir maneviyatla, çok büyük bir iddiayla çalışma ve mücadeleye katılmayı esas aldım. Doğru bir militan anlayışa ulaşmak, doğru ve samimi bir pratiğin sahibi olmak için tüm gücümü bu mücadelede harcayacağım. Önderlikten, şehitlerden, halk ve özgür kadın gerçeğinden aldığım güçle kendi arayışlarımı devam ettirerek, demokratik ve sosyalist bir kişiliğe ulaşana kadar canıgönülden yorulmadan çalışacağım.

Dünyada, bölgede ve Kürdistan'da yaşanan siyasal gelişmeler ile birlikte örgütte ve kadro kişiliğinde ortaya çıkan gelişmeler, Önderliğin yeni paradigması temelinde ekolojik demokratik bir toplum ve demokratik sosyalist bir sistemin, ezilen insanlığa ve dünyaya umut oluşturan perspektifiyle inkar edilemeyecek güncel gerçeklik üzerinde yeniden yaratılıyor. Toplumun gerçeği ve sorunlarını değerlendirecek olursak, insanlığın üzerine yağdırılan ideolojik, siyasi, kültürel kaoslar emperyalizmin postmodernist anlayışlarından kaynaklanmaktadır. Halk gelenekleri, bölgesel kültür, dil ve birçok tarihsel miras ve toplumsal değerler yok olma gerçeğini yaşıyor. Emperyalizm halkların irade ve inançlarını teslim almak, kendi dil ve kültürünü hakim kılmak, tek renkli bir dünya yaratmak için dil ve kültürler karşısında her çeşit baskıcı yaklaşımı geliştirmektedir. Birçok ideolojik, siyasal, toplumsal, kültürel ve ekonomik farklar çözümsüzlüğün içinde tıkanacak düzeye varmıştır. Dünyanın bir yanında birey yücelirken, diğer tarafta birey hastalıklı bir duruma getirilerek kullanılmaktadır. Dünyanın bir tarafında bütün ilke ve ölçüler, toplumsal ahlak ve değer yargıları aşılırken, ahlaksızlık toplumu derinliğine özünden dejenere ederken, diğer tarafta ise tabular, yasaklar, cezalar ve korkular insan yaşamı üzerinde bir gölge oluşturarak, toplum görülmeyen bir patlamayla karşı karşıya kalmıştır. Bu konuların hepsinin de ötesinde yoksulluk ve ekonomik dengesizlik inanılmayacak derecede bir eşitsizliği oluşturuyor insanlar arasında. Başka bir yanda ise uygarlık beşiğinde ve altın hilalde devlet kendi damgasını vurarak rolünü oynamaktadır.

Ortadoğu toplumu dogmatizm, muhafazakarlık, yasaklar, kadercilik, diktatörlük, değişik fanatizmler, despotizm ve benzer hastalıkların girdabında boğulmaya doğru gitmekte ve nefessiz kalmaktadır. Bilinçten ve üretimden büyük bir ölçüde uzaklaşmıştır. Kendi ülkesinde ve yurdunda kaçak düzeye gelmiş, dışarıdaki yabancı ülkelere kaçmakta, bunun adını da 'sorunlardan kopmak, bağımsız ve özgür olmak' koymaktadır. Bu yanılgıları yaşarken, 15 bin yıllık tarihsel mirasından koptuğunu unutmaktadır. Düşünsel üretimden, bağımsızlıktan ve onurundan uzaklaşmaktadır. Her sorundan daha çok insanlığın en temel sorunu ise kadının çözümlenmemiş sorunudur. İnsanlığın temel ayaklarından bir tanesi, özellikle Ortadoğu'da, yine Batı'da her türlü ezilmişlik ve baskıyla egemenlik altına alınmıştır. Kadının onuru ya da özgürlüğü açılım ve gelişmişlik adı altında vahşi bir tarzda kullanılmaktadır.

Dile getirdiğimiz bu gerçekliklerin hepsi Kürtlerde daha da çarpıcı bir tarzda göz önündedir. Kürdistan toplumu binlerce yıl egemenlik, zulüm ve zorbalıkla yaşamın her alanında ve kişilikte özellikle de zihniyette, ruhta ve duygu düzeyinde fazlasıyla işgalci ve egemenlikli sistemin etkisine girmiştir. Kürdistan'da bağımsız bir ideolojiye ulaşmadan kendine güven ve umut yaratılamaz. Bu nedenle yeni bilimsel ve çağdaş bir ideolojiyle, bütün halkların ve Kürdistan halkının değerlerini savunmak ve sahiplenmekle 30 yıllık demokratik mücadele başarısına ulaşmak bir yaşam gereğiydi.

Kürt halkı dünyada yaşanan bu kaos içerisinden kendi öz gücüne dayanarak çıkmak istemektedir. Kürt halkının özgürlüğü ve bağımsızlığı bir ihtiyaç olarak doğmaktadır. Örgütsel durumlar açısından genel olarak son 10 yıllık süreçle beraber özelikle son bir aylık süreci değerlendirdiğimde; yeni bir zihniyet ve örgütlenme merkezine ihtiyaç kendisini yakıcı bir tarzda hissettirmektedir. Özelikle siyasal çalışmalarda bir tıkanma ve askeri çalışmalarda bir tekrar durumu yaşanmaktadır. Halk serhildanlarında ortaya çıkan da benzer bir tekrar durumudur. Çetecilik ve karşıt çizgi temelinde yaşanan kaçışlar, ucuz yaşam arayışları, teslimiyet, amaçtan kopuş, plansız ve programsız yaşayan kadro gerçeği söz konusudur. Bir yandan değerleri koruma adına muhafazakar yaklaşarak yeni sisteme girmeme, diğer yandan ise eski sistemi aşma adına kopma ve 30 yıllık mücadele tarihiyle ortaya çıkarılan değerlerden kopuk, liberal ve postmodern kültürü devrimci

yaşam ve değerlere tercih etme ve bunu dayatma durumu yaşanmaktadır. Bazı kişiliklerde Önderlikten uzaklaşma ve sonucunda ihanet, teslimiyet, kendini pazarlama, nihilizmi geliştirme, dağda olmayı anlamsızlaştıran yaklaşımlar, tabulara karşı savaş açma adına manevi değerlerimize saldırma, bireysel ve örgütsel anarşist anlayışların çapsızlığıyla örgütü takmama ve kendine göre yaşama çabası, kendine göre karar verme gibisinden yanlış duruşlar açığa çıkmakta ve bütün bu hastalıkların hepsi de Önderliğin yeni ideolojik çizgisinden kopuşu ifade etmektedir.

PKK'nin yeniden inşası başta dünya, bölge ve Kürdistan'da yaşanan sorunları doğru anlama ve çözümleme, özellikle de Kürdistan özgürlük ve demokrasi hareketinin büyük bir düzeye ulaştığı böylesi bir dönemde gerçekleşmektedir.

Yeniden yapılanan PKK bu sorunların netleştirilmesi ve çözümlemesi için olduğu kadar, onların tekrarlanmaması açısından ve ideolojik sapmaların önünü tıkatarak engellemek içindir. Önderliğin yeni tarzına girme, siyaset ile ideolojiyi eşitleştirme, birey ve toplum, devlet ve toplum, insan ve doğa, eylem ve doğa, teknoloji ve doğa, milliyetçilik ve tabakalar arası dengeyi sağlayarak devlet ve iktidarı yeni insanı yaratma temelinde çözümleme ve aşma anlamına gelmektedir. Mazlum Doğan, Kemal Pir, Zilan, Sema Yüce ve Erdal yoldaşın şehitler gerçeğinde, Önderliğin yeni paradigmasıyla demokratik ve sosyalist bir ideolojiyle, vicdan, ahlak ve zihniyet bütünlüğüyle büyük bir mücadele verilmektedir.

Yeniden inşa edilen PKK, demokrasi ve felsefenin birliğiyle akıl gücünü ve birliğini oluşturma anlamına gelmektedir. Yeniden yapılanan PKK, halklar üzerindeki dogmatizm ve Ortadoğu muhafazakarlığı, despotizm, diktatörlük, fanatizm, tek renklilik, dini baskı tabakalarına ve her biçimdeki zor ve zulme karşı mücadele ediyor. Taklitçi sisteme, kişiliğe, değerden kopmuş anlayışlara karşı mücadele ediyor. Doğruluk ve dürüstlük değerleriyle derinlik gücünü tarihten alarak gericiliğe ve Ortadoğu klasik tarzına karşı duruyor. Özgür bireyi yeni ahlak ve özgür toplum temelinde yaratmayı amaçlıyor. Batı'nın ideolojik, düşünsel, kültürel ve toplumsal bombardımanına karşı yeni paradigma ekseninde ideolojik, düşünsel ve kültürel bir çalışmayı yürütmektedir. Vicdan devrimiyle zulüm, ayrımcılık ve baskının önünü almayı amaçlamaktadır. Ahlak devrimiyle ise birey ve toplumu özgürleştirmektedir. Kuşkusuz bu gerçeği pratikleştirmek ve stratejik bir konuma getirmek için zihniyet ve ruhsal yeniliğe ve yeni kadro tipine ihtiyaç vardır. Önderliğin *"vicdan, zihniyet ve ahlak devrimine, Kürt halkına ve kadına yeni bir çağdaş ideolojiye ihtiyaç vardır"* değerlendirmelerine sonuna kadar inanmak gerekiyor ki, bütün kadrolar ve PKK'nin yeni inşa kadrosu için bunu yaratmak esastır. Önderliğe, şehitlere ve halka bağlılık, değerlere, 30 yılık mücadele değerlerine bağlılık ve özellikle de 15 yıllık özgürlük mücadelesine olan bağlılıkla bu ancak mümkün olabilir.

Şüphesiz böyle çok önemli, ağır, stratejik düzeydeki bir ideolojik çalışma için kapitalizmin deyimiyle 'ideolojilerin döneminin bittiği' gibi değil de, Önderliğin dediği gibi *"ilk insan için olduğu gibi, son insana kadar ideoloji lazımdır"* biçiminde bilinçli bir kadro düzeyine ulaşmak önemlidir. Çalışabilen, dürüst, sadık, fedai, ideallerine sonuna kadar inanan, bilinç ile anlama temelinde meşru savunma çizgisine, bütün devrim, halk ve insanlık değerlerine bağlı olan, Önderliği seven, halkı ve özgürlüğü savunan, demokrat, özgürlükçü, adil, dürüst, yalancılıktan, devletçi ve egemen zihniyetten, milliyetçilikten uzak, çıkarsız mücadele eden, geniş bir dünya görüşüne sahip olan, bilge, ölçü ve ilkeleriyle yaşama kararlılığında, yeni savunma temelinde bir birey olarak kendini yaratma coşkusu ve hedefiyle PKK'nin yeniden inşa çalışmalarına katılmak üzere önerimi sunuyorum.

Devrimci selam ve saygılar
23 Ağustos 2004
Zagros Beritan

Zagros özlü coşkulu içten bir çizgi militanıydı

Önder Apo'nun, PKK'yi şehitler partisi olarak tanımladığı doğrudur. Önderliğimizin birçok konuşmasında ve değerlendirmesinde bu mevcuttur. Şehitlerimize ilişkin yaptığı değerlendirmelerde *"Yaşıyorlar işte, PKK biçiminde"* demişti. PKK'yi şehitlerin yaşayan gerçeği olarak tanımlanmıştı.

PKK'nin şehitler partisi olma gerçeği birçok yönden değerlendirilebilir. Hareketin gelişim süreci ve ona yön veren önemli olaylar bakımından bu değerlendirme yapılabileceği gibi, felsefik, ideolojik yapılanışı, yine pratik mücadelenin gelişimi, büyümesi noktasında da benzer tanımlar geliştirilebilir. Hareketin çıkışından bugüne çok yönlü bir değerlendirmeye tabi tutulması durumunda PKK'nin şehitler partisi olduğu gerçeği açıkça ortaya çıkacak ve bu gerçeği görülecektir.

Önder Apo, ***Haki Karer***'in anısına bağlılığın en iyi ifadesi olarak, PKK'nin kurulmasını ve mücadelenin bu temelde büyütülmesini örnek göstermiştir. Örneğin İmralı'da yaptığı savunmalarda *"eğer öyle bir katliam yaşanmasaydı, PKK'nin gelişimi bu biçimde olmayabilirdi"* değerlendirmesini yaptı. Hem partileşmenin gelişmesi hem de bunun mevcut biçimiyle şekillenmesi Haki Karer yoldaşın şehadetine fazlasıyla bağlıdır. Bu, şehit yoldaşın anısına doğru bağlılığın gereği olarak geliştirilmiştir. Önder Apo, Haki Karer yoldaşın şehadetinin 1. yıldöneminde yaptığı yazılı değerlendirmede, *"Haki Karer'in anısı ölümsüzdür ve anısını ölümsüz kılan gerçek, PKK gerçeğidir"* dedi. Bu değerlendirmeyi yaptıktan 5 ay sonra PKK toplantı yaparak, resmen kuruluşunu gerçekleştirdi. Zaten yaşanan süreç partileşme süreciydi. Böylece anının ölümsüzlüğü belirlemesi, PKK'nin kuruluşuyla somutlaştırılmış oldu. PKK, şehitlerin emekleriyle, fedakarlıklarıyla, cesaretleriyle sağladıkları gelişmelerin ürünü olduğu gibi, diğer yandan şehitlerin anısına bağlılığın, büyük bir çabanın ve emeğin de yaratımı oluyor. Bu bakımdan PKK, şehitler gerçeğiyle özdeşleşen bir parti olmayı ifade ediyor.

Partileşme süreci, tamamen Haki Karer'in anısının yaşatılması, özgür, eşit, demokratik bir toplum ve yaşam gerçeğinin yaratılmasının ifadesidir. Anıya bağlılık cisimleşmiş, somutlaşmış bir örgüt yapısını yaratıyor. Diğer yandan pratik gelişmeye baktığımızda, PKK'nin örgütlenerek gelişimi halka halka şehitler gerçeğiyle, şehadet olaylarıyla örülmüş bir zincir gibi, 18 Mayıs 1977'-de Hakki arkadaşın katledilmesinden başlayıp günümüze değin devam edegelmiştir. Botan'da şehit düşen ***Yıldız*** ve ***Sorxwin*** arkadaşlar da yeniden yapılanan PKK'nin merkez üyesiydiler. Gabbar'da şehit düşen değerli komutan ***Şoreş*** arkadaş da en son bu zincire eklenen halka oldu. Bu şehadetler PKK'deki özgürlük yürüyüşünün ifadesidir. Tüm bu olaylar aslında kendilerinden önce yaşanan şehadetlerin anılarına bağlı olmayı, anının gereğini yerine getirmeyi, onlarla bütünlüklü yaşamayı ifade ediyor. Onlar karşısında insan olarak, yoldaş olarak görevlerinin gereğini yerine getirmenin adı olmuşlardır.

1979 Mayısında ***Halil Çavgun*** arkadaş Hakki Karer arkadaşın anısına bağlılığın gereği olarak mücadeleyi daha geniş kitlelere taşırmak adına şehadete ulaştı. ***Ferhat Kurtay*** arkadaşların şehadeti de tamamen 18

Mayıs çizgisini zindan direnişinde sürdürme, Haki arkadaşın anısını derinleştirme ve yüceltme temelinde gerçekleşti. Bütün şehadetler aslında şehitlerin anısına bağlılığın gereğini yerine getirme, bu anının insanların, militan kadroların üzerine yüklediği görev ve sorumlulukları pratikleştirme çabası, mücadelesi içinde gerçekleşmiştir. Mücadelemizin her adımında bu gerçeklik var. Partiyi yaratan da bu mücadele gerçeğidir. PKK eşittir özgürlük, eşitlik demokrasi mücadelesi, halkın böyle bir mücadele içerisinde eğitilmesi, bilinçlendirilmesi, örgütlendirilmesi, bu temelde özgürlük yürüyüşüne kalkmış yeni bir halk gerçeğinin ortaya çıkarılmasıdır. Dolayısıyla halk meydanlarda sıkça *"PKK halktır, halk buradadır"* diyor. Bu, PKK'nin yeni bir halk yaratma gerçeğinin olduğunu ifade ediyor. Bu halkı yaratan da bu mücadeledir. Mücadeleyi var eden, mücadeleye ruh veren, enerji veren, cesaret ve fedakarlık kazandıran, mücadelenin özsuyu olan gerçeklik ise şehitler gerçeğidir

Mazlum, Kemal, Hayri arkadaşlar şehit düştüğünde Önder Apo şöyle demişti: *"PKK kölelikten özgür yaşama geçişin köprüsüdür."* Normal yaşamdaki partilere, yine reel sosyalizmin partileşmelerine bakıldığında farklı ölçüler görülüyordu. Elbette PKK resmen kurulduktan ve parti olarak geliştirilmesi sağlandıktan sonra, herkes bu gelişmenin nasıl yaşandığını tartıştı. PKK nasıl örgütleniyor, nasıl şekilleniyor? Şu soru hep var oldu: Kim PKK'li, PKK üyesi nasıl olacak, nasıl olmayacak? Bu ilk kapsamlı tartışmaya PKK III. Kongresi'nde ulaşıldı. Çeşitli sapmalar, ideolojik, taktik özü temsil etmeyen eğilimler var olduğundan, ideolojik, örgütsel mücadelenin en yoğunlaştığı süreç III. kongre süreciydi. Dolayısıyla da üyelik kavramı en çok da bu kongrede tartışıldı. Önder Apo PKK III. Kongresi'nde PKK üyeliği ve yöneticiliği konusunda kapsamlı değerlendirmeler yaptı.

Daha somut olarak da kim PKK'li tartışmaları, soruları karşısında –ki bu Önderliğe kadar yansıyordu– *"Şehitler PKK'lidir"* dedi. Böylece PKK üyeliğinin tanımını koydu. Şehitlerden oluşan bir parti. Herkes PKK'ye girebilir, hizmet edebilir, çalışabilir, ama PKK'e kimliğine ebediyen sahip olmak ancak bu katılımı sonuna kadar götürmeye bağlıdır, yani yaşamının sonuna kadar götürmek. Örneğin bir kişi çok müslümanlık yapabilir, çok ibadet edebilir, çeşitli dönemlerde hoca da olabilir, ama o kişinin mümin kalıp kalmamasının ölçütü hayatının tümünü mümin olarak yaşayıp yaşamamasına bağlıdır. Birisi yıllarca müslümanlık yapabilir, ama son nefesinde müslüman değilse mümin sayılmaz. Onun için islamiyet de son nefesin nasıl verildiğini çok önemser. Bu özellik, büyük ideolojilerin karakterinde vardır. Hıristiyanlıkta da var. Kendi öğrencilerini doğru çizgiye çekmek isterken, Hz. İsa da benzer tanımlamalar yapıyor. *"Beni inkara kalkışacaksınız"* diyor, bununla kendisine inananları uyarı-

yor. Kendisinin inkar edilmesinin bir sapma olacağını ifade ediyor. Buna benzer gerçeklik, PKK'de de var. Önderlik *"ben de PKK'li olmaya çalışan bir militanım, Apocu olmaya çalışan bir militanım. Şimdi hizmet ediyorum"* dedi. Fakat şunu da hep söylüyordu: *"sonum ne olur bilinmez, öyle çok dogmatik bir biçimde kendinizi kaptırmayın."* Dolayısıyla doğru PKK'liliği, gerçek PKK'liliği yaşamının sonuna kadar PKK çizgisine hizmet etmeyi, onun özünü yaratmayı bilmeye bağladı. Böylece bir tanım ortaya çıktı.

Yeniden inşa sürecinde de bu tartışmalar çok yapıldı. Kim üye olacak, üyelik kıstasını koyalım, hatta kimlik verelim anlayışında olanlar oldu. III. Kongre sürecinde de böyle durumlar, bu tür anlayışlar, dayatmalar vardı. Daha sonra 1991'de zindan konferansı sürecinde de zindandan çıkan arkadaşlarımız bu tür tartışmaları yoğunca yapmışlardı. Onlara da Önderliğin verdiği tanım aynı olmuştu. *"Şehitler PKK'lidir"* dedi. PKK'yi şehadet çizgisinde bir ideolojik, örgütsel tanıma kavuşturdu. Herkes katılabilir, hizmet edebilir. PKK militanı olmak için büyük cesaret ve fedakarlıkla herkes çalışabilir, ama PKK kimliğine sahip olmak, bu çabayı ve katılımı sonuna kadar götürmeye bağlıdır. Yoksa üç sene PKK'li oldu, ondan sonra ayrılıp bir başkasıyla olamaz, bunu kabul etmiyoruz. Neden? Çünkü PKK sadece bazı işleri, somut işleri yapmak için oluşmuş bir örgüt, dar bazı politik adımları gerçekleştirmek amacıyla kurulmuş bir parti de değildir. Bir yaşam felsefesidir, bir ruh, duygu ve düşünce bütünlüğüdür. Kemal Pir, *"PKK'lilerin duygusal ve ruhsal bütünlükleri vardır. Ruhsal bütünlüğe ulaşmayan PKK'lilik doğru değildir. Önderlikle ruhsal bütünlüğü sağlamayan bağlılık, katılım doğru değildir, kabul edilemez"* diyordu. O nedenle bir yaşam felsefesi, ruh ve duygu duruşu, bütünlüğü, bir ideolojik ilkler toplamıdır. Onlara ulaşmak için çalışır insan. PKK'lilik bir anlaşmayla olmaz. Böyle bir durum ihaneti ortaya çıkarabilir. Ama diğer türlü istediği zaman giren, istediği zaman çıkan bir parti de olamaz.

Semir provokatörü, *"bir gün PKK'li oldum, bir gecede çıktım"* dediğinde, Önderlik çok sert eleştirmişti, *"sen nasıl bir günde PKK'li olursun"* demişti. Bu ruh, felsefe, duygu bütünlüğünü ve yaşam felsefesini nasıl bir günde edindin? Edinemez, dolayısıyla PKK'lilik bir ruh, bir duyguyu, yaşam felsefesini edinme, bu temelde yaşamını sürdürme olayıdır. Onun da kesinleştiği yer, tabii yaşamın son anı, son nefestir, şehadet gerçeğinde ifade edildiği gibi. Bu bakımdan ideolojik, felsefik yapılanışıyla şehitlere, şehitler çizgisine bağlı kalınarak PKK'lilik edinilebilir. Dolayısıyla PKK, bir şehitler partisidir.

PKK, şehitler partisi olma gerçeğiyle; bir ruh, yaşam felsefesi ve duygu bütünlüğüyle özgürlüğü ve eşitliği yaratan yeni bir yaşam hareketi olmuştur. İnsanlık için öngörülmüş yeni bir yaşam çizgisi yaratmak üzere, insanlığın örgütleyici mücadeleye girişidir. Bu mücadele uzun soluklu, ideolojik ve kendini eğitme, örgütleme olayıdır. Gericilikle siyasal, askeri, ekonomik ve toplumun tüm alanlarında mücadele etmedir.

PKK, mücadelede çok yönlü, insan ve toplum yaşamının bütün alanlarında vardır. Bu bakımdan PKK'yi birçok yönden tanımlamak gerekir. Fakat hepsinden önce böyle bir yaşam çizgisi, yaşam felsefesi, yaşam duruşu, özgür, eşit, demokratik yaşam gerçeğini insan ve toplum yaşamını ortaya çıkarma durumu olarak tanımlamak ve bu en temel tanımını koyarak da kimlik kazanmasını sağlamak gerekmektedir. Böyle olunca, PKK mücadelesini sadece bir ulusal, toplumsal kesimle, cinsle tanımlamak dar ve yetersiz kalacaktır. Bunların hepsini kendisinde barındıran, ama bunları da aşan; tüm ulusların, toplumsal kesimlerin özgürlük eşitlik çizgisini, cins özgürlüğünü en üst düzeyde özgür, eşit demokratik bir insan ve toplum yaşamını yaratma temelinde birleştiren,

sentezleyen bir gerçekliği ifade ediyor. Bu bakımdan herkesin içinde yer alabildiği, hiçbir ayrımın olmayacağı, ayrımcılığın ortadan kalktığı bir insanlık duruşu oluyor.

Her ulustan insanlar böyle bir yaşam çizgisini esas alarak PKK'ye katılım gösterebilir, PKK'de yer alabilir. Bu yönüyle PKK bir insanlık mücadelesidir. Mevcut toplumsal yapılanma özelliklerini aşarak, PKK çizgisinde kendini yeniden yaratarak, kişilikte devrim yaratarak yeni bir kişilik şekillenmesi yaratma temelinde katılabilir. Yine her cinsten insan katılabilir. Burada cins ayrımının olmadığı, cinsiyetçi zihniyetin, cins egemenliğinin aşıldığı, yok edildiği, yaşamın her alana cinslerin sadece insan olarak katıldığı bir çizgi vardır. PKK yaşam felsefesinde, cinsiyetçi yaklaşım, cins eşitsizliği tümden aşılmıştır. İnsan olma bilinciyle ve her insanın özgür, eşit duruşuyla bir katılımı vardır. O bakımdan dar bir cins eşitliği ya da kadın haklarının elde edilmesi anlayışı PKK ideolojik anlayışında yer bulmamaktadır. Tam tersine özgürlüğe dayalı bir eşitlik, tamamen insan olarak her cinsin kendi yapısında, kendi rengiyle özgür, eşit temelde katılımı ve bu insanlık çizgisinde yeni bir insan ve toplum yaşamını, yeni bir yaşam sentezinde katılım göstermesini ifade ediyor.

"PKK, ezilen tüm sosyal kesimlerin, ulusların partisi. PKK, bir insanlık partisi, yeni bir yaşam partisi, özgür, eşit insan ve toplumun yaşam partisi"

PKK'nin bu eşitlik ve özgürlük anlayışı, çıkışından günümüze değin hep var olmuştur. PKK'de Önderliksel çıkış, doğuş böyledir. Önderlik gerçeğinin önemli bir yanı da bu oluyor. Yürütülen 33 yılık mücadele içerisinde bu çizgi daha da gelişerek netlik kazanmış ve tüm toplumsal kesimlerde açılım sağlamıştır. Önder Apo yeni paradigmayla bu çizgiyi daha geniş, daha kapsamlı ve anlaşılır bir biçimde teorik ifadeye kavuşturmuş bulunuyor. 20.yüzyılın reel sosyalist çizgisinin ifadelendirdiği biçimiyle bir enternasyonal tanımlama yapmak bu anlamda yetersiz kalıyor. PKK gerçekliğinde enternasyonalizmden de öteye yeni bir insanlık sentezi var. Her türlü eşitsizliğin, adaletsizliğin çözümlenmesi temelinde eşitlik ve özgürlük ilkelerini işlevsel, yaşamsal kılmayı ifade edecek düzeyde yeni bir insan ve toplum sentezi gerçekleştiriliyor. Yoksa sadece PKK'de kadın da yer alıyor o halde kadın özgürlüğüne yer veriyor, başka ulustan insanlar da yer alıyor o zaman enternasyonalist görev yerine getirilmiştir demek değildir. Ancak bu tür tartışmalar da yapıldı ve böyle anlayışlar da var oldu. Sanki PKK'ye o temelde katılım oluyor gibi yaklaşımlar oldu.

PKK'de kadın, erkek, farklı uluslardan, yine değişik toplumsal kesimlerden insanların yer alması, 20. yüzyılın dar enternasyonalist ya da kadın özgürlüğüne yer veren anlayışlarından kaynaklı olmadı. Aksine bunun Önderlik doğuşundan, Önderlik gerçekleştirilmesinden, yeni yaşam sentezinden kaynaklı katılımlar olduğu kesindir. Bu bakımdan da 20. yüzyılın tanımları PKK gerçeğini ifade etmeye yetmiyor artık. PKK'ye katılımları dar bir enternasyonalist katılım gibi görmemeliyiz. Örneğin birçok ulustan, toplumdan PKK'ye katılmış insanlara yaklaşımda hatalar ortaya çıkabiliyor. O mantıkla katılanların hatalara düşmesine yol açıyor. Ben enternasyonal katılımcıyım, PKK mücadelesine destek veriyorum biçimindeki bir katılım Apocu militanlığa tam ve doğru katılım değildir. Ruhsal ve duygusal bütünlüğü yakalamış bir yaşam felsefesini de ifade etmiyor. Sadece destekçi konumda kalınıyor. Biz bu yanılgıları yaşayanları çok gördük. Böyle bir katılım, militan katılımından öte kendisini destekçi görme gibi bir durumu

ortaya çıkarıyor ve militan sorumluluk gerektiği kadar yerine getirilmiyor. PKK bu tür katılımları hatalı katılım olarak değerlendirdi. Bu tür katılımlar pratikte birçok yanlışın ortaya çıkmasına neden oldu. Ancak artık Apocu felsefenin anlaşılması, özümsenmesi temelinde bu tür düz yaklaşım ve katılımlar aşılmıştır.

Yeni bir yaşam felsefesi, ruhsal ve ideolojik duruş temelindeki katılım hem doğru hem de PKK özüne uygun bir katılımdır. Bu aynı zamanda bir insan ve bir devrimci olarak doğru bir çizgiye katılmak, doğru bir yaşama girmek, dolayısıyla da doğru bir yaşam felsefesini edinmek oluyor.

PKK'de hiç kimsenin hiçbir ayrıcalığı yoktur. Nasıl ki Kürt ve Türk toplumundan bir insan katılım göstermişse diğer toplumlardan insanların katılımı da aynı şekildedir. Yine nasıl ki bir emekçi, işçi katılmışsa diğer toplumsal kesimlerden katılımlar da aynıdır. Ancak kişi kendisini Apocu çizginin öngördüğü özgürlük, eşitlik çizgisinde, yaşam felsefesinde yeniden yaratmış, hiyerarşik devletçi toplum gerçeğinden, sınıflı cinsiyetçi toplum gerçeğinden arındırmış, bu özellikleri aşmış ve kendini yeniden yaratmışsa doğru katılımı da başarmış olur. Bununla birlikte bir erkek nasıl katılım sağlamışsa kadının katılımı da aynıdır. Kadının katılıyor olması bir ayrıcalık olmadığı gibi, bir destekleyicilik durumu da değildir. Aksine kendi sorunlarını bu hareket içerisinde çözme, özgürlük ve eşitlik çizgisinde yeni insanı yaratma katılımıdır. Toplumsal özgürlük ve eşitliğin temeli olan kadın özgürlük çizgisinde özgür ve eşit yaşamı öngörme, yaşam felsefesini böyle bir çizgiye oturtma gerçeği de PKK'nin bu yeni paradigmasında çok daha net, somut ve derin bir ifadeye kavuşturulmuştur. PKK yıllardır kadın partisi olarak tanımlandı.

"PKK, ezilen tüm sosyal kesimlerin, ulusların partisi. PKK, bir insanlık partisi, yeni bir yaşam partisi, özgür, eşit ilk insan ve toplumun yaşam partisi." Aslında böyle ele almak, görmek, böyle değerlendirmek gerekiyor. Ne var ki bu noktada halen yetersiz duruşlar var, onları görüp aşmak gerekir. Örneğin enternasyonal katılım gibi, 20.yüzyılın dar anlam içeren kavramıyla sınırlı kalan değerlendirmeler var. Bu yetersizdir. Kesinlikle çok geri bir tanımlamadır, ileri bir tanımlamayı ifade etmiyor. PKK mevcut gelişim çizgisiyle ve pratiğiyle bu kavramın içeriğini çok çok aşan bir düzeydedir. PKK'de sınıf inkarcılığı aşılmıştır. Bu kavram, sadece militan olma anlamında bir tanımı ifade ediyor. PKK dar sınıf yaklaşımını aşmış, özgür ve eşit yaşam çizgisini yaratmıştır. Bu bakımdan örneğin bir işçi, memur veya emekçi olmak, diğer toplumsal kesimlerden gelmek PKK'lileşmede herhangi bir avantajlı ya da ayrıcalıklı durumu ifade etmiyor. Öyle algılamak yanılgıya götürür. Ücretli işçi duruşu, memur duruşu PKK'lileşme karşısında, PKK'nin özgürlük, eşitlik çizgisi-

ne, özgür yaşam çizgisine katılma karşısında bir sapmayı ifade ediyor. Bir geri durumu yansıtıyor. Benzer şeyi kadın katılımı açısından da değerlendirmek gerekli. Sadece kadın olmak; köleliği aşmak, özgür, eşit yaşam çizgisine iradeli ve iddialı bir biçimde katılmayı ifade etmiyor. Hareketin bütünü özgür yaşam çizgisini, kadın özgürlüğü temelinde tam bir toplumsal eşitliği –mekanik bir biçimde değil– insan ve toplum gerçeğini, bu gerçekliğe bağlı katılımı içeren bir özgürlük, eşitlik çizgisini öngörüyor ve esas alıyor. Bu bakımdan kadın hakları kavramı dar bir kavramdır. Özgürlük çizgisini öngörmeyen bir eşitlik kavramı dar bir kavramdır. Kadının cins olarak kendini özgür ve iradeli kılması temelinde toplum yaşamına kendi rengiyle eşit ve etkili katıldığı, cinsiyetçiliğin ortadan kalktığı eşit bir yaşama özgür yaşam düzeyi denilebilir. Bu bakımdan yapılan çeşitli özgürlük ve eşitlik tanımları dar geliyor. Örneğin 20.yüzyılın kadın hakları, kadın özgürlük mücadeleleri tanımlamaları ve kavramları dar kalan tanım ve kavramlar oluyor. PKK'nin özgür ve eşit yaşam çizgisi, felsefesi, ideolojisi bunları çok aşan bir durumu ifade ediyor. PKK gerçeğinde bunları görmek oldukça önemlidir. Bu anlamda bir kavrayışa, özümseyişe, Önder Apo'nun yeni paradigmasının bilincine ulaşmamızın zorluluğu var.

Zagros arkadaş yaptığımız bu değerlendirmelerde yer bulan, bunları ifade eden, aydınlatan bir gerçekliği tanımlıyor. Gerçekten de özlü, coşkulu, çıkarsız ve her türlü kirlilikten uzak, son derece temiz, içten kendini tümüyle veren, katan bir çizgi militanıydı. Kendisini gördüğümüz, tanıdığımız süreç boyunca hep böyle gördük, böyle tanıdık. Bu anlamda bulunduğu alanlarda oldukça çekici, sürükleyici bir kişiliğin sahibi oldu. Yeniden inşa sürecinin gelişimine çok aktif ve etkili katıldı. Herhangi bir tereddüt, ikircilik, sınırlandırma yaşamadı. Yeniden inşa kongresi çalışmalarına katılımda gerçekten çok faal ve etkindi. Bu, birçok iş yapması anlamında değil sadece, işe yaklaşımından çalışmanın örgütlemesine, PKK'ye kendini katma noktasında böyleydi. Yani duygu olarak, ruh olarak, düşünce ve davranış olarak en küçük bir sınırlandırma, geriye çekme, bireysel hesap yapma durumu yaşamadı. Her yönüyle açık, tüm gücüyle çalışmalara katılan bir pozisyondaydı. Bu katılımı kendisiyle birlikte bulunduğu alandakileri de sürükleyen, çalışmalara etkin katan bir durumu yaratıyordu.

Kongre ardında Doğu Kürdistan çalışmaları üzerinde yoğunlaşıyordu. Yoğunlaşma sürecinde de yine canlılığı ve coşkusu çok belirgindi. Yoğunlaşma sürecinde temposunda herhangi bir

gerileme olmadığı gibi, Önderlikten anladıklarını Doğu Kürdistan'dan gelmiş bir grup arkadaşa özümsetmek için çok yoğun bir çabanın sahibi oldu. Duruşuyla, çabasıyla işleri ele alış tarzıyla, katılımıyla oldukça da etkili oldu. Birlikte kaldıklarından etkilemediği hiçbir insan yoktur. Şehadet gerçeği de bu durumu zirveye çıkardı. Bu, şehadetinden sonra büyük değer kazanmasını sağladı.

"Doğru katılım için mutlak özgürlük militanlığının gerçekleştiği yer şehadet gerçeğidir"

Doğu Kürdistan halkı ve emekçileri nezdinde büyük bir değer kazandı. Kürdistan özgürlük mücadelesinin ve onun öncü kurmay örgütü olarak yeni PKK'nin gerçekliğini gösterdi. Bu kimsenin silemeyeceği, çarpıtmayacağı kesinleşmiş bir olgudur. *"Doğru katılım için mutlak özgürlük militanlığının gerçekleştiği yer şehadet gerçeğidir"* diyordu Önder Apo. Doğru bir çizgide kendini tümüyle özgürlük ve demokrasi mücadelesine verme temelinde gerçekleşen şehadet gerçeği, mutlak özgürlük militanının duruşu oluyor. Özgürlük ve demokrasi mücadelesini etkileyen tüm militanlar, halkı etkileyen, sürükleyen, ona öncülük ve önderlik eden gerçekliktirler.

Bu anlamda Zagros arkadaş PKK, Kürt halkı ve özellikle de Doğu Kürdistan halkı nezdinde çok büyük değer kazandı, öncülük konumuna sahip oldu. Apocu çizginin genelde pratikleşmesi, somutlaşması, örgütleşmesine öncülük eden bir değer yarattığı gibi, Doğu Kürdistan'da PKK öncülüğünün yaratılmasında en büyük değerin gerçekleşmesini sağlandı.

Kuşkusuz Zagros arkadaş yaşasaydı da büyük bir emeğin, büyük bir çabanın sahibi olacaktı. Büyük başarılara imza atacaktı. PKK'nin yeniden yapılanması, PKK öncülüğünde demokratik konfederalizm sisteminin yaratılması, bunun Doğu Kürdistan'da somutluk kazanması için büyük görevler üstlenecek, çabalar harcayacak, çalışma yürütüp değerler üretecekti. Ancak O, şehadetiyle bunları daha ileri düzeyde yapmayı başardı. Yaşayarak emeğiyle, çabasıyla bu tür gelişmelere yol açabilirdi, ama şehit düşmesi O'nu bu konuda geriye düşürmedi. Aksine, bu konuda daha çok şey emreden, öncü militan gerçekliğini daha net temsil eden, bu anlamda da herkesi etkileyen, doğruya, özgürlüğe, eşitliğe, doğru yaşama çeken, sürükleyen bir konum kazandı. O, bu temelde halen bizleri sürekli etkiliyor, eğitiyor, PKK kadrolarını, halkı sürüklüyor, bunlara gerçeği gösteriyor, doğru yaşamaya ulaşmamız için hep eğitici, örgütleyici, sürükleyici, bir rolün sahibi oluyor.

Zagros arkadaşın anısına sahip çıkmak demek, PKK'nin yeniden yapılanmasını doğru anlamak, Önder Apo'nun yeni paradigmasını derinden özümsemek, bu temelde yeni PKK'nin öncülüğünü doğru çizgide, etkili bir biçimde geliştirmek ve halkın demokratik konfederal sistemini inşa edip yaratmak demektir. PKK gelişimine öncülük etmek, halkın demokratik örgütlüğünü sağlamak bunu zorunlu kılıyor. Doğru öncülük de bunu ifade ediyor.

Ancak PKK'nin ideolojik çizgisini özellikle Doğu Kürdistan'da geliştirip hakim kılmak Zagros arkadaşın anısını ölümsüz kılar. Nasıl ki PKK, Hakki Karer yoldaşın anısına örgütlendirilen, geliştirilen bir şehitler partisi olduysa ve eşitlik ile özgürlük temelinde yeni bir Kürt toplumu yaratıldıysa, Zagros arkadaşın anısına doğru bağlı kalmak da benzer tarzda cevap vermek olmalıdır. Şehitlerimiz ancak bu temelde ölümsüz kılınır.

Buna sonuna kadar bağlı kalacağız. Anısına bağlılık sözümüz bu temelde pratikleşecek. Sözümüze bağlılığımız da, özgür ve demokratik yaşamı KCK sistemi çerçevesinde Doğu Kürdistan'da yaratma gerçeğinde ifadesini bulacaktır.

Mücadele arkadaşları adına
Duran Kalkan

PKK'nin yaşayan ruhu

PKK'nin inşa çalışmaları sürecine büyük bir istek, coşku ve kararlılıkla katılan Zagros arkadaşın şehadetinin 1. yıldönümüne sayılı günler kaldı. Gün vesilesiyle Zagros arkadaşın anısı önünde saygıyla eğiliyorum. Bir kez daha Zagros arkadaş şahsında tüm PKK ve Kürdistan devrim şehitlerine karşı borçlu olduğumu bilerek, bu borcun giderilmesi için elimden gelen tüm çabayı göstereceğime dair sözümü yineliyorum.

Şehitler ayının son günündeyiz. PKK şehitler partisidir. Şehitlere bağlılık, şehitleri doğru anlamak elbette sadece onları anlatmak ve tanımlamak değildir. Belki bu konuda birçok kişi yazıyor, konuşuyor. Ama temsil düzeyine bakıldığında, bu bana fazla anlamlı gelmiyor. Onun için de konuşurken, büyük bir yükün altına girdiğimi hissediyorum. Şehitleri anlamak, anmak, şehitler karşısında kendini sorgulamak, şehitlerin çizmiş olduğu yolda ne kadar ilerlediğimizi, eğer istenildiği biçimde yürünemiyorsa bunun nedenlerini sorgulayıp açığa çıkarmak en devrimci tutumdur. Kendi cephemde bunun hesaplaşması içerisinde olduğumu söyleyebilirim.

Şehitler gerçeğinin çok çarpıcı bir yönü vardır; bir insan davasının doğru olduğuna inanmazsa, ideolojisine, felsefesine büyük bir inançla bağlı olmazsa, onun uğrunda yaşamını ortaya koyamaz. Bir gerçeklik daha vardır; benim yoldaşlarım vardır. Ben olmayabilirim, fakat bu çizgi bu yoldaşlarımla sürecektir. Bir özellik olarak ***Kemal Pir*** bunu literetürümüze koydu. Kemal Pir ölüm orucundayken, işkenceci cellat Esat Oktay, *"öleceksin, ama hiçbir şey kazanamayacaksın"* dediğinde Kemal Pir, *"evet, ben öleceğim, benden sonrakiler ölecek, sonrakiler, sonrakiler... Ben görmezsem de amacımıza ulaşacağız"* diyor. Bu, yoldaşlığa büyük bir anlam biçmek, yoldaşlığa güven duymak ve onların yaşaması için kendini adamak demektir. PKK mücadele tarihinde birçok şehadet böyle yaşanmıştır. Kendisini arkadaşlarının önüne atarak kendi yaşamına son veren birçok arkadaş vardır. Çatışmalarda arkadaşların önüne kendini siper yaparak şehit düşen arkadaşların sayısı tam olarak bilinmiyor. Fakat bunun büyük bir sayı olduğu kesindir. Yine işkencehanelerde, cezaevlerinde arkadaşları işkence edilirken onların üzerine kapaklanarak yoldaşlarını koruyan arkadaşlar olmuştur.

Zagros arkadaş, İran güçlerinin denetimi altındaki bir köye Şehit ***Şiyar (Enver Alataş)***'ın cenazesini almaya giderken şehit

Zagros (Ali Muhammedi)

düştü. Çok önemli bir husus. Bir şehit arkadaşı almaya giderken şehit olmak aslında şehadete verilecek en büyük anlamdır. Onu almak, sahip çıkmak, korumak, yitip gitmesini, unutulmasını engellemek. Şehit Zagros, şehadete bu anlamda derin bir anlam yüklemişti. PKK'nin yaşayan ruhunu, özünü temsil ediyordu Şehit Zagros.

Birçok şey söylenebilir Zagros arkadaş için. Zagros arkadaşı Dola Koke'de görmüştüm. Yeni gelmiştim alana. Kendisi basında çalışıyordu. Çok fazla ilişkimiz yoktu. Uzaktan uzağa görme durumu vardı. Birçok kişi hakkında olumlu olumsuz şeyler konuşuluyordu. Fakat Şehit Zagros hakkında olumsuzluğa dair hiçbir şey duymadım. Sürekli şunu gördüm: Hep bir şeyler peşinde koşan, acelesi varmış gibi adeta zamanla yarışırcasına mücadelenin içerisinde ilerleyen bir tablo çiziyordu. Belki de birkaç kez merhabalaşmıştık. Onun ötesinde bir ilişkimiz yoktu. Sonra 2004 yaz aylarında, PAJK karargahında biraz sohbet etmiştik.

Zagros arkadaşı tanımam PKK'nin yeniden inşa sürecinde oldu. Bu çalışmalar içerisinde olduğumuz için direkt arkadaşlarla tartışma, yakından tanıma istemi biraz daha öne çıkıyordu. Zagros arkadaş bu süreçte yoğunlaşmayı en fazla yaşayan arkadaşlar arasında bulunuyordu. Ciddi arayış içerisinde olan bir arkadaştı. Şöyle söylemek daha doğru olabilir: PKK'nin olmamasının yarattığı boşluğun ne anlama geldiğini, bunu halkımıza, mücadelemize ve hareketimize büyük kaybettirdiğini yakıcı bir biçimde sonuçlarıyla birlikte görmüş, yaşamıştı. Bunun getirdiği bir sorumluluk vardı. Belki yeni katılmış bir arkadaştı. Fakat bunun anlamını da derinden kavrayan bir arkadaştı. Bu süre içerisinde zaman zaman mangalara giderek tartışma yürütüyorduk. Bu tartışmalarda dikkatimi şu çekmişti: Öyle bir süreçti ki ideolojik hassasiyet çok zayıflamıştı. Birçok arkadaş ideolojik formülasyonu, ideolojik doğrultuyu kendine göre yorumluyordu. Bu noktada bir titizlik, bir hassasiyet çok fazla gözükmüyordu. Bu hassasiyet belli arkadaşlarda vardı. Bu belli arkadaşların arasından da Zagros arkadaş vardı.

Bir şehit arkadaşı almaya giderken şehit olmak aslında şehadete verilecek en büyük anlamdır. Onu almak, sahip çıkmak, korumak, yitip gitmesini, unutulmasını engellemek. Şehit Zagros, şehadete bu anlamda derin bir anlam yüklemişti. PKK'nin yaşayan ruhunu, özünü temsil ediyordu Şehit Zagros

Yine bir gece mangalarına gitmiş, ideolojik sorunlarımızı tartışıyorduk. Bu sırada bir konuda bizi uyarmıştı, *"bu kadar dergimiz çıkıyor, bu kadar kitap yazılıyor, bunları gerçekten izleyebiliyor musunuz, gerçekten de bunlar Önderliğin paradigmasını, Önderliğin yeni perspektiflerini doğru algılayıp uyarlıyabiliyorlar mı?"* Okuduğu bazı yazılardan hareketle böyle bir soru sormuş, uyarmıştı. Kendisine şunu söyledim: *"Benim böyle bir imkanım yok, ama bu konuda somut görüşleriniz varsa bunları bir rapora dönüştürerek komitemize sunabilirsiniz."* O gece söyledim, ertesi gün rapor elimdeydi. Burada şu çıkıyor ortaya, bu hareketin ideolojik esaslarını, ideolojik doğrultusunu kendisine ciddi mesele yapmış, sorun yapmış, kendisini bu işin kenarında, kıyısında değil de, işin en merkezinde gören, sorumluluk duyan, bu konuda bir şeyler yapmak isteyen bir arkadaştı. Ve bizim aslında kaybettiğimiz en temel nokta, ideolojik hassasiyetlerimizin, ideolojik reflekslerimizin, ideolojik duruşlarımızın zayıflığıdır. Fakat PKK'nin bir militanı olarak, bu noktada gerçekten sorumlu davranıyordu.

Diğer bir yön, O'nun günlük ilişkilerdeki sıcaklığıydı. Zagros arkadaşın günlük ilişkilerdeki sıcaklığı, samimiyeti, her arkadaşla çok rahat paylaşabilmesi oldukça dikkat çekiyordu. Gerçekten kendisini sadece bir

Zagros (Ali Muhammedi)

parçanın insanı değil, Kürdistani gören, düşünen ve bu temelde paylaşan bir arkadaştı. En güzel, en çekici özelliklerinden birisiydi bu. Ki yaşanan örgütsel karmaşa sürecinde böyle duruşlar çok çok önemliydi. Çünkü ihanet ve tasfiyecilik biraz daha parçacılığı geliştirmişti. Parçacılık üzerinden hareketin birliğini parçalamak istiyorlardı. Bu noktada belli mesafede alındığını söyleyebilirim. Zagros arkadaşın bu süreçteki duruşu, buna karşı bir duruştu. Fakat bir o kadar da Doğu Kürdistan'daki çalışmalara karşı sorumlu, duyarlı ve ilgiliydi. Oranın ideolojik, politik, örgütsel sorunlarıyla alakalıydı. Zaten şehit düştüğünde Doğu Kürdistan'a yönelik bir yoğunlaşma grubu içinde bulunuyordu.

PKK'nin yeniden inşa kongresinden sonra PKK yönetimi olarak Doğu Kürdistan çalışmalarına ilişkin bir yoğunlaşma grubu oluşturmak istedik. Bunun içerisinde Şehit Zagros arkadaş da vardı. Zagros arkadaş bu süreçte grubun içerisinde en fazla yoğunlaşan bir arkadaştı. Bu süre içerisinde daha yakından tartışma, ilişkilenme durumumuz oldu. Zaman zaman yetersiz de olsa yoğunlaşma çalışmalarına katıldım. Bu süreçte sorunları ele alış tarzında, analizinde, sorgulama düzeyinde önemli bir derinliği yakalamıştı. Gerçekten bir yoğunlaşması vardı, yaşıyordu.

Şunu söyleyebilirim: Şehit düşmeden bir gün önceydi. Bir yerde bir işim vardı, oraya gitmem gerekiyordu. Yoğunlaşma grubuna benimle gelip gelmeyeceklerini sordum. Gecenin ilerleyen bir saatiydi. Hiç tereddüt geçirmeden hazırız gidelim dedi. Mani arkadaşla birlikte üçümüz yola çıktık. Bir iki saate varan bir yolculukta yoğunca Doğu Kürdistan çalışmalarını ve kendi yoğunlaşmalarını tartıştı. Bu tartışmamızın merkezinde şu vardı: Önderlik, kişilik sorununu çözümlemeye başlayarak Kuzey Kürdistan'da önemli bir sonuç yarattı. Bu konuda yakalamış olduğu büyük derinliği örgütsel yapımıza, militan yapımıza yansıtmayla önemli bir aşama kaydetti. Doğu Kürdistan çalışmalarımız uzunca bir geçmişe sahip olmakla birlikte, kadrosal ve örgütsel anlamda çalışma henüz yeni sayılmaktadır. Belki önceden harekete katılan arkadaşlar var, fakat kitlesel ve nicelik olarak katılımın arttığı dönem Önderliğin esaretinin sonrasıdır. Zagros arkadaş da bu süreçte katılmıştır.

İran rejiminin Doğu Kürdistan halkı üzerinde yürütmüş olduğu çok tehlikeli ve sinsi bir politika vardır. Dolayısıyla burada da ciddi bir kişilik sorunu söz konusudur. Bir çok Doğu Kürdistanlı arkadaşla bu konuyu tartışmıştım, bu tartıştığım arkadaşlardan biriside Zagros arkadaştı. Şunu söylüyordu: *"Doğrudur, bunun üzerinde yoğunlaşmak gerekir"* ve bunun üzerinde bir broşür çalışması yapma kararı vardı. Bu parçamızdaki kişilik sorununu bu arkadaş ciddi bir biçimde kendisine mesele yapmıştı. İdeolojik olarak, ruhsal, duygusal olarak bu sistemin kendi kişiliğinde yaratmış olduğu etkileri anlayıp çözümlemeksizin gerçekten bir PKK militanı olamayacağını her fırsatta dile getiriyordu. Ve bu yönlü bir arayışı vardı. Eğer yaşasaydı, bu noktada yoğunlaşma süresi

Zagros (Ali Muhammedi)

içerisindeydi ve bu noktada birlikte bir tartışma, çalışma yürütecektik. O'ndan İran sömürgeciliğinin, teokratik rejiminin Kürt kişiliği üzerine yaratmış olduğu tahribatları öğrenecektim. Bu konuda sorunun ciddiyetini anlama bakımından üzerimde çok olumlu bir etki yarattı.

Zagros arkadaş Doğu Kürdistan parçası başta olmak üzere PKK'nin ideolojik çalışmalarına gerçekten de kişisel anlamda katkı sağlayacak, açılım yapabilecek potansiyele sahip bir arkadaştı. Bu yönüyle PKK için önemli bir kayıptır. Tüm şehadetler gibi Zagros arkadaşın da erken bir şehadetti.

Şehadet haberini, şehadetinden sonraki günün gecesi arkadaşlar bildirdiler. Zagros arkadaşı şehitliğe götürmüşlerdi. Ben sonradan gitmiştim. Zagros'u parti bayrağına sarmışlardı. Şu an bile tanımlamakta güçlük çektiğim bir ruh halim vardı. Zagros arkadaşın şehit düştüğünü hiç düşünemiyordum. Sanki bir şaka, sanki bir espri gibi. Uzandığı yerden biraz sonra doğrulacak ve bize "ne yapıyorsunuz hepiniz burada" diyecek gibi bir his vardı içimde. Belki çocukça bir his, belki de bir şoktu o an yaşadığım.

Oysa gerçek bambaşkaydı. O'nu, Şehit Şeriflerin yanına koymuştuk. Elim varmasa da, zorlansam da kendi ellerimle üzerine toprak bile atmıştım. Şehadet, yüreğimi burkan acı bir gerçekti. İçimi yakıyordu. Bir taraftan düşündürüyordu da. O'nun anısına nasıl karşılık vereceğimi derin derin düşünmeye başladım. Yoğunlaşma yeri yakınımızdaydı. Bir taraftan oraya gitmek istiyor, öte yandan ise 'gider de O'nu orada görmezsem, daha kötü olur' diyerek uzun bir süre gitmedim. Her şehadet erkendir, ama Zagros arkadaş için çok daha erken oldu. İnsana acı veren, kahreden de buydu. Bu zamansız gidişe alışmak zordu.

Şehadetinin 1. yıldönümüne girerken, Şehit Zagros'un pratiğinden, yaşamından, günlük ilişkilerinden davranışlarına kadar ideolojik mücadeleye, ideolojik doğrultuya göstermiş olduğu anlam, önem, hassasiyetten PKK militanlarının, hepimizin öğreneceği çok şey olduğuna inanıyorum. 'PKK'de ne işiniz var' demenin neredeyse "yükselen değer" olduğu dönemde O, PKK'yi yeniden inşa çalışmalarına tereddütsüz koşup geldi. Kendisini hesapsız kattı. Gelişmede önemli bir düzey de yakaladı. Bu mücadeleye en büyük katkıyı yapacağı, tam da verimli olacağı bir zamanda aramızdan ayrıldı. Yoldaşı olmak isteyen birisi olarak O'nu saygıyla anıyor ve O'nun anısına her durumda bağlı kalacağım sözümü tekrarlıyorum.

Şehit ***Viyan***, şehit ***Sorxwin*** başta olmak üzere bu süreç içerisinde Kürdistan dağlarında sömürgeci güçler karşısında direnerek şehit düşen tüm arkadaşlara bağlılığın gereği olarak dönemin üzerime düşen görevlerini yükleneceğim sözümü tekrarlıyorum.

İzinizdeyim.

Mücadele arkadaşları adına
Bozan Tekin

Zagros yürekli Zagros arkadaşa

Gecikmiş bir konuşma say

Ayrılık (2)

Doğrusunu istersen,
bu şiir sana ayrılmamıştı.
tıpkı şehitliğimizdeki boş mezar gibi...
ikisinin de zamansız konuğu oldun
sonsuza dek...
sorgularken
'ayrı'lığımızın bile bize
ait olup olmadığını
sonsuza dek ölümün bizi ayırmasının
şokunda doğuyor,
sana ayrılmayan bu şiir
yanlış anlama
boş mezar gibi
bu şiirin de sancısı
ölümünün zamansızlığı
hoş! hangi ölüm zamanlıdır ki?

Şehadet haberini aldığım gün, iki gündür gözleri açık şehit düştüğünden habersiz, kampımızın karşısındaki patikaya takılıp duruyordu gözlerim. Seni bekliyordum, gelmeni ve tartışmamızı. Niye özellikle o gün bekliyordum bilmiyorum. Geleceğini söylemiştin ya arkadaşlara, ben de gelirsin diyordum. Ama o gün nedenini bilmediğim bir yoğunlukta aklıma takılıyordun. Seninle gecikmesi görüşmemizin, içimi acıtıyordu. Patikaya bakıyordum ve sen gelecekmişsin gibi tarıyordum karşı tarafı. Akşama kadar birkaç kez bu hissi yaşadım. Sorguluyordum, içimden seninle diyaloglar yapıyordum. Sevgini bildiğim için niçin gelmediğini de biliyordum. Ama kabul etmiyordum, gelecektin ama, biliyordum. Gelirdin biliyordum, eğer sonsuza dek bizi ayıran ölümün katı hükmü aramıza uzanmasaydı.

Sonunda, eğer gelmezsen, gelip seni görmeye karar verdim. Tuhaf... Bazen doğaüstü güçlerin varlığını, daha doğrusu doğanın gücünü daha çok hisseder insan. O günkü seni anışımdaki yoğunluk tesadüf değil mi?... Kesin bir açıklaması vardır bilmiyorum, ama akşam çok ani ve birdenbire şehadetini duyduğumda çok tuhaf oldum.

Sanki ben gün boyu o gelmediğin, bir daha da asla gelemeyeceğin patikaya geleceksin diye bakıp dururken, sen bir yerlerden bana gülümsüyordun. Üzülüyordun ya da eleştiriyordun beni, bilmiyorum. Böyle gidilir mi be Zagros heval? Böyle olur mu ayrılıklar? Böyle bırakır mı arkadaşlarını insan? İçimin kaynamasını hızlandıran daha birçok soru yağıyordu beynime. Yüreğim kendi dilinden konuşuyordu seninle. Gözlerim kendi bildiği yoldan akıyordu sana. Zamansızlık bir kez daha vuruyordu yüreğimin kıyılarını. Acı! Acıyı yüklenmek, taşıma bilgeliğini göstermek bir kez daha biz "yaşayanlara" kalıyordu. Acıya alışmak belki de köreltti en güzel yanlarımızı. "Acıya da alışılır mı be?" diye isyan eden bir ruh parçası hepimizde hala yaşıyor ki, kaldıramıyor yüreğimiz senin zamansız gidişinin acısını.

Şehadetini duyduğum günün gecesi, saat 3'te yazdım bu şiiri sana. Önce nöbette kafamda yazdım. Kafamda ve yüreğimde taşıyamayacaktım sabaha kadar, sanki hemen yazmazsam boğulacaktım. El fenerinin ışığında kağıtlara döktüm. Ve bir iki gün öncesine kadar da bir daha bakmadım, sana ilişkin yazmam istendiğinde çıkarıp baktım yeniden. Sana ilişkin yazmam istendiğinde, büyük bir iç boğuşma sonucu "hayır" dedim. Çünkü ben seninle konuşmak istiyor-

dum, senin ardından değil. Ölümün soğukluğu, acımasızlığı aramıza girdikten sonra yazmak, konuşmak ağrıma gidiyor. Aramızdaki 20 dakikalık mesafeyi aşıp konuşamamışken seninle, ölümün koyduğu mesafeleri aşmaya yüreğim güç getirebilecek mi? Aramızdaki 20 dakikalık mesafeyi büyüten anlayışlar, ölümün dil bağlama töresiyle yine ayırmıyor mu bizi?

Bizim kültürümüzde
en çok ölüm bağlar dilimizi
en çok ölüm öttürür sahte sevgi
bülbüllerimizi
nicedir karşıyım
yaşarken yok edip sevdiklerimizi
diriltme çabasına ölülerimizi
kanatır bu bayat ''keşif''
nicedir içimi...
bu şiir ölümün
dil bağlama töresine/törenine
karşı doğuyor.

Ahh ben sorularımı sana sormak istiyordum, senin ardından değil. Ben yüzüne, gözlerine, deli gibi çarpan o çocuk yüreğine, yaşam coşkuna, inançla koşturan sana konuşmak istiyordum. Ben seni beklerken, seninle tartışacağımız günün geleceğini beklerken, zamansız, asla kabullenemediğim şehadetine konuşmak acıtıyor beni ve her şeyi. Bu yüzden belki "hayır" dedim, ama olmadı. Bir şeyler benim "hayır"-ımı onaylamadı. Belki de 2003 yazında seni yerinde durduramayan, kıpır kıpır yapan heyecanınla bize getirdiğin o güzel Rojhılatlı çocukların gözleriydi beni rahat bırakmayan. Belki senin o sıcak yaz gecesinde heyecandan nerede sabitleşeceğine karar veremediği için sürekli hareketli olan gözlerin, gülümseyişlerindi. Ve belki de tartışma sözleşmemizdi.

Zagros yüreklim, yoldaşım, evrenin hangi enerji dolaşımındasın, hangi zerreciğinde seni yakalayıp söylerim bilmiyorum, ama bunu lütfen gecikmiş bir konuşma say. Ve say ki o yaz gecesinde bize getirdiğin, tanıştırdığın Rojhilatlı genç annelerle, o dünya tatlısı güzel çocuklarla seni bu defa biz ziyarete gelmişiz. Yüreğimizi açmışız sana. İşte böyle düşündüm ve içimde sana dair kanayarak da olsa, acıyarak da olsa bir ses yazdırıyor bana bu yazıyı. Ardından da olsa, ölümün soğukluğuna inat konuşturuyor beni seninle. Seninle gelen o güzel çocukların gülüşlerinin, sarılışlarının, gözlerinin izini hep taşıyacak

Zagros (Ali Muhammedî)

olan yüreğim biraz cesaretlendirse de beni, yine de bu yazım biraz benden, biraz geleneklerimizden olacak. Yazdıklarım benden, yazamadıklarım geleneklerimizden. Sadece sana yazdığım şiirimi de böyle paylaşabiliyorum, biraz benden biraz geleneklerden...

Seninle 2003 yazında Mahabatlı aileleri PJA'ya getirdiğin zaman tanıştığımızı sanıyordum. Sonra da PJA eğitim devresine geldin. Ama 2004 yazında PKK eğitim devresine gelmeden önce tartıştığımızda, ilk nerede karşılaştığımızı sen anlatmıştın. Ben de büyük bir şaşkınlıkla dinledim. Olayı çok iyi hatırlıyordum, ama sen olduğunu bilmiyordum. Xınere'de yeni savaşçı eğitim devresi tamamlanacaktı. Son anda benim katılmam gerektiği söylendi. Hazırlıksızdım. Aslında heyecanlıydım, daha önce yeni savaşçılara konuşmamıştım. Bir de devrenin Kuzey-Rojhilat ağırlıklı olduğunu duyunca, heyecanım artı. Çünkü Kürtçeme pek güvenmiyordum. Akşama doğru senin de eğitim devresinde yer aldığın kampa geldik. Yağmur bardaktan boşalırcasına yağıyordu. Ben ve Dicle Derik arkadaş sırılsıklam olmuştuk. Bir an önce kendimizi bir mangaya atıp ısınmayı, kurulanmayı düşünüyorduk. Nizamiyeye geldik. Nöbetçi arkadaş gayet ciddi ve askeri bir havayla bizi karşıladı. *"heval hun diçin kuderê, ji kuderê ten?"* Dicle arkadaş açıklama yapmak için davrandığında, ben onu kolundan tuttum. Çünkü nöbetçi arkadaş görevini o kadar inanarak yapıyor ve öyle ciddiydi ki, O'nu olumsuz etkileyecek bir şey yapmak istemedim. *"heval em hatin qampa we. Hindek kareme bi yönetimê re heye." "tamam heval, nota we heye." "Na heval nota me nine." "Nabe heval, em bê not nikarin îzîn bidin." "Tamam heval, em çawa bikin? Hun haber bidin, belkî heval îzîn bidin."* Nöbetçi arkadaşın kafasına pek yatmadı, ama *"tamam, hun livir bisekinin ez biçim haber bidim"* ... Tabii bu arada yağmur arlıksız yağıyor. Nöbetçi çok genç ve yeni olmanın dinamizmi ile dopdolu, koşa koşa kampa doğru gitti. Dicle arkadaşla biz yağmurun altında bekliyoruz. Güzel bir bahar yağmuru, ama akşamüstü ve çok üşüyoruz. Birazdan nöbetçi arkadaş son derece mahçup, üzgün bir sesle *"heval, qusurê mezenekin. Ez nizan bum..."* Ben daha çok üzüldüm. *"Tişt nabe heval, tu göreve xwe dike. Ew ne qusure."* ama nerede, o beni hiç dinlemiyor ki. O kadar üzülmüş ki habire özür diliyor. Ben daha çok mahçup oluyorum. Pişman oldum, keşke başta ben söyleseydim diyorum içimden. Nöbetçi arkadaş bizi yönetim mangasına götürdü. O arada yönetimden arkadaşlar da geldiler dışarıya. Onlar da açıklamada bulundular. "Arkadaş yeni, sizi tanımamış." Tabii bu olay bende hep canlıydı, ilginçti. Fakat senden dinlediğimde ve o günkü nöbetçinin sen olduğunu öğrendiğimde, gerçekten hem çok gülmüştüm hem de çok şaşırmadım, çünkü sen her za-

man bir inanç ve görev insanıydın.

Tabii işin gülünç kısmı, senin beni çok merak ettiğin için gönüllü nöbetçi olman ve büyük bir merakla benim gelişimi beklemen. Ben geldiğimde de yaşadıklarımız... Arkadaşlara anlatmıştın önce, onlar da bana. Ben sana sordum. *"Heval Zagros gerçekten o nöbetçi sen miydin?"* Cevap vermene gerek kalmadan, yüzündeki ifadenin o yağmurlu gündeki ifadeyle aynı olmasından anladım ki gerçekten sensin. Takılmıştım sana, "niye bugüne kadar söylemedin de tam PAJK'tan çıkacağın zaman söylüyorsun. Önceden bilseydim ben de sana ona göre davranırdım." Sen yine o günkü utangaç ve mahçup ifadenle *"min fedîkır ji tera bejim heval Pelşin"* demiştin. Bunun üzerine yine birlikte kahkahayla gülmüştük. Seninle tanışmışız, sen olduğundan habersizim. Tıpkı ayrılığımız gibi, seni beklemişim senin gittiğinden, ayrılığımızdan habersiz...

Zagros (Ali Muhammedi)

Bir türlü takvimimiz uyuşmadı Zagros yüreklim. Bazı şeyleri geri getirememenin imkansızlığında kanayarak anıyorum o yağmurlu gündeki ilginç, habersiz tanışmamızı. Yokluğun üşütüyor yüreğimi. Bir kitapta bir söz okumuştum. *"Ölenlerimizin ardından bize en çok acı veren söylediklerimizden çok söyleyemediklerimizdir."* Bu sözün çağrıştırdıklarını birçok şehit arkadaşın ardından yaşamıştım. Sende de yaşamak beni çok sarstı. Oysa kendime bir söz vermiştim, arkadaşlarımla paylaşacaklarımı ayrılıkların eşiğine, ölümün soğuk uçurumlarına bırakmayacaktım. Ayrılıklar alıp götürdüğünde onları, içim rahat olacaktı. Onda da aynı rahatlığın, güvenin olduğunu bilerek ölüm dilimi bağlamayacak, sahte sevgi bülbüllerimizi ötürmeyecekti. Ölümün tarifsiz ağırlığı altında ezilmeyecekti. Yüreğim suçluluk hissetmeyecek, pişmanlık gelip yerleşmeyecekti serseri bir mayın gibi ruhuma. Olmadı, olmuyor. O kadar güçlü değilmişim, o kadar yaşarken yaşayan ya da "yaşayan zamanlarda" nefes alıp veren değilmişim. İçim burkuldu, adını duyunca içim yandı zamansız gidişine. Ne desem boş, ne desem geri getirmez seni. "O'nun daha yaşayacak bir dolu şeyi vardı. Yaşam hızına bakmayın siz O'nun, daha kat edecek yaşam yolları vardı. O, gözleri açık yıldızlarla vedalaşmayı değil, yıldızların güzelliğinde yaşamayı hak ediyordu." İsyanım ölümünün uçurumlarından düşüp parçalanıyor. Bir şeyleri geri getirmiyor. Sadece içimin burkulmasını, kanamasını, acımasını bileyliyor. Daha bir buruk, daha bir acılı oluyorum zamansız gidişin karşısında.

Zamansız da olsa ayrılığın gibi,
ayrılık şiirime konukluğun gibi
anlatmazsam asıl ölümleri,
anlatmazsam asıl ayrılıkları,

ölüm ayrılığından önce
o zaman acımasız olacağım
kendime,
dostluğa
sevgine
düştüğün toprağa
hainler büyüteceğim
yürek olmaktan çoktan çıkmış
o kendini yutan dipsiz boşlukta...

Seni hep o gülen gözlerinle ve insana her anda gösterdiğin saygınla hatırlıyorum. İnsana ait tüm doğallıklar, mahçubiyetler, üzüntüler, sevinçler sende hep yerli yerindeydi. Her şeyin açıktı; küskünlüğün de, kırgınlığın da, sevgin de. Sözünde yoksa yüzünde vardı tavrın, duygun. Dilinde yoksa mesafende vardı eleştirin. Süslü lafların sihrine gizlenmiş tehlikeleri yoktu ruhunun. Politize olmuşluğu akıllılık, açıklığı apolitiklik sayan kültürün karşıtıydın duruşunla. İnanç insanıydın. İnancındaki uçluklar batmazdı bu yüzden, herkes seni yüzünde bir tebessümle karşılardı.

2004 baharıydı. Mangamıza gelmiştin sen ve bir erkek arkadaş. Sen gelmeden önce mangamızdaki bir arkadaş tırnak törpüsünü halının üstünde unutmuştu. Seni tanıdığım için *"eyvah"* dedim. *"Heval Zagros şimdi bu törpünün canına okur. Bir şekilde eleştirir."* Evet çok geçmeden sen törpüyü fark ettin ve eline aldın. Elinde getirip götürdün. Sapıyla ucunu habire ters yönlerde çekiştiriyordun. Biz bir taraftan sizinle sohbet ediyorduk, bir yandan da gözümüzle törpüye bakıyorduk. Sonucu merak ediyorduk, ne yapacaktın ona. Güzel bir akşamdı. Yalnızdık. Siz geldiniz. Güzel bir sohbetti. Giden bir törpü olsundu canım. Derdimiz o değildi. Seni biliyorduk ya, merakla ve biraz da muziplikle izliyorduk. Gülmeye de ihtiyacımız vardı hani. Sen öyle doğal ve mütevazıydın ki, her zaman hep bir gülümseyiş ve sempati kalırdı senin izin olarak yüzümüzde. Törpüyle oynayışın da böyle. Başka biri olsaydı belki çekip alırdık elinden. Ama sen öyle mahsum ve çocuksu bir merakla, inançlı bir öfkeyle inceleyip evirip çeviriyordun ki, seni izlemeye ve sonuca kaptırdık kendimizi. *"Kesin"* diyordum içimden, *"kesin bu törpünün sonu hayra alemet değil."* Neyse, sonunda bazı farklı arkadaşlar geldi. Sohbetimizin havası değişti. Sen sinirlensen de, o çocuksu ifaden yüzünden eksilmiyordu. Sonunda yeni gelenler baskın çıkınca, siz kalktınız. Biz ardınızdan büyük bir merakla törpüyü aradık. Törpü yok. Bize çok kızdığını düşündük. Ertesi gün temizlik yaparken bulduk törpüyü, halının altında ve sapından ayrılmış olarak. Çok gülmüştük.

Aradan bir zaman geçtikten sonra sana anlatmıştım, sen de güldün. O an konuşmaya kaptırmıştın kendini. PJAK kongresini anlatıyordunuz bize. Kongredeki liberal eğilimleri, onların şehitlere, Önderliğe yaklaşımdaki sakatlıklarını, sizin onlara nasıl tavır

Zagros (Ali Muhammedi)

koyduğunuzu. Öyle kaptırmışsın ki kendini, elindekinin ne olduğunu fak etmemiştin. Sonra espiri yapmıştık, belki de o anda, o liberal adamlardan biriydi elindeki diye. O gün daha derinden fark etmiştim sendeki inanç gücünü. İnandığın olguya derin bağlılığını. Karşındakini de sarıyordu havan. İnancını paylaşıyordun, hiçbir şeyi kırmadan. Tıpkı insana duyduğun saygı ve sevgi gibi sarıveriyor insanı. Ne kırıyorsun, ne insanlarda seni kırmanın duygusu gelişiyor. Hep bir sempatiyle yer ediniyorsun insanın içinde. İnsan yanın hemen tanışıveriyor karşındakiyle ve en hesapsız etkileşime çekiliyor insan senle.

Zagros (Ali Muhammedi)

İçinin en insan, en temiz yanlarıyla büyümüşsün. Onları büyüterek büyümüşsün, büyürken içinin çocukluklarını kirletmemişsin. Yüreğinin çocuğu olmaktan yanasın daha çok, salt aklının değil. Ve senin şehadetinde de hissettim bir kez daha, yüreğiyle yaşayan bir insandın sen. Yüreğini özlüyorum ve yokluğunda üşüyorum.

Yaşamımızdan eksilen en sempatik seslerden, renklerden birisin sen. Özlemin koyu bu yüzden. Hasretin derin bir iç çekişi her anıda yüreğime çöreklenen. Derin izleriyle kaldı yüreğin, gözlerin bende. Ruhun, güzel kokusuyla hep yüreğimde, gözlerimde. Ruhumda taşıyacağım ve yaşamın kiri karşısında arınacağım nergis çiçeği. Her bahar seninleyim, her bahar bizimlesin. Her bahar yağmurunda sırılsıklam olup üşüdüğümde, *"nota we nebê îcaze nîne heval"* sesi, yüreğimin ezgisi olan inançlı, asi nöbetçisin habersiz tanıştığım. Yaylalara mahsus o güzel, serin yaz rüzgarlarını her duyumsadığımda, ölüm kalleşliğini, habersizliğini içimde döndüren ayrılık dikenisin, çıkarmak istedikçe etime batan. Hepsinden öte Zagros yüreklim ve hepsinden öze değen, içimin en insan sesisin. 2003'te dağlara getirdiğin o güzelim Rojhilat çocuklarının gözlerinden hep içeceğim içimin en insan sesisin. Kadın yüreğimin insan toprağına düşen bir sevgi tohumusun. Ve her bahar benimlesin, her bahar bizimlesin. Zagroslar'a emanet ol Zagros yüreklim.

"Ayrılık nedir?" dese
habersiz olduğum cenaze töreninden,
senden gelen şu rüzgarın
ne desin yüreğim
ne desin Zagros yüreklim?
ayrı olmanın,
olabilmenin hoşgörüsünü,
"ayrılık"ı doğru belirleyip
doğru yaşamanın bilgeliğini,
zamansız ayrılıkların acısını silmeyi
öğrenmeye yeminlenmek olsun
Gadare kadar yakın
Gadare kadar ğedar olan ölüme inat...

Mücadele arkadaşları adına
Pelşin Tolhıldan

O bir inanç kişiliğiydi

"Şehitlerin büyük anılarını yürekten yaşayanların fethedemeyecekleri bir enginlik yoktur"

Reber Apo

Her yerden ve her kesimden insanların kendilerini PKK'de ifadeye kavuşturabilmelerinin anlamı, PKK'nin insanlık için yürüttüğü mücadelede gizlidir.

Şehadetinin 1. yıldönümünde, Zagros arkadaş şahsında tüm şehitlerimizi saygıyla anıyoruz. Onlara bağlılığımızı yineliyoruz. Önderliğin belirttiği gibi, *"PKK şehitler partisidir."* Bu, çıkışından günümüze kadar hep böyle gelişti. Zaten PKK'nin partileşmesi de ilk şehit Hakki Karer'in anısına gerçekleşti. Bu anlamda PKK'ye şehitler partisi demekten daha iyi bir tanım olamaz.

İlk çıkışından günümüze ideolojik bir hareket olarak şekillendi. Yine PKK şehitler partisi olmak kadar, farklı nitelikleri olan, yerel, bölgesel ve evrensel açıdan derin bir şekilde özümsenip anlaşılması gereken bir durum da arz etmektedir. Sosyalist enternasyonal için yeni bir başlangıç kadar, karşıt güçler için sürekli bitirilmesi gereken bir tehlike olmuştur. PKK hareketi başlarken enternasyonal şehit ile aslında bunu kanıtlamıştır. PKK yeniden yapılandırılırken, Kürdistan özgürlük mücadelesinin her parçada nasıl bir başarıya gidebileceğini de Şehit Zagros arkadaş şahsında kanıtlamış bulunmaktadır. Bir parçanın partisi değil, tüm parçalarda örgütlenen ideolojik bir parti olmaktadır.

Şehit Zagros arkadaş yeniden yapılanan PKK'nin ilk şehididir. Doğulu olması itibariyle de PKK'nin demokratik sosyalist ruhunun Doğu Kürdistan'da gelişmesine de vesile olmuştur. O açıdan da yeniden yapılandırılan PKK ilk partileşme dönemindeki enternasyonal ve ulusal karakterini Şehit Zagros şahsında yeniden kanıtlamıştır.

PKK, hem ideolojik bir hareket olarak, hem sistem olarak 20. yüzyılda egemen bölge devletlerine ve hakim kapitalist sisteme karşı mücadele yürütmek temelinde ortaya çıkan sosyalist bir harekettir. 1970'li yıllardan günümüze kadar da bu kimliğini koruyarak, toplum içerisinde derinliğine ve genişliğine yayılarak varlığını güçlendirdi. Dolayısıyla Önderliğin ortaya koyduğu ideolojik öğreti, buna göre şekillenen sistem alternatif bir konumundadır. Bu noktada da derin bir mücadele içerisindedir. Zaten bu yönüyle kapitalist sistemin, yine gerici, ilkel milliyetçi ideolojilerin hedefi konumuna da gelmektedir.

İdeolojik anlamda mücadelenin yanı sıra Kürt halkına yönelik geliştirilen her türlü saldırıya karşı hem askeri anlamda, hem siyasi anlamda meşru savunma savaşı içerisindedir. PKK'nin Kürdistan'da geliştirdiği ideolojik mücadele bugün artık sadece Kürdistan ya da sadece Ortadoğu'da değil, tüm dünya sosyalist mücadelesi açısından da bir öncülük misyonunu yüklenmiş durumdadır.

Tabii bizde şehadet gerçekliği biraz bu büyük misyonla ölçülüyor. Kendini insanlığa adama var ve bu, çok derin bir inançla yapılıyor. Her yerden ve her kesimden insanların kendilerini PKK'de ifadeye kavuşturabilmelerinin anlamı, PKK'nin insanlık için yürüttüğü mücadelede gizlidir. Önder Apo'nun geliştirdiği öğreti, tüm insanlığın kurtuluşunu amaçlayan bir öğretidir. PKK, karşıt güçlerin yansıttığı şekilde ne terörist bir hareket ne de dar ulusal milliyetçi bir harekettir. Aksine, PKK ideolojik yapısıyla 21. yüzyılda tüm insanlığın sorunlarına temel çözüm gü-

Zagros (Ali Muhammedi)

cü olma iddiasındadır. Bu açıdan Zagros arkadaşın şehadeti çok önem arz etmektedir. Çünkü O, kendisini her yönüyle ideolojik mücadelenin her alanda geliştirilmesine ve halklara taşırılmasına adamış bir kişilikti. Şehit Zagros arkadaşın şehadeti aslında gericiliğe, ilkel milliyetçiliğe, yine ihanetçi çizgiye karşı bir darbedir.

PKK'nin ideolojisi, teorisi, insanlık amaçları, verilen şehadetlerde kendisini dile getirmiştir. Yani teorik olarak da, ideolojik olarak da, yine pratik mücadele açısından da aslında günü gününe, anı anına verdiğimiz şehadetlerde bu olgu kendisini çok çarpıcı bir şekilde ortaya koymuştur.

PKK'de teori ve pratik iç içe gelişiyor. Bu, PKK'nin temel farkını ortaya koyar. Zaten bir değişim olacaksa, ancak bu şekilde gelişebilecektir. Yani ideolojik ve düşünsel düzeyde kendisini geliştirirken, aynı zamanda bunun günlük yaşamda pratikleştirilmesi, uygulanması, bir duruş haline getirilmesi, yaratılan değerlerle, verilen mücadeleyle ortaya çıkmıştır. Bu anlamda Zagros arkadaşın duruşu da diyebiliriz ki hem ideolojik, teorik ve pratik anlamda mücadelenin bileşkesidir.

PKK hareketi ilk çıkışında her ne kadar ulusal bir hareket olarak görülse de, özündeki enternasyonallik hep var olmuştur. İlk şehadet bu yönün pratikte kanıtlanmasıdır. Kürt halkının egemenlik altında bulunduğu bölgesel gericiliğe karşı da dört parçada Kürt halkının demokratik ulusal haklarını savunmuştur. Demokratik ulus yaratma mücadelesi başlangıçta Kuzey parçasıyla sınırlı kalsa bile, kendisini aslında dört parçada örgütleme, halk içinde güç haline getirme ve bu halkın demokratik taleplerini ön plana çıkarmayla demokratik ulusu hedefliyordu.

Hareketimiz gelinen aşamada dört parçada da etkili bir güç konumundadır. Yeniden yapılanmayla özgücümüzü daha da geliştirerek Kürdistan'ın her alanında temel özgürlük gücü olduğumuzu kanıtlayacak durumdayız. Daha bugünden tüm saldırılara rağmen Kürt halkı bu gerçekliği kavramış durumdadır. Geliştirilen tüm katliamlara karşın özellikle Doğu ve Kuzey Kürdistan'da halkın PKK'yi ve Önderliğini sahiplenmesi, PKK gerçekliğinin anlaşılması açısından oldukça çarpıcı bir tablo ortaya çıkarmaktadır. Hem halkın direnişine hem de Şehit Zagros arkadaşın şe-

hadet anısına bağlılığımızın gereği, yeniden yapılanmış PKK'yi her alanda daha güçlü ve etkili kılmak, zafere taşıyacak bir konuma getirmek olacaktır.

Zagros arkadaş halkla buluşmanın ve Önderlik fikirlerini halka taşırmanın sabırsızlığını yaşıyordu.

Doğu Kürdistan'daki halk, İran islam despotizmi altında uzun bir süre ezilmiş, asimileye tabi tutulmuş bir halktır. Gerici rejim toplumun zerresine kadar derin bir şekilde işlemiştir. Ancak Kürtler her parçada olduğu gibi burada da özlerini korumasını bilmişlerdir. Bugün PKK ideolojisi bu alandaki halkımız için de bir özgürlük arayışı ve kurtuluş yolu olmuştur. Bu anlamda Zagros v birçok arkadaşın PKK ile tanışması, kendilerini PKK ideolojisiyle donatmaları, Doğu halkının bu despotik rejime karşı dirençli olması, özgürlük mücadelesinin gelişmesi, yine gerici sistemin ve ideolojisinin parçalanması açısından önemli bir güç teşkil etmektedir. Bu anlamda Zagros arkadaşın şehadeti Doğu Kürdistan gençliğinin özgürlük ideolojisiyle bütünleşmesine, yeni açılımlar yapmasına ve büyük gelişmelere vesile olacaktır, bunun inancındayım.

Önderlik PKK'yi yeniden yapılandırırken, yeni çizgi temelinde yapılanmanın esaslarını açık bir şekilde ortaya koymuştu. Bu da açık ki şehitlerin çizgisidir. Şehit Beritan ve Kemal Pir kişilikleri bu çizginin esasını oluşturuyor. Bu temelde yeniden yapılanmanın kadrosu da bu ölçüleri esas alarak, kendisini yeni paradigma temelinde düşünsel olarak geliştirmeli ve gerçekten bunun pratik gereklerini yerine getirmelidir.

Zagros arkadaşı bu noktada da değerlendirdiğimizde, yeni paradigmanın kişilik özelliklerini kendisinde somutlaştırmaya çalışan, sonuna kadar inançlı ve bu inancını yaşam pratiğinde, duruşunda sergileyen bir yoldaştı. Hem yaşam içerisinde hem de çalışmalar içerisinde bu sorumluluğunun farkında olan bir kişiliğe sahipti. Zaten bu sorumlu militan özellikleri O'nu sürekli Önderliği anlamaya çalışan, anladığını zaman geçirmeden kişiliğiyle bütünleştiren ve pratiğe geçiren bir kişi olmasını da sağlıyordu. Yine kadın özgürlük ideolojisine ve aslında tüm toplumsal özgürlüğün de bu olmadan sağlanamayacağını bilen bir kişi olması, O'nu kadınla buluşturuyordu. Zagros arkadaş kadını daha yakından tanıyabilmek, kadın özgürlük mücadelesine bir erkek olarak doğru katılım sağlayabilmek için de PAJK eğitim devresine katılmıştı. Bir bakıma Kemal Pir ve Şehit Beritan çizgisinin bileşkesi olan militan bir kişilikti denilebilir. Çünkü O, yaşamını bu temeller üzerine kurmaya çalışıyordu ve genç yaşına rağmen bunu başardı da diyebiliriz.

PAJK eğitim devresinden hemen sonra Önderliğin benim temel projem dediği PKK'nin yeniden yapılanma çalışmalarına katılması, Kemal Pir ve Şehit Beritan çizgisine olan inancını net bir şekilde ortay koymaktadır. Dolayısıyla PKK'de şehit gerçekliğine, Önderlik çizgisine nasıl sahip çıkılacağını,

Zagros (Ali Muhammedi)

bunun nasıl pratikleştirileceğini Zagros arkadaş hem yaşam pratiğinde hem de şehadetiyle açık bir şekilde ortaya koyarak, bu noktada örnek bir kişilik oldu.

Zagros arkadaşın şehadet gerçeğini anlamak için öncelikle PKK'deki Önderlik gerçeğini ve O'nun yarattığı yoldaşlık gerçekliğini kavramak gerekir. PKK Önderliğinin yarattığı yeni toplumsal olguda en yüce değer insanın kendisidir. PKK'yi başarılı kılan, Ortadoğu ve Kürdistan'daki dogmatik inanç formu karşısında her gün daha geniş kesimlere ideolojisinin yayılmasını sağlayan insana bakış açısıdır. PKK'nin her gün daha da güçlenerek gelişmesini sağlayan şey, onun düşüncelerinin temeline insanı yerleştirmesidir. Hem Ortadoğu dinsel dogmatizminde boğulan gerçeğe hem de kapitalizmin insanı metalaştıran gerçekliğine karşın PKK, insanı gerçek özüyle buluşturan bir hareket oldu. Yoldaşlık bağlarının en üst düzeyde yaşandığı ve yaşatıldığı hareket kuşkusuz ki PKK hareketidir. Dikkat edilirse PKK'den önce ve sonra çıkan birçok ideolojik hareket yok olmaktan, hatta egemen güçlerin hizmetine girmekten kurtulamadı. Ancak PKK yarattığı yeni kişilik tipiyle her gün daha da büyüyerek gelişme gösterdi. Gerek içten, gerekse dıştan birçok müdahale gelişiyor, ama buna rağmen bu hareket özgücüne dayalı gün geçtikçe gerek nitel, gerekse nicel düzeyde daha fazla bir gelişme sağlıyor.

Mücadele arkadaşları adına
Şehit Hasan (Mirza Sağat)

Not: *Mirza arkadaş 2006 tarihinde İran pastarlarının pususunda şehit düştü.*

Eriyor bedenin günlerdir
hem de taşırken binlerce yıllık
sevda yükünü
omuzlarında
asla eğilmeyen başın
her zamanki kadar güzel ve mağrur
bir de türkü tuttturmuşsun
emek...
sevda...
'türküler nefessiz kalmamalı' diyorsun
son nefes olsa bile
dudaklarında dinmeyen gülümseme
artık isyandır tükenirken tüketen zamana
ve gözlerin
tepeden tırnağa acıya kesmiş sessizliği
delip geçercesine hırçın
gözlerin deli bir ırmak
yaşanan zamanın ötesinden çağırır.
değince zalimin kirli elleri bedenine
bir kurşun gibi ağırlaşıyor yüreğim
sen oluyorum,
sınırların ve zamanın ötesinde
sonra çekilen resmin ve
bir çift donuk bakış
ürperiyorum aniden,
gözlerin düşen gölgede üşüyor ellerim
tükenişi duyumsuyorum
orda her şey bir harabe gibi soluk
fırtınalardan geriye kalan
bir parça hüzün
bir parça öfke
unutma!
gözlerine gölge düşmemeli
dağların, dağların ardındaki ateş
aydınlatacak er geç
yüreğim yüreğinle
sesim sesinle birleşecek
ve yeniden yeşerecek
güzel gözlerinde umut

Mücadele arkadaşları adına
Deniz Canda

Bir temmuz günüydü

"Ruhta aidiyetlerini yitirmeyenler, bellekte özgürlük ütopyalarını güçlü tutanlar, bir anlam damlası olurlar mücadele denizinde."

Seni yazdım günlerce. Karanlık kokan, dolunayla parıldayan gecelerde hep seninle oldum. Seni aradım. Seni yazdım bir mevsim boyu. Ne kadar ilginç tam da bizi terk ettiğin mevsimde seni yazdık. Seni anlatacaktık ya, en iyisinden olmalıydı. Yüreğimiz burkuldu kimi zaman, kimi zaman senden hatıralar anlatıp gülmeye çalıştık. Yani biz seni anlatırken sen yeniden sohbetlerimizin konuğu oldun. Şimdi yürekleri delip geçen dizeleri dağıtacağız herkese. Herkes görmediği yüzünü, gözlerini, mimik hareketlerini siluetik bir tonda da olsa tanımaya çalışacak. Oysa sen hep bizim konuğumuz oldun. Yürüdüğümüz her patikada, kokladığımız her gonca gülde, içtiğimiz her damla suda senden izler bulduk.

Yine bir Temmuz günü. Güneş yine yakıcı. Yine direnenler var düştüğün yerde. Şimdi uzandığın yerden kaşların çatık bakıyor musun? Yine içinden kalkıp koşmak geliyor mu? Keşke bir kez daha kefyemi başımın arkasına dolayıp koşabilseydim diyor musun? Doğru ya, bir koşuydu seninkisi, senden evvel başlayan ve senden sonra da devam eden. Hiç bitmeyecek bir maraton. Öyle ya biz güneşin yolcularıyız. Evren kendi döngüsünü nasıl sonsuzca gerçekleştiriyorsa, biz de öylece güneşe ulaşmanın mücadelesinde olacağız.

Zıtların dünyasında senin yokluğunu düşünmek, yokluğuna yazılan dizeleri düzeltmek zor gelse de, bir gerçek. Kimi zaman sana dair yazılanları beyaz kağıtlara dökerken, o an çıkıp geleceğini düşledik. Sarı sıcak Temmuz'un her çıldırtıcı ışığında seni aradık. Oysa seni beklerken, yine sana birilerini gönderdik. Sen ve sizler mücadele okyanusunda birer anlam oldunuz yüreğimize kazınan. Bir arkadaş sana dair yazmıştı; *"ruhta aidiyetlerini yitirmeyenler, bellekte özgürlük ütopyalarını güçlü tutanlar, bir anlam damlası olurlar mücadele denizinde."* Yazarken çok düşündüm ruhta aidiyetini yitirmemek ne demek diye. Oysa en güzel anlamını sende buldum. Seni mücadele denizinde anlam damlasına dönüştüren aidiyetlerini, özünü oluşturan şeyleri hiçbir zaman yitirmemendi. Hani diyorsun ya, ben babamdan bir köprü oldum. Genlere işleyen aidiyetlerin de bu köprüde sonsuza dek yol almalıydı. Ve aidiyetlerini yitirmenin hiçleşme olduğunu bilerek yaşadın. Herkes seni böyle anlatıyor. Farklı kelimelerle anlatılan aynı şeyler. Ama yine de tüm kelimler çıplak kalıyor aidiyetlerini anlatmada.

Derin vadilere, dağ doruklarına kazındı şimdi aidiyetlerin. Seni aidiyetlerinle düşlüyorum. Hayatın soysuzlaştıran hiçliğine inat kendinle her yere taşırdığın aidiyetlerin. Hani derler ya *"kuş uçmaz kervan geçmez yollar"* işte bizimkisi de öyle. Sadece gerillanın barınak kurduğu bir dağ doruğunda tanışmıştık seninle. O an, aidiyetlerine bağlılığının izdüşümünü görmüştüm gözlerinde. Kışa yelken açan mevsimin ağırlığı çökmüştü omuzlarına. O ilk tanışma anı halen taze bir anı olarak duruyor belleğimde.

Hazan mevsimi göçebe bir martı hafifliğinde ağaçların dallarını okşuyordu. Nedendir bilmem ama, hazan mevsimi bana hep göçebeliği hatırlatır. Senin bu kadar erken bir göçe hazırlandığını hiç düşünmemiştim, dü-

şünmemiştik. Oysa sen hiç göç etmedin. Tüm aidiyetlerinle her zaman ve çıktığımız tüm patika yolculuklarında bizimlesin.

PKK'nin şehitler gerçeğine daha çok yaklaştırdın bizi. Senden sonra her şey bizde bir soruya dönüştü. Olması gereken de buydu. Seni şehitler kervanına katarken, yüreğimizde ve beynimizde yankılanan öfkenin cevabını yine şehitler gerçeğinde bulduk. Vefa nedir sorusu hep yanı başımızda durdu. Kendisini başkalarının özgürlüğüne adamanın anlamını sorguladık. Temmuz sıcağında kızıla boyanmak neye dairdi. İşte yine bir Temmuz sıcağında sana dair dizeler toplarken bulduk bu soruların cevabını.

Hani derdin ya *"tüm arkadaşlar benim için gül bahçesinde birer gül gibidirler"* biz de kokladığımız her gülde senin kokunu aldık. Gül bahçesinden bir gülü zorla koparmanın bedelinin nasıl alınması gerektiğini öğrendik. Ve güller ektik senin için, Temmuzlarda yeşerecek. Gül bahçemiz büyüdükçe dikenlerle bezenmiş hayat utanacak kendisinden.

Kürdistan topraklarının asiliğinde sırlar gizlenmiştir yıllar yılı. Nicedir iyi ile kötü yer değiştirmiş ve her şey sisli bir havada seyrederek bulanık bir renge bulanmıştır. Temmuzlar kızıla boyanmıştır nicedir. İnsanın gazabına uğramış doğa, kendi kaderine öfke kusmaktadır. Karanlık sokaklar puslu bir havaya bürünmüş, her şey sihre bulanmış, dokunsan gizem bozulacak. Her şey yakıcı bir hal almıştır. Dokunan yanar. Zaman ve gerçekler yalana boyanmıştır.

Enki-İnanna savaşı bu topraklarda adaletin ve adaletsizliğin savaşını anlatır. Marduk ve Tiamat bu topraklarda savaştı. O günlerden bugüne iyi ile kötünün çatışması hiç durmadı. Hallac-ı Mansur'un ateşi, Demirci Kawa'nın örsü hep iç içe işlendi. Demir ateşte bilendikçe, tarihin döngüsü hep aynı yere vardı. Mezopotamya ve Medya toprakları hep bitirilmek istenen yerden yeniden yaşam kaynağı oldu. Güneşe ve özgürlüğe sevdalı olanlar medya topraklarında özgürlük uğruna son yolculuklarına seve seve ve gülerek çıktılar.

Şehit Zagros'u şehadetinin 1. yıldönümünde andığımız bugünlerde, şehitlerin anısına bağlılığın nasıl olması gerektiğini soruyoruz kendimize. Şehitlerin yol göstericiliğinde kötü kalpli tanrılara inat, tanrıçalar diyarında özgürlüğü yaratmanın andını yineliyoruz. PKK'de şehitlere bağlılık onların yolunda yürümekle, onun özlemlerini gerçekleştirmekle olur. Onlar bizim yol göstericilerimizdirler.

Şehit Zagros ile aynı dönemde yeniden yapılandırılan PKK çalışmalarına katıldım. Aynı eğitim devresinde bulundum ve birlikte bir süre PKK basın çalışmalarını yürüttüm. Özgürlüğe olan sevdasıyla, arkadaşlık, yoldaşlık anlayışıyla beynimde yer edindi. O, bir özgürlük sevdalısıydı. Gerçek bir halk savaşçısıydı.

Bize düşen şehitlerin anısını yüceltmektir. Onların yaşam anısına bağlılıksa, tepeden tırnağa onların yaşam amaçlarına sahip çıkmakla olacaktır. PKK şehit gerçeği özgür yaşamı emreder. Doğru PKK'lileşmek, Önder Apo ile doğru yoldaşlık yapmak, şehitlerin özlemlerini gerçekleştirmek olacaktır. Onların anısına mücadelemizi her yerde ve alanda yaşanılır kılmak ve PKK'nin ideolojik gerçekliğini tüm insanlığa taşırmaktır.

Gerçek PKK'lilik hiçbir koşulda pes etmeden en imkansız denilen yerde imkan yaratarak en zor olanı başarmaktır. Bireysel hiçbir yaşam kaygısı gütmeden, her şeyiyle kendini insanlık adına, özgürlük ve demokrasi mücadelesine adamaktır. PKK'de şehitlere gerçek sahipleniş geleneği bize bunu emretmektedir.

Zagros arkadaşın anısına doğru sahiplik de ancak böyle olacaktır. O'nu yaşam özlemleriyle tanıtmak, yaşanılır kılmak şehidin gerçek yoldaşı olmanın görevidir. Sözün anlam yitimine uğradığı yerde şehit gerçekliğine ulaşmak, yüreğimizde hissetmek ve yaşamımızın her anını, saniyesini şehitler gerçeğine ulaşmaya dönüştürmek gerekir.

Genç bedenlerde kızıl kana dönüşen Temmuz sıcağına anlam vermek, son bakışlarda takılı kalan hayalleri hissetmek kaygısız ve hesapsızca bir melodi gibi onlara akmakla gerçekleşir.

Şimdi bir Temmuz'u daha geride bırakıyoruz. Tüm Temmuzlar ne zaman ki adaletin ve özgürlüğün tanığı olursa, o zaman şehitlerin anısına doğru bağlılık görevi yerine getirilmiş olacaktır. Şehitlerin yolu sonsuza dek yolumuz olacaktır.

Mücadele arkadaşları adına
Umut Aydın

Asmenimize

Biz büyük değerlerimiz için yaşama sözünü vermişiz. PKK'nin büyüklüğü ve onun önlenemez zaferi de buna bağlıdır

Önder Apo

Adı, soyadı: **Suna KÜK**

Kod adı: **Asmen DERSİM**

Doğum yeri ve tarihi: **Dersim 1975**

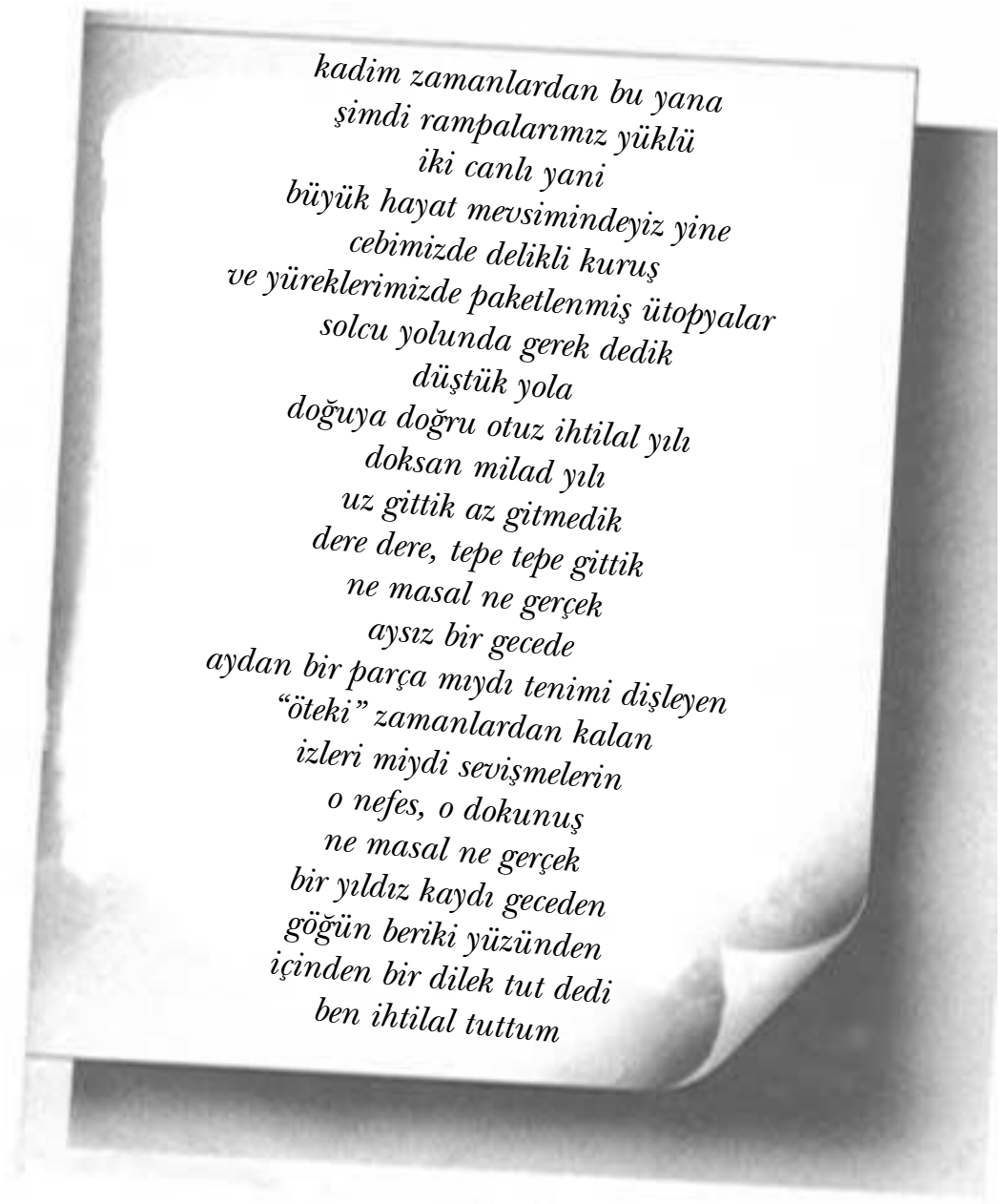
Mücadeleye katılım tarihi: **1997 Ankara**

Şehadet tarihi ve yeri: **24 Temmuz 2005, Zap/G.Kürdistan**

Ey umudun yamur yeleli o lu
Kr lm k lc n topraa gm
Ve ard na bakma art k.
Ey kandan insan yo uran
Ve g zya ndan y rekli k zlar do uran
Hayat n soylu anas
Ba n kald r
Ve korkuyu sil y reinden
Ey g nl mde kader,
Beynimde s z
Ci erlerimde yang n olan yarim
Kralar yak ellerine
G ne in do du u g n
Karanl a inat
G rd n z m dostlar, g rd n z m?
K zkarde lerim d m
Karacada n alacas na
Yol bilmez, iz bilmez
G zleri rkek
Her birinde demir ci er, mangal y rek
Ana ne are gen lik,
Pusuya yatm sa
Her al dibine ihanet

Ey hayat n g listan a k
Nas rl yreklere de dal art k
Tutkuyla dokus cakl n
Soluk, g zel o benzersiz ilmiklerinle d mle
D m d m d mle d n yar na
Bitmez bir a lkla kan soran topra
Her at la na bir sevda do durandalar,
Uykular par a par a eden
l klarla d mle yar na

Ağustos ayı şehitleri

kadim zamanlardan bu yana
şimdi rampalarımız yüklü
iki canlı yani
büyük hayat mevsimindeyiz yine
cebimizde delikli kuruş
ve yüreklerimizde paketlenmiş ütopyalar
solcu yolunda gerek dedik
düştük yola
doğuya doğru otuz ihtilal yılı
doksan milad yılı
uz gittik az gitmedik
dere dere, tepe tepe gittik
ne masal ne gerçek
aysız bir gecede
aydan bir parça mıydı tenimi dişleyen
"öteki" zamanlardan kalan
izleri miydi sevişmelerin
o nefes, o dokunuş
ne masal ne gerçek
bir yıldız kaydı geceden
göğün beriki yüzünden
içinden bir dilek tut dedi
ben ihtilal tuttum

"Bu toprağa ne kadar çok şehit düşüp ekilseler, o kadar temiz, yenileri boy atacak. PKK bu. Heyecanlandıran bu. Bu beni daha fazla ilgilendiriyor. Bu, bir insanlık görevi, bu topraklara bir hürmet, bu sayısız insanlık şehitlerine ve insanlık tarihine bir saygıdır. Varsın bu iğrençliği hiç yaşamamış olayım. Varsın şehitlerimiz, Mazlumlar , Zekiyeler, Ronahiler hiç yaşamasınlar"

Önder Apo

Kawa yaşama dair anlamlı bir söz

Zamanla ölçülemeyen, hiçbir mekanın yüzölçümüyle hesaplanamayan, metamatik hesapların sonuca ulaşamadığı bir coğrafya oluyor içimiz sizinle. Bu coğrafyada yokluğa hiçbir yer yok, sadece çağların ötesine taşınan varlığınız yer buluyor içimizde

Adı, soyadı: **Ahmet BİNGÜL**
Kod adı: **Kawa KARADAĞ**
Doğum yeri ve tarihi: **Diyadin Ağrı, 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **1992 Serhat**
Şehadet tarihi ve yeri: **4 Ağustos 2005, Tendürek/Serhat**

Yazmak, anlatmak zor... Kalem tutukluyor yapıyor, kelimeler yetersiz kalıyor. Hep hakkını yeterince verememenin kaygısı ağır basıyor yüreğe. Oysa ki tüm bunlar gerçekliğin karşısında anlamını yitiriyor. Çünkü en güçlü anlamı kendin zaten yarattın. Bize kalan da bunun anlam gücünü kendimizde güçlü yaşamsallaştırabilmektir.

Yazmak, bir yerde yokluğunu kabullenmek olduğundan, daha da kifayetsizleşiyorum. Savaşın tüm şiddetiyle devam ettiği bir coğrafyada gidişlerin olacağını, onların yerini dolduracak başka yeminli yüreklerin akın edeceğini bilmek merhemi olmuyor acıyla sarmalanan nefesimize. Hem hangi insanın yüreği alışabilir ki birlikte büyüdüğü, uzun yolları birlikte yürüdüğü, bir ekmeği on parçaya bölüp paylaştığı, gecenin sessizliğini birlikte dinleyerek nöbet tuttuğu, devriyelere gittiği, düşman mevzilerinin üzerine birlikte atıldığı, el ele tutuşup halaya durduğu ve canından çok sevdiği arkadaşlarını yitirmeye? Biz acıya alışan değil, acıyı isyana katık eyleyenleriz.

Zamanla ölçülemeyen, hiçbir mekanın yüzölçümüyle hesaplanamayan, metamatik hesapların sonuca ulaşamadığı bir coğrafya oluyor içimiz sizinle. Bu coğrafyada yokluğa hiçbir yer yok, sadece çağların ötesine taşınan varlığınız yer buluyor içimizde.

Varlığını içimizde en çok duyumsadığımız, dilimizde bir türküye dönüşen yılların gerillası, dağ sevdalısı, hayatın emekçisi, yoldaş canlısı, mevzilerin üzerine en önde atılan yiğit savaşçı Kawa... Hangi kelimelerin O'nu olduğu gibi ifade edeceğini bilemezsem de, özündeki gibi yaşadığını, duruşuyla herkese ayna tuttuğunu biliyorum.

Kawa arkadaş, serhildanların tüm görkemiyle devam ettiği bir süreçte partiyle tanışır. Büyük serhildan ruhu, iddiası ve yüreğinde yanan devrim ateşiyle aynı süreçte Serhat eyaletinde gerilla saflarına katılır. 1992 yılında Tendürek alanına gelen Kawa arkadaş yaşama adapte olmakta hiç zorlanmaz. Sanki hep dağlara aitti, sanki gerilla yaşamının içinde büyümüştü. Savaş konusunda olmazsa da yaşam konusunda yılların gerillası gibi tecrübelere

Kawa (Ahmet Bingül)

sahipti. Bir şeyi en kısa zaman diliminde öğrenmenin yolu sevmekti. O da gerilla yaşamını her şeyden çok seviyordu. Mevsimlerin birbirini tamamlaması gibi, O da yanındaki arkadaşları tamamlıyor, yaşamı daha da güzelleştiriyordu. Emekle daha çocuk yaşta tanışmış olsa da, emeğin yaşamı ne kadar güzelleştirdiğini, insanların gözlerini nasıl parlattığını ve özgüveni geliştirdiği en çok dağda gördü.

Daha küçük yaşta yetim kalan Kawa arkadaş emeğin yaratıcı ve bir o kadar da güçlendiren gerçeğiyle yaşama sarılır. Çocuk yaşta yaşamın yükünü kaldırmak zor olsa da bu zorluklarla baş edebilmenin çetin mücadelesini her koşul altında verir. Çocukluk yitip giden anılarda kalır. Birçok şeyin yaşanmamışlığı yakar derinden. Büyünce daha iyi anlayacaktı ki, ülkesinin tüm çocuklarının türküsü aynıydı. Ve yine anlayacaktı ki yaşanmamışlığın dili laldır.

Daha çocuk yaşta emeğe, yaşama bağlılığıyla herkes tarafından sevilen, saygı duyulan biri olur. Gittiği her ortamda sıcaklığıyla güçlü ilişkiler geliştirir, çevresine moral ve güç aşılar.

Gerillaya katıldığı ilk günlerde de yaşama katılımıyla, atikliğiyle arkadaşların dikkatini çeker. Bitimsiz yaşam coşkusu, pratik öncülüğüyle arkadaşlarla arasında daha ilk süreçlerde güçlü ilişkiler geliştirir. Genç olmasına rağmen hiçbir görevden geri kalmaz. Dağların çocuğu yüreğini resmeder Ağrı'ya. Dağlara aşık olur. Bundandır ki Tendürek alanının o sarp, zorlu arazisinde hiç zorlanmaz. Savaşta da belli bir tecrübe kazanan Kawa arkadaş, öncülüğünü bu alanda da geliştirir. Silah bir arkadaş, dost beller. Savaştaki atikliği, becerisiyle arkadaşların güven kaynağı olur.

1994 yılında geliştirilen kapsamlı operasyonlarında yaralanan Kawa arkadaş, bu zorlu savaş koşullarında yine arkadaşlara moral vermekten geri durmaz. Düşman vargücüyle kar, kış demeden eyaletin bütün alanlarında kapsamlı operasyonlar yapmaktaydı. Günlere yayılan çatışmalar yaşanır. Serhat eşsiz direnişlere sahiplik eder. Gün direnme, yaşanmamışlığın lal dilinin zılgıtlarla karşılık verme günüdür. Tendürek, Reşoların özgürlük çığlığıyla yol alır. Ağrı Alilerin, Geverlerin, Benginlerin sevdasıyla yanar. Ve Çemçe Seyfilerle direnişe direniş katar. Bir destan olur Serhat. Serhat'a sevdalı yüreklerin bitmeyen türküsü olur.

Kawa arkadaş da bu destanın yazıcılarından biri olduğunda, her zaman o anlara, o direnişlere, yoldaşlara bağlı kalmanın kararlılığıyla ilerler. Özgürlük abidelerine bağlı kalmanın iddiasını her koşulda yaşamsallaştıran Kawa arkadaş, gerilla yaşamının hemen hemen tümünü Serhat eyaletinde geçirir. Yanında şehit düşen arkadaşlarına verdiği intikam sözünü Serhat'ta yerine getirecektir.

1999 yılındaki geri çekilme süreciyle Kuzey'deki bütün güçler gibi Serhat gücü de Güney Kürdistan sahasına çekilir. Güney Kürdistan'da kısa bir süre kalan Kawa arkadaş kuryelik yapmak için tekrar söz verdiği Serhat topraklarına döner.

Kawa arkadaş Serhat'a çok bağlıydı. Belki

hepimiz emek verdiğimiz, zorluklarını yaşadığımız, güzelliklerini paylaştığımız yerleri severiz. Ama Kawa arkadaşta bu, büyük bir aşk düzeyinde yaşanırdı. O, Serhat'ın asi çocuğu, kavgasına vurulduğu sevdalısı olur. Onlar artık tek yürektirler. O usta bir gerillaydı. Arazi hakimiyeti oldukça güçlüydü. Serhat'la öylesine bütünleşmişti ki, her taşını, her karış toprağını tanırdı. Serhat'ın her alanını dolaşmıştı. Tüm zirvelerine resmetmişti özgürlüğün resmini. Her tepesinde yakmıştı isyan ateşini. Bu ateş yüreğinde hep yanardı. Kawa arkadaş güçlü bir komutan olarak bu süreçteki başarılı pratiğiyle önemli bir gelişim düzeyi yakalar.

Eski bir arkadaş olmasına rağmen partinin eğitim alanlarında fazla kalmaz. Çalışmalara her zaman hesapsız, kaygısız bir katılımı gösterir. Mücadele ihtiyaçları O'nun için öncelikliydi. Bu nedenle hiçbir zaman bireyciliğe düşmeden, şikayet etmeden görevlerini başarıyla tamamlardı.

Bahar düzenlemesiyle birlikte kitle çalışmalarını yürütür. Eski bir arkadaş olduğu için, hemen hemen tüm Serhat halkı kendisini çok sever, büyük güven duyardı. Yaşam duruşuyla güven veren Kawa arkadaş, halkın çıkarlarını gözeten bir yaklaşım içinde olup, halkın değerlerine her zaman saygı gösterir. Bu nedenle halk da kendisini çok sever. Söz ve pratik bağının güçlü olması, halkta da baki bir güven oluşturur. Bu, 14 yıllık mücadele süresi boyunca O'nun en temel yaşam ilkesi olur.

Birçok defa düşmanın yönelimlerine maruz kalan Kawa arkadaş, her seferinde büyük bir ustalıkla bu yönelimleri boşa çıkarır. Ölümü binlerce defa yenmiş bu cengaver, en olmadı yerde ihanetin acımasız gerçekliğiyle vurulacaktı.

Kawa arkadaşın Tendürek alanında olduğunun istihbaratını alan düşman harekete geçerek, oluşturduğu ajan ağıyla O'nu ele geçirmeye çalışır. Ama düşman yılların gerillasını, dağların fırtınasını çok kolay ele geçiremeyeceğini bilmez. Fırtına istediği yerde, istediği zamanda başlar ve istediği zaman geçip giderdi. Başkasının iradesine asla boyun eğmezdi.

4 Ağustos akşamı, tüm kalleşliklerden uzak arkadaşlarıyla birlikte akşam planlamasını yapan Kawa arkadaş, karanlığın çökmesiyle kendisini hemen aşağılarında bulunan köye bırakır. Burada bir evin kapısını çalıp içeri girer. Kısa bir süre sonra düşman evin etrafını sararak, 'teslim ol' çağrısında bulunur. Bir an neye uğradığını anlayamaz. On dört yıllık gerilla nasıl gafil avlanır. Tam da bunları düşünürken, ihanetin acımasız gerçekliğiyle içi üşümeye başlar. İhanetin tarihi kendisini tekerrür ettirmeye çalışsa da, buna izin vermeyecek, her zaman olduğu gibi bu ihaneti de direnişin büyük görkemliliğiyle boşa çıkaracaktı. Karar net ve keskindi.

Planlamadaki son duygularını anımsadı, tuhaf bir hüzün çökmüştü yüreğine. Son kez durup bakmıştı Ağrı'ya. Bakışları Ağrı'da kilitlenmişti. Sanki her zamanki sisi dağılmıştı Ağrı'nın. İşte tüm çıplaklığıyla karşısındaydı. Nice yoldaşını bırakmıştı oralarda. Bunları düşündükçe, yüreğindeki hüzün daha da ağır-

laşır. Odanın içinde çepçevre kuşatıldığında, bunun Ağrı'yla son vedalaşması olduğunu anlayarak, düşlerini Ağrı'ya asar.

Tüm yaşamı bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçerken, bu dağlara olan büyük sevdasıyla yüreği taşar. Kolay mıydı ihanete yenilmek? Demirci Kawa'nın torunları direniş geleneğine bağlılıklarını gerçekleştirmiş oldukları görkemli eylemlilikleriyle, direnişleriyle göstermişlerdi bugüne kadar ve bu gelenek devam edecekti. Kawa arkadaş da üzerindeki mermiler tükeninceye kadar direnir, ama son mermiyi kendisine saklamıştır. Şimdi ulaşabilseydi zirvelere, dağlara sığınsaydı...

Düşmanın ilk çağrısıyla aileyi hemen dışarı çıkarır. Çatışma geç saatlere kadar devam eder en son mermisi kalıncaya kadar... Artık ölümü yenmenin, direnişi taçlandırmanın zamanıdır. Mazlumların, Agitlerin, Beritanların gerçek bir yoldaşı, direnişin abidesi olur Kawa heval.

Kawa, Serhat'tan kopup gelen bir fırtına, bitmeyen isyan ateşi. Büyük yaşamın sahibi olarak sergilediği görkemli direnişle özgür yaşamı bir kez daha taçlandırdı.

Mücadele arkadaşları

Not: Kawa arkadaşın şehadetine neden olan JİTEM ajanı Yılmaz Yasmin, HPG güçlerimiz tarafından cezalandırılmıştır.

Bir çınar düştü
dağ yürekli bir yoldaş vuruldu.
yıldızlar küskün çıkmıyor
Tendürek bitmez isyanlarda
kavganın eri, dağların fırtınası
nice ölümlere giden,
nice ölümlerden dönen
Eledağlar bilir seni, Ağrı tanır seni
kalleş pusuda vurulurken
ihanetin öfkesiyle patladı Ağrı.
tarih direniş ve ihanetin tohumlarıyla
mayalanmıştı bu topraklarda
Ağrı her seferinde direnişi
taçlandıran onurlu evlatlarıyla
daha mağrur, daha heybetli olmuştu
ihanet çoktan yenilmişti
seni vuranlar kendilerini vurmuştu
tek tek dökülüyorlar
yaktıkları ateşte kendileri yanıyor
ölüm beklenmeyen konuktur
her ölüm sızlatır yüreği
ama gidiş biçimin kanattı
yüreklerimizi
an utandı, gün utandı, tarih utandı
bir yanı isyan,
diğer yanı sevda olan yoldaş
sevdana sevdalar,
kavgana kavgalar eklemeye
onurlu birlikteliği ilerletmeye yeminliyiz
isyanlara mesken olan dağların çocuğu
Ağrı var oldukça
hep yaşam bulacaksın
Serhat bir sevda
Serhat bir isyan
Serhat bitmeyen kavga
sen kavgamızın eri
nice Kawalarda hep yaşayacaksın

Fedai olarak katılacağım

Büyüdüğü topraklardan koparılan, göçe zorlanan insanların yüreğinde açılan yaraların hiçbir zaman kabuk bağlamadığını da biliyordu. Hem bir göç nasıl kabuk bağlardı ki?

Adı, soyadı: **Ziyaddin YALVAÇ**
Kod adı: **Agır KARKER**
Doğum yeri ve tarihi: **Van, 1979**
Mücadeleye katılım tarihi:
22 Temmuz 2000, Xinere
Şehadet tarihi ve yeri:
8 Ağustos 2005, İstanbul

Agır arkadaş, dokuz çocuklu bir ailenin beşinci çocuğu olarak 1979 yılında Van'da dünyaya gelir. Agır arkadaş daha doğmadan önce babası ve amcaları dört askeri öldürüp, ülkeyi bir süreliğine terk etmişlerdi. Daha sonra geri dönen babası, sistemle olan çelişkilerinden kaynaklı polis ve askerlerin baskı, sindirme, işkencelerine maruz kalır. Babası, gördüğü ağır işkenceler sonucu kısmi felç geçirir ve yaşamının son sekiz senesini yatalak geçirir. Babasının yüreği yaşananlara daha fazla dayanamaz ve vefat eder. Bu durum ailenin bütün fertlerini etkilediği gibi, Agır arkadaşta da derin izler bırakır. O zamanlar yaşananlara bütün çıplaklığıyla anlam veremeyecek kadar küçük de olsa, daha sonra bu olayın hayatlarında bıraktığı izi derinden hissedecek ve isyan edecekti.

Devletin ağır baskıları ve babasının ölümü ailenin dört parçaya dağılmasına sebep olur. İsyan bayrağının ilkini topraklarında zorla koparılan, kendi yaşam hakkını istediği için göçe zorlanan insanlar için kaldırmıştı. Büyüdüğü topraklardan koparılan, göçe zorlanan insanların yüreğinde açılan yaraların hiçbir zaman kabuk bağlamadığını da biliyordu. Hem bir göç nasıl kabuk bağlardı ki? Bir şey daha görmüş ve öğrenmişti; yaşanan her şey Kürtlerin hayatında derin izler bırakıyordu, çünkü onlarınkisi unutmayı ihanet sayan bir bellekti.

Agır arkadaş da düşman tarafından babası ve abisine yapılan işkencelere çocuk yaşta şahit olur. Babası ve abisi coplarla, dayakla evden götürülüp işkence tezgahlarından geçirildiğinde, henüz dokuz yaşındadır Agır. Düşmanın uyguladığı baskıların, işkencelerin gölgesinde bir hayattı onların. Bunun için de yaşananları anlaması, kendini bilmesi için büyümesine gerek yoktu. Düşmanın yaylım ateşi altında bir hayat sürmeye çalışanlar çabuk büyürdü.

Çocuk yaşta düşmanın çıplak gerçekliğiyle karşılaşırken, sistemin gittikçe daralttığı yaşam gerçekliğine tanıklık eder. Karın tokluğuna çalışmak dışında bir

alternatif tanımıyordu insana bu sistem. Agır arkadaş da bir öğün okula gider, bir öğün de çalışmaya başlamak zorunda kalır. Ailesinin ekonomik durumunun iyi olmaması, O'nu ortaokuldan sonra geçim sorunlarına cevap olma anlamında iş hayatına sokar.

Agır arkadaşın da çocukça hayalleri ve hedefleri vardı. Ama yaşadığı çevrede yaşananlar, sistemin baskıları, yaşam gerçekliğiyle küçük yaşta tanışması O'nu erken olgunlaştırır. Bilinç altına öyle çok olayın izleri düşmüştü ki, onların bu kadar çok olduğunun farkında bile değildi ve her gün yeni bir şeylerin parçaları gösteriyordu kendisini. Yaşananları hafızasının bir yerine kaydediyordu. Kaydettikçe büyüyordu, olgunlaşıyordu. Agır arkadaş daha çocuk yaşta bir yetişkin gibi düşünüp, kararlar alıp uygulayabiliyordu.

Otuzdan fazla yeğeni vardı Agır arkadaşın. Bu da ayrı bir sorumluluktu O'nun için. Büyük bir dayı ya da amca gibi davranıyor, onlarla tartışıyor, hepsiyle aynı zamanda arkadaş oluyordu. Agır arkadaş, kendisinden büyük ya da küçük olsun, bulunduğu her ortamda çok çabuk arkadaş edinirdi. Daha ilişkelenmenin başında kendiliğinden bir hukuk oluşurdu. Agır, tüm yaşam ilişkilerini seviyeli bir biçimde sürdürebilen bir yapıya sahipti.

Agır yoldaşın bir de vazgeçilmez bir köpek sevgisi vardı. Dört tane köpeği vardı. Köpek beslemeyi ve onları evcilleştirmeyi çok severdi. Aynı zamanda güvercin beslemeyi de bir o kadar severdi. O'ndaki bu sevgi anlayışı bir anlamda doğanın yıkılan dengesi karşısında yeniden bir denge yaratma arayışıydı.

Ulusal mücadelenin metropollere sıçramasıyla beraber, ailenin gençleri olarak bizler de aktif olarak mücadelede yer almaya başlamıştık. 1993 yılında aile olarak mücadeleye sempati duymuş ve çalışmalara kendi cephemizden katılmıştık. Hiçbir yürüyüş ve etkinlikten geri kalmaz, nerede bir eylem olsa katılır, tarafımızı belirlerdik.

1997'den sonra da Agır arkadaş ve yeğeni olan Şehit Mazlum (Neşet) ile birlikte legal alanda yerimizi alarak, çalışmalara katıldık. 1998'de Agır arkadaşın yeğeni Mazlum'un saflara katılması hepimizi derinden etkilemişti. Çünkü üçümüz birlikte gerillaya katılma kararı almış, sözümüzü vermiştik birbirimize. Ancak Mazlum bizi daha fazla beklemeden dağlardaki mücadelenin içindeki yerini almıştı.

> *O gün bir kez daha söz verdik birbirimize. En kısa zamanda aynı alanda, aynı çalışmada yer alma, gerekirse aynı yerde şehit düşmeye dairdi sözümüz. Agır adını da o zaman almıştı. Çünkü gerçekten de ateş gibi yakıcı bir yüreğin sahibiydi*

Şehit Mazlum'un katılmasının ardından Agır arkadaş gerilla saflarına katılmak için 2000 yılına kadar iki kez deneme yaptı, fakat her ikisinde de başarısız oldu. Ama başarısızlık O'nu yıldır-

mamıştı, er geç yolunu bulup gidecekti. Bir söz vermiştik birbirimize ve bunu gerçekleştirmek boynumuzun borcuydu.

Agır arkadaş Mazlum arkadaşın şehadetinden sonra, *"katılımım Sema ve Zilan arkadaşların tarzında olmalı. Katılırsam fedai olarak katılacağım"* diyordu. Bir volkan patlamasına dönüşmüştü yüreğinde taşıdığı duygular. Agır arkadaş kafasına koyduğunu yapardı. Zaten söylenen sözlerin gerçekliğini kısa bir süre sonra anlayacaktım.

Katılım yapacağı dönem, ben başka bir alanda çalışma yürütüyordum, O ise İstanbul'daydı. Bir gün çalıştığım alanda gelen bazı arkadaşları karşılamaya giderken karşımda O'nu gördüm. Karşımdaki Agır arkadaştı. İkimiz de şaşırıp kalmıştık. O'nun legal alanda çalışma yürüttüğünü biliyordum, şimdi ise yıllardır gitmeyi planladığı, düşlediği dağlara gitmenin heyecanını yaşıyordu. İki gün beraber kaldık. Şimdi uğurlama sırası benimdi. Bana takılarak, *"senin gibi yeğen olmaz olsun, öz amcanı ölüme gönderiyorsun"* diyordu. O gün bir kez daha söz verdik birbirimize. En kısa zamanda aynı alanda, aynı çalışmada yer alma, gerekirse aynı yerde şehit düşmeye dairdi sözümüz. Agır adını da o zaman almıştı. Çünkü gerçekten de ateş gibi yakıcıydı. Ateş gibi yakıcı bir yüreğin sahibiydi.

Katılımından sonra da bir iki notunu aldım. Farklı alanlarda çalışma yürütüyorduk. Bana gönderdiği notlarında, mücadelemizin önemini, güzelliğini, mücadele dışında uğrunda ölünecek kadar kutsal bir şeyin olamayacağını, ülkemiz için ölmenin en güzel ölüm olduğunu yazıyordu. Yine hiç beklemediğim bir anda, çalıştığım alanda karşılaştık O'nunla. Bu defa yaşadığımız daha büyük bir şaşkınlıktı. Bir ayaklanmanın en orta yerindeydi yüreğim. O'nu daha bilinçlenmiş, bakışları daha keskinleşmiş gördüm. Duruşu, büyük bir dalgalanma yaratmıştı kişiliğimde. İnancı ve zafere olan umudu bakışlarına oturmuştu. İnancın bileylediği kararlılıkla kınından çekilmiş bir kılıç gibi Önderliğe ve halka hizmet ediyordu.

Gelişi bize mücadele gücü vermişti. Kendimizi O'nunla kıyaslamaya, O'nun çalışma azmine ulaşabilmek için örgütlemeye çalışıyorduk. Görüşemediğimiz geçen beş yılda canlılığından, hoşgörüsünden, olguları sabırla ele alışından hiçbir şey kaybetmemiş, aksine geliştirmişti. Her türlü ortamda söz sahibiydi.

Aradan geçen yıllara rağmen Önderliğin esaretini kabullenmedi. Önderliğin esareti bir yaraydı içinde. O'nu o günlerde acele etmeye, süreci hızlandırmaya iten şey, Önderliğe yönelik geliştirilen çirkin saldırının gittikçe dozajının artırılmasıydı. Düşmana karşı öfkesi, kini artık kabına sığmıyordu, içtiği intikam yeminleri içindeki yangını daha da alevlendiriyordu. Bir şeyler yapacak, kendi

cephesinden karşılık verecekti düşmanın bu uygulamalarına. Bu uygulamalar, 15 Ağustos'ta yapmayı planladığı eylemini, 8 Ağustos'ta yapmasına sebep olmuştu. Daha fazla bekleyemezdi, beklemeyecekti.

Bir yere ulaşmak ister gibi acele ediyordu. Sabırsızlığının sebebi ise başarıdan başka sonucu kabul etmek istememesiydi. Hatta üç gün öncesinden bana, eğer paketi hedeflediği yere koyamazsa, paketi çevik kuvvetlere ait otobüse götürüp bir fedai eylemi gerçekleştireceğini söyledi. Fakat Önderliğin bu eylem biçimini benimsemediğini tartışarak, tarzın yanlış olacağı noktasında uzlaşmıştık.

Eyleme çıkacağı günün akşamı son tartışmalarımızı yaptık. Agır erkenden uyumak, eyleme zinde ve dinç çıkmak istediğini söyleyip yatağa girdi. Benim erken kalkmama gerek olmadığını, kendisinin yedide gideceğini, benim ise dokuzda çıkmamı istedi. Birbirimizi iyi tanıyorduk.

Eylem günü çok heyecanlı ve neşeliydi. Evdeki bayan arkadaşlara takılıyor, yarın kız arkadaşıyla buluşmaya gideceğini, çok yakışıklı ve şık olması gerektiğini söylüyordu. Kim bilebilirdi ki ölümün bu kadar erken geleceğini...

Son defa bombayı kontrol ederlerken nasıl olduğunu anlamadan bomba ellerinde patlamıştı. Bu kaza sonucunda ***Sinan Barış (Erhan Türk)*** arkadaşıyla birlikte şehitler kervanına katılmıştı. Böyle bir gidişi asla kabul etmeyeceğini ve böyle gidişlerin sürgünler gibi kabuk bağlamadığını biliyorum. İnancımızı, kararlılığımızı bir kez daha bileyledik. Sözümüzü o gün bir kez daha yineledik ve sen diye dağlara sarıldık.

Verdiğin mücadele karşısında saygıyla eğiliyoruz. Ve bıraktığın mirası özgür yarınlara taşırma sözünü veriyoruz.

Mücadele arkadaşları

Şimdi gözlerinin daldığı yerdesin

Şehit ilkeden
taviz vermemektir

Önder Apo

Adı, soyadı: **Erhan TÜRK**

Kod adı: **Sinan BARIŞ**

Doğum yeri ve tarihi:

Selim/Kars, 1983

Mücadeleye katılım tarihi: ...

Şehadet tarihi ve yeri: **8 Ağustos 2005**, **İstanbul**

Söylenildiği zaman anlamı yiten, büyüsü bozulan anlar vardır. Bazen de sözcükler hiç yetmez, karşılamaz gerçeği anlatmaya. Söylemek istediğin hep dilinin ucundadır, ama gerçeği karşılamaz diye çekingen, ürkek kalır söylemek istediklerin. Ama yine de anlatılmalı, söylenmeli, paylaşılmalı yazılması gerekenler. Hele de mücadele için kendisini katık edenler, mutlaka bir ifadeyle yansıma bulmalı tarihin direniş sayfasında.

Yaşadığım çekingenlik, ürkeklik bu mu diye kaç zamandır soruyorum kendime. Yoksa paylaşamamada yaşadığım bireycilik mi? Paylaştıkça artarmış, daha da anlamlanırmış sevgiler, dostluklar, yoldaşlıklar. Bu noktada yaşadığım karmaşa mı yazmama sebep? Sen olsaydın nasıl anlatırdın, nasıl tanımlardın diye düşünmeden edemiyorum.

Sen, mücadele için can veren yoldaşlarımızı, gökyüzünün ve denizin asi maviliğinin buluştuğu çizginin derinliğine dalarak anlatırdın.

Sen, dağların zirvelerinde koyulaşan yeşilin tüm tonlarının buluşması gibi, tarif etmenin heyecanıyla anlatırdın. Bir yüreğin renk cümbüşü gibi, dağlara dokunan tüm renklerin oluşturduğu gökkuşağı gibi anlatırdın. Çünkü sen en büyük derinliği, bir halka adanmış davanın zorluklarında zirveleşen yüreklerde görürdün.

Yılmayan iradi bir duruş sergilerdin bize. Kendini her anlamda donatmış ve yarınlara hazırlamıştın. Ne düşman işkencesi, ne kör karanlık yıldıramamıştı sende bilenen iradeyi.

1983 yılında Kars'ın Selim ilçesinde açmıştın gözlerini. Yurtsever bir ailede büyümüş ve kendi kimliğinin bilinciyle büyümüştün. Gençliğe ilk atım attığın lise yıllarında içinde olduğun arayış seni Türk soluyla ilişkilendirse de aradığının bu olmadığını biliyordun. Kimlik kavgasına girişmiştin ve aradığın mücadeleyle tanışman çok zaman almayacaktı. Kısa bir süre sonra içinde saklı olan öz seni Kürt gerçekliğiyle tanıştıracaktı. Seni Apocu denilen ve hiçbir bedel ödemekten çekinmeyen özgürlük davasının neferleriyle tanıştıracaktı.

Onların davaya olan bağlılıklarından en çok sen etkilenmiştin. Arkadaşlarla yaptığın ilk tartışmadan sonra mevcut düzeni sorgulayan ve ona alternatif bir yol sunan mücadele karşısında en büyük heyecanları yaşamıştın. Oluşan siyasal bilinç ile olaylar karşısında özverili, sorumlu bir yaklaşım sergilemeyi bilmiştin. Artık seni bekleyen aktifliği yakalamıştın. Güneş kadar yakıcı gerçekler karşısında en zor çalışma senin payın olmalıydı. İşte buydu senin yaşam felsefen.

Bu aktiflik sonucunda çok kısa sürede gençlik kolları başkanlığı görevine geçmiştin. Yürütmüş olduğun bu görev sırasında başarılı bir çalışmaya ön ayak olmuştun ama bu yeterli gelmiyordu sana. Daha iyisini yapmalıyım derken, dağlara olan özlemini de işlemiştin sözcüklerine. En çok sözcükler ve gözlerindeki ışıltı anlatırdı yüreğinde sönmeyen bu dağ ateşini.

Birçok çalışmaya katılım sağlamıştın. Belki de bu aktifliğindi düşmanı sana yönelten. Hakkında çıkan tutuklama kararı seni ve yoldaşlarını durdurmanın aracı olmayacaktı. Uzun süre gizli olarak yürüttüğün çalışmaların ardında bir yetersizlik mi, yoksa bir gaflet sonucu mu yakalanmıştın, bilmiyorum. Ama düşmanın yoğun baskısına ve şiddetine maruz kalmış olsan bile yılmamıştın. Vurulan her tokat beyninde intikam ateşini bilemişti. Söylenen her söz karşılığını bulacaktı. Onlar baskıyı, işkenceyi artırmış olsa bile, sen yılmamıştın. Tutuklu kaldığın bu süreçte düşman gerçekliğinin tüm çıplaklığıyla bir kez daha karşılaşıyordun. Ve bu gerçek seni teslim alamayacak, bir an da olsa yılgınlığa yol açmayacak, doğru bildiğin değerlerden koparamayacaktı seni.

Yirmi günlük gözaltı süresinden sonra serbest bırakılmıştın, ama düşmanın gözünde artık yıldırılması gereken bir iradeydin. Bölgedeki her illegal eylemin ardından gözaltına alınmanın sebebini şimdi daha iyi anlıyorum yoldaşım. Düşmanın bir gölge gibi seni takip etmesinin sebebi de buydu. Her defasında militan duruşu sergileyerek, düşmanın tüm yönelimlerini boşa çıkardın ve çalışmalarına kaldığın yerden devam ettin.

Entellektüel, hümanist, hırslı, ılımlı, özverili olmak gibi birçok olumlu özelliğe sahiptin. Bilinçli ve sorgulayan bir duruşun sahibiydin.

Kitle çalışmalarında, halkla çok iyi kaynaşıyor, kısa sürede ailelerin öz çocuğu haline geliyordun. Senin davaya olan bağlılığındı bu insanları etkileyen. Mücadeleye, insanlığa olan sevgin, coşkun seni girişimde bulunduğu her çalışmada başarılı kılıyordu.

Gerilla olmak, mücadeleyi dağlarda yürütmek en büyük hayalin-

di. Gerillaya ne kadar da gitmek istemiştin, fakat bazı çalışmalardan dolayı metropollerde kalman gerekiyordu. Dağlara ve gerillaya olan tutkun daha ulaşılmaz, yüce kılıyordu seni. Dağlara olan tutkunun, dünyaya geldiğin yayladan gerillaların geçmesinden kaynaklandığını anlatırdın gülerek. Kararlılığınla, atikliğinle, yürüttüğün çalışmalarla olduğu gibi esprilerinle de bulunduğun her ortamı güzelleştirir, rengini katardın.

Şehadetini iki ay sonra duyduğumda, içimden bir şeyler koptu sanki. ***Agır (Ziyaddin Yalvaç)*** arkadaşla birlikte metropollerde eylem hazırlığı içindeyken, bomba elinizde patlamıştı. Sana bir şey olduğunu öncesinden hissetmiş olsam da, ölümü sana hiç yakıştıramadım. Hele seni bir kaza sonucu kaybetmek en derin yaraları açıyordu yüreğimde. Belki de en kabullenemediğim nokta buydu. Yoksa biz ölümün soğukluğunu çoktan yenmiştik.

Anılarının tekrar canlandığı, sevgi sözcüğünün anlamını aşan, sensizliğin çok uzağında olduğum, hayalini kurduğumuz özgür dağların yamacında, engin doruklarla şafağın kızıllığının buluştuğu noktada, senin gerçek dostluğunu hissederek yazıyorum.

Seni içimde en güzel mevsim olarak yaşatacağım. Anıların yolumuza ışık olacaktır.

Mücadelen önünde saygıyla eğiliyorum.

Mücadele arkadaşları

Gidenlerin ardından
Bir avuç mavilikti umut
gökyüzünde,
öyle demişti.
eskiyen takvim yaprakları iken
zaman
bir bir eksildiler ömrümüzden.
kimi bir gece vakti,
kimi seher mahmurlukta.

nasıl anlatmalı ki,
onların öykülerini.
kent sokaklarına ve doruklara
nasıl kazımalı adlarını onların.
hangi kum saatini ters
çevirelim ki,
dönülmezliklerini kaldıralım
ortadan

Nehir tadında bir yaşam

Yeşili tutmak için coşup da yol boyu akmıştı. Kendi ülkesinin yeşiline sevdalanmıştı bu nehir. Suyun maviliğiyle yeşilin tüm tonlarının buluştuğu özgürlük dağlarına doğru akışını, en hızlı mermiden daha hızlı yürütmüştü. Gökkuşağının tüm renklerine boyanan bu yaşam özgürlüğe susamış bir yüreğin ezgisiydi

Adı, soyadı: **M. Mustafa KAYAPINAR**
Kod adı: **Rohat ROJAVA**
Doğum yeri ve tarihi: **Malatya 1976**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999 Sivas**
Şehadet tarihi ve yeri: **8 Ağustos 2005, İliç/Erzincan**

Coşkun nehirler vardır; kabına sığmayan çocuklar gibi kabarır, önüne çıkan barikatları, engelleri aşar da geçer. Varmak istediği yerlere doğru durmadan dinlemeden ilerler. Önüne çıkan her şeyi alıp sürükler, ardındakilere yol açar. Ana kaynağa ulaşmak için engel tanımaz önünde. Ne fırtınalar tanımıştır, ne boranlar. Amaç ana kaynağın suyuna karışıp yarına ulaşmaktır. Amaç yarına hasret yüreklere öncü olmaktır.

Rohat heval de bir nehir tadındaki yaşamıyla yaşamımıza katılan nice yoldaşlarımızdandı. Kendi yatağından coşarak ulaşmak istediği mekanlara koşmuştu. Amaç daha da ötelere akmaktı. Suya hasret kalmış canlara can katmaktı. Yarına dair umut yaratmaktı.

Yeşili tutmak için coşup da yol boyu akmıştı. Kendi ülkesinin yeşiline sevdalanmıştı bu nehir. Suyun maviliğiyle yeşilin tüm tonlarının buluştuğu özgürlük dağlarına doğru akışını, en hızlı mermiden daha hızlı yürütmüştü. Gökkuşağının tüm renklerine boyanan bu yaşam özgürlüğe susamış bir yüreğin ezgisiydi.

Rohat heval, bir duygu insanıydı. Akışkanlığındaki duygu insanı, çıkardan, hesapçılıktan, kirden uzaktı. O da özgürlük mücadelesinin yarattığı Kürtlük bilinciyle ve kabaran duygu yoğunluğuyla gerilla saflarında yerini almıştı.

Rohat yoldaş Koçgiri'den gerillaya katılır. Gençliğin verdiği enerjinin yanında derin bir yaşam olgunluğuna da sahipti. Rohat heval gerçek anlamda Apocu militanlığa varmayı doğrultu edinmişti. Yaşanan sömürüye, baskıya ve zulme karşı boyun eğmeyen nice yoldaşlarımızdandı. Apoculuk bir denizse, O bir nehir gibi bu denize ulaşmanın coşkusuyla akmıştı. Tek bir tereddüt yaşamadan ilerleyen yaşamında devamlı yeninin ve güzelin temsili olmuştu.

1999 yılında, uzun geri çekilme yolculuğunda Rohat arkadaşta yerini alır. Yolları pusularla, çatışmalarla, operasyonlarla bölünse de, birlikte yol aldıkları bazı arkadaşları orada bırakmak zorunda kalsalar da, yüreklerindeki acı adımlarını daha çok ağırlaştırsa da Güney sahasına ulaşırlar. Buruk bir sevinç vardır yüreklerinde.

Güney sahasında yoğun bir siyasi ve askeri eğitimden geçer. Profesyonelleşmedir en büyük hedefi. Her konuda

Rohat (M.Mustafa Kayapınar)

yetkinleşip tekrar Kuzey'e geçmek...

Yürüteceği mücadelenin tüm araçlarına hakim olma istemi, mücadele azmi ve bağlılığının bir yansıması olmaktaydı. Haklı bir dava uğruna verilmesi gereken mücadelede atıl kalmamak ve başarı çizgisinde yürüyebilmek için donanımlı olmanın yolunu benimsemişti. Eğitimlerde gösterdiği performansla kısa sürede özel kuvvetlerdeki yerini alır. Tüm yoğunlaşması yetkinleşip ana cevap olmaktı. Özel kuvvetlerdeki eğitim devresini de başarıyla tamamlar.

2003 yılında güçlerin tekrar Kuzey'e gönderilmesi kararı alınır. Herkeste tarifi imkansız bir sevinç. Hayallerin gerçeğe dönüşeceği zaman gelmişti işte. Ne çok beklemişlerdi bu günleri, günleri saymışlardı bazen ve hep umutlarını büyütmüşlerdi. İşte Kuzey'e geçmenin zamanı gelmişti. Herkes kendisini öneriyordu, hayallerinin dalgasında coşuyordu. Kuzey'e geçme kararının alındığını duyar duymaz kendisini hazırlayanlardan birisiydi Rohat heval. Şimdi daha donanımlıydı, daha hazırlıklıydı ve yapılması gerekenleri daha çok biliyordu. Düzenlemeler okunurken, yüreğini zor zapteder. Düzenlemede ismi okunduğunda inanamaz sevinçten. Gerilla saflarına ilk katıldığı alana, yani Koçgiri'ye gidecektir. Böylesi anların sevincini anlatacak kelimeler yoktur, varsa da ben bilmiyorum. Çünkü biliyorum ki bu anlar sadece yaşanır.

Geldikleri yolu yenilenmiş olarak aşıp Koçgiri'ye ulaşırlar. Yollar yine upuzundu, pusularla bölünmüştü, ama kime ne. Yüreklerinde bu ateş olduktan sonra, onları durabilecek güç yoktu ve hiçbir güç onları durduramadı, Koçgiri alanına ulaşmışlardı.

Apocu ruhla donanmış militan savaşçılar, tek başlarına binlerin coşkusunu yüreklerinde taşıyıp, bütün saldırılara karşı durmayı bilmişlerdi. Rohat yoldaşımız da bu ruhun adı olmayı bilmişti.

O, Önderliğe, şehitlere, örgüte, halka cevap olmak için coşkuyla akıntıya durdu.

O, eylemsiz kalmayı kabullenmedi hiçbir zaman. Eylem demek hareket demekti. Eylem demek mücadeleyi geliştirmek ve düşmanın beyninde patlamak demekti. İnancın bilenmesi, yarına ulaşmanın yolu demekti. Şehit düşen her yoldaşın intikamı alınmalıydı. Bunun tek bir yolu vardı, güçlü eylemler yapmak ve başarıdan başka sonucu kabul etmemek.

Rohat heval şehit düşen arkadaşların hesabını düşmandan sormak için volkan gibi patlamayı esas aldı. Gittiği bir eylemde kahramanca çatışarak şehit düşer. Rohat heval, sürece Apocu militan ruhla cevap oldu.

Anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

Mücadele arkadaşları

RÜZGAR

Senin için sana
sadece satırlar dökebilirim kalemimle
bir bilinmezlikte salınırken
nedenlere boğuluyor bütün düşüncem
bedenim bende değil sanki
yüreğimin sesindeyse dile getiremediğim
ulaşamadığım isimsizlik yakıyor duvarları
damarları kanarcasına birbiri ardına yıkılıyor
sokaklar ıssız koşuyor dağlara
toz duman sarıyor ruhlarımızı
"hadi temizlen hadi arın"
diyen haykırışlar var
yoksa o ben miyim kendini yok eden?
ruhu sarmalanmış ben miyim?
yanı başımda uzanan kim?
zamanın bir durağında kımıltısız yatan kim?
nasıl geldi bu yurda?
isimsiz duvarlara yazdığı neydi?
yoksa O'nun çığlığı mıydı duyduğum?
ya da duyduğumu zannettiğim
ama bir türlü ulaşamadığım
ellerimin her defa boş kaldığı
yittiği, gittiği O muydu?
görmeyen gözler, duymayan kulaklar
tozun kana karıştığını bilmediler bile
bir şafakta mı gün ağarışında mı?
öğle vakti mi hiç mi?
ne fark eder
zaman artık bir bilmeceydi onun için
gidiyordu ardına bakmadan
ıslık çalmadan, gülmeden, ağlamadan
asırlar boyu bir sessizlik bu
usulca toprağa uzanan için
zaman koskoca bir boşlukta artık
nerede yattığı ne fark eder ki
söyle ne fark eder?
bir çölde mi?
bir vadide mi?
sığınmasız karanlık bir hücrede
o insandı
örneğin eti, kemiği dışında yaşayan
yüreği olan, hisseden
merhaba diyen bir canlı
gülümseyen
ayrılığa üzülen insan oğlu insandı
şimdi topraklar mı göğsüne dolmuş?
çöllerde mi uzanmış?
bedeni toprak mı olmuş bilinmez

her gidenin ardından neyimiz kalır
ki
giderken nasıl baktı gördünüz mü
elleri açık imiş
belki de uzattığı eller boş kaldı
görmüştüm O'nu tepelerde yapa-
yalnız
çöllerde esen şiddetli rüzgar
tenine her vurduğunda ne hissettir-
ir
çölün kum zerreciklerinden bile
yaşamın seni çağırdığını duyma-
dın mı?
duymadın mı sevginin sessizliğini
ellerini tuttuğun çocuklar
hayallerinden tutmadı mı söyle
ya yaşamı parelenmiş özlemleri-
miz
ağıtları gelmedi mi kulağına
halkımızın sürgün özlemleri
hayır diyemem haksızlık olur
derin bakışların
selamsız gidişin neden?
selam yaşamaktır
bedeninde değil yaşamak
artık selamsız olmasın
ayrılık olsa da sonsuzluğu
ölümün yaşamak kadar gerçektir
her defasında merhaba diyerek
yaşamak yine yaşamak
en anlamlısından ölümsüzce
yaşamak
her şeye rağmen
bir daha merhaba
bu yazdığım benim son şiirimdir

Mücadele arkadaşları adına
Şehit Bagok

Rohat (M.Mustafa Kayapınar)

Aşk bu onurlu mücadelede yerini almaktı

Yaralıyım,
Kanar yaralarım oluk oluk.
Bakma sen
kayalardan fışkıranın
ak olduğuna
Dökülen kanlarımızı
umuda boyadığımızdandır.
Bakma sen çoğu başın
fazla dik durmadığına
Alçak gönüllülüğündendir
insanlarımın

Adı, soyadı: **Süleyman TEKİN**
Kod adı: **Mazlum TORİ**
Doğum yeri ve tarihi: **Mardin 1981**
Mücadeleye katılım tarihi: **1997 Zagros**
Şehadet tarihi ve yeri: **20 Ağustos 2005, Pülümür/Dersim**

Mardin'in bir köyünde asi, gözüpek ve hırçın bir çocuk olarak büyüdü Mazlum heval. Güler yüzlü, şakacı ve asiydi. Ailenin en büyük çocuğuydu. Erken yaşlarda emekle, çalışmayla, geçim sorunlarıyla tanışmıştı. Kavgacıydı. Ama haksız olarak kimseye karışmaz, çevresinin huzurunu bozmamaya özen gösterirdi. Çevresinde sevilen ve istenilen bir kavgacıydı. Kavgası hak edilmeyene, haksızlığa karşı küçük yaşta başlamıştı.

Ailesi ve köy çevresinin Kürtlük duyguları güçlüydü. Mazlum heval köyünü çok severdi. Kendi aidiyetlerinin, kültürünün çevrelediği bir mekandı köyü. Bu topraklar O'na çok şey öğretecekti. Özellikle köydeki üzüm bağlarını sürekli ziyaret ederdi. Emekle örülmüş bir yaşamın en güzel kanıtlarından biriydi üzüm bağları. Daldaki her üzüm salkımında birliktenliği okurdu adeta. Peşi sıra dizilmiş üzüm salkımları hayata dair çok şey öğretmişti Mazlum hevale.

Bölgede mücadele geliştikçe düşman baskıları da artmıştı. Düşmanın tüm sindirme dayatmalarına rağmen, ailesi kendi ulusal değerlerinden kopmamıştı. Serhildanlar gelişip ailesi serhıldanlara aktif katılım gösterince baskılar artmış, sonra İstanbul'a göç etmek zorunda kalmışlardı. Mazlum heval bu sürgüne pek anlam verememişti. Köyünden ve üzüm bağlarından ayrılmıştı. İstanbul büyüktü, yoğun ve kalabalıktı. Zordu Mazlum'un alışması. Ama alışması mı gerekiyordu? Bu sorunun cevabını çok yakında kendisi verecekti.

Büyüdükçe yaşamı ve ailesinin başına gelenleri anlamaya başlamıştı. Kürdistan'da savaş vardı ve bu savaş çok acımasız devam etmekteydi. Apocular bir halkın umudu olmuş ve en büyük zorluklara göğüs germekteydiler. Yürütülen savaş bir halkın var olma savaşıydı. Ya Kürt halkı olarak var olacaktı ya da yok olup tarihe karışacaktı nice halklar gibi. Bunu çok önceden de fark etmişti. Ama artık tüm bağlılığıyla biliyor ve hissediyordu.

Mazlum (Süleyman Tekin)

Kürdistan'da yaşanan kavganın ortasında, ön saflarında olmamak O'nun zoruna gidiyordu. Hiçbir iş, hiçbir arkadaşlık O'nu tatmin etmiyordu bu sürgün hayatında.

Ülkeden, savaştan uzakta olmanın acısını azaltmak için faaliyetlere katılmıştı. Yetenekliydi. Çabuk öğreniyor ve başarılı oluyordu. Buradaki çalışmalardan edindiği bilinçle ülkeye gitme istemi artmıştı. Coşkun duyguları ayaklarını yerden kesmişti. Artık ülke O'nda bir sevdanın adı olmuştu. O kabına sığmayan bir kavgacıydı.

İçinde sıradanlaşmayan, hep başkaldıran bir güç vardı. Herkes gibi olamazdı. Herkes gibi olmayı hiçbir zaman kabul edemezdi. O tarihe, insanlığa mal olabilecek bir şeyler yapmalıydı. Yaşanılan savaşa kendi çapında bir şeyler katmalıydı. Tüm benliğiyle adanmışlığın aşkı O'nu sarmaya başlamıştı. Çalışmalarda öğrendiği her şey bu sevdasını büyütüyordu. Yüreğinde büyüttüğü aşk O'nu onurlu mücadeleye çekecek olan en büyük güç olacaktı.

Kürdistan'da bir savaş vardı. Mazlum muhacirdi, göçmendi ve kendi topraklarından uzaktı. Kendi topraklarından uzaklık, kendi kimliğinden uzaklaşmayı getirmemeliydi. Kendi aidiyetlerine sahip çıkmanın savaşımını şimdi el memleketinde daha iyi anlıyordu. Kimliğinde Mardin yazıyordu. Ve kimliğinde Mardin yazdığı için her sorulup bakıldığında bin bir zorluk yaşattırılıyordu. Bu çelişkileri derinden çözecek, bilince çıkaracak kadar okur yazar değildi. Ama hissedecek ve kestirip atamayacak kadar halkçıydı. Yaşamsal çelişkilerin okumakla alakası yoktu, ikinci sınıf bile olamayan bir topluma sürekli çektirilen eziyet, yaşanılanların ne olduğunu anlamasına yetiyordu.

Yaşadıkları, gördükleri, duyguları O'nu daha da ülkeye, savaşa itiyordu. O savaşmalıy-

Mazlum (Süleyman Tekin)

dı. O bu sömürüden, bu yıkımdan, bu sürgünden intikam almalıydı. Bu yoğunluk içerisinde kararını verdi ve çocukluk hayallerini gerçekleştirmek üzere gerilla olmak için ülkeye döndü.

O artık asi dağların, Zagros'un yiğit bir gerillasıydı. Zagros O'nda bir sevdanın öbür adı olacaktı artık.

Mazlum savaşta her zaman zor olan yerde, önde olmayı istedi. Yerinde durmaz, canlı ve akışkandı. Hırçınlığına hakim olmayıp yoldaşlarını kırdığı da olurdu. Ama bu durumlarda yoldaşlarının gönlünü almak için zaman kaybetmezdi. Yeni bir savaşla tanışmıştı artık. Düşmandan edindiğimiz ve bize ait olmayan özelliklerle de savaşacaktı. Hem düşmana karşı savaşımda hem de kişiliğini geliştirme mücadelesinde en hızlı gelişmeyi yaşayan yiğit bir savaşçı olmuştu. Çok kısa sürede ortama uyum sağlamış ve emeğin en büyük yaratıcı güç olduğuna karar vermişti. Emek bir hayatı dokumanın en büyük anahtarıydı.

15 Şubat'tan sonra öfkesini akıtmak için Kuzey Kürdistan'a gitme istemini dile getirdi. Zamanı geldiğinde arkadaşlar önerisini kabul etti. 2003 yılında Erzurum eyaletine gitti. Ülke sahası O'nda güçlü bir savaşçılığı açığa çıkarmıştı. Artık alanlar O'na dar geliyordu. Çok yönlü devrimciliğe ulaşan kişiliğiyle daha uzaklara, açılmayan alanlara ulaşmak istiyordu. Gözü ve yüreği hep daha ötedeydi. Gözü Karadeniz'deydi. Oraya gitti. Orada, en zorlu alanların birinde devrimcilik yapmanın cesaretini sergiledi.

Uzun geçen bir kış üslenmesinde, elinde sazıyla devamlı arkadaşların moral kaynağı oldu. Saz çalmayı İstanbul'da öğrenmişti. Fırsat buldukça çalardı. Saz çalmak bir anlamda yüreğinde taşıdığı aşkları taşırmanın en güzel yoluydu. Delikanlılığında İstanbul'da gönlünü kaptırdığı insanı, yıllar sonra dağda karşısında bir gerilla olarak görmüştü. Bu, O'na büyük bir güç ve moral vermişti. Aşkını hep gönlünde taşımıştı. Kimse-

Mazlum (Süleyman Tekin)

ye belli etmezdi. Kendi öyküsünü *"benim şarkımdır"* dediği şarkıyla ele vermişti. Dahası şarkıyı hissederek, yaşayarak derinden söylemişti. *"Keçe jı bona te ez dinim. Strana serte der tinim. Çave xwe te digerinim Tırsım edi ez te nebinim."* Bu şarkıyı söyleyişi diğerlerinden çok farklıydı, gizemliydi. Şarkıyı söyleyişinde acıyla mutluluk, hüzünle sevinç bir aradaydı, birbirlerine dokunmadan, birbirlerini yok etmeden...

"Anlat bana" dedim öyküsünü. İstanbul'daki karar alma sürecini ve duygularını bir bir anlattı bana. *"Peki şimdi ne hissediyorsun, ne düşünüyorsun"* diye sorduğumda, *"Herne peş"* marşını çalıp söyledi ve sonra cevap verdi. Cevabı açık ve netti. *"Evina min azadiye welate."*

Evet O'nun özgür bir ülke sevdası, tüm sevdalarının en büyüğü olmuştu. Yüreğindeki insan aşkını ülke aşkıyla bütünleştirdiğinin yegane kanıtıydı bu cevap. En güzel aşkları özgürlük mücadelesiyle bütünleştirmenin temsilini yapmıştı kendi kişiliğinde. Özgürlük aşkı, ülke aşkı tüm aşkların üstünde yüreğine gergef gibi dokumasını bilen bir yoldaştı Mazlum heval. Şimdi bütün duyguları bir arada yaşatan şarkısının nağmesi çınlıyor kulaklarımda.

Mazlum heval mücadelemizin tüm şehitleri gibi en zor dönem ve koşullarda tüm benliğiyle kendini halkına ve ülkesine adadı. Beklenmeyen bir pusu sonucu ***Zeynel (M.Emin Barcadurmuş)*** arkadaşla şehitler kervanına katılımı tüm yoldaşlarda derin üzüntü yaratsa da, O'nun mücadeleye bağlılığı takip edilmesi gereken bir yol oldu. Özgür aşkın yaratıcısı Reber Apo'nun kararlı bir takipçisi oldu.

Anısı ve aşkı mücadelemizde ısrarın gerekçesidir.

Mücadele arkadaşları

Pratiği ile konuşan kekê

Şehitler ordusuna verilecek
en büyük cevap,
kolay ölmemektir

Önder Apo

Adı, soyadı: **M. Emin BARCADURMUŞ**
Kod adı: **Zeynel**
Doğum yeri ve tarihi: **Bingöl 1971**
Mücadeleye katılım tarihi: **1995 Avrupa**
Şehadet tarihi ve yeri: **20 Ağustos 2005, Pülümür/Dersim**

Bütün yollar Bağdat'tan geçer diye bir söz vardı çok eskilerden. Kürtlerin yolu da oradan geçti mi bilmiyorum, ama Kürtlerin yolunun hep dağdan dağa geçtiğini biliyorum. Dünyanın dört bir yanına dağılmış Kürtlerin toplandığı, bir araya geldiği, buluşmaların, merhabaların mekanı dağlar. Üstelik çıkarsız, hesapsız, katışıksız buluşmaların... Hiçbir maddi değerle ölçülemeyecek, karşılığı olmayan tek mekan belki de Kürdistan dağları. Ve dağları bu kadar karşılıksız kılan şey ise oraları kendine mesken eyleyen güzel insanların yüreklerinden damıtarak yarattıkları yaşamın kendisi. Dünyanın dört bir yanından gelip yek vücut, yek yürek olan, insanın yaratanı olduğu kirlere yıldızlar kadar uzak olan bir pınarın berraklığındaki insanlar.

Bu güzel insanlardan yalnızca biriydi Zeynel arkadaş. 1971 yılında Bingöl'ün Sancak nahiyesine bağlı Melkan köyünde dünyaya gelmiş ve çocukluğunun çoğunu köyde geçirmişti.

Doğup büyüdüğü köy, şehir merkezlerinden uzakta, dağlarla sarmalanmış bir yerdeydi. Dağlar ki direnişe çağrı demek ki ve Zeynel arkadaş da bu çağrıyla şekillendi, büyüdü.

Kendi bildi bileli büyüklerinin devrim tartışmalarına tanık olur, ancak yapılan tartışmalara anlam verecek kadar büyümemiştir henüz. Ters giden bir şeylerin olduğunu sezer ve bu sadece sezgilerinde kalır. Ta ki gerçeklerin yalınlığı kendisini her nefes alış verişinde hissettirinceye kadar. Olup bitenlere anlam vermeye başladığında da hiç görüş belirtmedi, sadece dinlemeyi esas aldı. Düşüncelerinde net ve kesin olmaması değildi elbet bunun sebebi, konuşmaktan pek hoşlanmamasıydı. O, dinlemeyi konuşmaya tercih edenlerdi. Söyleyeceği bir şey olsa da suskunluğunda anlatmaya çalışırdı. Sessizliğin dilinin daha keskin olduğunu biliyordu. Bu aynı zamanda O'nun karakterinin en belirgin yönüydü.

Ev ve köy yaşamı içinde katıldığı tüm çalışmalarda az konuşup çok yapan, çalışkan, işinde titiz, olgun ve ağır başlı kişiliği ile çevresinin sevgisi ve saygısını da kazanır. Yörede çok sevilmesinden dolayı "Kekê" ismiyle çağrılır.

Kekê henüz genç yaşta çalışmak için İstanbul'a gider. Buradan da geleneğe uyup Avrupa'ya çıkar.

İstanbul ve Avrupa'da kaldığı süreçlerde, yaşam duruşuyla örnek olur. O'nu hayatı boyunca tanıyan herkese temel bir özelliği sorulsa, istisnasız 'az ve öz konuşurdu' der.

Zeynel arkadaş 1994 yılında Avrupa'da katılır partiye. Katılımının temel nedeni, ülkesine ve halkına olan bağlılığıdır. Ülkesi ve halkı zulüm altındayken, rahat, sorunsuz ve Kürt halk gerçekliğinden uzak yaşamayı kendi kişiliğine yedirememesidir. Bir halk davasında kayıtsız kalmayı kendine yakıştırmaz. Burada kaldığı süre zarfında da devrimin ihtiyaçları temelinde kendini yetiştirir. Katıldığı tüm çalışmalarda en sorumlu ve çalışkan duruşu sergiler. Ama yüreği dağlardadır. Bilinçle bilenen bu yürek en büyük aşkla tanışmıştır. Bir gerilla olma ve özgür dağların havasını soluyabilme en büyük isteğidir. Bu yüzden Avrupa'da fazla kalmaz. Kendi önerisiyle ülke topraklarına adım atar.

1995 yılında ülkeye, Zagros eyaletine geçer. İnsanlığın beşiği olan bu topraklarda büyük bir direniş yaşanmaktadır. Bir yandan karşıt güçler, bir yandan Kürt'ün kendi ağacının kurdu olma özelliğinden kaynaklı ilkel milliyetçiliğin yönelimleri sonucu yoğun bir savaş

Zeynel (M.Emin Barcadurmuş)

Zeynel (M.Emin Barcadurmuş)

pratiği yaşanır. İnsanlığı kendi bağrında yeşertip büyüten Zagros dağları yoğun silah ve top atışlarının sesleriyle karşılar evladını.

Zeynel heval, yaşanan savaş durumundan kaynaklı fazla eğitim görme imkanı bulamazsa da, savaşı canlı yaşayarak yapılması gerekenleri öğrenir. İlk pratiği O'na büyük bir öğretmen olmuştur. Bir de bu savaş Zagros eteklerinde yaşanıyorsa....

Çok kısa bir sürede iradesi güçlenir. Artık iki boyutlu yürütmüş olduğu savaşımın diğer kısmına sıra gelmiştir. Kendi kişiliğiyle başlatması gereken savaşım, düşmana karşı yürütmüş olduğu savaşım gibi erken başlayacaktır. Çünkü O, amacına kilitlenmiş bir bilinçle olaya yaklaşmaktadır. Dar, yerel özelliklerini aşıp, ulusal bir düzey kazanmada önemli gelişmeler sağlar. 15 Şubat komplosuyla birlikte düşmana karşı kini de zirveye çıkar. Artık yerinde duramayan yüreğinin çırpınışına cevap olması gerektiğinin bilincindedir. Tek kilitlendiği bir nokta vardır; Kuzey Kürdistan'a gidip daha içerlerde savaşma ve yapılanların intikamını alma.

Uzun süre Kuzey'e gitme önerisinde bulunur ve bu konuda bir dayatma içerisine girer. Nihayet Erzurum eyaletine gidecek olan grubun içindeki yerini almayı başarır. Kuzey yürüyüşüne büyük bir coşku ve heyecanla koyulur. Bu, O'nun için çok anlamlı

bir yürüyüştür. Yirmi yıl önce bilinçsizce terk ettiği ana topraklarına bilinçlice kavuşacaktır. Grup, Gabar'a ulaştığında 2 Ağustos kararı alınır. Grubun Güney'e geri çekileceği kararlaşınca, Zeynel arkadaş kendi önerisi ve alan yönetiminin uygun görmesiyle Gabar alanında kalır.

Gabar'da bir yıl kalmasına rağmen yıllarca kalmış gibi bağlanır. Gabar'da doğmuş, Gabar'da büyümüş gibidir. Gabar'a sevdalı nice yürek gibi kısa sürede alana hakimiyet geliştirir. O'nun için Gabar bir tutku, bir sevda ve aşkın farklı anlatımıdır. Amacına ulaşmanın, hedefine kavuşmanın en güzel temsili olmaktadır Gabar. Belki de bu yüzdendi en küçük olumsuzluktan bile olumlu bir bakış açısı yakalamayı becermesi...

Zeynel arkadaşın yaşamda temel felsefe haline getirdiği bu özelliği her zaman arkadaşlar tarafından takdir edilir ve arkadaş ortamında zoru başarmanın sembolü haline gelir. Gabar alanına sürekli *"dünyanın en güzel yeri"* der.

Zeynel arkadaş, *"Gabar bir emek dağıdır. Tarihte de böyleydi, şimdi de böyledir"* derken, bu alanda dökülen her damla kanın, her damla alınterinin anlamına vurgu yapmak ister.

Yüzyılların direniş kalesi olan Gabar alanının anlamını arkadaşlarına anlatmaya çalışır. Gabar bir ana yurdun en görkemli dağlarından biridir ve tarihte hep direnişlere kucak açmıştır. O,

emekle, kanla, alınteriyle örülen en zorlu yaşamın tanığı olmuştu. Zeynel yoldaş bu gerçeklikten hareketle kendisini emekle yaratmasını bilmişti. Belki de bu yüzden bağlılık sebebini bu sözle izah ederdi.

2000 yılının sonlarında eğitim amaçlı Güney'e gelir. Ancak komplonun uzantılarına karşı gelişen hamleler ve sonrası süren yoğun pratik çalışmalar nedeniyle rahat bir eğitim göremez. 2001 yılında Kuzey Kürdistan için önerisini tekrarlar. Örgüt tarafından uygun görülerek, tekrar Erzurum grubundaki yerini alır. Yarım kalan yürüyüşünü yol sürecinde tamamlar. İlk pratik alanı Pülümür bölgesidir. Pülümür bölgesinin kışları uzun ve çetin geçer. Ama bu O'nun için önemli değildir. Önemli olan yarım kalan yolculuğunun tamamlanmış olmasıdır.

Zeynel arkadaş, dört yıl bu bölgede çalışmalara öncü ve sorumlu düzeyde katılır. 2005 yılı sonlarında Güney'e geçmesi planlanır. Kışın aylarında eyalette olmaması ihtimali olduğundan, kaldığı bu süreçte çalışmalara daha da aktif katılır.

Zeynel arkadaş, 'Biz buradayken eksikliklerin olması sorun olmazdı. Ama biz gidersek arkadaşların güvenliğini tehlikeye sokacak argümanlar bırakmamalıyız' anlayışındaydı. Bundan dolayı tüm enerjisiyle çalışmalara koşturuyordu. Zeynel heval, arkadaşları kadar yöre halkı içerisinde de saygı görüyor, seviliyordu. Apocu kimliği taşımanın bilinciyle hem yoldaşlarına hem de halka karşı devamlı nazik ve anlayışlı olmuştur. Bir anlamda Apocu kimliğe yakışır bir duruşun adımlarını kısa sürede atmanın pratiğini sergiliyordu.

Pülümür alanında beklenmeyen bir pusu sonucu Mazlum (Süleyman Tekin) arkadaşla şehit düşmesi sadece yoldaşlarını değil, yöre halkını da derinden sarstı. O, dürüst, olgun kişiliği ve etkileyici üslubuyla kendisini aşan bir militandı. O kendinde Apocu kişiliği yaratan nice önderlerimizdendir.

Mücadele arkadaşları

Kürdistan goncası yoldaşım

Geride çok geride, hafızama kazınan bir yoldaşlık yaşamıştım. Hiç unutmamıştım, unutamamıştım. Çünkü zorlukların, zor zamanların arkadaşılığıydı Diren...

Adı, soyadı: **Gulabi KÜMAN**
Kod adı:**Diren DİREN**
Doğum yeri ve tarihi:
Mazgirt/Dersim, 1980
Mücadeleye katılım tarihi:
18 Haziran 1999, Dersim
Şehadet tarihi ve yeri:
21 Ağustos 2005, Xinere

"Öldün diyemiyorum sana
Mezopotamyalı koca çınar,
Üç bin yıllık Egeli zeytin ağacı,
Yüreği defne yapraklarında
ışıldayan Kürdistan goncası,
Öldün diyemiyorum sana"

Geride çok geride, hafızama kazınan bir yoldaşlık yaşamıştım. Hiç unutmamıştım, unutamamıştım. Çünkü zorlukların, zor zamanların arkadaşılığıydı Diren...

Adı gibi direnmenin, direncin çağrısıydı Diren. Sanki sana 'direnmelisin, direnmeliyiz' diyen bir yoldaştı. Sessiz, çok az konuşan, hep gözlemleyen, sanki kendini yaratabilmek için suskunluğa, sadece ve sadece suskunluğa ihtiyacı olan bir Diren'di bizim Direnimiz.

Tam yedi yıl önce...

Evet, tam yedi yıl öncesiydi. Yine bir sonbahardı vakit. Şimdi yine bir sonbahara devrediyoruz tüm mevsimleri. Yedi yıl önceydi Diren yoldaşla yoldaşlık yapmamız. Her zaman bir gün görüşeceğimizin hayalini kurmuştum. Tek görüşmemiz uzaktan uzağa bir selamla oldu sürekli. Şimdi yine, yeni bir sonbaharı yaşıyor hayatlarımız. Lakin yapraklar ayrılmadı dalından daha. İnsan dökümlerinden, yoldaş dökümlerinden biliyorum ki... Sonbahar... Biliyorum. Yoldaş dökümlerinden biliyorum. Meğerse sonbaharmış. Ve bu yüzdenmiş yine yoldaş dökümleri.

Sonbaharın geldiğini her zaman yoldaş dökümleri hatırlatıyormuş yaprağa. Şimdi anlıyorum yoldaş dökümlerinin nedenini. Meğerse mevsim sonbaharmış ve bu yüzden ayrılıyormuş dalından yoldaşlarımız. Dağ gibi yoldaşlarımız. Gülüşlerine, sohbetlerine hasret kalıp da bir gün mutlaka görüşeceğimizin düşlerini kurduğumuz yoldaşlarımız, sonbahar mevsimlerinde bırakıp gidiyorlarmış bizleri.

Hangi yeniyi yaşamak istersek isteyelim mutlaka bunun karşılığı olarak kendimizden bir şeyleri bırakarak ilerlememiz ve yürümemiz gerekiyormuş hayatın içerisinden. Ve biz böyle ilerlerken, yine bir sa-

natçının dediği gibi ‘nice mevsimsiz kar yağıyor’ coğrafyamıza. Nice mevsimsiz çığ düşüyor coğrafyamıza. Baharları beklediğimiz nice şafaklarda yoldaş ölümleriyle karşılaşıyoruz. Nice güneşli günler beklerken, puslu günlerle karşılaşıyoruz. Ağaçlar yaprak döküyor, kardelenler kırgın kalıyor nice olmadık zamanlarımızda. Barışlara meyveler veren şeftalinin, narın, böğürtlenin hayata durduğu şu sonbahara durmuş zamanlarda yitiriyoruz yine nice yoldaş gülüşlerini.

Hangi yeniye el atarsak atalım, karşılığında bir yoldaşı bedel vermemiz gerekiyor meğerse.

Yine sonbaharlara kucak açmışken ve bir

barışa, ama sadece hayallerimize nakşettiğimiz barışlara yeniden hazırlıyorken kendimizi, hiç umulmadık yerlerden duyuyoruz şehadetlerini yoldaşlarımızın. Fark ediyorum ki yapraklar üşümekte. Ağır ağır sararmakta şimdi sonbahar. Soğuğun, kışın, karın gelmesi yakın. Ağacın beti benzi atmış; yaprağını yitirmeye yüz tutmuş ve acılı, ağrılı ağaç bizim gibi. En güzel yapraklarımız, en çok meyve veren ve kendisini gelecek yıla en güzel meyve vermeye hazırlayan dallarımız kırılıyor her sonbaharda.

İşte Diren, en güzel meyvelerini vermeye hazırlanan, tohumu, filizi en köklü olan dallarımızdan birisiydi. Ve işte bu yüzden, ülkemizde her yaprağın dalından ayrılırken ki sızısını her birimiz öyle derin, öyle içten hissederiz yüreklerimizde.

Ağaç üşümez mi yaprak ayrılırken, ağlamaz mı ağaç? Peki ya yaprak nasıl hisseder kendisini ayrılırken? ‘Daha çok erkendi, doyamadım’ demez mi acaba? Bu yüzden midir tüm yapraklar hüzünle, acıyla, narin ve titreye titreye usulca düşer toprağın koynuna. İşte yoldaş dökümlerini hatırlatıyor şimdi bana ve bu yüzden anlıyorum ki, meğerse sonbaharmış.

Az kaldı. Yarın ve ertesinde yapraklar başlayacak dökülmeye. Bu yüzden üşüyormuş yürek. Bu yüzden titriyor içimizin en güzel dalları. Oysa ki gelecek yıllara meyveye duracak olan en güzel dallarımız. Meğer sonbahara yenik düşmüşler ve rüzgarlar kırmış dallarını. Ve biz bu yüzden inanamıyoruz hiçbir gidişe...

En normal doğa olayı, mevsimlerin döngüsü, yoldaş yitimlerinin habercisiymiş meğer. Ve işte bu yüzden inanamıyorum Diren’in gidişine. Hem daha sonbahara da çok kalmıştı! Kaç sonbahar daha yitireceğiz yoldaşlarımızı. Hem herkese sevgiler dağıtan, barışlarla gelen ağustoslar, eylüller neden acılarla gelip dayanır kapımıza. Herkese sevinçler dağıtan ağustoslar kederli, gamlı gelir oturur coğrafyamıza. Herkesi buluşturan, ayrılıkları kavuşturan bu mevsimler neden bizim için ayrılıkların mevsimi olur.

Selamını bin yıllar ötesinden aldığımız gelecek, bize gelince neden acıyarak bakar kendi çocuklarına. Selamlarımız daha ulaşmadan yoldaşlarımıza, birbirimize, daha yolları aşamamış ve birbirine ulaşmamışken selamımız, daha bir selamın sevincini yaşamaya fırsat bulamamışken neden şehadet haberlerini alırız yoldaşlarımızın; selamımız yarı yoldan geri döner. Kaç yoldaş selamını yarı yoldan geri çevirir sonbaharlar.

Sonbahar, yaprak dalından ayrılırken duyduğu sızıyı neden yaşatmak ister bize? Neden bizi kendisine benzetir sonbaharlar? Yoksa kıskanır mı bizleri? Kendisi ayrılır da dayanamaz mı ayrılığa? Bu yüzden midir bize sitemi ve bizi kendisine benzetmesi...

Evet, bir Diren ayrıldı aramızdan şimdi sonbahara durmuş bir yaz sonunda. Selamım, o çok uzaklardan gönderdiğim selamım daha O'na ulaşmadan ve O'na ulaşmaya çok az kalmışken geri döndü elime. Yine bir sonbahar işte... Bilememiştim... Diren arkadaşla ilk tanıştığımızın mevsimi. Yıllar sonra hep görmeyi hayal ettiğim bir yoldaşım ayrıldı aramızdan. Görüşemedik! Belki araya giren yıllar simaları silmişti belleklerimizden, bilmiyorum, ama birbirimizi selamlarımızdan tanıyacak kadar yakındık birbirimize. Ulaşamadı selamım!

Bilmeliydim... Bilmeliydim ki mevsim sonbahar ve ulaşmaz çoğu kez selamlar. Yarı yoldan döner, ulaşamaz gitmek istediği yerlere. Ve nice yoldaş yitiririz böyle daha buluşamadan.

Diren ile buluşamadan O'nu yitirmenin acısı şimdi yüreğimde bir sancı.

Tam yedi yıl önceydi. Yine bir sonbahardı mevsim. Hayatımız daha hiçbir mecraya kapılmamış ilerliyordu ve yine yoldaş dökümleri zamanıydı.

Yıl 1999, geri çekilmenin, yani ayrılıkların, yitirilişlerin mevsimiydi. Dersim dağları yine onlarca evladını yitirmişti yepyeni sonbaharlarda. Ağaçlar üşümüştü, yaprağın beti benzi solmuştu. Anlamamıştım, anlayamamıştım! Sonbaharda Diren arkadaşla kısa bir dönem aynı mangayı paylaşmıştık. Sessiz, daha çok gözlemleyen, içe dönük bir arkadaştı. Ama öyle arada bir gülümsediğinde, gizlice baharlar gelirdi sanki Dersim dağlarına.

Mevsim sonbahardı. Ama Diren'in gülüşü baharları getirirdi ülkemize. O, tepeden tırnağa sükunetti. Var oluş için gerekli olan tek şey; sükunetti. Ve Diren sanki var olmanın derin iç çelişkisini, yoğunlaşmasını yaşardı. Yine bir ceviz mevsimiydi. Bulunduğumuz arazideki tüm cevizler kör cevizdi. Her zaman birbirimize *"burada gören ceviz yok mu?"* diyerek espriler yaptığımız bir Dersim mevsimiydi. Geri çekilmede gitmesi gerekenler gitmiş, kalacak olanlar yani bizler orada kalmıştık.

Hatırlamaya çalışırım, ama Diren ile olan herhangi bir sohbetimi hatırlamam. Ya da çok az sohbet etmişimdir O'nunla. O susar, gözlemler ve bazen öyle içten ama sessiz bir gülümseyiş atardı ki! Diren hep öyle kalmış aklımda. Ama unutamadım O'nu işte. Bazen birbirini anlamak, tanımak veya sevmek ve paylaşmak için yalnızca konuşmak gerekmez. Diren'le çok az konuştuk belki, ama bulunduğumuz o mangada duruşu ve tavırlarıyla en çok bana destek ve güç veren yoldaşlarımdan birisiydi Diren. Varlığı bile güçtü, moraldi.

O dönemde ikimiz de yeni arkadaşlardık. O benden daha tecrübeliydi. En azından daha çabuk adapte olmuştu. Ve O'ndaki bu adaptasyonu görünce moral alırdım. Ve bu duruşu benim için örnek olurdu. Her zaman bir şeylerle meşgul olan bir yapısı vardı. Ama Diren her zaman benim O'nu bıraktığım yerde kaldı. Diren şimdi benim yedi yıl

önce Dersim dağlarında ve bir sonbaharda bıraktığım yerde duruyor.

Evet, şimdi bir de Diren yoldaşı yitirdik. Görüşemedik, vedalaşamadık ve selamlaşamadık. Selamım bile O'na ulaşamadan, aşması gereken nice yolları aşamadan, kan revan geri döndü bana. Ve tam yedi yıl sonra Diren'i şehit verirken ve tanımadığım, anımsayamadığım bir simanın acısını, üzüntüsünü çok derinden yaşarken ve hatta fotoğraflarına bile bakarken, *"acaba bu O muydu? Evet, evet O'na çok benziyor"* dediğim Diren yoldaşın şehadet acısını derinden yaşarken, selamlarımı avutmaya çalışıyorum şimdi.

Daha nice şeyler vardı paylaşacak, nice olaylar, anılar vardı anlatılacak. Tam yedi yıllık ayrılığın tekmillerini verecektik birbirimize eğer yeniden bir araya gelebilseydik. İşte bu yüzden kırılmış şimdi selamım.

Tüm sonbaharlar acılarla özdeşleşmiş artık. Ama şimdi Diren'i düşündüğümde aklıma ilk gelen ve ilk anımsadığım örnek Terzi Hermes oluyor. Belki herkes böyle düşünmeyecek, ama tam yedi yıl suskun kalıp da özgürlüğe ulaşan Terzi Hermes'i hatırlıyorum Diren'i düşünürken. Diren'in gerilla yaşamı suskun ve sessiz, fakat oluşum aşamasındaki bir Hermes örneği gibiydi.

Hermes yedi yıl boyunca özgürlüğe ulaşmak için sessiz, hiç konuşmadan, hayatın en acılı sınavlarından geçerek ve tüm bunlara direnerek tapınaktan dışarı çıktığında artık özgürdür. Ve işte Diren, sessiz, içe dönük, tam yedi yıl boyunca sessizliğini korudu. Konuştuysa bile O asla herkes gibi konuşmadı ve konuşamadı. Gönderdiği yaz selamlarından biliyorum. O zaman selamları ulaşırdı bana ve benimkiler de O'na. Oradan bilirdim ki, Diren hala oluşum aşamasını tamamlayan bir sükunette yaşamakta. Var oluş için sükunetin gerektiğini O da bilirdi sanırım ve belki de bu yüzden susardı. Ama yine de çok erkendi. Meyveler yeni bir baharda olgunlaşacaktı artık. Ağacımız büyümüş, dallanıp budaklanmıştı. Daha çok erkendi, çünkü daha nice meyveler verecekti sevenlerine ve sevdiklerine. Daha nice kuşaklar gölgelenecekti Diren'in gölgesinde...

Lakin erken gidişlere kaptırdık yine yoldaşlarımızı ve hem de hiç olmadık, alışamayacağımız gidişlere. Anlamalıydım. Çünkü mevsim yine bir sonbahar, yine yapraklar dökülmeye hazırlıyor kendisini. Yine acıların mevsimi, yani sonbahardı. Fakat daha nice baharlar gelecek ve nice baharlarda gölgeleneceğiz büyük yapraklı ağaç gölgelerinde. Daha nice yaz mevsimleri var gelecek gülüşlere sakladığımız. Nice selamlar var koynumuzda özlediklerimize göndereceğimiz... Daha nice Direnler var yüreklerimizin bir yanında büyüteceğimiz. Ve nice buluşmalar, görkemli buluşmalar, kavuşmalar var önümüzde özlemlerimizi gidereceğimiz.

Şimdi bir Diren daha ayrıldı aramızdan. Lakin unutulamayacak, unutamayacağımız bir Diren ayrıldı. Paylaşmaya tutkun kalıp da bir türlü ulaşamadığımız bir Diren ayrıldı aramızdan şimdi... Ve şimdi yüreğimizde sessiz, konuşmayan, ama suskunluğuyla her şeyi anlatan bir yoldaş geziniyor. Ayak seslerini duyuyorum hışırdayan sonbahar yaprakları arasından. Şimdi şairin de dediği gibi "bir ozan dolaşıyor" yüreğimin orta yerinde. Ayak seslerini duyuyorum. Uzak, unutulduğu düşünülen zamanlardan gelmiş şimdi ve oturmuş yüreğin en olmadık yerine. Ayak seslerini duyuyorum. Yapraklar dökülüyor şimdi yüreğimde yoldaş dökümlerine arkadaşlık ederek.

Duyuyorum, ayak seslerini duyuyorum. Usulca yürüyor rahatsız etmemek için yüreklerimizi. Ve şimdi ateş yakmış yüreğimin orta yerinde, demli bir çay bırakacak yedi yıl öncesinin sonbaharında olduğu gibi. Şimdi bir Diren heval geziniyor yüreğimde, asla unutulmayacak olan...

Diren yoldaş, mayın patlaması sonucu Xınere alanında şehitler kervanına katıldı.

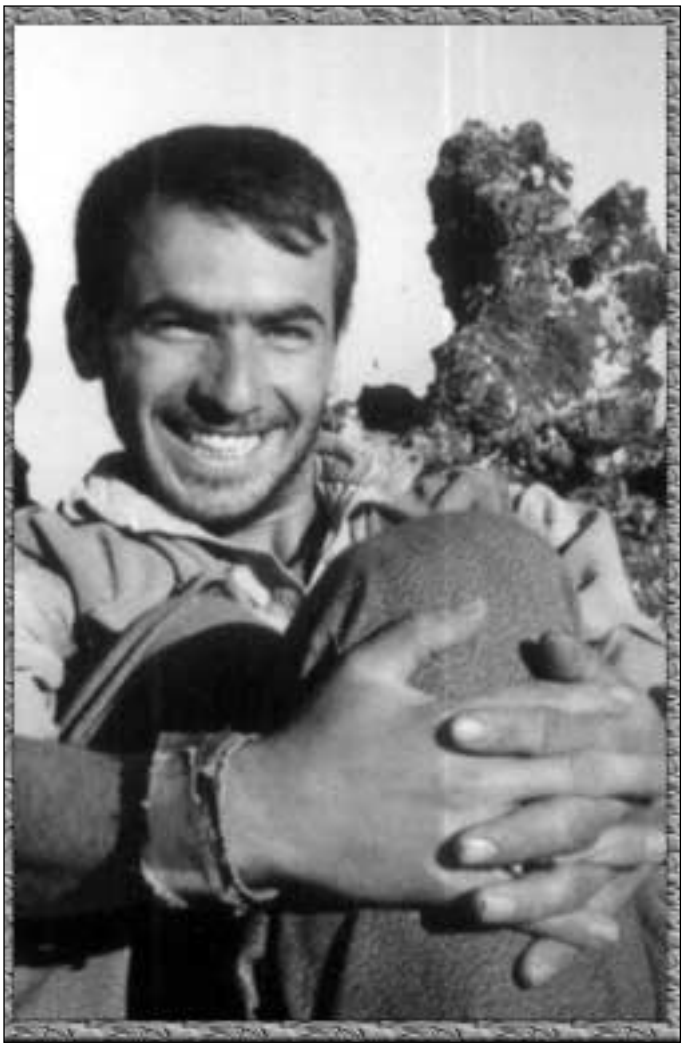
Anısı mücadelemize önderdir.

Mücadele arkadaşları

Güzel insan portresi

Büyük bilge: "Evreni varlık yokluk ikilemiyle başlatmak mümkündür. Varlıkla yokluğun karşı karşıya gelişi yeni bir oluşumdur, hareketin kendisidir. Varlık yokluk olmadan açılamaz, hareketlenemez. Özde oluş, varlığın yokluğa direnmesidir" diye tespit yaparken, belki de evrenin en can alıcı noktasını keşfetmiş oluyordu. Varlık yokluğa karşı, yokluk varlığa karşı bir direnç içindeyken her ikisi de birbirinden en iyilerini alma savaşındadır, idealist literatürde 'öbür dünya' diye tabir ettiğimiz yokluk, bu dünyanın varolan en iyilerini daha erken yanına almayı hedefler. Halk içinde "kötülere bir şey olmaz, olan iyilere olur" vb söylemler de yaygındır.

Bu değerlendirmelerim siz okuyuculara ne kadar batıl inanç veya idealist gelirse gelsin ben, Diren'i tanıyanlardan dinledikçe bu kanıya daha çok inandım.

Kendisini bizzat tanımadığım Diren'i yazmak gibi onurlu bir görev üstlendim. Bir insanı yitirdikten sonra onu en iyi anlatabilecekler dostları, arkadaşları ve yoldaşlarıdır. Elbette bizim de Diren'i anlayıp anlatabilmemiz için ilk başvurabileceğimiz adresler onlardı.

Gerillada yitirdiğin arkadaşlarını anlatmak kadar zor bir şey yoktur. Anlatmak çok ağır gelir onlara. Yitirilenin hakkını veremeyeceklermiş kaygısını ve korkusunu yaşarlar. Bu yüzden çoğu zaman susmayı tercih ederler. Bu nedenle yazıcının işi daha da zordur. Çünkü susanların gözlerindeki ve yüreklerindeki ateşli çığlıkları, konuşmayı duyabilme kabiliyetinde olması gerekir. Yazıcı anlatıcıları dinlerken kesinlikle kendisini 'hakkını veremeyiz' kaygısından soyutlamalıdır.

Günledir O'nu tanıyanlardan O'nu dinledim. Bazen yaşarken O'nunla tanışmamanın acısını, bazen yüreğimin anlatılanlar karşısında acısından duracağını zannettim.

Acıya gülmek

O'nun yaşadığı mekana gittim hiçbir şeyin yok olmadığının bilinciyle, mangasının etrafında kendi elleri ile suladığı ve ilgisi ile büyüttüğü rengarenk çiçekleri gördüm. O'nu hissedebilme arayışında onlara dokundum. Seyfi arkadaş, *"her gün gelirdim, bakardım bilgisayarın içini köpek resimleriyle doldurmuş. Ben de kızardım bilgisayar ağırlaşıyor diye boşaltırdım. Nereden bileyim ki böyle olacaktı"* diye hıçkırıksı ses tonuyla hayıflanıyor. Sonra O'nun son günlerde bilgisayardan en çok dinlediği parçaları bana verdi. Biri *'hasretim sana,'* diğeri de *'acıya gülmek'* parçası. Ve ben de günlerdir bu iki parçayı dinliyorum, sözlerini de yazdım. Bir tesadüf olamazdı, şarkının sözleri sanki O'nu tarif ediyordu. Belki de o kadar çok onları dinlemesinin nedeni, kendisini o şarkılarda bulmasındandı. Çoğumuzun kendimizi bir şarkının sözlerinde bulduğumuz olmuştur.

"Öpüyorsam ayrılığın gözünden
Söküyorsam yüreğimi göğsümden
Geçiyorsam gözlerinin içinden
Sana olan sevdamdandır bilesin
Meğer ne yalnızız insan olmuşsak
Yaprak gibi dalda sessiz solmuşsak
Yeri gelmiş acıya da gülmüşsek
Sana olan sevdamdandrr bilesin
Yeri gelmiş ayrılığa gülmüşsek
Sana olan sevdamdandır bilesin."

Acıya ve ayrılığa gülmek mi? Hep bizleri ağlatan, hüzünlendiren, kederlendiren iki duygunun karşısında gülmeyi başarmanın anlamı neydi? Zaten O'nu anlatan herkesin söylediği şey de buydu. Kamp arkadaşı Sarya, *"hani biz Kürtler kızdığımızda öfkelenir, bağırır çağırırız ya, ama Diren'de bu yoktu. O tepkilerini bile gülerek anlatırdı, söylemek istediğini gülerek anlatabilirdi ve yeni Kürt'ün en zirvesindeki temsili gibiydi"* diyor.

1999'dan beri O'nunla Dersim'de kalmış ve birçok yılı birlikte geçirmiş olan Atakan arkadaş ise O'nu *"insan güzeli bir insan olarak"* tanımlıyordu O'nun tarifini yaparken. Hiçbir şekilde *"şu yanı kötü veya olumsuzdu"* diyemeyeceğini belirtiyor ve *"varlığımızdan bir eksilmedir O, O'nu tanıyan herkes bu eksilme duygusunu yaşamıştır"* diyor. Atakan da Diren'in sürekli güler yüzlü özelliğine vurgu yaparak, *"gülmek bazıları için kahkaha atarak olur, bazıları için yüze yayılan tebessümle olur. Diren'in yüzünde hep bir tebessüm vardı. Bazen O'na takılır, 'sen Dersimli bir alevi olarak nasıl İmam Hatip'i okumuşsun' derdik. O bizim bu şakalarımıza tebessümle cevap verirdi. Ben O'nun tebessümünü birçok kahkahaya değiştirmezdim"* diyor.

Gülmek haksızlığa başkaldırıdır

Ne tesadüf ki bu yazıyı kaleme aldığım süreçte elime geçen bir kitapta, Diren'in yaşam içinde sürekli gülebilmesini çok iyi tarif eden bir bölüm okudum ve yorum yapmadan onu direkt sizlere de aktarmak istedim. Bu bölümü okuyunca Atakan'ın da belirttiği gibi gülmenin neden bu kadar Diren'e yakıştığını daha iyi anlayacaksınız. *"Kendine gülmeyi yakıştırmayan insan, tanrılara da gülmeyi yasaklamıştır. Mitolojilerde işkence, içinden çıkılmaz korkutucu olaylar, elem vardır; gülmek yoktur...*

Gülmemek, tanrısal bir nitelik olmuştur.

Gülmemek, ciddiyet, otorite ve ulaşılmazlıktır.

Gülmemek, insanla insan arasına çekilmiş bir settir.

Yaşam ciddidir, gülünmez. Gülmek, günah işlemektir. Gülmek, asiliktir.

Oysa gülmek, gülmenin zevkini ve doğallığını yaşamak, insani bir olaydır. Gülmek, haksızlığa bir başkaldırıdır. Gülmektir hayatı ciddiye almak. Gülmek, insan yüreğindeki sevgi ve şefkatin dışa vurumudur. Doğayı se-

ven, kendini doğanın bir parçası gören insanın onurlu eylemidir.

Gülen bir yüzün yaydığı ısı, güneş tanrısı Amon'u bile kıskandıracak boyuttadır. Korku ve bilgisizlik üzerine inşa edilmiş tüm değerler, ancak gülmekle yerle bir edilebilir.

Gülmek insana yakışır." **(Sedat Memili: Kendini Arayan Tanrı)**

Susmak durgunluk değildir

Anlatıcıları dinledikçe daha bir keşfediyorum O'nu ve daha fazla anlayabilmek için çoğaltıyorum soruları.

O'nu anlamanın yaşamı, O'nu anlamanın susmayı da anlamak olduğunu öğreniyorum. Susmak bize hep durgunluk olarak gelir. Yani taşların, ağaçların, toprağın, yıldızların ve cansız olarak tabir ettiğimiz birçok şeyin suskunluğundaki sesi bazen duyumsamıyoruz. Ve hareketsiz doğa anlayışıyla evreni ele alamayacağımızı yavaş yavaş öğreniyoruz. Peki ya susarak büyük bir dili konuşanlara ve konuşarak susanlara ne diyeceğiz.

Diren'i anlatanlar gülmesinin yanında hep suskunluğunu da dile getirdiler. Arkadaşı Seyit, *"sessizdi, yalnızlığı seviyordu, ama sürekli güler yüzlüydü, size çelişki olarak gelebilir, ama öyleydi"* diyerek Diren'i anlatıyor bize. Hayır, bir çelişki değildi; yalnızlığa erişemeyenlerin gülüşleri de içten olamazdı. Suskunluk aynı zamanda derinliğin de ifadesidir ve Doğan, *"Diren, gereksiz yere konuşmazdı, doğru bildiği şeyi eleştirir, olay ve olguları objektif ele alırdı"* diyor.

"Susmak beyaz renk gibidir. Karmaşık yapıdaki tüm renklerin odak noktasıdır beyaz. Susmak, söylenecek ve söylenmemiş tüm kelimelerin odak noktasıdır. Susmak: tüm duyguların bileşenidir. Düş kırıklıkları, arzular, umutlar, yitirilmiş ve kazanılacak tüm coşkular, unutuluşlar, kayboluşlar, kabullenişler hep susmak noktasında kesişir renklerin beyazda buluşması gibi. Bu tanrısal suskunluk en ateşli konuşmadır." **(Kendini Arayan Tanrı)**

Çocuk masumiyetinde olmak

Saadet adındaki kadın gerilla bir istisna ve tam on sekiz yıldır dağlarda. O da Direni katıldığı günlerden beri tanıyanlardan. Saadet'in yüreği 18 yıllık acıları biriktire biriktire derin ve tarif edemediği bir sessizliğe bürünmüş, sadece gözleri konuşuyor. Saadet O'nu anlatırken çocuk masumiyetindeki duruşundan bahsediyor, *"O'nunla hep tavla oynardık, ama artık tavla da oynamak istemiyorum''* derken oyun arkadaşını kaybetmiş çocuklar gibi kırgın. Hemen bana Diren'le olan bir anısını da anlatıyor; bir ara uzun süre et yiyememişler ve bir gece Diren bir kirpi yakalamış, kirpiyi Saadet'e getirip 'söz sana yarın et yedireceğim' demiş, ama sabah olduğunda kirpinin yerinde olmadığını ve kaçtığını anlayan Diren *"Saadet ben sana et yedirememedim ya, ben ona yanarım"* diyerek üzüntüsünü belirtmiş.

Saadet adındaki kadın gerilla bir istisna ve tam on sekiz yıldır dağlarda. O da Direni katıldığı günlerden beri tanıyanlardan. Saadet'in yüreği 18 yıllık acıları biriktire biriktire derin ve tarif edemediği bir sessizliğe bürünmüş, sadece gözleri konuşuyor. Saadet O'nu anlatırken çocuk masumiyetindeki duruşundan bahsediyor, "O'nunla hep tavla oynardık, ama artık tavla da oynamak istemiyorum" derken oyun arkadaşını kaybetmiş çocuklar gibi kırgın

Onun kabesi insandı

Dağlara gelirken neden Diren adını almış olduğunu arkadaşlarına soruyoruz. Xebatkar arkadaş bunu Dersim kişiliğinin isyancılık karakterine bağlıyor. Doğan arkadaş ise *"O'nun ismi kişiliğine uygundu ve önce kendine karşı, sonra tüm çirkinliklere karşı hep bir direniş halindeydi"* diyor. Atakan ise, Diren'in katıldığı yıllarda Dersim Doğu Karargahında Diren adında genç ve arkadaşlarca çok sevilen birinin olduğunu, cephe çalışmalarında da şehit düştüğünü ve Diren'in de adını O'ndan aldığını söylüyordu.

Bazıları gerçek bilgiye çok okuyarak ulaşacaklarını sanırlar, ama bazen bunun ters işlediğini ve insandan, yaşamdan, kendinden uzaklaştıkça gerçeğin bilgisinden de uzaklaşıldığını göremezler. Doğan, *"O, fazla okumazdı, ama yaşama bakışı bir okuma tarzındaydı"* diyor. Diren her zaman eğitimlerde de öncülük yapıyormuş, zaten eğitim esnasında kendisini yoldaşlarına bir şey olmasın diye feda etmesi de bunu gösteriyor. Bu nedenle de *"hayır O basit şehit düşmedi, zor şehit düştü"* diyor Doğan. Sarya ise O'nun eğitim veriş tarzını ele alırken şunları belirtiyor: *"Diren'in felsefesi 'benim kabem insandır' anlayışıydı ve O her zaman insandaki evreni anlama çabasındaydı, hümanistti, mütevazıydı. Eğitim verirken bir şeyi tam olarak öğretmeden geçmezdi. Amaç, hedef, netlik O'nda belirgindi. Kaygı ve ikircikli ruh hali yoktu. Sürekli öğretmeyi esas aldığından tekrara girmekten çekinmezdi. Kimseye 'sen yapamazsın' demez ve özgüvenini kırmazdı. Kadınla eşitliği esas alırdı, bize eğitim verirken hiç küçümsemeyen ve 'ben bilirim' yaklaşımlarına girmeyen biriydi. Askeri eğitimlerde bize bir şey yaptıracağı zaman, önce O yapardı, sonra bize yaptırırdı."*

Nenesine nasıl söyleyeceğiz?

Kuşkusuz Diren'i anlatmak zor bir iş, ama her anlatıcı kendisinden bir parçayı yitirircesine O'nu anlattı. Diren hepsinin yaşam aşkının bir toplamı ve hepsinin kendisini içinde bulabileceği bir okyanus sevdası. Son olarak

O'nunla uzun süreçleri paylaşan Atakan arkadaşın O'na dair anlattığı bazı anılarıyla sonlandıracağız. Ama unutmayın ki olacaksa bir yaşam Diren gibi her şeye rağmen gülerek olmalı, gülmek direnmektir tüm kahpeliklere. Atakan, *"hiçbir zaman hiçbir göreve itiraz etmezdi, sonsuz fedakarlık timsali gibi bir şey. Hiç şart koymadan bunu yapardı. Bunun için çok yetkili olmasına gerek yoktu. Zor bir göreve O'nunla gidersek O'nun yanımızdaki varlığı bize güven verirdi. Bir işte O yanımızdaysa o işin sonunda zafer vardı. Bir anısı vardı, her zaman bize anlatırdı; katıldığı ilk yılda ihtiyaçlar için köye iniyorlar, ama fark edildikleri için köyden çıkışları tehlikeli oluyor. Köyde nenesinin evi varmış ve kimse görmeden gizlice o evin kullanılmayan ambarında gizlenmişler. Herhalde nenesi ayak izlerini filan fark etmiş olacak ki 'Gulabi çık dışarı, burada olduğunu biliyorum, kokunu almışım' diye bas bas bağırmaya başlamış. Riskli olduğu için dışarıya çıkamamışlar. Biz de sürekli ona 'nenesinin torunu, nenesinin oğlu' diye takılırdık. Geri çekilme esnasında biz son guruptuk, pusulara düştük, sonbaharın sonları olduğu için birçok yere kar düşmüştü. O, tüm arkadaşlara yol boyunca yardımcı oluyordu, fiziken de çok güçlüydü, karda iyi yürüdüğü için hep öncümüz olmuştu. Yüzmeyi iyi biliyordu, Dersim'deki Peri suyunda öğrenmişti yüzmeyi. O'na "Diren dalgalara karşı nasıl yüzülür bize göster" derdik. Biz O'nun kadar iyi bilmezdik, örneğin yol hatlarında su varsa önce O geçerdi suyu. Bir seferin bize Çakaran suyundan elleriyle kayaların altından balıkları dışarı fırlatarak ziyafet vermişti, o tarzda balık yakalamak çok atiklik isteyen bir işti. Galatasaraylıydı, her zaman futbol karşılaşmalarında O'na takılırdık, O da her zamanki gibi gülerdi.*

Güneye geldikten sonra da hep Dersim'e dönmek istemişti, Çünkü orada birlikte pratikte kaldığı ***Şevger (Yaşar Aykal), Mahir (Şerif Yalçın) Hüseyin(Hasan Ertuğrul), Munzur (Hüseyin Gül)*** *ve daha nice can yoldaşı şehit düşmüştü. Seni her şeyden çok seven nenene nasıl söyleyeceğiz gittiğini. Bizim yüreğimiz kaldıramazken gidişini yaşama mücadelesi veren bir yüreğe nasıl anlatalım. Hele de seni kendi yetersizliklerimizden kaynaklı kaybettiğimizi nasıl söyleyeceğiz. Nenene "bak, o koku artık bu dünyada yok' diyecek kadar büyük bir yüreğimiz yok Diren.*

Mücadele arkadaşları

Ben Dağların Ferhatıyım

Bahar mevsimi tadındaki umutları, adı yolculuk olan hayatları, sabırsızlıkla beklediğimiz güneşin doğuşunu, ateş başı sohbetlerini, dağ yamaçlarını mesken eyleyen saklı gülüşleri, bir volkan patlamasına dönen yürekleri nasıl anlatabilir, Anlattıkça çoğalan, anlattıkça sonbaharları buyur edip bahara duran yaşamları...

Adı, soyadı: **Ferhat HASO**
Kod adı: **Ferhat BARAN**
Doğum yeri ve tarihi: **Kamışlo, 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1994 Zagros**
Şehadet tarihi ve yeri: **21 Ağustos 2005, Trabzon**

Basit yaşamı reddedip, ucuz ölüme başkaldıranları olduğu gibi yazmak...

Yaşamı olduğu gibi kabul etmeyip, haksızlığa ve sömürüye başkaldıran yaşamları anlatmak...

Anlam derinliğini yaşayarak ölümsüzleşenlerin önce ısrarlı takipçisi, sonra da onlardan biri olan Ferhat hevalin yaşam ve ölüm karşısındaki duruşunu yazmak... Nasıl da zor, nasıl da tanımlamaların sınırından uzak ve bambaşka bir hayata aralıyor kapıları. Ve şimdi o kapılardan içeri girip O'nu anlatmaya çalışmak... Bir insan sevinçlerini, acılarını, anılarını, hüzünlerini, paylaşımlarını, dağ rüzgarlarıyla üşüyen zamanları, yağmurlarda ıslanan düşleri, bahar mevsimi tadındaki umutları, adı yolculuk olan hayatları, bu yolculuklarda her birine isim koyduğumuz yıldızları, sabırsızlıkla beklediğimiz güneşin doğuşunu, ateş başı sohbetlerini, dağ yamaçlarını mesken eyleyen saklı gülüşleri, bir volkan patlamasına dönen yürekleri nasıl anlatabilir, nereden başlayıp anlatabilir bu kendine has yaşamların hikayesini. Anlattıkça çoğalan, anlattıkça sonbaharları buyur edip bahara duran yaşamları...

Sınırlara isyan eden, kaldırılmaları için mücadele eden asi yürekli Ferhat'ın hikayesidir anlatmaya çalıştığım, kalemimin tutukluk yaptığı, beni zaman tünelinden durmadan geçmişe taşıyan.

Çocukluğunda oldukça ele avuca sığmaz kişiliğini, hayatının her anına damgasını vuran en büyük gerçeklikti. Ne yaşayıp büyüdüğü coğrafya, ne yaşadığı kentler alıp götürememişti asiliğini. Dağ başlarına geldiğinde ise asiliği dünyaya meydan okuyordu artık ve ölümsüzleştiği ana kadar da böyleydi bizim Ferhat. Asi yapısıyla bulunduğu her yerde çevresine mücadele duygusunu aşılardı. Çünkü Ferhat demek başkaldırı demekti, haksızlıkla ölümüne mücadele etmek demekti. Belki de sınırlara duyduğu öfkeydi O'nu bu kadar asi, isyankar yapan. Çocukluğunun bütün hatıraları nı sınırın telleri gölgeliyordu. Ne zaman sokağa oynamaya çıksa, o anlam veremediği sınırlardı gözüne ilişen. Sanki sadece hatıralar değil de yaşadığı o coğrafyadaki hayatlar sınırların

Ferhat (Ferhat Haso)

gölgesindeydi. Ve Ferhat sınırların gölgesinde bir hayatı hiçbir zaman kabul etmedi, etmeyecekti. Çocukluk zamanlarının tanıklık ettiği bu sınırlara hiç anlam veremez ve Ferhat büyüdükçe kocaman ve cevapsız bir sınır işareti olarak kalır belleğinde. Üzerinde yaşadığı coğrafyayı çepeçevre sarsa da bu sınırlar, içinin coğrafyası sınırları hiç yaklaştırmamıştır yanına.

1990'lı yılların başında sınırın hemen ötesinden esen mücadele havası, O'nu içine sığmaz bir konuma getirir. Serhildan sürecinde yanı başında katledilen ve buna rağmen pes etmeyen 'yabancı ülke vatandaşları' O'nun insanları, O'nun halkıdır. Yabancı diye tabir edilen insanlar kendi ülkesinin evlatlarıdır, gencidir, kadınıdır. Bu çelişkinin ağır etkisiyle alanda yürütülen mücadele çalışmalarına ilgi duymaya başlar.

Hiç tanımadığı insanlara yapılmış bir haksızlığı, zulmü, baskıyı kendine yapılmış gibi tüm yüreğiyle hissedecek kadar insandır Ferhat. Bu mücadele ruhuyla 1994 yılında gerilla saflarına katılır. Zagros alanında gördüğü eğitimle, PKK'nin halkların kurtuluşu ve özgürlüğünü esas alan felsefesini daha derinden öğrenir. PKK tarihini okudukça, öğrendikçe ve özellikle Kemal Pir yoldaşın kişiliğini tanıdıkça tek düze kinini örgütlü kılmaya çalışır.

Gördüğü eğitimler Apoculaşan kişiliğinin gelişiminde önemli mesafeler kat ettirir. Bir yandan özgür dağların, Zagroslar'ın havasını solurken, diğer yandan bilince sınır çekilemeyeceğinin, kendi kimliğinin ve kurtuluşunun anahtarıyla tanışır. Artık nasıl yaşamalı ya da yaşamamalı soruları O'nda netleşmiştir. Basit bir yaşamı yaşamama istemi gerçek cevabını bulmuş, kararlığını tüm çıplaklığıyla göstermiştir.

Öğrendiği bu gerçekler doğrultusunda mücadeledeki azmi ve heyecanı git gide artmaktadır. Türk ordusu ile girdiği her çatışmada cesaretiyle, duruşuyla önemli roller oynar. Savaşta oldukça gözü karadır.

1999 yılından sonra harekete dayatılan tasfiyeciliği hemen fark eder. Önderliğin esareti ile büyük bir sarsılma yaşayan Ferhat heval, tereddütsüz bir şekilde fedai eylem için kendisini önerir. Önderliğin, kompolunun başarıya ulaşmasında *"yetersiz yoldaşlık"* diye tabir ettiği yetersizliğin üstene yürümede ısrarlıdır. Tüm varlığıyla, bedel ödemekten çekinmeyen kişiliğiyle, yetersiz yoldaşlığı aşma girişimini gerçekleştirmek ister. Önerisi kabul edilir, fakat ağustos 1999'da geri çekilme süreci ile birlikte bu karar da son anda durdurulur.

Ferhat heval geri döndüğünde tasfiyeci bireylerin yaşam ve duruşuna tanık olur. O büyük bir öfke ateşinde yanarken, büyük emekler sonucu yaratılan değerler üzerinde hesap yapanları hain olarak tanımlar. Bu süreci daha sonra şöyle aktarıyordu; *"Önderliğin ve halkın temel güvencesi olan bizler, kendimizi Önderlik çizgisinde geliştirmediğimiz için, bu halk karşıtı şahsiyetler kendilerini konuşturuyor. O zaman da onlara karşı örgütlü ve sürekli bir mücadele gerekiyordu. Ancak o güç ne ben de vardı, ne de çevremde. Bu nedenle isyan ettim"* diyordu.

Bu süreçten sonra Kuzey Kürdistan'a güç aktarıldığını duyar duymaz kendisini önerir. Kendisine hangi eyalete gitmek istiyorsun diye sorulduğunda, *"benim için Türk ordusunun olduğu her yer aynıdır"* diye cevap verir. Tek istemi hem tasfiyeciliğe hem de düşmana güçlü darbeler vurmaktır. O'nun için alan farkı yoktur. En

Ferhat (Ferhat Haso)

iyi darbenin vurulabileceği tüm alanlarda çalışmaya, savaşmaya ve mücadele etmeye hazırdır.

Ferhat arkadaşın Erzurum-Bingöl süreci, paylaşılan güzel ve sade anların zirvesidir. Geri çekilme sonrası alanda yaşanan boşluğun yol açtığı zor koşullarda, tüm çalışmalara büyük bir azim ve hırsla katılır. Nerede ihtiyaç ve gereklilik olursa, kendini oraya önerir ve geri durmaz. 1 Haziran hamle kararını gecikmiş bir karar olarak görmekle birlikte büyük bir coşkuyla katılır. Tartışma ve eğitimlerde sürekli genişlemeyi ve açılımı gündemleştirir. Ve aktif savunma için Karadeniz'e açılımın gerekliliğine vurgu yapar.

Karadeniz, düşmanı kendi kalbinde vurmanın mekanı demektir ve büyük ısrarları sonucu Karadeniz alanına geçer.

Karadeniz'e giderken heyecanlıydık. Ferhat arkadaşın sorumluluğunda dört kişilik timle yola koyulduk. Orayı daha önce tanıyan ve bilen yoktu. Gurbete gider gibiydik. Yağmurlu 1 Haziran gecesiydi. Erzurum gücündeki arkadaşlardan ağır yüklerle ayrıldığımızda, biraz hüzün, biraz sevinç ve meçhule karışmış bir güven vardı. Karadeniz'e giderken bir yer dışında hiçbir yeri bilmiyorduk. Bir tek adı duyulan, ama gidilmeyen bir yer biliniyordu.

Kemal Pir'in memleketinde yürümenin heyecanı da bizi sarmaktaydı. Yaşamı uğruna ölecek kadar seven, büyük vicdan ve gözüpek yüreğin yaşama gözlerini açtığı yer.

Nefesinin son anına kadar düşman karşısındaki onurlu duruşundan taviz vermeyen Ferhat heval, Kemal Pir yoldaşa yakınlaşmak istiyordu. Hep bu coşku ve sevgiyle yaşamaya çalıştı. Onurlu yaşamak, kahramanca şehit düşmenin umuduyla 20 Ağustos 2005'te Trabzon Maçka'da çıkan çatışmada tabancasıyla iki polisi yaralayarak yaşamına son verir.

Ve şehitler diyarına Trabzon'dan Kamışlo'ya Kürt halkının serhildanlarıyla uğurlanır.

Anısı mücadelemize önderdir.

Beş bin yıllık süregelen egemenliğe
karşıydım
doğan ve doğmamış olan
çocukların umut kaynağıydım
yarınların barış ve özgürlük tutkusuydum
özgür yaşamamış halkların zafer
kıvılcımıydım
halkların barış ve özgürlük davasından
yanaydım
Kürt halkının yenilmez ve sarsılmaz
Ferhatlarından biriydim.

Mücadele arkadaşları

Ferhat (Ferhat Haso) Şevger (Yaşar Aykal)

Dağlarla sözleşme

Biliyordu ki düşman da kurtlar gibi en çok dolanaylı gecelerde yatardı pusulara. Ve en çok suskunluğu taşırdı dolunayın aydınlattığı geceler

Adı, soyadı: **A. Aziz DERVİŞ**
Kod adı: **Welat KAMIŞLO**
Doğum yeri ve tarihi: **Kamışlo, 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1998**
Şehadet tarihi ve yeri:
24 Ağustos 2005, Makü/İran

Seyrek bir ormanın içinde ilerlerken, gözlerim uçsuz bucaksız karanlık içinde gökyüzüne takıldı. Gökyüzünde ayın yarattığı aydınlıktı yıldızları saklayan. Hayattaki tek varlık olma misali gülümsüyordu bize. Bazen zifiri karanlıkta yol gösterici olmasına sevinir, bazen de şu anda bizden başka kimsenin bilmediği yerimizi deşifre etmeye hazır bir düşman gibi bakardık ona. Çünkü biliyorduk ki düşman da kurtlar gibi en çok dolanaylı gecelerde yatardı pusulara. Ve en çok suskunluğu taşırdı dolunayın aydınlattığı geceler.

Şimdi yine yürüyorduk ve ay, yıldızlar ile birlikte bütün dağların bir yüzünü örten beyaz bir yorgan misali gülümsüyordu bize. Bu gülümsenin hangi gerçeklikle bağlantılı olduğunu çözmeye çalışırken, bana seslenmiştin; 'ayın aydınlığına güvenme, aldanma yüzüne' der gibi beni uyarmıştın. Hiç konuşmamıştık, kafamda çözmeye çalıştığım iki bilinmeyenli denklemi sana söylememiştim belki, ama o yol yürüyüşünde sessizliğin dilinden anlamıştın ne düşündüğümü. İşte o zaman anlamıştım, düşmanın bir dua gibi ezberlediği ay döngüsüne yerleştirdiği hain pusuları.

Evet, ayın yıldızları örttüğü ve dağların bir yüzünü örttüğü bir gece vakti uğurlamıştık seni. Ayın aydınlığında gülümseyen suletini halen hatırlıyorum; bir çocuğun en masum gülüşlerinde saklı olan umudun, ayın aydınlığına inat aydınlatmıştı ortamı. Rüzgarın uğultusuyla hassaslaşan kulağım, senin kahkalarının sesiyle yeniden kendinne geldi. Kahkahan rüzgarın uğultusunu gecenin kıyısına çekmişti.

Yine bir ay döngüsünü yaşıyorduk ve sen dolunayın yıldızları ve dağların bir yüzünü örttüğü aydınlık bir gecede ayrılmıştın bizden. Ve şimdi yine dolunay yükseliyor gökyüzünde. Yine sen düşüyorsun aklıma. Yıldızları örten aydınlığı, yüreğime gölge olup düşüyor seni hatırladıkça. Hani hep ayın yüzü kime benziyor yarışması yapardık ya yolculuğa çıkmadığımız gecelerde ve söylediğimiz isimlere katıla katıla gülerdik ya o zamanlar, şimdi ise ne zaman baksam dolunaya, sadece senin yüzünü görüyorum, öyle mağrur, kahkahaların karışıyor gecenin rüzgarına, bir de anıların...

Welat (A.Aziz Derviş)

Dağların doruklarında yüreğinin gücüyle yaptığın sözleşmeydi seni yaşatan. Dağların doruklarında esen her rüzgar seni anlatır, seni taşır şimdi bana. Yoldaşlığımızın en içten selamlamasıyla eğilir ve yarınlara gebe bir coğrafyanın çocukları olmanın özlemini anlatır usulca kulağıma. Şimdi bir özlem dalgası olup akıyorsun içimin coğrafyasında.

Sınırlar aşmış bir yüreğin öyküsünü yaşayan ve yaşattıran bir yoldaşımsın sen. Dört parça yüreği tek yürek haline getirmiş nice yoldaşlarımızdansın. Bazen yine sen cevap bulamadığım sorulara cevap verirsin diye tüm zamanlara sessizlikleri sığdırmaya çalışıyorum, suskunlara gömülüp sessizliği dinliyorum belki yine sorularımın cevabını sen verirsin diye. Mevsimler değişiyor, dolunayı bulutlar örtmeye başlıyor bu kez ve ben yine bekliyorum sessizliğin zamanlarında.

Küçük Kürdistan denilen, ama küçük coğrafyasında yiğit, koca yürekli gençler yetiştiren Kürdistan parçasının bir evladı olarak doğmuş ve büyümüştün. Adını Welat koyman bu yüzden değil miydi? Sen, tek yürek olmanın ifadesi olmak istemiştin. Tüm tel örgülere inat yaşamanın adı olacağın gibi. Şimdi seni daha iyi anlıyorum hevalim... Daha iyi anlıyor ve arıyorum içimin zamanlarında.

Sınırları aşmış ve her Kürt'ün yüreğinde yanan özlemin adını takmıştın kendine. O, yarınları yaratmaya gebe kalmış ince bir sızıydı her Kürt'ün içinde. Welat hevali yaşamak ve anlamak, işte bu yüreği duyumsamak demekti. Apocu olmak demekti. Apocu olmak en büyük gurur kaynağıydı Kürtler için.

Apoculuk bir tutku, yürek işiydi. Apoculuk bir anlamda bir adanma ve kendinden katabilmenin en büyük mücadelesiydi. Apoculuk kendin olma arayışıydı. Yüzyıllardır mazlumlaşan bir halkın sessizliğini sese çevirmeydi. Mazlumlaşan bir halkın sessini sese çeviren bir hareket olan Özgürlük hareketi, tüm Kürdistan parçalarında en büyük umutları dokumuştu. Sen de Apocu olmanın gururuyla koyulmuştun dağ yoluna.

Kaç dağın zirvesine çıkmıştın, kaç gecede yol almıştın, kaç dağ yamacında mola vermiştin, kaç kez geçmiştin nehirleri, kaç defa iliklerine dek ıslanmıştın bahar yağmurlarında, kaç gün doğudan yükselen güneşe gülümsemiştin? Biliyorum ki bu sorularımın da cevabı yok. Çünkü hiçbir matematik işleminde yok bu soruların karşılığı. Eğer varsa bu soruların karşılığı o da seninle tekrar merhaba deyinceye kadar seni dün olduğu gibi yine yaşamaktır.

Arşınladığın her dağ seni sana anlatan başka bir sırrı ele veriyordu sanki. Yiğitlerin meskeninde attığın her adımın ağırlığını anlıyor ve hissediyordun. Geçtiğin her tepede, içtiğin her suda senden önce geçen kahramanları anar ve anılarını tazelerdin. Dağların kokusunu içine çekerdin adeta. Şimdi biz de seni içimize çekiyoruz tüm dağ rüzgarlarıyla.

Sırtını dayadığın her kaya parçası yar olmuştu sana. Sırtını kayaya dayar, karşında yanan ateşe yüzünü dönerdin. Ve kara çaydanlıkta demlenen çayın damakta bıraktığı o hoş his gibi paylaşırdın yaşananları.

Öfken büyüdükçe sınırları aşmanın tadına varıyordun. Sen artık her an her göreve hazır yiğit bir militandın.

Ayın gökyüzünü aydınlattığı o gece seni uğurlarken, nereden bilebilirdik ki kara hain pusuyu. Ağustos'un o sıcağında esen rüzgara inat verilen görevi en başarılı yerine getirmek için gitmiştin. Giderken, yüreğimden bir parçanın koptuğunu sanmıştım. Çünkü ay yine yıldızları ve dağların bir yüzünü örtmüştü. Çünkü ay yine gerillanın yoldaşı olan geceyi gündüze çevirmişti.

İran askerlerinin kurmuş olduğu bu pusuya da bu yüzden düşmemiş miydin? Bu pusuda yiğitçe savaşmış ve aramızdan bir ay

Welat (A.Aziz Derviş)

döngüsünde ayrılmıştın.

Ayın yıldızları örttüğü her gecede kulağımın içinde çınlayan sesinle bu dizeleri hatırlıyorum.

"Kuruyup çatlasa da dudaklarım
tenezzül etmem bulanık sulara
gücüm yetmezse de geçmeye
yelken açacağım
sonsuz okyanuslara
bir ben tanıktım
bir de al şafaklar tazeliğinde
birkaç tomurcuk
daha açılmadan kanlara
boyandığını
kaç fidan
bu sevdanın uçurumlarında
kırılıp düştü
her biri
kanayan birer ülke iken
öbek öbek
dalga dalga
gökte yıldızlara kardeş oldu
güneşten birer ateş
parçası o yıldızlar"

Mücadele arkadaşları

Welat (A.Aziz Derviş)

Can yoldaşım kardeşim benim

Vedalaştığımız gün birbirimize nasıl da sarılmıştık. İlk kez bu kadar uzun ayrılıyorduk. Gözlerimi yoldan ayıramıyordum. Sanki kolu kanadı kırılmış bir kuştum. Koca dünyada kaybolmuş ve nereye gideceğini bir türlü kestiremeyen bir çocuk...

Adı, soyadı: **Yusuf AVDOYAN**
Kod adı: **Agiri ARMANÇ**
Doğum yeri ve tarihi: **Ermenistan, 1982**
Mücadeleye katılım tarihi: **1998 Ermenistan**
Şehadet tarihi ve yeri: **25 Ağustos 2005, Beşiri/Batman**

Canım kardeşim benim, seni çok özlüyorum. Vedalaştığım günden şimdiye kadar hep seni düşünüyorum. Çünkü sen benim canımsın, hevalimsin, kardeşimsin.

Hatırlıyor musun canım kardeşim, nereye gitsen hep sana mektup yazacağım demiştim. Ve şu anda da rahat olamadığım için oturup sana mektup yazmaya karar verdim. Seni yalnız bırakmak istemiyorum, kendimi sensiz düşünemiyorum. Sana verdiğim sözümü her zaman tutacağım hevalim. Ve sana hep yazacağım. Seninle yaptığım yoldaşlığı ve seninle paylaştıklarımı hep hatırlıyor ve özlüyorum.

Can yoldaşım, kardeşim hatırlıyor musun, ne zaman seninle yan yana gelsek, hep geçmişteki anılarımızı ve çocukluğumuzu anardık. O günleri konuşurduk. Vedalaştığımız gün birbirimize nasıl da sarılmıştık, birbirimizi bırakamıyorduk, ayrılamıyorduk. Belki de ilk kez bu kadar keskin ve uzun ayrılıyorduk. O ana ve o saate kadar ayrılmanın bu kadar zor olabileceğini hiç düşünmemiştim. Gözlerimi yoldan ayıramıyordum. Öyle ki, sizler o patikada gözden kaybolunca kadar ardınızdan öylece bakakalmıştım. Sanki kolu kanadı kırılmış bir kuştum. Koca dünyada kaybolmuş ve nereye gideceğini bir türlü kestiremeyen bir çocuk. Yüreğim seninle birlikte düşmüştü o uzun yola. Bense ardından öylece bakıyordum, ayrılığın şiddetli fırtınalarına karşı korunmasızdım. Hazan mevsiminin rüzgarlarını ilk kez bu kadar yakıcı hissediyordum yüreğimde. Sanki zaman durmuştu. Gözyaşlarım durmak nedir bilmiyordu, yüreğimden bir şeylerin sökülüp alındığını hisseder gibiydim. Sensiz her şey nasıl da koyu bir sessizliğe bürünüyordu. Bu ayrılık mevsimlerini çıkarabilmek için hayatlardan, neler vermezdim ki.

Gittiğin günün gecesi sabaha kadar uyuyamadım, aklımda hep sen vardın. Acaba o saatte sen nerelerdeydin, ne yapıyordun? Bir yol arası mı vermiştiniz, yoksa ter içinde kalmış, bir dağa mı tırmanıyordunuz? Birkaç saat dinlenebilmek için ormanın kuytuluğuna çekilmiş uyuyor muydun, yoksa geçmeniz geeken nehirlerden birine vurmanın acelesinde miydi-

niz? Yoksa sabah olmadan yorgun bedenlerinizi uygun bir yere ulaştırabilmenin telaşında mıydınız? Sorduğum sorulara hiçbir cevap bulamazsam da, seni düşündüğüm tüm hallerde hayal ettim. Hemen yanıbaşında yürüyordum sessizce. Sen o uzun yollarda yürürken ben nasıl hiçbir şey yapmadan öylece durabilirdim ki yerimde?

Agiri (Yusuf Avdoyan)

Gece boyunca yıldızları seyrettim. Hani bizim yıldızlarımız vardı ya, işte o gece hep onları seyrettim ve onları seyrederken, senin yanımda, yüreğimin ta içinde olduğunu hissettim. Araya ne kadar mesafe girerse girsin yüreğimde hep hissettiğim yerde olacaktın. Ama bu ilk uzun ayrılığımızda içim sızlıyordu.

Temiz bakışlarını ve gülüşünü öyle çok özledim ki... Şu an bunları yazarken bile gözlerin, bakışlarından ve gülüşlerinden yakaladığı kayıtları sıralayan bir film şeridini izletiyor bana.

Sürekli gözlerimin önündesin. Her baktığım yerde bir parça senle karşılaşıyorum. Hayat oluyorsun benim için. Senin hikayelerini, hikayelerimizi teker teker hatırlayıp defalarca yaşıyorum. Bizim birlikte bir hikayemiz vardı. Benim hikayem seninki seninki benimkiydi. Hayatın her dönemine birlikte iz düşürmüştük. Bilemiyorum hevalim, ama sanki şu an yanına oturmuşsun. Sanki eskiden olduğu gibi seninle konuşuyor, seninle paylaşıyoruz. İnan bana, seninle yaşamak ve paylaşmak güç veriyor bana. Bu sarıldığım ve bir ömür boyu en değerli hazinem olarak saklayacağımız hikayelerimiz olmazsa, bu katran karası sensizliğe nasıl dayabilirdi yüreğim bilmiyorum.

Agiri (Yusuf Avdoyan)

Ayrılırken, *"dört sene sonra görüşürüz"* demiştin. Dört sene, hayal etmesi bile zordu bunu benim için. Ölçülemeyecek kadar uzun gelen bir zaman dilimiydi. Ve bunu sana da söylemiştim. Sense hiçbir şey söylemeden sadece bana bakıp gülümsemiştin. Umut ve sevgi kokan o gülüşün kaldı aklımda. Hiç unutmadım o gülüşü, unutmayacağım da.

Canım kardeşim, sanki hayattaki en değerli şeyimi kaybetmişim gibi geliyor bana. Deliler gibi seni arıyorum her yerde, her anda, her mekanda. Ve hep sanki seni bir gün tekrar görecekmişim gibi bir his doluyor yüreğime...

Sana olan sevgim ve özlemim öylesine büyük ki, bir volkan misali adeta. Ve o yüzden işte, sen beni bırakıp gitmiş olsan da, ben seni asla ama asla bırakamam. Ve yaşadığım sürece sen de benimle birlikte yaşayacaksın hevalim. Gidişini bir türlü kabullenemiyorum. Ve sanırım hiçbir zaman da kabullenemeyeceğim. Seni hep kendimle yaşatacağım.

Canım benim, sensizlikte yüreğim yanıyor ve yüreğim hep seni arıyor. Uçan bir kuş yanımdan geçtiğinde bile 'acaba seni mi bana anlatıyor' diye dönüp bakıyorum. Seni onlara bile soruyorum.

Bilirsin duygusalımdır. Bilirsin senin yerin her şeyden farklıdır. Ama tüm bunlara rağmen sen kendi inançlarına cevap olabilmek için gerekirse benden ayrılmayı bile göze aldın. Hatırlıyorum da, yıllar önce bir konuşmamızda, *"biz ancak 2005'te bazı şeylere cevap olabiliriz"* demiştin. Yoksa his mi ediyordun bir tanem?

Agiri (Yusuf Avdoyan) ve ablası

Yoksa cevap olacağın yılın 2005 olacağını önceden mi biliyordun?

Ne çok özlüyorum seni bir bilsen. Seninle konuşmalarımızı, sohbetlerimizi, şakalaşmalarımızı... Hatırlar mısın seninle hep şakalaşırken birbirimize tokat bile atardık. Öylesine rahattık birbirimize karşı... Ama bir o kadar da gururluydun sen. Hiçbir zaman kendi sorunlarınla beni uğraştırmak istemezdin. Bir keresinde, çok sıkılmış olmana rağmen sıkıntını bir türlü anlattıramamıştım. Her konuya giriş yapma girişimimi boşa çıkararak, konuyu değiştirmiştin. Acılarını, yarımlıklarını, sıkıntılarını anlatarak beni yormak istememiştin. Oysa şimdi ne çok istiyorum tüm bunları ayrıntılarına kadar bilmeyi.

Bizim hikayelerimiz rüya gibiydi. Şu an çocukluğumuzu hatırlıyorum da, senin o zaman da yakın dostların, arkadaşların hep kızlardı. Tam nedenini o zaman anlamıyordum, ama şimdi daha iyi anlayabiliyorum. Senin kadına yakınlığın çok temiz ve dürüstçeydi. Onların karşısında her zaman saygılı olurdun. Kadınlara saygı duyar ve onların çok zeki olduğunu söylerdin hep. Ama bir yandan da onlar için çok üzülürdün. Çok güçlü olmalarına rağmen duygusallıklarının ve çoğu zaman saf yaklaşımlarının onlara zarar verdiğini gördükçe üzülür ve acı duyardın.

Hatırlıyorum da, bana da hep aynı şeyi söylerdin. *"Tüm güçlü yanlarına karşın duygusallık senin temel sorunundur"* diyerek beni eleştirirdin. Evet öyle. Duygusallık bana çok şey kaybettirdi. Ama bir türlü atamadım da. Ve şimdilerde iyice bir duygusallaştım. Bir yandan seni kaybetmenin acısı, bir yandan senin gibi nice kahramanı yitirmenin acısı...

Aynı yolun yolcuları olarak hep yüreğimin bir köşesinde seni yaşatacağım. Sen benim

en büyük güç kaynağımsın. Seni bu kadar erken kaybettiğime hala inanamıyorum. O lanet kara, kapkara bulutlar Beşiri ovasında seni nasıl buldular, seni nasıl benden aldılar, hala inanamıyorum. Seni benden uzaklaştırmaya çalıştılar belki, ama inan canım benim, sen benden uzaklaşmadın, ben seni kayıp etmedim, sen içimde yaşıyorsun.

Seninle son vedalaşmamızdan sonra kara bulutlar yüreğime gelip beni durmadan rahatsız ediyordu. Bense onları hep kovmaya çalıştım. Hep uzak dursunlar diye elimden geleni yapmaya çalıştım. O lanet bulutların bir gün seni ve yoldaşlarını gerçekten yakalayacağını nereden bilebilirdim ki...

Canım yoldaşım, hep seninle yaşayacağım. Seninle çocukluğumuzu, gençliğimizi ve mücadelemizi tekrar tekrar yaşayacağım.

"*Bak yıllar geçtikçe biz de büyüyoruz ve bizimle birlikte özgürlük tutkumuz da daha güçlü ve daha başarılı bir şekilde büyüyor*" derdin. Öyle canım, evet büyüyor özgürlük iddiamız, özgürlük tutkumuz.

Sen giderken gözlerimi yoldan ayıramamıştım. Gözlerim hep seni takip etmişti. Belki garip gelecek sana, ama nedense seni bir daha görecekmişim hissisle doluydu içim. Seni bir gün mutlaka yine göreceğim, buna öyle inanıyor, bununla öyle doluyum ki anlatamam.

Agiri (Yusuf Avdoyan)

Artık kalemim yazamıyor, çok doluyum, yazamıyorum. Ama şunu biliyorum ki, beni rahatlatacak tek şey sana yazmak. O yüzden hep yazacağım, seni hiç yalnız bırakmayacağım.

Benimki bir rüya, bir hayal, imkansız gibi gelen bir şey olsa da, ben yine de umutlarımı kesmeyeceğim ve hep seni bir gün tekrar görme hayaliyle yaşayacağım. Seni çok seviyorum. Her zaman seni seveceğim hevalim, kardeşim, canım Agiri...

Mücadele arkadaşı
ve ablası
Dersim Agiri

Sevda Yolculuğu

Gidiyorsun büyük umutlarınla,
yüreğimdeki hasretlerle
başlamıştı sevda yolculuğu
bir çocuğun heyecanı
sabırsızlığı okunurdu
gözlerinden
yelkenlerini açmış
derin okyanuslara
doğru yol alıyordu yüreğin
yüzündeki mahsum gülüşün
yaşam kokardı
umut kokardı
hasret kokardı
meltem rüzgarı
merhaba derdi
özgürlük tadında
açardı kapılarını
güneşin çocuğuna
sararadı sımsıkı kollarını
yarı da kalmamıştı yolculuğu
sevdan, umutların, yüreğin
kavuşturmuştu seni
ölümsüzler diyarına
adın Agır yani Ateş
sönmeyen umut
yazılmıştı aşkın sayfalarına
adın yazılmıştı maviliklere
işte bunlar tarihtir
can yoldaşım dağlar
anlatacak öykülerini çocuklara
sen destan oldun
yaşam, umut oldun
sevda, aşk oldun
sen türkü oldun
şiir oldun
güneşin çocuğu
maviliklerin yolcusu

O'nu arkadaşları anlatıyor

Yırtarak geçiyor kalbimizden
hayatı da törpüleyen zaman
şuramızda bir şey var
acıya da benzer
umuda benzer
böyle günlerde her şey
hem acıya
hem umuda benzer

Adı, soyadı: **Ali Ekber KALSEN**
Kod adı: **Ali DERSİM**
Doğum yeri ve tarihi: **Dersim 4 Ağustos 1982**
Mücadeleye katılım tarihi: **2001 Balkanlar**
Şehadet tarihi ve yeri: **25 Ağustos 2005, Beşiri/Batman**

Gerillanın en nadide yüreğine sahipti

Xebat arkadaş: Ali Dersim'i anlatmak, O'nun şehadetinden sonra biraz zor gelebilir. Ben O'nu Ali Dersim'den ziyade Ali Ekber Kalsen olarak tanıdım. O şekilde anlatmaya çalışacağım.

Adıyaman'a üniversite okumak için gitmiştim. Ek kontenjanla kazanmıştım. O yüzden diğer öğrencilerden geç gitmiştim. 6 Kasım'da YÖK protestosu vardı. Adıyaman'da 1995'ten sonra ilk kez böyle bir protesto yapılacaktı. Bundan dolayı kavga çıkmıştı. Ali Ekber'de en önde faşistlere karşı kavga etmişti. Bu yüzden polisler tarafından aranıyordu. Ortamda fazla görünmüyordu. Yanılmıyorsam amcasının evine gitmişti.

Tabii daha önce okulda anlatıyorlardı; 'kavga çıkmış, Ali Ekber böyle yapmış, şöyle yapmış, bu kadar kişinin arasına girmiş, şu kadar sandalye fırlatmış' diyorlardı. Ben de kimdir diye merak ediyordum. Öğrencilerin gittiği bir lokanta vardı. Bir gün baktım ki arkadaşlar birinin etrafında toplanmışlar, merhaba, geçmiş olsun, fazla görünme, iyi değil falan diyorlardı. Sanki o kadar kavgaya giren, aranan o değilmiş gibi bir duruşu vardı. Öyle sıcak, güler yüzlü biriydi. Dili çok sade, tatlıydı. Etrafta duyan olur diye hiç çekinmezdi. İşte tanışmamız bu şekilde oldu.

Beni farklı bir şekilde karşıladı, farklı yaklaştı. Yurda kaydolduğumda O'nunla aynı odayı paylaştım. O süre zarfında tanıdığım kadarıyla diyebilirim ki Ali Ekber öz disipline sahipti. Her zaman hepimizden önce uyanırdı. Hafta sonu veya okul günlerinde olsun, hep aynı saatte kalkardı. Öz disiplini gerçekten de güçlüydü. Ki parti içinde de öyleydi. Kısa bir süre beraber kaldık. Öz disiplinini daha fazla geliştirmişti. Bu, O'nun ne kadar gelişeceğinin kanıtıydı.

Ali Ekber için belirtilebilecek şeylerden biri de, üslubundan dolayı sürekli tüm konuşmaların merkezi olmasıydı. Etrafına neşe saçardı. Ortamda herhangi bir sorun, moralsizlik olduğunda Ali Ekber'in gelmesi yeterdi. Orada neşe, sevinç hakim olurdu. Böyleydi. Hiçbir zaman uzun süreli bir şekilde moral bozukluğu

Ali (Ali Ekber Kalsen)

O'nda görülmedi. Sürekli moral veren biriydi. Bu, O'nun yaşama bakış açısından da kaynaklanıyordu. Çünkü ancak yaşamı ve insanları seven birine ait özelliklerdir bunlar. Etrafına pozitif enerji vermek ancak öylesi insanların işidir. Ali Ekber de bir anlamda bunun en iyi temsilini yapanlardandı.

Bunun yanında kendini asla geriye çekmez, kavgalara atılırdı. Kavgalarda da asla geride kalmaz, hep öne atılırdı. Hani bazen sözün bittiği yerler vardır veya sözün yaşananlara çözüm getiremediği durumlar. Hani böylesi zamanlarda insan farklı mücadele yollarını aramaya başlar ya, Ali Ekber de bu arayışçılardan birisiydi işte. En güçlü özelliklerinden birisi de buydu. Sözün bittiği yerlerde kendince bir tavır koyardı. Bu, O'nun savaşçı olma, önde olma özelliğinin en belirgin yanıydı.

Ali Ekber gerçek tavır sahiplerindendi. O'nu tanıdım tanıyalı hep bu yanını gördüm. Gerek faşizme karşı gerekse de içimizde yaşanan sorunlara karşı en radikal tavrı gösterenlerdendi. Okulda en küçük bir olay olduğunda, biz okulda veya yurtta faşistlerin karşısında durur bekler, ne olacaksa olsun derdik. Ali ise gelir, tam onların karşısında volta atardı. Çok cesaretliydi. Tavrını ortaya koyardı ve bekler ona göre hareket ederdi. Faşizme bu şekilde karşı duran bir insanın her yerde bu tavrını ortaya koyacağı beklenebilirdi. Faşizme karşı mücadeleyi bir insanlık değeri olarak görürdü.

Yalnız başına dolaşmayı çok severdi. Özgürlük arayışı olan bir insanın yaşama biçimi olarak da değerlendirmek mümkündür bunu.

Adıyaman'ın bir ucundan diğer ucuna tek başına gider gelirdi. Gelir neler yaşadığını, gördüğünü anlatırdı. Bu özelliklerinin yanında Ali Ekber'in insancıl, hümanist yönü de dikkatimizi çekerdi. Bence, Ali Ekber'in en güzel tarafı da burada yatıyordu. Gerçekten de saf ve dürüsttü. Hiçbir zaman yalan söylemez, doğru bildiğini de sonuna kadar savunurdu. O an yalan söylemekten başka çaresi kalmamışsa da *"ben doğru söylemedim, o an için bunu söyledim"* derdi.

Arkadaşlarının kalbini hiçbir zaman kırmak istemezdi, kırmadı da. Ben O'nun bir insanın kalbini kırdığını hiç görmedim. Benimkini kırmadı ve benim paylaştığım arkadaşların da kalbini kırmadı. İnsan Ali Ekber'e baktığı zaman temizliği görebiliyordu. Gerek doğaya, gerek insana olsun yaklaşımları böyleydi.

O'nun olduğu yerlerde hep kalabalıklar toplanırdı. Onun oturduğu masanın etrafı dolup taşardı. Yurt kantinine en kalabalık masa nerede ise orada muhakkak Ali Ekber vardı. O konuşur arkadaşlar dinlerdi. Ülkede de böyleydi.

Konferansa gittiğimde karşılaştık Ali Ekber ile. İlk gittiğimde tüm arkadaşlar 'Ali Dersim nerdedir, hangi mangadadır' diyordu birbirine. Tabii sordukları kişinin bizim Ali Ekber olduğundan habersizdim. Önce O beni gör-

müştü orada. Birbirimize gördüğümüze çok sevinmiştik. Sarıldık ve geçmişi anmaya başladık. Durmadan *"niye erken gelmediniz"* diyor ve beni soru yağmuruna tutuyordu.

O'nu gerilla elbisesiyle gördüğüm zaman, aslında çocukluğumdan beri görmediğim, ama hayal ettiğim gerilla tasvirini gördüm karşımda. Ali Ekber hayallerimdeki gerillaydı işte. Çok yakışıyordu O'na gerilla elbisesi. Uzun boylu ve çevresinin çekim merkezi olan biriydi. Kuzey'e gitme ısrarı, O'nda sorumluluk duygusunun en üst düzeyde yaşandığının kanıtıydı. Çünkü gerilla olmada ısrarı olan birinin verdiği bir karardır Kuzey sahası ve bu özellikler Ali yoldaşta epeyce hakimdi.

Ama şunu belirtebilirim, en büyük hayali gerillaya gelmekti. Bunu başardı. Diğer bir hayali de Dersim'de savaşmaktı. Belki Dersim'e ulaşamadı, ama orada, Dersim'de nice yiğit yoldaşı O'nun ruhuyla savaşıyor.

Hayallerinin peşinde sürekli koşan ve onu yakalayan biriydi. Bu özelliği O'nu Dersim'e çekti. Düşmana olan kini O'nu Dersim'e götürdü. İnsanlık onuru için savaşmak gerektiğini her zaman belirttirdi. Yürüttüğü mücadele de güzel bir insanlık içindi. Tabii Kürdistan bunun ilk ayağıydı. Ben O'nun başardığına inanıyorum. Ali Ekberimiz başardı. Bugün şehitler mertebesinde ise bu, O'nun başardığının en büyükk ispatıdır.

Hesapsız ve fedakar bir gerillaydı

Haki arkadaş: Ali arkadaşla 2003'ün yazında tanıştım. O zaman taburumuz Gare'ye hareket etmek üzere hazırlanıyordu. Kuzey gruplarında o zaman Ali arkadaş da yer alı-

Ali (Ali Ekber Kalsen)

yordu. Düzenlemesi yapılırken bizim time gelmişti. O zamana kadar çok fazla tanımıyordum. Tabura dahil olduğunda hareket etmek üzereydik. Yaşanan ve bende iz bırakan bir olayla O'nu anlatmak istiyorum.

Hareket için erzakları hazırlamıştım. Bizim timimize bir çuval ekmek vermişlerdi. Oldukça ağır bir yüktü ve kaldırmamız gerekiyordu. Ben yükü paylaştırmayı düşünüyordum. Ali arkadaş yanıma geldi. Ali arkadaşa, *"biraz kendi payına düşeni alırsın, gerisini arkadaşlara dağıtırız"* dedim. Ali arkadaş çantasının olmadığını söyledi. *"O zaman uygun bir çözüm bulmaya çalışalım"* diye yanıt vermiştim ki, *"ekmek nerede"* dedi. Ben de *"orada çuvaldadır"* derken, O'nun, *"tamam hepsini ben kaldırayım"* demesi beni hayrete düşürmüştü. Ali yoldaşın bu hesapsız fedakarca yaklaşımı benim çok hoşuma gitti.

Yol sürecinde birbirimizi daha iyi tanıma fırsatımız oldu. Bir BKC'cimiz vardı. Arkadaş biraz zayıftı ve zorlanıyordu. Ali arkadaş BKC'ci olmadığı halde, silahı yolculuk boyunca taşıdı. O yol süresince ilk göze çarpan özelliği, kendini bu kadar hesapsız ve sınırsız katmasıydı.

Ali arkadaş Dersimli olmasına rağmen genelde Türk metropollerinde büyümüştü. Kıbrıs'a gittiği sıralar harekete karşı sempatizanlığı gelişiyor ve arkadaşları tanıyor. Yıllardır aradığı gerçekliği bulmuş, dava insanı olmanın yüreğini öğrenmişti.

Gördüğüm en önemli özelliklerinden biri de kalıplara gelmemesiydi. İnsanlarla yoldaşlık etmek, dostluk kurmak, savaş arkadaşlığı yapmak Ali arkadaşın aradığı şeylerdi. Daha sonra güzel bir diyalog sürecimiz de başladı.

Ali arkadaş yaşamda çok çoşkulu ve şakacıydı. Devamlı yüzü gülerdi. Güleç yüzlü bir arkadaştı. Ben bir defa olsun Ali arkadaşı üzgün, sinirli görmedim. En kötü anlarda bile bir şaka yapar veya bir hatırasını anlatırdı. Bu özellikler gerçekten de her arkadaşta bulunmayan özellikler. Ali arkadaş sanki tüm bu özellikleri kendisinde toplamıştı.

Yine araştırmacı yönü çok güçlüydü. Çantasında sürekli kitap bulunduruyordu. Okuma alışkanlığı vardı. Araştırıyordu. Özellikle PKK'nin yeniden inşası, bunun nasıl olacağı, örgütlenme şeklinin nasıl olacağı konularında araştırmalar içine giriyordu. Okuduğu her kitabı mutlaka tartışırdı. Yapının gündemine sokardı. Çok sıradan sohbetlerin olduğu bir ortamda, bir bakarsın Ali arkadaş ortaya bir konu atmış, tartıştırıyor. Gündem değişirdi.

Kuzey Kürdistan'a, özellikle de Dersim sahasına gitme istemi çok belirgindi. Orada gerillacılık yapmayı, savaşmayı çok istiyordu. O alana gidecek gruplardan çıkarılması, O'nu bir nebze de olsa etkilemişti. Fakat bunu fazla belli etmemeye çalışıyordu. Şimdi yerine getiremezse de sonra bu istemini yerine getirecek ve Dersim'e gidecekti. Ve Kuzey gruplarının içinde yer almayı başardı.

Artık Dersim'e gitmek için yola çıkmıştı. Daha istediği yere ulaşmadan, yol süre-

cinde böyle bir şehadetin yaşanması bizlere en fazla üzüntü verene olay oldu. Ağzından Dersim ve Kuzey Kürdistan kelimesi düşmezdi. *"Mutlaka gideceğim"* diyordu. Çok iddialıydı ve kendine çok güveniyordu. Kendi özüne dönmeyi çok isteyen bir arkadaştı.

Kuzey Kürdistan'a yönelişini, bilhassa Dersim'e yönelişini parti ve Önderlik ideolojisiyle daha güçlü birleşme istemi olarak algılıyorum. Birçok yönden örnek aldığım özellikleri oldu. Örgüte, dostluğa, yoldaşlığa yaklaşımlarından birçok şey öğrendim. O'nun için söylenebilecek en önemli şey bir insanın hayalleri, idealleri, ütopyası uğruna sonsuzluğa kavuşabilmesiydi. Gerçekten de küçükle küçük, büyükle büyük olan bir insandı. Maceracı bir kişilikti.

Ali yoldaşın aydın kişiliğinin yanında emekçi yanı, sürekli hareketli duruşu bize coşku veriyordu. O'nunla çalışmak bize azim veriyordu. Hem kendisi çalışır hem de etrafındaki arkadaşlara çalışma şevki aşılardı. Kendinde yarattığı bir komutanlık tarzı vardı. O'nun, komutası altındaki arkadaşlarla ilişkileri doğaldı.

Şehadetini radyodan duydum. O anda bütün yaşadıklarımızı, birlikte geçirdiğimiz günler tekrar tekrar yaşadım. İnsanın gerçekten de anlatamadığı duygular bunlar. O maceracı, deli dolu kişiliği, yaşamda olduğu gibi savaşta da, eylemde de yansıtacaktı kendisini. O saldırı ruhu gerçekten de yaşamına yansıyordu.

Beşiri ovasında üç gün direnmek bir destandır. Tarihe nakşedilen bir destandır. Orada şehit düşen arkadaşlar diyebiliriz ki, PKK'nin direniş ruhunu dosta da düşmana da gösterdiler.

Yüreği Dersim'e sevdalı bir öncü

Zınar arkadaş: Priz taburuna geldiğimde ilk Ali arkadaşı tanıdım. Burada dört ay boyunca birlikte kaldık. Herkes O'nu mertliğiyle tanırdı. Örgütsel bir duruşa sahipti, fedakardı. Yoldaşlığı çok iyiydi. O'nun yoldaşlığa olan bağlılığını taburda genel platformlar yapılırken gördüm. Bir arkadaş platform sırasında O'na 'neden bütün arkadaşlarla ilişkileniyorsun' diye sordu. O da *"ben bütün arkadaşlarımla ilişkilenmek, paylaşmak istiyorum"* demişti.

O'nun örgütsel duruşu insanlara güven veriyordu. O'nu her konuda kendimize örnek alıyorduk. Taburumuzda tim komutanıydı. Timindeki arkadaşlarla çok ilgilenirdi. Pratikçi bir arkadaştı. O'nun şehadeti kuşkusuz bütün arkadaşları etkiledi. Ama anlam verilirse, onların ideallerini gerçekleştirmek için savaşma arzusu daha çok büyüyor. Şehitlerimiz bize öncülük yapan en büyük değerlerimizdir. Ali arkadaş da yaşarken ve şehadete ulaşırken bu öncülüğünü ispatlamış en büyük değerlerimizden biridir.

Ali (Ali Ekber Kalsen)

En büyük isteği Dersim'e gitmekti. Her zaman,

"Zınar arkadaş kendini hazırla, sen de geleceksin. Munzurlarda beraber savaşacağız" derdi. Dersim sevdası büyüktü. O'nun sevdiğine kavuştuğuna inanıyorum. O'nun şehit düşmesiyle birlikte düşmana kinim daha fazla arttı. Şehit Ali Dersim arkadaş gibi bir kişiliği unutmayacağız.

Mertliğin ve delikanlılığın adıydı Ali

Bedran Serhat arkadaş: Ali arkadaşla uzun bir süre beraber kaldım. O'nun sayesinde örgüt kültürünü kavrama açısından birçok şey öğrendim. Örgüt gerçeklerini anlama boyutunu üst düzeyde yaşardı. Bir yerde duramayan çok hareketli bir arkadaştı. Sürekli çalışıyordu. Sonuna kadar mücadeleci idi. Mantığında sadece mücadele etmek değil, mücadelesini başarıyla yürütmek vardı. Ali, sorunlar karşısında hiçbir zaman çözümsüz kalmadı. Hangi şartlarda olursa olsun her zaman bir çözüm yolunu bulurdu. Yaşam içinde arkadaşlara çok yardımcı oluyordu. Taburda O'nun birebir ilgilenmediği hiçbir arkadaş kalmamıştı. Ali, sorunlara çözümleyici yaklaşıyordu.

Sorumluluğunu kaldırdığı her görevi başarıyla yerine getirmesini bilirdi. Eğitimlerde tartışmalara katılır, bildiği kadarıyla arkadaşlara yardımcı olmaya çalışırdı. Aynı zamanda bireysel eğitimini aksatmazdı. Yanında sürekli birkaç kitap taşır ve devamlı okurdu. Amaçlarına bağlıydı ve bunu yaşamına yansıtırdı. İdeolojik birikimi çok derindi. Bunu arkadaşlarıyla sürekli paylaşırdı. Olaylara çok örgütsel yaklaşırdı. Sorunlarla uzlaşmaz, onları görmezden gelmezdi. Bir sorun nedeniyle müdahale ettiği hiçbir arkadaş O'na darılmamıştır, kırılmamıştır. Bu konuda çok yöntemliydi.

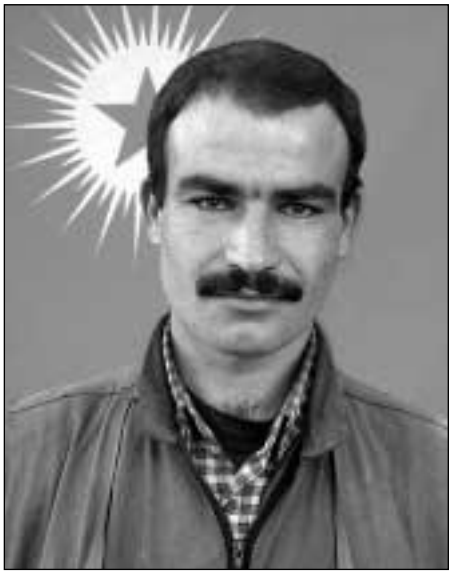
Bizlere düşen O'nun bıraktığı anılara sahip çıkarak, bu mücadeleyi başarıya ulaştırmaktır. Böylelikle O'nun ve O'nun gibi binlerce şehidimizin kanı boşa akmamış, idealleri gerçekleşmiş olacaktır.

Anısı mücadelemizde yaşayacaktır

Mücadele arkadaşları

Onlar kavgalarını bıraktı bize

Madem ki dağlarda yankılanırcasına yüreğimizi büyüterek bunun sözünü verdik, o halde şimdi kendimizi daha da büyütmenin zamanındayız

Adı, soyadı: **Kawa ÖMER**
Kod adı: **Kawa**
Doğum yeri ve tarihi: **Kobani 1981**
Mücadeleye katılım tarihi: **2002 Kobani**
Şehadet tarihi ve yeri: **25 Ağustos 2005, Beşiri/Batman**

Her yoldaşın gidişi bir başkadır. Kimisi yüreğimizi parçalarcasına gider, kimisinin gidişine inanmayız bile, kimisi giderken bizden bir parça alıp götürür. Ama hepsi ardında derin bir suskunluk bırakır. Bir kuşatılmışlık, kızıla boyanmış ufuklar ve mavi düşler bırakır... Her bir dağ, her bir vadi, her bir ırmak, her bir taşa, en çok da benliğimize nakşedilmiş anılarıyla yaşarız. Her bir anı, yarını yaratmaya söz vermiş yüreklerin mühürlenmiş sözleşmesidir. Bu sözleşmelerle kendimizi yeniden ve yeniden yaratır, uzun yollara düşmeye devam ederiz.

Dağların doruklarında yüreklerin gücüyle yapılan bu sözleşmedir tüm zamanlarımızı canlı tutan. Onların mücadeleleri, kavgaları her zaman önümüzü aydınlatan bir tılsımdır. Ruhlarımızı onların bu gerçeğinde yıkarız. Çünkü onlar bu mücadelenin yaratıcısıdırlar. Ve bu yüreği taşıyanlar halkların tarihini yeniden yazanlardır. Tarihin doğrularına sahip çıkmak kadar, tarihi yanlışlıklara karşı çıkmak da büyük bir erdemlilik ve sorumluluğun gereğidir. Onlar işte bu sorumluluğu yerine getirmek için böyle büyük bir erdemle yola çıktılar.

Bütün bir insanlığı ayakta tutan değerlere değer katan yoldaşlarımızın çabaları ve direnişleri, bu gerçeğin yılmaz savunucuları olmalarıydı. Ardıllarına düşen ise onların en değerli varlıkları olan canlarını seve seve vermekten kaçınmadıkları bu kavgada büyük bir heyecanla yaşamak, özgür yarınları yaratmak, mavi düşlerinin peşinden ülkenin koyu ormanlarına gölgelerini, dağların kuytuluklarına seslerini düşürmek, gecenin karanlığını parçalayan yıldızların sırdaşı olmak, güneşten yudum yudum içmek, ülkemin tüm sokaklarında inandığını haykırmaktır.

Biz birlikte bu kavgayı büyüteceğimize, özgürlüğün rengiyle yaşamı renklendireceğimize dair bir elimizi yüreğimizin üzerine, bir elimizi silahımızın, kitabımızın ve bizi bugüne getiren Önderliğimizin ve şehitlerimizin resimlerinin üzerine koyup söz vermemiş miydik? Madem ki dağlarda yankılanırcasına yüreğimizi büyüterek bunun sözünü verdik, o halde şimdi kendimizi daha da büyütmenin zamanındayız. Her giden bize kavgasını bırakıp, bundan sonrası için 'size güveniyoruz, siz büyütün kavgayı' dedi. İnsanlık, ezilenler onların kavgasında

büyüttü özgür yarınlara olan özlemlerini. O halde yarım kalan yolları tamamlamanın, düşlerini Dersim'e, Amed'e, Serhat'a, Bingöl'ün sık, Karadeniz'in yağmurlu ormanlarına taşımanın ve yola düşmenin zamanındayız. O halde yüklenin gidiyoruz yoldaşlar!

Kawa (Kawa Ömer)

Şunu da biliyoruz ki aslında biz hiç ayrılmadık birbirimizden. Biz ayrılıkları çoktan çıkarmıştık ömrümüzden. Her anımızda bizi seyrettiklerini, bizimle birlikte yol aldıklarını, bir sohbette yanımızda oturup yapılan esprilere güldüklerini biliyoruz. Attığımız her adımda bize merhaba dediklerini duyuyoruz. Onları yürek gücümüzle hissediyoruz. Tüm gücümüzle ve belki de hiç olmadığı kadar coşkuyla bu yoldaşlara sarılıyoruz.

Şehitlere en büyük bağlılığı Önderliğimiz göstermiştir. Önderlik her şehadeti bir mücadele gerekçesi yapmıştır. Ve mücadeleyi büyüterek şehitlere cevap vermiştir. Onların özgür yaşama olan özlemlerine ancak böyle sahip çıkılır, böyle cevap verilebilir. Onlar yaşamı sevmedikleri için değil, Kemal Pir arkadaşın deyimiyle 'yaşamı uğrunda ölecek kadar sevdikleri' için, özgür bir yaşam için mücadele etmekten geri durmadılar ve gerektiği yerde canlarını ortaya koymaktan hiç çekinmediler, tereddüte düşmediler. Çünkü onların yaşam tanımı başkaydı. Sadece bir organizma gibi yaşamayı kabullenmediler onlar. Yaşama yükledikleri büyük anlamların ortasında yol alıyorlardı kendi hayatlarına, yine hayatlarına dair kurdukları hayallerin içine doğru. Her attıkları adımda özgür bir yaşam dışındaki hiçbir yaşamı kabul etmeyeceklerini, özgür yaşam dışındaki yaşamları alternatif olarak bile görmeyeceklerini duruşlarıyla, savaşlarıyla, canlılıklarıyla, moralleriyle, sevgiyleriyle ve yarattıkları değerlerle gösterdiler.

Kawa (Kawa Ömer)

Onlar kendilerinden önce başka insanları düşünebilecek, tanımadıkları insanlar için mcadele edebilecek, onlara yapılmış haksızlığı kendilerine yapılmış sayacak, onların haklarını gözetecek ve gerekirse onlar için ölmeyi bilecek kadar büyük bir yüreğin sahibiydiler. Bu nedenle diyoruz ki şehitlerimiz yaşama dair en derin nefestiler.

Kawa (Kawa Ömer)

Yaşamlarıyla olduğu kadar şehadetleriyle de yaşama anlam katmanın en büyük erdemine sahiptir onlar. Tıpkı Kemal Pir'in *"yaşamı uğruna ölecek kadar seviyorum"*, Zilan'ın *"anlamlı bir yaşamın sahibi olmak istiyorum"* sözlerinde dile getirdikleri gerçek gibi.

Bizler anlamlı, özgür bir yaşam, yine yaşamı çok sevdiğimiz için bunca bedel veriyoruz. Şehitlerimiz de bu anlamlı yaşamın yaratıcıları olarak tarihteki onurlu yerlerini aldılar.

Şehitlerimiz özgür yaşama birer çağrı oldular. Tüm duygularımız, düşüncelerimiz bu çağrıya kilitlenmiştir. Bu çağrıyla karşılanan her güne cevap olmanın yükümlülüğüyle yarınları karşılıyoruz.

Biliyorum Kawa heval, sen ilk değildin, son da olmayacaksın. Her gidiş yeni bir yaşama sebebi olup kurulur yüreğimizdeki acının yanına. Bunun için de diyoruz ki sizleri unutmak ihanettir. Ve bu hareket, bu Önderlik unutmadığı için büyüdü, halklaştı.

Seni ve diğer yoldaşları yazmak her şeyden önce yürek gücü ister biliyorum. Ama şunu da biliyorum ki, sizleri sürekli anlatılır kılmak da ancak ışıklı yolunuzda yürümekle olur. Mücadelemizi, ezilen insanlığın özgür yarınları için büyütmenin, sizi sürekli yaşamak anlamına geldiğini biliyoruz artık. Hem siz bunun için gencecik yaşınızda canınızı seve seve vermediniz mi? Zaten başka da bir özleminiz olmadı. Siz halkınız ve başka halklar acı çekerken herkesin yaşam dediğine sırtınızı dönüp kendi hayatlarınıza doğru akın ettiniz. Son yolculuğunuz da Dersim dağlarınaydı yine aynı sebebten. Bütün hayatı doldurmaya yetecek kadar büyük bir sebepti bu. İşte bu sebepten dolayı Beşiri ovasında düşman, bütün acımasızlığına, vahşiliğine, amansız saldırılarına rağmen bize ait yaşamı öldürememişti.

Beşiri ovasından Amed'e, Garzan'a, Zagros'a, Botan'a yol aldı candan öte sevdiğimiz siz hevallerimizin hayalleri. Şimdi suskunuz, biliyoruz ki hayallerin konuşma zamanındayız. Suskunluğumuzda hayallerimizi büyütüyoruz sizinle, bir kez daha yaratmanın sancılarındayız, bir kez daha söz veriyoruz haykırırcasına.

Yeniden diyoruz ki sizleri mücadeleyi büyüterek yaşatacağız, mavi düşlerinizi gidemediğimiz Munzurlar'ın rüzgarlarına asacağız.

Mücadele arkadaşları

haykırıyor ulu çınarların gölgesinde
geçmişimi geleceğimi alacağım
elinden zebanilerin
göğün mavisine uzatacağım
yapraktan ellerimi
kardeşlik tadında türkülerimizi
söyleyip ortaklığın sesinde güneşe
yürüyeceğiz hep birlikte

Dersim yolculuğu

Sevinçler karışmıştı gök mavisine
duygular kazılmıştı gece örtüsüne
parlayan yıldızlara
okurdum göklere kazılmış
zafer sözcüğünü
rüzgarlara karışırdı
sevinç dolu çığlıklarımız

dinle bu dağları
nasıl da haykırıyor "heval!" diye
ne kadar da kulağa farklı geliyor
sizden uzaklığın içimdeki
öfke ve intikam duygularını
uyandırır
yüreğimden akan gözyaşları
bir derya misali
nasıl anlatılır, yazılır
bu duyguları ben de bilmiyorum
sizden uzaklık
düşmana olan nefretimi büyütüyor
çalındı çocukluğumuz, gençliğimiz
oyunlarımız, hayallerimiz
işte bundandır öfkem
bu düşmana

ama güneş her gün doğacak
bizim için
umutlar bizim için
sevgi, yaşam
bizim için
bu gece yazmak istedim size
benimle paylaşan bir de
yıldızlar var
beni götürmüşlerdi Beşiri ovasına
yine toprak kanla sulanmıştı
kahramanlıklar
canlar sarmıştı bombayı
bedenlerine
ateş topu olup patlamışlardı
düşmanın üzerine
ölüm utanmıştı kendinden
adınız özgürlük
adınız yaşam oldu
siz de katılmıştınız
ölümsüzlerin arasına
rüzgarlar söyler türkünüzü
taa iliklerime kadar hissederim
güneş yeniden doğacak bizim için
bu nedenle güneşe umut gömdük

Dağ rüzgarlarındasın şimdi

Kanla yazılan şehitlerin gücü ve değeri konusunda tartışma olamaz

Önder Apo

Adı, soyadı: **Fuat BECENE**
Kod adı: **Murat CESUR**
Doğum yeri ve tarihi: **Kars 15 Mayıs 1981**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999 Kars**
Şehadet tarihi ve yeri: **25 Ağustos 2005, Beşiri/Batman**

Hetanî kengê kenen me
bi sermaya mirinê bicemidin
u lî ruye me dalîqanî bimînin
hetani kengê
hevalen hejaye hezkirinê
di buhara temenen xwe de
me bi cih bihelin
li ve dûnyaya be bizmar
hetanî kengê...
Her cuyina ne di cihdê
u her mirina be waxt
min dikuje
dimrim u dimrim u dimrim
u di nav bêdengiya mirinede dengek tê
na na dije mirine jîyan
dije kuştine dana jîyandin
li ser mile gele min
têrmen hevale min zindi dibin
dibin gul u nergîzen çiyan
u ji nuve şîn dibin
li deverek welate min

Her başlangıcın kendisiyle beraber belirlediği bir son vardır. Ama bazı başlangıçlar var ki, hayata anlam biçmenin en maxsimum noktasındadır. Hayata anlam verme ve anlam verilen yaşamı yaratma noktasında mücadele etme de daha çok devrim çocuklarının görevi olmaktadır. Özgürlüğün tılsımını yakalama noktasında başlatılan yeni yaşam, binlerce yeni direniş, diriliş ve zafer hikayesini de getirdi beraberinde. Başlangıç ve son bu anlamda devrim çocuklarıyla farklı bir anlam kazandı. Aslında burada bir başlangıç son olurken, son ise yeni bir başlangıç olup yerleşiyor hayatlarımıza.

Ve her şey reddedişle başlıyor. Bütün devrim çocukları bununla başladı yeni yaşamın inşasına.

Bu devrim çocuklarından biri de Murat hevaldir. Murat heval, başlangıç ve son anlamında hayatına büyük umut ekmiş ve ektiği bu umudu Kürdistan'ın dört parçasına dağıtan bir militandı.

Dava insanı her daim en zor koşullara göre kendisini hazırlamalıydı. Murat arkadaş da kendini yetiştirmiş ve donatmış kişiliğiyle bir dava insanıydı. Daha gerillayı görmediği, sadece belli belirsiz isminden söz edildiğini duyduğu zamanlarda o isim ete kemiğe bürünüp rüyalarına gelirdi O'nun. Gerillayı rüyasında gördüğü her gecenin sabahına daha büyük bir sevinçle uyanırdı. Hatta sadece tanımadığı bir yüz değil, kendi yüzüydü gerilla olarak gördüğü. Elinde silahı, kendi halkına dayatılan hunharca saldırılar karşısında yiğitçe savaşan bir gerillaydı. Omzunda silahı, belinde raxtı ve sırtında emeğin sembolü olan çantasıyla arşınlamıştı dağ yollarını.

Sonra rüyalarını gerçeğe dönüştürmek için dağlara doğru akacak ve yüzünde dağ rüzgarlarını hissetmenin tadına varacaktı.

En büyük özlemlerinden birisi de Dersim dağlarına ulaşmaktı. Dağlara geldiğinden beri böyle bir özlem de büyümüştü içinde. Zaten bütün gerillaların yüreklerinin bir köşesinde gittikçe büyüyen bir sevdaydı Dersim. Belki de tüm gerilla sohbetlerinde bir şekilde kendinden söz ettirdiği için, belki de orada kalan arkadaşların anlatımlarındaki güzellikten ya da başka bir sebeptendi, ama hemen hemen tüm gerillaların gitmek, görmek ve savaşmak istediği bir yerdi Dersim.

Murat arkadaş da gitmek için çok ısrar edip sabırla bekleyenlerdendi. Ve nihayet büyük bir bekleyişten sonra bu özlemin gerçekleşme anına yaklaşmıştı.

Uzun bir bekleyişten sonra tarihi isteminin yanıtı gelmişti. Kars'ta büyüyen bu yiğit savaşçı yüreğini Dersim'e uzatmak istiyordu. Bu istemin yerine gelmesi için ne sabırsız yıllar, günler ve saatler beklemişti, ama işte şimdi gidecekti, özlemi son buluyordu. Günler birbirine katlanan bir yelpaze misali geçmek bilmemiş ve işte istemin gerçekleştiği an gelip çatmıştı. Öyle mutluydu ki!

Dersim'e ulaşmak, Dersim'de gerilla olmak, Ali Boğazı'nı sert adımlarla geçmek, Munzur'un suyundan kana kana içmek ve Serxwebunların memleketine ayak basmak için öyle çok beklemişti ki. Ama bekleyiş boşuna değildi. İdeolojik, örgütsel ve askeri olarak daha da yetkinleşmek için kullanmıştı bu zamanı, yani dolu dolu yaşamıştı.

Bütün bu süreci O'nun yüreğinin sesinden yazabilmeyi isterdim, yüreğinden kopan fırtınalar dili olsun isterdim kelimelerimin. Bunları O'nun gibi anlatacak kelimeleri bulamazsam da, bir türkü tadında yaşayan bu özlem sahibinin yüreğini güçlü hisseden tüm

insanların anlayacağını biliyorum.

Ayrılma vakti geldiğinde bir yandan uzun süredir beraber kaldığı yoldaşlarından ayrılmanın hüznü, bir yandan özlemlerine ulaşmanın sevincini yaşıyordu. Yaşamın kendi içinde barındırdığı dualizme yeniden tanıklık etmekteydi. Hem üzülüyor hem de seviniyordu. İlk eğitimini bu dağlarda almıştı, ilk mermisini bu dağlarda atmıştı. Ve şimdi bu dağların büyüttüğü donanımlı bir gerilla olarak Dersim'e doğru yol alıyordu. Bu uzun yolculukta birçok yeni mekanla karşılaşmanın heyecanını da yaşamaktaydı.

Sınırlar aşılmış ve Garzan'a giriş yapılmıştı. Bir adım daha özlemini duyduğu Dersim'e, Serxwebunların memleketine yakınlaşmıştı. Görmüş müydü O'nu, bilmiyorum. Ama komutanlığıyla, savaşçılığıyla tanıyordu O'nu. O yiğit bir komutan, yiğit bir savaşçı ve yiğit bir hevaldi.

Tekrardan ülkeye dönüşün zılgıtları yankılanmaktaydı derin vadilerde. Patikalar, ağaçlar ve sular hazıra durmuş, yeni gelen savaşçıları selamlamaktaydı. Dağlar yılların özlemini giderir gibi karşılıyordu gelen yiğit evlatlarını. Ama Beşiri ovası suskun. Beşiri ovası kederli ve üzgün. Tarihi sessizliğine gömülmüş ve acılardan kıvranan bir yürek gibi çaresiz...

Dümdüz bir ovanın hikayesi yeniden yazılacaktı. Beşiri ovasının dili olsaydı da konuşsaydı, sakladığı bu gerçekliği söyleseydi evlatlarına. Bekolar yine şaha kalmış, ihanet ve ihbar yine göstermişti çıngıraklı dilini. Pusular atılıyordu peş peşe ovaya, cengaver savaşçılar ise olan bitenden habersiz Dersim'e bir adım daha yaklaşmış olmanın yorgun sevincini yaşıyordu.

Murat arkadaşın aklına kaç gündür yola çıktıklarının sayısı takılıp kalmıştı. Sınırları aşmış, dağları yol eylemiş ve özlemine ulaşmanın heyecanını aşkadaşları ile paylaşmaktaydı. Günlük tutan arkadaşlar vardı, belki onlardan birisi defterinin bir köşesine hangi gün yola çıktıklarını not etmişti. Mola zamanını bekliyordu, ilk soracağı şey buydu. Tabii O'nun ve yoldaşlarının etrafını kara bulutların sardığını nereden bilecekti! Zaten bilse siper olurdu tüm yoldaşlarına. Bununla tanınmamış mıydı dağ başlarındaki yoldaşlık? Bir pusu-

da, çatışmada veya zorlu engellerle dolu bir yerden geçerken bedenlerini siper etmek...

Grup ovada hain pusuya girmişti. Artık direniş zamanının geldiği söylenmese de, gözler yapılması gerekeni anlatmaktadır. Asıl amaç sürece cevap olmak değil miydi onlar için? O zaman ihanete zemin tanınmayacaktı. Sürecin perspektifi direniş değil miydi? O zaman süreç mücadeleyi büyütmeyi gerekli kılıyordu. Ve onlar da kanlarının son damlasına kadar direneceklerdi.

Beşiri ovası ne kadar sığınak olmak istemişse de evlatlarına, düzlüğünden başka ne verebilirdi ki onlara. Yiğit savaşçılar yüreklerinden gelen ve gözleriyle sözleştikleri gibi direnmişlerdi.

Bu direniş içerisinde tüm yoldaşları gibi heval Murat da direnecek ve vermiş olduğu sözün gereklerini yerine getirecekti ve getirdi de.

Yaratmış oldukları direniş karşısında Murat heval ve tüm Beşiri şehitleri önünde saygıyla eğiliyoruz.

Anıları mücadelemize önderdir.

Mücadele arkadaşları

Murat (Fuat Benece)

NURHAKLAR'IN KIZINA

Çok sabırlıydı. Dünyanın acılarını yüreğine gömer, tek başına aşmaya çalışırdı. Tek başına bir ordu gibiydi. Bireyleri yargılamadan sever, iyi bir konuşmacı olmak kadar iyi bir dinleyiciydi de. Dostluk Nucan heval için bir ilkeydi. Ama dostluğu arayan değil, yaratandı. Ölümü pahasına koparmadığı dostluğuna karşı tavizsizdi

Adı, soyadı: **Cennet DİRLİK**
Kod adı: **Nucan NURHAK**
Doğum yeri ve tarihi: **Pazarcık 1973**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993 Almanya**
Şehadet tarihi ve yeri: **25 Ağustos 2005, Beşiri ovası/Batman**

Kahramanlar anlatılabilir mi, bilmiyorum. Kahramanlar yaşamlarıyla, yazarlar edebiyatla anlatmaya çalışır kahramanlığı. Bir geleneğe dönüşmüş gibi söylediğimiz türkülerde, yazdığımız şiirlerde, okuduğumuz romanlarda sürüp gider kahramanlık. Bir de kahramana sorulsaydı ya, bu edebiyatta seni ifade edebildim mi diye. Cevabı ne olurdu acaba? "Hakkımı vermişsin yaşadıklarımın" cevabını kaç edebiyatçı aldı ya da bu cevabı alabilecek mi birgün bir edebiyatçı...

Öyle ya, kahramanlık gizemli yüzüdür yaşamın. Ve cazibelidir insanoğlunca. Bir de bakarsın iddialı olan ardılların her birinin hayalinde yaşam bulmuş bir kahraman. Edebiyatçılar, sormak için bulamadıkları kahramanın cevabını ardıllara saklıyor çoğu zaman. "Belki de bulamayacağım aradığım cevabı" diyerek sindirmiştir içine edebiyatının hayali kahramanını. Onlar bize hayal gibi yakın ve yine hayal kadar uzak gelseler de gerçektiler. Hayatlarımızın en orta yerinde duruyorlardı, her daim varlıklarını ve yokluklarının acısı hissettiğimiz bizden bir parça idiler.

Ben de tarihin derinliklerinden gelen bu kahramanlık geleneğinin devamcıları için bir sayfa ekleyeceğim bugün.

Biliyorum Nucan heval, ifade edemeyeceğim kahramanlığını. Ve eksik kalan cevapları da sana soramayacağım. Ama bir kahramanla yaşadım bir zamanlar diyerek, senin adına bir sayfa ekleyeceğim tarihin kahramanlık sayfalarına. Anlatamıyorum seni mazur gör beni; çünkü kahraman olan sendin, bense bir izleyici.

Nucan heval 1998 yılında geldi ülkeye. O süreçte Zagroslar'dan Şehidan'a alanına birlikte geçtik. Manga komutanı olarak benim takımıma verilmişti. Yoğun pratik sürecin son demleriydi. Bir tabur bayan olarak üsleniyorduk ve erzağın noktaya taşınması bizim takıma verilmişti. Kaçakçıların atlarıyla erzak çekmek, bu pratiğimize bam-

başka bir duygu ve renk katıyordu. Erzakları noktaya bırakıp geri dönerken, Şehidan yaylalarında atları dört nala koşturuyorduk. Dilimizde "kulağında karanfil taşıyan halkımın evlatları, atlanın gidiyoruz/ buğulu bir şafak vakti yeniden düşüyoruz yollara... şiiri.

Nucan heval ata binmeye korkuyordu. Bir defa ısrarla bindirdik, beraber koşturduk atlarımızı yüreğimizi dolduran özgürlük hissiyle.

Nucal heval yaşama Önderlik sahasının vermiş olduğu moralle katılıyordu. Avrupa katılımlı olmasına rağmen, Avrupa havasından bile etkilenmemiş gibiydi. Ruhu hiç kirlenmemişti. Geceleri ateş yakıp şarkılar söylerdik. Nucan heval de bize Önderlik ile anılarını anlatarak katkı sunardı gecelerimize. Önderlik deyince, bin Önderlik sözcüğü dökülürdü ağzından adeta. O an Önderliği yaşardı tekrar tekrar. Ve hepimiz de O'nunla birlirte yaşardık Önderlikle dolu o anları. Elbette içten ve kendine has o duru anlatımıydı bize bunu yaşatan.

Aynı takımla takım yerimizi de yaptık. Takımımızın estetik inceliği, kampın tüm takımlarından çok farklıydı. Oldukça özenerek yaptığımız takımın dekorcusu Nucan arkadaştı. Arasıra sanat inceliğinde boncuk yerleştirdiği kamışlarla süsledi takımı. Salt takımın süsünde değil, duruşundaki inceliğinden arkadaş ilişkisine kadar Nucan arkadaşın takım içinde bambaşka bir yeri vardı. İlgi çekiciydi. Öyle ki takım demek Nucan, Nucan demek takım demekti. O'nun takımla ruh bütünlüğü, yoldaşlığın bütünlüğünü sağlamıştı. Çok kısa bir süredir gelmiş olmasına rağmen, Nucan heval gözde üyesi olmuştu takımın. Takımda olmadığımda gözüm arkada kalmazdı. Nasıl olsa Nucan var diyordum. Bir yönetim olarak da aynı bütünlüğü yakalamanın tüm cazibeliğine sahipti. Yani Nucan demek ruhsal bütünlük, yoldaşlık ve paylaşım demekti. Çoğu zaman yardımcım olmasından utanıyordum, çünkü Nucan hevalin düzeyi oldukça belirgindi. Yani O'nun benim değil, benim O'nun yardımcısı olmam gerekirdi. Tam da burada resmiyetle pratik arasında bir kopukluk yaşanıyordu. Takıma hakimiyeti, düzeyi ve ki-

şilik özelliklerinin belirginliğiyle gelişiyordu zaten. Sevgisi, bilinci, sahadan aldığı güç, moral ve coşkudan kaynağını alıyordu. Daha sonra takım komutanı oldu. Takımıyla da çok kısa bir sürede kaynaşıp bütünleşti. İnsan sevgisi ile ayrım koymadan herkesi etrafında topluyordu. Çok yetenekliydi.

8 Mart morali için hazırlıklara başlamıştık. Burada da çalışmaların en fazlasına Nucan heval katıldı. Tiyatro vb yazım yeteneğini ortaya koyarak bir yandan düşüncelerini, bir yandan da folklör hocası olarak pratik yeteneklerini paylaştı yoldaşlarıyla. Sezon sonunda Önderliğin talimatı sonucu hepimiz toplandık. Elimize ulaşan Önderliğin ilk savunmalarına çok yoğunlaşıyordu. Anlam vermeye çalışıyordu. Sürecin ağırlığı ve kritik gerçekliği O'na nefes aldırmıyor, durmadan okuyordu.

7. Kongre delegeleri yola çıktı ardından. Nucan heval sonradan dahil oldu bu gruba. Ama alanda yönetim boşluğu ortaya çıkınca, O'nun yerine ben delege olarak gittim ve Nucan heval o kış sürecinde bir bölüğün sorumluluğunu üstlendi.

2000 yılının baharıyla beraber Nucan heval de Kandil alanına geçti. Yeni bir kadro eğitim devresi başlıyordu. Ben de oluşturulan devre bileşimindeydim. Bir gün mutfakçıydı, ve yemek yapmayı beceremiyordu. O'na öğretmeye çalıştığımda hem seviniyor hem de kendine kızıyordu. Paylaşımlaımızın en güzel yanı, O'nun Önderliği anlatmasıydı.Yaşamın her anında Önderlikten örnek verecek şeyler buluyordu. Önderliğin çözümledikleriyle bizim yaşadıklarımızın arasındaki sorgulamayı Önderliğin sözleriyle çok çarpıcı bir biçimde ortaya koyuyordu.

Bir keresinde yalnız oturmuştum. Yanıma geldi ve Önderlik eğer yalnız oturan birisini görürseniz ya siz onun yanına gidin ya da onu yanınıza getirin diyordu bize dedi. Çok uzun bir süre bu söze yoğunlaştım. Nasıl da pratikte yaşananlar karşısında Önderliğin perspektiflerini hatırlıyor ve uygulamaya çalışıyordu. Evet Nucan heval bir tek Önderliğin emir eriydi. Tek komutanının Önderlik olduğu tüm davranışlarından duruşuna ve pratiğine kadar yansıyordu. Her an her yerde hatırladığı Önderlikle oturuyor, Önderlikle kalkıyordu. Önderlikle 24 saat yaşamaya iddialı bir yoldaştı.

Kandil Doğu karargahının cephe yönetimine geçti. 2000'de ise bölük komutanım oldu. Bense yanına takım komutanı olarak geçtim. Yani bu kez Nucan heval benim komutanım ben de O'nun yardımcısı oldum. HPG I. Konferansı'na birlikte gittik. Konferans sonrası yapılan düzenlememiz aynı yereydi. Yani yine birlikteydik. Bana bakıp gülerek, "sen benim yardımcım değilsin , yetki dışında ben senin yardımcınım" diyerek takılıyordu. Uzun bir süre sonra bölükten ayrıldım. Nucan heval de Behdinan'a geçti. Çok hızlı ve takılmadan gelişti. Nucan benim için bir heval, bir dost ve her şeyden öte bir öğretmen olmuştu. Nucan hevali anlama ve anlatmanın Nucan heval ile yaşamaktan geçtiğini bir kez daha vurgulama gereğini duyuyorum. Örneğin söylediği bir şeyden vazgeçmezdi. Nucan hevalden uzak

biri Nucan hevalin bu özelliğine fazla anlam vermez ve çok kuru bir inat olarak ele alabilirdi. Oysa Nucan heval, tek öğreticisi Önderlikten öğrenmişti iddialı, keskin, net ve tuttuğunu koparan olmayı. Zaferi önce kendisinde yaratmayı, istemlerinden, tutkularından ve amaçlarından asla vazgeçmemeyi doğru buluyordu ve bu doğrusuna sıkı sıkıya bağlıydı. Çıktığı yolda geri dönüşsüz olmayı Önderlikten öğrenmişti bir kere ve bunun önüne geçen hiçbir engeli tanımadan en büyük bedeli göze alarak sürdürdü maraton koşusunu. Soluksuz yol aldığı koşusunun ucundaki zaferden emindi.

Bir komutan olarak özerkliği asla kendine yakıştırmazdı. Herkesle yoldaşlık yapar, halkçı yanlarının bütünlüğünü korur, Önderlik çizgisiyle örmeye çalışırdı dostluğu, insanlığı. Ruhu kirlenmemiş, gökyüzü mavisi kadar parlaktı. Can gibi candan ve insanlığın şah damarı kadar insanlığa yakın olmasını sergilediği Apocu ruhla yansıtıyordu.

Gizli bir dünyası vardı, kolay anlaşılmayan. Kendi hakkında konuşmazdı, hele başkaları hakkında asla. Ona göre yaşam ve pratik kendisinin başta olmak üzere herkesin en dürüst diliydi. Yanılmayan, yargılamayan veya abartmayan bir dil. Önemli olan bu dili okuyabilmenin yeteneğini göstermekti. Çok derin düşünür, ama düşüncelerini bile sınırlı dökerdi söze. Söze dökmediği düşüncelerini de pratiğe sakladığı her halinden belliydi. Sözün anlamı pratiğin sırrında gizliydi, ikisi birbirini tamamlamalıydı Nucan hevale göre.

Olayları önceden sezer, neye nasıl yaklaşacağını iyi belirlerdi. Çok sabırlıydı. Dünyanın acılarını yüreğine gömer, tek başına aşmaya çalışırdı. Tek başına bir ordu gibiydi. Bireyleri yargılamadan sever, iyi bir konuşmacı olmak kadar iyi bir dinleyiciydi de. Dostluk Nucan heval için bir ilkeydi. Ama dostluğu arayan değil, yaratandı. Ölümü pahasına koparmadığı dostluğuna karşı tavizsizdi. Bir kadının yalnızca bir eş değil, bir dost da olabileceğini öğrendik Nucan hevalin dostluğunda.

İlişkilendiği her bireyin ruhuna bir iz sürerdi. Güven aşılayan, umut veren, dürüstlüğü yayan tohumlar ekerek Dersim yolculuğuna, ardına sürdüğü bu izlerle çıktı. Tüm olmazları aşmış, büyük bir umut ve tutkuyla sarılmıştı ölümden geçen özgürlüğe, yaşama.

Nucan (Cennet Dirlik)

Asi, dik başlı, ele avuca sığmayan yüreğinin sevdalısı Nucan heval; bir kere, son bir kere seni görüp sarılsaydım yoldaş sıcağındaki yüreğine ve öpseydim gözlerinin ışığından seni Nurhaklara yolcu etmeden önce. Ama olsun yüreğimde her gün biraz daha büyüyen maneviyat ağacım. Nucan Nucan diye çalan kemanımın ezgisi ruhumda haykırıyor seni. Biliyorum sensizliğin acısını sığdırmaz içine yüreğim, bak nergisler ağlıyor, doğa yas tutmuş yokluğuna, Beşiri ovası sessiz bir isyanda. Anaların zılgıtları seni çalar ‘biz böyle yürek doğururuz’ diye.

Öyleyse kızma, sensizliği içine sığdıramayan yüreğimin isyanına.

Mücadele arkadaşları

NURHAK'TAN GELEN GİZEM

"Hayat bir merdiven, ölüm onun son basamağı ve herkes basacak bir gün o son basamağına...." diye tanımlamış Japonlar yaşamı ve ölümü...

Madem yaşam denen merdivenin ilk basamağına bastık, elbette ki son basamağına da basacak ilk basamağına basanlar...

Son basamağa basarken nasıl olur yüzlerimiz...

son defa nasıl bakar dünyaya...

son duygular nasıl olur...

son özlenen ne olur...

son düşünüş nedir...

son hissediş kimedir...

son gülüş kim içindir...

son, son, son.... diye sıralamak öyle mümkün ki...

ama bilinmez çoğu kez...

yanlızsındır o anda...

Tek başına...

Sadece kendinlesindir ve unutamadığın sevdiklerinle...

Her çıkan, nasıl çıkar son basamağa... kimi bükük, kimi başı dik, kimi yorgun, kimi dinç, kimi yenik, kimi inandıklarının zaferinde, kimi doymadan yaşama, kimi doyduğunu sanarak... bunları da sıralamak pek mümkün....

Ama herkes kendi payına bir kez çıkar o basamağa... ve o andır belki de yaşamdan ne anladığının en yalın ifadesi...

Çoğu kez bilmez insan, çıktığı basamağın son basamak olduğunu...ne zaman geleceğini o basamağın... aldığı son nefesin veremeyeceği son nefes olduğunu belki de bilmez... böylesine garip, böylesine tanımsız, böylesine gizemdir ölüm denen son basamak...

Geçtiğin basamaklar belki de değiştiriverir son basamağın anlamını... yaşadıkların anlam katar ya da katmaz o son basamağa... O, her nasıl olursa olsun, adı kalleş olan son basamağa...

Sen son basamak olduğunu bilerek çıktın o basamağı sevgili Nucan!

Yaşarken her şeyi bilerek ve isteyerek yaşadığın gibi son basamağı da bilerek ve isteyerek çıktın!

Çepeçevre sarıldığın bir kuşatmada, ölüm ve belki de senin için bin kez ölüm demek olacak olan teslimiyete dayalı yaşam arasında sen son basamağı kendin belirledin!

Kendin bombanın pimini çektin!

Kendin ölümü bile belirledin!

Sen ölümü yendin!

Kendin, onursuz bir yaşamdansa onurlu bir ölümü kimlik belledin!

Şimdi Nurhaklar'da ölmeyen bir yaşamsın artık!

İlk basamağa bastığın asi Nurhaklar şimdi seni sonsuza dek onurla kollayacak!

Aldığı son nefesin, veremeyeceği nefes olduğunu bilerek alması nasıl bir şeydir diye günlerdir kendime sorup duruyorum....

Nasıl bir duygudur?

Nasıl bir hissediştir?

Nasıl bir güçtür?

Nasıl, nasıl, nasıl...

Nasılını bilmiyorum, ama biliyorum ki, YÜREK İŞİDİR...

Acılarını, sevinçlerini, hedeflerini, özlemlerini, öfkeni, aşkını, tüm yaşanmamışlıklarını yarım bırakma uğruna ölüme yürümek, yürekli insanların işidir...

Belki de hepsi birden hücum eder son basamak öncesi dakikalara, saniyelere ve hatta saliselere...

Bilinmez...

Ağustosun kavuran sıcağının bir gününde, Beşiri ovası tanıklık etti işte, Nurhak yürekli Nucan'ın son basamağa çıkışına...

Gidişin kapanmaz bir yara...

Gidişin unutamayacağım bir hüzün...

Hani şairin dediği gibi,

"ağustosta suya girsem

balta kesmez buz olur...." misali her yanım...

Yüreğim kavrulsa da yokluğunun acısıyla, her yanım buz şimdilerde...

Geçtiğin basamaklar gelir aklıma...

İlk nerede basmıştın basamağa, çocukluğun nerelerde geçmişti, genç kız yüreğin nerede büyümüştü, uğruna ölümlere gittiğin devrimle nerelerde tanışmıştın, bugün her yanı buza dönen arkadaşlarınla nerelerde başlamıştın yol arkadaşlığına...gülüşlerin, sevinçlerin, hedeflerin nelerdi geliveriyor bir bir aklıma... hele o bakışların... o gizem dolu yürekli bakışların...

****

Nurhaklar, asiliği ile dillere destan dağlar...Nurhaklar Sinan Cemgil'den bu yana yüzlerce devrimciye mesken olan yüce dağlar... Nurhaklar tüm gizemiyle her zaman bir tutku tadında olan dağlar...Nurhaklar, Nucan'ın *"Nurhaklar benim yüreğimde gizli bir sevdadır, bana bir şey olursa tek isteğim beni Nurhaklara götürün"* dediği dağlar...

1973 yılında, Nurhakla'rın eteklerinde, Pazarcık'ın Kuruçay köyünde bir can daha yaşam merdiveninin ilk basamağına bastı... Nurhaklar sonralarda adı Nucan olacak, Cennet Dirlik'in doğuşunu cennet coğrafayısını cömertçe sunarak selamladı, bağrına bastı... basamaklara Nurhaklar'ın eteklerinde çıkıldı... Çocukluk hayalleri, genç kız bedeninin büyümesi, ilk heyecanlar, ilk duygular, yaşama dair öğrenilenler...Hepsi oralarda geçti... Ülke sevgisi, dağların engin heybeti, gözle görülerek hissedildi... Nurhaklar'ın gizemi, çocuk bedeninden girerek, genç kız yüreğinde yerini buldu... Ve gizem Nucan'ın karakteri olmaya ta ilk basamaklardan itibaren başladı, sevdalısı olduğu coğrafyaya ahenkli bir uyum eşliğinde...

1990'lı yıllarla birlikte, gelişen baskılardan ve zorlanmalardan dolayı ailesiyle birlikte sürgün yaşamına, Avrupa'ya gitmek zorunda kalır... Avrupa O'nun için hep bir sürgündür... Nurhaklar'dan ayrılmak tanımsız bir acıdır yüreğinde...Ve hep tekrardan Nurhaklar'a dönmeye yeminlidir.

Yurtsever ve devrimci bir çevrede büyüyen Nucan, gelişmekte olan Kürdistan devrim sürecini yakından takip eder ve tanır... Yurtseverlik duyguları ve devrimcilik bilinci daha çocukken yüreğine kazınır ve bir çığ gibi büyüyerek O'nu devrime getirir... En çok sevdiği ve etkilendiği devrimci, aynı zamanda kuzeni de olan Sabri (Şixo Dirlik) arkadaştır... Sabri arkadaş, Nucan için takip edilmesi gereken bir yol gibidir... Ve tüm devrimci yaşamı boyunca unutamadığı bir miras, kendinde hep yaşattığı bir candır... 1993 yılında Sabri arkadaşın Nurhak yakınlarında yaşamını yitirmesinin ardından Nucan, bir daha asla vazgeçemeyeceği devrim mücadelesine katılma kararını alır ve mücadeleye katılır.

Bir yıla yakın bir süre Avrupa'da kitle faaliyetlerinde kaldıktan sonra, 1995 yılında Önderlik sahasına, Suriye'ye geçer... Eğitim görür... Devrimin ne denli mücadele gerektirdiğini yaşadıklarıyla birlikte öğrenir... Devrim sürecinin salt hayallerle yürüyen bir süreç olmadığını erkenden anlar... Hayallerin gerçekleşmesi için yapılacak çok şey vardır... Kıran kırana bir mücadeledir devrim... İçerde ve dışarıda her yerde böyledir... Her şeyin süt liman gitmediğini, kitaplardaki gibi olmadığını görür, ama karşılaştığı devrim sorunları O'nda yıkıntı oluşturmaz... O'nun iç tutarlılığı O'nu devrim sevdasından yıldırmaz, tam tersine ideallere bağlılık, idealler karşısında tutarlılık O'nun kimliği haline gelir... Kuru kuruya inanan biri değildir, ama idealleri yaşatma uğruna her şeyi göğüsleyebilecek bir gizemdedir.

Eğitimden sonra, Güneybatı Kürdistan'ın çeşitli alanlarında kitle çalışmaları yürütür... Kitle ile kurduğu yakın bağ, daha O yaşarken bile pek çok ailenin çocuklarına Nucan ismini takmasında gizlidir.

Olaylar karşısında asla kontrolünü kaybetmeyen soğukkanlılığı, derin duyguları kişiliğinde bir gizem halini alırdı... Gizemin karşılığı varsa eğer, bu Nucan olmalı derim hep... tanımlanması güç, ama hissedişi bu denli yakıcı olan başka biri var mıdır bilmem...

1998 yılında sevdalısı olduğu dağlara nihayetinde kavuşur. Güney Kürdistan'ın tüm dağlarını karış karış dolaşır, her alanında çalışmalara katılır, cesur bir savaşçı, yürekli bir komutan, sevgi dolu bir gizem, vazgeçilmez bir yoldaş olur arkadaşlarına... Dağlar bir nebze olsun ferahlatsa da gönlünü, ama yüreği hep Nurhaklar için atar... Bu yüzden kuzey hep bir özlem, hep bir yemindir Nucan için... Yıllarca süren bu özlem, 2005'te yoğun dayatmaları sonucu çalışma sahasının Dersim eyaleti olmasıyla son bulur... Artık kuzeye yolcudur Nucan... İlk durağı Dersim olacaktır... Ama sevda olan Nurhaklar, hedef olmayı koruyacaktır yürekte... Ve bir gün mutlaka Nurhaklar'a ulaşmak, Nurhaklar'ın gizemine karışmak tutkulu bir türkü gibidir.

Çalışmalardaki aktif performans, yoğun tempo, bitmek tükenmek bilmeyen enerji, iç tutarlılık, verilmiş yeminler... Diğer yandan kişiliğinin sükuneti, dingin duruşu, sevgi uyandıran yumuşaklığı, engin hoşgörüsü, güven veren bakışları ve yaklaşımları, kendi doğrularını kimseyi çiğneyerek dayatmayan olgunluğu, bireyciliği kendinde yıkan birey oluşu, karşısındakine hep "sen önemli birisin" hissini uyandıran şefkatli duruşu, insana verdiği değer, olaylar karşısında asla kontrolünü kaybetmeyen soğukkanlılığı, derin duyguları kişiliğinde bir gizem halini alırdı... Gizemin karşılığı varsa eğer, bu Nucan olmalı derim hep... tanımlanması güç, ama hissedişi bu denli yakıcı olan başka biri var mıdır bilmem...

Söylenmemiş sözlerin, dile gelmemiş duyguların, açılmamış yaraların, gülünmemiş sevinçlerin uzaklara çok uzaklara bakan o derin bakışlarında mı gizliydi? Uzaklara bakar gibi bakardın hep... Irak Nurhaklar'ı arardı sanki gözlerin... Hep bir gizemdin Nucan... Uzak zamanlara ertelenmiş bir yaşam gibi... Uzak zamanlarda yaşanmaya bırakılmış bir rüya gibi... Hep uzak... Belki de yaşamın çirkef yüzüne olan uzaklıktı sendeki... Olgunluğunla birleşen bu gizem, seni hep çekim merkezi yapan yanındı... Bir mıknatıs gibi çekerdin tüm sevgileri üstüne... Bunun için hiçbir gereksiz çabaya girmeden üstelik... Tıpkı Nurhaklar gibi... Kendi doğallığında ışık saçar, kendi doğallığında sevgiyi uyandırırdın...Ve kendi doğallığında severdin.

Mücadelenin sorunlarını belki de herkesten daha iyi bilirdin... Düşman cephesini bildiğin kadar iç geriliklerin ve sorunların da en çok farkında olandın... Ama bu seni yıldırmaz, tam tersine bir iç tutarlılık yemini etmişçesi-

ne, seni alıkoymazdı... Sen kendi bildiğin yolda, verdiğin sözler uğrunda, ettiğin yeminler üzerinde, Sabri arkadaşla yaptığın gizemli sözleşmeni hep yeniler dururdun...

Kuzeye geçmeden önce bir arkadaşına bıraktığın şiirdeki duyguların, bunun en yalın ifadesi değil midir ki...

'Bir yıldızdık gökyüzünde
parlamaya çalışan kenar evren çocuklarıydık
kardeşlerim kadar sevdim seni
Barış kadar, Fırat kadar sevdim
Terk edildik evrenin her galaksisinde
Parlamaya çalışan birer yıldızdık
kardeşlerim ve ben dağıldık evrenin kimsesizliğine
biliyordum, yine de biliyordum
kimse gelmeyecekti
kimse olmayacaktı
uzay boşluğuydu gözlerimizde.
Evren bir varoştur sevgilim
Barış bir boşluktur gözlerimde...'

İşte son anın geliyor aklıma yeniden...

Kuzeye yetişme heyecanına henüz daha doymamışken, yüreğin Nurhak diye çarparken, yolda yakalandın kahpece düzenlenen bir ateş pususuna... Çepeçevre sarıldığınız Beşiri ovasında, iki gün boyunca direndiğin çatışmada ağır yarayı ayağından aldığında neler hissettin... Daralan çemberden çıkma koşullarının kalmadığını anlayınca, teslim olmak yerine ölümü seçerken neler yaşadın... Bombanın pimini çekmeden önce, onurlu her komutan gibi üzerindeki malzemeleri tek tek yakarken, neleri yaktın yüreğinde de... Ve bir ayine hazırlanır gibi, bombanın pimini hazırlarken kimler geldi gözlerinin önüne... Son nefesin olduğunu bilerek aldığın nefeste nasıl oldu gözlerin... Yine ırak mı baktın yoksa... Yine başını usulca eğip uzaklara mı baktın... Bunlar belki de asla cevabını öğrenemeyeceğimiz sorular...

Ama bilirim ki sen yine Sabri arkadaşlaydın Nucan... Bilirim ki, yarım kalan özlemlerin yakmıştır narin genzini... Bilirim ki, sevdiklerin, yoldaşların gelmiştir gözlerinin önüne... Bilirim ki, "barış bir boşluktur gözlerimde" diyen gözlerin bir an için de olsa aramıştır barışı... Bilirim ki, Nurhaklar'a yetişemedim, sözüm yarım kaldı haykırışı gelivermiştir boğazına... Bilirim ki, acaba vasiyetim yerine gelecek mi diye aklından geçirmişsindir...

Belki sana, özlemlerinin hiç birine ilişkin verecek layıkıyla bir cevabımız yok... Gayretimiz, istemimiz olsa da... Tek tesellim, sevgili ailenin seni Nurhaklar'a, halkın eşliğinde götürmüş olmasıdır... Doğduğun topraklara, havasını çektiğin, suyunu içtiğin, koynunda büyüdüğün, gizemini aldığın, sevdan Nurhaklar'a kavuşmuş olmandır...

Hiç durmadan kanayan bir yaradır yokluğun...

Hiç bitmeyen bir sevda...

Hiç tükenmeyecek olan bir amaç...

Hiç dinmeyecek olan bir hasret...

Ve hiç unutulmayacak olan bir gizemdir Nucan,

Nurhak'tan gelen ve Nurhak'a giden....

Mücadele arkadaşları adına
Baran Bingöl

Hiçbir zaman bireysel bir hayatı olmadı

Geçmişi ile geleceğe köprü olan güleç yüzlü militan Cennet Dirlik, Nucan Nurhak'ın anısına;

Yarın 26 Ağustos. Nucan yoldaşın şehadetinin ardından bir yıl geçti.

Nucan yoldaşın gerilla kuzeni olarak O'nun anısını yaşatmayı bir görev bilerek, birkaç cümle kağıda dökmeyi borç biliyorum.

Nucan yoldaş orta halli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Henüz 6 yaşındayken hem babasını kaybetti hem de çevrenin en yurtseverlerinden ve Apocu bilinen öğretmen amcası Mehmet Dirlik'in katledilişini yaşadı. Uzun yıllar bu katlediliş çevresinin ve Nucan yoldaşın belleğinden silinmedi.

Mehmet Dirlik'in mezar taşına *"Bağımsızlık ve özgürlük savaşçısı Mehmet Dirlik ölümsüzdür"* diye kazılmıştı. Bu sözler hep canlı duran sözlerdi. Bunlar benim de belleğime kazılmıştı. Akraba çevresinde hırs, öfke ve intikam duygularının gelişmesinde bunun önemli rolü vardı.

O'nun yaşam öyküsünü, O'na hep yakın durmuş olan küçük kardeşi şöyle ifade ediyor:

"1973 yılında Pazarcık'ın Kuruçay köyünde hayata gözlerini açtı. Küçük yaştayken babasını kaybetti. Annesi O'nun için hem anne hem de baba oldu. Çocukluğunda çok sakin ve sessizdi. Çok da sevimli, sempatikti. Bakışları insana güven veriyordu. 1979-83 yılları arası ilkokulu köyde okudu. Okulda çok başarılı ve çalışkandı. Öğretmenleri O'nu sürekli çocuklara örnek gösteriyordu. Ortaokulu 1983-86 yılları arasında Karahasanlar köyünde okudu ve yine aynı başarıyı sağladı. Ailenin içinde en başarılı olan O idi. Bir yıl Maraş'ta bir yıl da Antep'te lise okudu. Lise öğrenimini yarıda bırakıp Avrupa'ya çıktı. Almanya'da da 3 yıla yakın okula gitti. O dönemlerde Şexo Dirlik (Sabri) Avrupa'daydı. Nucan, O'nu hep kendine örnek alırdı.

Bir yıla yakın Köln'de Koma Fırat grubunun folklor çalışmalarına katıldı. Leverkusen bayanlar folklor ekibini kurdu ve bizzat kendisi de yer aldı. Orada fırsat buldukça, yurtseverlere dil konusunda (tercümanlık) yardımcı oluyordu. Hiçbir zaman bireysel bir hayatı olmadı. Her şeye toplumsal bakıyordu. İçinden kimseye kin beslemedi. O güzelim bakışları, sempatik duruşu herkese güven veriyordu. Hiç konuşmasa da duruşu yurtseverleri etkili-

yordu. Eylemlere herkesten önce giderdi.

Tabii Sabri arkadaşın şehadeti O'nu derinden bir sessizliğe götürmüştü. İçinden durmadan, 'bir şeyler yapmak lazım, artık O'nun silahını ben kaldıracağım ve Nurhaklar'a yetişeceğim' diyordu.

Değerli ablacığım

Her şeyinle, ama her şeyinle seni çok seviyorum. Fakat bir huyunu sevmezdim, zaten hep de söylerdim; keçi inadını. Bir şeyi kafana taktığında yanlış da olsa onu yapardın. Çünkü diyordu *'bir karar aldığımda yerine getirmem lazım, yoksa kendimi boşa çıkarmış olurum.'*

1994 yılında Avrupa'da partiye katıldı. Bir yıl İngiltere'de çalışmalarda yer aldı. Bir yıl da Belçika'da çalışmalarda yer aldı. Sonra Önderlik sahasına geçti. Uzun bir dönem Önderliğin yanında kaldı. Küçük Güney'de kitle faaliyetleri yürüttü. Hiçbir zaman unutmam, Küçük Güney'deyken bizden elbise istedi. Kendisi siyah rengini çok severdi. Adeta bir tutku halinde. Annem sevdiği renkten kendisine gönderdi. Ardından bizimle telefonda konuştuğunda *"neden kapalı renkler gönderdiniz"* dedi. Biz de *"sen o renkleri seviyordun ondan dolayı"* deyince, *"büyük baba kızıyor"* demişti. Annem de *"demek ki küçük annenin lafı geçerli olmuyor"* demişti ve hep birlikte gülmüştük.

Bu öyle bir mücadeledir ki, insani tümden değiştiriyor. Sevmediğin şeyleri seviyorsun. Her şeyi bir halk için yapıyorsun."

Bu arada diğer amcası, gerilla komutanı olan Şexo Dirlik (Sabri) arkadaşın 1993 yılının 29 Temmuz'unda kimyasal silahlarla Nurhaklar'da, daha doğrusu Engizekler'de vahşice katledilişini yaşadı. Bu kükreyen öfkesine daha büyük bir öfke kattı. 1995 yılında Ortadoğu'ya geçerek Önder Apo'nun eğitimini aldı. 1998 yılında özlediği gerillaya ve O'nun mesken eylediği dağlara çıktı. Güney Kürdistan'ın birçok alanında kaldı, ama O hep Kuzey'e gitmek için direndi, çırpındı.

Uzun bir süredir Kuzey temelinde yoğunlaşmam var. Artık yoğunlaşmayı aşan, kendini sadece ona kilitleyen bir pozisyondayım. Daha önce sunduğum öneriler karşısında sürekli farklı gerekçeler önüme bir engel olarak çıkarıldı ve ben de soğukkanlılığımı yitirmeden anlayışla karşılamaya çalıştım. Zaten kendime dönük hiçbir zaman önerilerim de olmadı

Bana en son yazdığı mektupta, *"uzun bir süredir Kuzey temelinde yoğunlaşmam var ve artık yoğunlaşmayı aşan, kendini sadece ona kilitleyen bir pozisyondayım. Daha önce sunduğum öneriler karşısında sürekli farklı gerekçeler önüme bir engel olarak çıkarıldı ve ben de soğukkanlılığımı yitirmeden anlayışla karşılamaya çalıştım. Zaten kendime dönük hiçbir zaman önerilerim de olmadı. Görüşlerim olduysa da her zaman benden istenene tabi olmayı, belirtilenleri yapmayı esas aldım. İlkesel olarak da bunun doğruluğuna inanıyorum. Ve bundan sonra da böyle yaklaşmaya çalışacağım. Ancak Kuzey her zaman bir görüş olarak vurgulamaya ve gerçekleşmesi için sürekli gündeme getirmeye çalıştığım bir istemimdi. Sürekli farklı çalışmalar öne çıkarılarak bu istemim engellendi. Benim de ülkemin güzelliklerini görme, yaşama ve hissetme gibi bir hakkımın olduğuna inanıyorum. Sana mantıklı gelmeyebilir, saçma da gelebilir, ama insanların istemlerine ket vurmanın, özgürlüğüne de ket vurmak olduğunu düşünüyorum."*

Bunlar Nucan yoldaşın sözleri. Bu duygulara yabancı olan biri değilim, öncelikle Avrupa'da iken ülkeye göndermek istememeleri ve geciktirmeleri, yine 1990 yılında Ortadoğu'da Mahsum Korkmaz Akademisi'nde iken bir devre daha bekletmelerinin bende yarattığı ruhsal gerginliği ve tepkiyi halen anımsıyorum. Kaldı ki Nucan yoldaş 1998 yılından beri Güney'deydi. Bu bağlamda Kuzey'e yönelmesi orada kendisini geliştir-

mesi, verdiği sözlerin gereklerini yerine getirmesi anlamlıdır.

Annesine yazdığı mektupta bu ısrar ve istem daha belirgin olarak öne çıkıyor. Ve mısraları şöyle devam ediyor:

"Son verdiğim karardan başlayarak yazmaya çalışacağım. Verdiğim bu kararı çok fazla benimsemeyeceğini, hoşnut olmayacağını çok iyi biliyorum. Anlayışla karşılamanı da senden istemeyeceğim. Senden böyle bir şey istesem de çok fazla mümkün olmadığını biliyorum. Benim açımdan Dersim'e gidiş bir gerekliliktir. "Nasıl bir gerekliliktir" diye mutlaka soracaksın. İşte sevgili anneciğim bunu senin anlayacağın bir temelde anlatabilmek de çok fazla mümkün değil. Yanımda olsaydın ikna olmayacağını bilsem de sana bunu izah etmeye çalışırdım. Ama birkaç satırın içine istesem de bunu sığdırmayı başaramam. Bir de her HPG gerillasının yüreğinin bir kenarında bir gün Dersim dağlarının zirvesine çıkma tutkusu vardır.

Dersim'i hep isyan, direniş kalesi olarak ele aldım ve geçmiş tarih de bunun somut örnekleri ile doludur. Mevcut aşamada bizim açımızdan stratejik önemi olan büyük bir mevzi. Bayan arkadaşlar açısından bu daha fazla geçerli. Çünkü Kuzey'de Botan'ın dışında bayan arkadaşlar sadece Dersim'de varlar. Bu da bizim açımızdan Dersim'in önemini daha da fazlalaştırıyor. Güney'de nicelik olarak fazla olan bayan arkadaşların içinde herkesin Dersim'e gidiş istemi olmasına rağmen, bu fazla mümkün olamıyor. Bundan dolayı giden arkadaşlar, çok şanslı olarak ele alınıyorlar. Ben de böyle bir şansı önerimle değil, dayatmalarımla kazandım. Biliyorum sana ters gelebilir, ama benim asıl istemim Dersim değil, Amanoslar'a gidebilmektir. Hem de Nurhaklar'ın dorukların a çıkmaktır. Amanoslar'a bayan arkadaşlar gidemiyor ve bu gidişle hiçbir zaman da gidemeyecekler. Bayan arkadaşların bir gün Amanoslar'a gidebileceği günü beklemem mümkün olmadığı için ben de Amanoslar'dan sonra gelen ikinci tercihimi devreye koydum. Gideceğim yer Amanoslar olsaydı sevincim daha fazla olacaktı. Nurhakların doruklarına çıkıp derin bir nefes aldıktan, havasını beş dakika da olsa soludukan sonra bunun vereceği sevinci ve coşkuyu kalbimin ne kadar kaldırabileceğini inan ben de bilmiyorum. Örgütümüzün ne bugün ne de gelecekte hiçbir zaman bayan arkadaşları Nurhaklar'a göndereceğini de sanmıyorum. İşte bundan dolayı da ben Dersim'e gidiyorum. Bana hep soruyorlar 'nedir Güneybatı'ya seni bu kadar çeken ve gidip de orada ne yapacaksın? Ne gibi bir planın var?' Beni çekenin ne olduğunu gerçekten ben de bilmiyorum. Çünkü oraları görürsem sevinçten kalbim duracak. Yazdığım garip bir espri de olabilir, ama asıl sevdam Dersim değil, Amanoslardır.

4 Temmuz 2005 kızın cennet."

2003 yılında açığa çıkan ihanetçi işbirlikçi çete eğilim, hareketi tümden dağıtmaya ve tasfiye etmeye dönük bir pratik içerisinde oldu. Oldukça da etkiledi. Hem içte hem de dışta çok tahripkar oldu.

Elimize ulaşan, kulağımıza gelen haberlerde öğrenebildiğimiz kadarıyla bizim büyüdüğümüz toprakları, yani Pazarcık ve çevresini de etkilemiştir. Halbuki bu yörenin 1978 yılında şehidi var. Mehmet Dirlik ile başlayan, Anuşlardan Evsanlara, Sabrilerden Engin Sincerlere ulaşan bir halkadır bu.

Böylesine en gözü pek evlatlarını vermiş bir halkın zayıflıklar yaşaması, kendisini gevşetmesi, mücadeleye aktif destek sunmaması, bizleri çok üzüyor.

Nucan yoldaşın Kuzey'e o kadar gitmek istemesinin temel bir nedeni ve gerekçesi de çevresidir. Yani Pazarcık'tır, Güneybatı'dır. Şehit Erdal, yani Engin Sincer yoldaşın *"militanlar militanlık görevlerini yapmalıdır"* sözü böyle anlarda anlamlı olur. Fedailik, halka bağlılık böyle süreçlerde öne çı-

kar. Yoksa bolluğun, çokluğun rahatın olduğu yerde herkes fedailik taslayabilir.

Zorlu süreçlerde önde yürümek seçkin insanların işidir. Nucan işte böyle seçkin bir insandı. Kuzey'e hem de Seyit Rızaların memleketine yöneliş kutsal bir davranıştır.

Örgüt, aile konumundan dolayı O'nu hep durdurmaya, göndermemeye dönük görüş belirtti. Ancak mektubunda dile getirdiği, *"benim de ülkemin güzelliklerini görme, yaşama ve hissetme gibi bir hakkım olduğuna inanıyorum"* sözleri, O'nun ruhsal duruşunu ifade eder. Ben kendim başta yoldaşı olarak, yine kuzeni, yaşça büyüğü ve sivilde akraba çevrem içerisinde büyük bir mesafeyle en çok sevdiğim insan olan Nucan yoldaşın bu istemini hep destekledim. En son O'na yazdığım mektupta, 'kendini gerçekleştir, kendi içinde uyumu yakala, bu da yapmak istediklerinin pratikleştirilmesinden geçer' ile yanında olduğumu yazdım. Şimdi de bu düşüncelerimi savunuyorum.

Nucan yoldaşın halka olan bağlılık kararı, O'nun belirgin özelliği olan mütevazılığı, coşkusu ve ışıldayan gözlerine renk katan gülümseyişi ve O'nun sarışın saçlarına renk katan güleçliği hep canlı bir Mona Lisa portresi gibi gözlerimde kalacaktır.

Şunu herkes bilsin, bu halkın seçkin evlatları dize getirilemez. Onurlu bir barış olmadan asla teslim alınamazlar. Nucan yoldaşlar gibi, düz bir ovalık alanda üç gün tüm tekniğe karşı çatışırlar, yaralandıktan sonra bombalarını kendilerinde patlatırlar ama asla teslim olmazlar. Bunu artık kuru kafalar anlamalıdır. Beşiri direnişi bu anlamda da yeterince dersler içermektedir. Militanlar, seçkin evlatlar izleyecekleri yolu ve yoldaşlarını biliyorlar, kuru kafalı köhnemiş zihniyetin sahipleri de bunu artık anlamalıdırlar.

Biz yoldaşları ve yakınları olarak Nucan yoldaşın verdiği mesajı aldığımız gibi, O'nun anısına bağlılığın bir gereği olarak, halkımızın hak ettiği özgürlük günlerine kadar mücadelesini sürdüreceğimize dair halkımıza söz veriyor, halkımıza ve ailesine tekrardan baş sağlığı dileklerimizi sunuyoruz.

Mücadele arkadaşları adına
Kasım Engin

Ve Nucan ardında bir Herekol bıraktı

Sonunda gördün rüyanı. Sana benzetilen dağı gördün ve çekip gittin. Daha bir güzelleşmiş, yeniye bürünmüş ve gülümseyerek bekliyordu seni Herekol... Sabahların en güzeli, havanın en tazesiydi seni karşılayacağı gün. Çünkü birbiriniz için ne anlama geldiğinizi en çok kendiniz biliyordunuz. Zaten Herekol yıllarca beklemişti bu karşılaşma gününüzü. Çok evvelden duymuştu seni, anlatmışlardı ve işte buluşma gününüz gelip çatmıştı. En büyük hayallerinden birisi gerçekleşecekti. Tüm yol boyunca heyecanlıydın, bunu gizlemeye gerek duymuyordun. Çünkü Herekol senin için çok şeyi ifade ediyordu. Ve gördün sonunda yerden fışkıran bir su gibi yükselen Herekol'u, yani benzerini.

Yine bir yol üzeri anlatmıştı bana hayalini. Yolcu ben, hasretini anlatan sen. Çünkü hasretlerinin adresine yol alıyordum ve bu, senin için bir fırsattı. "Senden Herekol dağının fotoğrafını istiyorum" demiştin bana. Coğrafyaya olan özlemdir dedim kendi kendime. Herhalde duymuştur O da birçok gerilla gibi dağların güzelliğini ve görmek istemiştir fotoğrafını. Ama sormadan da edemedim neden bu kadar istiyorsun diye Herekol'un fotoğrafını. Geçmişin yüzüne vurduğu bir kıvrım, duraklatan bir iç geçiriş ve parlayan gözlerin yansıması geldi sözlerinden önce. Heyecanlıydı yine, söylenmemiş bir sözü olduğu kesindi, ışıl ışıl gözleri O'nu ele veriyordu.

Metina bölgesinde daha yeni yaprak açan ağaçların altında dört arkadaş oturmuş, birazdan çıkacağımız yolun tartışmasını yapıyorduk. Nucan, İrfan (daha sonra Gabar'da şehit oldu) Cesur ve ben, Botan'ı hiç görmemiştik. Ama konuşmalarımız, Botan hakkında duyduklarımız üzerineydi. Hepimizin bir özlemi ve merakı vardı Botan için. Ben, Cesur ve İrfan arkadaş Botan yolcusuyduk ve geçerken Nucan arkadaşın bulunduğu Metina bölgesinden geçmek zorundaydık. Zorunlu bir misafirlik, ama sıcak bir arkadaşlığın karşılamasıyla bir geçmiş, bir gelecek hesabı tartışması içinde oturmuş, konuşuyorduk.

"Önderlik bana, sen Herekol dağına benziyorsun diyordu. Ben hep Herekol'u merak ettim bu yüzden, görmeyi çok istedim, ama göremedim. Hep neden beni benzettiğini anlamak istedim Önderliğin. Onun için senden oranın fotoğrafını istiyorum" diyordu bana ısrarla. O'nun bu sözlerini duyunca, beni de bir Herekol merakı sarmadı değil. Herekol dağını, oranın güzelliğini, hele de Herekol'dan güneşin doğuşunu seyretmenin ne de güzel olduğunu ben de duymuştum. Ancak bütün dağlardan biri olarak hafızamda yer etmişti. Çünkü bütün dağlar güzeldi.

Henüz yeni bir gerillaydım, Güney Kürdistan'a gidiyorduk. Yanımda tanımadığım bir grup arkadaş. Kısa bir yol molasında iki arkadaşın birbirine anlattığı anılarda ilk duymuştum adını. Herekol ve Piro dağına baktığında, güneşin doğuşu ile kimi zaman da gökyüzünde güneş ile ayın birlikteliğinin güzelliğini anlatıyordu biri. O anlatım aradan yıllar geçmesine rağmen hep canlı bir hayal olarak yaşadı içimde. Ama Nucan'ın söyledikleri, Önderliğin bu dağı böyle benzetmesi daha çok ilgimi çekmişti. Gidip görecektim, bu konuda kararım kesindi, ilk fırsatta Herekol'un zirvesine çıkacaktım. Nucan için de fotoğrafını çekip gönderecektim.

Ayrıldık Metina'dan, Nucan arkadaştan ve orada bulunan gerillalardan. Botan'a doğru yolculuğumuzun ilk adımını Metina ile başlatmıştık. Haftanin, Besta derken, Serkê Mıhemedê Oso tepesinden geçerken bir akşam üstü, Herekol'un güneşle yıkanmış pembemsi yüzüyle karşı karşıya geldik. Kapıyı açıp sevdiğin bir kişiyi görmek gibi, hasretle beklenen mektubun gelmesi gibi, önümüzdeki küçük tepeyi döndük ve karşımıza Herekol bir halı gibi seril-

di. Gözlerimizin çerçevesi onun görüntüsü ile doldu bir anda. Alttan üste yayılmış bir piramit gibi yükselen ve yukarıya doğru daha da hırçın uçurumlara dönüşen, kayaların tanrıçası gibi, bir parça toprağı görünmeyen Herekol, kollarını açmış bir ana gibi bakıyordu bize. Dağ nasıl bir şeydir diye sorsalar, Herekol'u gösterirdim. Her insanın hayalinde bir dağ tasviri vardır, ama eminim ki en çok da Herekol'a benzer düşlerimizdeki dağlar. Öncelikle onun görüntüsüyle çarpıldım, sonra da neden Önderliğin Nucan'ı bu dağa benzettiğine kendimce anlamlar vermeye başladım. "Herekol..." Bu kelime ağızda söylendiğinde bile bir asilik hissi veriyor, dik başlılığı çağrıştırıyor.

Tüm Botan'ı dolaştık, döndük Zap vadisine. Tüm güzelliklerini ve arkadaşlığının sıcaklığını görerek döndük Botan'dan. Çantamda kamera kasetleri, filmler, Cudi'nin eşsiz taşları, Gabar'ın bademleri, Besta'nın çiçekleri, ayakkabımıza sürülen yayla toprağı ve sakladığımız Herekol fotoğrafları ile sınırı aşıyorduk. Geldiğimde, askeri akademide eğitim görüyordu Nucan arkadaş. Eğitimden yorulmuş bedeni ile karşımda görünce, ben Botan'dan dönüşün heyecanı ile sevincimi vermeye çalıştım. Her zaman dağınık gibi duran, ama O'na her zaman bir güzellik katan saçlarının karışmış halini görmek güzel olmuştu. Çünkü bu, hala O'nun değişmediğini ve hareketinden bir şey kaybetmediğini gösteriyordu. Önce Botan'ı sordu, arkadaşları, nasıl geçtiğini yolculuğumuzun ve daha birçok şeyi. Ama sormak istediği ve benim beklediğim soruyu hemen sormadı. Herhalde unutmuş olacağımı ya da önemsemediğimi düşünmüş olsa gerek, en sona bırakmıştı yüreğinde hep bir hayal olan Herekol'u. Ve basit bir şeymiş gibi sordu. O'na fotoğrafları getirdim dediğimde, gözlerindeki ışık birden değişivermişti. Sabırsız bir heyecanla istemişti o gün Herekol fotoğraflarını. Artık gerçekten görmezse de nasıl bir dağ olduğunu görmüş olacaktı. Ve neden Önderliğin O'nu Herekol'e benzettiğini yorumlayacaktı kendisi için. Dağın biçimiyle ve belki de verdiği hisle benzeştirilen kendisinden ne sonuçlar çıkardı bilemem. O, sonuçları kendisine saklamıştı. Ama sevindiği ve her hatırlayışta gurur duyduğu yüzünden belliydi.

Aradan bir yıl geçti. Kendisi kararını vermişti. Kuzey Kürdistan'a, savaşan yoldaşlarının yanına gidecekti. Her fırsatta söylüyordu bunu arkadaşlara ve ne yaparsa yapsın muhakkak gideceğini söylüyordu. Bir bahar günü çiçek gibi açmış yüzünde koca bir gülümsemeyle geldi, O'na Dersim'e gideceği söylenmişti.

Nucan (Cennet Dirlik) İrfan (Xebatkar Rençber)

Aslında söylenmedi, o kendisi kavga ve ısrarıyla Dersim önerisini kabul ettirdi. Zorlanan ayakları, azalan nefesi ve yoldaşlarının korumaya dönük sözleri O'nu kararından vazgeçiremedi. Sürünerek de olsa, O, bu dağları görecekti. O, yıllarca süren özlemini artık hayal olmaktan çıkaracaktı. Gerilla olmak kolay değil, gerilla olup Kuzey Kürdistan dağlarında, Botan'da, Dersim'de, Amed'de olmak hele hiç kolay değil. Nucan, tüm gücünü ve fikrini buna kilitleyen ve hiçbir sınırı kabul etmeyen bir karaktere girmişti.

Yola çıkıyordu. Bir temmuz günü, akşamın gündüzü yutmaya hazırlandığı bir vakitte, HPG Ana Karargahı'nda, Dersim'e gidecek gerilla birliği için tören düzenlenmişti. Grup çantalarını hazırlamış, silahlarını temizlemiş, ayakkabı bağlarını sıkı sıkı bağlamıştı. Çıkıp konuşma yapacaktı tören gücü önünde. Neden Dersim'e gittiğini anlatacaktı Nucan arkadaş. Sözünü veriyordu hayallerine ulaşmanın. *"Tümüyle Önderliğin çizgisinde bir gerilla olmaya çabalayacağım"* diyordu. Alkış ve sloganlarla, güler yüzlü arkadaşlarının yanağından aldığı öpücüklerle uğurlanıyorlardı. Kimse su dökmedi arkalarından, ama herkes kendilerini koruma dileklerini söyledi gidenlere. Hiçbir fotoğrafçının karesinde görülmeyen güler yüzlü çocuklar Dersim'e uğurlanıyordu. Tüm el sıkışmalar, tüm sözler, tüm bakışlar, tüm alkışlar ve tüm iç çekişler onların mutlu gidişi içindi. Gidenler mutluluklarını paylaştılar kalanlarla. Ve gidenler kalanların ayrılığa dair mayhoş sözlerini dinlediler. Gözlerde tümüyle gidişin heyecanı ve artık yolda olmanın güveni vardı. Onlar gidiyorlardı artık. Bu işe nokta konulmuştu. Farklı bir düzenleme, farklı bir plan olamazdı artık. Sıkı sıkıya bir kilitlenme vardı. O ara biri "sen kalıyorsun" dese, cehennem bir bakış gözlerinden insanı vurabilirdi. Nucan ve arkadaşları bir yolun vazgeçilmez yolcularıydı. Yürekleri çok zaman önce çıkmıştı yola. Ve onlar şimdi yüreklerinin ardından gidiyordu.

İlk duraklarını aştılar, sınırı geçtiler, ilk yorucu saatleri geride bıraktılar. Kuzey'in kokusunu içlerine çektiler yaylalarda. Faraşin yaylasının, Katoların ve Besta'nın gerilla yüzlerini gördüler. Kuzey'de olmak nasıl bir duygu, doyasıya tattılar bunu.

Ve Herekol Nucan'ı gördü. Nucan da Herekol'u tanıdı. Bir yol üstü, tıpkı benim ve bütün yoldaşları gibi aynı manzarayı O da gördü. Ve bizim bakışlarımızdan başka, kendi çerçevesiyle görüştü Herekol ile. Beklenen buluşma biraz geç de olsa olmuştu. Ne çok beklemişti bu anı. Eksiksiz bir karşılaşma olmuştu. Herekol kendisini içinde taşıyan benzerini sağ salim korumuştu oraya kadar. Bir sır, bir gizem sona ermişti. Beklenen an gelmişti artık. Hiçbir şairin tasvirinde yoktu bu buluşma. Bir sevgilinin buluşması değildi. Bir ana çocuk buluşması değil. Bir dağın ve dağ yürekli bir kadının buluşmasıydı Herekol ve Nucan'ın buluşması. Yılların yıprattığı bir yüz, muteber bir gülümseme ve içten bir sevinç ile Herekol dağını gördüğünde, Nucan arkadaşı görmek isterdim. Acaba yanındaki arkadaşlara söylemiş midir o an ne hissettiğini ya da bir yere not etmiş midir o anı? Ya o dağın heyecanını kim kaydetmiştir? İki garip sevgilinin karşılaşması gibiydi. Hayatının beklentilerini bir bir yerine getiriyordu Nucan. Dersim eyaletine gidiyordu ve Herekol'u görüyordu. Ya hayat bitmek üzereydi ya da hayat yeni bir sayfa açıyordu O'nun için. Kaç hayali kalmıştı geriye, kaç beklenen an kalmıştı O'nun için bilinmez, ama O hep hayallerinin peşinden koşandı.

Bir ovada son anlarını yaşayan bir kadın neleri düşünmüştür? Kaç tasarı, kaç hayal geçmiştir aklından? Kaç yapmak istediği düşünce yerine gelmiştir? O dakika son sözünü kime söylemişti? Kime ulaşmak istemiş, neyi unutmuştu acaba? Belki bunları hiçbir zaman öğrenemeyeceğim, ama bildiğim bir şey varsa o da istediğine ulaşmasıydı. Herekol dağının halk içindeki adı 'Herekol'a mırada'dır. Yani muratların Herekol'u. O Nucan'ın muradını yerine getirdi. Belki de Önderliğin söylediği buydu. Bekli de muradına erişeceğinin bir ismiydi bu. Herekol murada erdiren dağ olarak bilinir, ama en sonda Herekol dağı da kendi muradına erdi. Herekol Nucan'ı gördü. Ve Nucan giderken ardında bir Herekol bıraktı.

Mücadele arkadaşları

Nucan arkadaşın yazdığı son mektup

Sevgili yoldaşım

Her mektubun ayrı bir duygusu vardır, her mektubun ayrı bir dünyası. Sana yazdığım mektupların duygusu bambaşka. Kusuruma bakma yoldaşım, ama bu mektubumu sana ayrılık duygusu içinde yazacağım. Bu konuda seni bir kez daha üzeceğim için özür diliyorum.

Uzun bir aradan sonra seninle yeniden kavuşmak güzel bir duyguydu. On bir yıl oldu görüşmeyeli. Ve 11 yıldan sonra seninle ülkemin özgür dağlarında kavuşmak benim için oldukça anlamlıydı. Fazla değişmemişsin, buna sevindim. 11 yıl önce bıraktığımız o güzel duyguları tekrar yaşamış gibi oldum. Bu konuda ne kadar sevindiğimi bilemezsin.

Ayrılmadan önce sana geriye birkaç duygulu satır bıraktığım için mutluyum.

Sana daha önceden de yazmayı çok isterdim. Ancak uzun bir süredir yollarda ve hazırlık süreci içerisinde olduğum için yazma olanağını bulamadım. Şu anda bile bu mektubumu acele bir biçimde yazıyorum. Ancak birkaç satır da olsa sana yazma fırsatını bulduğum için sevinçliyim. Bu aynı zamanda son mektubum oluyor Güney'den.

Biliyorum, seninle oturup rahat bir şekilde konuşamadık. Oysa paylaşacağımız birçok konu vardı, söylenmesi gereken birçok söz. Hepsi yarım kaldı. 11 yıl önce de ayrılırken aynı durumu yaşamıştık. Her şey yine çok aceleye gelmişti. Nedense ayrılıklar bize zaman tanımıyor. Oysa o günlerde de anlatılacak, konuşulacak ve söy-

lenmesi gereken birçok şey vardı. Ama dediğim gibi, her şey yarım kaldı. Ve şimdi de birbirimize kavuşmuşken, yine ayrılmak zorunda kaldık. Gerçi birçok konuları mektuplarda paylaşıyorduk. Uzakta da olsak aynı sevinci ve hüznü yaşıyorduk. Mektuplar bir nevi bizim köprümüz oluyordu. En çok da senin tarafından unutulmadığım için seviniyordum. Bilmiyorum, ama unutulmak bazen insana acı veriyor yoldaşım.

'Dağ, yaşamın öğretisidir'

Hatırlıyorum, bana gönderdiğin son mektubunda "dağ yaşamın öğretisidir" diyordun. Evet, dağlar bana birçok şeyi öğretti; yaşamayı, direnmeyi ve mücadele etmeyi. Sevdiğin idealler uğruna hayatını karşılıksız vermeyi. Şüphesiz çok zorlandığım anlar da oldu. Hüzünlendiğim, hatta ağladığım... Hayat bazen acımasız olabiliyor. Ama asla umudumu yetirmedim. Hep bu dava için yaşamayı ve mücadele etmeyi esas aldım. Halkımın özgürlüğü için bu dağlarda savaşmak bana her zaman ayrı bir heyecan vermiştir. Bir gün tekrar kavuştuğumuzda dağda yaşadığım bütün olayları sana uzun uzun anlatacağım. Yaşadığımız zorlukları, geçirdiğimiz o güzel günleri anlatacağım.

Evet sevgili yoldaşım, kavuşurken yine ayrılıyoruz. Ve ayrılıkları dayanılır kılan, hep bir umut ışığı olarak yüreğin derinliklerinde saklı tutulan bir gün mutlaka buluşulacağına duyulan özlemden başka bir şey değil. Yoksa insan ruhu dayanamaz ayrılığa. En katılaşmış yüreklerde dahi bir gün geri dönme, buluşma özlemi olmazsa, yaşayamaz, tüketir kendini. Biliyorum, ayrılıklar basit değil. Acı verir insana. Ama biz ayrılıklara alışmış insanlarız. Yüreğimize işlenmiş bir kere bu duygu. Yaşamımızın acı bir gerçeğine dönüşmüş. Biliyorum, ayrılığımız bu sefer de kolay olmayacak. Bende olduğu gibi, senin içinde de bir hüzün parçası olarak kalacaktır. Ama bununla yaşamak zorundayız. Bunu kabul etmeliyiz yoldaşım.

Birkaç gün sonra bir grup arkadaşla birlikte Kuzey'e geçeceğiz. Yıllardır hep hayal ettiğim topraklara. Uzun bir süredir hep bu günü bekliyordum. Kuzey'e gitmek benim için her zaman bir sevda, bir düş gibi olmuştur. Artık hayallerim gerçekleşiyor. Ve ben şu anda çok heyecanlıyım. İlk önce Dersim'e gideceğiz. Orada belli bir süre kaldıktan sonra kendimi Nurhaklara önereceğim. Biliyorsun, Nurhakların bende çok ayrı bir yeri vardır. Nurhaklar benim yüreğimde gizli bir sevdadır.

Sevgili yoldaşım,

Ayrılma vakti geldi. Mektubumu büyük bir umutla sonuçlandırırken, sana "Bir Yıldız" adlı şiiri güzel ve sonsuz dostluğumuzun bir ifadesi olarak armağan ediyorum.

Bir yıldızdık gökyüzünde
parlamaya çalışan kenar evren
çocuklarıydık.
Kardeşlerim kadar
sevdim seni
Barış kadar
Fırat kadar sevdim
Terk edildik evrenin
her galaksisinde
Parlamaya çalışan
birer yıldızdık
kardeşlerim ve ben
dağıldık evrenin
kimsesizliğine
Biliyordum yine de
biliyordum
kimse gelmeyecekti
kimse olmayacaktı
uzay boşluğuydu
gözlerimizde.
Evren bir varoştur sevgilim
Barış bir boşluktur
gözlerimde.
'Fırat suyu kan akar'
terk eden babam kadar
Fırat suyu kan akar
Yüreğimde sevda gibi
aşk gibi
bir sızı akar.
Şimdi sevdikçe
evrenin sonsuzluğu
dağılır gözlerime
Evrenin sonsuzluğu
gözlerinde.
sevdikçe bir yıldızdım
gökyüzünde.
Kimse tanımayacak
kimse bilmeyecek
ve bu şiir de
yine başkalarının sanılacak
kimse bilmeyecek seni, beni
kimse bilmeyecek.

O rüzgar getirdi seni bana

Sevgili yoldaşım Şehit Nucan'ın (Cennet Dirlik) anısına.

gözümden gizlice bir damla yaş aktı
ağlamadım
biliyordum
bu bir vedaydı...

Yaşamımız bir ayrılığın güncesi... Ve sen benden ayrılırken bu günceyi yazmaya başladım...

Tarihte zifiri bir umut olan Kürdistan'ın derin vadilerinde yolunu yitirmiş sulara yazdım... Saçlarına kırağı düşmüş mor dağlara... Göçmen kuşların konakladığı ovalara... Adını rüzgara yazdım bir de... Esintilerini kaybetmiş fırtınaya...

O rüzgar getirdi seni bana on bir yıldan sonra... ve seni gördüm. Gençliğimin ilkçağının gözleriyle gördüğü, ilk tanışmamızda... O yıllarda da böyle miydi buğday tenli cennet yüzün? Alnının serinliği? Kirpiklerinin karası? Parmak uçlarının yumuşaklığı? Saçların? Ki her dokunuşumda nice yaralar açardı kalbimde, yetim kalan yüreğimde...

Ve gözlerin... Doğa'nın tüm güzelliklerini bir elmas gibi yansıtan... Gözlerin! Ki karanlığında yerini yurdunu yitirirdi bakışlarım... Ve yüreğim nasıl bir heyecanla çarpardı gözlerinin ışığı gözlerime değince... Ben, nasıl çarpardım kendimi çıkmaz düşlere... Denizlerin tuzuna, gözlerindeki yosun kokusuna... Gurbetlerin hüznüne... Hü-

Hüzünlerin sılasına... nasıl çarpardım...

Hatırlıyorum, son defa bedenini haritadan silinmiş bir dağ yamacında oturduk, serin bir temmuz akşamında... Rüzgar vardı, esintisi bambaşka... Başımı omzuna dayardım, ağlardım... Hissederdim yaşamı, heyecanla demlenmiş her nefes alışında... Sana dünyanın bütün şiirlerini okurdum. Senin şiirini okurdum. Gökyüzünün en karanlık gecesinden en aydınlık yıldızını çalardım senin için... O yıldızı kalbinin üzerine koyardım. O yıldızın aydınlığı ile aydınlanırdı senin geçmişin, benim geleceğim... O yıldızın aydınlığı ile sana yaşanmamış sevdalar biçerdim, bana avuçları buz tutmuş karasevdalar... sana sevinçler...

... yine bir ayrılık düştü aramıza...

Adını rüzgara yazdım... Esintilerini kaybetmiş fırtınaya... O rüzgar getirdi seni bana, on bir yıldan sonra... Ve on bir yıldan sonra yine bir ayrılık ateşi düştü aramıza, acımasızca...

Oysa bir sonbahar değildi zaman... yabancı değildik ayrılıklara... Acısını tüm çıplaklığıyla iki defa yaşamıştık... İki defa semahlar tarafından ıraklara uğurlanmıştık... acı çektik, ağladık... karar verdik, yemin ettik... yüreğimize işlenmiş ve gerçeğe dönüşmüş bir paslı yaraydı artık ayrılık...

Zaman akıp geçti, çevreme baktım... doğanın her gelişmesinde seni bir ayin gibi andım... güneş ışınlarında saçlarını, yıldızlarda bakışını, ay ışında suretini aradım... ve düşlerimde, yüreğimin kalbine işleyen o güzel gülüşünü sakladım... ara sıra umudun kanatlarına sarıldım, umutla yaşadım...

Şehadetin düşlerimde doğdu

Ve Ağustos'tu... Zaman uyumadan şehadetin doğdu düşlerime... uyandım... zaman akıp geçti, inanamadım... hayatı tanıyamadım... yüreğinde eksilen her hayat damlası, gözlerimde artık bir gözyaşı... çevreme

baktım... doğanın her gelişmesi ürküttü beni... ıssız topraklar, kurşunlanmış bulutlar ve çıplak ağaçlar... hepsi ürküttü beni, düşlerimi... ardından ıraklara daldım... uzaklarda ağlayan bir kenti gördüm... kutsal bir kitabın yırtılmış sayfalarına benzeyen bir kalabalık, bir halkı izledim... keder verici olaylar gördüm... umutlu melekleriyle zalim şeytanları savaşmaktaydılar... kan gördüm, acıyı duydum ... Senin düşlerin ve bedenin aralarında kalmıştı... kenti izledim yeniden, masalları hayal eden bir çocuk gibi... Uzaklarda senin için yas tutan güzel halkımın acılarımıza ağlamakta olduğunu gördüm... Duygulandım, gururlandım... ve şehadetinin önünde kalbinin üzerine koyduğum yıldızlara bir kez daha boyun eğdim...

Ah, benim geçmişimin hatırasından hatırıma bir daha gelen sevgili yoldaşım... Seni kalbimin hangi kuytusunda saklamalıyım şimdi? Seni hangi vadilerin rüzgarına yazmalıyım? Hangi patikaların izine işlemeliyim? Hangi rüzgarların elvedasına? Biliyorum yoldaşım, şimdi çok uzaklardasın... sana dokunmayacak ama hissedecek kadar... ya destanlara geçmiş meçhul bir ovada ya da umudu haritadan silinmiş bir Kürdistan coğrafyasında... Belki de benden habersiz ortak düşlerimizin eceli olan kara topraklarda... Biliyorum yoldaşım, şimdi benden çok uzaklardasın...

Zaman geçiyor ve ayrılıyoruz seninle... Ülkemde kaç mevsim geçse de, bekleyeceğim seni içimde yaşayan yine "sen"le... Ve unutma sevgili yoldaşım, adını rüzgara yazdım... Esintilerini kaybetmiş fırtınaya... O rüzgar getirdi seni bana, on bir yıldan sonra... Ve on bir yıldan sonra o rüzgarın esintisine kapılacağım, saracağım kendimi sana, sonsuzluğa...

Yerin "Cennet" olsun...

Seni her zaman kalbimin doğusunda yaşatacağım...

Ve seveceğim sonsuza dek...

Ey Cennetim,

Bir sabah uyanır mıyım yeniden,
asırlardır hür kalan bağrında?
İyileşir mi söyle,
Beşiri'de kartalların yağmaladığı
göğsün
avucumda?
Çalınır mı yeniden şarkılarımız
dağlarda?
Işıldar mı yine gümüş kaman
gün ışığında?
Gülümser mi yine anasız çocuklar,
başları okşandığında?
Veya kırmızı bir bilye kazandığında
Sokak arasında oynanan
bir çocuk oyununda?
Söyle ne kadar uzağa varır yolun,
sevdan bende durdukça?
Nereye gidersin ey Cennetim,
atını sürüp uzaklara?
Dönüp gelir misin yine, yeryüzüne çıkıp
sevdamızı yıllardır bir giz olarak
sakladığımız Nurhak dağlarına...
Bu yüzden bekliyorum seni,
Dört mevsimlik bir umutla...
Omzunda mevsim dönen
kahramanın masalında,
zulme başkaldıran savaşçılarda,
Sevdalı genç kızların aşklarında,
Bu yüzden bekliyorum seni hala,
hüzün çalan şarkılarda,
Ve cephe gerisinde yazılmış,
hasret taşıyan bir mektupta...

Rüzgarın kanatları arasında gidişini izledim

Senin sana rağmen bir yüzün var
herkesin ilk aşkına benzeyen
beklemek kadar acı, anlamak kadar zor
nedensiz ölümlerin suskunluğu gibi
yok karşılığı yüzünün

Senin sana rağmen bir yüzün var
herkesin ilk aşkına benzeyen
yakınlaştıkça imkansız uçurumlar
nedensiz hayatların o büyük acısı gibi
yok karşılığı yüzünün

Cezmi ERSÖZ

... Yazı içimdeki duyguları anlatıyor, adresi ayrıldığımız topraktan...

Sana kendimi anlatabilmek isterdim; korkularımı, umutlarımı, hayallerimi, bazı geceler nasıl yıldızsız kaldığımı, zor taşınan hasretler yüklediğimi yüreğime; sel gibi aksa da gözyaşlarımın sürükleyip götüremediği acılara saplandığımı...

Hani, insanın elinin kolunun kalkmadığı günler vardır. Acıyla büründüğü kanlı zamanlar... Kuşlara ıslıkla eşlik etmezsin, türkü söylemez, şiir okumazsın. Başını kaldırmazsın gökyüzüne; ne rüzgarı, ne güneşi hissetmezsin yüzünde... Kalbin, hayatta olduğundan atıyordur; yüreğin, yaşamı hissetmediğinden ölüdür. İşte ölmeyi kabul etmediğimiz ve özgür yaşama sevgiyle tutunduğumuz yerde konaklarım şimdi, sensiz!..

Hani yerinde duramaz ya insan bazen, yaramaz bir çocuktan ödünç alınmış gibidir yüreği... Bütün ağaçlara tırmanmak istersin, bütün nehirlerde yıkanmak... Zamanı önüne katıp koşarsın; biri biterken bir yenisi gelir aklına; dağ türküler, dağ şiirler sıralarsın. Bir türlü durduramazsın patikalardaki kahkahalarını, olur olmaz her şeye gülersin. Bulutlardan basamak yaparsın zirvelerde konaklamak için, yıldızlara nazire yaparsın yaktığın ateşlerle...

İşte öyle, ölümden kaçmak için hayatı kovaladığın yolculuklara çıkarım bazen... Zorlanırım, yetişemem, düşlerimde kalır herşey...

Hani, hayatın birçok sürprizler hazırladığını bilirsin bilmesine de hazırlıksız yakalanırsın her seferinde. Bir ejderha boğazını sıkar, yüreğin titrer iliklerine kadar. Tıpkı, kandillerin söndüğü ve karanlığa alışamamışken gözlerin, yıldırım düşmesi gibi bir yerlere... Aynı anda hem kör, hem sağır olursun bir kaç saniye için... Ya derin bir oh çekersin ortasında, ya ölürsün. İşte, ölüp ölüp dirildiğim anlar olur bazen, geri döndüğüm her seferde... Yarım kalmış sevinçler vardır, atılamamış çığlıklar, kederin dilsiz bı-

raktığı bir dağ gibiyimdir... Fakat yine de ağır gelir yüreğin bana, taşıyamam!..

Hani, yalnızlık ürkütücü gelir çoğu insana, sürekli kalabalığa karışmak ister, hep birileri olmalıdır yanında. Kendi sesini duymaktan korkar. Bilirim, delilik derler; ama kendimle konuşurum her zaman, kavgalarım kansız bitmez. Kazandığım her savaşın ödülü, kendimle çıktığım bir yolculuktur. Kimi zaman bir dağ yamacında şahinlerle paylaşırım düşlerimi, kimi zaman kanadında adresi bilinmeyen bir serüvene bırakırım kendimi, ayaklarım nereye götürecek bilmem... Ve hatırlarken seni, daha derinlerde olduğunu anlarım... Kalabalığa karışırım sessizce, binlerce sesin arasında yine sana uzanırım... Sonsuz bir koşuya katılırım delice, yalnızlığına ortak olurum...

Hani, hüzünlüdür gülümsemeler bazen, yağmura eşlik eden güneş gibidir yüzün... İşte, böyle duygularla doluyumdur ben de... Herkes konuşurken, tek söz etmek gelmez içimden, sessizlikte çözülür dilim, yüreğim uykusundan sıçrar. Acılarla tutuştuğumda ayak direrim ölüme. Mutluyken, inatlaşmam. Kederde soğukkanlıyımdır bazen, sevinçte güleryüzlü...

Evet, insanlar gülsün isterim ben de, sevsin, sevilsin; gözlerinden hırs, yüreklerinden nefret silinsin! Güneşin batışındaki hüznü, doğuşundaki umudu alabildiğine hissetsin. Bahara kucak açmış bir ağacı da solmuş bir çiçeği de fark etsin. Kör gözlerle seyretmesin akıp giden hayatı... Sadece kendi için değil, başkaları için de arayabilsin mutluluğu, düşleri bencil olmasın. Sormaktan, öğrenmekten korkmasın. Yaşamak, sadece kendi hakkı sanmasın. Ancak, istediğinle yaptığın birbirini tutmaz her zaman; her şeye rağmen sevmek ve yaşamak zor gelir. İşte böyle günlerde hep hatırlarım seni, üzülürüm, teselli duygular karanlığa gömülür...

Sevgili yoldaşım,

Yaşamak, en büyük maceramız derler; hayatsa, bizlere verilmiş en büyük hediye... Özgürlük için kavga eden yoldaşlarımızın ömrü yaşama verilmiş en büyük armağandır... Bir yoldaşın gönderdiği mektubu açıp, beğensek de beğenmesek de gülümsememiz gibi, memnun olmama hakkımız yoktur sanki... Doğruydu, yaşamak bir maceraydı, bilmediğim çok şey vardı, aranacak ve bulunacak nice soru, yanıt, umut ama vazgeçilmez, değeri bilinmez bir özgür yaşamı dönüştüremedim, dönüştüremedik hayatımı, hayatımızı... Özgür yaşam bizim için bir düştü, bir mücadele, bir ayrılık gerekçesiydi... Yıllar geçti, kavuşmalar ve ayrılıklar bizi izledi...

Henüz kavuşmuşken, herşey seninle birlikte o kutsal topraklara gitti... Bitmedi, fakat paylaşılmadı istenen zaman...

Adın ve yüreğin gibi Cennet'i yeryüzüne indirdiğim zamanlarda, içimdeki ormanda dolaşırsın mutluca, cehennemden seni her zaman uzak tuttukça... Oysa, ormansa istediğin gizli bir ateştir, yangınla yüzleşmektir... Ağaçların türküsü, çiçeklerin gülümsemesi, ırmakların şiiri içinse gelişin ve alevlerle dağlanmamışsa yüreğin, senin bağrında New-

roz ateşinde her zaman yanmak isterim...

Düşündüğünü söylemek basittir çoğu zaman; bilgi dağarcığında biriktirdiğin, özümsediğin cümleleri sıralayabilirsin kolaylıkla, kanıtlar gösterebilirsin. Aklınla galip çıktığın savaşlar vardır, düşüncelerini çarpıştırdığın insanlar... Kaybetmek, yenilmek demek değildir; yeni ufuklar açmaktır önünde; irdeleyecek başka fikirler, okuyacak yeni kitaplar bulmaktır. Oysa karmaşıktır yüreğinin dili, aklının dilinden bir şey anlamaz. Faydasızdır, "hayır" dediğine direnmek... Sonunda yüreğinin sesi getirir seni bana uzaktan... Yüreğim kaldıramaz!..

Hani, Zap'ta denize nazır bir tepede yürürken, ufku göstermiştin bana. Ulaşılmaz bir beyazlığı vardı, geleceğe bakıyoruz demiştin, umuda... Benimse, uçurumun kenarında kurumuş, küçük bir ağaca takılmıştı gözüm, hiçbir süsü yoktu. Ne çiçeği, ne yaprağı. Yine de o kadar güzeldi ki! Seni dinlemediğimi sanmıştın, oysa kaçırmamıştım hiçbir şeyi. Ne manzarayı, ne sözlerini. Sadece, umuttan önce hüzün yerleşmişti yüreğime... İşte o günkü gibi, olur olmadık yerde hazana döner mevsimim. Yüzüm sararır, gözlerim dolar, fırtınalar kopar içimde, tutunamazsın!..

Evet yoldaşım, insanların konuşacak şeyleri olmalı, haklısın. Ancak, sessizliği de paylaşabilmek isterim sevdiğim yoldaşımla. Eli elimde, gözleri yıldızlardayken, kalbinin atışlarını dinlesin, ay ışığında türküleri olsun söyleyecek. İşte, zamanı durdurduğum, sözcükleri öldürdüğüm anlarım olur benim. Bir dize veya ezgi değilsen, sesini duyuramazsın!..

Behdinan'ın kederli kışı çöker üstüme bazen, hüzünler kuşanırım, boynuma dolanır acılar... Başımın üzerinde kapkara bulutlarla gezinirim, yağmayı bilmem. Tozu dumana katan rüzgarım, dert kaldırır değdiği yerden, ayazım dayanılmazdır, üşürüm... Sonra, "Hoşça kal!"dan önceki, anlamlı ve değerli birkaç cümlenin zamanı gelir: Sen, beni fazla duygusal buldun, elinde sırça bir yürekle uzun bir yolculuğa çıktın... Ben ise rüzgarın kanatları arasında senin gidişini izleyerek, bu şiiri sayıkladım yüreğimden yüreğine...

Uzakta da olsan benden
ben her sabah çiçekler getireceğim sana
her gece düşlerine ortak olacağım,
sevgi damlacıkları damlayacak saçlarına
yağmur olup geleceğim sana,
toprak altında göreceksin...
uzaklardan epey uzaklardan rüzgarlar
getireceğim sana
sevgi kokan, özlemle yoğrulmuş
el değmemiş rüzgarlar...
uzakta da olsan, getireceğim sana
gülümsemen için
toprağını rüzgarlı güllerle serpeceğim...

Özgür yaşamın fedaisi

Yüksek sesle kahkahalar atmak geliyordu her birinin yüreğinde. Mekanın uygun olmayışına lanetler ederek bastırıyorlardı kahkahalarını. Bu istemlerini yalnızca gözlerle aktardılar birbirlerine o an. Sessizlik dilini yalnızca duygu ve düşünceleri bir olanlar anlardı. Ve onlar bu dili biliyordu

Adı, soyadı: **Rıdvan KARAKUŞ**
Kod adı: **Rojhat**
Doğum yeri ve tarihi: **Batman, 1975**
Mücadeleye katılım tarihi: **1997 Dersim**
Şehadet tarihi ve yeri: **25 Ağustos 2005, Beşiri/Batman**

Gökyüzü pırıl pırıl bugün, ovanın üzerinde bir deniz görüntüsündeydi adeta. Ova, göz alabildiğine düz ve yeşil bir sahrayı andırıyordu. Sonu olmayan ve hiç bitmeyen bir yol gibi...

Beşiri ovası sanki sonsuzluğa uzanmak niyetindeydi bugün. Kendi bağrında zıtlar denklemini de taşıyordu. Güzel olduğu kadar ölüm de kokuyordu Beşiri ovası. Özgürlük aşıkları uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra varmışlardı Beşiri ovasına. Beşiri ovasını saran karabulutlardan habersiz, ağustos ayının sıcağında bedenleri yanıyor, boncuk boncuk ter damlaları birikiyordu bedenlerinde. Gölgesinde serinleyecekleri, az da olsa dinlenebilecekleri bir ağaç bile yoktu. Öylece uzandılar yakıcı kamışların içine. Zamanın bir an önce geçmesini, akşam olmasını diliyorlardı. Çünkü karanlık çöktüğünde yol alacaklardı. Fırtına öncesi sessizlikte uzaklardan gelen köpek ulumalarını ve yüreklerdeki derinden gelen vuruşları dinleyerek bekliyorlardı akşamı. Zamanın kendisi gibi sabırsız ve aceleciydiler. Bir an önce ovayı bitirip rahat bir nefes almak ve hayallerini kurdukları Dersim'in dağlarına varmak geçiyordu hepsinin yüreğinde.

Yol boyunca ne kadar da hayal kurmuşlardı Dersim dağlarına dair, o tertemiz dünyalarında. Kimisi ilk defa çıkıyordu bu yolculuğa. Kimisi ise daha önceden kalmıştı oralarda. Havasını solumuşlardı, suyundan içmişlerdi ve nice dağlarında gerilla halayına durmuşlardı. Anıları, gözlerinin önünde şehit düşen yoldaşları, yaşadıkları zor ve güzel günler bir film şeridi gibi canlanıyordu gözlerinin önünde. Yüksek sesle kahkahalar atmak geliyordu her birinin yüreğinde. Mekanın uygun olmayışına lanetler ederek bastırıyorlardı kahkahalarını. Bu istemlerini yalnızca gözlerle aktardılar birbirlerine o an. Birbirleriyle sessiz ve suskun bakışmalarla anlaştılar. Sessizlik dilini yalnızca duygu ve düşünceleri bir olanlar anlardı. Ve onlar bu dili biliyordu. Özgürlük savaşçılarının birbirine anlatacak çok şeyleri vardı. Hepsinin güzel yüreklerinde aynı duygular vardı. O an düşündüklerini ve yaşadıklarını birbirlerine uygun bir yerde, belkide bir ateş başında anlatacaklardı. Birazdan kopacak fırtınadan habersiz, güzel duyguları paylaşıp, birlik-

te gülecek, birlikte deryalara dalacaklardı.

Karabulutlar çökmüştü güzelim ovaya. Beşiri'de ölüm dört nala koşuyordu hiç soluk almadan. Özgürlük savaşçılarının buradan geçeceklerinin haberini almışlardı. Çakal sürüleri önceden pusuya yatmışlardı. İnsan olmanın bütün değerlerine yabancılaşmış, anlamsızlığın karanlık dehlizlerini mekan eylemiş, tek mutluluk kaynakları insanları öldürmek olan bu sürü tayfasının istediği bir tek şey vardı: Düşlerinin peşinden uzun yollara düşen, yorgun bedenlerine rağmen büyük hayaller kuran ve gülümseyen bu özgürlük savaşçılarının üzerine kurşun yağdırmak.

Fırtınanın kopması an meselesiydi. Tarih bir kez daha tüm acılarıyla tekerrür edecekti. Beşiri ovasında daha önce de yaşananların bir benzeri yaşanacaktı. Nice özge canı almamış mıydı? Büyük komutan Mahir, yaşamının en güzel baharında genç Ferhat, Şervan, Piro ve nice seçkin can yoldaş... Bunlar yetmez diyordu Beşiri ovası. Gelecek baharların yaşanılır kılınması için yine kanla sulanmak istiyordu.

Rojhat (Rıdvan Karakuş)

Ölüm şahlanmıştı. Vuruşma anıydı artık. Kaçınılmaz an gelip çatmıştı. Leş kargaları dört bir yandan kan kusuyorlardı tüm vahşilikleriyle özgürlük tutkunlarının üzerine. Öldürücü uygarlığın 'mertliği bozan son icatları'nı almışlardı arkalarına. Teke tek vuruşmaya cesaretleri yetmezdi çünkü. Özgürlük savaşçıları fiziken orada direniş tarihinin yeni bir sayfasını yazarken o gün, düşünceleri ve yürekleri düşmanın pusularının arasından geçerek, çemberleri yararak, kullandığı son tekniği boşa düşererek düşmüştü Dersim'in uzun yoluna. Kendileri Beşiri ovasında çarpışırken, düşlerini, yarına dair hissettiklerini, yapmak istediklerini, yüreklerinde büyüttükleri sevgileri, özlemleri uğurlamışlardı Dersim'e doğru. Ellerini yüreklerinin üzerine koyarak haykırdıkları söz ise savaş meydanında onlarla birlikte çatışıyordu düşmanla kıran kırana. Munzurlar'dan esen rüzgarları yüzlerinde hissetmişlerdi Beşiri ovasında. Düşman onları kuşattığını, yollarına engel olduğunu düşünüyordu belki, ama onlar Dersim ateşinin yüreklerine düştüğü zamanda düşmüşlerdi yollara aslında. Ve oraya ulaşalı çok zaman olmuştu. Şimdi Dersim'in o engin dağlarında hevalleriyle birlikte yol alıyorlardı onlar, düşmanın çaresizliğine bakıp gülerek.

Ağustosun sıcağı yüreklerimizi yakıyordu Beşiri ovasında, gün yorgundu. Beşiri'de canlar gitmişti. Komutan Nucan, Rojhılatlı Xebat, Agir, Ali, Kawa.... Oluk oluk kan akıyordu. Toprağı kirletmeden, incitmeden... Beşiri sarmıştı canları bir ana şefkatiyle. Upuzun uzandılar toprağa şüzlerinde tebessüm, gözlerinde sevinç ışıltılarıyla...

Gururluydular. Ölüme yiğitçe meydan okumuşlardı. Ölüm utangaçtı direnişin karşısında, belki de pişman. Her biri birbirinden yiğit, dünyalar güzeli, hepsi de özgür yaşamın fedaisiydiler. Hepsi de aynı duygularla bir araya gelmişlerdi.

Rojhat arkadaş da yeniden Dersim'in dağlarına yol alıyordu. Dersim'e varmadan Dersim'i

yaşıyordu. Bazen Ali Boğazı'nda bir ateşin başında, bazen de bir çatışmadaydı. Dersim'in her karışında bir anısı saklıydı. Dersim söz konusu olduğunda derin bir of çekerdi tüm zamanlarda. Dersim'in derin özlemiyle yanan bir aşıktı. Bir an önce kavuşmalıydı özlemine, bir daha ayrılmamacasına. Hem yarım kalan hayallerini gerçekleştirmek hem de düşmana olan kin ve nefretini haykırmak için Dersim'e varabilmenin heyecanıyla, tüy hafifliğiyle gidiyordu.

Rojhat heval yaşadığı coşkuyu yoldaşlarına yansıtıyordu. Grubun moral ve güven kaynağıydı. Kendisini yaşamın her alanında katıyor, yaşamda çıkan zorluk ve sorunları moral ile giderme ve başarı elde etme çabasındaydı her zaman. Bu özelliği grupla olan ilişkilerine de yansıyordu. Yaşamda paylaşımcıydı. Grubun ihtiyaçlarını karşılıyor, yol boyunca Dersim'e yeni gideceklere yol hattını, Dersim dağlarını detaylarıyla anlatıyordu. Anlattıkça Dersim'i yeniden yaşıyor, yakınlaştıkça sevinci ve heyecanı davranışlarına yansıyordu.

Rojhat heval, PKK komutanlığının ağır sorumluluğunu derinden hissediyordu. Ne pahasına olursa olsun grubu koruma, Dersim'e sağlam ulaştırma çabasındaydı. Yaşananlar Roma arenalarını aratmayacak cinsteydi. Savaş meydanını bırakmak veya buna teşebbüs etmek, yok olmak, ölmek demekti. Bu da hiçbir PKK militanına yakışacak ve yakıştırılacak bir şey değildi. *"Militan olanlar, militanlığın gereklerini yerine getirmeli"* sözüne sadık kalınmalı. Onlar da militanlığa yakışanı yaptılar. Yiğitçe, mertçe arkalarında hiçbir yaralı yoldaşını bırakmadan şehit düşünceye kadar çarpıştılar. Özgürlük yolunda şehit olmanın verdiği gururla gülümserken, yoldaşlarına olan özlemini içten bir tebessümle *"yoldaşlara selam söyleyin"* diyerek dile getirmişti. Bunca acıyı ve bunca aşkı nasıl da sığdırmıştı yüreğine.

El değmemiş nazlı bir çiçek gibi büyütmüştü özlemlerini. Oysa Beşiri ovasına çöreklenen karabulutlar, uygarlığın virüsleri ve üşü-

şen it, çakal sürüleri kulak zarlarını patlatırcasına ulumaktaydılar.

Evet, Beşiri de yaşananlar bir kabus gibi oturuyor yüreğimize. Beşiri ovası, Memlerin, Zinlere kavuşmasına engel olan bir Beko gibi engel oluyordu aşıkların Dersim dağlarına ulaşmasına. Beşiri, kızıl kanlar içinde kalan yeşil ova ve gökyüzünde pırıl pırıl parıldayan yıldızlarıyla böyle olmasını hiç istememişti. Kirletilmişti. Gökyüzü zehirli ve öldürücü gaz bulutlarıyla kaplanmıştı. Ve yıldızlar bir kez daha masmavi gökyüzü dergahında oluşan kara bulutların arasından hayretle olup bitenleri izlemeye çalışıyorlardı. Karabulutlar gittikçe gökyüzünün berrak maviliğinde seyre dalan yıldızlara doğru yükselmekteydi. Doğa, tarih ve zaman orada olup bitenlerden utanıyorru...

Nucan'ın, Rojhat'ın, Murat'ın, Agir'ın, Xebat'ın, Kawa'nın ve Ali'nin direnişi karşısında.

Mücadele arkadaşları

Gittiler
Geri gelmezler biliyorum
Kum fırtınaları görmeyecekler sahralarda
Çalı diplerinde pusu atmayacak
Vietnamlardan, Kutu deresinden
Geçmeyecek Dersim'den yolları
Dağları, sahraları, ormanları aşalım
Haydi, haydi gelin
Dağlara kavga ekelim
Geri gelmeyecekler biliyorum
Neyleyim kahpeyse devran
Vaktidir geceleri kuşatmanın
Bu dağlar ki hep bizden yana
Çatışmasız, baskınsız gün yaşanmadı
Gidenler gidenlerimiz
Sizi unuttuk mu ki?
Hep andı silahlarımız
Kininiz bizde yiğit
Fırtınalarınızı taşıdık sahralarda
Vietnamlarda, ormanlarınızı
Sevdanız, sevdanız bizde yaşayan
Sessiz, kansız geçti mi ki?
Dizgin tutmuyor yürek
Şafakları tomurcuklanmış yüreklerimiz
Size sevdanızı taşıracak sevdamızdan
Gidenler, gidenlerimiz
Yarım kaldı sevdamız
Yerde tüfeklerimiz dedirtmedik
Alın alın sizlerin olsun
Gelin gelin yeni sevdalılarımız
Gidenler dönüşsüz, yorgun
Şuraya dağları toplayalım
Asma bahçelerinden geçelim Babil'in
Şuraya kar sığınağı düşelim
Meraklanmasın gidenler
Bizim için gidenler
Hepiniz yarını yaratmaya
Haydi, haydi gelin
Dağlara kavga ekelim

(Ş. Mustafa Gezgör'ün şiirinden alınmıştır)

Dersim yolcusu

Şehadetinden sonra fotoğraflara yansıyan karelerde gördük O'nu. Bedeni yorgundu, gözleri uzaklara takılmıştı, ama başı dimdikti ne yapacağının derin huzuruyla

Adı, soyadı: **Abbas EMANİ**
Kod adı: **Xebat CİWANRO**
Doğum yeri ve tarihi: **Kamiran İran, 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999 Kandil**
Şehadet tarihi ve yeri: **25 Ağustos 2005, Beşiri/Batman**

Bir yürek düşünün, her dakikası özgürlük aşkıyla yanıp tutuşan. Bir yürek düşünün, kendi toprağının her karışına sevdalı. Bir yürek düşünün, kendisini halkına adamaya söz vermiş. Bir yürek düşünün, hayallerinde bile bedel ödemekten çekinmeyen...

Kürdistan dağlarının heybetini tanımlarken, akla gelen ilk başta işte bu yüreklerdir. Bu dağların heybetini yarınlara taşımaya söz vermiş bu yürekler anlatmakta bize her nefes alış verişimizde. Kendi heybetleriyle dağların heybetini bütünleyen bu yürekler. Özgürlük sevdasını dağ sevdasıyla buluşturan yürekler...

Bu dağları ulaşılmaz ve anlamlı kılan, yüreği bu dağlara sevdalı yiğit yoldaşlarımızın sevdasıdır. Her karışı, her parçası mücadelenin gerçek sahiplerinin kanlarıyla sulanmış dağlarımız. İşte onların bu mücadelesidir yüreklerde dört parçayı bütünleştiren. Hiç görülmeyen yerleri düşlere taşıyan, görülmeyen, bilinmeyen yerleri bir sevdaya dönüştüren ve o yerlere doğru uzun yolculuklara çıkaran.

Ve hain pusular sararken etrafımızı, o zamanlarda kara bulutlar akın ederken mavi göğün üzerine, yine bu yüreklerin sevdasıdır günümüzü aydınlatan, içimizin güneşi olan. Gülüşleriyle pusulara meydan okuyan ve mavi bir hayatı ilmek ilmek dokuyan. Ve yarınları maviye sarmanın sözünü vermiş yoldaşlarımızın anılarıdır verdiğimiz sözleri daha da büyüten.

Bu sevdalı yüreklerden birisi de Xebat hevaldi. Xebat heval, yaşamı boyunca en büyük sevdayı kana kana yaşamış nice yoldaşlarımızdan biriydi. Sınır tanımayan bir yüreği vardı sol yanında duran ve bu sınırsızlık yaşamının adı olmuştu O'nun.

Kürt özgürlük hareketi Kürdistan'ın diğer parçaları gibi Doğu Kürdistan'ı da büyük halk kitlelerine ulaşmıştı. Xebat arkadaş da Apocu hareket bu süreçte tanışır. Bu hareketin farklılığını, ayrıcalığını ve Kürt toplumu açısından yarattığı kazanımların bilincine varması çok uzun sürmeyecekti.

Tüm dünya bir olup Apocu hareketin önderine saldırması ben insanım diyen herkese bambaşka sorumluluklar yükledi. Hiç kimse sırtını çevirip gitmedi bu sorumluluklardan öte yana. O'nun yüreği de artık yerinde

duramazdı. Bir halkı yoktan var eden bu harekete her Kürt gibi borcunu ödemenin zamanı gelmişti. Büyük özgürlük sevdasını dağlara ulaşmanın inancıyla bilemenin zamanı gelmiş ve karar vermişti. O da bir gerilla olacak ve ülkesinde uygulanan sömüreye, baskıya ve işkenceye karşı baş kaldıracaktı.

Hayat yolculuğu Kamiran'da başlamıştı Xebat arkadaşın. 1999 yılında da yine aynı yerden başka bir hayata doğru yolculuğa çıkacaktı. Bu hayat hikayesi çok daha farklıydı, en önemlisi kendi iradesiyle, yürek gümbürtüsüyle çıktığı bir yolculuktu. Belki de ömrünün en uzun yolcuğu.

Kamiran'dan başlayan bu yolculuk, büyük parça diye tabir edilen ülkesinin en büyük direniş mekanlarına doğru bir yolculukla devam ediyordu. Zaten çocukluğu büyük parçada yaşanan direniş hikayelerinin anlatımıyla süslenmişti. Rüyasında anlatılan her hikayenin meskenlerini arşınlamış ve her hikayenin içinde yaşayan bir kahraman olmuştu.

Özgürlüğe susuyan bir yürekti O'nun yüreği. Özgürlük dağlarına ulaşmış ve artık mücadelenin en yiğit savaşcısı olmaya ant içmişti.

Kamiran'dan başlayan bu yolculuk, büyük parça diye tabir edilen ülkesinin en büyük direniş mekanlarına doğru bir yolculukla devam ediyordu. Zaten çocukluğu büyük parçada yaşanan direniş hikayelerinin anlatımıyla süslenmişti. Rüyasında anlatılan her hikayenin meskenlerini arşınlamış ve her hikayenin içinde yaşayan bir kahraman olmuştu

Dersim yolculuğu da bu susuyan yüreğin sevdasına kavuşma isteminin en büyük kanıtıydı. Ne sınır tanımıştı bu yürek, ne engel. En büyük coşkunun seli içinde yeni bir sınırı aşarken, tüm Kürtlerin ana parça olarak kabul ettiği parçanın topraklarına ayak basacaktı. Yüreği yerinde durmayan asi bir ceylan gibi atarken, bir geçiş noktasında ara vereceklerdi. Nereden bilebilirdi ki, bu geçiş noktasının O'nu sevdasından ayırmanın hain tuzağını hazırladığını.

Evet Beşiri ovası bizi yoldaşlarımızdan ayırırken, hiç mi acımadın bu narin bedenlere... Hiç mi sevdalarının büyüklüğünü görmedin? Hiç mi hissetmedin yüreklerinde yatan Dersim aşkını? Hiç mi görmedin Munzurlara hasret yüreklerini? Bir kez olsun Ali Boğazı'ndan geçmenin tadına ulaşmadan ayırdın onları sevdalarından.

İşte Apoculuk en zor anda yine kendisini göstermişti. Beşiri ovasında kurulan hain tuzağın ihanetine ortak olmayacaktı bu yürekler. Apoculuk direnmek demekti. Sevdaya tutku derecesinde bağlı olmak demekti. Bedel ödemekten çekinmemek demekti. Mazlumlar, Ferhatlar, Zilanlar tarafından yazılmıştı bu hayatın felse-

fesi. Onlar da buna sadık kalacaklardı.

Çünkü Mazlumların, Agitlerin, Zilanların ardıllarıydılar ve onların öncülüğünde tanışmışlardı hayat gerçekliğiyle. Onurun savaşçılarıydı onlar, ser verip sır vermeyenlerin ardıllarıydı onlar. Dökülen her kan damlasında tekrar tekrar kendini yaratan yiğit Kürdistan savaşçılarıydı onlar.

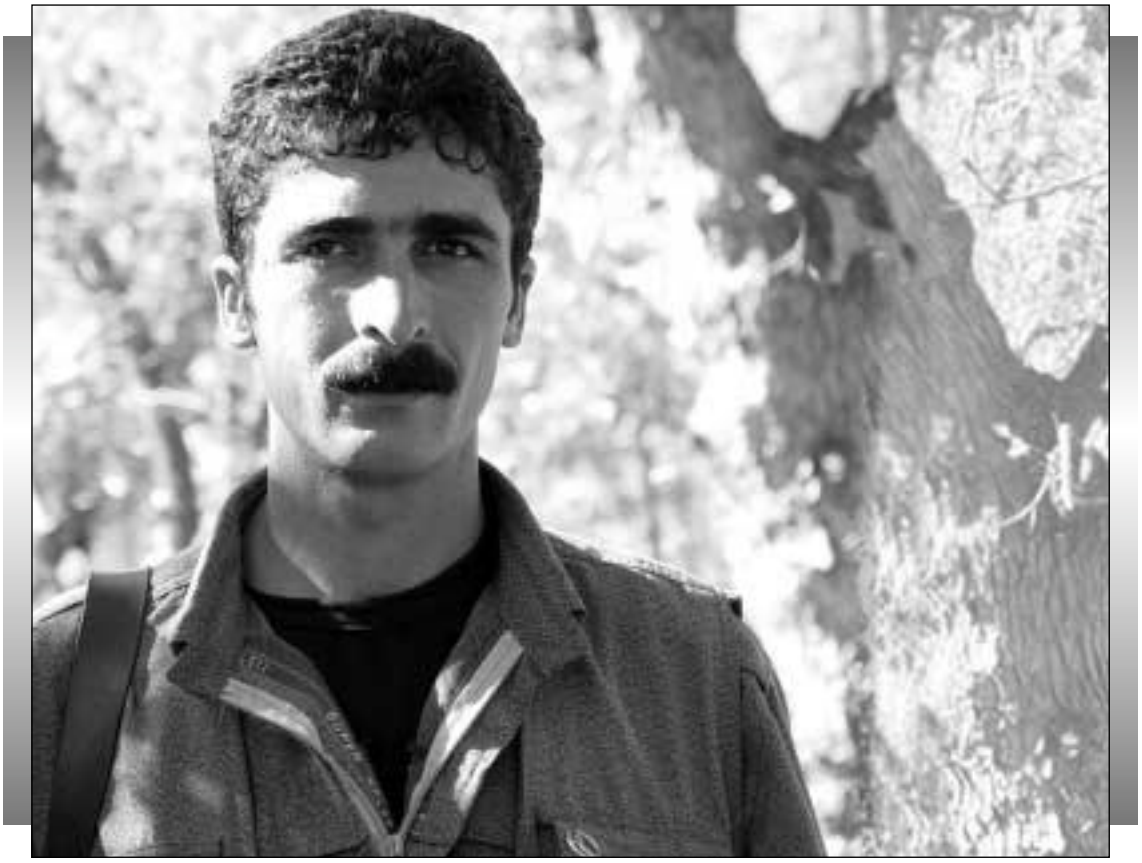
Xebat heval, Beşiri ovasında savaşan tüm yoldaşları gibi son mermisine kadar savaşacaktı. Özleminin yakıcılığını sıktığı her mermide haykırdı.

Xebat arkadaş ser verip sır vermeyenlerdi, ölümü göze alacak kadar yoldaşa bağlı olanlardan. İki gün süren çatışmanın ardında mermileri bitmiş ve düşmanın eline sağ geçmişti. Şehadetinden sonra fotoğraflara yansıyan karelerde gördük O'nu. Bedeni yorgundu, gözleri uzaklara takılmıştı, ama başı dimdikti ne yapacağınını derin huzuruyla.

Düşman ne yaptıysa yoldaşları hakkında en ufak bir bilgi vermemiş. İkinci fotoğraf karesinde beyaz bir renault arabanın önünde yüz üstü uzanıyor. Bilmeyen derin bir uykuda sanır O'nu orada. Ama sır vermediği için tek kurşunla infaz edilerek, arabanın önüne atalır. Yine huzur vardı yüzünde. Ve son fotoğraf karesinde yansıyan ise yine O'nun dikbaşlı duruşu ve düşmanın vahşetiydi. Direnişleri karşısında düşmanın içine girdiği çaresizliğin yol açtığı hınçtı fotoğraf karesinde donan. Akıp giden ise direnişin huzuruydu.

Bugün Xebat heval ve yoldaşlarının şehitler kervanına uğurlamanın acısını yaşasak bile, onların bizlere bıraktığı mirası devralmanın onuruyla dolmaktayız. Xebat heval, yüreğinde büyüttüğü özgür bir vatan aşkıyla girişmişti bu savaşa ve özlemini gerçekleştirme noktasında O'na ve yoldaşlarına olan bağlılığımızı yeniliyoruz.

Anıları mücadelemize önder olacaktır.

Sevinçler karışmıştı gök mavisine
duygular kazılmıştı gece örtüsüne
parlayan yıldızlara
okurdum göklere kazılmış
zafer sözcüğünü
rüzgarlara karışırdı
sevinç dolu çığlıklarımız
dinle bu dağları
nasıl da haykırıyor "heval!" diye
ne kadar da kulağa farklı geliyor
sizden uzaklığın içimdeki
öfke ve intikam duygularını uyandırır
yüreğimden akan gözyaşları
bir derya misali
nasıl anlatılır, yazılır
bu duyguları ben de bilmiyorum
sizden uzaklık
düşmana olan nefretimi büyütüyor
çalındı çocukluğumuz, gençliğimiz
oyunlarımız, hayallerimiz
işte bundandır öfkem
bu düşmana
ama güneş her gün doğacak bizim için
umutlar bizim için
sevgi, yaşam bizim için
bu gece yazmak istedim size
benimle paylaşan bir de yıldızlar var
beni götürmüşlerdi Beşiri ovasına
yine toprak kanla sulanmıştı
kahramanlıklar
canlar sarmıştı bombayı bedenlerine
ateş topu olup patlamışlardı
düşmanın üzerine
ölüm utanmıştı kendinden
adınız özgürlük, adınız yaşam oldu
siz de katılmıştınız ölümsüzlerin arasına
rüzgarlar söyler türkünüzü
ta iliklerime kadar hissederim
güneş yeniden doğacak bizim için
bu nedenle güneşe umut gömdük

Mücadele arkadaşları

Tuzluçayır'ın son devrimcisi

Nice zaman oldu sizden ayrılalı,
sayamadığım kaç bahar
ve ıslak iken
elbiselerimi kurutamadığım
kaç kış?
özlemediğimi sanmayın
ve de hasret kalmadığımı

Adı, soyadı: **Salih Doğan YILDIRIM**
Kod adı: **Cumali**
Doğum yeri ve tarihi: **Ankara 1979**
Mücadeleye katılım tarihi: **2000**
Şehadet tarihi ve yeri: **28 Ağustos 2005, Başkale/Botan**

Devrim, sosyalizm üzerine şiirler yazan, deyişler söyleyen, dilinden Kürdistan sözünü hiç düşürmeyen, o tok sesli PKK'nin ilk şehidi Ali Doğan Yıldırım, adını taşıyan gencin tam 30 yıl sonra bir Ağustos sıcağında Başkale zozanlarında şehit düşeceğini bilir miydi acaba?

Ya da Kara Ömer (Haydar Altun) Haftanin'deki direnişinden tam 14 yıl sonra kendisi gibi kara saçlı kavruk yeğeninin de son mermisine kadar savaştıktan sonra kendi bombası ile hayatına son vereceğini tahmin etmiş miydi?

Evet amcası PKK'nin ilk şehidi Ali Doğan Yıldırım'ın, dayısı PKK'nin atılım döneminin şehidi Haydar Altun'un ardından Salih Doğan Yıldırım da bu kervana katıldı.

Cuma Ali (Salih Doğan Yıldırım) 1979 yılında tüm fertleri ile Kürdistan devrimi içinde yer alan bir aile ortamında doğdu. Daha yürümeye yeni başlarken, anne ve babası 12 Eylül darbesi ardından hapse girdiği için her sokağında, her köşesinde Kemal Pirlerin, Şahin Kılavuzların, Doğan Kılıçkayaların izleri olan Ankara'nın Tuzluçayır mahallesinde nenesi tarafından büyütüldü. Çocukluğu hapisteki akrabaları ve devletin baskılarına tanık olarak, ilk gençliği ise başta dayısı olmak üzere yakın akrabaları ve çevresinden birçok kişinin dağa çıkış ve sonrasında şehadetlerini takip ederek geçti.

20 yaşını doldurmadan 15 Şubat komplosunun ardından kendisi de Avrupa'ya çıkarak PKK'ye katıldı. Avrupa'da kaldığı kısa süre içinde özellikle gençlik dergisi çalışmalarına katılan Cuma Ali, burada kendisini tanıyan herkeste nitelikli kişiliği, mütevazılığı ve emekçiliği ile olumlu izler bıraktı. Kısa bir süre sonra ise Kürdistan dağlarına koştu.

2000 yılından itibaren HPG bünyesinde oluşturulan özel kuvvetlerde yeralan Cuma Ali arkadaş, bir yandan askeri alanda kendisini yetkinleştirirken, diğer yandan da yaşam içindeki kararlı, moralli duruşu ile tüm çevresine örnek oluyordu. Her zaman pratiğin içine gir-

Cumali (Salih Doğan Yıldırım)

mek için kendisini dayatan, geri planda kalmayı asla kabul etmeyen, bu tür yaklaşımlar karşısında isyan eden Cuma Ali, bir süre Gever (Yüksekova) taraflarında faaliyet yürüttükten sonra, Behdinan'a geçer. Son olarak Botan'a geçen Cuma Ali arkadaş, Ağustos ayının sonlarında Başkale kırsalında şehit düştü.

Cuma Ali arkadaşın kısa, ama onurlu yaşam çizgisi, kişiliği hep o izlerini takip ettiği devrimcilerin anısına bağlılığın somut ifadesi oldu. Dayısı Haydar Altun (Kara Ömer) da 1991 yılının mart ayının son günlerinde Türk ordusunun o zamana kadar ki en kapsamlı sınırötesi operasyonunda elinde BKC'si ile son mermisine kadar çatıştıktan sonra yaralı olarak ele geçirilip şehit edilmişti. Cuma Ali yoldaş da, dayısı gibi son mermisine kadar çatıştı. Mermisi bitip kurtulamayacağını anlayınca da bombasını kendisinde patlattı.

Cuma Ali yoldaş, yine amcası, PKK'nin ilk şehidi Ali Doğan Yıldırım gibi anlama ve olayları çözme gücü yüksek biriydi. Aynı şekilde doğru bildiği yolda O'nu durduracak hiç bir gücü tanımayacak kadar da kararlıydı. Bunu yaşamı ile olduğu gibi ölümüyle de kanıtladı.

Soğuk Hollanda kentlerinde gençlik dergisini matbaaya yetiştirmek için koştuğu gibi, Xınere'nın kar kalkmayan derin vadilerinde de sürekli koşuşturan o utangaç gülümsemeli çocuk, öyle bir nokta koydu ki, sadece kendi yaşamını değil, tüm tartışmaları sonlandırdı

Bir amca, bir dayı, bir genç.... Ve arkada bıraktıkları onlarcası... İşte Kürtlerde aile devrimi denen şey bu olmalı. Kimisini Fransa'larda okutan, kimisini ise dağlara yollayan aile. Kimisinde çocuklarına, kardeşlerine ihanete kapı açan, kimisinde direnişin yolunu gösteren aileler.

Belki hepimizi şaşırtan bir tablo bu. Ama sekseninde tamamladığı ahir ömründe evlat acısını, polis işkencesini, hapsi bile tatmış olan Hatice Ana'yı şaşırtmaz. En küçük oğlu yaralı esir düştüğü zaman, aklına ilk gelen ne kadar direndi sorusunun cevabının 'ölümüne kadar' olduğunu anlayınca hapishaneye baklavalar götüren Hatice Ana çok önceden Cuma Ali için dememiş miydi?

'O ilk kendinde bombayı patlatacak olan fedailer var ya! Onlara katılmış bizim Cuma Ali'

Mücadele arkadaşları

O düş gerçek olana dek sussam...

Ankara'nın sisli, soğuk akşamları gibi hüzünle anıyorum seni. Hiç tanımıyorum seni. Demek ki sisli akşamların puslu sokaklarında yürüyüp tarihi aradığımız hüznü kendinde saklı o şehrin yaratamadığı ortaklığı, dağlar yaratmış.

En olmadık zamanda, hüzünlerin fırtınalarının ayazıyla, bizi kendimize yabancılaştıran rüzgarların estiği, geleceğimizi umutsuzlukla karartmak isteyenlerin, herkesin bencilliğine sarılıp unutmak kolaymış gibi unutmaya çalıştığı, herkesin içindeki 'ben' denen canavarın doymak bilmez açlığı ile umut adına ne varsa yutmak istediği bir zamana rastladı şehadetin. O denli yabancıydık ki, öfkelerimiz bizi o denli bencilleştirmişti ki, bu kavganın koynunda nice yiğitler sakladığını unutacak kadar gafildik belki de.

En olmaz denen yerde, geceyi yırtan şafak gibi bedeninde patlattığı bombalarla içimizde ne kadar uğultu varsa, ne kadar haykırış, ne kadar sızlanma varsa hepsini bedenini paramparça eden o bomba ile paramparça ettin. Bu kavganın yüzünü ihanetle gölgelemek isteyenlerin 'oldu olacak' dedikleri hesaplarını bir kalemde bozuverdin. Umutsuzluk denen o yaratığın sinsi gölgesini silip attın yaşamımızdan. Hepimize söyleyecek bir sözün vardı senin. Şimdi kendi çocukluğunun çok uzağında, ıssız bir coğrafyanın gözyaşı olan bedenin konuşuyor bizimle. Bir ağıt oluyor, Dersim'den sürgün edilmiş bir yaşamın gözlerden uzak, sessiz, onurlu direnişinin marşı oluyor. Baharı müjdeleyen tomurcuk bir dal oluyor. Uslanmayan bir aşık gibi sevdanın, kavganın, direncin peşine düşen bir bilgenin serüveni oluyor. Ve biz kendimize dönüyoruz. Yüreklerimizde en derinlere attığımız bağlılıklar, umutlar, inançlar hepsi su yüzüne çıkıyor. Utanıyoruz bunca bencil oluşumuzdan, ruhlarımıza umutsuzluğun dikenlerini ekenlere kulak verişimizden.

Yüzüne baktığımız ayna; beklenmedik bir anda direnişinle aydınlanan gelecek oluyor. İçimizdeki bencillikleri, öfkeleri bir asit gibi yakıyor, yaralarımızı sarıyor narin bir dokunuşla ve gelecek düşlerimizin alnında bir kızıl gül olup açıyor şehadetin. Sessiz, ama onurlu ve belki de anlamı çok sonradan anlaşılacak tarihi bir eylemin sahibi oluyorsun. Ve bir devri sen kapatıyorsun yoldaş.

Devrimcilik senin için bir aile geleneği mi, yaşanmamış bir çocukluğun üzerine and içilmiş intikamı mı bilemiyoruz. Ama tek bildiğimiz herkese söyleyecek bir söz bırakıyorsun sessiz, ama onurlu

gidişinle. Ailenin başı dik ve düşman karşısında bizim de başımız dik. Bu kavga yiğitler doğuran bir ana ve biz acımızı anamızın göğsüne yaslanıp çektikçe huzur buluyoruz.

Seni tanımadım. Hikayeni dinlemeden önce direnişin bunları öğretti bana. Ankara'nın soğuk, sisli sabahlarına inat güneşli gülüşünle, ufak tefek boyunla resim karesinden bile taşan coşkunla Doğan arkadaşla birlikte çektiğin resime baktıkça beni içine çekti hikayen. Öğrenmeliyim dedim. Dersim'in kan kokan dereleri gibi acılı bir aile ile karşılaştım sonrasında. Ama acılarını gelecek düşü ile teselli eden, ağlamayı düşman karşısında bir zayıflık olarak belleyen, yüreğini bükülmez bir bilek gibi kavgaya sunan bir aile ile. Her biri kendi adına üzerine düşeni yapmıştı. Ve hiçbiri bir diğerinin anısına sığınarak değil, kendi payına düşeni yaşayarak, kendi destanını yazmaya yeminli insanlardı.

Sen PKK'nin ilk şehidi olan amcanın ve bedenini düşman karşısında bir silaha dönüştüren dayın Kara Ömer'in anısını hep korudun. Ama bunlarla yetinmedin. Varsa bir zaafın -ki sanmıyorum- bu anıların ardında gizlemedin. Bu kavgada senin de payına düşen mertlikti.

Devir değişti, çağ değişti çokları cafcaflı sözlerinin, kendilerine bırakılan kutsal anıların altında bir böcek kadar küçüldüler, ama sen kendi payına düşeni yaşadın. Arkadaşların ailende çok şehit olmasından dolayı seni yanlarında tutma istemlerine mütevazıca karşılık verip kendi hikayeni yazmak istedin. Özel kuvvetlere gitmekti istemin. Özel kuvvetlere gittikten sonra da sabotaj eğitim aldı. Bir süre Zagros'ta faaliyet yürüttükten sonra da Botan sahasına geçtin. Aslında bir görev için Kelareş alanına gitmen gerekiyordu. Ama Başkale ve Hakkari zozanlarında kaldın Botan pratiğin boyunca.

Ve işte ölümün kurduğu pusudaydın. Ölümle hesaplaşma zamanı gelmişti. Genç ömrüne göre çok erkendi bu yüzleşme. Ama yaşadıklarına göre sen ölüme kafa tutacak kadar büyümüştün, yaşla değil, hayatın bize

Cumali (Salih Doğan Yıldırım) Dengtav (Devrim Solduk)

sundukları ile büyümüyor muyuz? Kısa ömürlerimize nice yitirme, nice acı, nice umut sığdırmıyor muyuz? Sen daha iki yaşında iken, annenin sıcaklığını bile doyasıya içine çekmemişken zindan bir duvar örmemiş miydi anne ve babanla aranıza? Ya sen, her görüş gününü bir bayram sevincinde geçirip, ninenin sana anlattığı kavga hikayeleri ile büyümemiş miydin? Ve sen ayrılıklara annenin kokusunu bile tanımadan alışmamış mıydın? Ve sen düşmanın amansız takibinde büyümemiş miydin? Görüş günlerinde aklının ermediği bu ayrılığı sana yaşatanlardan intikam almak için söz vermemiş miydin? Öyleyse erken değildi bu yüzleşme. Hayat çok erken çıkarmıştı karşına ayrılıkları, acıları. Ama sen yine güneşli gülüşlerini vermedin kimselere. Hep bir ışık yayıldı gülüşlerinden.

Yaşamadığın çocukluğun bir tek sen gülünce ele verirdi kendini. Bunun dışında düşman karşısında keskin bakışlı bir şahin, yoldaş karşısında küçükten aldığı devrimci ahlakın olgunluğunu sergileyen bir militan olurdun. Yine de ben gülüşünden güneş taşan o çocuğu sevdim en çok.

Teşekkür etmek devrimci literatürde yok biliyorum. Ama en olmadık zamanda savrulmuşluğumuza bir tokat gibi çarpan şehadetinle bize, neler öğrettiğini bir bilsen... Sana olan borcumuzu nasıl ifade edeceğimizi bilemediğimizi bir bilsen... Yitirdiğimiz umutsuzluğu patlattığın bombalarla yüreğimize değen gencecik yüreğinde bulduk desem. Ve desem ki yoldaş, sen bizim için bir dönemi kapatan bir dönemi açan mağrur devrimciydin. Ve sözlerimin yetmediği zamanlarda sussam. Ta ki o büyük düş gelene ya da sonsuzlukta buluşacağımız o hesaplaşmadan ben de yüzümün akıyla çıkana kadar sussam...

Mücadele arkadaşları adına
Zilan Diyar

Tuzluçayır'ın yiğit evladı

Bir anne, iki torun, mücadele içinde şekillenen bir aile, şimdi koynunda büyüttüğü iki yiğit delikanlıyı yitirmiş ve onların acısını yaşayan yaşlı ve direngen Tuzluçayır...

Aradan kocaman otuz bir yıl geçti. Daha sonra kendilerine Apocular denilecek bir grup gencin devrimi, sosyalizmi ve bir halkın geleceğini tartıştıkları Tuzluçayır'da yeni hayatlar filizleniyordu. Tartışmaların geçtiği sokakta yeni doğan çocuklar şimdi Apocuların mirasını sürdürüyor.

1975-79 yıllarında doğan ve Apoculukla yaşıt olan iki devrimci için şimdi Tuzluçayır gözyaşı döküyor. O devrim abidesi semti, mahalleyi şimdi bir yas havası bürümüş; Tuzluçayır ağlıyor. Tuzluçayır evlatlarına, Doğan ile Cumali'sine ağlıyor.

1975'te, sonradan kendilerine Apocu adı verilecek bir grup Türk ve Kürt gencinin Ankara'dan uzak, Ankaralı olamayan, Ankara'ya muhalif semti Tuzluçayır'da toplanıp, mücadele için Bölge'ye dönüş kararı aldıkları tarih.

1975, yaşananlara yetişmek için acelesi olan Sinan Altun'un doğduğu yıl.

1978, PKK'nin kurulduğu, onlarca yıla yayılacak silahlı bir mücadelenin başladığı yıl. Hemen sonrasında 1979 yılında Salih Doğan Yıldırım'ın dünyaya gözlerini açtığı tarih. Onların kaderleri böyle birleşti. Aynı tarihlerde doğdular, büyüdüler, birleştiler...

Cumali (S.Doğan Yıldırım) Doğan (Sinan Altun)

Kendileri ile yaşıt ve aynı mekanlarda şekillenen örgütün fikirlerini benimsediler, içinde yer alarak, geleceklerini onun geleceğinde aradılar. Sonra onun tarihine kendi isimlerini yazdırdılar. Apocular ülkelerinin özgürlüğü, halklarının kurtuluşu için kendi topraklarının yolunu tutarlarken Sinan onların ayak izlerini, devrim sözlerini bıraktığı Tuzluçayır sokaklarında büyümeye çalışıyordu. Ve tarih devrim sözlerinin, sosyalizm inadının, Kürtlerin kurtuluş tutkularının terk edildiği Tuzluçayır sokaklarında Sinan ile Salih'in arkadaşlığına tanıklık etti.

Sinan ve Salih nineleri Hatice Altun'un kucağında büyüdüler. Tuzluçayır, onların ideallerinin büyümesine ev sahipliği yaptı. Tuzluçayır'ın her yerine anıları sindi. Nedendir bilinmez, ama onlar kuzen olmanın ötesinde öylesine bir bağ ile büyüdüler ki, tarih ve Tuzluçayır, örnek arkadaşlığa onların şahsında tanıklık etti. Gün geldi önce Tuzluçayır'dan sonra birbirilerinden ayrıldılar. Onların yaşamına bir Hatice ana, bir de Tuzluçayır şekil verdi. Onlar da Hatice ananın kucağında, Tuzluçayır'ın Ankaralı olmayan sokaklarında büyüttüler ideallerini.

Yıllar sonra Salih Doğan Yıldırım, arkadaşının büyüdüğü mekanı arkasında bırakarak, ideallerinin peşinde dağ yolunu tuttu. 2000 yılında önce Avrupa'ya oradan Kandil'e giderek, HPG saflarına katıldı. Özel kuvvetlerde yer alarak savaşmaya başladı. Arkasında bıraktığı yoldaşı, kuzeni ve arkadaşı Sinan Altun, bulunduğu yerden sendikal mücadele yürütmeye çalışarak, Tüm Bel-Sen'de görev aldı. Sinan buradaki mücadeleyi yeterli bulmayınca ve yoldaşı Salih'in özlemine dayanamayınca o da dağların yollarını tuttu. Böylece Ankara'nın Tuzluçayır'ında başlayan ortak yaşam dağ başlarında HPG saflarında devam etti.

Farklı alanlarda çalıştıkları için çok fazla bir arada olma şansları olmadı. Ancak her fırsatta birbirlerine ulaştılar, birbirlerinin ideallerini birlikte büyüttüler. Dağlarda artık onların birer yeni, kendilerinin seçtikleri isimleri vardı. Salih Doğan Yıldırım (Cumali), Sinan Altun (Doğan) ismini almıştı.

Cumali Van civarlarında sekiz ay önce çıkan bir çatışmada hayatını kaybederek, yine Doğan'ı yalnız bırakmıştı. Cumali'nin şehadeti üzerine Doğan arkadaşı, yoldaşı ve kuzeni ailesine bir mektup gönderdi. Doğan yüreğini sarıp gönderdiği mektupta arkadaşlıklarını *"O'nun bendeki duyguları tüm aile fertlerinden daha derin*

ve anlamlıydı. Hissediyor ve biliyordum ki benim O'ndaki yerim de çok farklı değildi" sözleri ile pekiştiriyor ve şöyle devam ediyordu: *"Bu bende o kadar derindi ki O'nunla aynı ortamda olmak, O'nunla omuz omuza vermek, O'nun soluduğu havayı solumak istemi beni buralara aldı getirdi. Bundan hiçbir zaman pişman olmadım ve olmayacağım da. Nerede olursam olayım, hep O'nu düşüneceğim. Sivildeyken O'nun bana, benim O'na bağlılığım dağların yüce değerleriyle daha da güzelleşti.*

Her zaman Salih'in yanından gelenlerden haberlerini almaya çalışıyordum. En son 20 gün kadar öncesinde O'nun timinden gelen arkadaştan telefonunu almak istedim. Aynı alanda çok uzak olmayan bir arkadaşının telefonunu verdi. Üç sefer ulaşmak istememe rağmen yer değiştirdiğinden dolayı ulaşamamıştım. Son kez de olsa sesini duymak yetmeyecekti belki, ama sizinle görüşme istemine vesile olabilecektim. Bunu bile yapamamanın acizliği, sorumsuzluğu hep boynuma asılı olacaktır. Unutmayın ki O her zaman yanımda, yanınızda ve içimizdedir."

Bütün yoldaşlığına, adanmışlığına rağmen, daha fazla adanamamanın acısını böyle özetliyordu Doğan, Cumali'den sonra. Ve Salih Doğan Yıldırım doğup büyüdüğü Tuzluçayır sokaklarında anıldı, ismi O'nun büyüdüğü sokaklarda yankılandı.

Sekiz ay sonra 17 Nisan 2006 tarihinde İran ordusu tarafından Hacı Ümran kasabasına yapılan saldırı sonrasında Sinan Altun (Doğan) Kürdistan dağlarının bağrında sonsuzluğa ulaştı. Bu kez Tuzluçayır Doğan'a ağladı. Tuzluçayır şimdi her iki evladına ağlıyor.

Her iki torununun şehadetinden habersiz Hatice ana ise özgürlük arayışçısı olacak torunları büyütmeye çalışıyor. Tuzluçayır ve Hatice ana. Salih Doğan Yıldırım ve Sinan Altun. Hiçbir şey bu kadar birbirine yakışamaz. O yüzdendir ki şimdi, diplomasi trafiğinden, bürokratik ilişkilerden, soğuk ve

resmi binalardan uzak, Ankaralı olmamış, Ankaralı olmaya direnmiş Tuzluçayır, içine uzandığı vadiden aşağıya boyun eğmiş, evlatlarının yasını tutuyor.

Onların tek ortak yönleri, PKK'li olmaları, kuzen ve iyi arkadaş olmaları, aynı yerde büyümeleri, yoldaş olup peşi sıra dağ yolunu tutmaları, Tuzluçayır'da devrimciliği tanımaları değildi. Onlar aynı zamanda şehitler vermiş, devrime öncülük etmiş bir aile geleneğinin de birer ferdiydi.

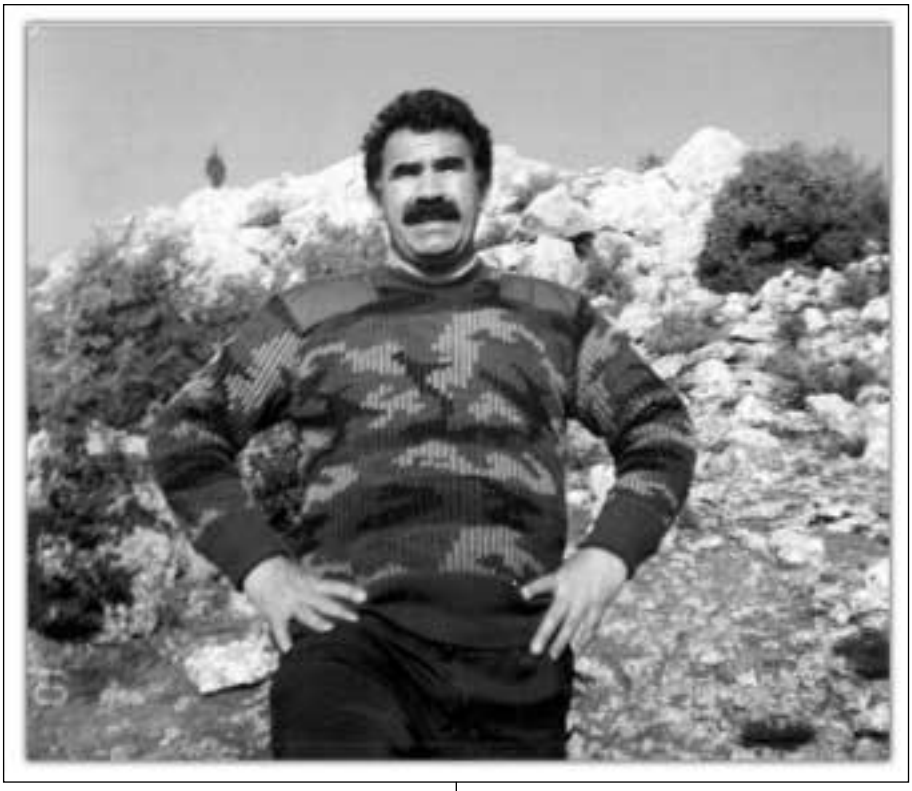
Cumali aynı zamanda amcası PKK'nin ilk şehidi Ali Doğan Yıldırım'ın mirasına sahip çıkmıştı. Dayısı ve Doğan'ın amcası Kara Ömer (Haydar Altun)'in mirasını büyütmüştü. Ve Onlar Kara Ömer ile Ali Doğan Yıldırım'ın peşi sıra kendi ülkelerinin simalarına nakşettiler adlarını. Kim çizdi onların kaderini? Kaderlerini kim çizdi bilinmez, ama kendi tarihlerini ve kendi hikayelerini kendileri yazdılar.

Onlar yarını yaratmaya çalışan nice şehitlerimizin ardılı olarak yarını yaratmaya çalıştılar. Yaşamları gibi şehadetleri de yolumuzu aydınlatacak ışık olacaktır.

Mücadele arkadaşları

Eylül ayı şehitleri

"Parti tarihine anlam vermek gerekiyor. Parti tarihinin en çarpıcı anlatımı şehitler dizisi anlatımı biçiminde olmalıdır. Kendi yaşamımdan ve kendi pratiğimden yola çıkarak ve yön vermemden iyi biliyorum ki, ben şehitleri esas aldım. Tek tek ele alıp bugüne kadar getirebilirim. Partinin direniş çizgisi nasıl bir şehitler çizgisidir? Partinin savaş çizgisi nasıl bir şehit, intikam çizgisidir? Partinin düzelme, kendini özeleştiriye tabi tutma çizgisidir. Bunu çok çarpıcı bir biçimde, iç içe, oldukça organik bağlantılı olarak gösterebilirim. Hele parti önderliğimiz günümüzdeki kitleselliğini ve onbinlerce katılımını yaparken özgür olmak kadar, özgür olmayan, sığ ve yüzeysel, çok tortu düzeyde katılımları da yaşamış iken, şehitler çizgisinde büyük ısrar, gerçek partiyi ortaya çıkarmıştır. Büyük ısrar ve bu konudaki tavizsiz davranmak, tüm gelişmeleri ve bundan sonrasının sağlam götürülmesinin özüdür"

Önder Apo

Yarının adını sen koyduk

Yollar uzundu. Ve o gece, ömrümüzün en uzun yollarından birinin daha büyük bölümünü yürümüşken, tam da ulaşmamız gereken yerin rüzgarını yüzümüzde hissetmeye başlamışken, yüreklerimizin gülüşünü ve gecenin sessizliğini bölen bir merminin çığlığıyla içimizin hayatı durdu

Adı, soyadı: **Tarık ZENGERALP**
Kod adı: **Xalıs**
Doğum yeri ve tarihi: **Çınar Amed, 1976**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999 Amed**
Şehadet tarihi ve yeri: **1 Eylül 2005, kaza sonucu/Amanos**

Zordur yağmurlar ülkesi çocuğu olmak. Yağmurlar altında sevdayı ararken ıslanmak, ter döküp, emek verip yaşlanmamak. Gözümüzün nuru saydığımız bu topraklara bekçi olup bin yılların emeğini, onurunu ve namusunu korumak. Ve umutları yüklenip yollara düşmek dört mevsim...

Yollar uzundu. Sanki yollar hayatın en zor sınama alanıydı. Ve o gece, ömrümüzün en uzun yollarından birinin daha büyük bölümünü yürümüşken, tam da ulaşmamız gereken yerin rüzgarını yüzümüzde hissetmeye başlamışken, tam da yeni alanımızı, bundan sonraki meskenimizi üzerimize sinen günlerin yorgunluğuna rağmen keşfetmeye çalışırken, yarının yepyeni bir gün olacağını ve yarına neleri sığdıracağımızı hayal ederken, tam da hayatın bu sınavını da biz kazandık derken, yüreklerimizin gülüşünü ve gecenin sessizliğini bölen bir merminin çığlığıyla içimizin hayatı durdu.

Uzun yolculuğun ve yarınların umudunun adını sen koyduk sessizce o an. Söze gerek olmayan anlar vardır ya, işte böyle bir andı o an.

Xalıs...

Kıran kırana geçirdiği birkaç senelik legal faaliyetlerden sonra, Önderliğin esaretinin gerçekleşmesiyle, şimdiye kadar mücadele yürüttüğü alanda kalamayacağının bilinciyle 1999 yılında Amed eyaletinde gerilla saflarına katılır. Katılımında belli bir ideolojik temele sahip olan Xalıs heval, kısa sürede yeni tanıştığı gerilla yaşamına adapte olur. Hatta katıldıktan birkaç ay sonra, 'heval sen kaç yıldır parti içerisindesin' diyen arkadaşlarla da karşılaşmıştı. Yaşamdaki olgunluğu, saygılı, ölçülü yaklaşımlarıyla örnek bir militandı.

Gerilla taktiklerini ve tarzını çabuk kavrayan Xalıs heval, geri çekilme sürecinde örgütün kararı ile eyalette kalır. Eyalette kalan arkadaşlar sayı olarak azdı, bu da kalan kadrolara daha çok sorumluluk, yaratıcılık ve fedakarlık yüklüyordu. Şimdi herkes kendini birkaç katına katlayıp çalışmaları yürütmek zorundaydı. Koşullar her zamankinden daha da zordu. İşte

bu zorlu süreçte eyalette kalan arkadaşlar arasında en yaratıcı, inisiyatifli ve gözde arkadaşlardan birisi de Xalıs hevaldi.

Sade bir kişiliği vardı, yaşadıkları, hissettiklerini gözlerine konardı. Ve o en zor koşullarda gözlerindeki umut da ikiye katlanmıştı.

Görev ve sorumluluklar eğitim görmesine imkan vermemişti. Yaşam O'nun en temel eğitim sahası olmuştu birçok arkadaşı gibi. Amed'te geçirdiği bu yıllarda birçok badireyi atlatmış, birçok şey öğrenmiş ve öğretmişti. Hayatın her anı yeni şeyler öğretiyordu, O da hayatın en iyi öğrencilerinden birisiydi.

Güney'de eğitim gören güçler eyalete gelmiş, kalan güçler de eğitim görmek amacıyla Güney'e geçecekti. Hiç parti eğitimi görmemiş olan Xalıs heval da gidecek olan grubun içindeydi.

Uzun ve pusularla, çatışmalarla bölünen bir yolun sonunda, 2001 yılı sonbaharında Güney sahasına ulaşırlar. Vedalaştığı arkadaşlara tekrar merhaba demenin sevincindedir.

Güçlü eğitim devrelerinden geçer ve derin bir yoğunlaşmayı yaşar. Süreç içerisinde tüm barış çağrılarına rağmen düşmanın halkına ve Önderliğine karşı yürüttüğü imha ve tecrit politikalarına karşı büyük bir haykırışı ve cevap olmayı amaçlayarak özel kuvvetlere katılmak için rapor geliştirir.

Katıldığı özel kuvvetler temel eğitim devresinde üstün başarısından ve devreye katılım coşkusundan dolayı devre birincisi seçilir. Burada özel çalışmalar için görevlendirilir.

Halk ve hareket olarak içinden geçtiğimiz sürecin yakıcılığını görüyordu, Güney'de alması gereken her şeyi almış, şimdi bunları pratikleştirmenin, karşılığını vermenin zamanı gelmişti. Bunun için de gerilla yaşamına ilk merhaba dediği, emek harcadığı, ilk öğretmeni olan, ülkemizin kalbi Amedimizin dağlarına tekrar dönmek için öneri geliştirir. Örgüt O'nun nitelik ve yeteneklerini gözden geçirdikten sonra, düzenlemesini Amanos eyaletine yapar.

Büyük pratik ve eylem hayali kuran Xalıs heval, düzenlemesinin Amanos'a yapılmasını tereddütsüz kabul edip, büyük görevlerin üstesinden gelme hayali ve coşkusuyla Amanos grubuna katılarak, hazırlıklarını yapar. Her şeyin eskisinden daha rahat ve daha gü-

zel olacağına dair inancı tamdır. Şimdi eğitim görmüş, çevresindeki olay ve olguları daha iyi görüp kavrayabilen sessiz, ama ne zaman, nerede, ne yapacağını bilen yırtıcı bir şahindir.

Uzun bir yol vardı önlerinde. Hepsi heyecanlıydı, mutluydu, gözleri ışıl ışıldı. Onlardan öncekiler ve daha sonra gidecek bütün gruplar gibi 'serkeftin' 'görüşmek üzere' dilekleriyle uğurlandılar.

Tüm yol boyunca verdikleri molalarda tek konu yarınlardı, gidecekleri alana dair umutlarıydı, yapmaları gereken çalışmalardı. Zorluklara gülümseyerek yürüyorlardı.

Yeni bir alanda pratiğe katılacak olmanın coşku ve moraliyle Amanos sınırına nasıl ulaştıklarının farkına bile varmamıştı Xalıs heval. Geçmiş pratiklerinde de öylesi heyecanları birçok kez yaşadığı için, yanındaki tecrübesiz arkadaşlara moral veriyordu.

Büyük bir dikkatle sınırı geçmişlerdi. Şimdi yeni alanlarının topraklarındaydılar. Onları ilk karşılayan rüzgar olmuştu. Yüzlerini okşayıp hoşgeldiniz diyen ilk o olmuştu. Rüzgar biraz serindi.

Alana ayak basmanın sevinciyle adımlarını hızlandırırken, silah emniyetinin açıldığını fark etmeyen arkadaşının silah tetiğinin bir ağacın dalına takılmasıyla bir merminin çığlığı yardı gecenin sessizliğini. İşte o an, hayatın durduğu andı. İşte o an yola adını verdiğimiz, adını umutlarımıza kazıdığımız andı hevalim.

En çok böyle kazalar yaralar bizi, en çok böyle kazalarla parçalanırız, kanarız, kendimize isyan ederiz. En çok böylesi kazalar sızlatır vicdanlarımızı.

Şimdi sen umutla yoluna düştüğümüz ve nihayetinde ulaştığımız bu yeni alanımızın yarınına sığdırmaya çalışacağımız hayallerimizi gerçekleştirirken yanımızda olmayacak mısın hevalim?

Kim bilir, o an kafanda hangi eylem planlarını geçiriyordun ve hangi güzel hatıralarına dokunuyordu tebessüm ederek... O gece, o merminin çığlığıyla durmasaydı hayatımız kim bilir daha ne kadar ter damlası dökecektin, daha ne kadar emek sarf edecek ve anlattığın anılarınla yüzümüzü güldürecektin, sade kişiliğinle güç verecektin bize.

Gecenin karanlığı nefesimizi daraltıyor, hani çekip alabilsek gökyüzünün gri perdesini ve yolumuzun geri kalan bölümünde yine birlikte yürüseydik mavi göğün altında.

Şimdi senin o çok sevdiğin şarkıları mırıldanıyoruz sensizliğin burukluğuyla. Ve yarınlarımızın adını sen, sana verdiğimiz söz koyuyoruz.

Seni ve şehitler kervanını tüm onur ve gururumuzla selamlıyoruz. Mücadele arkadaşların olarak bizler, mücadele yaşamın boyunca sergilediğin olgunluğu, yeteneği ve yaratıcılığı esas alacağımıza dair söz veriyor, senin şahsında tüm şehitlerin anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

Mücadele arkadaşları

Gövden yıkıldı
gövdemin üstüne
ağlıyorsam,
sana değil bilesin
kupkuru bir taş gibiyim
kuru otların gövdesinde
haykırsam ne fayda
susuyorum bak
upuzun bir çöldür susmak
evet, bunda bir bilgelik var
susmak susamak gibidir
suya
işte hareket burada başlar
öğrendiklerim yanmayı öğretiyor.
suyla arınmak, ateşle korunmak gerekir
aşka bağ kurup benliğimi
sonra haykırmak gerekir seni
Xalis heval

dağların ruhuna uygun yüklü
umudun ağırlığıyla
tutkuyla
inatla, hırsla
sarıldıkça amaca
haykırışların zaferine yetişir
gövden duruyor gövdemin üstünde
gayrı yol almak gerek
bir solukluk durmayı hak görmeden
tüm ömrü yola adamak gerekir
ağlıyorsam sana değil
bilesin
bulutlar da ağlar yer yer
ekilene akıtmaktır
ağlayışları

Şiir yürekli yoldaşım

Neden
en çok eylülde yorgun düşer
içimizdeki isyan ve en çok
eylülde isyan ederiz.
Eylül gitmelerin bir başka adı
oluyor sanki. Ardında derin
bir hüzün bırakan gitmeler

Adı, soyadı: **Ayhan SEVEN**
Kod adı: **Kurtuluş (Felat)**
Doğum yeri ve tarihi: **Gever 1984**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999**
Şehadet tarihi ve yeri: **4 Eylül 2005, Harçik yolu/Dersim**

Yeni bir eylül gelip kapıya dayandı yine. Ama yüreği buruk, sensiz bir eylül... Tüm sarı hüzünleri kuşanmış bir eylül...

Daha böyle kaç eylül gelecek ve her defasında olduğu gibi yine yüreklerimizin en ince çeperine vuracak. Daha böyle kaç eylül özlediklerimizi daha çok özleyerek, anılarını yürüdüğümüz patikalarda toplayarak üslenme noktalarını hazırlamaya gideceğiz. Daha kaç eylül 'görüşürüz' dileğimizin gerçekleşme gününü bekleyip, bunun umuduna sarılacağız. Ve kaç dileğimiz eylülle birlikte vurulacak biz gerçekleşmelerini beklerken...

Sanki bütün yollar eylüle açılıyor ve bu yoldan gidenler geri dönmüyor. Hani bütün yolların bir de dönüşleri vardı, madem vardı, neden beklediklerimiz gelmiyor, neden hüzün gelip oturuyor yüreklerimizin en orta yerine. Neden durmadan özlemlerin yağmurlarıyla ıslanıyoruz ve içimizdeki yangını söndüremiyor yağmurlar. Neden kendi içimizde bu kadar tipiye tutuluyoruz. Neden tüm eylüllerde yarımlarla bölünüyoruz, paramparça oluyor evrenimiz. Neden en çok eylülde yorgun düşer içimizdeki isyan ve en çok eylülde isyan ederiz. Neden tüm zamanlar en çok eylülde kapanır kendi içine.

Eylül gitmelerin bir başka adı oluyor sanki. Ardında derin bir hüzün bırakan gitmeler.

En çok eylülde düşlerimizin üzerine yağmur yağar.

Tüm mevsimlerde topladığımız sorular cevaplarını eylülde arıyor. Ve biz o cevabı bir türlü bulamıyoruz. Kaç mevsim gelip geçti gözlerimizde, kaç zifiri karanlık gecede günün ağarmasını bekledik, kaç yıldızsız gecede yürüdük, kaç mevsimsiz kara turulduk, kaç mevsimin güneşinde kavrulduk, kaç mevsim yağmurlarda ıslandık bilmiyorum, tek bildiğim şey bütün bu mevsimlerin eylülün acısını dindirmeye yetmediği.

Şimdi eylül sen oluyorsun, şimdi eylül senin hayallerin, umutların oluyor.

Şimdi eylül derin bir yalnızlık oluyor.

Şimdi eylül gülüşlerin oluyor.

Hem hangi ölçülebilir zamanda unutulabilir ki şiir yü-

Kurtuluş (Ayhan Seven)

rekli, bahar gülüşlü çocuğu eylülün. Sarı hüzünler yerine ellerinde kır çiçekleriyle mevsimlere farklı anlamlar yükleyen O değil miydi? Eylüle gerçek güzelliği katan bu bahar gülüşlü çocuğun kavgası değil miydi? Hazan mevsiminin bütün hüznüne inat güneş gibi doğan bu şen çocuğun gülüşü değil miydi? Eylül üşüyor yokluğunda. Sığınaklar arıyor bahar gülüşünde kendine.

İşte yine bir sonbahar geldi. Gündüzleri yine sıcak, ama güneş batıya doğru ilerledikçe serinleyen hava, bir mevsimin değişmek üzere olduğunu habercisi. Gece geç saatlerde çiy düşüyor yine. Yürürken çiyden ayaklarımız ıslanıyor. Hatırlıyorum da sen de hiç sevmezdin çiy düşmüş otların üzerinde yürümeyi, ayaklarımızı ıslattığı yetmiyormuş gibi bir de kayganlaşırdı otlar. Bu da ekstra enerji demekti bizim için. *"Suya girip yürüseydik daha rahat ederdik"* derdin gülümseyerek. Ve şimdi o birlikte yürüdüğümüz yollarda sensiz yürürken yine sesini duyuyorum, yere sert sert basardın ya, şimdi o bastığın yerlerin izlerini arıyorum. Ne çok iz bırakanlar vardı bu patikalarda, ne çok beklediğimizin ve bir daha geri dönmeyeceklerin izi.

Bugün yapmamız gereken birçok iş vardı. Sabah içtimasının hemen ardından bir koşuşturmanın içine girdik. Daha bu durum uzun süre devam eder. Bilirsin bu mevsimde işler ikiye katlanır ve sabır edecek zaman lüksümüz olmaz. Sonra yapsak da olurlu işler değil bunlar. Zamanında yapılıp bitirilmesi gereken çalışmalar. Birlikte birçok anımızın olduğu noktadayız şimdi. Buraya uzun bir süreden beri yeni geliyorduk. Sabah gittiğim görevden akşam üzeri döndüm. Soluğu senin o sevdiğin ve özenle düzelttiğin kayalığın dibinde aldım. Aradan geçen bunca zaman ellerinin izini silememişti. Üzerini geçen mevsimlerin yaprakları örtmüştü, bir de rüzgarlarda kırılan birkaç dal parçası vardı. Temizledim, işte ilk yaptığın günkü gibi duruyor şimdi. Sırtımı kayalığa dayayıp kıyısına oturdum düzelttiğin yerin. Uzun yol yürüyüşlerinin yorgunluğunu burada atardın. Ben de şimdi seni yazarak, sana yazarak, birlikte yaşadığımız o günleri tekrar tekrar yaşarak yorgunluğumu unutuyorum. İnsanın yüreğindeki acıyı dindirebilecek bir zaman dilimi var mıdır sence?

Bütün düşlerimizde hala sen, sizler varsınız. En çok da yarınları düşünürken gelip kuruluyorsunuz düşüncelerimizin en baş köşesine.

Ve işte yine eylül üşüyor, sonra şiirlerin sarıyor tüm mevsimleri. Tüm mevsimler şiir olu-

Ve şimdi o birlikte yürüdüğümüz yollarda sensiz yürürken yine sesini duyuyorum, yere sert sert basardın ya, şimdi o bastığın yerlerin izlerini arıyorum. Ne çok iz bırakanlar vardı bu patikalarda, ne çok beklediğimizin ve bir daha geri dönmeyeceklerin izi

Kurtuluş (Ayhan Seven)

yor yoldaşlarının yüreğinde. Okuduğumuz her şiirde bir parça sen gülümsüyorsun bize. Harçik'te bıraktığın son sözcüklerinle sen de eşlik ediyorsun sonra bize.

Duygularının selinde, yoldaş sıcaklığında, insan sevginde yüreklerimizi ısıtıyoruz. Tüm sözcükler dilimizin ucunda sen oluyorsun. Kavganın kutsallığında yıkıyoruz ruhlarımızı. Yıkadıkça sana daha fazla yakınlaşıyoruz. Bize tarih karşısına, halk karşısına, Önderlik karşısına başı dik çıkmanın emrini veriyorsun.

Bizler de seni daha güçlü duymak için yüreğimizi ve beynimizi kavgana kilitledik. Yarım bıraktıkların, eylülün hüznü, halkımın acıları bizlere, seni kavganla anlamamızı emrediyor.

Sensiz gelen eylüllerin acısını da ancak böyle dindirebiliriz. Tarih ve halk karşısına da ancak kavganı büyüterek başı dik çıkabiliriz. Bunun kararlılığı ile söz veriyoruz.

Mücadele arkadaşları

Şehidin anısından ısrar etmek, gerekeni yapmak daha sonraki bütün şehadetleri bağladığı gibi, yaşayanları da kesin yaşam çizgisi haline getirdi. Ve bu da eşittir savaş çizgisi. Halk savaşı çizgisine kadar da taşırıldı. Şehitlere böyle bağlanmasını bilmeyenler kesinlikle saygısız oldukları gibi, asla saygılı, değer gösterilmesi gereken kişilikler haline de gelmezler. Şehide, şehidine hakkı vermeyenler, onların anısını esas alıp yaşamını düzenlemeyenler parti gerçeğimizin de sağlıklı bir militanı haline gelmezler

Önder Apo

İŞTE GİDİYORUM
"YALNIZIM"

Şafak sökerken
cansız ve bedensiz dünyamda
yalnızlığım yalnızlıktır
güneşle yüzleşen
renkli dünyanın tatlı suyunda
iki yudumdur
yaşam...
keşke yüreğim
konuşsa kendi diliyle
yalnızım be acımın kalemi
kusura bakma
yaşama umut veren ışıklar
puslu havada görünmez oldu.
ama ne yapayım
hep seninle dertleşiyorum
bazen o kadar derin gider ki
yürek yarası
içinden çıkılmaz olur
pas tutmuş, unutulmuş
eski günlerin, eskimiş anıların
özlem ve hasretini çeker oldum.
beni ayakta tutan yine sizsiniz
evet yoldaşlar
yine bir İlkay parçasıyla gidiyorum
yalnız ve kör topal
korkuyorum bir türlü soramıyorum
nereye be yoldaş
almışım yoldaşların dertli kavalını

Sesini eylülün rüzgarına bırakan hevalim

"Hayatımızı nasıl yaşacağımıza kendimiz karar veririz" demiştin yine bir ateş başı sohbetinde. Hemen sonrasında da bir dal alıp ateşi karıştırdıktan sonra, "biz de karar verdiğimiz, istediğimiz yaşamı yaşıyoruz, işte hepsi bu" diye sürdürmüştün. Evet, aslında yaşanan, çocukluk hayallerimizin gerçekleşmesiydi

Adı, soyadı: **Ziver DEMİRBAĞ**
Kod adı: **Zınar Arşan**
Doğum yeri ve tarihi: **Nusaybin 1982**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999 Amed**
Şehadet tarihi ve yeri: **4 Eylül 2005, Harçik yolu/Dersim**

Özgürlük mücadelemizde binlerce yoldaşımız nice fedakarlıklar, kahramanlıklar sergileyerek şehitlik mertebesine ulaştı. Kimisi bir yol yürüyüşünü bölen pusularda, kimisi gün boyu süren kuşatmalarda, kimisi bire karşı bin çatışmalarında, kimisi bombardımanda, kimisi düşmanın hiçbir savaş kuralını tanımadığı kimyasal silahlarla.

Tarihler 4 Eylül 2005'i gösterdiğinde Harçik asfaltı üzerinde iki yiğit genç yürek daha yüce mertebeye erişti. Son sözcüklerini Harçik suyuna, eylülün rüzgarına bıraktılar. Seslerini ateşlere astılar. Ondandır şimdi ne zaman bir gerilla ateşi yaksak önce sen bağdaş kuruyorsun başına.

"Hayatımızı nasıl yaşacağımıza kendimiz karar veririz" demiştin yine bir ateş başı sohbetinde. Hemen sonrasında da bir dal alıp ateşi karışırdıktan sonra, *"biz de karar verdiğimiz, istediğimiz yaşamı yaşıyoruz, işte hepsi bu"* diye sürdürmüştün. Evet, aslında yaşanan çocukluk hayallerimizin gerçekleşmesiydi. İnsan hayalleri için düşmeli yollara, hiçbir şey yapmadan hayallerin gerçekleşmesini beklemek yerine, gerçekleşmesi için uğraşmak, çabalamak, emek sarf etmek gerekiyordu. Ölmek ise bir gölge gibi izleyip hayallerimize en uzak olan şeydi. Hiç kaçmadık ondan, hoş karşıladık onu da. Hayallerini gerçekleştirmek isterken, yarınlara sevdası için ölmek... İşte bu, O'nun hayatının da özetiydi aslında ve belki hepimizin.

Zınar heval, iyi halli yurtsever bir ailenin çocuğu olarak 1982 yılında Nusaybin'de dünyaya geldi. 1999 yılında Amed'de gerilla saflarına katılmadan önceki yaşamı için *"yaşanmamış bir yaşam"* diyordu. Yaşanmamıştı, çünkü kendisinin olmayan bir yaşamdı, istediği gibi değil, istendiği gibi yaşamak zorundaydı. O da kendini bildi bileli buna hep öfkeliydi. *"Hayatımızı nasıl yaşayacağımıza kendimiz karar vermeliyiz."* İşte bu, arayışlarının temel noktasıydı.

Liseye kadar okumuştu. Genç yaşına rağmen birçok şeyin kabul edilir olmadığını fark edecek kadar da büyümüştü.

Nusaybin bir serhildanlar şehriydi. Üzerlerine kurşunlar sıkılmıştı serhildanlarda. Panzerler genç, kadın, çocuk yaşlı demeden bedenlerini ezmişti. Yüzlercesi kontrgerillalarca katledilmişti. Aylarca süren işkencelerden geçmişlerdi. Özgürlük hayallerinden dolayı hep öldürüldüklerini görmüşlerdi, ama hiçbir zaman da vazgeçmemişlerdi. Zinar heval de bu serhildanların içinde büyümüştü. Hiç çocuk masallarının anlatıldığını duymamıştı, bir tek özgürlüğün hikayesi ve bedellerinden söz eden hayatlarının en gerçek öykülerini anlatırdı büyükler. Çocuklar bu öyküleri dinleyerek, bire bir bunları yaşayarak büyürlerdi orada. Bu hikayeler onların kendi hikayesiydi. Ve bu hikayeler yarınlarının belirleyeniydi.

Zinar heval de serhildan şehri Nusaybin'in gerçekliğiyle devlet memurluğu arasında her gün biraz daha sıkışıyordu. Önceleri bu iki gerçeği dengeleyerek birlikte götürmeyi düşünmüştü; biraz Kürtlük duygularını yaşayarak sistemin sıradan bir üyesi olmayacaktı. Biraz da düzenin gereklerine göre resmiyetine uyacaktı. Bir süre bunları her ne kadar böyle götürmeye çalıştıysa da, yapamayacağını anlaması için uzun bir zamanın geçmesine gerek kalmamıştı. Hep dinlediği, yaşadığı hikayeler baskın geliyordu hayatını belirlemede.

Yurtseverdi, Kürt'tü, bunun için her şeyi yapmaya amadeydi, ama bu O'na yetmiyordu. Beklemek, sadece hazır olmak hangi hayalin gerçekleştiricisi olmuştu bugüne kadar. Ne böyle bir şeyi görmüş, ne de yaşamıştı. Serhildanların içinde büyüyüp, ne yapması gerektiğini bilip böyle ortada yürümek... Tüm zamanlarında kafasındaki bu sorulara cevap bulmaya çalışıyordu. Aslında cevap bütün yalınlığıyla yüreğindeydi. Bunu biliyor, hissediyordu. İçindeki yoğunluk O'nu yorgun düşürüyordu.

Yeni bir günün sabahına gözlerini açtığında kafasının durulduğunu, her şeyin netleştiğini gördü. Durulmuş bir deniz gibiydi şimdi. İçindeki yoğunluk, kararlaşmaya dönüşmüştü. Hiç zaman kaybetmeden yüzünü Amed dağlarına çevirip yola düştü. Kafasında en ufak bir tereddüt, soru işareti yoktu. Sanki yıllardır bugünü bekliyormuş gibiydi. Ne istediğini bilmenin ve hayallerini gerçekleştirmenin derin huzurundaydı yüreği. O ikircikli, karmaşık durumdan çıkıp kararlaşmaya vardığında büyük bir öfke ve enerji de açığa çıkmıştı içinde.

Bu öfke ve kararlaşmanın temel nedenlerinden birisi de 15 Şubat komplosuydu. 15 Şubat komplosunun derin acısını ne yapması gerektiğinin öncüsü olmuştu.

Zınar (Ziver Demirbağ)

Zınar (Ziver Demirbağ)

Hiç zaman kaybetmeden gerekli ilişkileri sağlayıp Amed'de gerillaya katıldı. Ne yapması gerektiğini bildiği için gerilla yaşamına adapte olmakta hiç zorlanmadı. Sanki tüm ömrünü zaten dağlarda geçirmişti. Bu hayatın yabancısı değildi, bizzat yaşayanı, kendisiydi. Bu da O'na büyük bir moral veriyordu. Coşkun ırmaklar gibiydi yüreği. Bu çoşkuyla tecrübesizliklerini gideriyor, yaşama katılıyordu. Gençti, dinamikti, canlıydı, hayallerinin peşinden koşuyordu.

Savaş ortamı insana her şeyi çok daha kısa bir zamanda öğretiyordu. Çok yoğun operasyonların içinden geçti, gün boyu çatışmalara katıldı, çok zorlu pusular aştı. Bütün bunlar tecrübe olarak işleniyordu defterine.

Geri çekilme kararıyla birlikte geri çekilme gruplarında yer aldı. Yol uzundu. Onları birçok badirenin beklediğini biliyordu. Ama gitmeliydiler, bugüne kadar birçok badireyi atlattıkları gibi onları da atlatacaklardı. Dinlenmeden, ama sabırla bir aydan fazla yürüdüler. Bilmedikleri arazilerde yoğun operasyonlarla karşılaştılar, çatıştılar, ama geçip Güney'e gelmeyi başarmışlardı.

Zınar heval Kandil'de bir süre eğitim gördükten sonra, Gare'ye geçti. Burada da hem pratik çalışmalara katıldı, hem de yoğun ideolojik ve askeri eğitimlerden geçti. Gördüğü eğitimler, edindiği bilinç Kuzey'e gitme istemini daha da artırıyordu. Yüreği yine zaptedilemez bir fırtınaya tutulmuştu. Savaş örsünde dövülerek şekillenen ve çelikleşen yüreklerin bu sahalarda daha aktif olduğunu duymuş ve yaşamıştı.

"Artık Kuzey'e gitmek" gerek diyordu. Nihayet 2003 yılının bir yaz gününde geldiği yolun dönüşündeydi. Bu kez Amed'e değil, daha kuzeye, Dersim'e gidecekti. En çok gitmek istediği yerdi Dersim.

Ve hüznün, hasretin, sarı yaprakların, yağmurların dağlara merhaba dediği bir sonbahar günü Dersim'e ulaşmıştı. Bu yıl kar da erken yağmıştı. Bu zamansız kar onları epey yormuştu. Dersim'in isyan kokan yüksek dağlarının karla kaplı zirvelerini görmesi tüm yorgunluklara değmişti. Nereden nereye gelmişti. İçi o tanıdık huzurla dolmuştu yine.

Zınar (Ziver Demirbağ)

Dersim'e geldikten kısa bir süre sonra tim komutanı olmuştu. Bu süreçte grubundan birisi firar eder. Bu firanın yaşanmasında hatası olmasa da, çok derin bir sorgulamanın, yoğunlaşmanın içine girmişti. Herkes O'nun hatası olmadığını biliyordu, ama O, sorumluluk bilinciyle kendine yöneliyordu. O, derin bir sorgulayıcıydı hem kendine karşı hem de çevresine karşı.

Zınar heval küçük büyük demeden bütün çalışmalara istekli ve moralle yaklaşırdı. Yaşamda olduğu gibi eylemlerde de en öndeydi. Her şeye hesapsızca katılırdı. Sıcak yoldaşlığı ve paylaşımlarıyla kaldığı her yerde arkadaşların sevgisini kazanmıştı. Katılmadığı eylemler olsa bile yapılan her eylemden kendisi yapmış gibi moral alır, her şehadetle derin bir sessizliğe gömülür, parçalanırdı. Çok duyarlı ve bütüncül bir ruh yapısı vardı O'nun.

Bir ömre bedel zamanlar geçirmiştik birlikte Dersim'de. Biz bir grup arkadaş 2005 yazının son günlerinde Dersim'den ayrılmak üzere yola çıktık. Zınar heval Munzur suyuna kadar öncülük yaptı bize. Munzur suyunun yanında vedalaşırken, *"bir gün mutlaka görüşürüz"* demişti. Biz yolumuza devam ettik, O da geri döndü. Randevu yerimiz belliydi, Munzur suyunun yanı, vedalaştığımız yerde buluşacaktık.

Birkaç gün sonra daha biz yoldayken cihazdan verilen tekmillerden duyduk şehit düştüğünü.

'Görüşürüz' Zınar
hep görüşeceğiz.
Kürdistan'ın herhangi
bir toprak parçasında,
gerçekleşen her eylemde,
her kavuşmada,
her ayrılmada
her gün doğuşunda ve gün batımında
namlulara mermi sürülürken,
gecenin zifiri karanlığında.
'görüşürüz' bize kalan duygularla
gözlerimiz her yumulduğunda Harçik'te

Mücadele arkadaşları

Suyun dalgalarından geriye ağız dolusu kahkahaların kaldı

Şehit komutasını anlayabilmeli ve gerekini yerine getirmeliyiz. Özellikle şehidin yaşam anlayışını kesin temsil edebilmeliyiz

Önder Apo

Adı, soyadı: **Bahri TEKİN**
Kod adı: **Zınar**
Doğum yeri ve tarihi: **Başkale Van, 1984**
Mücadeleye katılım tarihi: **4 Ağustos 2004, Botan**
Şehadet tarihi ve yeri: **7 Eylül 2005, Zap suyu/Behdinan**

Bir çığlığıyım şimdi. Avazım çıktığı kadar haykırmak istiyorum. Çığlığım içimin uçurumundan düşüyor. Bir ömrün hikayesinin en güzel çağı suyla anlatılmaya başlanıyor. Nasıl anlatılır ki suyun hikayesi. Nasıl anlatılabilir ki bunun derin acısı. Hayat veren su, en derin acılarımızın sebebi oluyor. Hani diyorum çekip alabilsem nehirleri yerlerinden, savurabilsem hiç bilmediğim yerlere, yağmur olup düşse suya hasret topraklara, toprak emse hepsini.

Zap suyunun hikayesini ne zaman bir yaşlı anlatsa, aşık bir nehirdir deyip, akıntısına katıp götürdüğü genç bedenlerle başlar anlatıya. Hikaye aldıklarıyla başlayıp, onlarla son bulur ve derin bir sessizlik çökerdi hepimizin yüreğine. İşte şimdi yine içim katran karası bir sessiz gece sanki. Güneşin gökyüzünün en orta noktasında olduğu zaman diliminde üzerime kar yağıyor.

En çok gülmek kimin yüzüne yakıştıysa, en çok kim ağız dolusu kahkahalarla gülüyorsa tüm yüreğiyle ve sevgiyle bakıyorsa gözleri yaşama, mevsimlerden hangisi olursa olsun mevsimsizce alıp götürdü suyun dalgaları onu. Dur, gitme dememize bile kalmadan yeni bir hikaye oluyorlardı. Onlar bizim yüreklerimizin derin uçurumunun hikayeleri oluyorlardı. Onları alıp götüren dalgalar şimdi yürek yangımızın sebebi. Dinmiyor, dindiremiyoruz bu yangını.

Seni alıp götüren suyun akıntısından geriye, Zap'ın uçurumlarında yankılanan gülüşlerin kaldı geriye. Bir de şu elimde tuttuğum resmin. Nasıl da katışıksız, hesapsız ve yaşama meydan okurcasına gülüyorsun. Gülüşünün saflığında kayboluyorum. Şimdi neredesin, hangi zamandasın bilmiyorum. Biliyorum ki ben senin gülüşlerinin zamanındayım. Daha önce tadına doymadan içtiğimiz şu çeşmenin, şu incecik akan pınarın suyu bile zehir gibi ağzımda. Sadece yürümek istiyorum. Hani diyorum uzaklara bir görev çıksa da durmadan, nefes nefese kalıncaya kadar, ciğerlerim patlarcasına yürüsem, tırmansam şu karşıki dağlara. Kan ter içinde kalsam. Ama sadece yürüsem. Belki o zaman biraz da olsa diner içimdeki acı.

Şimdi dört bir yanda bıraktığın anıların gölgesindeyim, şimdi sessiz bir çığlığım ve durmadan, dinlenmeden isyan ediyorum:

yetmedi mi lanetli nehir
asiliğin bize mi belalı...
kaç can yoldaşımın gencecik bedenini
dalgaların savurdu
uzaklıklara

bilmez misin?
yatağından akıp giden nehir
kıyılarına zorunlu ikametimi
bilmez misin?
aramızdaki köprülerin yıkılacağını

daha yirmisindeydi
en yiğit çağıydı insanın
bir tek saç teline bile
vurmamıştı beyaz
ve göğsünün değeceği
bir toprağı bile yoktu

şimdi bir kavalım olsa da
isimsiz ve eşsiz bir ezgiyle çığlığımı
dilsiz kavalımla anlatsam
kayalarına, yatağına ve de suyuna
belki anlarsın nehir
bana bıraktığın yitikliği...
yitiklik
dalgalarına vuran yıldızların
yalnız ışıltısı şimdi

gencecik yüreklerin göğüs kafesini
zorlayan çırpıntısına ne demeli
esmer tebessümlerin
yarım kalmışlığı
ayrı bir yara...
bu girdap
kime pusu
kime ayrılık....
söz çaresiz kaldı
kırıntı, kırgınlıklar içinde

yeşil bir dal kırıldı
bu bir çığlık, iki damla gözyaşı
ve dağ çiçeğinin
solup devrilmesi
tıpkı sularında çürüyen ben gibi...
dalgalanan kaplan bedenimden
yüzeyine vuran
yırtılmış bir çift çorabım kaldı...
böyle mi olacaktı
yoldaşlarımla vedalaşmam

ah bir bilseydiniz
bir savaşta boyun eğmeden
vurulmak isterdim
diz çöktüğüm, bir tek ülkemin
toprağıydı
ah bir bilseniz
toprak anamı ne de çok severdim
"ben toprağı emekleyerek
avuçlardım"
anamın memesi yoksulluğundan

süt vermezdi

toprağı emerdim

büyüdük, sevdalandık

sesini bile duymadık

yüzünü hiç görmedik

esintisine bile açamadık

gözlerimizi

vurulduk ülke olup toprak koktuk

duydum ki bir can yoldaşım daha

kapıldı sularına...

arkasından bile bakamadık

sustuk

ağlamak istedik

ağlamadık...

çünkü ağlamak intikamımızı

hafifletir

evet Zınar heval

şairin dediğini söylemeyeceğim

gir denize...

ama bırakma kendini dalgalara

dalgalara asiliğini göster

göster ki kan ağlasın Zap

bir mahşeri uğultu kopsun içinden

bilmem ki esmer gülüşlü Zınar

hevalim

ne desem şu dönen yalancı devrana

Mücadele arkadaşları

Önceleri gibi kaygısız hesapsız karşılıksız

ve kapı kapandı
uzun yıllar geçti aradan
ve hiç
dönmedi
uzun bir yolculuktu
herşeyi geride bırakarak
sonsuzluğa gömüldü o...

Adı, soyadı: **Emrullah IŞIK**
Kod adı: **Savaş**
Doğum yeri ve tarihi: **Bismil Amed, 1980**
Mücadeleye katılım tarihi: **2000 İstanbul**
Şehadet tarihi ve yeri: **8 Eylül 2005, Erzurum eyaleti**

İnsan yaşadığı topraklara benzermiş. İnsan yaşadığı yerin göğüne benzermiş. Bazen hırçın bir nehir gibi olurmuş hayat, bazen de durgun bir deniz.

Bazı insanlar vardır hayatın kıyısında yürürmüş, bazı insanlar vardır hayatın ortasına dalarmış. Bazı insanlar vardır şiir tadında, bir türkünün nağmeleri gibi yaşarmış, bazı insanlar da vardır baktığını görmezmiş.

Su gibi hayatlar vardır bir de hiçbir karşılığı olmayan. Her gittiği yerde iz bırakanlar, her yürüdüğü yere gölgesini düşürenler vardır. Silahı omzuna takıp, çantasına bir parça kuru ekmeğini koyup, en çok da umudu yüklenip uzun yollara düşenlerdi bunlar. Hayatın anlamını keşfe çıkan kaşifçilerdi onlar. Hayatın, çocukken gaz lambalarının titrek ışığı altında anlatılan öykülere, peri masallarına benzemediğini anlayan ve bunun derin sorgulamasını belki de ilk yaşayanlardı.

Ve insanın yaşadığı topraklara benzediğini keşfetmişlerdi kendilerini tanıdıkça. Yaşadıkları toprakların onlara ilk öğrettiği şey de buydu.

İnsanın yaşadığı, büyüdüğü, yağmurlarında ıslandığı, zemheri soğuklarında üşüdüğü, en önemlisi hayatta kalma mücadelesi verdiği her parça toprak bir yürek çarpışı, bir solukluk nefesti. Bazı yerler de vardır ki hiç yaşamamışsan, görmemişsen de bağlanırsın, bağrına basarsın. O yerden her söz edildiğinde bir heyecan dalgası dolaşır insanın tüm bedeninde. Bizim dışımızdaki insanlar için böyle yerlerin ismi farklı farklı olsa da Kürt halkının tek yürek olup haykıracağı bir yer vardır ve bunu yediden yetmişe herkes bilir; Amed.

Bin yılların acılarıyla kendini yeniden ve yeniden yaratan kent. Geçmişi bugüne bugünü yarına taşıyan bir tarihtir Amed. Hayatlarına umudu katık eyleyenlerin diyarı. Bir halkın isyan çığlığıdır Amed.

Stratejik konumu, tarihsel, kültürel geçmişiyle, Amed'in Kürt halkı için ayrı bir yeri vardır. Bütün

Kürt halkının yüreğiyle, düşüncesiyle adeta bütünleşmiştir. Tarihiyle olduğu gibi, bugün ulusal kurtuluş mücadelesinde oynadığı merkez rolü itibariyle de kendisini tüm dünyaya kabul ettirmiştir.

Mücadelenin her alanında olduğu gibi, meşru savunma savaşında verdiği şehitlerle de ismini silinmemecesine tarihe kazımıştır. Savaş heval de bu topraklarda gözünü dünyaya açma onuruna erenlerdendi. Ve bunun gereklerini Amedlice yerine getirerek erenlerdendi. Acılarına tutunmuş, onları yaşam gerekçesi haline getirip yüreğini büyüten onurlu, mücadeleci bir halkın abideleşen evladıydı nice öncelleri ve ardılları olacaklar gibi.

Savaş heval, yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Bundan dolayı daha küçük yaşlarda Kürdistan'daki diğer bütün akranları gibi çalışmaya başlar. Yaşıtları başka ülkelerde ya da hemen birkaç uzağındaki bir başka kentte çocuk olmanın bütün ayrıcalıklarını yaşarken O, en ağır işlerde çalışıyordu. İşin küçüğü büyüğü yoktu, önemli olan yaşayabilmek için çalışmaktı. Bu topraklarda yaşayan çocukların payesine de çocukluğunu yaşamadan çalışmak düşmüştü. Yaptığı ağır işler bedenini yorgun düşürse de çocuk yüreği yaşama durmadan gülümser, yaşama neşeyle katılır. Güler yüzü, sempatik tavırlarıyla arkadaş ortamında öne çıkar. Hayatın tüm zorluklarına, yıldırıcı baskısına rağmen enerjik ve koparıcı özellikleriyle ailenin geçimine büyük katkı sunar.

Mücadele geliştikçe, düşmanın Amed halkı üzerindeki baskı ve yönelimleri de artar. Yönelimler yaşam alanını bırakmayacak denlidir. Bunun üzerine Savaş heval de çalışmak için İstanbul'a gider. Kürt'e bu bu sınırlar dahilinde hiçbir yerde yaşam alanının olmadığını görmesi için uzun bir zamanın geçmesine gerek kalmadan görür ve yaşar. Bu durum çok güçlü arayışların ateşleyeni olur. Bir şeyler yapması gerekiyordur, adaletsizlik üzerine kurulmuş bu sistemin çarkını durdurmak gerekiyordu.

Sistem, Kürt gençlerini Kürdistan'dan koparıp metropollerde, şehirlerde dejenere etmeyi hesaplarken, Savaş heval, örgütsüz bir sivil olarak terk ettiği Kürdistan'a kafasında netleşmiş düşüncelerle, güçlü bir kararlılık düzeyiyle döner. Yüreğinde gerilla olmuştur bile.

Savaş, doğduğundan beri aile ciddiyetiyle, bağlılığı ve sorumlu-

luğuyla yaşamıştı. Oysa İstanbul'da başka halklar, diller ve kültürlerle tanışınca, kimlik sorunuyla karşı karşıya bulur kendini. Kürtlük bilinci geliştikçe baskı ve zorluk artıyordu. Zordu Kürt olmak. Mücadeleyi daha önceden de biliyordu. Ancak hiçbir zaman bu kadar yakıcı hissetmemişti. Daha önce duyup söylediklerini şimdi yaşıyordu. Türkiye'de Kürt olmak zordu. Kürdistan'da ise işkence, öldürülme gerekçesiydi. Bu ikilemden kurtulmak için, Kürt olup işkence görmeyecek, öldürülmeyecek bir yer gerekiyordu. Aradı, sordu. Her şey tek bir adresi gösteriyordu, tek bir yer vardı; özgürlük dağları. Ve O da bu tanıdık, içini ısıtan adrese doğru yola çıktı.

Amedli olup özgürlük dağlarına çıkılmaz mı?

Dağda yaşamak zordur denilir. Oysa Savaş heval aynı şeyi ova için söylerdi. 2001 yılında saflara katılan Savaş heval, soğukkanlı, keskin bakışlı yapısıyla dikkat çekince, suikast eğitimine alınır. Bu dalda gösterdiği performans sonucu 2002 yılında ödüllendirilir. Çalışkan, canlı, dinamik yapısı ve sivri zekasıyla bulunduğu tüm arkadaş ortamında dikkatleri üzerine çeker. Güney'de kaldığı süre boyunca arkadaşlar ondan kopmak istemez. Herkes O'nun bulunduğu yerde olmak isterdi. Ama O, bir an önce Kuzey'e geçip yeteneklerini sürecin hizmetine sokmak istiyordu.

Yoğun ısrarı üzerine 2003 yılında Erzurum eyaletine geçer. Erzurum eyaleti ile Güney sahası arasında büyük farklar olmasına rağmen, Savaş arkadaş nokta değiştirmiş gibi çalışmalara büyük bir coşkuyla katılıyordu. O'nu ilk defa gören bir arkadaş, O'nun yıllarca Kuzey'de kaldığında ısrar eder. Aslında Kuzey'de yeniydi, ama her gittiği ortama hemen adapte olma becerisi vardı.

Genç ve birçok konuda tecrübesiz olmasına rağmen, öncü düzeyde her işe kaygısız katılırdı. Yine böyle kaygısızca, büyük bir moralle gittiği bir görevde pusuya düşerler. Ve Savaş heval bu pusuda şehit düşer.

Savaş, ismi gibi sıcak, dinamik, akıcı; memleketi gibi emekçi, fedakar, dürüst; öncelleri gibi gibi kaygısız, hesapsız, karşılıksız...

Mücadele arkadaşları

Onlar bizim şerefimizi, Kürt halkının şerefini temsil eden, bizi ayağa kaldıran şehitlerdir. Şehitlerin hakkını vermek gerekir. Biz kendimizi erken unutuyoruz. Bunun nedeni nedir? Onları yeterince hatırlamıyor, anlamıyoruz. Belki bilincine ulaşamamışız, fakat PKK gerçekliğini hakkıyla temsil eden onlardır. PKK'nin siyasetini temsil eden onlardır. Şimdi bizim halkımız biraz ayaklanıyor, sesini dünyaya duyuruyorsa, bunun tek gücü yine şehitlerimizdir

Önder Apo

Sabahlarda Çayanlar doğuyor kavgamıza

Bir düş oluyorsun,
dokunamadığımız, ama tüm
zamanlarda yanımızda olan,
bizi terk etmeyen bir düş.
Sonra baki bir özlemle doluyor içimiz,
yani özlenen oluyorsun
ve yüzüne o çok yakışan
gülüşleri miras alıyoruz

Adı, soyadı: **Önder YETER**
Kod adı: **Med (Çayan)**
Doğum yeri ve tarihi: **Hozat Dersim, 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999 Dersim**
Şehadet tarihi ve yeri: **9 Eylül 2005, İliç/Erzincan**

Yaprakların solup gittiği şu hazan mevsiminde, yüzünde gülümsemesi solup gitmeyen yoldaş, eylül bir türküdür şimdi yüreklerimizde. Zamana ve mekana meydan okuyan, hiçbir çağla sınırlı kalmayan bir türkü... Şimdi türkülü yüreklerimiz eylülün bitimsiz yağmurlarında ıslanıyor. Sanki bu sağanak yağmurlar gülüşünü kazıyor şu göz alabildiğine uzanan coğrafyanın her bir karışına. Sanki bu topraklarda sevgisizliği, nefreti, insana ve bu toprakların güzelliğine yakışmayan ne varsa hepsini temizlemenin, toprağı arındırmanın telaşında. Munzurlar'dan yüreğimizin en ince yerine özlemlerin akıyor, anılarına tutunuyoruz, en çok da o resimlerin karesine yerleşen gülüşüne, ışıl ışıl gözlerine...

Ölümün soğukluğu işlememiş gözlerinin ışıltısına. Kim olduğunu, ne istediğini bilmenin ışıltısıydı gözlerindeki biliyorum. Belki ölümü biraz olsun katlanılır, dayanılır kılan şey de bu; niçin olduğunu bilmek.

Şimdi, eylül kervanlar uğurluyor sabahlara... Sabahlarda Çayanlar doğuyor kavgamıza ve yol göstericimiz oluyorsun en kırılgan anlarımızda. Bir düş oluyorsun, dokunamadığımız, ama tüm zamanlarda yanımızda olan, bizi terk etmeyen bir düş. Sonra baki bir özlemle doluyor içimiz, yani özlenen oluyorsun ve yüzüne o çok yakışan gülüşleri miras alıyoruz, senin gibi gülmeyi beceremesek de yüreğimizi ısıtıyoruz gülüşünde.

Hani diyorum öncesinde olduğu gibi, o son girdiğin çatışmanın ortasında da sırt sırta verebilseydik seninle. Yine onca bombardıman, ağır ve hafif silahların - aslında ağırı hafifi yoktur silahların, ne ağır silahların ölümü ağır ne de hafif silahların ölümü hafiftir. Hepsi acıdır, yarım kalmışlıktır, göz yaşıdır, isyandır- üzerimize yağmur gibi yağdığı daha evvelki çatışmalarda olduğu gibi yine bir esprisi patlatsaydın diyorum ölümün soğuk yüzüne. Ve yine şarjörlerimizi değiştirdiğimiz o anlarda olduğu gibi göz göze gelip gülümseseydik diyorum. Yanında olmayı ne de çok is-

terdim, bedenimi bedenine siper etmeyi ne çok isterdim o an.

Seninle aynı çatışmanın ortasında sırt sırta değildik, son anında yüzünde beliren yaşam damlalarına avuç tutamadık belki, ama dağların, uzun yolların ötesinde yüreğini yüreğimize aldık topraktan önce. Ayak izlerini topladık bütün dağ yollarından. Döktüğün her damla terinde yaşamın kutsallığını içtik. O kızgın kavganın ortasında sırtını dayadığın kaya yaptık yüreğimizi. Mavzerinin keskinliğinde gözlerimizi diktik tüm yollara.

Yollar seni bize getirsin diye bekledik içimizin tüm zamanlarında. Sen gelmedin, ama kavgan geldi senden önce. Biz sen diye kavganı sardık, kucakladık, yüreğimizin el değmemişliğine akıttık.

Şimdi bütün dağlar bu kavganın tanıklığının gururunda. Seni, kavganı anlatır ülkem. Sen ülke olursun, geçmişin hayali ve yarınların umudu olursun bizde.

Şimdi seni beklediğimiz o uzun yollarda yürürken hayatının hikayesini yazıyoruz ve anlatıyoruz ormanların derinliklerine, suyun akışına, dağların doruklarına, güneşin doğuşuna, sonbaharın sarı yapraklarına, bitimsiz yağmurlarına ve merakla dinleyen mücadeleye yeni atılan genç yüreklere.

Bizim bir Çayanımız vardı ilk sözcükleri oluyor anlatımızın, çünkü seni ve kavganı kendimizden çok sahiplendik.

1978 yılında Dersim'in Hozat ilçesinde dünyaya gelmiştin. Liseye kadar okumuş, ama tarihin şen çocuklarının öykülerini dinleyerek büyümüştün. Bu öyküler kişiliğini şekillendirmiş, ne olman gerektiğinde yol göstericin olmuştu.

Mazlumların, Kemallerin, Mahir Çayanların devrim türküleri ile yarınları hazırlayan kavgasında büyütmüştün yüreğini. Seni kavgaya çağıran bu türkülerdi işte. Sen de bu daveti gülümseyerek kabul etmiştin. Asi yüreğin nerede olması, hayatın neresinde, hangi çağında durması gerektiğini biliyordu. Ve yüreğinin peşine takılıp Dersim dağlarına çevirdin yüzünü.

Tarifi imkansız acıların hayatımın ortasına bayrağını diktiği yıldı 1999. Hayatın durduğu, ateş topuna dönüştüğü, tufana tutulduğumuz yıl. Eğer bu bir kaderse, Kürtler bu kaderi kabul etmeyecekti. Onun için de Kürtler dünyanın dört bir yanında acılarını katık eyleyerek durmadan ayaklandılar, direneceklerini ilan ettiler Önderliğin etrafında kenetlenerek.

Ferhat (Abdurrahman Nalioğlu) Med (Çayan) Önder Yeter

Med (Çayan) Önder Yeter

Acıların hayatın tüm alanlarında hüküm sürdüğü 1999 yılında bu kavgada yer almak için gerillaya katılmıştın. Tarihin en çirkin komplosu karşısında sessiz kalmak korkaklığın, insanlıktan kopmanın, yüreğin ve beynin tümden ölmüş olmasının adı olurken, sen de daha niceleri gibi tarihin kahramanlık sayfasında açtığı yere ismini yazmak için yola çıkmıştın. Yüreğindeki öfke bir volkan gibiydi, türkülerle büyüyen yüreğin şimdi kavganın sıcaklığıyla bileniyordu.

Dersim'de başlayan gerilla yürüyüşünü geri çekilme süreciyle birlikte Kandil dağlarında sürdürmüştün. Hani bazı yerlerin özlemi ağır bassa da Kürdistan'ın bütün dağları, derin vadileri, yamaçları, tepeleri, zozanları, ormanları aynıydı. Şu yeryüzünde göğünde en çok yıldızların parladığı diyarlardı dağlar. Ve yıldızların en yakın arkadaşı bizlerdik. Gecenin sesi oluyorduk uzun yol yürüyüşlerinde, gündüzleri ise göze alabildiğinde uzayıp giden o muhteşem manzaranın bir parçası. Ve kavganın kendisiydik.

Bunu bildiğin, hissettiğin için kaldığı bütün alanlarda gerillacılığa olan tutkunla yaşama katıldın. Çünkü senin için gerilla demek yaşamın en küçük devinilerini görmek, her an yeni bir şeyler keşfetmekti. Hayatın belki de en hızlı aktığı bu mekanlarda da durmaya, yorulmaya da fırsat yoktu. Sen hayattan da daha hızlıydın, gerillacılığın tüm gizlerini, güzelliklerini keşfetmenin peşinden koşup duruyordun.

Kavganın en kızgın anında bulunmak, en zor alanda ben de varım demek, hiçbir fedakarlıktan çekinmemek, dağları, çağları aşan bir gerilla olmak senin gerillacılığının adı olmuştu.

İşte birkaç yıl önce geldiğin ve çok özlediğin Dersim'e yolcusun yine. Gitmek için aceleci, hazırlıklar konusunda oldukça sabırlısın. Ve bu defa sizin grubu uğurluyuz, daha önce birçok grubu uğurladığımız gibi. "Görüşeceğiz" diye bağırıyoruz ardınızdan el sallarken ve dönüp gülümsüyorsunuz. Acaba sağlam ulaşabilecekler mi sorularıyla uyuyup uyanıyoruz ve uzun bir süre sonra cevap alıyoruz sağlam ulaştığınızı. Derin bir nefesle dolduruyoruz cigerlerimizi. Biz ulaştık gibi seviniyoruz ardınızdan.

Dersim'e yeniden merhaba demiştin işte. Her şey bıraktığın gibiydi ve sanki hiç ayrılmamıştın buralardan. Tüm özlemlerini Munzurların serinliğinde akıtmışsın. Dersim dağlarını karış karış gezmenin sabırsızlığındaymışsın yine. Yılların bile taşıyamayacağı bir sevdaydı taşıdığın, bunu biliyordun. Ve biliyordun ki yüreğin, yürekleriniz yıllara meydan okuyabilir. Çünkü gerillacılık bitmeyen bir yaşam türküsüdür.

Ne zaman geleceğim ve orada kaldığımız yerden devam edeceğim sabırsızlığı içindeyken yüreğim, "Dersim'de Çayan vuruldu"

haberiyle sarsılıyorum. Gülüşün gelip kuruluyor yanıbaşıma. Sonbahar rüzgarını daha çok hissetmeye başlıyorum ve üşümeye başlıyorum.

Düşman yine operasyona çıkmış Dersim'de, birinci gün çatışmaya girmişsiniz, düşmanın amacı çembere alıp imha etmek her zamanki gibi. Bu fırsatı vermemişsiniz, çemberi yarıp çıkmışsınız ve ikinci gün başka bir yerde yeni bir çatışma başlıyor. Sonbaharın serinliğinin kendisini hissettirdiği öğleden sonranın saatlerinde vurulmuşsun o çok sevdiğin topraklarda. Ve şimdi eylül yüreğimde bir türkü oluyor, adı Çayan.

Sen nasıl ki bu türküyü tüm içtenliğinle söyledin, biz de sesimiz yettiğince haykıracağız yüreğimizi hayallerinle, coşkunla, keşfedişlerinle büyüterek.

Mücadele arkadaşları

Ben bir sözcüyüm. Zaman zaman kendime bu adı da taktım, şehitlerin anısının bir sözcüsü. Bu da önemli bir görev. Önderlik aynı zamanda şehitlerin yolunda yürütmeyi bilir, bunu anlamamız gerekir. Bu şehitlerin hepsinin vasiyeti banadır. Bizim adımıza haykırarak şehadete gitmişlerdir. Ben onların bu sözüne sahiplik etmeyi bileceğim

Önder Apo

Gölgeler hiç düşmedi gözüne

Şimdi yüreğim bir ömre bedel hasretliklerle sancıyorsa, eğer sözler şimdi çekilmişse ortalıktan, eğer sözler derin bir acının umarsız burukluğu içinde söyleniyorsa, içimizde patlamalara dönüşen gitmelerdendir

Adı, soyadı: **Mahmut DEMİR**
Kod adı: **Canfeda**
Doğum yeri ve tarihi: **Başkale Van, 1982**
Mücadeleye katılım tarihi: **2000 İstanbul**
Şehadet tarihi ve yeri: **9 Eylül 2005, Ok alanı/Dersim**

Bir isyanın patlama anındayım. Ve bu isyan tüm sözleri zavallı kılıyor bir bir. Yeniden öğrenmeye çabası içindeyim. Sanki her şeyi yeniden ve yeniden öğrenmem gerek. Sanki bu hayatta en çok sınanan bizlermişiz gibi. En çok da canımızdan öte sevdiğimiz, huzur bulduğumuz, onlarla yaşamın daha anlamlı, daha güzel olduğu yoldaşlarımızın şehadetleriyle sınanıp duruyoruz. Bunun için bazen en çok hayata isyan ediyorum bu kadar ağır mı sınamalı yüreklerimizi diye.

Yürüdüğümüz o sonu gelmezmiş gibi görünün uzun yollarda kan ter içinde nefes nefese kalarak sınanmamış mıydık sevdalı yüreklerimizle? Ateş başındaki demli sohbetlerin hayat dolu gülüşleriyle bölmemiş miydik gecenin sessizliğini? Günlerce sürüp giden o çatışmaların toz ve barut kokusunun ortasında gözlerdeki ışıltıyla yıkmamış mıydık bütün umutsuzluk duvarlarını? Uzak diye bilinen tüm diyarlara giderek uzaklıkları çekip atmamış mıydık içtenlikle harmanlanmış merhabaların içinden? Birbirimize dayanarak, birbirimizi gözeterek çıkmamış mıydık karanlığın içine gizlenmiş pusulardan? Ve dünyanın belki de hiçbir yerinde yaşanmayan duygu çağlayanlarıyla meydan okumamış mıydık tüm paylaşımsızlıklara? İnsana, insanlığa dair ne varsa onları korumak, daha da geliştirmek ve bu değerlerin inkarına karşı çıkmamış mıydık dağlara? Bu zorlu, bir o kadar da güzel ve anlamlarla yüklü mücadelede en çok canımızdan öte sevdiğimiz hevallerimizin gitmeleriyle mi sınanmalıydık o halde. Şimdi en çok anılarınıza sığınıyoruz, gülüşlerinizden yaşama tutunuyor ve bir de sizin gözünüzden bakmaya çalışıyoruz kendimize.

Her şehadet tekrar tekrar iç yolculuğa, derin sorgulamalara itiyor hepimizi. Bizi en çok da sarsılmaz inancınızın duruluğu sınıyor. En çok orada yüzleşiyoruz kendimizle. Galibinin ve mağlubunun kendimiz olduğu bir savaş meydanına dönüşüyor içimiz. Orada ruhlarımızı yıkıyoruz.

En büyük yengimiz farklı yerlerde büyüyen, birbirini hiç tanımayan bizlerin yalınkat bağlılığımızdı, or-

tak ruhumuz ve umudumuzdu. Ve sizleri tanımış olmak, sizlerle kısa da olsa ömre bedel bir zaman dilimini paylaşmış olmak en büyük sevinç kaynağımızdan birisi. Şimdi yüreğim bir ömre bedel hasretliklerle sancıyorsa bundandır işte. Eğer sözler şimdi çekilmişse ortalıktan, eğer sözler derin bir acının umarsız burukluğu içinde söyleniyorsa, içimizde patlamalara dönüşen gitmelerdendir.

Birlikte tırmandığımız dağlarda, birlikte soluklandığımız patikalarda, yıldızların tanıklık ettiği gece yolculuklarında artık olmayacaktınız. Şimdi ne zaman yürüsem o yolları, ruhumun bedenimi ardında bıraktığını hissediyorum. Şimdi ne zaman yürüsem o yolları hüzün gelip vuruyor ruhumun kıyılarına. Sonra derin bir sessizlik hükmünü icra etmeye başlıyor. Sanki her şey sonsuz bir durgunluğun içinde hapsoluyor. Hayat diye bildiğiniz ve onca sevdiğiniz şey uğruna gidişiniz, tek tesellimiz oluyor.

Senin dağlara gelişin de bir başkaldırıydı. Başkale'de doğmuştun. Orada büyümüş, sonra da birçok Kürt gencinin çalışmak için gittiği metropollerden İstanbul'a gitmiştin. Toplumsal adaletsizliği en derin sorguladığın yer olmuştu orası senin için. Bu sorgulamalarla kendini derin arayışların içinde bulmuştun. Sistemde karşına dikilen hiçbir şey arayışlarına cevap olmaya yetecek kadar büyük ve anlamlarla yüklü değildi.

Önderliğin esaretiyle içinde dinmek nedir bilmeyen bir fırtınanın patlama anı olmuştu. Ve bu patlama anı kararının da başlangıcını oluşturuyordu; gerillaya katılmak... Bu kararla birlikte içindeki arayış çağlayanı mecrasını bulmuş gibi bir dinginliğe kavuşmuştu. O süreçten söz ederken, insanım diyen hiç kimsenin sessiz kalmaması ve tarafını belirlemesi gereken bir süreç demiştin. Sen de tarafını belirlemiştin. Kararını verdiğin an, ruhun bedeninden önce düşmüştü yollara. Hayatta ayakta kalabilmek adına gittiğin metropollerden, insan onuruyla yaşamalı kararıyla dönmüştün. İstikamet dağlardı. Öyle uzun boylu hazırlıklara gerek yoktu, yürek istedikten sonra.

Sen de yüreğini avuçlayıp, bilincini yarınların umuduyla doldurup gelmiştin dağlara. Gözlerindeki ışıltı kaynağını kararının netliğinden ve inancının duruluğundan alıyordu. Ve gözlerinde en çok o inancın duruluğu vardı tüm zamanlara inat.

İnkarlar, imhalar, katliamlar, her türlü kirli oyun sürdükçe buna karşı dur diyecek, buna sessiz kalmayacak, bunun için en değerli varlığı olan canını ortaya koyacak yürekler de vardı. Sen de onlardan birisiydin işte. Yapılan haksızlıkları yüreğinde hissedip karanlığın üzerine aydınlık adına atılan o militanlardandın.

Yeni savaşçı eğitiminden sonra kabına sığ-

maz olmuştun. Uzaklıkları yüreğinin sıcaklığıyla eritmek için her fırsatta kuzeye geçme önerisini geliştirdin. Önerinin kabul olması beklediğin o süreçler için, *"insan bir şeyleri bekleyince zaman nasıl da geçmek nedir bilmiyor, sanki ömrümün en uzun zamanlarını yaşıyorum şimdi"* derdin. Ve yağmurlu bir bahar günü düzenlemeler okundu. Adın Dersim'e gidecek grubun içinde okunmuştu. Adın okunduğunda nasıl da sevinçten uçmuştun. Bahar gelip yerleşmişti usulca yüreğine.

Belli bir hazırlık döneminden sonra, bulutlu bir bahar gününün öğleden sonrasında da Dersim'e gitmek üzere yola çıkmıştınız. Hüzün ve mutluluk bir arada yaşanıyordu. Hani diyorum ayrılıkların hüznünü yakabilseydik buluşmaların sevinciyle, hani diyorum hoşçakalları çıkarsaydık tüm literatüründen. Merhabayı tüm sözlüklerin ilk kelimesi yapsaydık. Hani diyorum özlem adına ne varsa ayrılık demlerinde değil, birlikteyken, birlikte bir hayatı paylaşırken yaşasaydık. Ne zaman bir grubu uğurlasak her defasında bu duygularla baş başa buluruz kendimizi sabır ve sabırsızlıklarımızla, sevinç ve gözyaşlarımızla. Ayrılık dönemlerindeki söylenen sözcükler gibi yüreğimiz de buruktu. Tüm buruklukları gidişinizin sevinciyle gözlerinize beliren ışıltıda yıkıyorduk.

Dersim'de dolu dolu bir yıl geçirdin. Zorluklarla dolu bu pratik süreçte bir gün olsun gölge düşmedi gözlerine. Bir gün olsun yorgunluğun gölgesi düşmedi canlılığına. Yaşamın hep aynı duruluktaydı. Ve bu süreçte de daha önceki pratiklerinde olduğu gibi yine yoldaşlarına ve örgüte olan bağlılığını yüksek bir düzeyde temsil etti. Ruhunun temizliği o su gibi durgun duruşunu daha da güzelleştiriyordu. Öğrenecek o kadar çok şey vardı ki senden.

Hangi görev olursa olsun gönüllüydün. Küçük büyük görev demeden hepsine aynı istekle gittin. Öyle olması bir gereklilikten değil, senin çıkarsız, hesapsız hayat felsefenin sonucundaydı.

Artık bu uzak diye bilenen dağların bir parçası haline gelmişti. Karış karış dolaşmış, defalarca pusulara girip çıkmış, bire yüz operasyonlarından geçmiş, gün boyu süren çatışmalarda girmiş, çatışma sonrasında uzun yollar yürümüştü. Kendimi keşfettiğim yer demişti bir defasında.

Düşmanın konumlandığı bir tepeyi günlerce keşfetmiş, bir tim alıp eyleme gitmişti en son. Sonuç alıcı bir eylem olmuştu, ama zaman onların aleyhine işliyordu. Tepe eyleminden sonra çok kapsamlı bir operasyon çıkmıştı Ok alanında. Timindeki Serhat, Firaz ve Şervin arkadaşlarla birlikte bu operasyonun ortasında kalmıştı. Gün boyu süren bir çatışmaya girdiler. Düşman binlerce askerle operasyona çıkmış ve elindeki bütün tekniği çıplak yüreklerindeki inançtan ve yarına dair umutlarından başka bir şeyi olmayan bu dağ yürekli dört militana karşı kullanıyordu. Direnişe davet günüydü o gün. İkirciksiz ve hesapsızca çatıştılar. Gidişleriyle yüreklerimizi dağladılar, ama bu yüce inancın arkasından gitmekte hiç tereddüt etmediler.

Canfeda, Firaz, Şervin ve Serhat hevaller kendilerine yaraşır bir tarzda direnmiş ve şehit düşmüşlerdi.

Canfeda hevalin morali ve coşkusu çevresindekileri de sürükleyen bir güçteydi. O, durmadan akan bir nehir gibiydi.

Kaç defa böyle sınandık ve daha kaç defa sınanacağız bilmezsem de, en ağır sınamalardan da geçsek, hayalleri geleceğin kollarına bırakmak için yollara düşmekten ve umutla yürümekten vazgeçmeyeceğiz. Biliyoruz ki bu konuda bir anlığına da olsa geçirilen en ufak bir tereddüt bizi en çok kendimize yabancılaştıracak. Biz ki tüm yabancılaşmaları yüreğimizin ateşinde yaktık, tüm mesafeleri verilen sözlerin ısısında erittik. Zifiri karanlık zamanları gözlerin şafağında aydınlattık. Acıyı umutlarımıza katık ettik. Acılar ve ağıtlar toplumsal hafızamızın merkezine de otursa, tebessümlerimiz hüzünlerle de bölünse, biz yine de yarınlara dair hayal kurmaktan, türküler söyleyeceğimiz günleri umut etmekten vazgeçmeyeceğiz.

Mücadele arkadaşları

Dağ oluyorsun içimde boydan boya

En çok da bahara sarılırdık. Sabırsızlığımızın adı olurdu bahar mevsimi. Newroz ateşinin etrafında tutulan halayların coşkusunda sabırsızlığımız sabra dönüşürdü

Adı, soyadı: **Nazmi ABDURRAHMAN**
Kod adı: **Fırat**
Doğum yeri ve tarihi: **Şam, 1984**
Mücadeleye katılım tarihi: **2000 Şam**
Şehadet tarihi ve yeri: **9 Eylül 2005, Ok alanı/Dersim**

Merhabaların ve hoşçakalların mevsimi oluyor sonbahar. Yeni yaşamın başka bir evresine geçmenin adı bir de. Seni de öyle bir evrede tanıdım Metina'da. Yeni savaşçıların eğitim devresinin kapanışıydı. Sonbahar yağmurlarının tüm şiddetiyle başladığı, gök gürlemelerinin durmak nedir bilmediği, toprağın hasretle yağmuru içip ıtırlı koku yaydığı bir günde tanışmıştık seninle.

Herkes pratiğe geçmenin coşkusundaydı. Olağanın üstünde bir hareketlilikti o gün orada yaşanan. Ayrılıklar, yeni buluşmaların, yeni görev alanlarının gölgesine çekiliyordu. Ve o gün, bizim için hayatın bundan sonrasında birlikte sınanacağımız günlerin de başlangıcı olacaktı. Ve tabii hiçbir şeye değiştirilmeyecek kadar güzel olacak bir yoldaşlığın, paylaşımın başlangıcı...

Metina'ya 2000 yılının sonbaharında gelmiştin. Dağlar pastel renklere bürünmüştü. Sarı en çok uzaklıkları anlatıyordu o mevsimde. Biz ise yeni buluşmaların ve yaşamın bundan sonraki evresinde birlikte sınanamanın yakınlığındaydık. Tüm küskün mevsimleri hayatlardan çıkaracak, mesafeleri, hasretlikleri yüreklerin sıcaklığıyla eritecek, sarı hüzünleri usulca alıp götürecek, mavinin ellerinden tutacak ve en zorlu mekanlarda, savaşın ortasında sınanacak bir yoldaşlık olacaktı bizimkisi. Bir de dayanma gücünü verecek, moral ve coşkuyu büyütecekti .

Dağlarımızda en çok baharlar ve sonbaharlar coşku ve hüznü bir arada taşır. Tüm mevsimleri taşıdıkları anlamlarla en çok hissedenler de bizlerdik. Bizler de yaşadıklarımızla bu mevsimlere benzerdik. Ve biz seninle böyle kaç mevsimi keşfedip kaynağına indik bilmiyorum. Tek bildiğim şey bir ömrü doldurmaya yetecek kadar olduğu.

En çok da bahara sarılırdık. Sabırsızlığımızın adı olurdu bahar mevsimi. Newroz ateşinin etrafında tutulan halayların coşkusunda sabırsızlığımız sabra dönüşürdü.

Newroz baharın müjdeleyicisiydi. Ve uzun yollara düşmenin, yeni yerlere doğru yol almanın habercisi. O

uzun yollarda öyle çok ıslanmıştık ki bahar yağmurlarında. Yağmurlara yeri göğü inleten gök gürlemeleri eşlik ederdi. Islandıkça, bahar yağmurlarında ıslanmanın faydalarını sıralamaya başlardık; yıkamaya fırsat bulamadığımız giysilerimizin doğalında yıkanması, bu yıkamaların kurutma bölümü bulunmazdı. Bünyenin yağmurlar karşısında bağışıklık kazanması, saçı gürleştirmesi ve bol teori üretme.

En çok bahar yağmurlarının bize eşlik ettiği o yürüyüşlerde gülmek yakışırdı yüzlere. Gülüşümüz doğaya karşı zaferimizin ilanı demekti. Biz doğaya karşı sayısız zafer ilan etmiştik.

Birlikte geçirdiğimiz son kış kampından pratiğe çıkarken sevinçlerimiz hüzünlerimizin gölgesinde kalmıştı. Suskunduk o günkü yol yürüyüşünde. O gün bahar yağmurları sadece yüreklerimizde yanan ateşi biraz da olsun söndürmeye çalışıyordu. Ve o gün yüreğimizde yanan intikam ateşiyle yeniden söz vermiştik kendi kendimize. Dersim'e giden gruptan arkadaşların şehadet haberiydi sözümüzü bileyen .

Fırat (Nazmi Abdurrahman)

"Devrim fırtınalı kişilik ister" demişti Şehit Beritan. Senin yüreğinde de fırtınaların koptuğunu duyumsamıştım. Ve biliyordum ki bu fırtınaların kaynağına doğru yola çıkacaksın. Zaten içindeki bu fırtınadan değil miydi kısa zaman dilimine büyük paylaşımları sığdırmamızın sebebi.

Duruşunla bir savaşçıda olması gereken tüm özellikleri yansıtıyordun. Yılların tüm zorluklarına göğüs gererek, bu dünyanın en güzel kelimesi olan "heval"e, onun insanın yüreğine kattığı morale, güce sarılarak hayatın tüm sınamalarından geçtik. Aynı mevzide çarpıştık gün boyu, aynı göğün altında uzandık, birlikte nöbete kalktık zemheri soğuklarda, yazın kavurucu sıcağında birlikte göreve gittik ve terden sırılsıklam olduk. Aynı pınarlardan kana kana su içtik. Sözün kısası yaşadığımız her şey yeni bir anlam kattı hayatımıza.

Şimdi sözün bittiği yerdeyim sanki. Şimdi yüreğimdeki acıyı paylaşımlarımızla sağaltmaya çalışıyorum. Ve seni nereden başlayarak anlatayım bilmiyorum. Biliyorum ki ancak kavgana sahip çıkarak, onu büyüterek anlatabilirim seni. Çünkü sen demek kavga demekti.

Sen demek toprağa, dağlara tarifi imkansız bir sevgi demekti. Sen demek yalınkat bir yürek demekti.

Dağlar Kürtler halkının tarihten beri gelen meskeniydi. Birçok halk bu coğrafyada silinmekten kendilerini kurtaramamıştı, ama Kürtler bu coğrafyada kendilerini küllerinden yeniden var etmeyi başarmışlardı. Dağlar onlara kucak açmış, onlar dağları yüreklerine koymuşlardı. Senin de dağ sevginin kaynağı buradan geliyordu. Bunun içindi dağlara hakkını vererek yaşamanın ve mücadeleye dört elle sarılmanın sebebi.

Ve ben şimdi yine seni düşünürken, yine seni yaşarken dağlara nakşedilen özgürlük tutkun düşüyor hayalimin ortasına. Yürüdüğün o uzun yollarda yürüme ateşi gelip oturuyor yüreğime. Gitmeliyim diyor içimde bir ses. Yürüdüğün o yollarda izlerini takip etmeli, ıslandığın yağmurlarda ıslanmalı, anılarını toplamalıyım yürüdüğün tüm patikalardan, tırmandığın her dağın yamacından. Doruklardan uzanıp yıldızlar toplamalıyım o çok sevdiğin kır çiçeklerini toplar gibi.

Ve seni anlatmaya çalışırken, bir daha seni göremeyeceğimin acısı burkuyor içimi. Ama yine de dağ oluyorsun içimde boydan boya. Gökyüzünde parlayan yıldızlarda coşkunu, heyecanını görüyorum. Ve su içer gibi içmek, ateşe dokunur gibi dokunmak istiyorum o yıldızlara.

Fırat (Nazmi Abdurrahman)

Bölüğümüzdeki en coşkulu arkadaştın. Deniz mavisi gözlerinden umudun ışıltısı eksik olmazdı. Ve biz gözlerindeki maviden bir kez daha umuda uzanırdık.

Gençliğin hareketliliği, bilincin olgunluğuyla yoğrulmuştu sende. Bulunduğun ortamlarda neşe kaynağıydın. Birlikte kaldığımız onca zaman diliminde bir an olsun moralsizliğine şahit olmadım. Tek şahitliğim insanlığına, coşkuna, umuduna, katıksız bağlılığına, kişiliğinin duruluğadır. Şimdi de yokluğunun acısının şahitliğini yapıyorum.

Yaşama katılımınla, savaşçılığınla, hesapsızlığınla, canlılığınla gençliğin sembolüydün. Yoldaşlığa bağlılığın en güzel örneğiydin. Metina'da yağmurlu bir sonbahar günü seni tanımış, merhabalaşmış ve işte yine yağmurlu ve şiddetli rüzgarın estiği bir sonbahar günü 3 arkadaşınla birlikte Dersim'de şehit düştüğünün haberini aldım. Şimdi hangi

mevsim sağaltacak içimdeki acıyı. Deniz mavisi gözlerindeki umut tutuyor acının ortasında ellerimi. Acının daha büyük savaşmak, daha güçlü yaşamak için en gerçekçi sebep olduğunu anlatıyor bana.

2003 yılında Dersim'e giderken yolda şehit düşen Fırat Ankara yoldaşın yarım kalan özlemleri seni hareketlendirmişti. O ismi ve sorumluluğu almanın onuruyla sen de O'nun ardından yürüdün o uzak yerlere. Herkes biraz da ismini aldığı arkadaşın mesken eylediği yere gidip orada mücadeleye atılmak isterdi. Ve sen de Fırat hevalin silahını alıp yarım bıraktıklarını tamamlamaya gidiyordun. Zaten hiç görmediğin o uzak yerlerin yüreğindeki yeri de bambaşkaydı. En büyük hayalin adını duyduğun ve onca sevdiğin yerlerde gerillacılık yapmaktı. Onun için de ne zaman bir yerlere gitmekten söz açılsa sen hemen, *"ya Dersim ya Amed, başka yolu yok"* derdin.

Sendeki amansız istek ve azim, seni yeni bir isimle yeni yolculuklara götürüyordu. Gruba girmiştin artık. Dersim dağlarına ve toprağına karşı hasretliğini gidermek için yola düşmüştün. Söz vermiştik gidip gelenlerle mektuplaşacaktık. Tüm mesafelere karşı başkaldıracaktık.

Uzun, yorucu ve çatışmalarla, pusularla bölünen bir yolculuk olmuştu, ama ulaşmıştınız en sonunda. Grubun oraya sağlam ulaştığını duyduğumuz an, tarifi zor bir sevinç yaşamıştık.

Sevgi dolu yarınlar için son nefesine kadar savaşma sözünü vermiştin giderken. Ve sen erişilmesi mümkün olmayan tutkularınla Dersim dağlarını taçlandırdın. Bir kralın krallık simgesi başındaki tacıdır. Sen de tutkunla dağlara taç giydirdin. Dersim'e ulaşmana ne kadar sevindim bilemezsin. Gidip de dönmeme, dönüp de görmeme bir gizem de olsa, biz hep görüşeceğimizin umudunu taşıdık.

Sana bunları yazmaya çalışırken sonbaharın son demlerinin yağmurlarıyla ıslanıyorum. Rüzgarlar selamını ve gönderemediğin mektubunu taşıyor bana. Şimdi diyorum ki ben de gelmeliyim o çok sevdiğin ve mesken eylediğin diyarlara. Gecenin sessizliğini buluşmaların yağmurlarında yıkamak istiyorum.

Ve sana bir kez daha söz veriyorum heval, gözlerindeki mavinin umudu yol gösterici olacak ve bir gün merhaba diyeceğiz yine seninle. Özlemlerini de yüklenip yürüyeceğiz yürüdüğün tüm yollardan, yarımları çıkarmak için hayatlardan, daha güçlü savaşacağız. Bunun için öyle çok sebebimiz var ki.

Mücadele arkadaşları

Nicedir özgürlük türküleri yankılanır dağlarda

Tanımadığımız, hiç görmediğimiz, eskimiş fotoğraflarda gülüşleri asılı kalan o güzel insanlara götürüyordu yollar bizi. Ve bir parça onlar oluyorduk her attığımız adımda

Adı, soyadı: **Osman CENGİZ**
Kod adı: **Serhat TENDÜREK**
Doğum yeri ve tarihi: **Doğubeyazıt, 1984**
Mücadeleye katılım tarihi: **2002 İstanbul**
Şehadet tarihi ve yeri: **9 Eylül 2005, Ok alanı/Dersim**

En güzelini, en anlamlısını, her anı dolu dolu yaşanan bir yaşamı, zorluklarını da bilerek tercih ettik. Yaşatılanları, ötekilerin "yaşamak budur" dediğini elimizin terciyle iterek, güzeli aramaya koyulduk, yaşanmamışı yaşama savaşına girdik ve ötekilerin içinde arayışı olanlara, kaybolmak istemeyenlere ya da yaşatılanların girdabında nefessiz kalanlara sen de yaşanmamışı yaşama savaşına girsene diyerek seslendik tüm içtenliğimizle. Kendini bulmanın, en büyük hesaplaşmaların, hayalleri gerçeğe dönüştürmenin meskenine davet ettik insanları. Akın akın geldiler bizimle ve peşi sıra.

Orada, en çok da her şeye verilen insani yanıtlarda bulduk kendimize dair ne varsa.

Ne istediğini bilenlerin bakışlarındaki ışıltıda sarıldık hayata dair ne varsa.

Çıplak yüreklerdeki inançla göğüsledik zorluklara dair ne varsa.

Hesapsız, çıkarsız kendini hayata adayanların özlemlerinde bulduk insana dair sevgiyi.

Uzun karanlık gecelerde göz kırpan yıldızların eşliğinde yürüdük yürüdükçe kısalan, yürüdükçe uzayan yolları. Geçmişe ve geleceğe dair anıları topladık geçtiğimiz tüm patikalarda.

Tanımadığımız, hiç görmediğimiz, eskimiş fotoğraflarda gülüşleri asılı kalan o güzel insanlara götürüyordu yollar bizi. Ve bir parça onlar oluyorduk her attığımız adımda. Hissetmek için tanımak gerekmiyormuş, anıların arasında yaptığımız yolculuklar bize dağ başlarındaki hayatın bu gerçekliğini usulca öğretiyordu. Tanımadığımız, belki varlıklarından bile haberdar olmadığımız o insanları özlemeye başlıyorduk. Derin bir sızı olup oturuyorlardı yüreklerimizde.

Acılar derin olunca daha sıkı sarılıyordu insan yaşama. Yaşanmamışı yaşama, yaşatma sözümüzün gerekçesi oluyordu acılar. Soluklanmanın değil, daha derin soluk alıp yürümenin zamanıydı sözlerimiz. İşte bu yüzden kendimi bulmak istiyorum, yarınları maviye boyamak istiyorum, umut olmak istiyorum

diyenleri davet ettik yaşama omuz vermeye. Yüreğini büyütmeye, yeni bir hayatın açılan penceresi olmayaydı çağrımız. Doğudan, batıdan, kuzeyden, güneyden el ele omuz omuza vererek geldiler, geldik.

Ve yepyeni, pırıl pırıl bir hayatı paylaştık dağ başlarında. Şimdi gidişleriyle kanıyorsa da içimiz, onlarla güzeli paylaşmış olmanın, onları tanımanın, onlarla arkadaş olmanın gururundayız. İşte budur en büyük teselli kaynağımız. Ve umutlarını, hayallerini gerçekleştirme, yaşanmamışı yaşama, yaşatma uğruna gidişleriydi tesellimiz.

Şimdi onların umutları akıyor avuçlarımızdan, şimdi özlemleri gelip kuruluyor tüm benliğimize, şimdi gülüşleri esiyor rüzgarlarla, şimdi yürüyüş molalarında onların olması gereken, ama olamadıkları o yere takılıyor gözlerimiz ve bir isyanın kıvılcımı çakılıyor yüreklerimizde. Doğa nasıl da sessizleşiyor onlar söz konusu olunca. Hayat nasıl da kendine sarılıyor. Sanki elini çekse kendi içinin uçurumundan yuvarlanacak.

Acı mı gerçekti, yoksa özlemini tüm hücrelerimize dek hissettiğimiz şeyin kendisi mi? Biz özlemi seçtik tüm yollar boyunca ve kendimizi özlemlerde çoğalttık. Bu özlemlerle dağlara sarıldık.

Dağlarda özgürlük türküsünü söylemek ve mazlum bir halkın öncülüğünü yapmak büyük bir yürek istiyordu. Kürtlerin diğer halklar gibi özgür ve eşit yaşamasını sağlamak sabır istiyordu. Önderliği sahiplenmek, O'nun gerçek yoldaşı olmak, kahraman şehitlerin yarım kalmışlıklarını ve özlemlerini yerine getirmek, onların ardılı olmak cesaret ve fedakarlık istiyordu. İnsan olmaya, insanca yaşamaya çağrıydı onlar.

Birbirinin varlığından habersiz insanlar geldiler ve tek bir varlığa dönüştüler dağlarda bu çağrı etrafında. Yüreğini avucuna alıp, tüm yüreklerin birleştiği özgürlük dağlarına

Serhat (Osman Cengiz)

koşanlardan birisi de Serhat hevaldi.

2002 yılında tüm mevsimleri yüreğinde birleştirip İstanbul'dan düşmüştü Doğu'nun yollarına. Gün batımının ardında bıraktığı hüzünlerin değil, gün doğumunun umut çağı olmak istiyordu. Ve gittiği yollar O'nu umudun çağına götürüyordu. Gözleri yüreğindeki kararlılığın izdüşümüydü. Ve her an kendisini ele vermeye hazır bir delildi sanki. Ateş başı sohbetlerin birinde, *"şehirlerarası otobüse binip Kürdistan'a doğru yola çıktığımda, herkese bakın ben dağa gidiyorum diye haykırmak istiyordum. Yüreğimin kıyıları bu sevincin dalgalarıyla vuruluyordu. Ömrümün en uzun yolunu gidiyordum sanki, yol bitmek nedir bilmiyordu dağlara çıkmak üzere geldiğimde"* demişti. Sonra da bir kahkaha patlatıp, *"işte o bitmez yolların tümünü aşıp olmam gereken yerdeyim, ömrümün en uzun yollarını geçtim"* demişti. Şimdi de biz yokluğunun en uzun yollarını koşuyoruz. O anlamlarla yüklü hayatının içinden yarınlara yürüyoruz özlemlerimizi yüklenerek.

Serhat (Osman Cengiz)

Serhat'ın en büyük aşiretlerinden birisi olan Celali aşiretindendi. Mücadeleye gönül vermiş aşiretlerden birisiydi. Çocuklar yurtseverlik bilinciyle büyürdü. Bunun için de erkenden mücadeleyle tanışırlardı. Tüm arayışları dağlarda toplanırdı gençlerin ve dağların yolunu tutarlardı. Gençler her şehitle sözlerini yineler ve ardılları olacaklarına dair verdiklerle sözlerle dağlara çıkarlardı. Serhat heval böyle yurtsever bir ortamda büyümüştü. Yaşananları sadece bir gerekliliğin sonucu olarak değil, her şeyi tüm benliğiyle hissederek yaşıyordu. Bundandı gözlerinin sürekli ışıl ışıl olması.

Kavurucu sıcaklar, zemheriler tenini yaksa da, yürüdüğü yolların engelleri çok olsa da gözleri hep aynı parlaklıktaydı O'nun. Sevgilerin en deriniydi bakışlarına gelip oturan. Tüm yaşam enerjisini yüreğindeki inançtan alıyordu. Yaşamdaki canlılığı, morali, katıksız katılımıyla ve sıcak ilişkileriyle gönlümüze taht kuranlardan olmuştu. Kendini bildi bileli dağlara karşı hissettiği sevgi bambaşkaydı, bunun içinde tercihini dağlardaki yaşamdan yana koyup geldiğinde hiç zorlanmadı, zorluklar karşısında pes etmedi. Emeğin güzelleştirici etkisini biliyordu. Bu da O'nun sırrıydı.

Sessiz ve içine kapanık bir yapısı vardı. Sessizliğin en yalın diliyle iletişim kurardı çevresiyle. Tabii biz sessizliğinin içindeki şiddetli fırtınaları bilirdik. Meydan okumanın sessizliğiydi O'nda hayat bulan.

Tüm görevlere büyük bir moralle gider ve eksiksiz yerine getirmeyi esas alırdı. Apoculuğun, *"karanlığa inat ışığa koşmak, en olmadık anlarda imkansızı başarmak"* felsefe-

Serhat (Osman Cengiz)

si, O'nun da hayatını en temel felsefesiydi. Yüreğinin cesurluğunun, içindeki bitmek bilmez ışığının sırrı da buradaydı. Gireceği bütün mücadelelerde beyazdan, özgürlükten, mutluluktan, umuttan, ışıktan ve yaşamdan yana olacaktı. Bunu yaparken de acılardan, bedellerden kaçmayacaktı. İnsanlık tarihi bunun sayısız örnekleriyle, kazanımlarıyla doluydu. O da kazanacaktı, yaşanmamışı yaşanılır kılacak, anlamlı olanın bayrağını dalgalandıracaktı.

Karanlığa inat koşmak istediği yerlerden birisi de Dersim'di. Sessizliğin düğümleri tek tek çözülürdü Dersim söz konusu olunca. Umut, direnç ve isyanın toplamıydı Dersim dağları. Dersim deyince külleri sönmemiş bir isyanın sloganları, yiğitlerin haine sıktığı kurşunların sesi çınlardı kulaklarında. Külleri sönmemiş bir isyanın devamı olmak ve çığrından çıkmış bir katliamın intikamcısı olmak istiyordu. Dersim yiğitlerin anayurduysa, anayurduna dönmeliydi. Mor dağların, derin vadilerin, ormanların koynunda uyumalıydı.

Ne büyük bir onurdu Dersim'de savaşmak. Bu onuru iliklerine dek hissetmek ne büyük bir coşku idi. Ve mor dağların koynuna aldığı yiğitlerden biri olmak... İşte bu yüzden ölüm, direnişi sınayan kılıç gibi keskinken, gülerek karşıladı ölümü. Zamansızdı belki bu yüzleşme. Genç ömrüne sığdıracağı çok şey vardı, ama Dersim'de vuruşan yiğitlerin çağrısına kulak verdi. Alişerlerin, Beselerin, Zeynellerin, Zilanların ölümün kara perdesini yırtan gülüşünü gördü. Anladı ki gitmek gerek. İçi rahattı, çünkü bu mor dağlar daha nice yiğidin kalbini çalacaktı. Varsın yarım bıraktıklarını Onlar tamamlasındı. Hayatın O'na armağanı olan genç ömrünü doğacak çocuklara hediye etti. Varsın onlar yaşasın dedi...

Mücadele arkadaşları

Dağlar tanık

Hangi zaman sensizliğin acısını sağaltacak? Bana sabrı öğretir mi acı bilmiyorum, ama ben senin o engin sabrında yeniden yeşermeliyim. Kendimi yeni bir gün gibi yeniden yaratmalıyım

Adı, soyadı: **Mizgin HADİ**
Kod adı: **Şervin ŞERGEL**
Doğum yeri ve tarihi: **Tılcemal Derik/G.Batı Kürdistan, 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1998 Derik**
Şehadet tarihi ve yeri: **9 Eylül 2005, Ok alanı/Dersim**

Gün batımı geceyi selamlayarak, gündüzden kalan tüm gürültüyü karanlıklara saldı. Doğa ve insanlar, tüm canlılar gündüze inat sükunete gömüldü, inine çekilen ay misali. Ve ben, yalnız ben, bütün hücrelerimle şaha kalkmış dinginlikteyim.

Duygularım içime sığmıyor, yaşadıklarım bedenimi aşıyor. Sanki en ulaşılmaz sınırlardayım şimdi. Her yanım şaha kalkmış duygularımla örtülmüş. Onların dışına çıkamıyorum. Kendimi yeniden ve yeniden bu duyguların denizinde yaratıyorum. Öyle dayanılmaz ki her şey, neye gebe olduğu bilinmeyen karanlıklara atıyorum kendimi can havli ile. Ölümden korkmuyorum, ayrılıklardan korktuğum kadar. Kavuşmaların hayaliyle zamanı toplarken, ayrılıkların gölgesine çekiliyor hayallerim. Özlem oluyorum hayallerimin ve ayrılıkların ortasında. Volkan oluyorum hasretlikleri yakıp küle çeviremiyorum, patladıkça hasretliklerim artıyor. Ve yeni bir gün doğuyor bunların üzerinde içimde.

Hangi yana dönsem, nereye baksam anlatıcı oluyor. Ok dağları gün boyu süren çatışmada barut kokusundan yorgun düşen bedenine rağmen nasıl da maviye tutunduğunun anlatıcılığını yapıyor. Munzurlar gülüşlerinin anlatıcısı oluyor. Kızıl kayalar sessizliğinin anlatıcısı oluyor. Zargoitler göreve giderken mırıldandığın türkünün anlatıcısı şimdi. Zel dağı sırtında yük, nefes nefese kalıp, bir adım daha diye kendinle yarışa girdiğin günün anlatıcısı oluyor. Anlatılması gereken öyle çok şey, anlatıcın olacak o kadar çok yer var ki. Şimdi ben hangisinin dili olmalıyım? Şimdi yüreğimin adı sen olan çağlayanını hangi zamanın kollarına bırakayım? Hangi zaman dilimi kalbura dönmeden taşıyabilecek senli yaşamın sonsuz paylaşımlarını? Hangi zaman sensizliğin acısını sağaltacak? Bana sabrı öğretir mi acı bilmiyorum, ama ben senin o engin sabrında yeniden yeşermeliyim. Kendimi yeni bir gün gibi yeniden yaratmalıyım.

Anılarının içinde yolculuğa çıkıyorum. Sonbahar rüzgarları eşlik ediyor bana, üşüyorum. Hani diyorum şimdi yine çıkıp gelsen Kırmızı dağın yamaçla-

rından. Hani diyorum Ali boğazına giderken, yine gelip sen seslensen gecenin sessizliğinde nöbetçisin diye. Hani diyorum Düzgün baba'da yine birlikte tepeci olsak, Peri suyu vadisine insek ve yüzümü soğuk suyunda yıkasak. Öyle çok şey var ki seninle yapmak istediğim, seninle daha güzel olacak.

Yeni bir gün doğumu oluyorsun içimde, tüm karanlıkları katre katre alıp götüren.

Sensizliğin duyguları sel oluyor içimde, Munzur gibi akıyor gözyaşlarım. Başım dizlerime düşüyor kendiliğinden. Akan yaşlarım içimde yangına dönüşürken, toprağı serinletiyor.

Bir boşlukta asılı kalmış gibiyim şimdi. Her hücremde bir fotoğraf karen ve yüreğim sızlıyor. Geçmişten bugüne taşınan siluetin dolaşıyor tüm kıyılarımda. Varlığın sesleniyor, tutuyor elimden karanlığın içinde. Başımı kaldırıyorum dizimden. Karşımda geceye meydan okuyan şeytan kayalıkları. Ne zaman geldik buraya, ne zaman sırtımı dayadım bu ağaca hatırlamıyorum. Tek hissettiğim şey sen. Arkamı dönüyorum, şeytan üçgeni. Kendimi bir kör cenderede hissediyorum. Yüreğim ve beynim prangalara vurulmuş. Ruhum bedenimden ayrılmış gibi şimdi usulca Akvanos'ta, Munzur'da, Haydaran'da, Baykus'ta bıraktığın anılarının içinde dolanıyor.

Ok alanına doğru koşar adımlarla gidiyorum, göremiyorum. Yüzümde ve içimin en ince yerinde hissettiğim tek şey güz rüzgarları. Yağmur yağmaya başlıyor seni görme umuduyla çıktığım yolculukta, iliklerime dek ıslanıyorum, vazgeçmiyorum, görmeliyim diyorum. Giderken ki *"görüşürüz"* sözüne tutunuyorum. Bir şey söyledi mi yapar diyorum, gelir diyorum gidişini kabullenmiş her varlığa. Sessizleşiyorlar. Bir isyan oluyorsun içimde, kabullenebilmek için bilmenin yetmediği bir zaman oluyorum.

Sığındığımız dağlara isyan ediyorum seni, sizleri korumadıkları için. Ovacık'ta, merkezde, Ok alanında derya gibi ormanlar. Engin mi engin dağlar. Kaç isyana, kaç yiğide mesken olmuş ve bağrına basmıştı bu dağlar. En uzaktakilerin, hiç görmemiş, sadece adını duymuş genç yüreklerin sevdası değil miydi bu dağlar? En çok gidilmek, görülmek, yaşamak ve yaşanmak istenen yer en derin acıların adı oluyordu. Şimdi koruyamadıklarına

karşı isyanımı haykırıyorum. Biz bu dağları görmeden sevmiş, sahiplenmiş ve yüreğimize nakşetmiştik. Kendimizden bir parça bilmiştik. Tüm yüreğimizle bunu hissetmiştik. Söze gerek yoktu dağlara sevdamızı anlatmak için. En güzelindendi yaşadığımız. Neyi anlatmaya çalışsam dilimde yarım kalmışlığın tadı.

Dağın dilini bilen yaşamını da bilirmiş derler. Biz, hissederek öğrendik bu dili. Şimdi o diller de suskun.

Dağlar anlatmalı toprağa düşenleri, dağlar dili olmalı özlemlerinin. Yılan dağı, Munzurlar anlatmalı Serhat'ın, Şervin'in, Fırat'ın, Canfeda'nın son sözlerini, mavide asılı kalan bakışlarını. Her yeni güne onlarla başlamalı, gün batımında muhasebesini yapmalı yaptıklarının ve hep dikilmeli haksızlıkların ve zamansız gidişlerin karşısına. Bugüne kadar zaptedilmediyse geçmişini unutmadan bugüne taşıdığı içindi. Biz de ortağı oluyoruz tüm başkaldırılarına dün olduğu gibi bugün ve yarın da.

Acım başkaldırıya dönüşüyor, gün ağarıyor gitmelerin üzerinde, şafak vaktim sözüm oluyor. Sizler dağların aydınlık yanı, sizler insanlığın umudu, sizler özgür yarınlar için yaşamı getirmeye gidenler. Munzurlar'a yine çıkıp güneşin doğuşunu zaptetmeye gideceğiz, Kızıl kayalar'da türkülerimizi söyleyeceğiz sensizlikleri hayatımızdan çıkarıp. Tebessümleriniz, bu dünyanın en güzel şeyi olan yoldaşlık anılarınız, umutlarınız, hayalleriniz yaşama sebebimiz şimdi.

Şervin (Mizgin Hadi)

Gülümseyişin asılı dağlara heval

Gülümseyişin dudaklarında asılı şimdi
yitirmenin ezgisi nakşedilmiş dağlarıma
çocuk teninde al yanaklı yoldaşım
özlemin Munzurlar'ı aştı
uç,
her gece bir yıldız da senin için
semalardan kayacak şimdi
biliyorum
ben şimdi Tekoşin'in yanında
başını omuzlarına yaslamış
özlem gideriyorsun
benim özlemlerime inat
koklaşıyorsun gül tadında
ve kıskanıyorum seni heval
kıskanıyorum
eylül tadında gülümseyişin asılı
hafızamda şimdi heval
yitirmenin acısıyla bilenen yüreğime
seni de nakşettim ötekiler gibi
ve geceler Şervin kokulu artık
seni şarkılarında özleyeceğim
birlikte nöbetlerimizi
söylediğimiz şarkıları özleyeceğim
gülümseyişin asılı al şafaklarda şimdi
ve Munzurlar'a işlendi adın
aşk misali
Derik'ten Dersim'e gönül bağı oldu adın
İmralı'ya köprü oldu umudun
Haydaran güzelim
zozan kokulum
ve
Dersim ceylanım
Şervinim

Mücadele arkadaşları

CAN İÇİNDE CANDI ONLAR

Dönmeyenler, hep yürüyenler, aynı yolun ayrı yolcularıdır. Her biri apayrı, hep beraber aynı... Bundandır ki, her bir yitiriş eşsiz bir renk yitimidir, parçalanmış bir yürektir, tarifi imkansız acıdır, zamanın durmasıdır, hayatın takılmasıdır, özlemdir, kırgınlıktır, sessiz bir çığlıktır, ortak yoldaki güç yitimidir

Adı, soyadı: **Aydın ÇİLİGER**
Kod adı: **Azad Yılmaz**
Doğum yeri ve tarihi: **Bulanık Muş, 15 Eylül 1984**
Mücadeleye katılım tarihi: **2003 İstanbul**
Şehadet tarihi ve yeri: **15 Eylül 2005, Gelişim boğazı/Şemdinli**

Geleceğe birlikte yürümek varken, yanındayken kaybetmek, gülüşlerinin yankısı kulaklarında çınlarken, seslerini bir daha duyamayacağını bilmek acıların en keskini, en katlanılmazı olsa gerek.

Birlikte yaşadık, birlikte güldük, birlikte aynı pınardan su içtik, birlikte kat ettik mesafeleri, bir lokmayı, bir hırkayı birlikte paylaştık, birlikte karşıladık yeni bir hayatı, birlikte vuruştuk günler boyu süren çatışmalarda, gecenin karanlığına gizlenmiş pusularda, ama birlikte ölemedik.

Dağlarda buluşanlar, sistemin allanmış pullanmış yalancı renklerine sırtlarını dönüp de gelenlerin her biri ne kadar farklı olsa da aykırılıkları, delilikleri ortaktı. Bir sistemin delisi olmak, başka bir sitemin akıllısı olmanın temeli oluyordu bazen. Zaten yeterince deli, yeterince aykırı olamayanlar yürüyemez hırçın dağlarda, nehirleri bir adımda geçemez, tepeleri bir solukta tırmanamaz, geceleri aydınlatamaz, yıldızların parlattığı gökyüzünün altında, serin zozan rüzgarlarının eşliğinde varamaz menzile. Zamanın dipsizliğinin deliğinden döner geriye, eskiye, koptuğunu sandığı, ama kopamadığı gerçeğe...

Dönmeyenler, hep yürüyenler, aynı yolun ayrı yolcularıdır. Her biri apayrı, hep beraber aynı... Bundandır ki, her bir yitiriş eşsiz bir renk yitimidir, parçalanmış bir yürektir, tarifi imkansız acıdır, zamanın durmasıdır, hayatın takılmasıdır, özlemdir, kırgınlıktır, sessiz bir çığlıktır, ortak yoldaki güç yitimidir.

Bu beraberlik içindeki o eşsiz farklılığı anlatabilmek, dönmeyecek olanda cisimleşen var oluşu tanımlamak acıyı hafifletmenin, ödenen bedellerin büyüklüğünü zihinlere kazımanın yoludur.

Tekrar tekrar yaşıyorsam anlatabilmeliyim de diyorum kendime. İzdüşümlerini yazmalıyım diyorum. Hayatlara yön veren başkaldırılarını anlatmalıyım diyorum durmadan, bir türlü beceremiyorum.

Bu kaçıncı başlangıç, kaçıncı oturuş, kaçıncı kalemi elime alışım bilmiyorum, ama kağıda dökülen hiçbir satır size denk değil, kullandığım hiçbir kelime sizi anlatmaya yetmiyor. Kelimeler anlatamazsa da, ben

iyi bir yazıcı olamazsam da yine de mutlaka yazmalıyım diyorum.

Ve yeniden başlıyorum yazmaya. Bu defa kağıdı buruşturmayacağım. Biliyorum ki yanımda olsaydın "o kadar kağıt lüksümüz yok, hadi bakalım yaz bir şeyler" diyecektin. Seni dinleyip yazıyorum işte ne yazayım diye düşünmeden.

Öncelikle daha çok paylaşamamanın, daha iyi tanıyamamanın burukluğunu gidişinizden bu yana yoğunca hissediyorum, ama sizi anlatamayacak kadar değil kesinlikle. Dağlarda bir saatlik bir birlikteliğin bile sayfaları doldurabilecek kadar bir hissedişi olur, bunu biliyorum. Ama söz konusu olan aylar, yıllar olunca, ne yazmaktan çok, nereden başlayacağını bilemiyor insan. Hangisinden başlamalı?

Nereden başlarsam başlayayım biliyorum ki doldurulmayacak boşluklar hep olacak... Hani diyorum bir ezberi bozsam. Hani diyorum senin hayat hikayene de sondan başlasam, sonu çocukluğunun ellerine versem. Yine büyüsen, yine büyütsen ve yine gelsen. Bu defaki farklı; tüm hayat hikayende artık bizler de varız. Şimdi aynı şehrin tozlu sokaklarında birlikte büyümediğimiz, ama sonrasında çok sevdiğimiz senin hikayende birlikte büyüyeceğiz, birlikte oyunlar oynayacağız o tozlu, çamurlu sokaklarda. Birlikte dağlara çıkacağız sonra. Ve bir fırsatını bulursak 15 Eylül'de doğum gününü kutlayacağız. Sen ne dersin bilmiyorum, ama içimden öyle geldi...

Gecenin en sessiz demindeyim yine, o geceki gibi. Yine kurşunlar bölüyor hayallerimi ve üşüyorum. Şimdi sonbahar yavaş yavaş esip, düşen çiğlerle, sabahın sisiyle kendisini hissettirmiyor sadece, iliklerimize değiyor soğuğu, alçak yerlere yağmur olup düşerken, yüksek rakımlı yerleri beyazlatıyor.

Şemdinli'nin zozanlarına da iki gün önce düştü ilk kar. Ardından bir ayazın soğuğu başladı ki anlatamam. Yağmur artık ne guni ne de helizleri yakmamıza izin veriyor. Biz de sabırsızlıkla gri bulutların örttüğü güneşin yüzünü göstermesini bekliyoruz ısınmak için. Şimdi ısınmak için güneşe ihtiyacımın olmadığı bir zaman dilimindeyim. Hayat hikayende beni ısıtan öyle çok şey var ki hüzünle sevinci bir ara yaşatan zamanların çok olduğu gibi.

Görüyorsun değil mi bir türlü gelemiyorum 15 Eylül gecenin sessizliğine. Bir türlü gelemiyorum senin vurulduğun benim ise parçalandığım o geceye. Bir türlü bulamıyorum o o geceki yıldızsız göğün sarındığı rengi. Bir türlü duyamıyorum rüzgarlara bırakılan sözcüklerin sesini. Bir türlü inanamıyorum gidişine, gitmelere.

Bizler senin doğum günün için birkaç gün öncesinden biraz malzeme toplamaya başlamıştık. Yaş pasta yapabilecek malzemeyi bulmamız imkansız kategorisine giriyordu, her kadar imkansız bir şey yoktur dense de. Elimizdeki biraz un, biraz şeker

ve yağla ne yapabiliriz diye düşünmedik değil, ama helva dışında bir şey bulamadık. Hani tüm yollar Bağdat'tan geçer nedir ya, bizim de bütün alternatiflerimiz helvaya takıldı, geçemedi. Üstüne dikecek mumumuz olmazsa da gerillanın yaratıcılığını devreye koyacaktık, yani bunun için de bir şey bulmuştuk, bu da sana sürprizimizdi. Tüm arkadaşlar toplu bir de kart yapacaktık sana, üzerini de baharda toplayıp kuruttuğumuz kır çiçekleriyle süsleyecektik. Sevinçliydik, heyecanlıydık bu hazırlıkların içinde.

Ve sonrası içimin derin uçurumu oluyor. Sonrası bir incecik suyun üşümesi oluyor. Sonrası deli bir fırtına...

15 Eylül bugün senin doğum günün ve ilk kurşun sesiyle önce sen düşüyorsun, sonra Doğan. *"Bugün de ölmezsem, hiç ölmem*" demiştin. Oysa yaralıydın. Sabaha kadar, düşman pusu yerini kontrol etmeye cesaret edene dek yaşadın. Yani bombanın pimini kendi ellerinle çekene dek. Yeri göğü bir de kendi bombanın sesiyle inletene dek. Güneşin yeni günde doğuşunu selamlayana dek...

Ne düşündün, ne hissettin kimseler bilemeyecek belki, ama o durumda bile gülecek bir şeyler bulmuşsundur biliyorum. Silahını, raxtını verip, yaralı yoldaşını gönderdikten sonra, sürünerek olay yerinden uzaklaşabildiği kadar uzaklaşmıştı Doğan.

Doğan ne kadar yaşadı, ne düşündü, yine bilinmez, ama yaşamak, yoldaşlara ulaşmak için tümü gücünü kullandığı dirseklerinden, bacaklarından, yıpranıp yırtılan giysilerinden belliydi. Pusuya girmeden yarım saat kadar önce annesiyle konuştuğunda, *"Memo kendine dikkat et, iyi haberler gelmiyor o taraflardan"* diyen annesine, *"merak etme ana, biz krallar gibi yaşıyoruz burada"* demişti. Sonra da yanındakilere üstlerindeki kayalıkları göstererek, *"bu da sarayımız*" diyerek gülmüştü.

Güzel demek lazım, onlar ruhları ve yürekleriyle güzeldiler. Onlar, yaşarken de yoldaşlarının gözbebekleri olmayı bildiler. Ondandır yokluklarının içimizde açtığı yara. Seslerini duymamanın yalnızlığındandır sessizliğimiz. Analar kadar olmasa da yandık, eksildik, parçalandık. Her gidenle eksiliyor insan.

Eksilmeyi, kaybetmeyi kabullenmemekten mi bilmiyorum, ama biraz önce Azad geldi, oturdu yanımdaki sandalyeye. Baktım herkes kendi halinde. Kimse görmedi. Yine gülüyordu. Muzipçe, *"altı üstü bir yazı yazacaktın. Bitiremedin gittin"* deyince, *"bu defa beni kızdırmayı başaramayacaksın"* dedim. Hiç gitmemiş, bizi terk etmemiş gibi buradaydı, hemen yanıbaşımda. Daha önce fırsat bulup yapamadığımız derin bir sohbete daldık.

Yanıma şeker almayı nasıl unuttum, oysa O, tatlıyı çok severdi. *"Bir dahaki bayram yine gelir misin? Söz olsun, şekerlerini bu defa unutmayacağım"* dedim. Ve anlaştık, öylece gitti.

Azad, 15 Eylül 1984 doğumluydu. Muş'un Bulanık ilçesine bağlı bir köyde dünyaya gelmiş, gençlik yılları İstanbul'da tekstil işi içinde geçmişti. Yedi erkek kardeş içinde söz dinlemeyen, yerinde durmayandı. Sistemin sundukları O'nu doyurmuyordu. Her geçen gün artan bir ilgiyle mücadeleye kayıyor, evde yapılan hiçbir kavga O'nu durduramıyordu. Ekim 2003'te büyük hayallerle yetişti dağlara ve hiç duraksamadan o heyecanlı doğasıyla daldı yaşamın içine.

Bu ani dalış asi doğasından kaynaklı zorlanmaları, anlam verme ve yöntem sorunlarını beraberinde getirdiyse de, kısa sürede kendini aşma ısrarı ve inadıyla yaşamın dilini yakaladı. Baharda yapılan eğitim sonrası platformda eski bir eleştirinin tekrarlanması üzerine, *"ben bunları aştığımı düşünüyor ve buna inanıyorum"* demişti.

Kuzey'e gitme istemi O'nda en büyük tutkuydu. Taburumuzun duvar gazetesinin anketine baharın neyi ifade ettiğine dair, *"baharı Kuzey'de karşılamak"* diye yazmıştı. Taburumuzda Kuzey'e giden grupların içinde olamamak diğer arkadaşları olduğu gibi, O'nu da çok etkiliyordu. Bu etkiyi üzerinden atar atmaz, yine aynı coşkuyla dalarcasına yaz pratiğinin içine girdi.

İstisnai birkaç grubun dışında her eylem grubunda O vardı. Son eylemden bir önceki eylem için gidişlerinde, dört kişilik küçük gruplarıyla on iki günün neredeyse tamamını aç ve susuz geçirmişlerdi. Gruptan kaynaklı olmasa da sonuç almadan dönmek, en çok da O'nu etkilemişti. Başararak dönmek en büyük arzusuydu. Bu arzu ve inadıyla kendini son gittiği eylemin planlamasına dahil ettirmeyi başardı.

Eyleme gideceklerin belirlendiği toplantıda oturduğu yerden bütün muzipliğiyle cebindeki az miktar parayı göstererek, *"beni önerin"* demişti. O muzip gülüşünü hiç unutmadım.

Evde babasının "Reşosuydu" dağda da yoldaşlarının "Reşosu'" olmuştu, canciğeri yani. Sempatik, kolay diyalog kuran bir yapıya sahipti, aynı zamanda biraz da kavgacı ve hırçındı. Hiç kız kardeşinin olmamasından mıydı acaba bayan arkadaşlarla olan gergin çatışmalı ilişkileri bilmiyorum, ama bu da bir tür ilişki biçimiydi sonunda.

Pratik ve eylem ne kadar ön planda ve önemli olsa da O'nun için, kendini ideolojik olarak eğitme istemi de güçlüydü. Savunma eğitimleri süresince sürekli titizlikle not tutmuştu. Ama kendi istemiyle eğitimlerde hiç söz almadı. *"Bir daha ki kışa"* demiştin , ama şimdi o kışlar sensiz, o kışlarda sessizce fırtınalar esiyor ve biz özlem doluyuz.

İki yıldız daha kaydı gökyüzünden.
iki can daha düştü toprağa
iki yaşam daha yarım kaldı.
özgür büyüsün diye çocuklar
özgür yaşasın diye toprak
gittiler onlar
geride kalanlarda
ve bir halkın ruhuna kazındılar

Mücadele arkadaşları

Direniş şehitlerimizin anıları, tüm özellikleri, davranış ve sözleri partimizin bütün mensuplarınca bir çağrı, emir ve talimat olarak anlaşılmak ve hayata geçirilmek zorundadır. Bugün partiye dayatılacak tek yaşam mücadelemizin ve parti binamızın köşe taşlarını oluşturan direniş şehitlerimizin yaşamıdır

Önder Apo

Bir dağ yamacında asılı gülüşün

Onlarla birlikte ağlarken, gülerken, mevzide ölümle hesaplaşırken ve ansızın gittiklerini duyarken, yüzümüzden dört mevsim gelip geçiyor, hızına yetişemediğimiz zaman gibi

Adı, soyadı: **Mehmet ŞAHİN**
Kod adı: **Doğan**
Doğum yeri ve tarihi: **Digor Kars, 1980**
Mücadeleye katılım tarihi: **1996 Botan**
Şehadet tarihi ve yeri: **15 Eylül 2005, Gelişim boğazı/Şemdinli**

"Yağmur sadeliğindeki sesin var şu yüreğimin derinliklerinde. Nereye böyle ey dağların inancıyla büyüyen güzel kalpli yoldaş! Nereye böyle..."

Her gün bir yaprak daha düşüyor ömrümüzün kederli takviminden. Ve her gün yüreğimizin parçalanmış duvarına bir çentik daha atıyor ve eksiliyoruz. Çoğalıyorken eksiliyoruz. Bu bir dağ yasası... Sırtımızda anıların demirden ağırlığı, gözlerimizde birlikte kurduğumuz hayallerin kırılmış ışığı ve yüzümüzün haritasında beliren karlı dağlar, çiçekli dallar, berrak gökyüzü, doruklardan bahara yol açarak sevinçle ilerleyen kar suları. Her şey ama her şey onlara dair. Gidenlerimize dair...

Onlarla birlikte ağlarken, gülerken, mevzide ölümle hesaplaşırken ve ansızın gittiklerini duyarken, yüzümüzden dört mevsim gelip geçiyor, hızına yetişemediğimiz zaman gibi. Yağmurlar yağıyor, ardından gökyüzü başka hiçbir rengin sokulamayacağı kadar mavi oluyor. Sonra bir zemheri soğukluğunda bembeyaz kesiliyor çehrelerimiz. Anılar, mevsim dönümleri gibi sıraya girer belleklerimizde.

Doğan arkadaşın şehadetini duyduğumuzda da mevsimler geçti inanmayan gözlerimizden, zemheri bir soğuk başladı yüreklerimizin en ince yerinde. Ölüm neden hep böyle sinsi, hep böyle ansızın gelir sanki onu çoktan buyur ettiğimiz sofralarımıza. Biliyorum ki nafile bir sitem bu. Biliyorum ki ölümün ne yüzü ne de rengi vardır. Biliyorum ki tüm ölümler zamansız ve erkendir. Bir ömrü çepeçevre kuşatan bir acıdır ölüm, mevsimlerin ve yolların dindiremediği. Ansızın çat kapı da gelse, rengi ve yüzü olmazsa da, zamansız da gelse, hayat üzerinde durmadan esen bir acı dalgası da olsa, bütün uzun yolların kıyılarında gizlenmiş de olsa, mevsimleri tanımazsa da biz yine de nerede olursa olsun hep gülümseyerek karşıladık onu. Neden yaşadığını bilen insan, neden öldüğünü de, ölmesi gerektiğini bilirdi ve biz, ikisini de iliklerimizi sızlatırcasına bilenlerdendik.

Yaşamlarımızı namlunun ucuna sürdüğümüz kavga-

Doğan (Mehmet Şahin)

mızda, bu kanunu kimse bize öğretmeden yüzlerce kez yaşadık yürek çatlatırcasına, sonra öğrendik yüreğimizin çeperini yırtarcasına. Ama yine de ruhumuz bir fırtınaya tutulur gibi titriyor her giden yoldaşımızla birlikte. Ruhumuz bir isyanın ayak sesleri ile inliyor yine de. Ölümlerle koyun koyuna yaşamak da değiştirmiyor her seferinde çoğalan ve içimizde büyüyen o koyu karanlığı. Ve onlardan geriye kalanlar, karanlığı yırtan tan vakti gibi içimizdeki hüzün dağlarının ardından beliriyor. Sonra durmadan yükseliyor ve bütün koyu karanlıkları sarıyla dolduruyor, buzul dağlarını umudun ısısıyla eritiyor usulca. Her şey yeni bir isyanın gündoğumu oluyor hayatımızda.

Doğan'ın gülüşü de içimizdeki karanlığı yırtarak ilerliyor. Kendine bir yer buluyor ve o gülüş kalıyor bize. O aklımızdayken, baharın başka iklimlere fırsat vermesini beklemeyin sakın bizden. Doğan öyle ağız dolusu gülerken, kavganın tüm zorluklarını sıcacık gülüşünde öğütmüşken ve bir gülüşün paha biçilmez değerini bir paylaşımın güzelliğinde, savaşın en kızgın zamanlarında öğretmişken, sakın ha başka mevsimler gelmesin aklınıza.

Doğan (Mehmet Şahin)

Gençliğine yaraşır yaşam sevincini, iyi niyetini, duru kişiliğini böylesine açıklıkla bizlerle paylaşmışken, hayatının her saniyesini sevgi, sevmek yönlendirmişken, bizlere yüreğinin kapılarını açmışken sonuna kadar, O'nun yokluğunun direncimizi ve yaşama sevincimizi azaltmasına izin vermek O'nu anlamamak olur. Bunu da O'nun o duru kişiliğinden, o maviyi buyur

eden yüreğinden biliyor ve bunu bilerek yaşıyoruz, durmadan O'nunla çoğalarak.

Güzel bir gülümseme yayılıyor şimdi her şeye inat; tüm zorlukların, acımasızlıkların ve haksızlıkların inadına. Güzel bir ses, güzel bir insan var şimdi dağların doruklarında canlandırdığımız.

Doğan (Mehmet Şahin)

Sen, gökyüzünün masmavi, parçalı bulutlarla süslenmiş, sonsuzluğa giden deryanın yolcusu! Ne Kani Botke'siz sen vardın, ne de Doğan'sız Kani Botke vardı içimizde. O unutulmaz özlemlerin, umutların dilinde seninle yoldaş olmak, vazgeçilmez tutkularımızın ve inançlarımızın adıydı. Bir şeylerin eksik kaldığını anlamaya başladığımızda, acının ulaşabildiği son sınırda idik artık. Ve tarifsizliğe gülümseyen sen vardın yüreklerimizde.

Kani Botke'nin doruklarını avuçlayan gözlerimizi ovuşturup, gökyüzüne selama dururduk seninle. Her günün, adın gibi inançlarımızı yeniden doğurduğuna bütün kalbimizle inanarak, yaşayarak, hissederek serpiştirirdik suları yüzümüze. Bağlarımızın gücünü yenemezdi asla sabah ayazının ürküten siması. Çünkü biz rojbaşlarımıza güneşin gülüşünü eklerdik. Ve güldürürdük soğuk sabahların asık suratını böyle.

Her görev dönüşü sıcak çayın uzatılışındaki bakışları, omuzlardaki yorgunlukları dindiren sevecenliği, şefkati hep birlikte yaşar ve sevinirdik. Şimdi Kani Botke'nin zirvelerinde gözlerimiz, seni arar durur. Garê'nin zirvesine çıkarız. Orada bir yerlerde saklı gülüşünü bulmaya çalışırız.

Tüm Behdinan'ın ayaklarımızın altında serili olduğu o zamanlarda doruklardan aşağıya bakarken, her şeye hükmedebileceğimize inanırdık. Öylesine yüksek bir dağ zirvesindeydik ki... Hangi amansızlık bizi yenebilirdi ki? İnanmazdık buna. Ve biz, o doruklarda haykırmayı, meydan okumayı severdik hayatı kirletmeye çalışan her türlü zulme karşı. Şimdi oradaki tüm patikalar, çeşmeler ve bütün vadilerde sen varsın. Seni orada bulacağımızı, gülüşünün Garê'de, bir dağ yamacında asılı olduğunu biliyoruz... Güneş her sabah doğudan yükseldiğinde, içimizde 'Doğan' da sen oluyorsun. Ve biz tabiatın müjdesini senin coşkunda yaşamayı öğreniyoruz.

Mücadele arkadaşları

İmralı Vahşetin Adı

15 Şubat'tan beri seni tanımak
kara tarihini, acımasızlığını,
körlüğünü
doğada bir parça olduğun halde
sana bahşedilen vahşet misyonunu
Yılmazları ne hale getirdiğini
Mendereslerin boynuna
ipi nasıl taktığını
öğrenmek, bilmek
ve sana lanet okumak için
belki halkımız için
önceleri masum bir doğa
parçacığıydın
belki de uzaklardan sana
baktığımızda
dış güzelliğin ve adın
bir cenneti andırıyordu
çünkü seni tanımıyorduk
içindeki zulümleri
kara peçeli hoyrat cellatlarını
görmüyorduk
masum ve aldatıcı duruşuna
aldanıyorduk
bizler gibi yunus balıkları da
sana öyle aldanmışlardı
içindeki kötülükler
seni o kadar karartmıştı ki
ne olup bittiğini kimseler bilmezdi
ve de sevmezdi...
ama 15 Şubat'tan sonraları
seni tanıdık,
seni tanıdılar tüm gerçekliğinle
çünkü sana aydınlık geldi
senin karanlıklar odağını aydınlattı

Doğan (Mehmet Şahin)

ismini dünyaya duyurdu
sağırlar bile duydu
körler bile gördü
sana canlılık geldi
sana ruh geldi
sana güzellik geldi
sana tarihin yazıcısı geldi
sana peygamberlerin bilgesi geldi
sana çağdaş Prometeus geldi
sana bir halkın umudu geldi
sana özgürlük tutkusu
ve yeni yaşamın manifestosu geldi
halen sana her Çarşamba
kahraman savaşçıların,
yiğit halkların
sevgi haykırışları geliyor
işte bundandır O'nu hep
kucağında tutuyorsun
bir an bile bırakmak istemiyorsun
çünkü korkuyorsun
sembolüdür bütün güzelliklerin,
iyiliklerin
sen de biliyorsun elinden
bırakırsan O'nu

yine eski karanlıklarına gömülür
kötülüklerinle baş başa kalırsın
ama biz O'nu senden çok istiyoruz
O bizim ruhumuz, bizim adımız,
bizim davamızdır
O bizim Serok Apomuzdur
O Mezopotamya'nın soylu güneşi,
Mazlumların, Spartaküslerin
sesidir.
O'nu alacağız
senden
tek birimiz tek
damla kanımız
kalana dek
bundandır hep
haykırışlarımız
Ya Apo ya Apo
Ya özgürlük
ya özgürlük diye.

Doğan (Mehmet Şahin)

Şehit Doğan arkadaşın şiiridir

İlk kurşun ile değişen bir hayatın hikayesi

"İlk kurşun"un sesiyle değişen hayatlar vardı, bir de umutları yeşerten, yepyeni bir hayatın kapısını aralayan düşler veriyordu yediden yetmişe herkesin eline

Adı, soyadı: **Tamer UYSAL**

Kod adı: **Hogır GARZAN**

Doğum yeri ve tarihi: **Eruh, 1978**

Mücadeleye katılım tarihi: **1992 Gabar**

Şehadet tarihi ve yeri: **17 Eylül 2005, Kırmızıdağ/Dersim**

Düşleri kendi yaşında kalan çocuklar vardı, bir de kendisi düşlerinin yaşında olan çocuklar. İki odalı toprak damlı evinde yoksulluk içinde büyüyen, ama düşlerinin büyüklüğüyle tüm yokluklara meydan okuyanlar vardı, bir de düş kurmanın kifayetsizliği içinde yaşadığını sananlar. Düşleriyle yarınların ellerinden tutan, yarınları bugünlere taşıyanlar vardı, bir de düş kurmayı beceremeyecek kadar yarınların fukarası olanlar. Düşlerinin peşinden yollara düşenler vardı tüm zamanlarda, bir de uğrunda nefes alıp verecek kadar bile düşü olmayanlar. Düşlerini altında kavruldukları güneşin sıcaklığıyla besleyenler vardı bir de üstünde uzanan uçsuz bucaksız göğü olmayanlar.

Bizim anlatıcısı olmaya çalıştığımız kendisi düşlerinin yaşında olanların hikayesi. Düşlerini ekmeğine katık yapanların, bu düşler için bilinmez uzun yollara düşenlerin hikayesi. Bir nehir gibi akanların, kavgasını her mekana taşıyanların hikayesi.

Kavgalarını düşleriyle, düşlerini kavgayla, kavgaya dair umutlarla büyütenlerinlerin hikayesi.

Düşleriyle çoğalanların, düşlerini kılavuz eyleyenlerin, düşlerini bırakmayı, düşlerinden vazgeçmeyi önce kendine, sonra yaşama ihanet sayanların hikayesi bu.

"İlk kurşun"un sesiyle değişen hayatlar vardı, bir de umutları yeşerten, yepyeni bir hayatın kapısını aralayan düşler veriyordu yediden yetmişe herkesin eline.

Yoksullukta, hayatın kıyısına atılmada kendiliğinden bir ortaklığı olanlar, "İlk Kurşun" ile yeni bir ortaklığa adım atıyorlardı, yeniden doğuştu bunun adı. Yaşamın kıyısında durmamanın, yaşamını elleriyle, emeğiyle belirlemenin sözüydü. O topraklarda doğan her çocuk bu sözün arayışçısı, takipçisi ve uygulayıcısı olacaktı. Yaşamın anlamını kendi ellerinde yeniden yoğuracaklardı. Onlar kendi düşlerinin yaşında olacak çocuklardı. Ve attıkları her adımda bu düşleri biraz daha büyütecek, biraz daha kendilerine yaklaşacaklardı başkalarını da ortak ederek.

Onlar binlerceydi, sel gibiydiler, çığ gibi büyüyor-

Hogır (Tamer Uysal)

lardı. Hogır da onlardan biriydi işte. Yoksul bir ailenin çocuğu olarak Eruh'ta dünyaya gelmişti. Ve o topraklarda birkaç yıl sonra esas doğuşun gerçekleşeceğinden bihaberdi herkes. Ama dağlarda yeni bir yaşama doğru yol alanlar vardı.

1980'li yıllarda, askeri cuntanın tüm şiddetiyle estiği sıcak bir Ağustos gecesinde, Eruh'ta görülmemiş öfkeli fişekler vızıldadığında, Hogır arkadaş olan bitene anlam vermeyecek kadar küçüktü. Ama O da, hayatın akışını değiştirecek bir şeylerin yaşandığını çok geçmeden bilince çıkaracaktı. 15 Ağustos Atılımı'nın oluşturduğu diriliş atmosferini en yakından yaşayan yörenin bir çocuğu olan Hogır hevalin çocukluğu sıcak bir yoğunlukta geçer. Kürt tarihi, halk ve mücadele gerçekliği, ulusal kurtuluş savaşı ve bunların ortaya çıkardığı yeni ruhla Hogır heval çocukluğunu güzel ve anlamlı yaşar. Kader diye belletilenler dünde bırakılmış, yeni umutlarla yarınlara yürünmeye başlanmıştır.

Yeni bir yaşamın şafağında büyüyor, direniş, cesaret, doz, şer, Agit sözcüklerinin yoğun olarak kullanıldığı bir ortamda şekilleniyordu. Kendisinden öncekiler gibi celladına askerlik ve ucuz işçilik yapmayı kader görmeyecekti. Kader dönemi kapanmış, tayin dönemi başlamıştır. Dağlarında özgürlük savaşçıları dolaşan ezilen bir halkın çocuğu olarak O da en güzel kararı verir; dağa çıkar ve özgürlük savaşçılarından birisi olur.

Özgürlük mücadelesinin saflarına katıldığında 12-13 yaşındadır. Arkadaşların 'sen küçüksün, büyü de öyle gel' demelerine ve tüm ikna etmeye dönük yaklaşımlarına karşı kararından geri adım atmaz. O'nu kararından vazgeçirecek hiçbir gücün olmadığını ısrarıyla gösterir ve saflara katılır. Bu esmer, hırçın, öfkeli genç kısa sürede güçlü, atılgan bir gerilla olur.

Yoğun savaş döneminde Botan, Zagros ve Behdinan eyaletlerinde savaşa katılır. Sade, gözü pek ve çalışkan kişiliği ile öne çıkar. Karşısına ne zorluklar, engeller çıkarsa çıksın yaptığı işten bir adım geri atmaz, sadece ilerisi vardır ve imkansız hiçbir şeyin olmayışı. En önde olanın ve durağanlığı olmayanın hikayesidir O'nunki.

Bazen kendi aramızda 'sevmedikleriniz' diye bir oyun oynardık. Kimisi 'nöbet,' kimisi 'suya vurmak,' kimisi 'zifiri karanlıkta yol almak,' kimisi 'çamurlu patikada yürümek' ve daha uzayıp giderdi sevmediklerimiz. Hogır heval "durgunluk, hantallık" derdi sevmediklerini sıralarken. Diğer şeyler yaşamın eşsiz tadlarıydı.

O'nun hayatı, önüne bentler konulsa bile kendisine akacak bir mecra bulan nehir gibiydi. İçinde deli dolu akan bir nehir vardı. O'nun hayatı, teslim alınamaz, boyun eğdiremez dağlar gibiydi. İçinde dağdan bir yürek taşıyordu. 'Dağ çocuğu'ydu. Nerede olursa olsun araziyle haşır neşir olurdu. Bir defa geçmeye dursun bir yerden, yıllar da geçse unutmazdı. Umutsuzluk, yılgınlık,

yorgunluk, moral bozukluğu O'na en uzak şeylerdi.

Gerek yaşamda gerekse de bizzat savaş koşullarında gösterdiği performans sonucu bölük komutanı olarak görev alır. Eylemciydi, pratikçiydi ve hareketliydi. Bunun için de en zor, en çok hareket gerektiren alan neresiyse orada olurdu, değilse bile gitmek için önerirdi. 2002 yılında bir grup arkadaşıyla gittiği Dersim'e de öyle gitmişti zaten. Dersim, yıllardan beridir gelmek, görmek, savaşmak, nefes almak, dağlarında yürümek, yağmurlarında ıslanmak istediği yerdi. Gittiği tüm yerlerde başardığını burada da başaracaktı.

Dersim'in koşulları, hareket tarzı daha önce kaldığı alanlardah daha farklıdır. Ama O, her gittiği yere adapte olmakta zorlanmayacak, uyum gösterecek bir kişiliğin sahibidir. Ve buraya da çevresindeki arkadaşları şaşırtacak kadar hızlı bir biçimde adapte olur. Sanki hep burada kalmıştı, sanki burada gerillacılık yapmış, burada öğrenmişti ne öğrendiyse, sanki burada büyümüştü.

O'nla aynı mekanı paylaşmak, aynı mevzide savaşmak, uzun yolları arşınlamak, gülmek, eylem keşifleri yapıp eyleme gitmek güzeldi. O'nu tanımak bir şanssa, biz şanslılar oluyorduk. Her birimiz bir yerlerden gelip yekvücud olmuştuk. Birbirimiz ile vardık. Ve biz kendimizi O'nda görürdük en

Gerek yaşamda gerekse de bizzat savaş koşullarında gösterdiği performans sonucu bölük komutanı olarak görev alır. Eylemciydi, pratikçiydi ve hareketliydi. Bunun için de en zor, en çok hareket gerektiren alan neresiyse orada olurdu, değilse bile gitmek için önerirdi

çok. O'nu örnek alırdık kendimize.

Hiçbir zaman bireysel kaygısı olmadı. Doğru bildiğini yaptı, duygu ve düşüncelerindeki sadeliği, bunun inancını anı anına yaşama yansıttı korkusuzca. Kendisinde varolan düzeyle yetinmez, en ufak bir fırsat bile çıksa önüne değerlendirirdi. Bunun için de her konuda bir düşüncesi, duygu felsefesi ve tavrı vardı. Bunu sadece kendisiyle sınırlı tutmaz, bulunduğu tüm çalışma alanlarına da yansıtırdı. O kelimelerle ifade edilemeyecek kadar örnek bir gerilla komutanıydı.

Gittiği her alanda ilk yaptığı iş, araziyi, buradaki düşmanın konumunu, gerilla açısından avantaj ve dezavantajlarını öğrenmek olurdu. Özellikle riskli, tehlikeli görev ve eylemlere en önde gitmek bir prensipti O'nda. Yine en öndeyken, yine büyük bir şevk ve moralle en önde giderken, yine herkesi kararlılığına ortak etmişken, 17 Eylül gününün zamansızlığa açılan bir zaman diliminde Kırmızıdağ'da şehitler kervanına katıldı. Düşleri gibi yaşadı, düşlerinin bayrağını dalgalandırmak için savaştı ve en değeli varlığı olan canını vermekte bir an olsun tereddüt geçirmedi.

Biz de senden öğrendiklerimizi pratikleştirmekten, senden öğrendiklerimizle kendimizi yeniden sorgulamaktan, en önde olmayı bir prensip edinmekten geri durmayacağız. Senin gibi yaşayacağız. Düşlerinin yaşında olacağız biz de bunun sözünü veriyoruz sevgili komutanım.

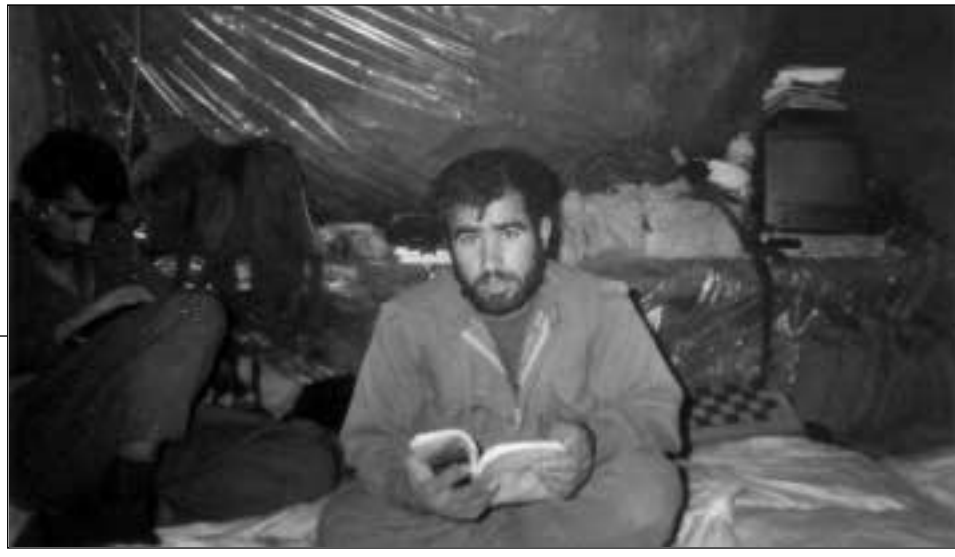
Anıların geleceğimizin öğretmeni, şehadetin daha güçlü savaşmamızın gerekçesidir.

Mücadele arkadaşları

Hogır (Tamer Uysal)

Onlar ki, baki olan düşleriyle bezenmiş bir zamanı bulmaya gidenlerdi.
Onlar ki, üzüntüyle, hasretliklerle, hüzünle boğulmamış sevinçlerin yağmurlarında ıslanmaya gidenlerdi.
Onlar ki, henüz söylenmemiş sözcükleri yüreklerinde taşıyanlardı.
Onlar ki, tarihi geçmeyen renklerle hayatları süslemeye gidenlerdi

Hevalim Karker

En fedakarlarımız, en coşkulu ve inançlılarımız yine en önden gittiler. Sen de onlardan biriydin. Hiç gitmemişçesine bir gidiş seninki de. Yüreğimizi dağlayan şu özlem olmazsa, 'bir göreve gitti birazdan gelir' diyeceğim

Adı, soyadı: **Gürbüz DİŞKIRAN**
Kod adı: **Karker**
Doğum yeri ve tarihi: **Erzincan 1981**
Mücadeleye katılım tarihi: **1998 Kelareş**
Şehadet tarihi ve yeri: **18 Eylül 2005, Kelareş/İran**

Anlam yüklü kelimeler bulamamanın sıkıntısını, kelimelere anlam yüklemeye çalışarak aşmaya çalışırken, bazı anlamları hiçbir kelimeye sığdıramamanın zorluğunu yaşatıyorsun bana.

Senin anlamın, rengin, sesin, kokun hangi kelimeye dokunsa, gizemli bir hal alıyor. Kelimeler bambaşka bir etki gücü kazanıyor tıpkı isimler gibi. Zaten onlar da birer kelime değil midir. Hangi isim olursa olsun, o insanın yaşamı, duruşu ve var olma biçimi o isme çeşitli anlamlar yükler. Yani gerçekte anlam kelimede değil, o kelimenin işaret ettiği varlıktadır.

Senin gibi bir yoldaşı yazarken de en büyük kaygım, anlamına denk kelime bulamamak ve hissettiğim, etkilendiğim şekliyle anlatamamaktır. Bu nedenle sözcükler gırtlağımda düğümleniyor, titriyor sesim. Hangi sözcükle başlamalıyım anlatmaya, hangi sözcük anlatamamanın korku duvarlarını yıkmaya güç getirecek, hangi sözcük dört nala koşacak kendi anlamına doğru....

Bak zaman nasıl da ilerledi ve biz çağların ötesine geçerek, 21. yüzyılın dağlarında hala aynı coşku ve umutla yürüyoruz. En fedakarlarımız, en coşkulu ve inançlılarımız yine en önden gittiler. Sen de onlardan biriydin. Hiç gitmemişçesine bir gidiş seninki de. Yüreğimizi dağlayan şu özlem olmazsa, 'bir göreve gitti birazdan gelir' diyeceğim.

Her giden dilimizde yeni bir keşke oluyor. Öyle çok çoğaldı ki dilimizdeki keşkeler, tüm matematik hesapları anlamını yitirir saymaya çalıştıkça. Hasretlikleri taşıyan keşkeler yüreğimizden kopup gelenler. Keşke diyorum, keşke seninle gidebilseydim. Yine oralarda takılır, kızdırır, öfkelendirirdim seni. Ardından da en sıcak ve en yoldaşça bir tartışma yapar, birlikte sıradaki göreve koşardık. Belki yine Kato'nun koridorlarında yolumu kaybeder ve sen beni alır daha bu sabah çıktığımız noktamıza götürürdün. Birlikte geçirdiğimiz süreçlerin bir anını bile unutmadım. İnsan da yaşadıklarıyla anlam kazanıyormuş.

Seni ilk Katolarda tanımıştım. Bir saatlik zaman diliminde, bin yıllık dostlar gibi sıcak bir sohbeti-

miz gelişmişti. Sende ilk keşfettiğim şey dürüstlüğün ve kişiliğinin duruluğuydu. Dürüstlük yaşamının en temel ilkesiydi. Bir hayatı bu ilkenin üzerinde inşa etmiştin, temelleri sağlamdı. Sözün kısası dürüstlüğün timsaliydin sen.

Geri çekilme kararının ardından Botan'da kalma önerim kabul edilince, bir süre Faraşin zozanlarında hareketli birlikte kalmıştım. Ardından kış üslenmeleri için Beytüşşebap gücüyle birleşip Besta'ya geçtik. Sen Beytüşşebap gücünün içindeydin. Artık birlikte kalacaktık. Bu süreç yoldaşlığımızın zorluklarla sınandığı süreç olacaktı aynı zamanda.

Binlerce arkadaş Dersim'den, Erzurum'dan, Amed'den, Mardin'den gelip Güney'e geçiyordu o süreçte. Gelen geçen arkadaşlara büyük bir sorumluluk ve sevgiyle yaklaşıp en çok hizmet eden yoldaşlardan biri de sendin Karker. Hangi görev olursa olsun ilk gönüllü olanlardan biriydin.

Bu mücadele, senin gibi kahramanların, bambaşka insanların, kelimelerle anlatılamayan fedakarlıkların ve bir yaşamın esasını oluşturan emeklerin ürünüydü. Ve bu mücadelede öyle insanlar, öyle hayatlar doğmuş öyle güzel insanlar en değerli varlıkları olan canlarını feda etmişlerdi ki ancak yaşamak anlatabilirdi onları. Yoksa onları anlatmaya çalışan her kelime yarımlarla boğulur.

Erzincan'ın bir beldesinde doğan Karker heval, daha çocukluğunda ele avuca sığmaz yapısıyla öne çıkar. Söz dinlemez olduğu kadar da zekidir. En önemlisi de herkes gibi bakmıyordu dünyaya. İçinde hep bir isyan ruhunu taşıyor ve büyütüyordu. Gittiği her yerde ilgiler üzerinde toplanırdı. Bu çocuk bir başkaydı ve tüm yaramazlıklarına rağmen herkesin gözdesiydi. O'nda insanı çileden çıkaran, ama bir o kadar da mutlu eden, sevindiren bir inat vardı. Çünkü ruhu asla kontrole gelmiyordu. Kıpır kıpırdı, asiydi. İçinde bir yaşam deryası vardı. Bu nedenle her zaman berrak ve bir o kadar da coşkun ve sempatik bir mizacı vardı.

O'nda insanı çileden çıkaran, ama bir o kadar da mutlu eden, sevindiren bir inat vardı. Çünkü ruhu asla kontrole gelmiyordu. Kıpır kıpırdı, asiydi. İçinde bir yaşam deryası vardı. Bu nedenle her zaman berrak ve bir o kadar da coşkun ve sempatik bir mizacı vardı

1998 yılında aynı zamanda akrabaları olan bir grup arkadaşıyla gerilla saflarına katılmaya karar verir. Daha çok genç olmasına rağmen, bu kararını sırf bir serüven yaşamak için vermemiştir. Karar, Önderlik üzerindeki komploya karşı duyulan sorumluluğun bir gereği olarak verilmiştir. Ve bu sorumluluğun gereğini yerine getirmek için yola çıkar.

Kara kış koşullarında Van'ın bilinmez bir fırtınasına bırakarır kendini. Kelareş'e (Doğu Kürdistan) ulaşmaya çalışırken, donmakla yüz yüze kalır. Ayak parmaklarından kanın çekilmesine ve

parmakları siyaha kesilmiş olmasına rağmen yaşının üzerinde bir iradeyle yürümeye devam eder, bir an olsun sesini çıkarıp şikayet etmez, ayaklarının durumunu dile getirmez. Tam tersine gruptaki diğer arkadaşlarına yardım etmenin telaşındadır.

Kelareş'e ulaştığında, arkadaşlar hemen ayaklarının durumuna müdahale eder. Ayakları kangren olmak üzeredir. Ferhat Qutranıs (1999'da Başkale'de fedai eylemini yaparak şehit düştü) arkadaşın mangasına verilir. Ferhat arkadaş günlerce masaj yaparak, çeşitli tedavi yöntemleri uygulayarak kangrenin yayılmasını engellemeyi başarır. Kısa zaman sonra Karker hevalin tırnakları kendini yeniler, artık pratiğe aktif katılmanın zamanı gelmiştir.

1999 kışı oldukça zorlu geçer ve bahar düzenlemeleriyle birlikte Karker heval Beytüşşebap'a geçer. Artık gerilladır. Daha ilk katıldığı gün, hiçbir tecrübesi yokken iradesiyle zorlukları yenmeyi başarmıştır. Şimdi kazandığı tecrübeyle birçok kazanımın altına imzasını atacaktı.

Sivil yaşamında okul dışında bir iş yapmamasına rağmen, dağın koşullarına adapte olmada hiç zorlanmadı. En ağır, en zor çalışmalara gitmek için hep öne atılıyordu. Arkadaşlar her ne kadar yenidir diye geride tutmak isteseler de, O'nu durdurmak mümkün olmuyordu.

Kısa zamanda içinde boyu daha da uzamaya başladı. O'na, 'evde sana ekmek vermemişler galiba. Burada gerilla yemeği yediğin için böyle büyüdün, partimizde ekmek bırakmadın" diyerek takılıyorduk. Oysa en zor koşullarda yaşıyorduk. Azıcık erzak bulmak bile büyük bir sorundu. En büyük besinimiz inancımızın verdiği moraldi. Zorluklar bizi yıldırmak bir yana, espri hazinemize daha çok malzeme çıkarıyordu.

Zaman geçti, birlikte katıldığı akrabaları, çocukluk, gençlik ve gerilla arkadaşları teker teker toprağa düşmeye başladılar. Berxwedan, O'nun yanı başında düştü toprağa. Bir haber Haftanin'den, bir haber de Dersim'den geldi. Her biri bir yerde vurulmuştu ve her vurulanla bir parçası kopmuştu yüreğinin. Birbirlerine anlatacakları ne de çok şeyleri vardı halbuki. Daha katıldıkları ilk gün birbirlerine 'birimiz düşerse, kalanlar onu da silahını omuzlayacak' demişlerdi. Ve bu sözünü yerine getirecekti. Artık Yüreğini gidenlerin özlemleriyle büyütüyordu.

Onların da özlemlerini gerçekleştirmek için daha büyük bir sorumlulukla katılmaya başladı yaşama ve savaşa. 2000 yılında arkadaşların yoğun ısrarı sonucu Güney'e

eğitim amacıyla geçti. Kadro eğitiminin ardından özel kuvvetlere geçti. Buradaki eğitimini de tamamladıktan sonra Başkale/Kelareş hattındaki görev sahasına geçti. Kasr-ı Şirin anlaşmasından kalma sınırları teperek, tanımadığını haykırırcasına Kuzey ile Doğu arasında gidip geliyordu.

Bir görev için sınırı geçerken, boş paygahta (İran sınır karakolu) hareketlilik görünce, tek başına kontrol etmeye gider. Ancak İran ile Türk devleti kirli bir oyunda anlaşmışlardır ve orada pusuya yatmışlardır. Karker heval paygaha girer girmez askerlerle iç içe girer, pusudaki tüm askerler ondan yana ateş etmeye başlar. Karker heval her zamanki soğukkanlılığı korur ve yaralandığı halde pusudan çıkmayı başarır. Ancak yarası ağırdır. Birkaç yüz metre sonra yürüyecek takati kalmaz, durmadan kan kaybediyordur. Keşke o an gücümü senin bedenine akıtabilseydim. Keşke o an yanında olabilseydim ve sırtlayabilseydim seni. Yaranı sarabilseydim. Olmadı, orada olamadım Karker. Ve şimdi senin en sevdiğin kelimeleri söyleyerek teselli etmeye çalışıyorum keşkelere boğulan yüreğimi.

En çok da "heval ya da yoldaş" demeyi severdin. Dünyanın bu en güzel iki sözcüğünü o denli sevmen ruhunun katıksızlığını ve sevginin büyüklüğünü anlatıyor. Söylediğin tüm sözler çoktan ulaştı yerine. Hangi patikada yürürsek yürüyelim hiç orada olmadın, sanki sen yüzyıllar sonrasına yürür gibiydin tüm yollarda. Hiçbir şahsi kaygı taşımadan ve hiçbir zorluktan kaçınmadan devrimin yükünü bu kadar kararlıca, isteklice omuzlaman bu nedenleydi.

Sen onurun zirvesine çıkmayı başardın. Bir solukluk yaşadın belki, ama olsun. En anlamlı ve en dolusundan yaşadın. Yaşar gibi görünenlerin yaşamını gördükten sonra, senin yaşamına daha büyük değer biçiyoruz. Senin yürüdüğün yollardan bir daha yürümek büyük bir özlem... Seninle olmaksa en büyük hasretlik. Bunu da duyasın hevalim, yoldaşım.

Mücadele arkadaşları

Şehadetin önderliğini yürütmek kolay değil. Siz bunu ne kadar kavramışsanız da ayrı bir olay. Şehadetin önderliğini yürütmek çok büyük bir kişilik ister. Kürdistan gibi bir ülkede insanlar çıkarsız bir damla kan bile dökmezler. Bu kadar fedakarlık için çok büyük kişilik gerekir

Önder Apo

Emaneti yerine ulaşmamış olanlara

"Tarihin en güzel yerinde son sözü, hep direnenler söyler"

Her şehit bir yaşam felsefesidir

Önder Apo

Adı, soyadı: **M. Zeki AFŞİN**
Kod adı: **Gabar ŞİVREŞ**
Doğum yeri ve tarihi: **Gürpınar Van, 1981**
Mücadeleye katılım tarihi: **2000 Gabar**
Şehadet tarihi ve yeri: **18 Eylül 2005, Van şehir merkezi**

Görmek önemli mi? Bazen dağları, yolları aşarak ulaşan sıcak bir selam en güzel zamanlarda buluşturuyor, görüştürür gibi yapıyor insanı. Bütün uzaklıklar bir gülüşün yakınlığında kayboluyor. Ama bu selamı bile ulaştıramadığın anlar vardır. İşte bizim gibi kendi zamanlarının çocukları, çoğu zaman bu selamı ulaştıracak vakti bulamadılar, bulamıyorlar. Çünkü zamanla yarış içindeki bir yaşamdır sürüp giden. Mekanı ise hiç belli değil.

"Botan'a giderken göremediğim için çok üzüldüm. Fakat seni bir daha göreceğime inanıyorum" diyen bu sözler de vakti olmayanlardan birine ait. Bu sözler sana yazılmıştı sevgili Gabar. O mektup nasıl başlamıştı, hangi sözcüklerle yazılmıştı, devamında ne yazılacaktı, neler anlatılacaktı, okuduğunda neler hissedecektin? Bir kez daha o anı düşündüğümde, nice soru tufanına tutuluyorum, her şey bir bilinmeze dönüyor önümde. Bu soruların cevabını hiçbir zaman bulamayacağımı, girdiğin toprakla buluşma yolcuğundan ötürü senden de alamayacağımı biliyorum.

Bazı anlar vardır ki bunlara tanıklık etmek, yaşamın sana en büyük acımasızlığı olup dikiliyor karşına. Bunu dün dile gelmeyecek bir biçimde tekrar tekrar yaşadım. Bu anı değiştirmek, o ana tanıklık etmemek için neleri vermezdim ki. Ya da bu mektubun tamamlanmış ve sana ulaşmış olması için hangi zamanları feda etmezdim ki.

Gerillada bir yakınından, bir arkadaşından, can yoldaşlarından birinden gelecek mürekkebi bitmiş bir kalemle silik silik, bir harfin üzerinde defalarca geçirilerek yazılan mektupların anlamını bilirim. Yabancısı değilim bu anların. Bir mektupta yazılmış üç beş kelime ile hangi dünyaların anlatıldığını bilirim.

Dünyayı, dünyaları o birkaç sözcüğe sığdırmış nice yerine ulaşmamış emanetler gibi elden ele dolaşan gerilla mektuplarını gördüm. Ve her bir mektup yüreğimden bir parça alıp koparsa da, o acımasız gerçeği değiştirmeye yetmedi şimdiye kadar.

Mektuplardan söz açılmışken, yaşadıklarımın yanı sıra, güzel bir savaş filmi olan Er Rayn'ı kurtarmak filminin o en çarpıcı sahnesi geldi gözümün önüne. Yaşadıklarımız birbirine ne kadar da benziyormuş. Birbirine benzeriyor çünkü oynadığımız savaş oyunu aynı.

Filmde üç kardeşi vurulmuş, cephede kalmış tek kardeşi kurtarmak için bir grup asker yola çıkıyor. İlk gittiği yerde evleri yıkılan, yakılan ve yıkıntılar arasından üzerlerine yağmur sularının döküldüğü kurtarılmayı bekleyen bir aile ile karşılaşıyor kurtarma ekibi. Ekipten zenci bir asker kurtarmak için elini ilk önce çocuğa uzatıyor. Tam o sırada bir mermi gelip onu buluyor. Vurulup düştüğü yerden arkadaşları onu kurtarmaya çalışırken o, "beni bırakın," sağ eliyle kana bulanmış mektubu uzatarak, "bunu alın" diyor. Mektup daha önce ailesi, bir arkadaşı ya da yakınına ulaştırılmak için birine verilmiş. O arkadaşı yerine ulaştırmadan vurulunca yerine ulaştırması için ona vermişti. O da vurulunca, kendini kurtarmaya gelen arkadaşlarına önce yerine ulaşması için kendisine verilmiş ve kutsal bir emanet gibi koynunda taşıdığı mektubu uzatıyor. O mektup, filmin sonuna kadar elden ele dolaşıyor. Her vurulan bir sonrakine veriyor. İşte sana ulaşamayan mektup da böyle bir mektup sevgili Gabar... Elden ele dolaşan ve ulaşması dileklerimizi mektubu teslim ettiğimiz arkadaşa emanet ettiğimiz. O mektupları taşıyanların hangi badireleri atlatarak ulaştırdığını bilirdik. Değeri maddi olan hiçbir şeyle ölçülemeyecek kadar büyük olan mektuplarımızı nasıl da arkalı önlü bantlar ve korumaya çalışırdık zamana karşı.

Gabar (M.Zeki Afşin)

Bir de ayrılık anlarının o son anını bilirsin. Ya da tattın diyeyim. Sen de birçok kez yaşadın, yaşattın. Bir tarafta sırtlarında çantalarıyla gitmeye hazırlananların telaşı, herkesi son bir kez daha gözleriyle kucaklamanın koşuşturması, diğer tarafta ise onları uğurlayanların hüzünlü bakışları. İki satırlık kağıtlara doldurulmuş gülüşler, selamlar, özlemler gidenlerin çantalarıyla yerlerine yetiştirilmeye çalışılıyordu. Herkes uzaktaki yoldaşlar için bir selamı, bir gülüşü gidenlerin çantalarına koymaya

hazırlanıyordu. O gün yine bir grubu uğurluyorduk ve yine herkes kalem ile kağıda sarılmıştı.

Sağ yanımda oturan Laleşin arkadaşın da elinde kağıt kalem bir şeyler yazıyordu. Ben de önümde arkamda gelip giden her bir arkadaşın yüzünü yüreğime kazırcasına, o son anın yolcusu olmak istiyordum. Laleşin arkadaş elindeki kalemi senin hala Hakkari'de olduğunu onaylatmak ve mektubunu tamamlamak için sabırsızlıkla tutuyordu. Sonra yarım kalan birkaç satır ve cevap bekleyen bir çift göz karşımda bir ömür olup aktı. Dudaklardan dökülen *"Gabar şehit düştü"* sözleri karşısında bir çığlık olan gözler... Şaşkın, inanmayan, inanmak istemeyen gözlerden usul usul dökülen gözyaşları kapattı yazılan birkaç satırı, dağıttı o birkaç satırın mürekkebini.

Gabar (M.Zeki Afşin)

Bana dönen bu gözlere verebileceğim başka bir cevabım yoktu. Sana yazmak istediği mektubu tamamlayamadan ve duyduklarına inanmadan yanımızdan çekip giden Laleşin arkadaşın ardından gözlerim seni de yeniden uğurladı.

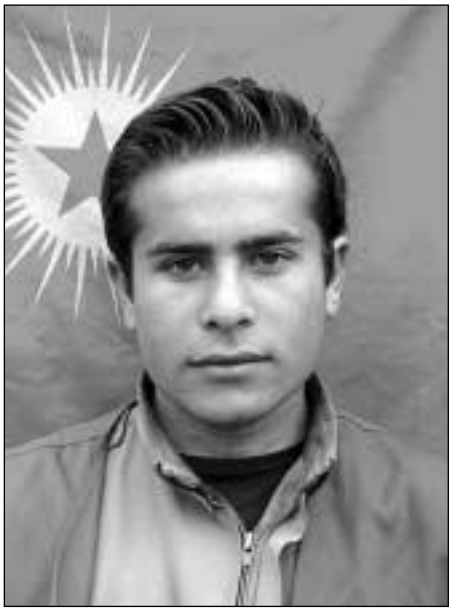
Mektubun gibi yokluğunun yarasını da tamamlayamadık. İçimizde hep kapanmayan bir yara olarak kalacak biliyorum. Her yarımlık bir başka şeyle kendini tamamlayarak ilerler belki, ama hiçbir yarımlık erken gidenlerinki kadar acıtmıyor tamamlamak üzere geride kalanları.

Son sözlerimizi ulaştıramadık belki sana, ama son sözü tüm diğer direnenler gibi sen çoktan söyledin bize. Bir de sana okumak için bir şiir borcum vardı. Görüştüğümüzde okuyacaktım, olmadı sevgili Gabar. Şimdi okuduğum bütün şiirler senin yokluğunda kırılıyor dilimin ucunda. Ama yine de okuduğum bütün şiirleri senin için okuyorum. Ve sen şiir oluyorsun dilimde. Her şiir sen olarak kalacak dilimde. Şiir gibi direnmek, şiir gibi yaşamak, şiir gibi akıp gitmek eskimeden... Sen de bir şiir gibi yüreklerimizin mecrasında akıp gidiyorsun. Direnerek son söz oluyorsun.

Mücadele arkadaşları

JI ÇAVÊN GOLA WANÊ
DILOPEK JI RONDIKAN CAREKE DIN HERIKÎ

Ez bi şehadeta te pir êşiyam.
Lê vê bizane hevalê Mazlûm...
Bila çavên
te bi şûn ve nemînin,
emê herdem layiqî te bin

Nav û paşnav: **Mehmet ALAÇ**
Navê kod: **Mazlum SİPAN**
Cih û dîroka bûyînê: **Gewaş/Wan 1'ê Tebaxê 1984**
Dîroka tevlîbûna têkoşînê: **9'ê Cotmeh 2002, Wan**
Cih û dîroka şehadetê: **18'ê İlonê 2005, li navenda Wanê**

Di demeke pir kin de, me li Fereşîna ku bi her çar werzên salê re dijî, min hevalê Mezlûm nas kir. Digel ku demeke kin bû, lê bala min kişand. Ji ber ku xwediyê sekineke pir biheybet û pir xwezayî bû û di heman demê de ewqas jî giran bû. Rûyê wî her tim weke yê zarokekî biken bû. Ji ber wê min her tim dixwest em pratîkeke bi hev re derbas bikin. Dema min ew nû dît pir ji xwe razî xuya dikir û hinek taybetmendiyên wî çawa ku ne mûtewazî be xwe dida pêş. Piştre dîtinên min hatin guhertin. Di wê demê de em bi hev re derbasî Şaxê bûn û em di hundirê taximekê de man.

Piştî ku min nas kir, tam berûvaciyê nêrînêna min derket. Di nava taximê de hevalê herî ciwan, bicoş û xweşik bû. Nêrînên wî yên mîna bazan, derbirîneke pir xurt nîşan didan. Li mirovan pir temaşe nedikir. Lê dema temaşe dikir, an hişyarî an heskirin dida îfadekirin. Heskirina her hevalî ji bo wî hebû. Ji ber wê heval li hemberî wî heval hemû bihurmet, bicoş, bi wêrekî û bi hevaltî nêzîk dibûn. Digel temenê xwe, hevalekî di her milî de pijiyabû. Dema ez li ser dipeyivim, ez nikarim bînim zimên. Ji ber ku şehadeta wî pîroz bû. Ev demek e, di nava lêhûrbûnan de me. Lê ez nikarim îfade bikim. Ji ber ku asta min ya îfadekirinê li hemberî wî her tim kêm dimîne.

Ez bi şehadeta te pir êşiyam. Lê vê bizane hevalê Mazlûm... Bila çavên te bi şûn ve nemînin, emê herdem layiqî te bin. Ew hêrs û wêrekî, ruh û moral û girêdana te ya hevaltiyê, wê herdem ji me re bibe mînak. Kenê te yê li ser lêvan û ji dil ez tu carî ji bîr nakin. Ew rojên me li zozanên Colemêrg û Şaxê pir bi zehmetî borandîn, ewên pir xweş, hemû di dilê min bi cih bûne û her tim mîna senaryoyekê di hundirê min de, her kêlî ji nû ve zindî dibin. Ji ber wê jî her tim ez his dikim ku tu bi me re dijî. Lewre şehadeta te ya ku em tenê hiştin pir zû bû... Hevalê Mezlûm hevalekî pir biçûk û ciwan bû. Lê dilekî bi qasî deryayan fireh, bi qasî geliyan kûr, bi qasî çeman bêdawî û bi qasî bilindbûna asîmanan di hundirê xwe de

jiyan dihewand. Li Çiyayê Erebî, lîstokên tonbele û pêncok di nîvî de man. Bi hevalê Mezlûm re jiyana me bi hevaltiyeke pir giran û mezin tijî bûbû.

Ji Çiyayê Erebî nuqteya qertalan hebû. Nuqteya me û ya qertal li hemberî hev bûn. Li ser serê nuqteyê, du qertalan şer dikir. Hevalê Mezlûm wê demê got; qertalek zordestiyê li yê din dike, ezê herim lê bixim. Her çiqas hevalan xwest pêşiyê bigirin jî lê nikarîn bidin sekinandin. Lê di latê de asê bûbû, hawar kir got; werin ez nikarim derkevim. Bi çûna me re daket û careke din kevirê xwe rakir û li qertal xist. Lê kevir li qertal neket, qertal da pey heya nuqteyê şopand. Lê piştî vê bûyerê rexneyên xwe dan hevalên taximê... Ew evîndarê çiyayan bû û pir ji wan hes dikir. Ji temaşekirina xwezayê têr nedibû. Û di nava wê ahenga xwezayê de mîna me hemûyan ji vexwarina çayê tameke bêhempa digirt. Rojekê em pir westiyabûn hevalê Mazlûm got; dema em gihîştin nuqteyê, emê destpêkê çayê çêkin. Bi gihîştina nuqteyê re, bi awayekî kolektîf, me di navbera xwe de karbeşî kir.

Çaydaneke me ya pir mezin hebû. Heta me av keland me kedeke mezin da. Lê me pişt re fêm kir ku çaya me nîn e. Hê jî rûyê hevalê Mazlûm yê wê demê li ber çavên min e. Rabû cigareyek pê xist. Di encamê de keda me hemûyan di avê de çûbû. Hevalê Mezlûm, hevalekî pir jixwebawer û wêrek bû. Her tim li hemberî hevalên tevlî çalakiyan dibûn, ezabeke wijdanî dikişand û herdem daxwaziya xwe ya qada şer dianiya ziman. Lê hezar mixabin hevalê Mezlûm di çalakiya xwe ya yekê de gihîşt şehadetê. Dema min şehadeta wî bihîst, ne min dikariya bigirîm û ne jî biqîrim. Min êdî nikariya li çiyayan bixim. Mîna ku rayek ji canê min hatibe qutkirin. Her tişt ji bo min reş û tarî bû. Li ber çavên min heyv û roj tarî dibûn. Stêrên li asîmanan yek bi yek digurijîn. Li ciyê ku rûdinişt, çay vedixwar, dipeyivî û riya ku tê de dimeşiya û kenê wî; her roja ku derbas dibû, di hundirê min de ji nû

ve zindî dibe. Ew li her cihî nediaxivî, lê dema diaxivî jî peyvên wî di cihê xwe de bûn. Bi herkesî re hevaltî dikir. Lê her tim mesafeyek jî dihişt. Bi qasê ku henekoyî bû, ewqas jî cidî bû.

Rojekê nîqaşa me bi hev re çêbû. Em çend heval bûn. Nîqaşa me li ser şehadetan bû. Min got, eger ez şehîd bikevin, li ser min nivîsekê binivîse. Lê wî got; ez nanivîsim, ji ber ku asta min ranake. Lê mixabin, ez îro li ser çelengê çiyayên azad nivîsê dinivîsim. Ez bêriya te dikim hevalê Mezlûm... Belkî ez tenê bim, lê cihê tu lê mayî, gul û kulîlikên bi xwîna te hatîn avdan û bi xweşikbûna biharê ji nû ve şîn dibin, ezê hembêz bikim û her roj bi derketin û windabûna tîrojên rojê re te bi bîr bînim. Bi xweşikbûna çiyayên ku hê bi xwîna ciwanên nenavkirî her tim şîn dibin, ez ji te re dibêjim oxir be... Rêhevalê min yê piçûk Mezlûm...

Hevalên wî yê tekoşînê

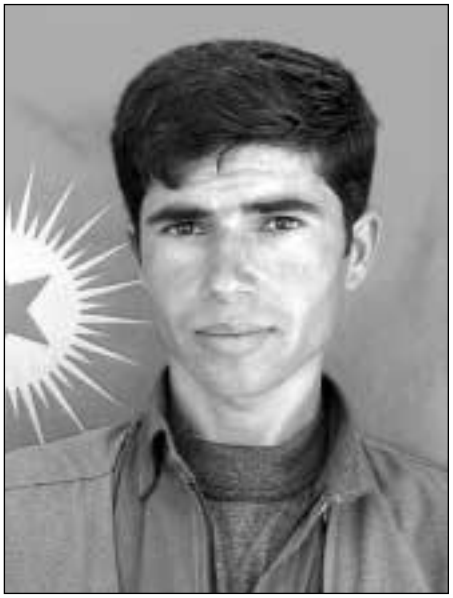
Bir yıldız vardır hani
Bütün yıldızlar içinde der Homeros
Ne kopmuştur hiç bir zaman
Kök saldığı kutsal yerinden
Ne de boyun eğmiştir
Ölüm kuşanan hiçbir karanlık önünde
Nasıl susulursa
Bin yıllık zamana karşı okyanus dilinde
Aynen öyle parlamıştır
Tüm gecelerin gökyüzünde
Aynen öyle

Mazlum (Mehmet Alaç)

Sê çirûskên ji êgir

**Hevalekî pir fedakar bû.
Her erkê ku diket
ser milê wî,
bê ku dudiliyan bike,
pêk dianî.
Pir bixwestek tevlî
jiyanê dibû**

Nav û paşnav: **Şerif KAYA**
Navê kod: **Zinar BIRÛSK**
Cih û dîroka bûyînê: **Qoser Mêrdîn, 1981**
Dîroka tevlîbûna têkoşînê: **1999 İzmir**
Cih û dîroka şehadetê: **22 İlonê 2005, Gürpınar/Wan**

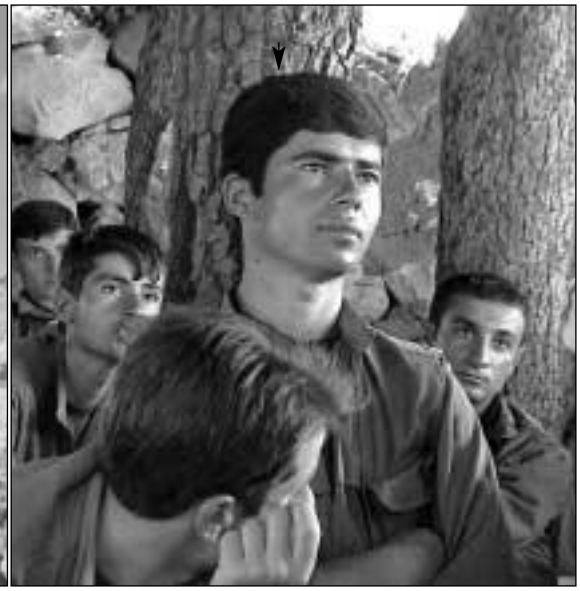
Belê, ji bo ku mirov bikare jiyana sê çirûskên ji êgir bîne ziman, bi salan jî fikirîn têrê nake. Lê her çiqas kêm bimîne jî ez dîsa dixwazim jiyana wan hevalên ku dixwestin bi rûmeta xwe rengê jiyanê xweşik bikin û canê xwe yê şîrîn fedayî wê jiyanê kirin, bi şehadeta xwe mohra xwe li dîrokê xistin û bi pênûsê li rûpeleke spî jiyana birûmet neqişandin, binivîsim. Belê, çawa ku xweşikbûna biharê bi rengên xwe yên curbecur tê naskirin, çawa ku kulîlika berfînê bi derketina tîrojên rojê re serê xwe ji nava berfa stûr ya li ser kevî û zinaran, bilind dike, ez dikarim bêjim min jî bi van hevalan re wisa wate ji jiyanê girt.

Ji ber ku her hevalek ji wan destan û efsaneyek bû. Di dilê mirovan de pir hestên kûr û xweşik hene û pirî caran mirov nikare wateya wan bi nav bike. Mirov her tim di îfadekirina wan de kêm dimîne. Ji bo îfadekirineke xurt û rast mîna van hevalan xwegihadina pîvanên azadiyê pêwîst e. Yek ji wan destanan jî hevalê navê birayê xwe yê şehîd girtî bû. Ew jî rêhevalê ku qet nayê jibîrkirin, rêheval Zinar e.

Taybetmendiyên rêheval Zinar yên pir balkêş jî hebûn. Hevalekî pir fedakar bû. Her erkê ku diket ser milê wî, bê ku dudiliyan bike, pêk dianî. Pir bixwestek tevlî jiyanê dibû. Di nava jiyanê de, pir bisebir bû. Her rengê zor û zehmetiyên ku di jiyanê de derdiketin pêşiyê, bi sekina xwe ya bisebir li hemberî wan disekinî. Mûtewazîbûna wî wisa dikir ku di nava jiyanê de pir were heskirin. Li hemberî jiyanê û zehmetiyan berpirsiyariyeke pir mezin nîşan dida û herdem hebûna xwe di jiyanê de dida hiskirin. Taybetmendiyeke wî ya din ku ji min re balkêş dihat, dahûrîna wî ya jiyan û kesayetê bû. Hem xwe baş nas dikir, hem pê re jî ji bo ku heval xwe bibînin, dahûrînên kûr dikirin. Çirûska didoyan ya ji êgir, rêheval Gabar bû.

Sala wî ya destpêkê bû hatî Colemêrgê. Bi rastî

heskirin, xwesteka wî ji bo pêkanîna erkê xwe û dilsoziya wî di nava jiyanê de û hevaltiya wî gelek li pêş bûn. Ji ber wê mirov dikare bêje, ku ji derketina tîrojên rojê heta dibû êvar, dev û rûyê wî her tim bi ken bûn. Çirûska sisiyan ya ji êgir ku hê di bihara temenê xwe yê ciwantiyê de bû, rêheval Mezlûm bû. Rêheval Mezlûm pir ciwan, pir germ û pir bicoş bû. Wî ti caran jiyaneke vala û seresere ji xwe re nedipejirand. Ji ber wê ked û têkoşîna wî her tim ji bo jiyaneke têr, tijî û giran bû. Gotina wî ya herî dawî ku ti caran ji bîra min naçe ev bû: "Yan hûnê min mîna mirovekî bibînin, yan jî min qet nebînin." Belê, çawa ku çirûskên êgir hêdî hêdî ditemirin, bi xatirxwestina rojê re, bihêrs ji çirûskên êgir jî wisa xatiran dixwazim. Bi baran û xunava ku dikeve ser rûyê erdê, ewê her tim şîn bibin û ji nû ve zindî bibin di nava têkoşîna me de.

Hevalê wî yê têkoşînê

Zinar (Şerif Kaya)

eylül şafağı gözlerinde
ve buğday esmeri tenin
ve ela gözlerin
proleter ellerin
kavgam ve sevdam
kaç kez bakakaldım sihirli duyguna
dalıp
gözlerimle taradım
seni kaybettiğim dağların sınırlarını
özledim
çok özledim
ve alışamadım
alışamam yokluğuna
bir tek umut seli gözlerin kaldı geriye
öyle sevecen öyle içten
ve fırtına anıların bir tel
alışamadım alışamam yokluğuna
yaşıyorken daha gencecik coşkusunu
bir sonbahar hüznüydü
seni aramızdan koparan
oysa tılsımlı bir bakıştı
bir gülümseyişti
bizde yaşam
özgürlük onların silah namlularıyla
bizi ayakta tutan
neden bu denli çabuk
neden bu uçurum keskinliği
ve neden bu denli yalnızlık
zehir zemberek gibi bir aydınlık
gelip te çattı
koşacağım ardından yine ant olsun
sığmayacağım kabıma

Bizde ömürler gençliğinde çiçeklenir

PKK'nin saflığı,
PKK'nin dürüstlüğü
bu yoldaşların gerçeğindedir

Önder Apo

Adı, soyadı: **Mehmet ÇETİNER**
Kod adı: **Şahan Serhildan**
Doğum yeri ve tarihi: **Siverek 1976**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999 Amed**
Şehadet tarihi ve yeri: **26 Eylül 2005, Xeçareş/Bitlis**

"Nereden başlamalı, nasıl anlatmalı" diye başlıyordu en sevdiğimiz şiir. Bir gün bu şiirin ilk dizeleriyle sana dair bir şeyler yazacağım aklımın ucundan bile geçmiyordu. Evet, nereden başlamalı? Bir kahramanı, bir yiğidi anlatmak için nereden başlamalı? Ya da onu ifade edebilecek sözcükleri nereden bulmalı? O'nu nasıl anlatmalı? Belki de gerillanın en fazla kullandığı ve içinde ifadesiz kalan tüm anlamları taşıyan suskunluğun dilinin bu kadar baskın olması bundandır.

Sözcüklerin hacminin yetmediği anda suskunluk koşuyor her defasında imdadımıza. Hayatın soluğunu dahi içine alan bir suskunluk. Tüm sözlerin yüreklerimizin mağmasında eridiği, tüm gölgelerin üzerine güneşi düşüren bir suskunluk bizimkisi. Ve ben şimdi en demli sessizliklerden sesleniyorum Şahan.

Hani diyorum şu dağların, toprağın, taşın, pınarların, nehirlerin dili olsa da anlatsa bu dağ yürekli insanları. Hani diyorum yıldızlar anlatsa o uzun yol yürüyüşlerindeki ortaklığı. Hani diyorum rüzgarlar bıraksa içinde saklı tuttuğu gülüşlerinizi. Hani diyorum bıraksa atmosfer içine gömdüğü seslerinizi. Hani diyorum hayat armağan etse hayallerinizi. Hani diyorum dağlar derin bir solukla düşürdüğünüz gölgelerinizi geri verse. Bunları istemek çok mu Şahan? Ben sadece hayatı daha da güzelleştiren, varlıklarıyla hayata başka anlamlar katan, gidişleriyle derin özlemlere boğan arkadaşlarımı istiyorum hayattan.

Bu dağlara en çok yakışan şeyi, yani gülüşlerinizi istiyorum. Yüreklerimizin muskası dağlar, analarımızın dualarını, ağıtlarını ve umutlarını taşıyor bağrında, bir de en değerli varlığımızı. Sözleşmelerin yenilendiği, sözlerin verildiği, ortak bir ruhun yakalandığı yerdir dağlar.

İnsan kötülüklerden korunmak için muskasını boynunda taşır. Oysa biz, muskamızın boynunda dolanırız. Hiçbir duaya, hiçbir büyüye ve hiçbir 'belki'ye bırakmadık yüreklerimizi...

Şimdi ilk tanıştığımız zamanlar geliyor aklıma. Sanki çağlar öncesine gidiyorum. Gerillacılık yıllarımı-

zın ilk acemiliklerini, toyluklarını, sevinçlerini, zorluklarını ve başarılarını birlikte göğüslediğimiz o yıllar, hala taze toprak kokusu gibi geçtiğimiz tüm patikalara yayılıyor. Nasıl anlatmalı yoldaş seni? Dağ gibi, toprak gibi, su gibi, yaşam gibi Şahan...

Uluslararası komplodan sonra vatansızlığa, zulme, sömürüye ve ölümlere bir başkaldırı gibi yol alıyorken Amed dağlarına, özgürlüğün ilk göz ağrısı olmuştu Amed patikaları O'nun için. Önderliğin yakalanışı güçlü ve inançlı bir çıkış yaratmıştı O'nda. Her Kürt genci gibi O da özgürlük mücadelesinin ön saflarında özgürlüğe ilk merhabayı vermişti. 1999'daki geri çekilme kararıyla birlikte ülkenin bir ucundan başka bir ucuna inançla, umutla yol almış ve Şehit Ayhan kampına gelmiştik.

Yaşamdaki canlılığı, atikliği ve girişkenliğiyle kısa sürede herkesin sevgisini kazanan Şahan, tüm arkadaşların yüreğinde geleceğin mavisini müjdeleyen bir umut çiçeği gibi açmıştı. Eğitime ve yaşama en aktif katılanımızdı. Sempatikliği, mütevazılığı, yaşama katılımı ve kadına karşı saygılı duruşuyla Önderlik felsefesinde derinleşmeye çalışan ve devrime tüm benliğini adamış militan bir kişilikti.

O'nu anlatırken birlikte oynadığımız tiyatron sahneleri canlanıyor gözlerimin önünde bir bir. Çok iyi rol yapma yeteneği vardı Şahanımızın. Hiçbir moral etkinliği Şahan'sız geçmezdi. Aslında oynadığı oyunu tüm benliğiyle hissetmesiydi O'nu bu kadar etkileyici kılan. Oynadığımız bir tiyatro oyununda, Dersim'de cepheci bir arkadaşın rolünü oynamıştı. Zilan arkadaşı eyleme götüren, O'na bağlı, O'ndan etkilenen ve büyük bir hayranlıkla O'nun izinden yürüyen bir gerillaydı canlandırdığı karakter. Sanki kişiler yer değiştirmişti, o kadar hissederek canlandırmıştı ki karakterini, yaşananları yeniden ve yeniden yaşadık.

Yaşamımızın her karesini bir film şeridi gibi tüm zamanlarda yeniden izliyoruz. Gerillanın her anı büyük kahramanlıkları anlatan destanlarla doluydu ve her ana düşen bir gölge vardı. Her an yeni bir söz olup dökülüyordu dudaklardan. Şahan da söze göre yaşamasını bilenlerdendi. Bu yüzden 1 Haziran kararının ardından Kuzey'e geçen grupların içerisinde yer almak için yoğun dayatmalarda bulunuyordu. Oraya gideceğini düşünmek, oraya gitmeyi istemek bile heyecanlanmasına yetiyordu. Çünkü büyük hayalleri vardı. Ve bu hayallerini ilk göz ağrısı olan Amed'de dalgalandırmak istiyordu.

"Amed eyaletinde başlattığımız gerillacılığı tamamlamak, Önderliğe ve halka güçlü cevap olmak için tekrar o mekanlara gitmek gerek" demişti Kuzey'e grupların gideceğini duyduğu bir akşam üstü. Bunu öyle bir heyecan ve sevinçle anlatıyordu ki, o an insan kendisini Amed patikalarında yol alıyor gibi hissediyordu, heyecanının, sevincinin dalgası çevresindeki herkesi içine alıyordu.

Ve nihayet Kuzey gruplarının içinde yerini almıştı. O anki sevincini, coşkusunu da ancak suskunlukla anlatabilirim, bildiğim kelimeler bunu anlatmaya yetmez çünkü. Ondan sonra birbirimizi hiç görmedik. Gitmeden önce uzun uzun sohbet etmiş; birlikte geçirdiğimiz günlerin anısına, geleceğin başarılarında buluşma sözü vermiştik

Ve nihayet Kuzey gruplarının içinde yerini almıştı. O anki sevincini, coşkusunu da ancak suskunlukla anlatabilirim, bildiğim kelimeler bunu anlatmaya yetmez çünkü.

Ondan sonra birbirimizi hiç görmedik. Gitmeden önce uzun uzun sohbet etmiş; birlikte geçirdiğimiz günlerin anısına, geleceğin başarılarında buluşma sözü vermiştik.

Sonra onlar da çıktı yola. Onların gözlerine yıldızlar ev sahipliği yaparken, bizimkine özlemin rengi gelip oturmuştu. Hüzündü sanki adımız. Her defasında böyle olur; gidene yıl-

dızlar, kalana ya da gidemeyenlere hüzün eşlik eder. Sanki ayrılanlar onlar değil de biz kalanlarmışız gibi acıyla düğümlenir içimiz.

Son veda sözleri içtima alanında hızlı hızlı söyleniyordu. *"Sıcakkanlısın, kendine dikkat et ve lütfen erken şehit düşme. Amed'e geldiğimde seni orada görmek istiyorum"* demiştim ben de o arada. Şahan,*"benim gibi niceleri var orada, ama ben de olacağım orada"* demişti. İkimiz de tutamadık sözümüzü. Ne ben gidebildim ne de O kalabildi.

Muş ovası, Bitlis dağları 26 Eylül akşamında bir yiğidin kahramanlığına tanıklık ederken, ben Behdinan'da gökten kayan bir yıldızda O'nu anımsamıştım. Kayan her yıldızda suskun gerilla hüzünleri bir parça daha büyüyordu. Sanki hissettiklerimize, yüreğimizdeki huzursuzluğa ortaklık ediyordu yıldızlar. Birlikte defalarca ölümlerde sınanmıştık. Bir soluğumuz varsa onu birlikte paylaşmıştık, bir lokma ekmeğimiz varsa bunu bölüşmüştük, aynı ruhu taşıyorduk. Hayallerimiz birbirine karışıyordu. İşte onun için de her dağlı başka yamaçlardaki dağlıları hissederek yaşar.

Suskun gerilla hüzünlerinde bile umutları yeşertiyor hevalliğimiz. Gözbebeklerimizde, özgürlüğe sevdalanmış yüreklerimizde sakladığımız, kem gözlerden, yargısal sözcüklerden, ötekilerden ve kendi öfkelerimizden, pişmanlıklarımızdan sakındığımız hevalliğimiz özgürlük toprağının ıtırlı kokusu oldu her zaman.

Mekanları, zamanları ardında bırakan, anlaşılmayışların çağlarını deviren, ölüm ağırlığındaki ayrılıklara özlemle karışık sevgilerin büyüklüğünde güç getiren arkadaşlıklarımız, dostluklarımız bizi biz eden en güçlü yanımız oldu her zaman.

Bunları senden öğrenmenin gururunu yaşarken, o çatışma anında orada olamamanın mahcubiyeti çöküyor üstüme. Susuyorum, çünkü direnişin her şeyi anlatmaya yetiyor, söze gerek bırakmıyor.

"Her ömür kendi gençliğinden vurulur" diyordu bir şair. Oysa bizde ömürler gençliğinde çiçeklenir. Sen ve senin gibi nice yoldaş ömrünün gençliğinde yeşerdi. O çok sevdiğin ve büyük bir umutla gittiğin Amed eyaletinde Önderliğe, halka ve yoldaşlara layık olmanın destansı direnişinde şehadete giderken, tüm halkın ve gerillaların yüreğine ekildin, filizlendin ve çiçeklendin.

Seni özgürlük uğruna attığımız her adımda yüreğimizde hissedecek ve anına layık olmak için mutlaka zafere koşacağız.

Mücadele arkadaşları

Agırî'nin asi çocuğu

konuşmayı pek sevmezdi. Yaşamdaki duruşu ve katılımıyla anlatırdı söylemek istediklerini. Sessizliği en güçlü sözcüklerden bile daha etkiliydi, varlığıyla yaşama huzur katıyordu. Uzun sözün kısası, sözü pratiği olanlardandı Şiyar

Adı, soyadı: **Remzi BAŞANBAŞ**
Kod adı: **Şiyar**
Doğum yeri ve tarihi: **Çermik Amed, 1980**
Mücadeleye katılım tarihi: **1998 Almanya**
Şehadet tarihi ve yeri: **23 Eylül 2005, Ağrı dağı/Serhat**

Gerçek tarihi halklar yazar. O tarih de halkların verdiği mücadelenin kendisidir. Kendi topraklarında sürgün gibi yaşayan bir halk varsa, on bin yıldan fazla bu topraklar üzerinde yaşıyorsa, kendi topraklarında dili, kültürü yasaklanmışsa ve bu halkın kaybedecek hiçbir şeyi kalmamışsa, o zaman ayakta kalma mücadelesini vermek, kendi topraklarında özgürce yaşamayı istemek ve onuruna sahip çıkmak için ne gerekiyorsa yapmak o halk için kaçınılmazdır. Geriye ölümüne kıran kırana bir mücadele vermek kalır. İşte bundan dolayı bir halk binlerce yiğit genç kızı ve erkeğiyle silahı omuzlayıp dağlara çıkıyor, işte bunun için 7'den 70'e tüm insanlarıyla sokaklara dökülerek, panzerlerden sıkılan, silahların soğuk namlusundan atılan mermilere karşı çıplak yüreklerini kalkan, ceplerine doldurdukları taşları inançlarının silahı yaparak, hep bir ağızdan "özgürlük" sloganlarını haykırıyor. Onlar, tarihin sayfalarını yeniden yazmak, ters yüz edilmiş tarihin yerine gerçeğini koymak için akıl sınırlarını zorlayarak, hayallerini daha da büyüterek eylemden eyleme koşuyor. Bu halk çocuğuyla, genciyle, kadınıyla, erkeğiyle, yaşlısıyla görkemli bir onur mücadelesi veriyor.

Durmak, yılmak, geriye dönmek yok bu mücadelede. Acıları daha büyük mücadelelerin gerekçesi yapmak var. Ölülerini ağıtlarla değil, zılgıtlarla, türkülerle uğurluyorsa bir halk, onurlu bir gelecek onundur demektir. Eğer bedenlerini ateşe veren genç kızları ve oğulları *"bu ateşi söndürmeyin, daha da gürleştirin"* diyorsa bu halk özgürlüğe aşıktır demektir. Eğer bir halk "ben varım ve olacağım" demek için dağlara çıkıyorsa, hiçbir şeye boyun eğmeyecek demektir. Eğer bu halkın evlatları ölümü gülümseyerek karşılıyorsa, zafer bu halkındır demektir. Biz gerçek ölümün ne olduğunu, yaşamın ise sadece nefes alıp vermek olmadığını çoktan öğrendik.

Meydanlardaki tüm zafer işaretli parmaklar 'ileri'ye işaret ediyor. Yüzümüz güneşe dönük ilerliyoruz yarınlara. Önümüze ne engeller çıkarsa çıksın, inancı-

mızın duruluğuyla yıkıyor ve ilerliyoruz. İnandığımız ve sarıldığımız değerlerle bir çağı ardımızda bıraktık. Şimdi kendi çağımızı yaşıyoruz.

Önder Apo bu mücadeleye *'Bir Halkı Savunmak'* adını verdi. Yazdığı son kitabını da şehitlere adayarak şehitlere olan bağlılığını yineledi. Biz silah arkadaşlarına, yoldaşlarına da şehitlerimizin anılarına bağlı kalmak, onların mücadelesini büyütmek kalıyor. Ve bunu Önder Apo'nun savaşçıları, şehitlerin yoldaşları olarak yapacağız. Onlar nasıl ki Önder Apo'nun gerçek yoldaşları olduklarını yaşamlarıyla, tutkularıyla, duruşlarıyla, bağlılıklarıyla, sevgileriyle, mücadeleleriyle ve verdikleri sözleriyle ispatladılarsa, canlarını vererek yeni bir kapıyı araladılarsa, onların ardılları olarak bizler de onları yaşayacağımıza, birlikte verdiğimiz sözün gereklerini yerine getirmek için kendimizi ikiye katlayacağımıza, yarım kalan hayallerini gerçeğe dönüştürmek için yaşayacağımıza söz veriyoruz.

Bir yaşam ve mücadele sözümüzün ismi de Şiyar oluyor.

Şiyar arkadaş tarihi, tarihi olduğu kadar da mücadelenin ve direnişin hiç eksik olmadığı serhildanlar şehri Amed'de dünyaya gelir. Amed'in sokaklarında büyür. Öğrenimini burada bitirir ve gençlik yılları serhildanların coşkun seliyle birleşir. Henüz 11 yaşındayken, Vedat Aydın'ın cenaze töreninde arkadaşlarıyla birlikte bir sokak başını tutarlar ve panzerlere karşı taşlı sopalı bir kavgaya girerler. Yaşanan serhildanlar kişiliklerini şekillendirmeye, farklı yaşam arayışlarını güçlendirmeye başlar.

Şiyar arkadaş gençlik dönemini yaşarken, Amed de serhildanlar dönemini yaşamaktadır. Kürdistan'ın dağlarında aralıksız devam eden bir savaş vardır. Günlere yayılan silah sesleri gecenin sessizliğini bölen tek sestir. Tüm halk yüreğiyle çatışan gerillaların yanındadır, tüm dualar onlar için edilir. Tüm türküler onlar için söylenir, sloganlar onlar için haykırılır. Şiyar arkadaş da özgürlük dağlarında süren savaşı yakından takip edenlerden ve tarafını çoktan belirleyenlerden birisidir. Kürdistan'ın en yüksek

Şiyar (Remzi Başanbaş)

Şiyar (Remzi Başanbaş)

dağlarında savaşacağı günlerin hayali tüm zamanlarının tek hayali olur.

Ne yapmak istediğini bilmenin huzuru içinde Amed'de birçok eyleme ve gösteriye katılır. Gündüz sokak çatışmalarında, gece sokak başlarında kurdukları barikatların ardında özgürlük hayalını çekerler yaktıkları lastik ateşinin etrafında. Eylemleriyle 'biz bu toprakların sahibi, bu halkın çocuklarıyız' diye haykırırlar. İşgal güçlerine "topraklarımızdan defolun" dercesine, eyleminde kararlı ve mücadelesinde ısrarlı olur. Cesareti, yaratıcı düşünceleri ve kararlılığıyla arkadaşlarının içinde öncüdür. Nerede bir eylem Şiyar oradaydı ve Şiyar'ın olduğu her yer bir eylem alanıydı.

Özgürlük ateşinin sıcaklığı ruhunda yanıyordu. Bu ruhun heyecanı ve ve coşkusuyla 1998 yılında gerilla saflarına katılır. Gerillada fiziksel olarak zorlanmasına rağmen, bu zorlanmaya asla yenilmedi, kendini geri çekmedi. Tüm görevlere büyük bir moralle, coşkuyla gitti. Yaşamın her alanına güçlü bir katılım sağladı.

Sessiz bir yapısı vardı, konuşmayı pek sevmezdi. Yaşamdaki duruşuyla, katılımıyla anlatırdı söylemek istediklerini. Sessizliği en güçlü sözcüklerden bile daha etkiliydi, varlığıyla yaşama huzur katıyordu. Uzun sözün kısası, sözü pratiği olanlardandı Şiyar.

Az konuşan, çok iş yapan yapısıyla örgütün en önemli görevlerinde yerini aldı. Görev ayrımı yapmadan, her üstlendiği görevi başarıyla yerine getirdi.

Şehitlerimizin ve hareketimizin değerlerine her alanda sahip çıkan bir arkadaştı. Değerlerin amansız bir savunucu oldu. Bunları zarar verilmesine, birilerinin bunları kendi bireyciliğine, emellerine alet etmesine izin vermedi, bunu yapmak isteyenlere karşı mücadele etti. Hareketimiz içinde çıkan son tasfiyeciliğe karşı en kararlı duruşu sergileyenlerden birisi oldu. Tüm savrulmalara, tasfiyeciliğin hakim kılmaya çalıştığı çizgi dışılığa, yaşam ölçülerini aşındırma çabalarına karşı Önderlik çizgisine daha güçlü sarılarak, Önderlik çizgisini amansız bir takipçisi olarak yürüdü ve duruşuyla buna davet etti çevresindeki herkesi.

2003 yılında gelişen tasfiyeciliğin tüm teslimiyet çabalarına daha güçlü savaşarak, Kuzey'e gitmede ısrar ederek karşılık verir. Bu temelde 1 Haziran atılımına katılmak için 2005 baharında Serhat grubundaki yerini alır. Kuzey gruplarının hazırlık çalışmalarına, yine askeri ve siyasi eğitimlere aktif olarak katılır. Eğitimleri başarıyla bitirir, görevlerini başarı ve örnek düzeyde yerine getirir.

Güney sahasından gördüğü eğitimlerden aldığı güçle Serhat'a doğru yola çıkar. Birlikte hareket ettiği grup Şiyar arkadaşın fi-

ziki olarak zorlanacağını düşünerek, yardımcı olmaya çalışırlar. Fakat tahminlerinin tam tersi çıkar. Yol boyunca geride kalanlara O yardımcı olur, çantalarındaki yükleri onlarla paylaşır. İçinde Kuzey'e gitmenin sevinci, bir hayalini gerçekleştirmiş olmanın mutluğu ve huzuruyla bir nehir gibi akar yol boyunca.

Uzun bir yol yürüyüşünden sonra grup, Serhat'ın doğu bölgesine yetişir. Burada Güney'den gelen arkadaşların düzenlemesi yapılır. Şiyar arkadaş Glidağ bölgesine düzenlenir. Daha yürünmesi gereken uzun bir yol vardır önünde. Bu uzun ve zorlu, pusularla bölünen yolu da bir solukta adımlayarak Glidağ'a ulaşır.

Şiyar arkadaş her zamanki gibi burada da en önemli görevlerde yerini alır ve başarıyla yerine getirir. Alana ulaştığında sonbaharın soğuklar iyiden iyiye kendisini hissettirmeye başlamıştır. Buralara kış erken gelir, geç göç ederdi. Bunun için de tez elden kış üslenmesinin yapılması gerekiyordu.

Şiyar arkadaş da kış üslenmesi çalışmalarına katılır. Şiyar arkadaşın fedakarlığı, sıcaklığı ve çalışma temposu etrafındaki arkadaşlara da yansır. Duruşuyla herkesin güvenini, sevgisini ve saygısını en kısa zamanda kazanır. Üslenmeden sonra erzak için depo hazırlamaya başlarlar arazide. İşlerinin çoğunu bitirmişlerdir.

Tarihler 25 Eylül'ü gösteriyordu. O gün de her zamanki gibi araziyi iyice keşfettikten sonra depo çalışmalarına devam ederler. Düşman Ağrı'nın Mıxtepe ve Kırekarargah alanlarını kapsayan kapsamlı bir operasyon düzenler. Şiyar arkadaş ve grubundaki arkadaşlar askerleri fark ederek mevzilenirler, Saat 17.30 ile 18.00 arasında çatışma yaşanır. Şiyar arkadaş bu çatışmada fedaice bir duruş sergileyerek şehitler kervanına katılır.

Zulmün olduğu yerde direniş kaçınılmaz olur. Bir halkın acılarına kulak asılmaz, gözyaşları görmezden gelinir ve acıları ikiye katlanıp gözyaşları sellere dönüştürülürse halk buna başkaldıracaktır. Çocuklarını isyanın, başkaldırının hikayeleriyle büyüteceklerdir. Bizler böyle büyüdük, dağlara böyle sevdalandık.

Analarımız lorilerle büyüttükleri çocuklarına yaşadıkları zulümleri anlatırken şu mesajı veriyordu artık: *"özgür yaşamak istiyorsan savaşmalısın."* Bu mesajı binler aldı ve binlerce genç kız ile erkek özgür yaşamak için, zülme dur demek için dağlara koştu ve koşmaya devam ediyor.

Zulme karşı direniş kaçınılmazsa, çıplak yüreklerindeki inançlarına sarılan yürekli insanların direnişlerini zaferle taçlandırması da muhakkaktır.

Şiyar arkadaş da içte tasfiyeciliğe, dışta düşmanın zulmüne karşı kararlı duruşun adı oldu ve biz O'nun kararlılıkla yürüdüğü bu yolda yürümeye devam edeceğize dair sözümüzü bir kez daha yineliyoruz.

Mücadele arkadaşları

Diğer adın başkaldırıydı

Sen artık hepimizin
yüreğine ekilmiş bir
intikam tohumusun.
Sen dilimizdeki en güzel ezgi,
yüreğimizdeki söz,
düşüncemizin aydınlığı,
hayatın berrak tarafısın.
Sen Önder Apo'nun
gerçek yoldaşı, militanısın

Adı, soyadı: **Halit BULUT**
Kod adı: **Yaşar CESUR**
Doğum yeri ve tarihi: **Hilal Uludere, 1982**
Mücadeleye katılım tarihi: **28 Mart 1999, Maxmur**
Şehadet tarihi ve yeri: **19 Eylül 2005, Çırav/Gabar/Botan**

Yüreğim buruk, kalemim ürkek. Her şey öyle uzak, öyle ulaşılmaz görünüyor ki. Her şey öyle derin acılara, hüzne boğulmuş ki çevremde. Harfler kelimelere dönüşemeden yüreğimin mağmasında eriyor. Gidişin zamanına tutsağım şimdi. Varlığın nasıl hayata yeni anlamlar katıyorduysa, ayrılık zamanları da büyük özlemlere açıldı ve o zamanlarda sana hep bir şeyler biriktirdim buluşunca sana armağan ederim diye. Daha da büyüyen özlemimle ve senin için biriktirip armağan edemediklerimle sonbaharın yağmurlarına tutuldum.

Seni anlatmaya çalışırken bir kar fırtınası başlıyor içimde, halbuki bizim alışkın olduğumuz kırlangıç fırtınasıydı. Seni anlatmaya çalışırken kelimeler acı bir tat bırakıyor dilimde, halbuki bizim alışkın olduğumuz kelimeler sevincin rengindeydi.

En çok neyi özlüyorum biliyor musun, fotoğraf karelerinin dışına taşan o ağız dolusu gülüşünü. O gülüşünle yeni gündönümlerinin üzerine güneş olup doğuyorsun. Seninle yeniden yeşeriyor umutlarımız, yeni şeylerin keşfine seninle çıkıyoruz. İçimizin burukluğunu, yarım kalmışlığını hayallerinle gideriyoruz. Bir yanımız eksilirken, kendimizi yine seninle tamamlıyoruz.

"Eğer dürüst yaşamışsak, nasıl öleceğimizi düşünmeye gerek kalmaz" diyor R. Burns. Biz de hiç düşünmedik nasıl öleceğimizi, düşünmeye de gerek görmedik. Çünkü biz yaşamak istediğimiz gibi yaşadık. Yaşam tercihini güçlü koyanların ve bunun için yola çıkanların ölümü düşünecek zamanı yoktur. Bunun için doğup büyüdüğümüz topraklardan sürülmemiş miydik? Sırf bunun için göçebe hayatlara mahkum edilmeye çalışılmamış mıydık? Bunun için köylerimiz yakılmamış mıydı? Bunun için akla hayale gelmeyecek işkencelerden geçirilmemiş miydik? Bunun için gece yarısı evlerimizden alınıp akıbeti bilinmeyenlerin listesine eklenmemiş miydik? Bunun için insanlığın gözünün içine baka baka sokak ortasında faili meçhul cinayetlere kurban edilmemiş miydik?

Varsın bedeli ne olursa olsun, yaşam tercihimizden vazgeçmeyecektik.

Düşmanın "kendin olmaktan, insanca yaşamaktan vazgeç" politikası, baskısına en erkenden karşı çıkan topraklarda, yeryüzünün cenneti Hilal köyünde doğmuştun. Kela Memê gibi asiydi o toprakların insanının yüreği, boyun eğmek ölümü kabullenmek kadar uzaktı onlara. Onlar yüreklerini Kela Memê'nin rüzgarlarında yıkamıştı. Onlar hayatı asi dağların pınarlarından içmişti. Bunun için de ne bedel ödemeleri gerekirse gereksin devletin politikalarına alet olmayacaklardı. "Ya korucu olursunuz, ya terk edersiniz buraları" dedi düşman. Onlar doğdukları, büyüdükleri, çocuklarına soğuk kış gecelerinde masallar anlattıkları, bin bir emekle yarattıkları köylerini bırakmayı tercih ettiler. Korucu olmadılar diye köyleri yakıldı. Evlerinden yükselen ateşin dumanı genzlerini yakıyordu, yürekleri parçalanıyordu, ama dönüp bakmadılar ardlarına. Civar köylerle de birleşerek sınırları aştılar. Topraklarından uzak, doğup büyüdükleri yerlere hiç benzemeyen başka ülkeye geçtiler. Bu zorlu yolculukta anaların kucağında çocukları öldü, yaşlıların yüreği bu zulmü, hasretliği daha fazla kaldıramadı, durdu. Ölülerini geçtikleri patikaların kenarında gömerek, göz yaşı dökmeye bile fırsat bulamadan, ardlarına bakmadan, ama ölülerinin hasretliklerini yüklenerek yürümeye devam ettiler.

Hiç bilmedikleri çöl sıcağında kavruldular. Çölün ortasına kurulmuş çadırlarda yaşamaya çalıştılar. Çocukları susuzluktan ölmeye başladı bu kez. Ama bir an olsun sitem etmediler, bir an olsun alternatif olarak bakmadılar düşmanın dediklerine.

Yeni geldikleri bu topraklarda bu kez KDP'nin baskılarına maruz kaldılar, teslimiyet burada da dayatıldı, ambargo uygulandı, aylarca palamutu öğütüp, ekmek niyetine yediler. Bulundukları çadır kentte yürüyüşe geçtiler bu baskılara karşı, üzerine ateş açıldı, öldürüldüler. Bu defa çadırlarını kendileri yakarak, başka alanlara doğru yola çıktılar. Mezopotamya'nın bereketli topraklarının dışında bir yeri mesken eylediler. Sanki yaşamın dışına atılmışlardı. Nereye dönseler çöl. Her attıkları adımda onlarca akrep. Akreplerin yurdu gibiydi burası. Günlerce akreplere karşı nöbet tuttular, topraklarını özledikçe hasretliklerine sarıldılar, "ya özgürce ya hiç" dediler sessizce haykırarak.

Ve kendi topraklarını güzelleştirdikleri gibi, çölü de emekle güzelleşirip yemyeşil bir yaşam alanına çevirmişlerdi. Gittikleri her yere yeni bir yaşam bahşediyorlardı. O topraklarda insanların hikayesi senin de hikayendi. Zaten bizim topraklarımızdaki bü-

tün insanların hikayesi birbirine benzerdi. Seni yazmak, biraz da onları yazmak oluyor. Seni yazmak nasıl cesaret ve güç gerektiriyorsa, onların yaşadıklarını, bedellerini yazmak da aynı cesareti ve gücü gerektiriyor. Seni yeniden ve yeniden yaşarken o topraklardaki insanların hikayelerini de yaşıyorum. Sen demek hiç bitmemesi umud edilen paylaşımlar demek.

Evet, Penaber yoldaşım. Yüreğimizin bitmeyen ezgisi, yaşam nefesimiz. Birçok akranın gibi sen de düşmanın acımasız yüzüyle çocuk yaşında karşılaştın. Sürgünün ne olduğunu bilemezsen de doğduğun topraklardan böyle ayrılmak o küçük yüreğini burkmuştu. Belki de bunun için alevlerin yükseldiği köyüne durmadan bakarak yürüyordun. Belki de bunun için gitmemek için bu kadar ayak diretiyordun büyüklere. Teslimiyet dayatmalarının ne kadar ağır ve ölümden daha beter olduğunu bilemeyecek kadar küçük de olsan, acı gelip kurulmuştu o çocuk yüreğine. Daha sonra, *"ablamın özgürlük mücadelesinin saflarına neden katıldığına o gün daha çok anlam verdim"* diyecektin. Sen henüz çok küçükken gerilla saflarındakini yerini almıştı. Köydeki herkes özgürlük mücadelesinin saflarına katılan çocuklarından söz ederken gururla anlatırdı. Onlar bir başkaydı, onlara bağlılık yaşam sebeplerinden biri gibiydi.

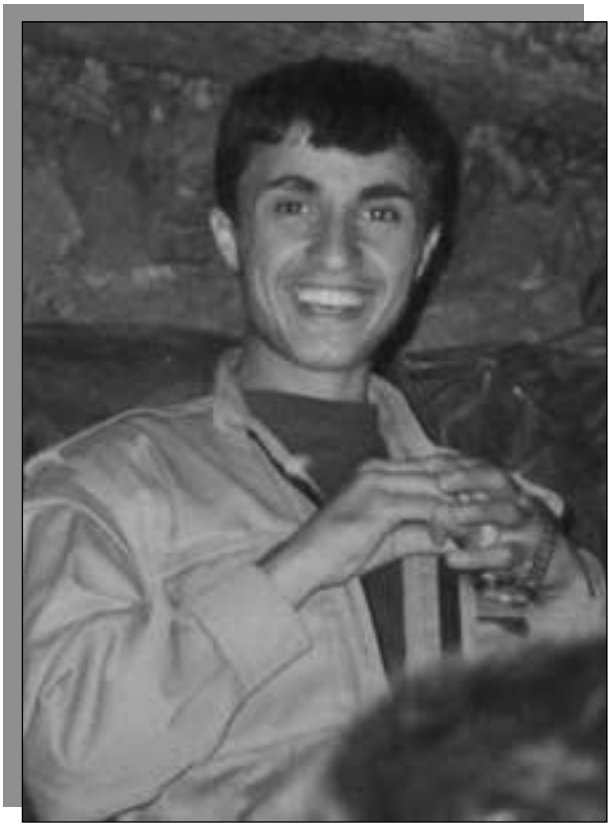
Etrafında olup bitenler, düşmanın acımasız politikaları, yakıp yıkmaları, insanları köy meydanında toplayıp dayaktan geçirmesi, köylerin bombalanması, ölüleri panzerlerin arkasına bağlayıp ibreti alem olsun diye dolaştırması, yaşam adına ne varsa ayaklarının altına alıp ezmesi seni de büyütmüştü. Dağlara tutku derecesindeki sevdan, insana dair olana bağlılığın bundandı.

Gittiğin yeni topraklarda hep doğduğun toprakların güzelliğini aradın, özlemini büyüttün ve bir gün döneceğinin sözüyle orada nefes alıp verdin.

Bu özlemde çocuk yaşında hüznün diyarlarından çıkıp özgürlük dağlarına doğru yol aldın. Bu yolculuğunda ablanı gerilla kıyafetleriyle ilk defa görmüştün. Sen de katılacaktın, uzaklıkları ancak mücadeleyle kaldırabileceğini, özlemleri ancak gerilla olmakla hayatlardan çıkarabileceğini öğrenmiştin artık. Katılacağını, artık geri dönmeyeceğini söylemiştin. Israrından hepimiz etkilenmiştik, en çok da ablan. Göz yaşlarına boğulmuştu. Çok isterdik seni almayı, ama önce biraz daha büyümeliydin, yaşın çok gençti, ama bunu sana anlatmaya kelimeler yetmiyordu. İçindeki hasret ateşini biraz olsun hafifletmek için Önderliğin resmini armağan etmiştik sana. Bu resim aynı zamanda katılımını oyanladığımızın belgesiydi.

O yüce insanı ilk kez görüyordun. Hayran hayran bakmaya başlamıştın. Yüreğindeki gerilla olma isteğinin yanına bir de sevginin resmini asmıştın o gün.

Artık bir tek şey için çaba harcıyordun, bir

an önce büyüyüp gerilla olmak ve en değerli hazinen olarak koruduğun resimdeki yüce insanı görmek. Artık yüreğinin menderesleri̇nde sadece bu istek akıyordu. Ve bu aynı zamanda senin gelecek zamanın nasıl olacağına dair sorularının da yanıtıydı.

"En büyük hayalim Önder Apo'yu görmektir" derdin her defasında. İşte bu istemle yanıp tutuştuğun ve Önderliği görmek için yola çıkmayı planladığın dönemde, bunun heyecanıyla yanıp tutuşurken, Önderliğin uluslararası komployla esaret altına alındığı duymuştun. O an hayat durmuştu, o an nefesler kesilmişti, ama hayallerimiz donmamıştı. Önemli olan O'nu hissetmekti, sevmekti, yaşamakta ve gerçek yoldaşları olabilmekti.

Gerillaya katılman konusunda artık kimse yaşın genç diyemeyecekti, artık hiçbir şey seni durduramayacaktı. İçindeki hasretlik ancak dağa gitmekle, gerilla olmakla biraz olsun hafifleyebilirdi, intikamını ancak orada savaşarak alabilirdin. Ancak orada Önder Apo'nun yeni yaşam öğretisinin neferi olabilirdin. Ve oldun. Sen artık Apocu bir militandın, PKK'nin kadrosu ve savaşçısıydın.

Temel eğitime katıldıktan sonra savaş bölüklerindeki yerini almıştın. Ama buralar sana dar geliyordu, Kuzey'e gitmek, savaşa orada katılmak en büyük isteğindi. Bunun için kaç tane öneri raporu yazdığını hatırlamıyorum.

2001 yılının baharında Mahsum Korkmaz'ın meskeni Gabar'a doğru yola çıktın. Daha önce kaldığın alanlarda olduğu gibi burada da arkadaşların sevgisini hemen kazanmıştın. Sen demek hesapsız, çıkarsız, katışıksız paylaşım, yoldaşlık demekti. Bu özelliklerin bir ateşin yalazı gibi etrafını da sıcaklığına ortak ediyordu.

Gabar'da attığın her adımda yaşama daha çok anlam vermeye başlıyordun. Bu coğrafyanın kimlerin meskeni olduğunu asla unutmadın. Sen de onlara yaraşır bir yürüyüşün sahibi olacaktın. Burada kaldığın her an seni emek kokan Agitlerin diyarı Gabar'a daha çok bağlıyordu. Bir sevdanın adıydı Gabar. El değmemiş bir güzellik, emek harcandıkça daha çok güzelleşen, güzelleştikçe daha çok sevilen, özgürlüğün ıtırlı kokusunun yayıldığı topraklardı buralar. Gabar'da kaldığın o yılları zamanın yıllara bölünmüş matematik hesaplarıyla toplamadın. Orada bir an yaşamak bile yıllarla hesaplanamayacak kadar güzel ve anlamlıydı çünkü.

Kaç operasyon gördün orada, kaç kuşatmayla karşılaştın, kaç pusudan geçtin, kaç çatışmada yer aldın bilmiyorum. Hem ne önemi vardı ki kaç tane olduklarının. Yaşadığın her şey bir tecrübe olup eklenmişti hayatının çetelesine.

Ve bir sonbahar günü yarım kaldı pratik planların, yoldaşlarla olan paylaşımın, o ağız dolusu gülüşün...

19 Eylül sabahı yine indirme yapan helikopter ve araziyi durmadan vuran kobraların sesiyle güne yeni bir hareketli güne merhaba demiştik. Akşam saatlerine kadar düşmanın hareketini takip ettik. Saat 17.00 sularında bize doğru gelen kolu vurduk, çatışma başladı. Düşman elindeki bütün tekniği bulunduğumuz tarafa çevirmişti. Çatışma gittikçe şiddetleniyordu. Sen yanındaki arkadaşları korumak için öne atılırken vuruldun. O an önce batıya yolculuğunda ilerledikçe kızıllaşan güneş selamladı seni. O an intikamını alacağımıza dair yeniden söz verdik. O an senden yana eksilen yanlarımızı seninle tamamladık.

Sen artık hepimizin yüreğine ekilmiş bir intikam tohumusun. Sen dilimizdeki en güzel ezgi, yüreğimizdeki söz, düşüncemizin aydınlığı, hayatın berrak tarafısın. Sen Önder Apo'nun gerçek yoldaşı, militanısın.

Mücadele arkadaşları

giderken kaybeder izini
şimdi
hangi nasırlı elde
el emeği göz nuru
kimi sevdası dolu
hayatı sorgulayan
tarihi yargılayan
yırtık günlük defteri
peki neydi aranan
gidilmesi gereken yer neredeydi?
esen bir rüzgarın savrulduğunda
bir kıpırtı mıydı?
yada yürek sarsıntısında
bedene sığmayan aşk mı?
çekip giderken, gökkuşağının her
adımında uyum rengi mi?
ardında koşulan, aranan
belki bir telaş
bütün benlikleri saran hayal
gidilecek yolun sonuna kadar
tasarlanan yaşam özlemi
teker teker ektiler
bu çorak yüreğime
umut fidelerini

SOLUK SOLUĞA

Yürünen tüm yollar ışığa doğru olmalı. Işık aynası olmalı hayatımızın. Bu uzun yolda bir mola verilecekse yarını hissederek, ruhunu ışığın serinliğinde yıkayarak olmalı. Engeller çıkarsa yolun üzerine, bir meydan muharebesine girmeli ve çıkarıp kınından kılıcı vuruşmalı

Adı, soyadı: **M.Süphan BOZTAŞ**
Kod adı: **Mazlum**
Doğum yeri ve tarihi: **Ankara 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999 Balkanlar**
Şehadet tarihi ve yeri: **29 Eylül 2005, Besta/Botan**

Yine bir günü yolculuyorum. Hem uğurlayan hem uğurlanan oluyorum. Neden bütün yolculuklar önce insanın içinde başlar. Bir yere gitmek istemeye dur, yürek bedeni bırakıp usulca gider gidilmesi gereken yere ardında fırtınalar bırakarak... Sen de ardında fırtınalar bırakarak gittin işte. Seninle birlikte bir zamanı da uğurluyorum. Şimdi yeni bir zamanın eşiğinden geçiyorum.

Dur gitme desem, birlikte gidelim gidilecek neresi varsa, birlikte baharlara yürüyelim. Rüzgarların önüne katıp yapmaya zaman bulamadıklarımızı, yürüyelim o uzun yolda desem bekler misin beni? Gitmeliyim dediğinde, git, ama beni de götür, mesafeleri birlikte eritelim, hayallerimi göğünün rüzgarlarında uçurmak istiyorum deseydim, seninle aynı zamanda bir yolcu olabilir miydim? Birlikte yürümek, birlikte vuruşmak ve birlikte ölmek...

Gitmelerin hep zamansız olduğunu biliyordum, biliyorduk bilmesine, ama bilmek dindirmedi içimizin fırtınasını. Yarımların acısı işlense de kelimelerime, kulağıma fısıldadığın umudun ışığının ezgisini dinliyorum. Biliyorum ki bundan farklısı başkaldırdığımız sıradanlık olur. Onun için yarımlar bunca kuşatsa da çevremi, çaresizlik hiç uğramıyor yanıma.

Ömrünü dağların doruklarında yaşayanlar, seslerini seher vaktine armağan edenler, yüzlerini yıldızlara asanlar, sözüyle özü bir olanlar, gecenin karanlığını gülüşüyle aydınlatanlar, düş ile gerçek arasında köprü olanların sıcak, bir ömrü doldurmaya yetecek kadar değerli paylaşımları, arkadaşlıkları umutsuzluğa ve umarsızlığa yer bırakmayacak kadar canlı ve aydınlık. Aydınlığa dönük olmalı yüzler. Yürünen tüm yollar ışığa doğru olmalı. Işık aynası olmalı hayatımızın. Bu uzun yolda bir mola verilecekse yarını hissederek, ruhunu ışığın serinliğinde yıkayarak olmalı. Engeller çıkarsa yolun üzerine, bir meydan muharebesine girmeli ve çıkarıp kınından kılıcı vuruşmalı. Hayatlardan hoşçakalların sızısını, yarımını, keşkesini çıkarmak için yürekten yapmalı yapılması gerekenler. Bir gerek-

lilik olarak yapılmamalı, severek, isteyerek ve inanarak olmalı her şey. Gereklilik olarak ele alanların ışığı onlar yürüdükçe daha da uzaklaşır ve daha yolun yarısına gelmeden umutsuzluk gelip yapışır yakalarına. Yürekten yapanların hayatına hoşçakalların sızısı gelip oturmaz, merhabaların baharlarıyla dolup taşar tüm zamanları. Ve biz hoşçakalları çoktan çıkardık bildiğimiz kelimelerin arasından. Yeni kelimeler ekledik dağarcığımıza.

Yaşamın DNA'sını çözdük, anlamını keşfettik ve sırlarını paylaştık kısa molalarda.

Yaşam yaratılanda gizlidir. Yaratılandadır gelecek ve insanlığın ışığı. Tarih kendini yaratıcının ellerinde yoğurur. Ve yaratıcı gelecek ile geçmiş arasında köprü olur. Gelecek yaratanlarıyla birlikte, tarihin ve evrenin elmas kalbine giden yolun taşlarını döşer. Evrenin elmas kalbi ise çocuk umutları ve hülyalarını yaratanlarındır.

Evet yoldaş, *"soluk soluğa yaşamalı insan"* diyor şair. Soluk soluğa ve müthiş gelecek düşleriyle yaşamalı. Düşleriyle büyütmeli insan kendini. Yaşamın hakkı ve anlamı da ancak o zaman verilmiş olur. Ve sen soluk soluğa, dolu dolu yaşadın yaşam adına yaşanması gereken ne varsa.

Koyu bir sessizliğe bürünse de şimdi büyüdüğün kentin sokakları, deryalarca bir suskunluğu kuşanmış olsa da ömrünü yaşadığın dağların dorukları, izini düşürdüğün coğrafyalarda yeni baharlar yaratılıyor şimdi. Sevgi yeniden ve yeniden emekle yaratılıyor, yaşamı katledenler bir bir oturuyor sanık sandalyesine. Eylemler zaferle taçlanmış bir yaşamı kucaklıyor.

Uzun zamandır düşünüyorum, sanki bir asırdır oturduğum yerde yaşıyor ve

aynı şeyleri düşünüyorum. Ama düşündüklerim yüklemini bir türlü bulamıyor. Kendi tekerrüründe boğulmuş, yorgun düşmüş, eskimiş, tedahülden kalkan cümleler değil kafamın içinde dolanıp duran. Cümlelerim yarımlarla bölünmüş bir ömre benziyor, yani bize. Yaşam söz konusu olunca kelimeler peş peşe dökülürken dudaklarımızın arasından, ölüm söz konusu olunca suskunluğun çağı başlıyor. Suskunluğun altında ezilip boğuluyor kelimeler. Bildiğim şiirler de anlatmıyor, hiçbir resim tablosunda yok öyle bir fırça darbesi.

Cümlenin son kelimesini koyarsam Besta'ya geldiğimde seni görememekten korkuyorum. Nokta koyarsam dilimde acı bir tat bırakan yarım cümlelere, senle sözleştiğimiz gibi Herekol'a tırmanamamaktan, orada güneşin doğuşunu ve batışını seyredememekten korkuyorum. Sonunu yazarsam, baharda deli gibi akan, sonbaharda ise yorgunluktan kendi yatağının derinine çekilen Besta suyunu seninle geçememekten korkuyorum. O hiç sevmediğimiz tünel noktasında sen olmadan nasıl nefes alınır. Nasıl aşarız Serkê Mehemmedê Oso'yu. Sen olmadan Avyan'ın ceviz ağaçlarının altında nasıl mola veririz. Yönümüzü şaşırmaz mıyız Çeqçeqo'ya giderken. Sonunu getirmiyorum cümlelerimin, getirmek istemiyorum, çünkü kabullenmek olacak bu. O zaman hayallerim daha koyu yarımlarla bölünür. İçimde sadece görüşeceğimize dair umut ve kavuşma istemi var. Sadece istemiyor söz verdiğim gi-

Mazlum (M.Süphan Boztaş)

bi yürüyorum senin coğrafyalarına doğru.

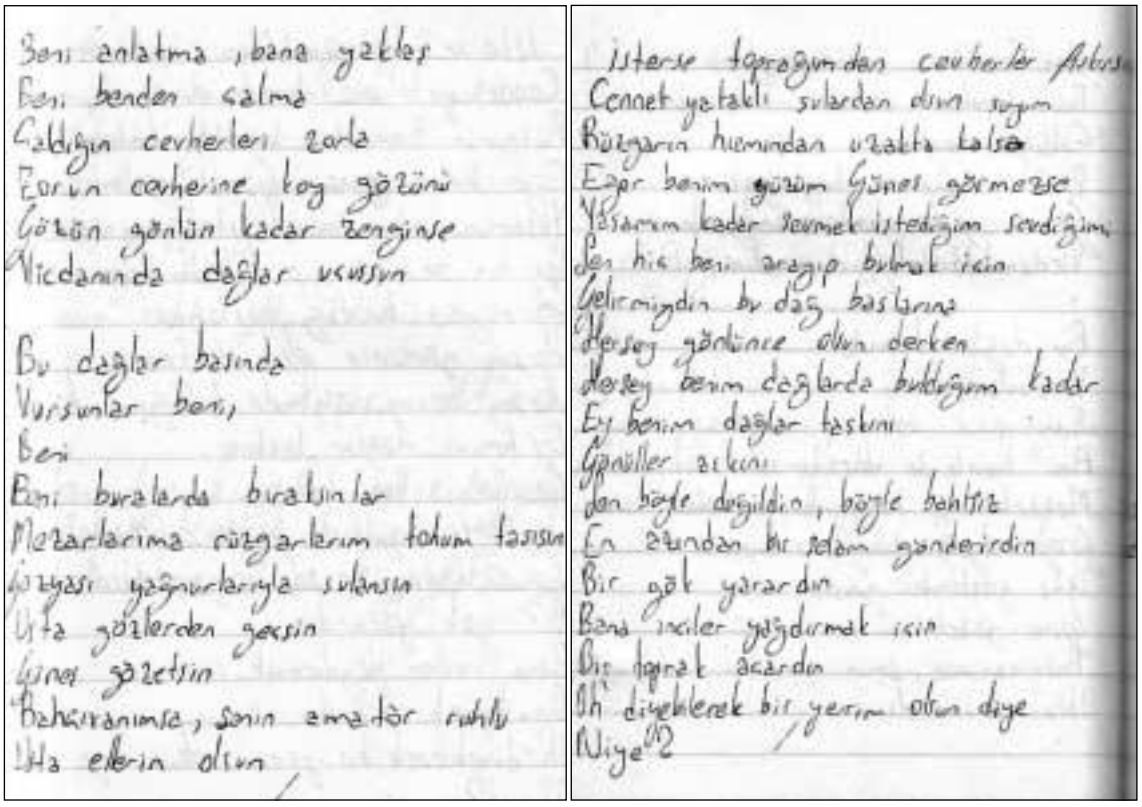
Acılar yarımların yaratanı olsa da umutlarımızı ve sevgilerimizi, paylaşımlarımızı yarımlara teslim etmiyoruz. Sözlerimizi ve yüreğimizi büyütüyoruz sadece. Daha derin yaşamaya başlıyoruz baharları.

Evet, Mazlum yoldaş şu anda yaşadıklarıma yarımların gölgesi düşüyor, üzerime yarımların yağmuru yağdıkça, içimi paylaşımlarımızın güneşiyle ısıtıyorum. Bağlılık da, saygı da umutsuzluğu uzak tutmak değil midir hayattan.

Dağ başında birlikte kaldığımız 3-4 ay bir ömre bedeldi. Koca bir ömrü sığdırılmaya çalışılanları anda yaşamayı öğrendik dağ başlarının eşsiz yaşamında. Kendine ait, kendine has bir zamanı vardır bu yaşamın. Ve biz bu yaşamı birlikte yaşayacak, birlikte paylaşacak, birlikte savaşacak kadar şanslıydık. Bunca acıya, yarıma rağmen dağların doruğu gibi mağrursa başım işte bundandır yoldaş.

Ayrılıkları çıkarmamış mıydık hayatlardan, yeni anlamlar yüklememiş miydik ayrılık diye yüreğimize kurulana. Dağlar, kayıp bir zamanın ve ayak izinin düştüğü aynalar oluyor. Şimdi yitik bir sevda türküsünün notaları yankılanıyor bu diyarlarda. Bir de bu ezgileri sınırsız düşleriyle arayan gezginler dolaşıyor her köşesinde. Yaşam öte zamanlarda yaşanıyor. Zamanın ve mekanın sınırlarını geçip adına umut dediğimiz, yeniden buluşmaların mekanı dediğimiz sınırsızlıkta el sıkışıyoruz yeniden.

Tüm zorlukları ve acıları da çıldırtan bir coşkuyla yaşamayı öğreniyoruz. Doğanın gizemli sesini işitebilecek bir yüreğe sahip olmanın sırrını keşfediyoruz yaşamı öğrendikçe. Özgürlüğün, bir damla bile olsa yudum yudum tadına ulaşıyoruz. Suların çılgın, asi ve sınır tanımaz coşkun sesine duyubir hasretlik kuruluyor yanı başımıza. Gökyüzünün mavisine ölesiye kapılıyoruz. Karın, yeşilin, yağmurun, fırtınanın, sıcağın bile iyi kötü tadına ulaşıyoruz. Her attığımız adımda çağları atlıyoruz sanki ve

senin Besta deryasında bıraktığın sesini duyuyoruz çağların ötesinde.

Kendin için hiçbir zaman bir şey istemedin. Hiç tanımadığın insanlar için ölebilecek kadar büyüktü yüreğin. Sen yaşayamaz, göremezsen bile, sonraki nesillerin yaşayacağı sevinçlerin, coşkuların umuduyla zorluğa, korkuya, acıya, ölüme göğüs gerdin. Bir amacı olacaksa insanın, bunun ne olması gerektiğini bir kez daha gösterdin.

Önder Apo'yu toprağa düştüğün ana kadar tüm zaman ve mekan sınırlarına inat, 24 saat değil tüm doyumsuzluğun, sınırsızlığın, asiliğin ve sonsuzluğun tadında yaşadın.

Sana dair yazılması, söylenmesi gereken o kadar çok şey var ki. Sen bir yaşam kitabıydın, hem seni okuyor hem de seni yaşayarak tamamlaya çalışıyoruz şimdi.

Kaçak gecelerin tartışmaları hala tadını koruyor belleğimde. Belleğimde eskimeyen anılarınla yeni bir güne doğru yol alıyorum. Yüreğim benden önce düşüyor yollarına ve sana koşuyorum.

Mücadele arkadaşları

Neden böyle çabuk gittin?
Oysa her yerde seni arıyordum
Hızlıydın giderek
Sana belki asla yetişemeyeceğim
Ama gözüm ve gönlüm
Senin yolunda
Güneşin ışıklı yollarında

Haziran '09

Aktim dîne dîwêşandinê ji bo
Xebatkar (Fidris) Dersimê ku
şehît dîtin. Ez bi
hêzê dikim

YÜREĞİNDEKİ İNANCIYLA UMUDUN TAKİPÇİSİ OLDU

Öyle çok istemişti ki, öyle çok umut etmişti ki bugünü, onun için şimdi burada olduğuna, artık gerilla olduğuna inanamıyordu. İlk fırsatta gerilla elbiseleriyle bir fotoğrafını çekip annesine gönderecekti

Adı, soyadı: **Enes YILDIZ**
Kod adı: **Partizan**
Doğum yeri ve tarihi: **Şırnak 1980**
Mücadeleye katılım tarihi: **7 Temmuz 2004, Haftanin**
Şehadet tarihi ve yeri: **29 Eylül 2005, Besta/Botan**

Düşmanın, "dağıttık. Artık herhangi bir güçleri kalmadı. Kalanları da kısa sürede ortadan kaldıracağız" politikalarına karşı insanlığın, Ortadoğu halklarının, özellikle de halkımızın tükenmeyen umudu ve inancı olan gerillamız, 1 Haziran hamlesiyle bir kez daha kararlılığını ve mücadele anlayışını gösterdi.

1 Haziran hamlesi, düşmanın kirli politikalarına, tasfiyeciliğin içten çökertme girişimlerine, dış güçlerin marjinalleştirme ve kendi yedeğine alma çabalarına karşı Önder Apo çizgisinde daha güçlü yürümenin adıdır. PKK militanlığının kararlılığıdır. Düşman ne yaparsa yapsın özgürlük mücadelesinin hiçbir şekilde ortadan kaldırılamayacağının en güçlü cevabıdır. En görkemli direniş zamanlarından birisi demektir 1 Haziran atılımı.

Düşman ne kadar uğraşırsa uğraşsın, tasfiyecilik yaşamın temeliyle ne kadar oynamak isterse istesin PKK sadece bir yaşam tarzı değil, yaşamın kendisiydi, bir ruhtu. Bu yaşamı özgürlüğe sevdalı insanların elinden almak, ruhlarını karanlıklara hapsetmek mümkün değildi. Bunun en büyük kanıtı da dağlara akın akın gelen yürekli gençlerdi. Düşmanın "dağda kalmadılar, kalanlar da yarın öbür gün gelip teslim olacaklar" deyip Osman ve Nizamettin'i işaret etmesini ne görüyor ne duyuyorlardı. PKK'nin direnişçi bir ruh olduğunu ve asla teslim olmayacağını yaşanan pratiklerden, PKK'nin yazdığı tarihten çok iyi biliyorlardı. Hepsi bu direnişlerin hikayeleriyle büyümüş, hatta bizzat içinde yer almıştı.

O dönemde PKK'ye koşan, gerillaya katılmanın hayaliyle yatıp kalkanlardan birisi de Partizan arkadaştı. Arkadaşlara ulaşmak için en küçük fırsatları bile değerlendiriyordu. Gece gündüz katılmanın yollarının üzerinde düşünüyor, bunun için yoğun bir arayışın içine giriyordu. Gerillaya katılmak için birkaç sefer avlanma bahanesiyle kırsal alana gelip arkadaşları aramıştı, kimseyi bulamaması umutlarını kırmamıştı. Umudu en büyük yol göstericisi olmuştu. Partizan arkadaşın gerillaya katılmasına en büyük desteği anası

verir. “Oğlum, Türklerin ve askerlerin pireyi deve yapmasına inanma. Arkadaşlar düşmanın asla ulaşamayacağı alanlardadır. Gün gelecek onları bulacak ve gerilla saflarındaki yerini alacaksın” der. Anasının bu sözleri ve katılım kararına desteği Partizan arkadaşı daha da cesaretlendirir. Umudu, cesareti, anasının desteği amacına ulaşmasının adı olur. 2004 yılının mayıs ayında, içinde taşıdığı inancı düşüncesindeki başarıyla birleştirerek umut ve hayal ettiği gerillaya ulaşır.

Büyük bir uğraşın sonunda gerilla saflarındaki yerini alan Partizan heval, sanki dünyaya yeniden gelmiş gibidir. Bütün sıkıntıları ardında bırakır, içini derin bir huzur kaplar, dünyanın en mutlu insanıdır. Sanki her şey bir düştür, ama düş bile olsa gerillaya ulaştığını görmek heyecanını daha da körüklüyordu. Öyle uzun zaman beklemişti ki bugünü. Öyle çok istemişti ki, öyle çok umut etmişti ki bugünü, onun için şimdi burada olduğuna, artık gerilla olduğuna inanamıyordu. İlk fırsatta gerilla elbiseleriyle bir fotoğrafını çekip annesine gönderecekti.

Partizan heval, birlikte geldiği akrabasıyla birlikte halkımızın ve mücadele tarihimizin vazgeçilmez ve yenilmez kalesi olan Botan’da gerilla saflarına katılır. Özgür yaşama ilk adımını Cudi dağlarının görkemli eteklerinde atar. Cudi’den Behdinan alanına doğru yol alır. Hala her şey bir rüya gibidir O’nun için. Yürüdüğü yol güzergahında hep yeni arkadaşlarla karşılaşıyor, onlarla yol üzeri kısa molalarda da olsa bir şeyler paylaşıyordu. Paylaşımların sıcaklığı yorgunluğun en etkili ilacıydı. Her attığı adımda düşmanın boş propagandalarını hatırlayıp gülüyordu. Halil Cibran bir sözünde *“öyle büyük boş laflar vardır ki içinde tüm bir ulusu esir edebilir”* diyordu. Düşman da söylediği boş laflara kendisini esir etmişti. Düşman “bittiler, dağıldılar” naralarını atarken, gerilla gücnü ikiye katlıyor, askeri, siyasi ve ideolojik eğitimini yoğunlaştırıyordu. Arkadaşlığın sıcaklığı, bağlılığı, bu-

radaki yaşam tarzı inancına inanç katmıştı.

Partizan heval adını direnişlerle tarihe yazdıran mayıs ayında katılmıştı. Mayısın ruhu O'nun ruhuyla birleşmişti. Öncülerinin izinde yürüyecekti.

Böylesine kutsal, anlamlı ve direnişlerle bezenmiş bir ayda gerilla saflarına katılan Partizan heval Haftanin'den Metina'ya gelirken gerillaya katılmak için başvurduğu yöntemleri kendine has üslubuyla anlatmıştı. Esprili yönü de bu anlatımlarında dışa vurmuştu kendini. Öyle rahat, öyle basit ve kendine göre cümlelerle anlatıyordu ki zevkle ve katıla katıla gülerek dinliyorduk O'nu. Hiçbir şeye zor demedi, hiçbir şeyin karşısında geri adım atmadı. Çünkü o her şeyi güzel tarafından ele alır, mutlaka bir esprisi noktasını bulur ve aşardı karşısına çıkan ne varsa.

Kararlılığıyla, yaşam sevinciyle kısa sürede arkadaşların sevgisini kazanır. Biz Metina bölgesindeydik. Düzenlemelerimizi yeni yapmış, Gundê Fılla noktasında konumlanmıştık. Eğitim faaliyetlerimizi burada sürdürecektik. Gün ağarmış, planlamamızı yapmış ve gelişmeleri televizyondan izlemek üzere okula çıkmıştık. Saat sekiz sıralarında subay arkadaş, Metina bölüğünden birkaç arkadaşın yanlarında iki yeni savaşçıyla geldiğinin tekmilini verdi Deniz arkadaşa. Zaman kaybetmeden Deniz arkadaşla beraber gelen arkadaşların yanına gittik.

Yönetim mangasında bölükten iki arkadaş ve iki sivil genç oturuyordu. Gençlerden birinin bıyıkları henüz yeni yeni terlemeye başlamıştı. Yorgun, bitkin ve şaşırmış gözlerle etrafa bakıyordu. Diğer sivil giyimli genç ise yorgun olduğunu göstermeyerek, heyecanını gizleyerek kendisini ele veren olgun duruşuyla oturuyordu. Selam verip oturduk. Bölükten gelen arkadaşlar hem göreve geldiklerini hem de yeni katılan iki arkadaşı getirdiklerini söylediler. Derken, sohbet yeni gelen arkadaşlarla karşılıklı bir diyaloga dönüştü. İlk olarak nereli oldukları, nereden katıldıkları ve isimlerinin ne olduğunu sorduk. Yorgunluklarını unutmuş, soruların sorulara odaklanmışlardı.

Deniz heval nasıl katıldınız sorusunu sorunca, sözü oldukça kendinden emin ve biraz da heyecanlı olan bir ses tonuyla Partizan heval devraldı. *"Benim katılımım biraz ilginçtir"* diyerek söze başladı. Sonra düşmanın propagandalarını, kendisinin nasıl dağlara çıkıp arkadaşları aradığını anlatmaya başladı kendine has üslubuyla. Arkadaşları bulamayınca, kendi kendine onları bulmadan durmayacağının, aramaya devam edeceğinin

Büyük bir gerilla ateşi yakıp gece geç saate kadar kimimiz türkü söyledi, kimimiz gerilla anısını anlattı, kimimiz şiirler okudu. Ayrılığın hüznü yüreklerimizde otursa da Kuzey'e gidecek olan arkadaşların mutluluğunun da ortağı olduk. Buruklukla karışık bir mutluluktu bizimkisi

sözünü verdiği anlattı. Ve tabii annesinin cesaretlendirici sözlerini eklemeyi de ihmal etmedi. "Israrım ve kararlılığım sonucu arkadaşlara ulaşmayı başardım" diyerek sözlerini noktaladı.

Nerelisin sorusuna Partizan heval *"Şırnaklıyım"* diye cevap verince, Deniz heval katıla katıla gülmeye başladı. Neden bu kadar güldüğüne önce anlam verememiştim. "Hema tu derketiba pişta gûnde xwe, tê heval bidityana" deyince hepimiz gülmeye başladık. O gece Partizan hevalden bir gerçeği tekrar öğrenmiştik: *'Her ne olursa olsun insan hiçbir zaman umudunu ve inancını yitirmemelidir. Çünkü insanı yaşama bağlayan sahip olduğu inanç ve umuttur.'* Bu gerçeklik daha gerillaya katılmadan yüreğine ve zihnine kazınmış en temel yaşam ilkesi olmuştu.

Partizan hevalin yaşama ve eğitime katılımı, yoldaşlara ve değerlere yaklaşımı, Önderliğe olan bağlılığı gün geçtikçe büyüyen bir katılımla devam ediyordu.

Burada eğitimini tamamladıktan sora Zagros eyaletinin Gerdiya bölgesindeki çalışmalara aktif olarak katıldı. Yine her zamanki gibi canlıydı, hayat doluydu. Kısa bir süre kaldığı Gerdiya bölgesindeki arkadaşlara da atılganlığıyla, fedakarlığıyla, kararlı duruşu ve zorluklara meydan okuyan zekasıyla kendini sevdirmişti.

Yoldaşına sahip çıkmak, ne olursa olsun bunun gereklerine yerine getirme, onun yanında olmak ve onu kendinden önce korumak yaşamının en temel ilkelerinden birisiydi. Sevgi, bağlılık O'nun yol göstericisiydi. Bunun için yaşama bu kadar rengini katıyordu.

Gerdiya bölgesine birlikte gitmiştik. Kısa bir süre sonra Botan'a düzenlemesi oldu. Düzenlemesinin olduğunu duyduğu an sevinci görülmeye, o an O'nunla olmaya değerdi. Hani kanatları olsa uçabilirdi sevinçten. Her önüne gelen arkadaşa Botan'a gideceğinin müjdesini veriyordu. bizden ayrılmasına üzülsek de sevincini paylaşmaktan geri durmadık.

Büyük bir gerilla ateşi yakıp gece geç saate kadar kimimiz türkü söyledi, kimimiz gerilla anısını anlattı, kimimiz şiirler okudu. Ayrılığın hüznü yüreklerimizde otursa da Kuzey'e gidecek olan arkadaşların mutluluğunun da ortağı olduk. Buruklukla karışık bir mutluluktu bizimkisi.

Partizan heval o gece yaşama sebebim olacak sözler de söyledi: *"Çekdar heval ben gidiyorum, mutluluğumu anlatacak kelime bulamıyorum. Yüreğimi sizden aldığım güçle doldurdum. Bu güçle, bu moralle çalışmalara katılacağım. Gerillada öğrendiğim en güzel şey buydu. Bununla nefes alıp vereceğim"* dedi. Bu sözler bir vasiyet gibiydi, bir çağrıydı, davetti.

Gittin ve kısa bir süre sonra, 29 Eylül'de Besta'ya yönelik gerçekleştirilen kapsamlı operasyonda çıkan çatışmada ***Mazlum (M. Süphan Boztaş)*** arkadaşla birlikte şehit düştüğünü duydum.

Unutma ki değerli yoldaşım sen ve senin gibi bu uğurda canını vermiş binlerce arkadaş yaşam gerekçemizsiniz. Sizden öğrendiklerimizin dışına çıktığımız an kendimize ters düşeceğimizi biliyoruz. Biz birbirimizle var olduk ve var olmaya devam edeceğiz. Senin ve diğer yoldaşların vasiyeti bizlerin özgürlük gücüdür. Elinizde tuttuğunuz bayrağı devralıp yarınlara yürüyeceğiz. Şehitlerimize layık olmak ve yarınları başarılarla taçlandırmak için sizleri yaşayarak anlamlarımızı çoğaltacağız.

Mücadele arkadaşları

Bir yıldızdı Amara kaydı ülkemin göğünde

O, sözü ve eylemi birleştiren bir militandı. Kürt kadınının özgürlük dağlarına çıkarak yüksek bir irade ve emekle her şeyini ortaya koyan öncülerinden biriydi

Adı, soyadı: **Emine ABDO**
Kod adı: **Amara ZERDEŞT**
Doğum yeri ve tarihi: **Halep 1984**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999 Halep**
Şehadet tarihi ve yeri: **23 Eylül 2005, Kato/Botan**

Bir sonbahar rüzgarıydı Kato Jirka'da durmak nedir bilmeyen. Esen, sessiz ve keskin bir rüzgardı. Koca koca ağaçların dallarını kıracak kadar sert bir rüzgar. Yağmurlar erken bastırır, kar başına buyruktur.

Bir yaylım ateşiydi sonbahar rüzgarlarıyla üzerimize yağan.

Katolar'da sonbahar rüzgarları erkenden titretir geceleri. Bundandır gündüzün sabırsızlıkla beklenmesi. Orada en çok güneşe özlem duyulur, en çok güneşte yıkanır ruhlar. Gök en çok orada maviye sarılır. Bundandır umudun yüreklerden eksik olmamasının sırrı. En çok orada yıldızlara yakındır insan, elini uzatsan tutacakmış kadar yakın. Kır çiçeklerininin en çok gülümsediği, yemyeşil çayırların tipilere inat direndiği göz alabildiğine uzanan, buz gibi pınarların adım başı usulca aktığı yaylalarla kuşatılmıştır. İnsana en çok huzuru bahşeder oralar, yaşama dört elle sarılmayı.

Oralarda yaşam bir başkadır, anlatılamaz, ancak yaşanması gereken cinsten. Bir sözdür, tarifi imkansız bir bağlılık. Küskün mevsimleri rüzgarlarında savuran, söylenmemiş sözlerin en güzelinden dile getirildiği yerlerdir oralar. Yıllara meydan okuyan bir özlemdir küllendikçe harlanan bir ateş gibi.

Yüksek rakımlı yerler diye geçer coğrafya kitaplarında. Büyük İskender'in ordusunun geçemediği, kırıldığı yer diye geçer tarih kitaplarında. Bundandı Büyük İskender'in Yunanca lanetli yer anlamına gelen "Kato" ismini vermesi. İskender'in ordusunun geçemediği bu yerlerden biz geçtik ardı sıra. Lanetini görkemli özgürlük yürüyüşüyle tarihin tozlu raflarına kaldırdık. Mesken eyledik oraları ve hayat kadar bağlandık. Uçsuz bucaksız bir okyanus gibi uzayıp giden bu topraklarda yaşamak kolay değildi elbet, ama başardık. Başardıkça sevdik, sevdikçe bağlandık, bağlandıkça ayrılık mevsimlerini çıkardık ömürlerden. Ezgi tadında bir yaşamdı Katolar'da yaşanan.

Amara (Emine Abdo)

Bundandı her ayrılanın "bir daha geleceğim" deyip "baharda görüşürüz" dilekleriyle buluşmaları başka mevsimlere ertelemesi. Devrim sonrası hayallerimizin, henüz kağıda çizmesek de kafamızda tasarlayıp plan projelerini oluşturduğumuz birinci randevu noktasıydı oralar. Hayallerimizi daha güçlü savaşmanın gerekçesi haline getirdiğimiz, hayallerimizle biraz daha büyüdüğümüz yerler...

Karlar erken düşer, geç erirdi orada. Bahar kapıyı geç çalar ve mesken eylerdi çayırları. Ağaçların gölgelerini düşürmediği, "Besta'ya gidersek büyük bir odun ateşi yakayacağım" dedirten özlemler yaratan, kuru heliz otunu yaktığımız, gunilerin gölgesinde soluklandığımız bize ait yerlerdi oralar. Ve oralarda yaşamak öyle sanıldığı gibi kolay değildi. Yaşayabilmek için sevmek gerekiyordu o okyanus renkli engin toprakları ve biz yüreğimizi orada gömecek kadar sevdik oraları. İskender'in ordusunun geçemediği bu yerde destansı bir yaşamdı yaşananan ve yaratılan.

Bu uçsuz bucaksız deryayı mesken eyleyen, yüreğini buraya gömen özgürlük savaşçılarından birisiydi Amara. Kato'nun sert rüzgarlarına yüzünü dönmüş, erken bastıran kar fırtınasına karşı yürümüş, dört mevsim yağan yağmurlarında ıslanmış, bitmek nedir bilmeyen patikalarında gülümseyerek, bir an olsun şikayet etmeden yürümüştü. Amara demek ağız dolusu gülüş demekti, sevgiyle parlayan gözler demekti, moral demekti. Güneş yanığı yüzünde hep bir tebessüm...

Amara, bulunduğu tüm ortamlarda sevilen ve saygı duyulan güzel insan. En belirgin özelliği mütevazılığı ve fedakarlığıydı. Eğer en zor koşullar bile yüzündeki tebessümü silmeye güç getirememişse, yüreğindeki inancın ve sevginin gücündendi.

Bir kadın olarak irade ve iddiasında keskidi. Nerede olursa olsun başarıya kilitlenen bir militandı. Hayatına özgürlük tutkusunun rengi işlenmişti. Ve bu rengi hayata en çok işlediği yerdi Katolar, özgürlüğü iliklerine dek duyumsadığı yerler.

Ön cephelerde yer almayı inatla önerirdi. Yaşamda üzerine düşen görevi yerine getir-

me iddiasından ve büyük isteğinden hiçbir zaman geri adım atmadı. Boyun eğmez Katolar'ın özgürlüğe sevdalı güzel militanlarından birisi olmuştu. Herkesin kendisini biraz daha tanıdığı, keşfettiği, hayata daha sıkı bağlandığı yerler vardır ya, Amara arkadaşın da Katolar ve Katolar'ı kuşatan uçsuz bucaksız yeşil yaylalardı. Her zaman büyük olguları göstererek, kazanmanın da büyük olması gerektiğini söylerdi. Hedeflerine ulaşmak için de söylediklerini yaşamında pratikleştirirdi. O, sözü ve eylemi birleştiren bir militandı. Kürt kadınının özgürlük dağlarına çıkarak yüksek bir irade ve emekle her şeyini ortaya koyan öncülerinden biriydi.

Amara arkadaş bir kadın gerilla olarak köleleştirilen kadının özgürlük çığlığı olmak için büyük zorlukları önüne katmaktan çekinmedi. Zilanlar ve Semalar gibi bedel vermenin de yüce bir yaklaşım olduğunu biliyordu. O da yüce yaklaşımların takipçisi ve uygulayıcısı olacaktı.

Amara arkadaşı 2004 yılının kış kampında tanıdım. Bölüklerimiz eğitim amacıyla birleşmişti. Zorlu bir kamp süreci geçirmiştik. Tüm koşullar eğitim çalışmalarımızın aleyhine de olsa, savaş koşullarından dolayı karda kışta birkaç kez nokta değiştirmek zorunda kalmış da olsak kayıp vermemiş ve eğitim çalışmalarımızı başarıyla tamamlamıştık. Baharla birlikte herkes yine görev alanının yoluna düştü. Amara yine Beytüşşebap alanına, yani Katolar'a gidiyordu. İki yıl boyunca Kato'da faaliyet yürütmüştü. Ömrümce burada kalmak isterim derdi ve kalacaktı.

Bahar yerini yaza, yaz yine sonbahara bırakmıştı. Zorluklarla dolu geçmişti tüm mevsimler. En çok da düşmanın yoğun operasyonlarıyla bölünmüştü 2005 pratik sürecimiz.

Artık Katolar'da geçireceğimiz son demlerdeydik. Yarım kalan işleri tamamlamak için durmak nedir bilmeden çalışıyordu herkes. Eylül aylarının sonlarıydı, sabahın erken saatlerinde önce kobra helikopterleri geldi, ardından düşman dört bir yana indir-

Amara (Emine Abdo)

me yapmaya başladı. Düşman tüm stratejik yerleri ele geçirmişti. Yer yer çatışmalar yaşanıyordu. Gökyüzünde küçük küçük beyaz bulutlar kümeleniyordu. Biliyorduk ki buralarda bu bulutlar tipinin ve şiddetli rüzgarların habercisidir. Ellerimiz buz kesmişti, nefesimizle ısıtmaya çalışırken, ayak parmaklarımız uyuşuyordu. Onları ısıtmak için hep başvurduğumuz yöntemlerimiz vardı, ama bu operasyonun ortasında bu yöntemi pratiğe geçiremiyorduk.

Operasyona çıkan güçler tüm araziye dağılırken, helikopterler durmadan arazide keşif yapıyordu. Katolar, yüksek kayalıkları, doğal mağaraları ve labirentleri andıran geçitleriyle keşiflere izin vermeyecek kadar asiydi. Biz de boş durmuyor, düşmanın hareket tarzını çözmeye çalışıyorduk. Ve düşmana darbe vurmak amacıyla keşif grupları çıkarıldı.

Deriyê Berana'da konumlanan düşmana karşı eylem yapacaktık. Keşif çalışmaları başarıyla tamamlanmış, eylem planı yapılıp düzenlemeler okunmuştu bile. Gün kızıla boyanmıştı. Amara arkadaş eylem düzenlemesinde yer almıyordu. Ama O, her zamanki gibi böyle bir eyleme katılmakta ısrarlıydı. Bunun için önerisini yapmış ve zafer kazanan bir komutan edasıyla eylem grubundaki yerini almıştı. Öyle mutluydu ki, öyle moralliydi ki o gün, morali grupta bulunan diğer arkadaşlara da yansımıştı bir bir.. Yıldızlar gözlerine akıyordu, ışıl ışıldı. Su gibi coşkuluydu. Kır çiçeklerinin güzelliğindeydi kişiliği, berfin kadar da dirençli ve inatçı.

Çocukluğunda tuttuğu dileğin rengindeydi yaşamı öyle temiz, öyle saf, öyle yaşamaa dair.

Amara arkadaş *"heval bu, belki de bu yılki pratiğimizin son eylemi olacak ve bu eylemde yer aldığım için çok mutluyum"* diyordu raxtını hazırlarken. Sevinci gözlerine yansıyordu en çok. Güneş ardında koyu bir kızıl bırakmıştı, "serkeftin" dilekleriyle uğurladık onları. Bu dileğimizi "görüşürüz" sözleri tamamladı. Ona sabırsızlığın kuşattığı bekleme zamanı eklendi. Zaman durmuştu bizim için.

Eylem grubu Deriyê Berana'da düşmanı yakın bir mesafeden vuracaktı. Oldukça dikkatli olmaları gerekiyordu. Başarıyla yerlerine ulaşmışlar ve hedeflerini vurmuşlardı. Amara arkadaş volkan gibi patlamaya hazır yüreğiyle tereddütsüz ve ikirciksizdi yine. Arkadaşların hedefi vurmasıyla karşılık verilmişti. Amara arkadaş da bu eylemde istediğini yapmış; Kürt halkının ve öncülerinin yaşam haklarını gasp eden düşmana karşı mermisini onurluca sıkmıştı.Yaşamda olduğu gibi eylemde de öne fırlamıştı. Sanki bu eylem anını asırlardır bekliyordu; savaştı, vuruştu kahramanca, kendi gibi, kendine en yakışan biçimde.

Yeni bir gün doğuyordu O'nun için. Katolar gülüşünün çığlığıyla yankılandı. Yüreğimizden bir parça koptu o an. Özlem ezip geçti tüm benliğimizi. Öyle sessizdi ki şimdi gülüşlerinin yankısına alışkın Katolar. Öyle sessizdi ki içimiz. Görüşürüz dileklerimiz acı bir tad olara kaldı dilimizin ucunda. Amara, yeni günümüzün en güzel anlamı. Amara, yüreğimizin asi yanı. Amara, güneşe doğru yola çıkan güzel yolcu. Amara, hüzne bulanmış yüreğimizin sesi...

Bir sonbahardı Amara
geçip gitti uzaklara
bir rüzgardı Amara
esip geçti sonsuzluğa
bir çiçekti, bir bahardı Amara
Kato'da her zaman
bir avuç topraktı Amara
bir parça kayaydı
süslenmiş kanıyla Kato'da
bir yıldızdı Amara
kaydı ülkemin gökyüzünde
bir mermiydi Amara
delip geçti düşmanı
bir anıdır Amara

Mücadele arkadaşları

Umut ışığımıza

Tipilere de tutulsam, ışığına yürümeye devam edeceğim Berivan. Senin yaşamından bunu öğrendim; yılmamak, durmamak, gülümseyerek yarınlara yürümek ve yarınları kucaklamak...

Adı, soyadı: **Naide KADİR**
Kod adı: **Berivan Suruç**
Doğum yeri ve tarihi: **Rakka 1979 (aslen Kobanili)**
Mücadeleye katılım tarihi: **1994 Rakka**
Şehadet tarihi ve yeri: **23 Eylül 2005, Dersim şehir merkezi**

Kelimeler bir bir çekiliyor sizleri anlatmaya çalışırken. Öylece kalıyorum anlatmaya çalışıp anlatamadıklarımla. Tüm bildiklerimi unutuyor, yaşananları, şu anda tüm benliğimi kuşatan anıları anlatmaya da güç getiremiyorum. Sanki tüm bildiğim kelimeler ağır bir tecrit altında. Sonbahar rüzgarlarına salıp tecrit edilmişliği, en büyük sermayem olan birlikteliğimizin zamanlarına uzanıyorum. Güneşin ışığında yıkayarak tüm çaresizlikleri, sizlere geliyorum yeniden.

Hangi zaman aralığında olursa olsun şaşırmadığımız, aşina olduğumuz ve yürüdüğümüz hayallerimizin, birlikteliğimizin yolu bu. Yüreğimde birlikte geçirdiğimiz zamanların güneşi parlıyor, üzerime ise yokluğunun yağmuru yağıyor aralıksız yürüdüğüm yolda. Tipilere de tutulsam, ışığına yürümeye devam edeceğim Berivan. Senin yaşamından bunu öğrendim; yılmamak, durmamak, gülümseyerek yarınlara yürümek ve yarınları kucaklamak...

Sizlerin yoldaşı olmak biliyorum ki sadece anlatmakla olmaz, en önemlisi anılara layık yaşamak, sizler gibi yaşamak ve unutmamakla olur. Bu bizim en temel yaşama gerekçelerimizden birisi oldu hep ve olmaya da devam edecek. Tüm zamanlarımızda hep bunun sözünü verdik, her şehit düşenle tekrar tekrar haykırdık yaşam gerekçesi olan bu sözümüzü. Ve şimdi bir kez daha yineliyorum adı Berivan olan bir sözle.

Hayatın başka mecralarında akanlar tek bir mecrada akmak üzere birleştiler dağ başlarında.

"Sen de çıkar
göğsünün kafesinden yüreğini
şu güneşten düşen
ateşe fırlat
yüreğini, yüreklerimizin yanına at" dizelerini birlikte haykırdılar ve akın ettiler dağ başlarına. Yeni bir hayatın mecrasını kendilerini armağan ederek açtılar ve hayatı akıttılar buradan. Kürdistan'ın dört parçasından aktılar, başka kıtalardan geldiler ve her gün biraz daha çoğaldılar. Kendilerini hayalleriyle,

Berivan (Naide Kadir)

umutlarıyla, özgür yarınlara duydukları tutkuyla büyüttüler.

Katılımın en yoğun olduğu alanlardan birisi de Kürdistan'ın güneybatı parçasıydı. Burada binlerce kadro Önder Apo'nun eğitiminden geçip özgürlük dağlarına doğru yol almıştı. Doğup büyüdüğü bu topraklarda mülteciydi Kürt halkı. Toprakları, kimlikleri ellerinden alınıp "ecnebi" yani yabancı damgası vurulmuş, bununla tüm yaşam hakları ellerinden alınmıştı. Sessizce isyan etmişlerdi yıllar boyunca devletin bu uygulamasına. Özgürlük mücadelesiyle tanıştıktan sonra da isyanlarını haykırmaya başlamış, mücadeleye en aktif katılan kesimlerden birisi olmuşlardı. Özgürlük mücadelesinin halkımızda yarattığı uyanıştan korkan Suriye Baas rejimi Kürt halkı üzerindeki baskılarını artırsa da bu baskılar halkımızı yıldırmaz, tam tersine katılımları artırır.

Bu parçadaki Kürt halkının hemen hemen hepsi yurtsever ve özgürlük mücadelesinin safındakini yerini almıştı. Çocuklarını zılgıtlarla, halaylarla uğurluyordu dağlara. Her ailenin bir şehidi, bir militanı vardı. Başkaldırının gücü acının derinliğindeydi.

Berivan arkadaş da Suriye'nin Rakka şehrinde 1979 yılında dünyaya gelir. Aslen Kobanili olan Berivan arkadaş Arap şehri olan Rakka'da kendi kültürüyle büyür. Partinin Güneybatı Kürdistan'da çalışmalara başladığı daha ilk dönemlerde ailesi partiyle tanışır ve tarafını belirler. Çocuklarını da özgürlük kültürüyle büyütür, eğitirler. Bu nedenle Berivan arkadaş daha küçük yaşta partiyi tanımaya başlar. Bu aynı zamanda geleceğinin ve arayışlarının da yönünü belirler.

Berivan arkadaşın küçük yaşta partiyle tanışması, O'nda büyük bir bağlılığı da ortaya çıkarır. Etrafındaki hiçbir baskı, çaba O'nu mücadeleye olan bağlılığından ve sevdasında alıkoyamaz. Yüreğindeki bu zapt edilmez sevdayla 1995 yılında eğitim amacıyla Parti Merkez Okulu'na geçer. Parti Önderliğinin yanında kalması, Önderliğin güçlü eğitiminden geçmesi O'nda çok büyük bir gelişme yaratır. Önderlik gerçeğine uygun bir mücadele geliştirmek için büyük bir çaba içerisine girer. Önderlik, eğitimin ardından O'nu ülkeye göndermez, fakat O'nun gitmek istediği tek yer vardır; dağlar. Bu alanda çalışmalarda kaldığı bütün süre boyunca da bunun dayatması içinde bulunur. Yüreğindeki dağ sevdası çoşkun bir ırmak gibidir ve dağlara duyduğu özlem her geçen an biraz daha büyümektedir. Her fırsatta dağlara gitme öneri-

> Gözleri ışıl ışıldır. Uzun ve zorlu yol yürüyüşünde tüm yorgunluğa rağmen arkadaşlarına yardım etmekten geri durmaz, hep en önde olur. Her zamanki gibi en zor zamanlarda da hesapsız bir katılımcıdır O. Bir tek istediği vardır; Yüreğindeki ateşi Munzurlar'ın rüzgarıyla yıkamak

sini ve özlemini yineler. Ve nihayet 1997 yılında ülkeye geçen grupların içinde yer alır. Yeni görev sahası Botan eyaletidir. Gitmeyi en çok istediği, görmeden bağlandığı, sevdalandığı, yüreğnin çok uzun zamandan beridir mesken eylediği yerdi Botan.

O da bir Kürt kızı olarak bin yıllardır süren köleliğe karşı elinde silahı ile Kürdistan dağlarında özgürlük savaşçısıdır artık. Sanki bir ömür beklemişti dağlara gelmeyi. Sanki ruhundaki yarım kalmışlık şimdi tamamlanmıştı. Ciğerlerinin hasret kaldığı o derin nefesi bulmuştu Botan'ın asi dağlarında. Yeni bir hayatın içindeydi, yeni bir başlangıcın ilk adımındaydı Berivan.

Morali, fedakarlığı ve sorumluluk anlayışıyla kısa sürede arkadaşları içerisinde sevgi ve saygı kazanır. Gözleri ebem kuşağının meskeni olur, huzur doludur bakışları. Savaşın tüm acımasız koşulları gözlerindeki bu huzurun üzerine gölgesini düşüremez. Olgun ve doğal bir yapıya sahip olan Berivan arkadaş, aynı zamanda şakacı yönü, insana büyük bir moral veren yüzündeki gülümseyişiyle de bambaşka bir güzellik taşırdı.

Işığını devrimden, kadın özgürlük mücadelesinden ve özgürlük tutkusundan alıyordu. Yaşamını bu çerçevede örgütler, tüm davranışlarına bu yansırdı. Bütün çabası, ısrarı bunun içindi. Sorumluluk anlayışından yoksun bir özgürlük anlayışının sadece keyfiyete kapıyı araladığının bilinciyle, yaşamın her alanına yüksek bir sorumluluk anlayışıyla katılırdı. Giriştiği her işe üstün bir moralle girişir, başarıyla çıkardı.

Berivan arkadaş, bütün mücadele yılları boyunca gittiği her alanda duruşuyla, yaşama katılımıyla kendini sevdirmeyi bildi. Kanının son damlasına kadar Zilanların, Beritanların takipçisi olacağını söylerdi. O, sadece şehadetiyle değil, yaşamıyla da büyük şehitlerimizin takipçisi, yoldaşı olmayı bildi.

1999 yılındaki geri çekilmeyle birlikte Botan'daki güçlerin içinde Berivan arkadaş da vardır. Güney'de Kandil'de kalır. Burada kapsamlı ideolojik, siyasi ve askeri eğitimlerden geçer. Ortaya çıkan örgüt dışılıklara karşı güçlü bir mücadele içerisinde olur. Tasfiyeciliğe karşı Önderlik çizgisinde derinleşmeyi esas alır ve Önderlik çizgisinin militan duruşunu sergiler. Yaşama katılımda olduğu

gibi, parti dışılıklara karşı mücadelede de duruşu oldukça nettir.

Güçler tekrar Kuzey'e geçmeye başlar. Berivan arkadaş da uzun süreden beridir Kuzey'e gitmek için hazırlananlardandır. Tüm platformlarda ve yazdığı raporlarda Kuzey'e, özellikle de kahraman Kürt kadın direnişçilerinin meskeni olan Dersim'e gitmek istediğini belirtir. Zarifelerin, Beselerin, Zilanların meskeninde direniş bayrağını omuzlamak ister. Dersim O'nun yüreğinde bir direniş ateşidir. Israrcı ve inatçı kişilik yapısıyla hayalini gerçekleştirerek, 2003 yılında Şehit ***Mahir*** arkadaşın grubuyla Dersim'e doğru yola çıkar.

Yeniden dünyaya gelmiş gibidir. Morali, coşkusu ve gülümseyişi güneş gibi parlar yüzünde. Gözleri ışıl ışıldır. Uzun ve zorlu yol yürüyüşünde tüm yorgunluğa rağmen arkadaşlarına yardım etmekten geri durmaz, hep en önde olur. Her zamanki gibi en zor zamanlarda da hesapsız bir katılımcıdır O. Bir tek istediği vardır; bir an önce Dersim'e ulaşmak. Yüreğindeki ateşi Munzurlar'ın rüzgarıyla söndürmek...

Dersim'e gitmek üzere çıktıkları uzunca yürüyüşleri, Batman ovasında düşmanın attığı pusuyla bölünür. Gün boyu süren bir çatışmaya girerler. Bu çatışmada grup komutanı ***Mahir*** arkadaş ile gruptan ***Demhat, Ferhat, Ferhan, Harun, Piro*** ve ***Şerwan*** arkadaşlar direnerek şehit düşer. Bu arkadaşların şehadeti Berivan arkadaşı derinden etkiler. Şehit düşen arkadaşların yokluklarının acısını ve yarım kalmış hayallerini de yüklenerek, yüreklerinin bir parçasını Batman ovasında bırakarak acının sessizliğiyle yollarına devam ederler. Bu uzun yolun pusularla bölündüğünü, içinde günlere yayılacak çatışmaları sakladığını biliyorlardı, ama gruptan bazı arkadaşların yokluğuyla yola devam edeceklerini düşünmemişlerdi, her an olabilecek olan bu gerçek yüreklerine en uzak gerçekti aslında. Bundandı adımlarının bu kadar ağırlaşması, yorgunlukları. Ama biliyorlardı ki gitmeliler, Gidenlerin gülüşlerini ve Dersim'e dair hayallerini yüklenerek inatla yürümeye devam etmelidir öyle de yaptılar.

Dersim (Medine Işık) Berivan (Naide Kadir)

Uzun bir süreye yayılan yol yürüyüşünden sonra nihayet Dersim'e ulaşmaya başarırlar. Şehit düşen arkadaşların yoklukları şimdi daha ağırlaşmıştı. Onların da bugünü görmesi için nelerini vermezlerdi ki. Şimdi onların yerine soluyorlardı Munzurların rüzgarını, ama her şey kırgındı. Tüm kırgınlıkların içinde bir tek umutlarıydı canlı olan. Bu umutla çalışmalara hiç zaman kaybetmeden katıldılar.

Berivan arkadaş olgun duruşuyla ve burada da çok kısa süre içinde tüm arkadaş yapısının sevgisini kazanır. Berivan arkadaş Dersim'de takım komutanıdır. Görev demek daha çok işi ba-

şarmak, her günü başarılarla taçlandırmak demekti. Ve O da şehitlere söz vermişti, mücadelesini büyütecekti. Yaşama olduğu gibi savaşa da çok güçlü bir katılım sağlar. Cesareti hayranlık duyulacak cinstendir. Yapılan tüm eylemlerde en çok Berivan arkadaşın grubunda olmak ister arkadaşlar. Berivan demek başarı demekti.

Dersim'in o asi, engin heybetli dağları, Munzurlar, Haydaranlar, Yeldağı, Kutu Dere, Ali Boğazı, Akvanos, Dokuzkayalar O'na coşku ve güç veriyordu. Yorulmak nedir bilmeyen bir komutandı.

2005 bahar düzenlemesiyle birlikte doğu cephesi komutanı olur. O, oldukça mütevazı bir kişiliğe sahipti, bu nedenle de yetkiyi daha çok iş yapmak için üstlenirdi. Sadece örgütlemedi, aynı zamanda öncülük de yaptı, en önde yer aldı tüm çalışmalarda ve eylemlerde.

Çoşkusu, gülümseyişi hiçbir zaman yüzünden eksik olmadı. O'nun gülümseyişi adı olarak kaldı yüreğimizde. Tüm zamanlar gülümseyişinin izini taşıyor şimdi.

En çok düşmanın eline sağ geçmekten korkardı. Buna asla izin vermeyecekti.

23 Eylül günü Dersim şehir merkezinde gittiği görevde düşmanın pususuna girer. Düşman pusuyu kuşatmaya çevirir. Dört bir yandan üzerine yağmur gibi mermiler yağar. Bu pusuda kahramanca direnerek şehit düşer. Dersim'in kutsal topraklarında düşmanın korkulu rüyası olan Zarifelerin, Beselerin direnişçi karakterleriyle buluşur. Sözün ve pratiğin birleştiği patlamaydı Berivan.

Gülüşlerini o çok sevdiğin Munzurlara astık. Gözlerinin ışığını yönümüz olarak belirledik ve ışığına doğru yürüdük.

Seni ve tüm devrim şehitlerini bir kez daha saygıyla anıyor, yolunuzun takipçisi olma sözümüzü yineliyoruz.

Mücadele arkadaşları

Bir ırmağın izdüşümüydü yaşamı

Zafer işaretli parmakların alanı kapladığı bir miting alanıydı içimiz. Milyonların birlikte haykırdığı, yüreklerinin birlikte attığı, bir halkı birleştiren özgürlüktü avucumuzda tuttuğumuz. Bu tutkuyla dört yandan düştük dağ yollarına ardımıza bakmadan

Adı, soyadı: **Cengiz RASTA**
Kod adı: **Çekdar**
Doğum yeri ve tarihi: **Kotol köyü Xoy/İran, 1980**
Mücadeleye katılım tarihi: **2000 Xinere**
Şehadet tarihi ve yeri: **18 Eylül 2005, Yayladere/Bingöl**

Sabahın serinliğinde yaprağa düşen çiğ tanesine yansıyan ışıkla güne başlamayı sevdik. Ciğerlerimizi dağ havasıyla doldurdukça huzuru bulduk. Bir pınarın nazlı nazlı akışında hayata gülümsedik. Göğü süsleyen yıldızların ışığında patikalarda yürüdükçe umuta sarıldık. Dağ başlarından tüm zaman dilimlerine selamımızı sığdırarak avuçladık geçmiş ile geleceği.

Durmadan yürüdük içimizin zamanına doğru. Zafer işaretli parmakların alanı kapladığı bir miting alanıydı içimiz. Milyonların birlikte haykırdığı, yüreklerinin birlikte attığı, bir halkı birleştiren özgürlüktü avucumuzda tuttuğumuz. Bu özgürlük tutkusuydu bizi sokaklara döken, isyan ettiren. Bu tutkuyla dört bir yandan düştük dağ yollarına ardımıza bakmadan. Bir halktı dağlara akan. Bütün ırmakların denize akması gibi Kürt halkı da dağlara akıyordu. İnsanım diyenlerin, insana yaraşır yaşamak istiyorum, özgürlüğü solumak istiyorum diyenlerin meskeniydi dağlar. Bitimsiz bir ezgiydi herkesi içine çeken. Yeni yaşama davet eden bir türküydü dağlarda söylenen. Karamsarlıklar, umutsuzluklar, tereddütler, kaygılar en uzak şeylerdi. Gri bulutların transit bile geçmediği masmavi gökyüzüyle sarmalanmıştı tüm dağ başları. En çok orada haykırmak istedik içimizdeki isyan duygularını. Orada duyumsadık yaşamın en küçük ayrıntısını. Ve orada çözdük ayrıntıların gizemini.

İnsan içinde yaşarken, istediği şeyi dolu dolu yaşarken de özler mi? Hasretini çeker mi yaşadığı anın? Biz özledik, hem de iliklerimizi sızlatırcasına. Özlem ve yaşam bir aradaydı. Ayrılığın buruk rüzgarlarında özlemedik sadece, en dolu dolu yaşadığımız zamanlarda bile özledik. Yaşadığını özlemek, özlerken yaşamaktı hissettiğimiz. Bu dile getirilmesi zor özlemin bir adı da Çekdar'dı.

1980 yılında Xoy'a bağlı Kotol köyünde dünya geldi, burada büyüdü. Özgürlük mücadelesinin Doğu Kürdistan'da da gelişmeye başladığı yıllarda mücadeleyle tanıştı. Bu süreç İran rejiminin baskılarının had safhaya ulaştığı süreç de olur. Yaşananlar herkesi oldu-

ğu gibi Çekdar arkadaşı da derin bir sorgulamaya, iç hesaplaşmaya sokar. Dağlarda savaşan, yeni bir yaşamı yaratmanın mücadelesini veren gerillaların varlığını duyduğunda, sol yanında daha da alevlenen bir özlemin yangını başlar. Sadece duymakla da kalmaz, gerillalar bir gün evlerinin kapısını çalar. Yaşam tarzları, ilişki biçimleri O'nu derinden sarsar. Özlemi kesin bir kararlaşmaya döner ve 2000 yılında ülkemizin dört bir yanından dağlara gönül vermiş binlerce yürek gibi Çekdar arkadaş da kaygısızca koştu dağların zirvesine ve geride bıraktıklarını Xınere'nin zozanlarından selamladı.

Çekdar (Cengiz Rasta)

Burada temel eğitimden geçer. Daha katıldığı ilk süreçte olgun ve fedakar kişiliğiyle dikkatleri üzerine çeker. Temel eğitimin ardından ideolojik eğitime katılır. Eğitimin ardından savaş bölüklerine geçer. Sessiz bir yapıya sahipti, mecbur kalmadıkça konuşmazdı. Sanki sözcükler hissettiklerinin anlamını bozacak gibi sessizdi. Ama iyi bir dinleyici ve gözlemciydi. Paylaşımı, ilişki tarzı içten ve sıcaktı. Sessiz bir kişilik yapısı olsa da yaşama katılımda ırmak gibi akıyordu. Boş durmak O'na en uzak şeydi.

Güney'deki bölüklerde bir süre kaldıktan sonra Behdinan'a gitmeyi önerir. Gitmeyi en çok istediği yer kuzey alanlarıydı. Behdinan'ı ısrarla önermesinin sebebi de buydu. Behdinan'dan sonraki son durak kuzey eyaletleri olmalıydı. Behdinan'a gitme önerisi kabul edildiğinde sevincini sözcüklere dökmese de biz gözlerinde parlayan yıldızlardan öğrendik neler hissettiğini.

Gitmeyi en çok istediği yer kuzey alanlarıydı. Behdinan'dan sonraki son durak kuzey eyaletleri olmalıydı. Behdinan'a gitme önerisi kabul edildiğinde sevincini sözcüklere dökmese de biz gözlerinde parlayan yıldızlardan öğrendik neler hissettiğini

Emek harcandıkça anlam kazanır ve daha çok bağlanılırmış üzerinde yaşanan toprak. Çekdar arkadaş da Behdinan'ın engin dağlarını tırmandıkça, uçurumların kenarından geçen patikalardan geçtikçe, Kuro Jaro'nun kayalıklarında nöbet tutup Zap'ın derinlerden gelen uğultusunu dinledikçe, Avaşin'in mavisinde geleceği gördükçe, Çemço'nun suyunda yüzünü yıkadıkça daha çok bağlanmıştı bu topraklara. İzini düşürmedik bir patika, soluklanmadığı bir dağ başı kalmamıştı Behdinan'da.

Başka patikalara izini düşürmenin zamanının geldiğini hissettiğinde, bir adım ötedeki Kuzey'e değil, Kuzey'in en uç diyarlarına gitmek istediğini söyledi usulca. Bu ısrar ve kararlılığıyla, kişiliğindeki mütevazılıkla, yaşama katılımdaki hesapsızlığıyla her yerde çalışmalara katılabilir ve başarabilirdi.

En çok istediği şey gerçekleşmişti, Kuzey'e giden grupların içindeki yerini almıştı. Erzurum eyaletine gidecek gruptaydı. Yüzüne sonsuz bir tebessüm olup konmuştu sevinç.

Erzurum eyaletinde ne coğrafik yapısı ne de hare-

ket tarzından dolayı yabancılık yaşamaz. Gittiği her ortama hemen ayak uydurur. Burada da çalışmalara hiç zaman kaybetmeden katılır. Gittiği görevlerin çoğu düşmanın pusularıyla bölünse de, yarı yoldan dönmez, görevini yerine getirmek esastır O'nun için. Günlere yayılan çatışmalarda yiğitçe korur mevzisini ve yanındaki arkadaşlarını.

17 Eylül günü Yayladere alanında kapsamlı bir operasyon gerçekleşir yine. Düşman alandaki birçok stratejik noktayı daha geceden tutmaya başlar. Arkadaşlar düşmanın hareketliliğinden yeni bir operasyonun başladığını anlar ve tedbirlerini alırlar. 18 Eylül sabahı, saat 6'dan 11'e kadar kobralar alanı vurmaya başlar. Yeni günün sabahı bombardıman sesleriyle sarsılır. Bir taraftan kobralar araziyi vuruyor, diğer taraftan düşman helikopterlerle indirme yapıyordu dört bir yana. Pir Vadisi, İsmail Tepesi, Xozaviş, Altın Hüseyin, Hedif, Bilice ve Sevgeli alanlarının genelini kapsamıştı operasyon. Arazinin derinliklerine yayılırlar. Bu arada arkadaşların mevzilendiği noktaya gelirler. Çatışma başlar. Derin vadileri inleten şiddetli patlamalar sarar her yanı. Düşman gücünü durmadan takviye eder. Bütün güç dengesizliğine ve düşmanın kullandığı yoğun tekniğe karşı arkadaşlar kahramanca direnmeye devam ederler. Çekdar arkadaş bu direnişte şehitler kervanına katılır.

Onlar ki destansı bir yaşamın sahibi oldular. Bu destan milyonların yüreğinde geleceğe akıyor. Çünkü onlar kısacık ömürlerine bir halkın geleceğini sığdırdılar. Bu mücadeleyi kısa sürede yaşamak, her koşulda kendini sınırsız katmanın, fedai bir ruha sahip olmanın göstergesidir.

Tarihte nice kahraman yaptıklarıyla anılırken, mücadelemiz içerisindeki her bir arkadaşımız geleceğin yüzüne yazıldılar. Ve onlar kendilerini yenileyerek geleceğe akmaya devam ediyorlar. Çekdar gibi birçok şehit arkadaş Kürt halkının ve onun çocuklarının öykülerine öykü katmaktadır.

Çekdar arkadaş da diğer gerilla yoldaşları gibi ülkesinin dağlarında yeni bir yaşamın izini sürdü. Küçükken, anlatılan kahramanlardan birisinin bir gün kendisi olacağını belki de bilmiyordu. Ama anlamlı yaşam arayışı O'nu buna götürdü. Şehit düştüğü ana kadar halkının özlemleri, acıları yüreğinde hep canlıydı. Bu yüzden ölüm nereden gelirse gesin O'nu hiçbir zaman korkutmadı. O, son ana kadar hayallerine, umutlarına ve amacına göre yaşadı, nefes aldı.

Çekdar (Cengiz Rasta)

Her şehadet mücadelemize daha sıkı sarılmanın gerekçesi olmaktadır. Onlar gibi olmak, onlar gibi yaşamak ve onların eylemleriyle bütünleşmek ben insanım diyenler için özgür yaşamın gerekçesidir.

Düşmanın "bitti" dediği anda yeşeren binlerce fidan gibi olmak, yaşam felsefemiz ve mücadele çizgimizin netliğiyle bağlantılı bir durumdur. Apoculuğun hiç duraksamadan kendisini

yaratan ve çelikten kalkan haline getirmeyi başaran gerçekliğini ifade ediyor. Kaybedilen insanlık, Kürdistan dağlarında işte böyle yeniden yaratılıyor. Bu yola baş koyanların yaşam anlayışları, ilişkilerindeki paylaşım ruhu, duruşları yeni insanın özelliklerini temsil ediyor.

Çekdar arkadaş da düşünce ve duygularıyla ülkesine ve halkına ait olmak, kendi kimliğine, kültürüne, inandığı değerlere sahip olmak, kendisini kişilik olarak bu temelde şekillendirmek, güzel olan her şeye ulaşmak ve halkının her güzelliğe laik olduğunu bilerek onlar için yaşamak istiyordu. Nitekim böyle yaşadı da.

Bir halk savaşçısı olmak da bu yoldan geçiyordu. Bir savaşçı olmayı sıradan yaşama tercih etmek, işte bu büyük özlem sahiplerinin tercihidir. Çekdar arkadaş da tercihini özgürlükten, onurlu yaşamdan yana yapmıştı. O'nun yüreği, kölece bir yaşama başkaldırmıştı. Böyle büyük bir yüreğin yanı başındaki halkının yaşadığı acıları yaşamaması, hissetmemesi ve halkının haykırışlarını duymaması mümkün değildi. Hayatın ortasa diktiği hayalleri gibi büyük yaşadı Çekdar.

Şimdi tüm gidenler gibi O'nun destansı öyküsünü dinliyoruz tüm dağ başlarında. Ve bir türkü tadında özlemlerine doğru yol alıyoruz.

Mücadele arkadaşları

Çekdar (Cengiz Rasta)

ISRARINDA KENDİNİ BULAN MİLİTAN

Savaşı istemiyoruz deyip güçlerimizi sınırların ötesine çekerken, en ağır operasyonlarla kuşatıldık, yollarımız pusularla bölündü, savaşın en yoğun olduğu dönemlerden daha fazla şehit düştük. Ama yine de dönmedik yolumuzdan

Adı, soyadı: **Mehmet ÇOBAN**
Kod adı: **Sadun**
Doğum yeri ve tarihi: **Silvan Amed, 1976**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999 Amed**
Şehadet tarihi ve yeri: **28 Eylül 2005, Bismil/Amed**

Savaşın, katliamların, sürgünlerin, köy yakmaların, cinayetlerin izi silinsin, insanlık dışı uygulamalar son bulsun diye yaşadığımız coğrafyada, artık anne babalar gömmesin diye çocuklarını, kimyasallarla nefes alamayan, bombardımanlarla bağrı delik deşik edilmiş toprakta yeniden açsın diye kır çiçekleri, ülkemin havasına sinmiş barut kokusu temizlensin diye atmosferden, bu coğrafyada yaşayan insanların uykuları ölümle bölünmesin diye, kendi yaşından daha fazla mermi sıkılmasın diye başka Uğurların bedenine, halklar kardeşçe hep birlikte sevgiyle yaşasın diye bu coğrafyada ateşkes çağrıları yaptık. Barış için uzattığımız ele kurşunlar sıkılmaya devam edildiği halde daha gür haykırdık çağrımızı. Bütün dünyaya ateşkes yaptığımızı, diyaloga hazır olduğumuzu ilan ederken, onlar uluslararası komployla Önder Apo'yu ağır tecritlerle yaşamdan soyutlamanın planlarını uygulamaya koydular.

Savaşı istemiyoruz deyip güçlerimizi sınırların ötesine çekerken, en ağır operasyonlarla kuşatıldık, yollarımız pusularla bölündü, savaşın en yoğun olduğu dönemlerden daha fazla şehit düştük. Ama yine de dönmedik yolumuzdan.

Güçlerimizi yeni bir strateji temelinde eğitirken, barış mücadelesini işlerken derslerde, onlar örgütü içten çökertmek için tasfiyeciliği geliştirdiler. İhanet edecek hayali bile olmayanlar, bencilliğin girdabında boğulanlar, kendini bilmeyenler düşmanın safına geçtiler. Tarihin lanetli gri bulutları dışında mavi bir göğleri olmadı hiç olmadı onların.

Yıllara yayılan barış çabalarımıza, çağrılarımıza, emeğimize rağmen savaşı rant kapısı olarak görenler, gencecik insanları öldürdüğü için "rahat bir uyku uyudum" diyenler, ölüye saygısı bile olmayanlar, kendi çıkarını halkının çıkarı yerine koyup halkı sömürenler, sokak ortasında insanları namertçe öldürenler, insanca yaşam hakkını isteyenlerin üzerine kurşun yağdıranlar, barışa sırt çevirecek kadar küçük olanlar, bir ülkenin geleceği olan çocuklara kurşun sıkanlar yeni imha konseptleriyle, öldürmelerle

Sadun (Mehmet Çoban)

karşılık verdiler tüm barış çabalarımıza.

Düşmanın bu inkar ve imha saldırılarına, bir halkın kimliğini yok sayma politikasına, Kürt halkının temel değerlerini ayakları altında çiğnemesine cevap vermek kaçınılmaz hale gelmişti. Bunun için hem barış mücadelesi yürütülecek hem de düşmanın bu saldırılarına meşru savunma temelinde cevap verilecekti. 1 Haziran atılım kararı bu temelde hem tasfiyeciliğe hem de düşmanın Önderlik, halk ve gerilla üzerindeki saldırılarına karşı direnişi yeniden yükseltmenin kararı oldu. Yeni bir ruh, yeni bir yaşam ve savaş tarzıydı.

Özgürlük militanları bu atılımın görkemli direniş ruhuyla yeniden Kuzey'e yol alıyordu. Sadun arkadaş da Beritan çizgisindeki direnişe katılmak üzere Kuzey'e gitmeye hazırlanan yoldaşlardan biriydi. Öyle çok beklemiş, öyle çok hazırlanmıştı ki bugün için. Onun için Kuzey'e grupların geçeceğini duyduğu anda, hiç zaman kaybetmeden kendisini ısrarla önermişti.

1999 yılında gelmişti Amed dağlarına. Gerilla saflarına katıldıktan kısa bir süre sonra geri çekilme süreciyle birlikte Amed eyaletindeki diğer arkadaşlarla birlikte Güney'e geçmişti. Kaç defa pusuya girmişlerdi, kaç operasyonun ortasında kalmışlardı, görüntü vermemek için kaç gün yazın o kavurucu sıcağında hiç hareket etmeden tarlalarda sırt üstü uzanmışlardı, kaç yıldızlı gecede yürümüşlerdi, kaç gece ayın bir an önce batması için beklemişlerdi, kaç defa dolunayı sevmediklerini dillendirmişlerdi hatırlamıyordu. Halbuki bütün gerillaların en çok sevdiği şeydi dolunaylı geceler, ama bu uzun yol yürüyüşünde uzak durmasını istedikleri tek şeydi.

Güney'e ulaştıklarında yorgunluğun haleleri oluşmuştu göz kenarlarında, ama yine de yorgunluğun örtemediği bir ışık vardı bakışlarının derinliklerinde. Gerillaya dair bilmesi gereken birçok şeyi bu yol yürüyüşünde öğrenmişti, artık tecrübeli bir gerillaydı.

Kuzey'den gelen arkadaşların bulunduğu bir kampta eğitim çalışmalarına aktif olarak katılır. Baharla birlikte daha güçlü siyasi, askeri eğitimlerden geçer. Eğitimin ardından Güney'deki savaş birliklerinde yerini alsa da, O'nun gitmek istediği ve özlemini derinden duyumsadığı bir tek yer vardır Dersim. Bütün gerillaların görmeden bağlandığı, en çok gitmek istediği, en çok özlem duyduğu topraklardır orası.

Güney'e ulaştıklarında yorgunluğun haleleri oluşmuştu göz kenarlarında, ama yine de yorgunluğun örtemediği bir ışık vardı bakışlarının derinliklerinde. Gerillaya dair bilmesi gereken birçok şeyi bu yol yürüyüşünde öğrenmişti, artık tecrübeli bir gerillaydı

Güçlerin büyük bir heyecanla Kuzey'e gitmeye hazırlandığı bu süreçte Sadun arkadaş kadro eğitiminde öğrencidir. İlk fırsatta Dersim'e gitmek için öneri geliştirir. Zaten eğitim süreci de 1 Haziran kararının alındığı sürece denk gelir. Her fırsatta bu-

rada aldığı eğitimi Kuzey eyaletlerinde pratikleştirmek istediğini belirtirdi. Zaten bu kadar özlem doluyken, gitmenin heyecanıyla alev alev yanıyorken yüreği O'nu buralarda zapt etmek zordu. Kendisini her yönüyle gidiş için hazırlar.

Düzenlemede kendi isminin okunmasını sabırsızlıkla beklemişti. Amed grubunun içinde adı okunduğunda, hemen çantasını sırtına geçirip beklemeye başlamıştı. Toplantı biter bitmez de hiç zaman kaybetmeden grubundaki yerini almıştı bile.

Sadun (Mehmet Çoban)

Hazırlıklarımızı tamamlayıp yola koyulduk. Yıllar önce geldiğimiz yerlerden, ama farklı yollardan geri dönüyorduk. Birlikte yola çıktığımız öyle güzel arkadaşları bu yollarda bırakıp gitmiştik. Özlemleri gelip oturuyor yüreğimizin ortasına. Gecenin karanlığında gizlenen pusular olmasaydı, belki de bugün tekrar geldiğimiz alanlara birlikte gidecektik. İnce bir sızı başlıyor içimizde. Şimdi bu yolda yürürken kırık sevinçler yaşamayacaktık, böyle eksik, yarım hissetmeyecektik kendimizi. Anılarını yüklenip yürüdük yine uzun ve engellerle dolu yolları.

Zorlu bir yolculuk süreciydi, yükümüz ağırdı ve dinlenmeden yürüyorduk, zaten dinlenecek uygun yer de yoktu yol güzergahında. Sadun arkadaş belki de en çok zorlananımızdı, ama güçlü bir iradesi vardı ve asla geride kalmıyor, hiçbir zorluk onu yıldırmıyordu. Onca yorgunluğa rağmen yüzündeki tebessüm hiç eksilmedi, özlemini çektiği topraklara ulaşmak, oraların havasını solumak, oranın patikalarında yıllar sonra yeniden yürümekti en büyük arzusu.

Kısa da olsa dinlenecek bir yer bulduğumuzda en son dinlenen Sadun arkadaş olurdu. Kimseye fırsat vermeden, hemen ateş yakıp çay yapardı. En çok yorulan O olsa da, ilk nöbeti kendisi tutardı. Bütün yol boyunca bütün zorlanmalarına rağmen elinden gelenin fazlasını yapmaktan geri durmadı.

Sadun (Mehmet Çoban)

Fiziki zorlanmaların dorukta olduğu anlarda bile Amed eyaletinden, Şehit Kendal bölgesinden veya Muş'tan bahsedilince Sadun arkadaş birden canlanırdı ve bedenindeki yorgunluk uçar giderdi. Kim demiş özlemin yorgun düşürdüğünü, yol boyunca özlem en büyük güç kaynağımızdı.

2004 yılının temmuz ayında yolda hiçbir kayıp vermeden alanımıza ulaşmayı başarmıştık. Mutluyduk, huzurluyduk ve yorgunluğumuzu unutmuştuk.

Önderliğe ve halka olan bağlılığı, yaşam içerisinde öne çıkan farklılığı, yoldaşlarına olan sevgisi, içtenliği, çalışmalara, yaşama hesapsız ve aktif katımlı ile Sadun arkadaş eyalet içerisinde de tüm yoldaşlarının sevgisini kazanmıştı. Herkes O'nunla çalışmak, O'nun yanında olmasını isterdi. Yokluğu hemen hissedilenlerdendi.

Sadun (Mehmet Çoban)

Sadun arkadaş yaşamıyla, duruşuyla, mücadeleye katılım düzeyiyle, şehitlere, Önderliğe ve halka bağlılığıyla gerçek bir PKK militanıydı.

Amed'in Farqin ilçesinde doğmuştu. Ailesinin yurtsever ve emekçi olması dolayısıyla genç yaşta mücadele ile tanışmıştı. Farqin'de belli bir süre yurtsever gençlik çalışmalarını yürütür. Gençlere yurtseverlik bilincini aşılar, mücadeleye sevk eder, gençlik eylemlerini örgütler ve yeni savaşçı çıkarır.

Aktif bir milis olarak da birçok faaliyet yürütür. Bu çalışmalar içerisinde deşifre olup yakalanır. Ağır işkencelerden geçmesine rağmen inancının gücüyle direnir. Bir süre zindanda yatar. Cezaevinden çıkar çıkmaz hiç zaman kaybetmeden de 1999 yılının baharında Amed eyaletinde gerilla saflarına katılır.

1999 yılında Güney'de bir dönem kaldıktan sonra Serhat eyaletine geçmişti. Burada birkaç pratik sürece katıldıktan sonra tekrar Güney'e geçmişti. Güney'den ikinci yolculuğu da başlangıc noktası Amed'e idi.

Sadun arkadaş komple bir devrimciydi. Çünkü militanlığın gerekliklerine göre yaşadı. Yani Şehit ***Erdal*** arkadaşın *"militan, militanlığın gerekliliklerini yerine getirendir"* sözünü pratikleştirendi. Sadun arkadaş, PKK'nin direniş geleneğini son anına kadar devam ettirdi. 28 Eylül günü bir komplo sonucu düşürüldükleri pusuda Edip Aydın Gül adındaki yurtseverle birlikte kahramanca direnerek şehit düşerler.

PKK'nin şehitleri bu mücadeleyi aydınlatan birer meşale oldular hep. Onlar sadece ölümleriyle değil, yaşamlarıyla da her zaman öğreten, büyüten, geliştiren oldular. Çünkü onlar gerçek birer militan olarak bu devrimde yürüdüler. Bizler de onların bu ışıklı yolunda mücadeleyi büyütmenin sözünü veriyoruz.

PKK'nin şehitleri bu mücadeleyi aydınlatan birer meşale oldular hep. Onlar sadece ölümleriyle değil, yaşamlarıyla da her zaman öğreten, büyüten, geliştiren oldular. Çünkü onlar gerçek birer militan olarak bu devrimde yürüdüler

Mücadele arkadaşları

Bizim Devrim'e

PKK ve direniş hareketi eğer bu duruma gelmişse, şehitlerin gücü, komutası altında gerçekleşmiştir

Önder Apo

Adı, soyadı: **Aynur EVİN**
Kod adı: **Devrim**
Doğum yeri ve tarihi: **Siirt 2 Şubat 1982**
Mücadeleye katılım tarihi: **1 Ekim 2002, İstanbul**
Şehadet tarihi ve yeri: **30 Eylül 2005, Cudi/Botan (kaza sonucu)**

Bilir misin?
en çok özlenenler özlermiş
bilmem özleyenler bunu bilir mi?
şimdi tırmandığım tüm patikalarda
senin de yüreğini taşırım
tüm doruklar,
ilk yoldaşımın vasiyetini anlatır bana
elimizi uzatsak tutacağımız yıldızlarımız
sadece yüreklere akmak için kayarlar
bizde güneş,
sadece sevenlerin yüreğini ışıtır
yıldızlar gibi kaysak da kavgamızın doruğunda
biliriz ki bir yoldaşın yüreğine düşmüşüz
biliriz ki bir daha,
ama bu sefer,
daha güçlü,
daha coşkulu katılacağız halaya
ilk yoldaşımın ruhunu hiç bırakmadım
ve bir gün kayarsam kavgamın göğünden
bilirim ilk onun yüreğine değeceğim
ve işte o zaman ilk vedalaşmamızın ilk kavuşması
tüm yıkımları yeni baştan yaratacak
ama eğer yıldız gibi parlarsam ülkemin göğünde
bir sözüm var, önce ilk hevalime
sonra tüm hevallerime
Koçkarın ustalığını sergileyeceği,
yürekleri nakışlayarak işleyeceği,
sevdayı mısralarda dizeceği
özgür bir vatan
özgür bir toprak
sereceğim yüreğine...

Mücadele arkadaşları

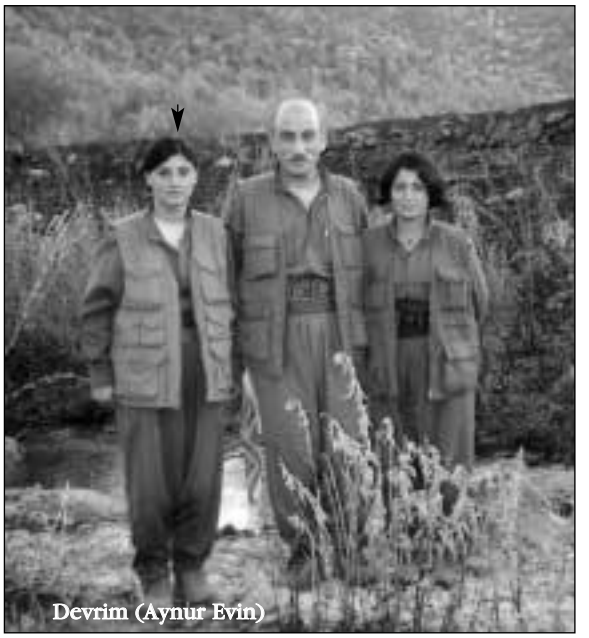
gidiyorsun demek
hem de bu kadar çabuk ve ani
gidiyorsun demek
sana sitem,
sana öfke duymam ki
sadece şu...
hani birlikte olacaktık
hani en son biz seninle...

yok heval
dinleme beni
sen git
umutlarımızı özlemlerimizi
bırakma bize
kendinle götür
tüm yoldaşlara selam ola
ayrılıklar anılarda teselli bulur

şimdi bu vadi
bu orman
hepsi anılar yumağı
yüreğimi sızlatan
ve güzel
sevgi dolu
ama kıpır kıpır
geçen zamanlar
avuntum olacak heval
şimdi bende seninle beraber
bunların hepsine
veda ediyorum
bir bir uğurluyorum yüreğimden

şu kaya da bir anı
bu ağaç da
söylenen bir şarkı
orada geçen bir kış

Devrim (Aynur Evin)

Devrim (Aynur Evin)

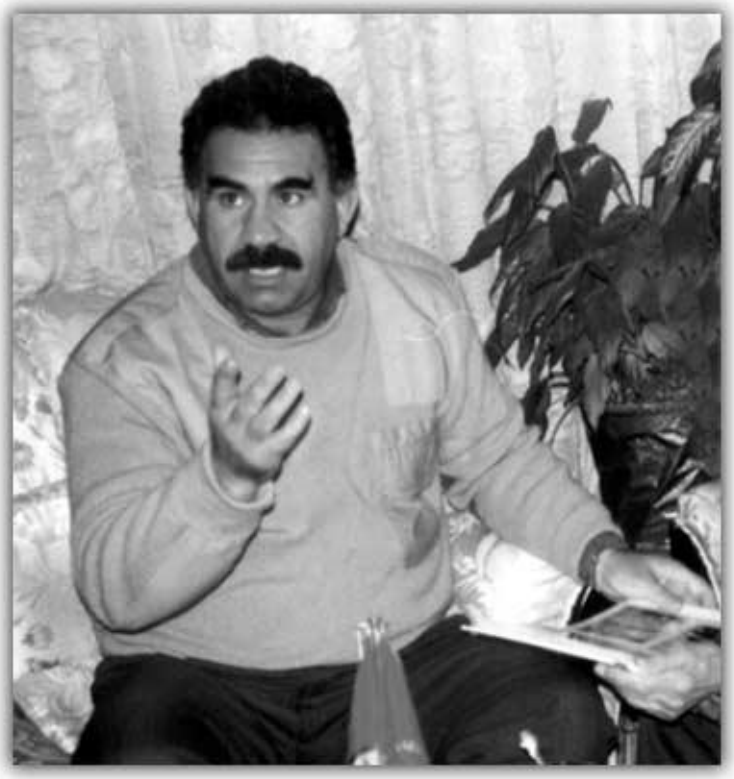
unutmuyorum
unutmayacağım
hepsini saklı hazineme
göndereceğim
hoşçakal yoldaşım
belki görüşeceğiz
buna inanç buna istem
hep yüreğimde saklı
bizler rönesansın kadınları
bizler gerçeğin
adaletin ve sevginin arayıcıları
seninle bu temelde
tekrar buluşmanın
bitmez özlemiyle

Ekim ayı şehitleri

"Biz kendi eylemimizi çoğunlukla geliştirirken,
en temel birincil amacımızın şehit vasiyetini güvenceye almak
olduğunu çok iyi biliyoruz. Hareketimizin en önemli nedeni
şehidi anmanın, onun vasiyetinin boşa gitmemesi için
örgüt sürekliliğini, savaş çizgisinin gelişmi yenilmeyen
partisini gerçekleştirmektir"

Önder Apo

Arayışlarıydı onu yaşama bağlayan

Bir atsam kendimi dağlara, içimdeki bu özlemin ateşini dağ rüzgarlarıyla biraz olsun söndürebilsem... Bir dağın zirvesine çıkıp haykırsam... Yüreği özgürlük dağlarına bir an önce ulaşmanın sabırsızlığıyla doludur

Adı, soyadı: **Cezmi ÇELİK**
Kod adı: **Nesimi DERSİM**
Doğum yeri ve tarihi: **Pertek Dersim, 23 Nisan 1976**
Mücadeleye katılım tarihi: **1998 Balkanlar**
Şehadet tarihi ve yeri: **8 Ekim 2005, Pertek/Dersim**

Bir hayatta bulunabilecek en kutsal damarı bulma aşkı taşıyan, arayışların en güçlüsüne sahip insanlar vardır. Arayışlarıdır onları yaratan ve yaratacak olan... Arayışlarındaki büyüklüktür onları yaşama bağlayan... Bu arayış en güzel hayatları yaratmak isteyenlerin umuduyla bütünleştiği zaman bir başka görkem katar varlık ve yokluk davasına.

Kah bir dağın en tepesinde atılacak büyük haykırışları besler yüreğinde... Kah en yiğit naraların atıldığı direnişlerle selamlar insanlığı.

Nice yürekler aşklarını, sevinçlerini, öfkelerini bu arayışlarına sığdırmışlardır. Arayışları, özlem duyulan yaşamı en güzel ve olması gerektiği gibi yaşama ve anlatmaya yöneliktir. Bugünü ve yarını yaratmak isteyen bu arayışlar en güzel ifadesini PKK'de bulurken, özgürlük mücadelesinin içinde insanlığa en yakışanı boy vermeye başlar. Bir yaşam yaratılır bahar gibi yüreklere cemre düşüren, bir yaşam yaratılır hayatları kır çiçekleriyle süsleyen. Bir yaşam yaratılır özgürce. Kendi toprağında mülteci olmalardan uzak, sürgünlerin uzaklarda kaldığı, sıla özleminin yerini toprağın ıtırlı kokusuna bıraktığı bir yaşam.

En çok özlem duyulan ve insanın yüreğinde en güçlü arayışların kaynağıydı bu yaşam. Uğruna ölümlere gidilecek kadar bağlanılan bir yaşam...

Heval Nesimi de bu özlemini PKK mücadelesindeki arayışlarla bütünleştiren nice yoldaşlarımızdan birisiydi. Yani bizden biri.

Nesimi heval Özgürlük hareketiyle üniversite yıllarında tanışır. Etrafında birçok örgüt vardır, fakat hiçbirisi arayışlarına cevap verir nitelikte değildir. İstanbul Üniversitesi'nde öğrenciyken, mücadelemizin gençlik örgütü YCK ile tanışır ve hiç terüddüt geçirmeden çalışmalara katılım kararı verir. 1996 yılına kadar öğrenci gençlik çalışmalarında yer alan Nesimi arkadaş 1996 yılından sonra profesyonel olarak mücadele etmeye başlar.

Arayışları binlerler birlikte aynı mecrada akmaktadır. İçinde gün geçtikçe büyüyen umutla coşkun selle döner yüreği. Bu coşku ve azimle çalışmalara aktif bir biçimde katılır. Öğrenci gençlik içinde iki yıldan fazla eylem ve örgütlenme çalışmalarına öncü lük yapar. Yürüttüğü çalışmalarda yanındaki arkadaşlara duruşu, üslubu, örgütlenme ve eylem anlayışıyla büyük bir moral ve bilinç aşılar. Ve daha yapılacak, başarılması gereken çok şey vardır.

1998 yılında mücadeleyi özgürlük dağlarında sürdürmenin istemi ve heyecanı ile gerillaya katılma önerisi yapar. Özgürlük mücadelesini imha etme amacı ile geliştirilen uluslararası komplo karşısında daha güçlü adımların atılması gerektiğinin bilincindedir her zamankinden çok.

Artık şehirde yürüttüğü çalışmalar O'na dar gelmektedir, her geçen anda nefes alıp vermesi zorlaşmaktadır. Bir atsam kendimi dağlara, içimdeki bu özlemin ateşini dağ rüzgarlarıyla biraz olsun söndürebilsem... Bir dağın zirvesine çıkıp haykırsam... Yüreği özgürlük dağlarına bir an önce ulaşmanın sabırsızlığıyla doludur. Bazen yüreğinin yaşadığı özleme dar geldiği hissine kapılır. Bunun için de önerisinde daha çok ısrarlı olur. Ve ısrarlarının meyvesini alır. Önerisinin uygun bulunması üzerine Balkanlar'a gönderilir. Burada Şehit Sema Yüce Eğitim Devresi'ne katılır.

Görmüş olduğu eğitim, O'nun yeniden kararlaşmasının ve keskinleşmesinin adımını getirecektir. Bu eğitimde güçlü bir iç sorgulamayı yaşar. Bu iç sorgulama derinleştikçe nereye ait olduğu hissi de, özlemi de büyür. Bilir ki dağlara gitmeden gittiği her mekan ona dar gelecekti.

Bir yandan mücadelenin önemli gelişmeler kaydetmesi, bir yanda da devam eden yönelimler karşısında yeni bir karar düzeyine ulaşacaktır. Uluslararası komplo ve mücadelemize karşı girişilen topyekün savaşa karşı mevzilenmek için bir an önce ülke sahasına gitmek ister ve önerisinde yine

Nesimi (Cezmi Çelik)

ısrarlıdır, hem de daha öncekilerden çok daha fazla.

Kısa bir süre sonra dağa geçmek üzere yola koyulur. Dağlara ulaştığında hayatının en derin nefesini çeker ciğerlerine. Ciğerlerini dağ havasıyla doldurur. İşte en çok olmak istediği yerdedir şimdi. Artık bir gerilladır Nesimi. Tüm arayışlarının cevabına ulaşmış gibi dağların havasını solumaktadır. O halka adanmış bir yaşamın hikayesini dağların doruklarında yazmaya başlamıştır.

Diyar (Şahap Durmaz) Nesimi (Cezmi Çelik)

Ülke sahasında tereddütsüz bir şekilde savaşa katılım kararı ile özel kuvvetler çalışmasına katılır. O artık kendini her anlamda adamanın fedaisidir. Yorgunluk nedir bilmeden çalışmalarına sarılır. Tek bir hedefi vardır, arayışlarına cevap olabilmek. PKK tüm arayışlarının cevabıdır, ama bu arayışlarına uygun bir yaşam yürütme mücadelesinde en önde olmak ister.

Özel kuvvetlerde değişik alanlarda görev yürüten Nesimi yoldaş, 2004 yılında doğduğu, çocukluğunun geçtiği topraklara bu sefer bir savaşçı olarak dönmeyi kararlaştırır. Bu kararı genel arkadaşlar ve ordu yönetimi tarafından dikkate alınır. O, kendi memleketinde, tanıdığı coğrafyada savaşım yürütmenin azmiyle doludur. Bu topraklarda doğmuş ve bu topraklarda savaşmanın onuruyla kendini taçlandırmak istemektedir. Sevincin her karesi gözlerinde, yüzünün her bir noktasına yansımaktadır.

O, Pertek gerillası olacaktır. Doğduğu ve ilk nefes aldığı mekanda arayışlarını yaratmanın mücadelesini verecektir. Hayata gözlerini açtığı yerde özgürlük savaşçısı olarak yeniden yaşamanın keyfine varmak üzeredir. O bir gerillanın sahip olabileceği en büyük şansa sahip olmuştur. En iyi tanıdığı

coğrafyada, sistemi en ince ayrıntısına kadar hissettiği ve ondan sürekli kaçtığı mekanda mücadele verecektir. Kendini yaratma mücadelesini kendi tanıdığı insanlara ulaştırmanın öncüsü olacaktır. Tanıdığı bir halkın gözlerindeki sis perdesini kendisi aralayacaktır. Ana topraklar O'nu kucaklamanın sevinciyle dolup taşmaktadır. Pertek hayata gözlerini açtığı mekandı ve O, sevdasına doğru koşmaktadır.

Nesimi (Cezmi Çelik)

Yine bir göreve koşarcasına gitmişti ***Serhildan (Nevzat Aslan)*** ve ***Şahan (Erender Doğan)*** arkadaşlarla birlikte. Pertek'e bağlı Aşağıgül köyünde çıkan çatışmada arayışlarına ve düşlerine yarışırcasına direnerek şehitler kervanına katılır Şahan ve Serhildan arkadaşlarla birlikte.

Her insanın bir yanı güzeldir. Kimisinin sohbeti, kimisinin becerisi, kimisinin derinliği veya neşe dolu oluşu... Nesimi yoldaş bunların hepsinden bir parça taşısa da, yoldaşlarının hafızasında en çok arayışı ile yer alacaktır. Çünkü durmadan arıyordu Nesimi yoldaş. Arayışı en güzeli, en insana yakışanı bulmaktı. Bu yüzden PKK saflarına gelmemiş miydi? O, insana en güzel yakışanı arayan yiğit bir yaşam savaşçısıydı. PKK saflarında bile bunun yaratılmasının emek, çaba ve birikim işi olduğunu bildiğinden, kendini en iyi şekilde eğitmeye çalışıyordu. Bir hayatta bulunabilecek en kutsal damarı bulmuş gibi... Bir insanın hayatı gerçekten yaşaması gibi... Aramak, keşfedip bulmak, anlamak ve durmadan yenisine doğru daha bedenindeki ter soğumamışken yeniden yola çıkmaktı.

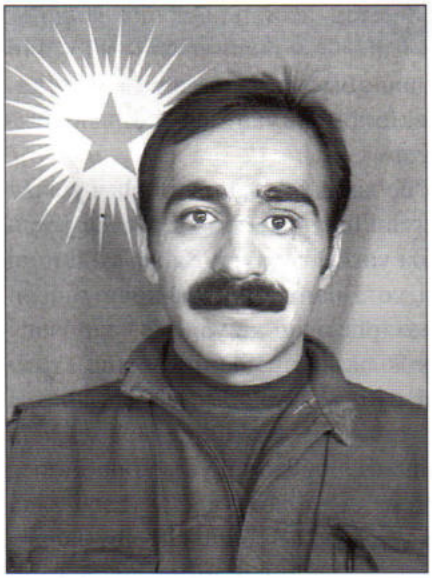

Biz arkadaşlarının yüreğinde, hayatında, düşüncesinde bir yenilenme meşalesi olarak yaşayacak heval Nesimi... Derisi yüzülse, çarmıha vurulsa da gerçeğinden, aradığından vazgeçmeyenlerin bir devamıydı Nesimi. O'nun buldukları yoldaşlarının merdiveni, yetişemedikleri yoldaşlarının hedefi olacak... Düşünceli gözleri, çizgileri derinlere gitmiş alnı ile hep yoldaşlarının bir adım önünde olacak. Onlar için bulup onlarda yaşayacak...

Mücadele arkadaşları

Adın Hozat olsun

Birini anlatmak hepsini anlatmak gibidir. Düşleri aynıydı onların; farklı zaman ve mekanda da olsa, inandıkları değerler uğruna mücadele etmeleri, ilerledikleri yola baş koymaları

Adı, soyadı: **Erender DOĞAN**
Kod adı: **Şahan (Hozat)**
Doğum yeri ve tarihi: **25 Mart 1974**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999 Finlandiya**
Şehadet tarihi ve yeri: **8 Ekim 2005, Pertek/Dersim**

Çıldırasıya ve hoyratça önüne geleni yerle bir edip geçen zamanın asil yürekler karşısındaki nezaketini hiç fark ettiniz mi? Bazıları yaşarken bile zamanın tozlu yollarında yitip hiçleşirken, bazılarının ölürken bile zamana adlarını nakşetmeleri ne garip bir şey değil mi? Zamanın bu asil yürekler karşısındaki içtenliği bu yüzden yazılmamış mıdır tarihe? Tarih, bu yüzden yüreğine gömdüğü asil yürekli evlatlarının hikayesiyle anılmamış mıdır? Tarihi ve yaşanan zamanı anlamlılaştıran işte bu asil yüreklerin özgürlük aşkı değil midir?

Yaşanan zamanı anlamlılaştıran, bu zamana yaşamanın anlamını yükleyen de bu kahramanların direnişleridir. Onlar, tanımsız olan zamana anlam yüklemenin en büyük mücadelesini verdiler. Varsa eğer akıp geçen zamanın gerçek sahipleri, onlardı işte. Onlardı insanlığa yarını hazırlayan, yarınların umudunu yaratan. İnsanlığın yüzyıllardır aradığı yaşam özleminin takipçisi olarak yarınları selama durmuş nice insan gibi, tüm görkemleriyle tarihe adını yazdıranlardı onlar. Onlar birer PKK savaşçısı, militanı ve fedaisidirler. Kendini yaratma davasını bir halkı yaratma davasıyla bütünleştirmenin en büyük erdemini yaşayanlar yani.

Birini anlatmak hepsini anlatmak gibidir. Düşleri aynıydı onların; farklı zaman ve mekanda da olsa, inandıkları değerler uğruna mücadele etmeleri, ilerledikleri yola baş koymaları.

Evet, senin şahsında hiç tanımadığım binlerce adsız kahramanı yazmak daha fazla heyecan veriyor ve zorluyor. Belleğimde onlarca şehidin silueti ardı sıra dizili. Kimisinin ilk karşılaşmamızdan, ilk tanışmamızdan kalan bakışları, gülüşleri ve o an bu kadar üzerinde yoğunlaşmasam da yüreğimdeki esintileri; kimisinin de son ayrılık vaktindeki silinmez izleri canlanıyor düşümde. Anlatılması zor, ama gururun en büyük görkemiyle tanışıyor benliğim.

Sayıları binlere varan ve haksızlığa, zulme diz çöktüren efsanevi bir orduda, hepsi çok farklı ve hepsi

birbirine benziyor. Hepsinde bir fedailik, hepsinde dizgine gelmez bir coşku ve tutku var. Hiçbir propagandanın, hiçbir türkünün, hiçbir aşk öyküsünün, hiçbir şiirin veremediği soluğu veren; özgürlük mücadelesinin verdiği hazza haz katan ve insanı kendisiyle zirvelere doğru sürükleyen bir yaşam gerçeğidir şehit gerçeği.

Tarihin tekerrür etmesini kabul etmeyen, tarihle en büyük hesaplaşmanın yapıldığı ve yarınların bugüne benzemesini kabul etmeyen bir gerçekliği de içinde taşır. İnkar ve imhanın eşiğine getirilmiş bir halkın yaşamış olduğu tufana karşı, direniş kasırgalarını yaratan bir var olma mücadelesidir şehit gerçeği.

Her bir şehadet, yeniden dirilen bir halkın davasının haklılığı, kendini adayan kahramanların son sözleriyle yenilenmesidir. PKK'de şehit gerçeği ise, en güzel geleceği yaratmanın yegane temsili ve mirasçısı olmaktır. Onları unutmak gaflet batağında her gün ölmek demektir. Onları anmamak en büyük karabasanları yarına hazırlamak demektir. PKK tarihi ateşten bir gömlek ise onlar bu ateşten gömleği yarınlara taşımanın mimarlarıdırlar. Yarını, ateşten gömleği giyerek dokumaya çalışan ve ateşin sırrını keşfetmeye çalışan emek işçileridirler. Bedel ödemekten çekinmeyen aşk ustalarıdır onlar.

İşte bu şehitler, anlamsızlaştırılan, ayağa düşürülen bir yaşam gerçeğinde damlalar şeklinde biriken ve bu anlam damlalarıyla ruhunu sulamayı bilenlere umut aşılayan, onur yolunu gösteren ve anlama anlam katan gerçeklerdir. Hayatın en yalın ifadesidirler onlar.

Dersim'de biriken anlam damlaları yürekleri-yüreğimi uslanmaz bir serüvenin eşiğine daha da yakınlaştırıyor. Şahan yoldaş da bu umut ve anlam damlalarından biridir. Tarihle hesaplaşmayı ve yazılan tarihe karşı en büyük başkaldırıyı yaşayan nice yoldaşlarımızdandır. Dersim'in Kürt tarihine yakışır duruşunu sergilemede bugünün Mazlumlarını, Agitlerini ve Kemallerini yüreklerinde taşımışlardır. Bu yürekle bu anlam damlalarını büyüterek, tarihe ezilenlerin umuduyla en büyük tokatı atmışlardır. Atılan bu tokat, yürütülen davanın haklılığının en büyük göstergesi olmuştur. Tarih, Dersim dağlarında asla ihaneti kabul etmemiş ve yol vermeyen bir geçit kurmuştur adeta. Dersim her zaman en güçlü direnişlerin sergilendiği, umuda en büyük yolculukların yapıldığı bir mekan olma gururunu bir kez daha Şahan, Serhildan ve Nesimi arkadaş şahsında yaşamıştır.

Şahan yürekli yoldaşlarımızın her karış

toprağa dokuduğu aşkın tılsımıyla yitik yürekler anlam bulmuştur. Varsın Dersim kokan hasretler göğüs kafeslerini parçalamaya devam etsin. Varsın gitsin Munzur'un zirvelerine tırmansın, gitsin Kutu Deresi'nde sarılsın mavzerine. Çünkü biliyorum sevdaya tutulmuş yüreklerin meskenidir oralar... Çünkü biliyorum kaç yürek bu sevdasını bırakmamasına sarılacak...

Şahan yürekli yoldaşımın bu sevdaya duyduğu özlem misali kabarıyor yüreğimde Dersim sevdası. Munzur suyunun ılık kokusunu yüreğinde hissediyorum. Şahan yoldaş işte o zaman tüm suletiyle beliriyor Dersim dağlarında. Dersim aşkı işte böyle yazılıyor yeniden tarihe. Uçurum kenarında yeniden beliriyor umutlarımız ve özlemlerimiz. İhanet karanlığın kuytusunda gözlemlese de dağ yürekli yoldaşlarımızı, çaresiz kalıyor yarınlara karşı.

İşte bu ya özlem! Varsın Dersim'de hain ve öldüresiye pusulara kapılsın Hozat yürekliler. Sarılsın Dersim sevdasıyla yiğit eylemcilerin cesur yürekleri. Adı da Şahan olsun, adı Hozat olsun. Ve delicesine savrulsun, parçalansın yürekler sevdasıyla...

Çünkü biliyorum yüreği sevdaya tutkun dağ yürekli Dersim çocuğudur bunlar. Acıyı bal eğlerek, görkemiyle şaha kalmış umutların aşkıdır dokunmak isteyen. Düşen her can parçasıyla anlatılmak istenir bu sevdanın asiliği.

Şahan yoldaşı yüreğimizdeki Dersim sevdasıyla tekrar anarken, sevdasının asiliğiyle gerçekleştirdiği umutları yarınlara taşıma sözü veriyoruz.

Mücadele arkadaşları

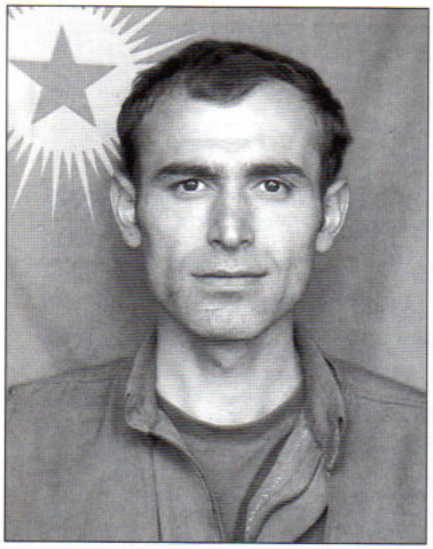

Bu büyük şehitlerin son nefesleri, son sözleri bir emir olarak telafi edilirse, PKK'nin emir düzeni de ortaya çıkar

Önder Apo

Munzur'un ölümsüz evladına

Güzellikleri birlikte paylaştığımız yoldaşlarımız; sonsuz sürecek sandığımız gülüşler, bir an geliyor acının tellerine takılı kalıyor. Gitmeni kabullenemedik... Bütün saflığınla bir çocuk gibi uyuduğunu ve uyanıp geleceğini düşündüm hep

Adı, soyadı: **Nevzat ASLAN**
Kod adı: **Serhildan**
Doğum yeri ve tarihi: **Varto/Muş 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **1998 Almanya**
Şehadet tarihi ve yeri: **8 Ekim 2005 Pertek/Dersim**

Hani o kalemi eline almadan önceki anlar yok mu, parça parça ediyor yüreği. Arıyorum çoğu kez, bulamazsam da o hep bana eşlik eden gülüşünü...

Yaşam oyununda kimi zaman sıcak bir tebessümle, kimi zaman da kahkahalarla oynanır. Ve çoğunlukla büyük acılar, uykudan uyandırırcasına sarsar insanı. Hep bir oyun gibi geliyor gidişin. Kahkahalarla başladığımız oyunun bittiğine inanmak istemiyorum. İkimiz adına sürdürüyorum oyunu şimdi, bilmeni isterim sevgili kardeşim...

Kirletilmiş dünyanın içinde kirletilmemiş dünyaları, onu yeniden yaşatan yüce ruhlu, yüce duygulu insanları yazmak beceremediğim, ürktüğüm bir gerçeklik olarak hep varoldu. Ne yazacağım bu yazı ne de ardından akıtacağım gözyaşları sana duygularımı ifade edebilir Serhildan hevalim.

Bir yürek daha alıp sevdasını gitti ulaşamadığımız sonsuzluklara. Tam bir yıl geçti şehadetinin üzerinden. Zaman nasıl geçiyor anlamıyorum, oysa bir anda olmuştu herşey. Demek ki bir anda bir ömrün toplamı yaşanıyormuş. Derler ya 'zaman, karanlığın tuzağıdır, mühim olan andır.' Gittin ve ardından binlerce hayal, binlerce özlem kaldı tamamlanmamış. Açtığınız yolda yürümek, hayallerinin ardılı, umutlarının gerçekleştiricisi olmak, kutsal mabetlerde ibadet etmek gibidir. Özgür yaşamı yaratma savaşımını birlikte omuzladığımız, her türlü zorluğa birlikte göğüs gerdiğimiz, güzellikleri birlikte paylaştığımız yoldaşlarımız; sonsuz sürecek sandığımız gülüşler, bir an geliyor acının tellerine takılı kalıyor. Gitmeni kabullenemedik... Bütün saflığınla bir çocuk gibi uyuduğunu ve uyanıp geleceğini düşündüm hep.

Dün gece aniden uyandım. Bir rüya tüm benliğimi sarmış, nefes nefese kan ter içinde bırakmıştı beni. Can havliyle kalktım, yetişilmesi gereken bir yere koşar adım gidercesine rüyama doğru koştum. Rüyayı yakalayabilmek için hummalı bir koşuşturma içine girdim. Düşündükçe yerleşen, yerleştikçe de güzelliğini bütün bedenime nüfuz ettiren bir rüyaydı. Çözül-

memiş bir esrar perdesinin kapılarının yavaş yavaş aralanmasına benziyordu. Hassas, kırılgan bir camın üzerinde yürür gibi, büyük bir titizlikle rüyaya açılan pencereyi aradım. Rüyamda sen vardın. Yaşamın kefenine sarınmış oturuyordun. Beyaz giysiler senin aklığın yanında görünmüyordu. Gözlerin her zamanki gibi parlak, alev alev, geceyi aydınlatan bir ışık huzmesi gibi gözlerimi kamaştırıyordu. Gözlerinden süzülen umut, gülümsüyordu. Bakışların dopdolu duygular, temiz istemlerle yüklüydü. Bir şeyler söylemek istiyordun. Kelimleler düğümlenmiş, ağzından çıkmıyordu. Ben gözlerinden ne demek istediğini anlamıştım. Sonra ağır ağır ermiş olgunluğuyla doğruldun yerinden. Adımların bana her yaklaştığında büyük bir heyecan, duygu fırtınası hükmediyordu hücrelerime. Usul usul gelip yanıma iliştin. O an kalbim durmuş gibi oldu, heyecanım doruğa çıktı. Sonra şefkatli kollarını boynuma doladın. Ana şefkati vardı kollarında. Dipsiz bir duygu derinliğinde endişesiz bir korunak bulmuşçasına sığınıp da kalmıştım yüreğine.

Sen halen konuşmuyordun. Karmaşıklaşan duygularımın coşkunluğu içerisinde şaşakalmıştım. Gözlerindeki anlama takılıp kalmışken, yavaşça yaşlar boşanıyordu gözlerimden. Sana kavuşamamanın gözyaşları gibiydiler. Ellerini uzatıp gözyaşlarımı sildin. Her silinen gözyaşımın yerini bir başkası alıyordu. Ağzından dört kelime çıkmıştı: *"Anama onu sevdiğimi söyleyin"*

Rüyamdan uyanıverdim. Gözlerimdeki yaşları bu sefer silen kimse yoktu. Seni anlamıştım. Anama bunu sen söyleyememiştin. Ve içinde kalmıştı... Annenden erken yaşta ayrıldın ve gurbetlere geldin. Senin için kabullenmesi en zor şeydi bu. Son ana kadar annene hep hasret kaldın. Hep koyun ve kuzularını özlerdin. *"Kuru ekmek yeseydik, ama gurbete gelmeseydik"* derdin. Avrupa yaşamını asla kabul etmedin. Sürekli gülen gözlerindeydi yüreğinin büyük coşkusu. Yaşayarak tattın savaşın kokusunu, özgürlük tutkusunu. Düşman vahşeti ile erken tanıştın. Yeni çıkışlar yaptın hiç yorulmadan. Canlılığın ve moralin, kararlılığın ve tutkun yoldaşlarına verdiğin esin gücü kadar senin de temel yaşam enerjindi.

En çok neyini sevdim heval biliyor musun? O güzel kalbini, tüm insanları sevmeni, dürüst olmanı sevdim. Elindeki ekmeği önce başkalarıyla paylaşmanı sevdim...

Bir yoldaşın anlatıyordu: 2005 yılında Dersim alanının kış hazırlıkları esnasında erzaklarınızı depolarken, seninle birlikte birkaç arkadaş çığ altında kalmışsınız. Böyle bir olaydan sonra uzun süre arkadaşlardan kopmuşsunuz. Erzaksız geçen 6 aylık bir süreçten sonra ancak arkadaşlar size ulaşabilmiş. Zorluklar içinde geçen bu altı aylık süreçten sonra yeni gördüğün arkadaşlarına moral vermiş ve espiriler yapmışsın. Sizin uzun süredir erzaksız kaldığınızı öğrenen arkadaşların moralleri bozulmuş. Ancak sen onları güldürmüş, morallerini düzeltmiş ve güçlendirmişsin. Yoldaşlarını etkileyen senin bu duyarlı ve düşünceli tavrın olmuştu. Sen in-

sanlara asla çıkar temelinde yaklaşmazdın. Her zaman *"önemli olan sevgi, saygı ve insana değerdir"* derdin.

Şerefli ve onurlu bir yaşamın takipçisi olmak istedin. En büyük hayalin buydu. Anımsarsın değil mi, seni dağlara, yani gerçek sevdana getiren hevallerle arandaki tartışmaları. Onlar ille de 'burada bize gereklisin' derken, sen *"ille de dağlar"* diyordun. Hani bana en belirgin özelliği neydi diye sorsalar, onun mücadeleci kişiliği, mücadeleye olan doyumsuz yoldaşlığıydı derim. Mücadele adeta senin özünde yoğrulmuştu. Senden bir parça, senin bir tanımın gibiydi. Ve mücadelenin yoğunlaşmış biçimi olan fedailik yolu, ilk ve vazgeçilmez tercihin olmuştu. Orada da tartışmalarınla, katılımınla, fedakarlığınla, yine kesintisiz ve tavizsiz tavırlarınla mücadeleden bir parçaydın. Çünkü sen yaşamı derinliğine hissederdin. Onun acısını, sevincini yaşadığın kadar, anlamlı kavgasına girişmekten de çekinmezdin. Güzel bir yaşam istemi vardı, bu yaşamı bizzat kendin, pratiğinde anbean yaratmayı esas alıyordun.

Evet yoldaş, 'başkalarını yenen insan güçlüdür, kendini yenen ise kahramandır' demişler: Kahramanlık senin yaşantının ayrıntılarında gizliydi... Baharı haber verir gibi gitmiştin ülkenin dağlarına.

Yıl 1998, Ekim'in 9'u. Şehadet gününden tam yedi yıl önce. Kim bilebilirdi ki, bu günün salt Kürt halkı için değil, senin için de kara bir gün olacağını. Düşmanın Önderliğimize karşı geliştirdiği lanetli komplo gününde, sen düşmana inat savaşmaya gittin. Giderken söylediklerin hala aklımda, *"11 yıl sonra ülkeye dönüş benim için onur ve gurur vericidir. Mutlu olduğum kadar da heyecanlıyım. Bu duygularımı gerçekleştirmem sözlü çok zordur. Bunları ancak ve ancak düşmana karşı olan intikam duygularımı kustuğum zaman hayata geçirmiş olacağım. Bunun için ise dünden hazırım. Gençliğimiz ise, gerçek yaşam olan PKK yaşamıyla bütünleşmelidir."* Bunlar senin Avrupa'daki son sözlerindi. Böylesi bir kararlaşmayla sen dağlara koşmuştun. Yüreğindeki öfke ve intikam çığlıklarınla kavuşmuş olduğun dağlarda, elini silahına ve yüreğine koyarak, sözünle bir olan yüreğinle binlerce defa intikam yeminleri ettin. Sen artık Başkan

Apo'nun intikam fedaisiydin. Ve insanlık onuru için savaşan, mücadele eden bir halkın intikam fedaileri arasında yerini alıyordun.

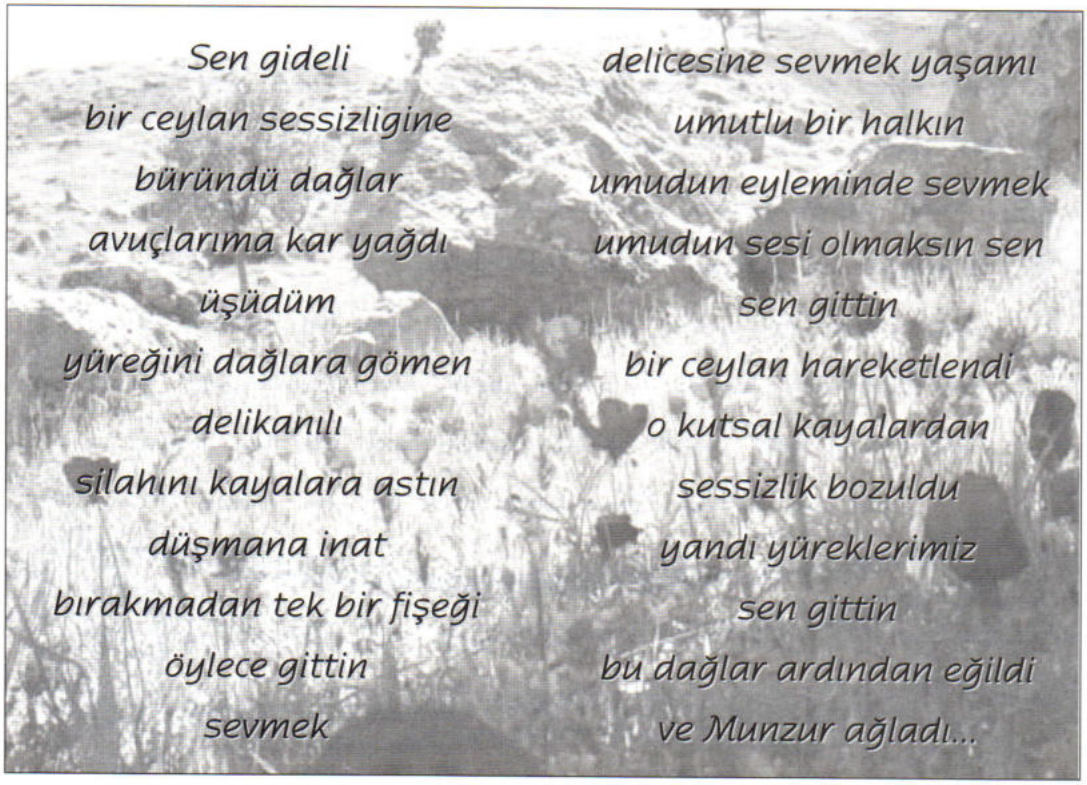
Gidenlerimiz, yaşam uğruna, özgürlük, eşitlik uğruna mücadele aşkı ile gidenlerimiz, geride bıraktıkları ölümsüz anıları ile gidenlerimiz... Bizlere yaşam azmini, özgürlük tutkusunu ve mücadele kararlılığını emredici vasiyetleriyle bırakarak gidenlerimiz...

Dindirmeye çalıssak da yüreğimizin sızısını, anlamını yaşatmak, anına layık olmakla diri tutmaya çalıssak da benliğini bilincimiz yaşarken, öğrettiklerinin ve yapmak istediklerinin izinde kendimizi bulmaya çalışsak da, yine de zor geliyor sensizlik, kahrediyor gidişin be heval!

Sizler yüreğimizde yeşeren birer fidan. Unutmadık, unutmayacağız, bu dünyadan göçüp gidene dek hep yaşatacağız sizleri, yaşayacağız sizleri... Seni çok seviyorum yoldaşım, kardeşim, Serhildanım...

Mücadele arkadaşları ve ablası
Sevgi

Serhıldan yoldaş 1977 yılında Muş'un Varto ilçesine bağlı Sariç köyünde doğar. 1988 yılında mülteci olarak Avrupa'ya gelir. Başarılı bir okul hayatını sürdüren Serhıldan yoldaş, 1993 yılında ulusal kurtuluş mücadelesiyle tanışır. 1998 yılına kadar çeşitli düzeylerde faaliyetlerde bulunur. 8 Mart 1998 yılında özgürlük mücadelesine katılır. 9 Ekim 1998 yılında Kürdistan'ın özgür dağlarına gider. 2003 yılında yaptığı öneriyle Dersim sahasına geçer. 9 Ekim 2005 yılında Dersim'in Pertek ilçesine bağlı Aşağı Gülbahçe Köyü'nde girdiği bir çatışma sonucu iki yoldaşıyla birlikte şehitler kervanına katılır.

Merhaba değerli Delal anam,

Uzun bir zamandan sonra sana bu satırları yazmak bana oldukça zor geliyor. Nereden başlayacağımı, neyi yazacağımı, nasıl yazacağımı hep düşündüm. Çünkü senin acını nasıl hafifleteceğimi, bu satırların seni nasıl ve ne kadar teselli edebileceği beni meraklandırıyor. Her şeyden önce seni uzak diyardan selamlar, nasırlı ellerinden öperim.

Sevgi ve saygılarımı gönderiyorum.

Seni unuttuğumu düşünüyorsan, seni özlemediğimi, sevmediğimi düşünüyorsan bunların böyle olmadığını, benim de seni sevdiğimi, saydığımı, seni çok özlediğimi bilmeni isterim. Seni hiçbir zaman unutmadım. Seni unutmak, senin emeğine, emdiğim sütüne ihanet demektir. Mutlu bir gelecek için ben kendimden fedakarlık yapmaya çalışırken, sen ve sizler gibi tüm insanların, özgür mutlu bir gelecekte hür yaşamanız öncelikli isteklerimdendir.

Senin geçmişte çok zorluklar yaşadığını, çok çile çekip, dert gördüğünü biliyorum. Elbette senin için zor bir yaşama rağmen, tüm zorluklara göğüs germen, iradeli olman, onurlu, namuslu şerefinle yaşaman, bende sana karşı, hesapsız bir sevgi saygı uyandırdı. Seninle bundan dolayı hep gurur duydum. Adın

gibi Delal, temiz, onurlu bir kadınsın. İyi bir anasın. Mütevazı bir anasın. Sen benim anamsın. Seni öyle tanıdım ve hep öyle sevdim. Hep aklımdasın. Bazen yatmadan önce gökyüzündeki yıldızlara bakar, seni düşünürüm. Bir gün seni görür, sana sarılır hayaliyle kendimi teselli ederim.

Bana dargın olabilirsin, ama duyguda benimle olman, bana yeterlidir. Bundan dolayı seni seviyorum. Çok yıprandığını biliyorum. Yaşlandın, saçlarına beyazlar düştü. Elbette çocuklarınla bir çatı altında olmak, onlarla yaşamak, onları sevmek senin de doğal hakkındır. Ama başımızdaki azrail buna müsade etmedi, etmiyor. Ama belki bir gün şu ya da bu şekilde köyüme geri dönerim.

Memleketimin topraklarında seninle kardeşlerimle buluşacağıma inanıyorum. Seni bu temelde tekrardan selamlar, onurlu ellerinden öperim. Onurunla yaşıyor, onurunla gurur duyuyorum. Hep şu küçük kalbimde, yüreğimde yaşıyorsun. Anamsın, benim kutsal tanrıçamsın.

Sevgilerimle hoşçakal.

Oğlun Nevzat

1 Ağustos 2001/Dersim

Not: *Serhildan arkadaşın annesine yazdığı mektubudur.*

Sürgüne başkaldırıydı senin hayatın

Sürgünün yüreğinin kıyısına uğramadığı bir yaşamdır mücadele yaşamı. Gülüşleri artık sürgünlerin gölgesinde değildir. Sürgünlere, kendine yabancılaşmaya, kendine ait olmayan bir hayatı elinin tersiyle iterek 1998 yılında ülkeye geçer

Adı, soyadı: **Gökhan GÜRCAN**
Kod adı: **Sipan**
Doğum yeri ve tarihi: **Kulu Konya, 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **1997 İsviçre**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Ekim 2005, Garısa/Botan**

Sürgün bir yürek yakarışı, bir ağıttır dilden dile söylenen. Sürgün, derin bir yaradır yediden yetmişe hayatlarda. Derin bir özlemdir kendi bildiği topraklara. Sürgün hep bir parça yarım kalmaktır, yüzde donup kalan bir tebessümdür. Çok uzaklarda da olsa yüzünü kendi topraklarının rüzgarlarına dönüp nefes almaktır. Tüm baharlarda kendi topraklarının ıtırlı kokusunu çok uzakta da olsa duyumsamaya çalışmaktır. Durmadan göz pınarlarından akan göz yaşıdır. Gözyaşlarının bütün kirleri temizlediği, ama sürgünleri bitiremediği bir çaresizliktir. Hayatın her anına damgasını vuran bir acıdır. Yürekleri dağlayan, ince bir sızıdır. Sesi, izi, kokusuyla kazınır tüm belleklere ve bedenlerde dayanılmaz bir yorgunluk bırakır. Yürekte bir isyan duygusudur sürgün.

Nesilden nesile geçen, dillerden düşmeyen bir ağıt. Bebeklere göz yaşları eşliğinde söylenen bir ninnidir sürgün.

Ve yeni nesiller ağıtların, ninnilerin, anlatımların acısının gücüyle büyümüşlerdi sevinçlerinin yanına sürgünün hüznünü de yerleştirerek.

Ve araya giren yıllar, mesafeler, yeni yerde hayata tutunma çabaları sürgünü unutturamamıştı, tüm mevsimlerin rüzgarının kendilerinin ait olduğu o toprakların toprak kokusunu silemediği gibi. O toprak kokusunu duyumsayabilmek için görmek gerekmiyordu. Birçoğu belki hiç gitmemiş görmemişti, sürgünle bölünmeyen yaşam mekanlarını, ama her gece rüyalarının konuğu olurdu o yaşam mekanları. Rüyalarındaki o yaşam mekanlarıyla kendilerini yeniden var edendi sürgün edilen, ama yüreklerini ve düşünce güçlerini sürgün yollarına düşürmeyenler.

Sürgün hep kendi içine yolculuk ve tarifi imkansız bir özlem yaratmıştı, bir de sevgi...

Ve hiçbir sürgün amacına tam olarak ulaşamamıştır. Kanayan bir yaraya tuz basar gibi sızı hep okunur dudaklardan, gözlerden, bakışlardan, nefes alış verişlerden. Sürgün kendine yabancılaşma iken, sürgünleri yaşayanlar daha çok kendileri olup başkaldırmışlardı yabancılaşmaya. Kendi anadilini unutmak iken

sürgün, onlar daha çok sarılmışlardı anadillerine. Çocuklarını kendi anadilleride söyledikleri ninnilerle büyüttüler.

Ve sürgüne zorlanmış, kendi topraklarından koparılan bir topluluğun çocukları oldukları anlatılan bütün masalların yegane konusuydu. Yani hep sürgündü dile gelen.

400 yılı bulur Konyalı Kürtlerin sürgün edilişleri. Ama yitirmemişlerdir gerçekliklerini. Soluk da olsa, ezik de olsa onlar Konya'da Kürtlüklerini birlikte yaşadıkları herkese kabul ettirdiler, kendi kimliklerinden vazgeçmediler. Biliyorlardı ki kimliklerinden vazgeçmek ölümle eşdeğerdedir. Onlar tüm zorluklara karşı yeşermeyi başaran birer fidan oldular. Uzak mekanlarda, farklı ağaçların içinde gelişi güzel yeşerseler de, köklerinden gelen güçle ayakta kaldılar. Ancak benzi soluk, ezik, boynu büküktüler. Çünkü toprakları başka, çevreleri başkaydı. Ama yılmayan bir iradenin mayalanmasının mekanı olmaya hazırlanır gibiydiler. Zaten yeni nesil ninelerinin, dedelerinin anlattığı hikayelerin peşinden gitmeye hazırlanmıştı bile. Sürgünün çaresizliğini yüreklerine yaklaştırmayacaklarına dair söz veriyorlardı kendi kendilerine.

Özgürlük mücadelesinin gelişmesiyle tüm Kürtler için olduğu gibi, sürgündeki Konyalı Kürtler için de tarihin seyri bir başka işler oldu. Sürgünlüğün yürek sızısını mücadeleyle sağaltacakları zamanlara taşımıştı onları.

Sürgünlüğün yurdunda büyüyen Sipan yoldaş da mücadeleyi sonradan gittiği Avrupa'da tanır. Birçok kesimin hayallerine konu olan Avrupa yaşamıyla bütünleşmez, en çok hissettiği duygu oralara ait olmadığı duygusuydu. Çünkü O, büyüklerin çıplak seslerinden gelen acıyla dinlemiştir topraksızlığın anlatımını. Ve şimdi yabancı diyarlar bir kere daha O'nun yarasını deşmiştir.

Avrupa yaşamı karşısında hep ayrıksı durdu, içine hiç girmedi, girme için çaba harcamadı. Bu yaşamı istemediği konusunda son derece netti. O, öz topraklarına dönmeden, özgürleşmeden başka mekanlarda gerçekliğinden soyut bir şekilde yaşayamayacağını iliklerini sızlatırcasına hisseder ve bilir. Avrupa'da duyguda ve bilinçte yarattığı gelişmeyle partiye katılır. Uzun bir süre Avrupa'da faaliyetlerde bulunur. Sürgünün yüreğinin kıyısına uğramadığı bir yaşamdır mücadele yaşamı. Gülüşleri artık sürgünlerin gölgesinde değildir. Sürgünlere, kendine yabancılaşmaya, kendine ait olmayan bir hayatı elinin tersiyle iterek 1998 yılında ülkeye geçer.

Dağlarında her şey O'nunladır, O'nundur. Yüzyılların hasretiyle salar köklerini toprağına. Tüm doğallığıyla yaşama katılır. Yanlışlardan, hatalardan korkmaz. *"Bu Önderlik, bu ülke benimdir"* diyenlerdendi. Her çalışmaya hesapsızca katılır, yoldaşına sevgiyle yaklaşırdı. Ne gerekiyorsa en iyi şekilde yapabilmek için kendini sorgulayan ve geliştiren bir yoldaştı.

Sipan (Gökhan Gürcan)

Çünkü O, topraksızlığın, sürülmüşlüğün ve hiçleştirme politikalarının en derin yaşandığı bir tarihten gelmişti. Çocukluğundan beri duyumsadığı toprağının kokusunu ardına takılarak gelmişti dağlara. Yani Sipan, anlamı derin, özlemi büyük bir yüreğin sahibiydi.

2000 yılında Botan'a giden ilk grupta yerini aldı ve Besta'ya geçti. Burada kaldığı süre içerisinde tüm yüreklerde yer edindi. 2003 yılı sonlarında eğitim için Güney sahasına geçti. Bu dönemde örgüt içinde tasfiyeciler hareketi dağıtma faaliyetini yürütmekteydiler. Sipan yoldaş, tasfiyecilere karşı pratik bir duruş sergilemek için 2004 baharında Dersim'e gitmeyi ısrarla dayatır. Ve önerisi kabul edilir.

Grup Güney'den Botan'a geçti. Daha uzun bir yol vardı önlerinde, ama bu ilk mola çok sevindirmişti bizi. İşte yine Botan'da, ayrıldığımız yerde buluşmuştuk. Tabii O, yolcuydu. Hasretle sarıldık birbirimize. Besta gücü olarak Sipan arkadaşla öyle çok ortak anımız vardı ki, öyle çok şey paylaşmıştık ki birlikte. Biz yine Botan'da kalmasını istiyorduk. Daha sonra hem alanın ihtiyaçları nedeniyle hem de arkadaşların geliştirdiği öneriler temelinde üç arkadaşla beraber emek verdiği ve birçok ilki yaşadığı Besta'da kalmaya karar verdi. Burada kalmayı ve pratik yürütmeyi kendisi için bir onur saymıştı.

Yeni bir hamle sürecine hazırlanıyorduk. Bu hamle sürecinde düşmana güçlü darbeler vurma noktasında kenetlenmiş yürekler gibiydik. Sipan yoldaş, araziyi, düşmanın hareket tarzını ve halkı tanıyordu. Besta'nın neresi olursa olsun savaşa öncülük yapıyor ve eylem çıkarmayı biliyordu. Sanki 400 yıllık sürgünün intikamını Kürdistan'ın kalbi Botan'da düşmana kusmaya ant içmiş gibiydi. Adeta toprağın tınısını dinleyerek tarihe karışmak istiyordu. Yüzyıllık sürgünün acısını hisseder gibi savaşırken, anaların feryatlarıyla duyumsuyordu mücadele aşkını. O bir sürgün çocuğuydu ve tarihte yaşanılanlardan hesap sorma günü gelmişti.

Sipan (Gökhan Gürcan)

Önce Garısa, daha sonra Katolar'da yapılan eylemsel faaliyetlere aktif bir katılım sergiledi. Bu eylemlerde düşmana ağır darbe vurmada rol oynadı. Hedefe kilitlenmiş bir mermi gibi asla kararsızlık ve ikircilik yaşamadı. Taktik ustalık ve atikliğiyle tüm arkadaşlar arasında oldukça seviliyor ve saygı duyuluyordu.

2004 prağini eylemlerle geçirmiştik ve kış mevsimi kapıya dayanmıştı. Sipan heval, hem partimizin hem de düşmanın çok önem verdiği Garısa alanında da düşmana kinini boşaltmak istiyordu, bu temelde de Garısa alanına geçti.

2005 yılında düşman yönelimleri çok yoğundu. Gabar ve Cudi'de gerçekleşen operasyonlarda hem bizim hem de düşmanın kayıpları yaşanmıştı. Şehit yoldaşlarımızın anısına misilleme eylemleri yapılmalıydı, ama nasıl? Her taraf kardı ve sular deli gibi coşmuştu. Doğa düşman kadar riskliydi. Alanı tanıyan Sipan yoldaş bu görevi istekle yüklenmiş ve yaptığı eylemle Newroz öncesi halka ve yoldaşlara büyük moral vermişti. Ta ki eylemsizlik kararı alınıncaya kadar Botan'da en başarılı pratiğin sahibi olmuştu Sipan yoldaş.

Siirt'in tugay komutanı çıldırmak üzereydi. Milislerin bize verdiği bilgilerden Sipan arkadaşın yönettiği eylemselliğin düşmana ne kadar zarar verdiğini anlıyorduk. Düşman, ne yapıp edip bu takımı ve komutanını etkisizleştirmeliydi. İşbirlikçiler ve ajanlar devreye girmeliydi.

Komplo Eruh'a bağlı Baraşa köyünde sinsice bekleyecekti. Tarih yine ihaneti hortlatmıştı. İhanet Baraşa köyünde pusuya yatmış, kendini halkına adayan kahramanları beklemekteydi. Sipan ve ***Arnos (Nevzat Baykara)*** arkadaşlar açılım amacıyla gittikleri bu köyde alçakça şehit düşürüldüler.

Sipan yoldaş öze dönüş mücadelesinde, özgürlük uğruna tohum olup ülke topraklarına düştü. Ve dağlarında buldu rengini.

Sürgün O'nun ve nice yoldaşlarının şahsında anlamını bir kez daha yitirdi.

Mücadele arkadaşları

Ufuklar aşmaz sonsuz mavilikleri
tomurcuklar bağlamaz kara toprakları
rüzgar taşısa da kan kokan barut
kokularını
unutmaz yürekler bu acı gerçeğimizi
efil esen rüzgarın aşkı
doğurur başakları
yalnızlığın bağrında saklayan
Diro'da, Herekol'da,
Garısa'da hatırladıkça sizleri
kalemin mürekkebi yazmaz olur
o da bilir can veren yiğitleri
yiğitler kolay yazılmaz
hatırladıkça sizleri
kinim artar
yüreğim kabarır
ağlasam da yüreğimde
gözlerim kuruyan yaşları dökmezler
içimde sızan yaraya derman olmaz
hatırladıkça sizleri
kaderin siyah saçları esmer teni
Berxwedan'ın sarı saçları mavi gözü
Ferhat'ın asiliği, ela gözleri
Reber'in, Abbas'ın Welat'ın duruşu
gelir gözlerimin önüne
baktıkça sizlere anam, toprağım
tarihin gelir aklıma
her an umudumun yeşeren kökü gelişir
ağıtlarımızın, zılgıtlarımızın
yarınıydınız halay başlarında
davullar vurdukça, orkestra melodileri
dizecekti sizler için
hatırladıkça sizleri
arkama dönüp bakmaktan korkuyorum
sizin cansız toprakta uzanışınız
parçalanan vücutlarınız geliyor aklıma
sığdırmak istemesem de bunu ufkuma
tarihin kahpeliği zorla hatırlatıyor
bunları bana ve kahredercesine
zor olsa da bunu kabullenmek
umudumuzun tohumlarıyla sizleri ekip
hasretleri sizlerle yüzleştireceğiz
hatırladıkça sizleri
Diro'nun yalnızlığı Herekol'un asiliği
Garısa'nın çürümüş ihaneti gelir
gözbebeklerimin içine
baharın buram buram kokan güzelliğini
paylaşırım Diro'da
batan güneşin güzelliğini ararım
Herekol'da
ve intikamı alacağım günü beklerim
Garısa'da
başaklar açtıkça sizinle serpilip
hatırlar yaşarım sizi yüreğimde

Sipan Konya arkadaşın şüridir

Aydınlığın türküsüydü haykırdığın

Artık bütün masallarda ve hikayelerde Apocular vardı, onların kahramanlıkları, ele avuca sığmaz kişilikleri ve onların yarattığı umutlar vardı. Artık masallar umudu anlatıyordu, korku çoktan göçüp gitmişti bu topraklardan

Adı, soyadı: **Nevzat BAYKARA**

Kod adı: **Arnos KAWA**

Doğum yeri ve tarihi: **Eruh, 1984**

Mücadeleye katılım tarihi: **1997 Eruh**

Şehadet tarihi ve yeri: **12 Ekim 2005, Garısa/Botan**

Tüm halkların özgürlük mücadelesinde ilk eylemin yapıldığı yerler vardır. O eylem bir özgürlük tarihine dönüşür. Kürt halkın mücadelesinde bu ilk eylem için 'İlk Kurşun' dendi. Kürt halkının akın ettiği yolun haykırışı oldu İlk Kurşun. Ağıtları marşlara döndüren, mağlubiyetleri hayatlardan çıkarıp atan İlk Kurşun.

Eskiden acıdan inleyen, hep kanayan bu coğrafya şimdi halaya durmuş dilinde zılgıtlarla. Bir özgürlük türküsüdür tutturmuş gidiyor dilden dile emanet edilen. Bazen isyankar bir ıslığa dönüşüyor dillerde, bazen milyonların birlikte haykırdığı bir slogana dönüşüyor, bazen eşliğinde hayal çekilen bir türkü olup güneşi tekrar tekrar doğuruyor bu topraklarda. Kendi hayatı hakkındaki kararı kendisinin vereceğinin kararlılığı içinde söyleniyor bütün türküler. Özgür bir yaşamı yaratma mücadelesidir baş koyulan ve özgür bir yaşamı yaratmadan dönülmeyen.

Bir de bir halkın sesine kulaklarını tıkayan, karanlıklarda kendi köhnemişliğinin içinde depelenen, aydınlığın içeriye girdiği yarıkları kapatan ve kendi karanlığını korumaya çalışanlar vardı. Biz bunlara ihanetçiler, işbirlikçiler, ajanlar dedik.

PKK'nin özgürlük mücadelesinde ilk eylemin gerçekleştirildiği, İlk Kurşun'un sıkıldığı yerlerden birisi Eruh'tur. Orada yaşayan insanları uykularından eden ve yepyeni yarınlara kapıyı aralayan bir eylemdi. Bu topraklarda hayatın artık eskisi gibi olmayacağını, olamayacağını haykırmıştı mermiler 15 Ağustos 1984 gecesi. Ve bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Sanki o gece sıkılan mermiler sadece düşmana sıkılmamıştı, bu toprakların üzerini örten yılgınlık perdesini de paramparça etmişti. Sanki bu topraklarda yaşayan insanlar ilk kez çıplak gözlerle günün aydınlığına bakıyordu, gözleri kamaşıyordu ve yüreklerinde adını koyamadıkları bir heyecan dalgası...

Böyle bir mekanda ve zamanda doğmak, özgürlük ruhuyla tanışma anlamına da geliyordu aynı zamanda. Bir çağdan bir çağa geçiş yapılmıştı sanki bir gecede.

Arnos (Nevzat Baykara)

Ulusal mücadelenin artık somut adımlarını attığı bu mekan ve zamanda doğan çocuklar, yarını yaratmaya çalışan öncüleriyle daha küçüklüklerinden tanışacaklardır. Artık kimse çocuklarını korkutmak için askerli masallar ya da hikayeler anlatmıyordu. Çünkü o gece mermiler korkuya da sıkılmıştı. Artık bütün masallarda ve hikayelerde Apocular vardı, onların kahramanlıkları, ele avuca sığmaz kişilikleri ve onların yarattığı umutlar vardı. Artık masallar umudu anlatıyordu, korku çoktan göçüp gitmişti bu topraklardan.

Arnos arkadaş, silahlı mücadelenin başlatıldığı yıl doğacak ve bu gerçeklikle daha küçük yaşta tanışacaktır.

Sinmeyen, yok olmayan ve direniş yolunu seçecek bir halkın evladı olarak büyümenin sırrına küçük yaşta varan Arnos arkadaş, özgürlük mücadelesine 1997 yılında katılır.

Çok genç yaşta katılır gerilla saflarına. Genç olmasına rağmen gerilla yaşamına çok kısa bir sürede adapte olur. Tüm arkadaşları tarafından sevilir ve saygı duyulur. Daha yeni geldiği süreçte, yürütülecek mücadelenin anlamına denk bir isim alma kararlılığı beraberindeki arkadaşları çok etkiler. Büyük kahramanların adı olan Arnos ismi çok hoşuna gider ve *"neden bizde böyle isimler yok"* diyerek, adını Arnos koyar.

Arnos heval, belli bir süre Haftanin alanında kalır. Alanda kaldığı sürece fedakarlığı, dürüstlüğü, çalışkanlığı ile örnek bir militandır. O, gerillacılığı bir meslek, yaşamda vazgeçilmez bir görev olarak görürdü. O'nun bu yaklaşımını fark etmeyen yoktu. Kısa sürede hem askeri hem de siyasi anlamda kendisini geliştirmesinin temel nedeni de buydu. O, yaratılması ve ret edilmesi gereken yaşam noktasında artık kendisini bilinçlendirmişti. Sarf ettiği emeğe manalar yükledikçe ve karşısında saygı gördükçe, PKK yaşamını daha iyi anladı ve kendini sınırsız adadı.

Arnos heval, örgütten aldığı güç ve bilinçle kendisini yetkinleştirmişti. Ve geçen yıllar O'nu çok daha olgunlaştır, bilinçlendirmişti. Edindiği tecrübe ve kazandığı bilinç-

Arnos (Nevzat Baykara)

le daha büyük görevlere hazır olduğunu ispatlar gibiydi.

Arnos arkadaş, hem fiziki olarak hem de kişilik olarak özgür dağlarda büyümenin büyük avantajına sahip olduğunu biliyordu. Bu noktada küçük yaşına rağmen artık bir şeyler yapmanın zamanın geldiğine kendini inandırmıştı. Sıcak mücadele alanı olan Kuzey Kürdistan'a gitme yönünde sürekli önerisini yapmasının temel sebebi buydu. Ancak yaşının oldukça genç olmasından ötürü Arnos arkadaşın önerisi kabul edilmiyordu. O'nun bu istemi yüreğinde büyük fırtınaların esmesine sebep olmuştu. Ama bir gün bu istemine ulaşacağını biliyordu. Sadece bunun için bira zamana ihtiyacı vardı. Ve en büyük istemini gerçekleştirmeye hazır bir şekilde kendini daha fazla yaşama katmaya başladı. Arkadaşlarıyla içten tartışmalar yürütüyor, verilen eğitime güçlü katılım sağlıyordu. Hiçbir pratik görevden uzak durmadı, emek kavramını kendi adı ile bütünleştirmeye çalıştı.

Aradan yıllar geçmiş, dağların çocuğu yavaş yavaş artık büyümüştü. Kişiliği yaşına oranla daha çabuk olgunlaşmıştı. Arnos heval, artık mücadelenin her türlü ihtiyacına cevap verebilecek bir duruşun sahibidir. PKK'lileşme ve Apoculaşma noktasında ulaşmış olduğu kişilik düzeyiyle dağların fethine hazır bir savaşçı olmuştur.

Sürekli olarak Kuzey Kürdistan'a gitmeyi öneren Arnos arkadaşın sonunda önerisi kabul edilir. Mücadelenin sıcağı sıcağına yaşandığı yere gitmek O'nun temel istemi olmuştu. Bunun için çok dayatmada bulunmuş ve nihayet arkadaşları ikna etmişti.

Belki de bunun için hep *"durmak ihanettir"* derdi. Devam eden kavgada en görkemli yerini almaya hazırlanan nice yoldaşı gibi daha fazlasını yapmayı istiyordu. Bu yüzden her anına güçlü yüklenmeye çalışıyordu. Bu yüzden durmamanın en büyük temsilini yapıyordu. O ilk kurşunun patlatıldığı yılların ve mekanın çocuğuydu. Ve bunun ardılı olarak yarını kazanmanın kurşunu olmalıydı.

Arkadaşları ile paylaşımda şaka yapmayı seven bir arkadaştı. Ama her zaman ölçüyü tutturmayı bilirdi. Yaptığı hiçbir şaka arkadaşları incitmez, ama ince nükteleriyle yaşama renk katardı. Canlı, girişken ve fedakardı. Bu özellikleriyle tüm arkadaşların sevgisini kazanmıştı. Kimseyi rahatsız etmezdi. Yer yer daralıp kızsa da bunu hiçbir zaman çevresine yansıtmazdı. Sanki kızan o değil

de başka biri gibiydi. Kızgınlığını düşmana boşaltması gerektiğini biliyordu. Bu yüzden daraldığı bir konu bile olsa, bunu sistemin içimizde yarattığı etki olarak ele alırdı. Ve arkadaşlarını asla incitmezdi.

Yaşamda boş kalmayı sevmezdi. Yapacağı bir işi olmazsa, kesin ava giderdi. Dağların çocuğu olarak doğmuş ve dağların çocuğu olarak yaşıyordu. Ava gittiğinde eli boş dönmekten çok rahatsız olurdu.

Bir gün Keşan'ın yukarı sırtlarına doğru gitmişti. Yanına ekmek almadığı için açlıktan ve yorgunluktan bitkin düşmüştü. Ama eli boş dönmemek için büyük bir direniş sergilemişti. Uzun süre gelmediğinden yanına gitmiştik. Çok yorgun görünüyordu. Yürüyemeyecek haldeydi. O'nu alıp noktaya geldik. O zaman düşman araziye çıksaydı kendini kurtarması zor olacaktı. Ama inadından bir adım geri atmazdı. Beraber yaşadığımız süreçte anılarımız çok oldu. Bu anıları yazamadık, ama hepsi daha dün yaşanmış gibi duruyor bizde. Mutlaka yazılacak anılardır bunlar.

Mücadelemizin bedeli kan ve candı. Ve O, bu bedeli veren kahraman yoldaşlarımızdandı. Arnos arkadaş, seni unutmayacağız ve yolunuzda yürüyeceğiz. Yaşam gerekçemiz olan yüce şehitlerimiz, yürüdüğümüz yolda bizlere her zaman ışık tutacaktır.

12 Ekim günü Garısa'nın Kalendera alanında kendi köyü olan Baraşa'da bir komplo sonucu Sipan (Gökhan Gürcan) arkadaşlarla birlikte şehitler kervanına katılır.

Komployu yapanlar kendi karanlıklarının dehlizlerinde daha da küçülürken, onlar, direnişleriyle daha da haykırdılar aydınlığın türküsünü.

Senin şahsında tüm şehitlerimizi anıyor, saygıyla önünüzde eğiliyoruz.

Mücadele arkadaşları

Heybendeki kır çiçekleri
bir yangındır güze doğru
tutuşturur yüreğinde
uzak özlemlerin külünü
hiç beklemediğin bir anda

Güz gelip de yangın başlamadan
tutmalısın doğanın yelesinden
yüreğindeki seher yeli
varmalıdır sabah olmadan
gül bahçesine sevda hevengine

Umudun dokuyucusuydu Hawar

Bir noktadan bir noktaya orada bıraktığın gülüşünü, sesini, heyecanlı tartışmalarını, sorularına cevap bulunca gözlerinde parlayan yıldızları, taşıyıp duruyorum. Biliyorum kaldığın her noktada fazlasıyla var bunlardan, ama yine de taşımaktan vazgeçmiyorum. Çoğaltmaya çalışıyorum belki de. Halbuki sen zaten kendini çoğaltmıştın yaratımlarının içinde

Adı, soyadı: **Erdal MEŞE**

Kod adı: **Hawar ARTEŞ**

Doğum yeri ve tarihi: **Van, 1977**

Mücadeleye katılım tarihi: **2000 Van**

Şehadet tarihi ve yeri: **Ekim 2005, Kaza sonucu/metropolde**

Defter ve kalemi elime aldığımda, yüreğimdeki ateşin tüm benliğimi yakışını yazmak istiyordum. Çünkü bu ateş yoldaş yitimini kabul etmeyen bir yüreğin çığlıydı. Çığlık yüreğimden tüm hücrelerime hükmediyor ve ölümsüzleşmiş bir kahramanın önünde saygıyla eğiliyordu.

Nereden başlamalı, nerede son vermeli bilemiyorum. Neyi dillendirsem, hangi anıyı... Yolculuklardan mı başlamalıydım yazmaya, yoksa bir dağ yamacında bulunan noktamızda bir akşam üzeri yaktığımız ateşin etrafında daldığımız koyu sohbetlerden mi? Yazın kavurucu sıcağında bedenimizi sırılsıklam eden o göreve gidişimizden mi, yoksa dağları beyaza bürüyen ve hala lapa lapa yağan karı mangalarımızın üzerinden temizlemek için nasıl çocukça bir yarış içine girdiğimizden mi? Sonbaharın hüzünleri taşıyan rüzgarlarının yüreğimizdeki izdüşümlerinden mi, yoksa baharda yeni yolculuklara çıkmanın heyecanıyla deli gibi çarpan yüreğimizden mi? Nereden başlamak istersem önce bir ah kopuyor yüreğimin en derinliklerinden. Şairin dediği gibi "bir ah çeksem karşıki dağlar yıkılır."

Kaybolan bir zaman denizindeyim sanki. Bütün benliğimi kuşatan senli zamanlar gibi içinde kaybolduğum bu zamanın da başlangıç ve sonu yok sanki. Her nefes bir çığlığa dönüşüyor içimde. Hani diyorum bir durak olsa içimde ve durup haykırsam o durakta avazım çıktığı kadar, bütün ayrılıkları, gitmeleri çığlığımın rüzgarlarıyla çok uzaklara savursam ve ayrılıkların bir daha yanımıza uğramaması için gülüşlerden, hayatımızı dolduran o paylaşımlardan bir duvar örsem. Ya da ayrılıkları ayrılıkların ateşinde yakıp kül etsem ve savursam yüksek dağlardan denizlere doğru. Ve hep buluşmaların deminde sürsek bize ait bu hayatı.

Neredeyim, hangi gerilla noktasındayız bilmiyorum bu satırları yazarken. Ne yüreğim ne de beynim henüz gelmedi bu noktaya. Ben hala senle birlikte kaldığımız noktalar arası mekik dokuyup duruyorum. Bir noktadan bir noktaya anılarını, orada bırak-

Hawar (Erdal Meşe)

tığın gülüşünü, sesini, canlılığını, heyecanlı tartışmalarını, sorularına cevap bulunca gözlerinde parlayan yıldızları, coşkunu taşıyıp duruyorum. Biliyorum kaldığın her noktada fazlasıyla var bunlardan, ama yine de taşımaktan vazgeçmiyorum. Çoğaltmaya çalışıyorum belki de. Halbuki sen zaten kendini çoğaltmıştın yaratımlarının içinde.

Karşımda Kandil dağları uzayıp gidiyor. Daha önce de böyle yüksek miydi, bu kadar asi miydi yoksa şimdi mi öyle göründü gözüme bilmiyorum. Kandil, özgürlük mücadelesinde büyük umutların büyütüldüğü topraklar. Her karışına iz düşürdüğümüz dağlar. Hatta bizden sonra gelecek olanların bile izlerini taşıyor şimdiden. Ne kadar çok yürürsek yürüyelim bu patikalarda, izler hiç birbirine karışmıyor ve yıllar önce de olsa buralardan yürüyenler unutulmuyor. Her adımda onların da buradan yürüdüğünü bilerek, bunu hissederek incetmemecesine atarız adımlarımızı. Biliyorum ki hesabı tutulamaz bu patikada yürüyüp izlerini düşürenlerin. Bütün anlarda onların hayatlarımıza düşürdüğü izlerle kendimizi yaratmaya çalışırken hesabı tutulabilir mi onların diyorum sessizce.

Acaba diyorum, bütün nehirlerin, akarsuların, pınarların denizlere, denizlerin okyanuslara dökülmesi gibi, dağlar da birbirine bağlanıyor mudur? Bak Zagros'tan esen rüzgarı hissettim yüzümde bir an. Uçsuz bucaksız Zagros dağları. Kalemsiz yazar, sazsız ozan, kilitsiz kapı gibi duran gerillanın kalesi... Biz böyle bir oyun oynuyorduk değil mi, bir dağın ismini söyler, sonra da onu en fazla altı kelimelik bir cümle ile tanımlardık. Şimdi seni yazmaya çalışırken yine o oyun düşüyor aklıma.

Peki ya seni nasıl anlatacağım, her yere bu kadar iz düşürmüş seni nasıl anlatacağım. Biliyorum ki ne kalem yazabilir seni, ne defter yaprakları yeter seni anlatmaya.

Hawar, yani sen ısrarın ve ilerlemenin adıydı. Tabiatın yaşam dilini dinleyecek kadar derindin. Öyle ki edebiyatta eşsiz bir yazardın. Yazdıklarında tabiatın ruhunu keşfetmeye çalışır, sözcüklerin anlamını derinleştirirdin. Aynı zamanda inanç ve gücün sahibiydin. Sözleştiğin bu dağların anlamına varan bir bilincin sahibiydin. Tarihini bilen insanın bu dağlara verdiği anlamı çözmeye çalışmak, ancak ortak sözleşmede yer almakla gerçekleşebilir. Sen bu sözleşmeyi gerçekleştirmiş ve en derinden hissedişleri yaşıyordun.

Bir gerillanın sahip olması gereken tüm yeteneklere sahiptin. Askeri anlamda olsun, siyasal anlamda olsun kendini belli bir bilinç düzeyine getirmiştin. Belki de bu sebepleydi silahı ve kalemi ustaca kullanışın. Kürdis-

tan'ın her karış toprağını, her dağını adım adım gezen, görendin.

Sen, yani Hawarımız düşman gerçekliğini de yakından tanımıştın. Şöyle diyordun: *"Her ne kadar saflara geç katılmış olsam da, boşa geçen ömrümün intikamını düşmandan alacağım."* Yoldaşlarının sevgisini kazanmış, yüreklerinde taht kurmuştun. Bu sözlerin bile yüreğinde oluşan tufanın arkadaşlar tarafından anlaşılmasına yeterdi.

Yıl 2002... Kuzey grupları toplanmıştı. Sen Kuzey gruplarının içindeydin ve ben şimdi bunca özlediğim seni o zaman tanımıştım. Sen eğitimlere en güçlü katılımı sergileyen arkadaşlardandın. Öyle ki her konu üzerinde derin bilgiye sahiptin. Kendini yeniden yaratması gerektiğini bilen her gerilla gibi güçlü bir sorgulamanın içine girmiştin sen de. Üslubunun çekiciliği ve yaşamdaki canlılığını dikkatleri hemen senin üzerine çekiyordu. Sen duruşuyla, moraliyla varlığını hissettirenlerdendin. Yüreğindekileri çok rahat ortaya koyardın. En çok da gözlerin anlatırdı hissettiklerini. Önderliğe ve halka duyduğun bağlığın, sevginin aynasıydı gözlerin. Van gölü kadar derin bilgiye, maviliği kadar güzelliğe, genişliği kadar mütevazığıla sahiptin. Kendi kimliğinin farkına varan ve bu kimlğin bireye yüklediği sorumlulukların bilincinde olan bir insandın.

Kısacası umut bahçesiydin sen, yani bizim Hawar. Umudu yaşama dokumanın işçisiydin aynı zamanda. Umutsuzluğu yaşayanların gönlüne bir hançer darbesi gibi girer, umut ekerdin. Bir bahçıvanın inceliğinde umudu dokurdun yüreklere. Sen umudun işçisiydin. Yaşamda en değerli varlık olan insanı kazanmanın adımlarını umudunla dokumasını bilmiştin. Adın gibi umudun çığlığı olmuştun. Bu yüzden seviliyor ve saygı duyuluyordun.

İki ay sonra ayrılık vakti gelmişti. Gerilla saflarında en zor olan şey ayrılıktı. Ve gerillanın ayrılıkları ucuz değildi. Özlem duygusunun ince sızısı belirir gözlerde, sözcükler fırtınasının içinde aciz kalır. Sarılış ve vedalaşma. Bunun son vedalaşma olduğunu düşünmeden söylenmeyen sözcükleri yeni bir buluşma zamanında söylemek üzere yüreği-

Hawar (Erdal Meşe)

mizin zulasında saklarız, acısıyla birlikte. Başarıya kilitlenmiş yürekler bu vedalaşmalarda en çok başarı dileklerini dile getirirler birbirlerine. Biz de öyle yaptık.

İşte yeni bir grup arkadaşla daha vedalaşmanın zamanı gelmişti. Sen de o grubun içindeydin. O grubun içinde olmak sana apayrı bir güç vermişti. O gün çantan sırtında, silahın kolunda patikanın üzerindeydin. Bir taraftan Kuzey'e geçiyor olmanın coşku ve morali, diğer taraftan ayrılığın hüznü... Anlatılması güç, farklı bir duygu seli vardı o gün üzerimizde. Sen yüreğine büyük sevgiler yüklemiş gidiyordun.

O gün son bir kez dönüp bakmıştın geriye. Gözlerin Kandil'in sırtlarında gezinmişti. O'nunla konuşur gibi bakıyordun. Kalemsiz yazar eline kalemini almıştı. Sazsız ozan eline sazını almıştı. Ve özgürlüğün şarkılarını söylüyordu. Yürü yoldaş yürü...

Artık kapılar açık, yollar çimenlerle kaplanmış. Zin Mem'ini bekliyor. Xecê Siyabend'ini arıyor. Kerem'in aşkı Aslı'nın gözlerinde geziniyor. Derweşê Evdê türkülerini söylüyordu. Ve Mezopotamya'nın üç bin yıllık feryadı yankılanıyordu senin, yani Hawar'ın kulaklarında.

Uzun bir yolun yolcusuydun ve umutlarını dokumaya gitmişti. Umudu dokumanın zorlu mücadelesini benliğiyle yaratabilmenin koşuyucusuydun sen.

Çalışma yürüttüğün metropollerde yaşanan bir kaza sonucunda şehitler kervanına katılmıştın. Seni kaybettik demiyorum, çünkü sen tüm mevsimlerde, yürüdüğümüz patikalarda, mevzide, yani anlayacağın yaşamın her anında bizimle birlikte olmaya devam edeceksin.

Bir isyan çığlığı oluyorsun dilimde adın gibi. Tüm zamanlarda hükmünü icra eden bir Hawar.

Büyük umutları dokumanın görkemi karşısında saygıyla eğiliyor, anın mücadelemize önderdir diyoruz.

Mücadele arkadaşları

Yaşamın ve fedailiğin öncüsü Aydın

O, hep görev başındaydı zaten. Bu yüreği cesur gerilla komutanının yüzünü tekrar tekrar düşünürken, işte hep bu anı ve o kutsal emek abidesini görüyorum karşımda; Gabar deryasının yiğit delikanlısı

Adı, soyadı: **Aydın ALTIN**
Kod adı: **Aydın ÇIRAV**
Doğum yeri ve tarihi: **Reşine köyü/Eruh, 1979**
Mücadeleye katılım tarihi: **1991 Gabar**
Şehadet tarihi ve yeri: **28 Ekim 2005, Gabar/Botan**

İnsandır her türlü acıyı çeken,
mutluluğu ve sevgiyi veren.
her zaman nerede olursa olsun
yaşamak büyük bir ustalık,
her şeyden önce emek ve mutluluk gerektirir

Emeğin yaratıcısı, moral ve coşku deryası, yüreği cesur gerilla komutanı Aydın arkadaş, bir gün elinde silahıyla mangaya girdi. Esmer yüzü kızgın güneşin altında yanmış, ter damlaları yüzünden sonbahar yaprakları gibi dökülürcesine damlıyordu. Görevden geldiği her halinden belliydi. O, hep görev başındaydı zaten. Bu yüreği cesur gerilla komutanının yüzünü tekrar tekrar düşünürken, işte hep bu anı ve o kutsal emek abidesini görüyorum karşımda; Gabar deryasının yiğit delikanlısı.

Aydın arkadaş, 1979 yılında Gabar'ın Reşine köyünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Gabar'ın cennet köylerinden biridir Reşine ve Aydın arkadaş bu cennet mekanında büyür. Gabar, emeğin abideleştiği cennet coğrafyası. Herkesi büyüleyen ve kendine bağlayan, herkesi emeğe bağlayan ve güzelliğin emekle yaratıldığını söyleyip, emeğe davet eden... Bir defa geçmeye dursun insan, yıllar da geçse aradan unutulmaz, hep özlemle söz edilir oradan. Bir mücadele kalesidir Gabar.

Bir yanı aşkın diyarı olan Cizra Botan ve bereketli Dicle'ye, bir yanı tufandan sonra insanlığın yayıldığı söylenen asi Cudi dağına, bir yanı da Botan'ın en sarp arazisi olan Herekol'a, Mira sırtlarına uzanır. Gabar'ın insanları da tıpkı asi dağları gibi köleliğe boyun eğmez, coşkun nehirleri gibi yaşama akar, bereketli toprağı gibi insanlara kucak açar. Gabar halkının ülke ve toprak sevgisi, yurtseverliği her zaman Kürdistan tarihinde ayrı bir yere sahip olmuştur.

Gabar halkının toprağa bağlılığı neolitik dönemden süzülüp gelen bir özün devam etmesidir. Gabar'ın neresine gidilirse gidilsin, her tarafında emek görülür. Her bir karış toprağına ekilmiş meyve ağaçları

Aydın (Aydın Altın)

ve bağları, bereketin emekle yoğrulduğunun örnekleridir. Yüksek dağlarda yapılan patikalar neolitiğin ilk izlerinin sırrını fısıldar insana. Emekle örülmüş nadide taşların patikalarıdır bu yollar.

Gabar dağının zirvesi ve eteklerindeki su sorunu halkın kayaları oyarak yaptığı ve sarınç dediği depolarla çözülmüş. Yağan yağmur ve kar suları usta ellerde yapılan bu sarnıçlara, yani açık su depolarında birikir, gerekli olan su ihtiyacı buralardan karşılanır. Susuzluk anlamını yitirir emek diyarı Gabar'da. Bir de yaşamak için gerekli olan her şeyi cömertçe sunar burayı mesken eyleyen insanlara. Eli açıktır Gabar'ın, eli açık ve hesapsızdır sevgi arayışçılarına karşı. Bir kaledir onlar için.

Düşmanın bölge üzerinde geliştirdiği ambargoya rağmen Gabar'ın zenginliği gerillayı her zaman beslemiş ve korumuştur. Düşman bunu bildiğinden her yıl bu güzelim coğrafyayı ateşe vermektedir. Ancak bütün yakmalara rağmen o inatla ürün vermeye ve beslemeye devam eder. Gabar başkaldırı demektir çünkü. Tüm soysuzluklara, haksızlıklara başkaldırı.

1984'te Eruh'ta tutuşturulan özgürlük ateşi ile PKK'nin büyük komutanı Agit Arkadaşın şehadetinden sonra Gabar halkı, mücadelemizin en sağlam halkasından birisi olur. Uzun lafın kısası, Gabarı dağının güzelliklerini ve halkının emekçiliğini anlatacak kelime yoktur, ancak hissedilerek yaşanır ve görülür. Çünkü Gabar söz konusu olunca bütün kelimeler kifayetsizleşir bütün dillerde. Resim karelerine yerleştirmeye çalışsan taşar bütün karelerden serkeşçe. Çünkü Gabar bütün sınırlara karşı bir isyandır ve insanlığa dair tüm güzelliklerin toplamı...

İşte Aydın arkadaş da bu emektar ve yurtsever halkın bir evladıydı. Gabar'ı mesken eyleyen gerillalar en yakın çocukluk arkadaşları olur. Gerillaların sürekli köylerine gidip gelmeleri O'nu mücadeleyle erkenden tanıştırır. Ne yapmak istediğinin kararını verir daha çocuk yaşta.

12 yaşına geldiğinde yapmak istediği şeyi pratikleştirmek için sabırsızlıkla gerillaların gelmesini bekler. Özgürlük dağlarında özgürlük oyununu oynamaktır tek hedefi. Bu istediğin yüreğinde yarattığı heyecanla 1991 yılında gerilla saflarındaki yerini alır. O'nun da bu coğrafyanın diğer çocukları gibi sokakta

oynayan arkadaşları yoktu. O, çocukluk oyunlarından en çok özgürlük oyununu oynar ve bunu büyük gerilla arkadaşları ile oynardı ağız dolusu gülüşleriyle.

Aydın arkadaş, yörenin üretken, emekçi özelliğini mücadeleden aldığı bilinçle yoğurmuş ve bununla özgürlük mücadelemizde büyük bir öncülük görevini üstlenmişti.

Aydın arkadaşın gerilla pratiğinin büyük kısmı özgürlük kalemiz olan Gabar'da geçer. Sade bir duruşu vardır. Çok genç olmasına rağmen oldukça olgun bir kişiliğe sahiptir. Tüm arkadaşlar tarafında sevilen, saygı duyulan bir kişiliğe sahip olan Aydın arkadaş, büyüyüp güçlenmesi ile birlikte 1996 yılında Botan'ın hareketli birliğinde yer alır.

1999 yılına kadar hareketli birlikte kalan Aydın arkadaş, bu süreçte Botan'ın tüm alanlarını gezer, eylemlerde saldırı kol komutanı olarak yer alır. Tüm eylemlerde öncülük görevini her zaman layıkıyla yerine getirir. 1999 geri çekilme sürecinde O'da Önderliğin verdiği talimata uyarak Güney Kürdistan sahasına gelir.

Eğitim gördükten sonra belli bir süre pratik çalışmalarda yer alan Aydın arkadaş, 2002 baharında Haftanin alanına geçer. İşte yüreği cesur bu gerilla komutanıyla ilk karşılaşmamız da Haftanin'de oldu. Aydın arkadaş büyümüş, mücadelenin derin bilinci ile donanmış, her zamanki engin olgunluğu ile çalışmalara katılıyordu.

Heval Aydın'a bir görev verildiğinde, o görevi mutlaka tereddütsüz ve eksiksiz yerine getirirdi. Hiçbir zaman yoldaşlarının gözünü arkada bırakmazdı. En zor süreçlerde bile büyük bir olgunlukla, nerede nasıl hareket edileceğini bilirdi. Yılların tecrübesini herkesle paylaşır, öğretir ve karşısındakinden de öğrenmesini bilirdi.

Eğitim verdiği yeni arkadaşlar tarafından çok sevilirdi. Aydın arkadaş yeni olan bu arkadaşlardan kendi tecrübesini sakınmazdı. Sadece askeri teknik ve taktiği değil, Apocu yaşamın gerekliliklerini, gerillacılığın güzelliklerini de kendi yaşam tecrübelerinden yola çıkarak öğretmeye çalışırdı. Aydın arkadaş bir derya gibi, yoldaşlarının yüreğine akmasını bilirdi. Ve bu coşkun yürekli komutan yanındakileri de kendi morali ve coşkusu ile sürüklerdi.

2004 baharında Önderliğe, halka ve gerillaya karşı geliştirilen imha ve yok etme konseptine karşı hareketimiz yeni bir hamle ka-

rarı aldığında, Aydın arkadaş bu kararın hayata geçirilmesinde yine öncü bir komutan olarak öne çıktı. Bir kez daha doğup büyüdüğü topraklara gitmenin heyecanı ile sabırsızlanıyordu. O'nun düşmana olan öfkesi anlık bir öfke değildi. Düşmanın kanlı tarihini ve hala devam eden katliamlarını anımsadıkça, öfkesi daha da bir bilenirdi Aydın arkadaşın.

Bilinçle yoğrulmuş öfkesini, mücadelenin kızgın alanı olan Kuzey Kürdistan'da özgür insanlığın düşmanına karşı ortaya koyma kararlılığıyla, bu sahaya geçmek için öneride bulunur. Önerisi kabul edilen Aydın arkadaş 2004 yılının baharında Gabar alanına geçer. 1 Haziran'da başlatılan hamle sürecine aktif bir şekilde katılan Aydın arkadaş, yine tüm eylemlerdeki öncülük görevini başarıyla yerine getirir.

Yıl 2005, mevsimlerden hazan mevsimidir. Düşman, milyonların özgürlük umudu olan Başkan Apo'ya karşı bir imha konseptini devreye sokmuştur. Gerillanın da bu politikaya karşı artık sabrı kalmamıştır. Düşmanın, 'bunların artık bir gücü yok, bazı sabotaj eylemlerinden öteye gidemezler' sözlerinin nasıl bir yalan olduğunu göstermenin zamanı gelmişti. İşte bu bilinçte olan Aydın arkadaş, büyük bir öfke ile buna dur demenin ilk adımını atar.

Aydın arkadaş bu ruh, bu cesaret ve bu bilinçle 28 Ekim 2005 tarihinde Gabar alanında bulunan Gundike Şex karakoluna düzenlenecek baskın eylemine saldırı kol komutanı olarak gider. Aydın arkadaş büyük öncülük görevini burada da oynar. Yine büyük bir başarıyla görevini yerine getirir. Karakol tümüyle düşer. Düşman büyük kayıp verir, birçok silah kaldırılır. Aydın arkadaş bu saldırı eyleminde kahramanca şehit düşer.

Kutsal değerler, büyük yaratımlar her zaman büyük bedellere mal olmuştur. Aydın arkadaşın şehadeti bize büyük bir acı verse de, bu acıyı özgürlük mücadelemizde büyük bir güce dönüştüreceğiz.

Şehitlerimizden çok şey öğrendik. Senden de çok şey öğrendik Aydın arkadaş. Öğrettiklerin, yaşamın, mücadelen, tıpkı coşkun yüreğin gibi binlerin yüreğinde akacaktır. Buna layık olmak için mücadele edeceğiz.

Şehitlerimizin her sözü bizlere verilen birer talimattır. Bu talimatlar doğrultusunda seninle tekrar merhaba deyinceye kadar senin ruhunla mücadele edeceğiz.

Mücadele arkadaşları

Nesrîna çiya rêheval Gulan

Nizanim çiqas tesadûf e an jî bi zanebûn e, navê hevala me yê malê Nesrîn û navê wê yê li nava rêxistinê Gulan bû. Her du jî navên du kulîlikên herî bêhnxweş û xweşikayiyên di xwezayê de ne

Nav û paşnav: **Nesim İSO**

Navê kod: **Gulan CANDA**

Cih û dîroka bûyînê: **Şam, 1980**

Dîroka tevlîbûna têkoşînê: **1997 Şam**

Cih û dîroka şehadetê: **24 Cotmeh 2005, Gabar/Botan**

Di dîroka nenivisî de, têkiliya di navbera xweza û jinê de, têkilî û girêdaneke weke ya goşt û neynokê ye û ev diyalektîk herdem didome. Di vê demê de gelek çerxên jiyanê bi vê girêdan û têkiliyê geriyane. Jin ji xwezayê fêm dike, fêr dibe û ji bo civakê jiyaneke aram çêdike û diafirîne. Piştî ku çend çerxên dewrana felekê bi destê jin-dayîkan geriya, perdeyeke reş kete pêşiya ronahiya jiyana wekhev. Ev perde ku bi konetî û fetlanokan pêk hat, ji demekê şûn ve xwe anî asteke pergalê û jê şûn ve rewşa jinê ket dîroka paşveketinnê. Êdî ti hêvî jê nehatin kirin, heta beşdariya tevgera azadiyê ya ku di bin rêberiya Rêber Apo de dest pê kirî. Ji wê şûn ve niqriskên vejînê lê dan û bi van niqriskan re liv û lebat ket nava cesedê ku sekerata mirinê dikir. Bi niqriskan re jina ku rewşa wê li ber hendefê bû û di şexsê wê de civak tev dihat hilweşandin, şiyar bû, li xwe hayil hat, rastiya xwe nasî û dest bi şikandina zincîrên koletiya kûr kir. Bêguman şikandina her xelekekê bêbedel çênebû. Bedel jî di van heyamên dawiyê de bûye xwîn.

Bi taybetî di rastiya Rojhilata Navî û Kurdistanê de ev bûye rastiyeke ku çav jê nayê girtin. Li ser vê yekê ti caran, ne xortên çeleng, ne jî keçên bedew, qet neketin nava duduliyan. Ji bo dayîna vî nextî û vê xwînê, bi hezaran şehîdên me yên ku di nava xaka welat de razayîn xwîna xwe kirin coyên ku pê jiyana aram û azad hatiye avdan. Jinan bi bedenên xwe bendên koletiyê qetandin. Hinkan ji wan bedenên xwe kirin bombe; hinekan jî xwe kirin agir û her yekê ji wan bawer dikir ku wê ev xwîn beredayî neçe. Destên bi ben û zincîran hatîn girêdan, îro di wan de tiving û bombe hene. Her jinekê bi dilê xwe, bi kêfxweşî berê xwe daye çiyayan. Çiyayên azadiyê. Her yekê ji van hevalên şehîd, bi xwîna xwe ya rijandî xwestiye dîroka nenivîsandî binivîsîne. Ji ber ku nivîsa bi pênûsê rihet jê diçe. Belê nivîsa bi xwînê tim û tim di dilan de tê nivîsandin. Yek ji wan hevalên ev rê hilbijartî, rêhevala Gulan bû...

Hevala Gulan ji bajarê evînê ji Qamîşloyê bû. Ji ro-

Gulan (Nesim İso)

yîk û bavê wê ew weke nesrînekê mezin dikirin. Ji ber wê, wê jî xwest ku bibe baqên gulên di singa çiyayan de. Gava ev her du nav li taybetmendiyên keçeke bedew werin kirin, wê tiştekî pir xweşik û biwate derkeve, mirovan bide hizirandin û biponijînê.

Piştî ku hevala Gulan derbasî qada gerîla bû, min li Qendîl di sala 2003'yan de nas kir. Em bi hev re di nava tabûrekê de man. Wê demê erja çavên wê bi dinê ketî ve, ti caran evîna malekê, zilamekî û bajarekî û heskirinike teng nepejirand. Ji ber wê jî li bendê bû ku temenê wê mezin bibe, da bikare xwe bigihîne karwanê gerîla û refên wan. Evîn û eşqa welat û şer xwe li nava perdeya dilê hevala Gulan didan. Nizanim çiqas tesadûf e an jî bi zanebûn e, navê hevala me yê malê Nesrîn û navê wê yê li nava rêxistinê Gulan bû. Her du jî navên du kulîlikên herî bêhnxweş û xweşikayiyên di xwezayê de ne. Belkî jî daka heval fermandariya tîmê bû. Di nava jiyanê de hebûna hevala Gulan û giraniya kesayeta wê eşkere diket çavan. Tim û tim dixwest ku karê xwe bêkêmayî bike. Gazind ji karê hevala Gulan û erka wê tine bûn. Ji ber ku li Rojava jî di xebata gel de mabû, di tevlîbûna xwe ya perwerdeyê de zehmetî nedikişand û herdem di nava lêgerîna têgihîştina kûrayiya felsefeya serokatiyê de bû. Herdem bimoral bû, van tiştan kerba dilê wê nedişkênand. Hesreta çûna Bakur di dilê wê de bûbû

Gulan (Nesim İso)

weke kulekê û bi israr, tim û tim pêşniyara xwe ya wir dikir. Tim dixwest ku di nava zehmetî û dijwariyan de ji bo gel û şehîdan têbikoşe. Ji ber wê jî di pêşniyara xwe de pir bi biryar bû û dixwest bibe guleke ku bikare di her demsalê de bêhnê bide. Ji ber wê, dema pêşniyara hevala Gulan hat pejirandin, kêfxweşiyeke bêhempa li rûyê wê da der.

Piştî ku me bi hev re perwerdeya leşkerî dît û demekê amadekariya ji bo çûna Bakur kir, ew derbasî Bakur bû. Di tebaxa 2003'yan de bi yekîneyeke gerîla re derbasî herêma Bohta bû û ji wir jî çû Besta. Piştî wê rokê me hev nedît. Dem bi dem bi pirs û silavan, me heskirin û girêdana xwe ya hevaltiyê didomand. Digotin moralê wê pir xweş e, jidil tevlî her xebatê dibe û bi ruhekî milîtanî gerîlatiyê dike. Di payîza 2005'an de derbasî Gabar dibe. Lê mixabin li wir rastî bêsiûdiyekê tê. Piştî 20 rajan agahî gihîşt me ku bi guleyên hawanan, hevala Gulan, kulîlika azadiyê tevlî karwanê şehîdan bûye. Li ser gora wê, li axa lê şehîd ketî wê gul û nesrîn herdem şîn bibin. Hevala Gulan, em soz didin te û hevalên şehîd tevan, heta dilopa xwîna xwe ya dawî emê li pey şopa we bin û emê di şopa wan de têbikoşin, heta ku daxwazî û xeyalên we bên cih. Hûn nemirine û hûnê di dilê vî gelî û hevalan de nemirin jî.

Gulan (Nesim İso)

Hevalê wê yê têkoşînê

Veke dilê xwe rêheval Elî

Ji ber ku evîna te û xeyalên te ji bo me ferman in û heta neyên cih, emê bi hezaran canê xwe feda bikin û li asoyên bêbinî bên cem te

Nav û paşnav: **Resul İsmail KERENİ**
Navê kod: **Elî ZAGROS**
Cih û dîroka bûyînê: **Silêmanî, 1978**
Dîroka tevlîbûna têkoşînê: **1999 Qendîl**
Dîrok û cihê şehedetê: **19'ê Cotmehê 2005, Li navenda Dêrsimê**

Bi wêrekiya xwe rêhevalê Eli, te çaviyên dilê xwe vekirin û tu herîkî ser robaran. Te ti carî deravên dilê xwe asê nekirin, li hemberî evîna Kurdistana rengîn. Te xwe berda nava bêdengiya çiyayan û bi stêrên ezmanên axa pîroz re û bi giravan re ti bûyî yek. Tu netirse rêheval Eli, ji bo daxwazî û xeyalên te, bi hezaran keç û xort di dîlanê de ne û her roj dîlanê geş dikin. Hêmin be, netirse û piştrast be, guhdarî bike li tîn û vejenga kûrahiya rêhevalên xwe. Ji ber ku wan çeka te li erdê nehişt. Rêheval Eli veke dilê xwe û bila bihereke ji Silamaniyê û ber bi Amed û Dîclê ve biçe. Em qet te ji bîr nakin, dengê dilê te herdem rastiyê dibêje. Bi xwe bawer be, veke çaviyên dilê xwe, bila jê bifirin ax û waxên te. Ji ber ku rêhevalên te li serê çiyayên Dersimê li ber ava pîroz li ber çemê Mizûrê dû û dûkelên dilê te, jeng û zengara dilê te, êş û kovana dilê te fêm dikin û ji wê hêzê digirin û li van dol, newal, lat û zinaran di riya te de dimeşin. Ji bîr neke, dilê te roniya riya me ye, tenê ya ji me re dimîne ew e ku tu bizanî çaviya wî dilê xwe vekî û xwe berdî binê çal û herzêlên dilê me. Veke çaviyên dilê xwe da di nava evîna Kurdistanê de avjeniyê bikî. Ji ber ku evîna te û xeyalên te ji bo me ferman in û heta neyên cih, emê bi hezaran canê xwe feda bikin û li asoyên bêbinî bên cem te.

Rêheval Eli te berê navê xwe kiribû Selman, lê te piştî şehadeta rêhevalê xwe Eli ku di çûna çiyayên azadiyê, çiyayên Dersîmê de şehîd ket, guhert û te çeka wî hilgirt. Ji dilê Kurdistanê ji bo gelê xwe yê ku di dîrokê de cihê ku heq kiriye têbikoşe, ji Sûleymaniya rengîn te berê xwe da çiyayên azadiyê û tu bûyî peyrewê Viyan Soranan. Ji bo azadiya çar parçeyên Kurdistana birîndar ku di binê lingên xinis û hovan de dinaliya û ji bo yekîtiya çar parçeyên Kurdistanê te xwe kir pira azadiyê. Azadiya parçeyekî ji bo te ne azadî bû. Azadî bi tevahî bû û di dilê te de agirê Newroza Amedê herdem geş bû. Xewn û xeyalên te ew bûn ku tu rojekê paytextê dilan Amedê bibînî. Qet xeman nexwe, emê li paytextê dilê te alaya konfederalîzmê li ba bikin. Piştî dîl-

Ali (Resul İsmail Kereni)

ketina roja pîroz te berê xwe da çiyayên azadiyê. Li hemberî xiyanetê te helweste xwediyê asta bilind nîşan da û xwendekarekî di xeta Kemal Pîran de bûyî. Te herdem jiyana lehengên Kurdistanê ji xwe re mînak digirt û di vê xeta jiyana xwe de, tu ti caran ji ya xwe nehatî xwarê. Rêheval Eli xwenda bû û çi bizanibûya bi hevalên xwe re par ve dikir. Ji ber ku digot, zanebûn bi parvekirinê dibe zanebûn û herdem dixwest bi kûrayî felsefeya Rêber Apo fêm bike.

Dema nû beşdar bûyî, demeke dirêj li Qendîl ma. Neyarên Kurdan û kesên xwefiroş ewqas dev avêtin nirxên partiyê, lê ew ti carî nehejiya û li hemberî xiyanetê bi sekna xwe ya milîtanî, ji felsefeya Rêber Apo re bû mertalek. Bi vê bawerî û girêdanê, di hevaltiyê de, di keddayînê de û di her karî de pêşeng bû û xwe li paş nedihişt. Rêheval Elî herdem daxwaziya çûna Bakur dikir û dixwest berî gavekê bi rêhevalên xwe re mil bi mil li hemberî dijmin şer bike û deynê xwe yê şehîdan bide. Bi van hestan çû Dersimê. Digot; gavek be jî, li hemberî vê axa pîroz, ji ber ku min peywira xwe anî cih, êdî ez bimirim jî ne xem e. Ev ji bo min bes e. Di her karî de xwe pêşniyar dikir û di her kêliyê de evîndariya xwe ya çiyayên azadiyê derdibirî. Li hemberî vê çarenûsê wî hêrsa xwe li guleyên xwe bar dikir û direşandin ser dijmin. Di gelek kemînên dijminê gelê kurd de bi lehengî li ber xwe dida û ti carî li hemberî êrîşên dijminê har çavê xwe nedigirt...

Êdî havînê xatirê xwe ji payîzê xwestibû û li çiyayên Dersîmê dar û beran kirasên xwe ji ber xwe danîbûn. Dema amadekariyên zivistanê hatibû. Dijminê xayîn û bêbext di 19'ê cotmehê de kemîna xwe danîbû. Dema koçkirinê hatibû û rêheval Eli bi dilê xwe yê vekirî di navbera Amed, Mahabad, Hewlêr û Amûdê de bû pir. Te serma digirt rêheval Eli. ez dikuximiyam. Tu diçilmisiyayî, ez pel bi pel diweşiyam di wê payîzê de. Dilê te jan dida ez digiriyam. Mûjanikên me şil dibûn û em li hemberî koça te hê jî dinalin. Wê sekna te û azweriya te rêzanê me û têkoşîna me be û wê xeyal û daxwaziyên te ti carî li erdê nemînin. Oxir be Rêheval Elî...

Hevalê wî yê tekoşînê

bir ateş yanar bir yerlerde bir ateş bir ateş bir ateş daha
bir yumruk sıkılır bir yerlerde bir yumruk bir yumruk bir yumruk daha
düşer barıy cemreleri sabah caylarımıza
biter kahpelik
biter bu gökyüzünün çok uzaklığı
sen geldin ey anamın en güzel çocuğu –yaşamak geldin
badem çiçek açar gibi geldin, yürek sızlar gibi geldin – sen geldin
al beni kankırmızılardan vur beni kankırmızılara
durulu bayraklarım gülsün gülüm, kutuplarım değişsin ey benim ülkem
bitsin bu zulüm
bitsin bu zulüm
bitsin bu zulüm
sanki dünyada ilk şafaktı kollarımda uyanmaların
o büyük barışa bir adım kala

O benzemek istediğim hayalimdeki militandı

Şehitlik, kavranması ve yerine getirilmesi en zor olaydır

Önder Apo

Adı, soyadı: **Cemal ÇELİK**
Kod adı: **Berxwedan**
Doğum yeri ve tarihi: **Batman 1979**
Mücadeleye katılım tarihi: **2001 Batman**
Şehadet tarihi ve yeri: **31 Ekim 2005, Bingöl**

Berxwedan arkadaş aslen Mardinliydi. Fakat düşmanın zulmüne uğrayıp kendi topraklarından göç etmek zorunda kalan binlerce Kürt gibi ailesi de Batman'a göç edip yerleşir. Geçim sorunları karşısında çalışmak için sürekli gurbetin yolunu tutmak zorunda kalır. Çalışmak ve emek hayatına damgasını vuran tek gerçek gibidir. Çalışmaktan yana hiçbir zaman şikayet etmez, büyük bir zevkle çalışırdı. Aslında O'nu böyle zevkle çalışmaya iten şey emekti. Ve O, küçük yaşta emekle tanışmıştı. Bir şey öğrenmişti emek O'na; insan değerinin emekle yüceldiği gerçeğini. O da hep bu gerçek temelinde yaklaştı insana ve yaşama.

Maddi durumları nedeniyle okula gidememişti belki, ama yaşamdan çok şey öğrenmişti hem de bütün yalınlığıyla. Bunun için çok şey biliyordu yaşama, insana ve emeğe dair.

Kültürlü toplumun kurallarına göre hareket eden, gelenek ve göreneklerini içselleştiren, tutarlı ve ilkeli bir duruşun sahibiydi Berxwedan arkadaş. Bu yüzden herkes tarafından sevilen, saygın duyulan ve herkesin beğenisini toplayan biriydi. Yaşam boyutunda üstüne diyecek yoktu. O, kusursuz bir militandı.

Berxwedan arkadaş hayat okulunu başarıyla tamamlamıştı. Böylesi bastırılmış, kirletilmiş veya kirletilmek istenen, özünden çıkartılmak istenen bir toplumdan, böylesine temiz, saf, sade ve özlü bir kişiliğin çıkması kahramanlığın en yücesidir. Dahi olabilmek de budur bence. Kahramandı çünkü O. Agitlerin diyarında büyümüş, Agitlerin anısına and içmiş ve onlara söz vermişti.

Bir intikam mermisi gibiydi. Ve bu sözünün kararlılığıyla çok kısa bir sürede pratikçisi de olmuştu. An geldi, intikam mermisi fırladı namludan ve karabasanlar sardı etrafı.

31 Ekim 2005 tarihinde coşkun yürekler haykırdı, coşkun yürekler Fırat ve Dicle'yi sardı. 'Yaşamı seviyorum' dedi ve uğruna ölümle, ölümsüzleşmek için kucaklaştı. Sonbahar yine hüznün tanrısı ve simgesi olduğunu hatırlattı bize.

Ayrılık vaktiydi gelmişti yine hiç haber vermeden. Bu kadar çabuk mu, bize veda etmeden mi gidecektin Zilanların diyarına. Acele etmeni anlıyorum, çünkü sen ana tanrıça Zilanlarla kucaklaşacaktın.

Ufuktaki özgürlük O'nu çağırıyordu. Gidişinin acısı kor gibi yüreğimizi sızlatırken, mücadele kararlılığı, heyecanı, halkının fedaisi olma istemiyle teselli bulmaya çalışıyoruz.

Şehitler kervanına ve tarihe iz bırakanlar arasına katıldın, özgürleştin, güzelleştin ve ölümsüzleşenlere katılmayı başardın. İstediğim gibi yazamıyorum, anlatamıyorum, çünkü seni anlatabilecek kelime dağarcığına sahip değilim. Çünkü sen çok saf, çok özlü ve yalındın. Şimdi hangi kelimeler anlatabilir ki bir pınar kadar duru olan o kişiliğini. İçinde yaşam öylesine deli dolu akıyordu ki, hangi kelimelerin bu akışa karşılık olacağını bilmiyorum. Seni yazmak güç ister ve görüyorsun ben de kelimelerim kadar kifayetsizim bu konuda. İnan yirmi yıldan sonra, 31 Ekim'de öğrendim ayrılığın tanımını. Ve bu tanım o kadar sızlatıyor ki yüreğimi kelimelere dökemiyorum ulaştığım hiçbir tanımı.

Kişilik özelliklerinden en belirgin olanı mütevazılığındı. Bu alabildiğine mütevazılık anlayışını yazarken başımı öne eğmemek, kendimi sorgulamamak elde değil. Sen bizim sorgulamalarımızın aynasıydın. Her militanın ulaşması gereken düzeye sen erkenden ulaşmıştın. Bu düzey emek gerektiriyordu ve zaten emek senin hayatının kaynağıydı.

Berxwedan bir hedefti bizim için, ulaşılmak istenen amaç...

Yaşam içerisinde kimsenin kalbini kırmadı. Cana yakındı ve insanları seviyordu. Bir de yoldaşını taçlandırırdı adeta, alnını yıldızlara değdirirdi. İnsana o kadar değer veriyordu ki, o kadar yaşamı seviyordu ki, insanın O'na bağlanmaması mümkün değildi. Yeni doğan çocuğun hayalleri kadar sade ve bir çocuk yüreği kadar temizdi. Umut veren bir duruşun sahibiydi. O'nun ağzından kötü bir söz işitmek mümkün değildi. O kadar güzel sözlü ve sevecendi ki, konuşurken ağzından bal akıyordu adeta. Herkes O'nu can kulağıyla dinlerdi. Çünkü herkes bu kadar güzel konuşamazdı.

O, şubatın ayaz gecelerin kutsal ateşi gibi insanları etrafında toplardı. İnsanları böyle etkiler ve örgütlerdi. Yoldaşı için gözünü kırpmadan ölüme giderdi. Ki bunu yaptı da. Bir militanda, bir komutanda bulunması gereken bütün özellikler O'nda mevcuttu. PKK'nin temelinde bu vardı ve O, hep buna göre yaşadı.

O'nun için başarının adı zordu. Bu yüzden hep, ama hep başarılıydı. O, benzemek istediğim militandı.

Büyük pratikçiydi. Emeği ve fedakarlığıyla tanınırdı. O'nun adı emekti, fedakarlıktı. Hep şöyle derdi *"Neden herkes mükemmel konuşuyor, ama pratikte zayıf kalıyor."* Kendisi çok konuşmaktan nefret ederdi. O anladığını uygulayan, sözlerinin pratikçisiydi. Çok sadeydi. Çarçella'nın eşsiz beyaz örtülü karı kadar temizdi. Sadeliğinden dolayı her şeye kaygısız yaklaşırdı. Cesaretini, yaşamdaki disiplinini buradan alıyordu. Çünkü *"başarının sırrı yaşamın disiplinindedir"* sözüne inanmıştı. Ve sürekli bu sözü tekrarlardı.

Gülüm, gülüm benim, yıldızım! Geceleri ay ışığım oldun. Gündüzleri güneşim oldun. Baharım, sevincim oldun. Sonbaharda hüznüm oldun. Hayallerimin umudu, aşkı oldun Ve mücadeleye bağlılığımın sözü ve kararlılığı oldun. Susuzluğa çare oldun ve serptin bereketini kutsal diyarlara. Serptiğin tohumlar boy verdi, filizlendi her tarafta.

Gülüm benim, tohumlar rengarenk boy verdi. Sana benzemek istiyoruz, sana ulaşmak istiyoruz. Ve yine düşen tek bir tohumdan binlerce sen doğuyor.

Sonbahar sadece hüzne aralamıyor kapıları, bir de doğuşlar gerçekleşiyor adı Berxwedan, Serkeft, Şoreş olan. 31 Ekim yeni doğuşların adı. Her doğuş direnişiniz üzerine ant içerek atıldı kavgaya. Yeni doğuşların ve kavgaların zamanı 31 Ekim idi. Mekanı Bingöl-Elazığ yolu. Düşman yine bütün gürültüsüyle gecenin sessizliğinin içine saklanmış bekliyordu pusuda. Ve gözlerinde umudun ışığıyla gerilla grubu sessizliği dinleyerek ilerliyordu. Kaniyê Yado dolaylarında gecenin sessizliği düşmanın pususundan yayılan silah sesleriyle bölünür. ***Serkeft (Savaş Güneş)*** ve ***Şoreş (Selami Ünal)*** arkadaşlarla birlikte direnerek şehit düşer Berxwedan arkadaş.

Güle güle yaşanmazı yaşanır kılan umudun yolcusu. Biliyordum çünkü acın, öfken ve kinin büyüktü.

Gülüm benim, Kuzey'e geçeceğinin haberini aldığın zaman sevinçten havalara uçmuştun, yüzünden gülücükler eksik olmuyordu. Söyleyecek sözü kalmamıştı adeta. Çünkü en büyük isteğin gerçekleşmişti ve büyük bir iddiayla çıktın yola. İnan şimdi daha iyi anladım sevincini ve sevinçten akan gözyaşlarını.

Gülüm benim, Batman'ın asi kartalı, hani bana sözün vardı. Batman'da insanlık tarihin sembolü olan Hasankeyf'in eşsiz güzelliğini gezdirip tanıtacaktın. Hani Dersim'e beraber yolculuk yapacaktık.

Her zaman öndeydin. Ve hep öyle oldun. Yaşanılmış anılarımıza dalarken ansızın yüreğimden bir yıldız kaydı, kor ateşler yandı, yürekler ağladı. İnan bu ateş Newroz ateşiydi, umut ateşiydi, fedaileşme ateşiydi. Tarihin bir daha tekerrür etmeyeceğinin yeminiydi. Ve şehitler kervanına katılmanın sevinciydi.

Güle güle güzel yüzlü, temiz kalpli yoldaşım.

Elveda hayalimdeki militan. Özleyeceğim seni. Senin en sevdiğin şarkınla. 'Lo lo lawuko'yu söyleyerek ve yine dalıp taze anılarla hatırlayacağım seni. Hasret boy vermiş bu topraklarda senin için. Ve hasretim sana inan, suya hasret çatlamış toprak misali.

Umudum olacaksın. Güle güle can yoldaşım.

En çok Metina yalnız kaldı. Çünkü Metina'nın gülüydün, aşığıydın ve öyle de kalacaksın. Güle güle yoldaşım...

Mücadele arkadaşları

Kaykara bulutlar sinmişti her tarafa
gök gürledi ve şimşek çaktı
dağlar isyan etti ihanetin rengine
ve çiseleyen yağmurun altında
küllenmiş közün yanında
oturup yıldızımı ararken
gözyaşları sele döndü.
çünkü yıldızımı
bulamıyordum samanyolunda
yürek ağladı dağlar haykırdı
Berxwedan Berxwedan diye haykırdı
/Metina
hüzünlü sonbaharı seyrederken
seni haykırıyordum gülüm
seni soruyordum sonbahardan
ama cevap alamıyordum
çünkü cevap sonbahardı
hüzün ve kederdi cevap
ve her yaprak dökümünde
ürperirdi yüreğim
dalıp giderdim derin derin
yaşanılmış o taptaze anılara
güle güle Berxwedan yoldaş
meğer yaşam birkaç güzel söz
güzel anılar
ve anıların getirmiş olduğu kutsallık
bağlılığın getirmiş olduğu
zaferden ibaretmiş

Güle güle komutanım

Sensizliğin bir uçuruma dönüşürken, bir başkaldırı türküsü tutturmuş gidiyor içimde. Her şey kendi tanıklığına soyunuyor seni yazmaya çalışırken

Adı, soyadı: **Savaş GÜNEŞ**
Kod adı: **Serkeft BOTAN**
Doğum yeri ve tarihi: **Savur 1980**
Mücadeleye katılım tarihi: **1998 Mardin**
Şehadet tarihi ve yeri: **31 Ekim 2005, Bingöl**

Sensizliğin yine uçurum bende... Bu yazımı sana ay ışığında yazıyorum. Kalemim takılıp seçemiyor satırlarımın çizgilerini. Ama olsun hevalim, satırlarımı seçemezsem de biliyorum ki seni en güzelinden gecenin sessizliğine bir ses olan ay ışığı anlatabilir. Öyle hangi kelimeler seni anlatabilir diye düşünmüyorum gecenin bu vaktinde, sen zaten kendini anlattın yüreğimize düşürdüğün derin izdüşümleriyle. Dağların doruklarına bıraktığın izlerinle. Savaşın ortasında huzura dönüşen paylaşımlarınla. Yaşama hesapsız, çıkarsız ve en yalın katılımınla. Savaştaki cesaretinle.

Ve bir insan nasıl en derininden hissediliyorsa, şimdi öyle hissediyor ve özlüyorum seni. Sanki dağların en gizli geçitlerini, kuytuluklarını aydınlatan dolunay, zamanın bir kabule dönüştürmek için üstünü örtmeye çalıştığı anıların da isyanı olup dikiliyor zamanın bu girişimlerine karşı. Sensizliğin bir uçuruma dönüşürken, bir başkaldırı türküsü tutturmuş gidiyor içimde. Her şey kendi tanıklığına soyunuyor seni yazmaya çalışırken.

Bir tarafta ay ışığını, diğer tarafta son veda...

Gülüşün birbirini tanımlayan iki moral kapısı. Başımı her kaldırıp ay ışığına baktığımda, dudaklarının kıyısında küllenmeyen gülüşlerini ve son veda edişini anlatmaya başlıyor uçurumlarıma. Gülüşleri ve ayrılıkları, merhabaları ve hoşçakalları aynı fotoğraf karesine koyan neydi? Cevabı olmayan sorular çerçevelemeye çalışıyor bu resmin karesini kendisini çoğaltarak. Önceler ve sonralar kendilerini birbirlerinde kaybediyor. Veda fırtınalar eşliğinde boğarcasına kuruluyor bir yanıma, sonra bakıyorum ayrılıkların gölgesinden uzak birlikteliğimizin zamanları usulca kurulmuş yanı başıma. Gecenin sessizliği kadar sessizce. Ne zaman gelip oturdu böyle bilmiyorum, kaç zamandır orada duruyor bilmiyorum. Çağlar ötesinden gelmiş sanki, ama hiç yorgun görünmediğini fark ediyorum ve ben en çok onda kayboluyorum.

Serkeft (Savaş Güneş)

İşte hevalim, gecenin sessizliği, sessizliğin türküsü ay ışığı seni anlatıyor aralıksız bu gece. Özlemlerini sırtlayıp giden bir yiğidin son vedasını... O'nu görmeyeceğimin ağıdını mırıldanırken, bir ömür boyu onu taşıyacağımın, unutmayacağımın türküsünü haykırıyor bütün sözler gibi. Akıp giden zamanı tutup, önüne geçmek gibi...

Bir ağustos akşamındayım. Beni sensizliğe çeken ve beni benden alıp duygular denizine götüren bir ağustos akşamı. Bir tutam yaşam arayışının çığlığından yansıyordu bildiğim her şey. Geç kalınmışlığın ürpertisiydi beni hücrelerime kadar titreten soğukluk. Ama hep yaşayacaktın sonsuz arayışlarda.

Seni nasıl anlatmalı hevalim? Geçmişi ve geleceği yüklenmiş oturuyorum bir kayanın ucunda. Seni dağlara, taşlara, ormanın sesine anlatıyorum gecenin kuytusunda. Beni duyup sana sesimi duyururlar mı hevalim? Bir bir gözümün önünden geçiyor çocukluğun, çocukluğumuz. Gençliğimizin baharı derler ya, işte o çağda yaşadığımız deli dolu anlarımız aklıma geldikçe anların izcisi oluveriyor düşüncelerim. Kavgalarımızı anımsıyorum, hiç yoktan yaptığımız kavgalarımız... Sonra barışıp kafadar oluşumuz... Çoğu kez tartışmadan anlardık birbirimize ne anlatmak istediğimizi.

Abin ile çok uyuşmuyordu karakterimiz. O çok sessizdi, sen de deli dolu. Ben de ne zaman size gelsem sessizlikle örtülürdü içim ve dilim bütün bildiği kelimeleri unuturdu. Sen farklıydın ve herkesin yüreğinde senin için bir yer açılmıştı. Kendini gönüllere koymasını bilirdin. En çok sevilen, değer toplayandın. Herkesin gözbebeğiydin.

İlk cezaevine girdiğinde herkesi şoke etmiştin. Çünkü kimse senden bu güçlü adımları beklemiyordu. İlk siyasi mahkumluk damgasını alırken on altı yaşındaydın. Bilirsin hevalim, çocuklar bile bizim memlekette mahkum olabiliyorlar. Bu halka yapılan zulüm yaş tanımıyor. Ve çarşambaları iple çekiyorduk görüşüne gelmek için.

Özgürlük aşkıyla dolan yüreğinin çocukluk arkadaşın abine verdiği cevap da geç olmamıştı. O'nun özgürlük dağlarına yönelmesi, seni arayışlara itmişti. Yaptığın eylemlerden dolayı yakalandığında mücadele mekan tanımaz inancıyla yürümüştün. Kim söndürebilirdi ki halkı için isyana kalkmış yürekleri. Bu yangının alevleri gün geçtikçe daha da büyüyor, dağların doruklarında halaya tutuşuyordu. Ve bu kentleşen eller, gerilla türküleriyle birleşiyordu. Sen ki bu halkın isyan çocuğuydun. Antik kentin mimarlığını yapan, direniş kalesinin havarisiydin. Birçok kez yıkılmış olan kentini yeniden inşa edenlerin torunuydun. Seni dört duvar tutabilir miydi? Parmaklıklar ışığın yansımasını engelleyebilir miydi hevalim? Yok! Hayır! Sen bu gerçeğin çocuğuydun.

Kahraman halkının öncülüğüne soyunmuş özgürlük ateşiydin. Bir çarşamba ailen ile gelmiştim görüşüne. Kucağımda küçüğün Beritan vardı. Biliyorsun hevalim, o atmosferi ömrüm boyunca hafızamdan atamayacağım. Beritan'ın serçe yüreğiyle, "sana sarılmak istiyorum abiciğim" deyişini, minik parmakları ile demirleri sökmek isteyişini ve durmadan yanına gelip sana sarılma özlemini unutamıyorum. Her bir çığlığı yüreğime bir hançer olup saplanıyordu. Yüreğimdeki yangın, yüreğinin yangınına karışıyordu. Ve oradaki yangın, dağların doruklarına ulaşıyordu yavaş yavaş.

Cezaevinde ilk komutanlığını yapmıştın. İlk orada aynı amaç uğruna yürekten birleşmiştik. Ve ilk orada sözleşmiştik özgür dağlarda buluşmak için. Elim yüreğindeydi son bir kez daha bakarken gözlerine. Gözlerimizde özgür bıraktık yeminimizi ve orada görüşürüz dedik en isyankar bakışlarımızla. Sonra söze gerek bırakmadan vedalaşmıştık yine gözlerimizin içinde ve şahitliğinde. Bir daha arkama bakmadan yol almıştım beni çeken özgürlüğün nefesine.

Hıçkırıklarım boğazıma düğümlenirken, seni görmek için son kez dönüp baktım. Seni özleyecektim bunu biliyorum. Özgürlüğün nefesini birlikte soluncaya dek sürecekti bu özlem hevalim.

Aradan kaç zaman geçmişti bilmiyorum, zamanın hangi vaktiydi onu da bilmiyorum, ama dağlara geldiğini duydum. Sözünün eriydin hevalim. Geldiğini duyduğumda sevinçten gözyaşlarımı tutamamıştım. Komutanım sözüne sadık kalmıştı. Köleliğin halkalarını boynuna takmak isteyenlerin seni hiçbir zaman etkilemeyeceğini, hayallerinle arana giremeyeceğini çok evvelden hissetmiştim. Özgürlüğü olmayanın

Serkeft (Savaş Güneş)

yaşamının ve mutluğunun da olmayacağını biliyordun. Kendi içinin anlamsızlığı içinde nefes alıp vermeyi yaşam sayanlar ise bunu bilmiyordu. Onlar özgürlüğü böyle iliklerine dek hissetmediler hiçbir zaman. Onlar insanlığın fukarasıydılar. Ve bu fukaralar seni nasıl durdurabilirlerdi ki? Dört duvar bile taşıyamamıştı özgürlüğe olan aşkını. Düzenin bataklığı mı seni durduracaktı? Dörtnala koşan atın sırtına vermiştin umudunu. Seni doruklara çıkaracaktı. Hiç engel tanımadan özgürlük yolunda yürümeye başlamıştın. Son durağın dağların doruklarıydı.

Evet hevalim, günler, aylar derken yılları da geride bırakmıştın. 2003 yılında komutanımı Erzurum'a uğurladım. İlk ve son vedalaşmamız olacaktı bu. Sonra 31 Ekim akşamı Bingöl-Elazığ yolunu geçmeye çalışırken, Kaniyê Yado dolaylarında girdiğiniz pusuda ***Berxwedan (Cemal Çelik)*** ve ***Şoreş (Selami Ünal)*** arkadaşlarla birlikte şehit düştüğünün haberini aldım.

Şehadetinin üzerinden bir yıl geçti. Ve ben hala alışamadım sensizliğin düşüncesine. Şehitler ölümsüzdür dedikleri bu olsa gerek hevalim. Halen de ellerim titriyor seni anlatacak olduğumda. Ölüme gülümseyerek giden yoldaşlarımızın gamzelerini gömüyoruz gözyaşlarımıza. Gözyaşlarımız onların bize bıraktığı umutla yüreğimizde mücadele azmini tetikliyor. Özgürlük bahçemizde, umutların birleştiği yerde büyüteceğiz umutlarımızı.

Yokluğun bir cehennem azabıysa da, bağlılığın, kararlılığın, özlemlerin, azmin ve kendini adamışlığın en büyük yol göstericimizdir. Senden öğrendiğimiz gerçekler ışığında umut dokumaya devam edeceğiz.

Sen ki yarınları yaratmada engel tanımayan nice yoldaşlarımızdansın. Umutlarını umutlarımıza, sevdanı sevdamıza katıp yürüyeceğiz yarınlara. Güle güle komutanım, silah arkadaşım, davamın onurlu militanı.

Mücadele arkadaşları

Serkeft (Savaş Güneş)

Bir Apocu gerilla üstadı

Kendisini en çok kendisi anlattı ve yerleşti hayatımıza. Tartışmalarıyla yeni ufuklar açtı önümüzde ve derin sorgulamalara çekti kendisiyle birlikte. Bir var ediş hikayesiydi O'nunla yaşamak

Adı, soyadı: **Selami ÜNAL**
Kod adı: **Şoreş ELEDAĞ**
Doğum yeri ve tarihi: **Malazgirt Muş, 1979**
Mücadeleye katılım tarihi: **1995 Mardin**
Şehadet tarihi ve yeri: **31 Ekim 2005, Bingöl**

Her şehit, şehitler partisi PKK'yi efsaneleştirir ve yeni özgür yaşam ölçülerine ölçü katar. Bizlere de derin bir düşünce analizi ve duygu atmosferini bırakır. Ya bizden ayrılırken kısa zaman dilimi geçmeden ya da yıllarca süren bir mekan farklılığında ölümsüzlük tohumu olarak toprağa düşerler. Onlar ölümsüzlük tohumu olarak toprağa düşerken, bizler onların hayallerini, özlemlerini, yaşam duruşlarını, gönül derinliğinden gelen sezgilerinin anlamını çözme arayışına gireriz.

Mücadele öncesinde nasıl yaşadıklarını, hangi arayış ve tutkularla özgürlüğün mekanına geldiklerini, gerilla içerisindeki mücadele tarzlarını, arkadaşlık ilişkilerini, Önderlik, şehitler ve halka bağlılıklarını, askeri yeteneklerini, coşkularını, duygularını, evrene, insana bakış açılarını araştırma ağırlığını hissederek, onların aitliklerini kağıda, tarihe nakşetmeye koyuluruz. Haklarını vererek layık olmaya çalışırız. Bir bakarız ki layıkıyla yazma, anlatma becerisinde yetersiziz. Tüm yönlerini bilmediğimiz açığa çıkar bütün çıplaklığıyla. Geriye döner, birlikte yaşadıklarımızı, ifade ettiklerinin anlam şifrelerini çözmede duygu ve düşünce sorgulamasını yaşarız. Yaşamlarını başlangıcından alarak, şehadet haberlerini duyduğumuzda üzerimize çöken ağırlık anına kadar getiririz.

Şehadet haberiyle sarsıldığım, içimin hayatının tüm benliğimle O'na doğru aktığını hissettiğim arkadaşlardan birisi de Şoreş arkadaştı.

Geçen diğer bütün günler gibi büyük cihazın önünde oturmuş eyaletlerin günlük tekmillerini alıyordum. Sıra Erzurum eyaletindeydi. Bingöl-Elazığ yolu üzerinde düşmanın attığı pusuda ***Şoreş, Serkeft*** ve ***Berxwedan*** arkadaşların şehit düştüğünü söylüyordu cihazın hışırtıları arasından yüreğimi parçalayan ses. Dağlar üzerime üzerime gelmeye başladı o an. Sanki bir el boğazımı sıkmış ve nefes almamı engelliyordu, Kendimi dışarıya attım, ama durduramadı hiçbir şey içimdeki fırtınayı, söndüremedi içimdeki yangını. Sonbaharın yağmurları yıkayamadı içimdeki tarifsizliği.

O'nun şehadeti yeni bir sorumluluk demekti. En başta da O'nu yazma, anlatma sorumluluğunu beraberinde

Şoreş (Selami Ünal)

getirmişti. O'nun anısını halkımıza, arkadaşlara ve insanlığa aktarma sorumluluğunu üzerine almanın anlamı bambaşkaydı, ama bir o kadar da zordu, hem de öyle zor ki...

Zorlu koşullarda zorlu görevlerin üstesinden gelen, başarma onuruyla ilkesel duruş sergileyen, duygulu ve Apocu radikalliğin fedai kişilik özelliklerini benimseyen, içselleştiren, bunu özlüce pratikleştiren Şehit Şoreş'i yazıyla da abideleştirmek düşünce fırtınası ister. Kendisini en çok kendisi anlattı ve yerleşti hayatımıza. Tartışmalarıyla yeni ufuklar açtı önümüzde ve derin sorgulamalara çekti kendisiyle birlikte. Bir var ediş hikayesiydi O'nunla yaşamak.

Şehit Şoreş, 1979 yılında Muş'un Malazgirt ilçesine bağlı Boyuçapkın köyünde doğar. Feodal sınıf özelliklerine sahip, ama doğal toplum ve özgür Kürt köylülüğüne dayalı yurtsever bir ailede büyür. On bir çocuklu bir ailenin ortanca evladıdır. Özlü, insani, dürüst ve emekçi karakteriyle ailede ve çevresinde çokça sevilir ve tabii sonra gittiği her yerde bu sevgi çoğalarak devam eder.

Yüreği hep isyan duygularıyla kaynar. Türklere Anadolu'nun kapılarını açan Malazgirt (Kürtçe anlamıyla 'Me-lez-gırt', Türkçesiyle 'çabuk aldık') savaşının yaşandığı Malazgirt'te doğup büyümesi, yaşadığı çelişkileri derinleştirir. Kardeş halk ol, ama inkar edil! Türklerin yurtlaşmasını sağla, ama on binlerce yıldır halklaştığın ülkede sana kölelik reva görülsün.

Şehit Şoreş, tarihi kördüğüme dönüşen açmazın çözüme kavuşturulmamasını kaldıramaz. Üstelik bir kışın kuru ayazında, zozanlık bir coğrafyada yaşarken ansızın düşman evlerini basar, bir anda evlerinin alev almasına tanık olur. Varları yokları ateşin alevleri içinde kül olur gözlerinin önünde. Yılların birikiminden, mirasından geriye küle dönen evin enkazı kalır. Boğazı yutkunur, düğümlenir, isyana durmak ister, ama daha çocuktur, savunmasızdır. Kendini ve yurtsever ailesini savunacak bir çakıdan da yoksundur. Amcalarını da düşman tutuklar, gözaltında yoğun işkencelerden geçirir. Buna rağmen tek bir bilgi vermezler. Gördüğü ve yaşadıkları belleğinde yer edinir.

Yüreklerini doğup büyüdükleri bu topraklarda bırakarak metropollere göç ederler. Metropol varoşlarının girdaplı yaşamı içinde boğulmadan, küçücük elleriyle inşaatlarda emek harcamaya başlar. Emekle yılların olgunluğuna ulaşır. Metropollerin labirentlerinde sade, temiz ve özgür Kürt köylülüğünün insanlık özünü kaybetmez.

Zamanla arayışları somutlaşır, artık varlık nedenine ve onuruna sahip çıkma sevdasındadır. Yol ayrımına gelmiştir. Duygu yüklüdür, aileden aldığı yurtseverlik özü de vardır. Artık O'nun için, kendine ve düşmana karşı çağdaş isyana kalkmanın zamanıdır. Düşmanın her an ulaşacağı mekanlarda kalarak, sistem içinde yaşayarak mücadele etmenin, özgür iradesiyle yaşamanın imkansız olduğunun düşüncesine

varır. Yıllarca hayaliyle yatıp kalktığı, düşlerinde gördüğü ve özlemini duyduğu dağlara yüzünü verir. Bir gençlik partisi olan ve devamlı genç kalarak değişen, dünya koşullarında yenilmezliğini ispat eden PKK ile yeniden doğuşunu gerçekleştirmenin ateşli tutkusuyla, bir özgürlük savaşçısı olmanın iddia ve özlemiyle 1995 yılında Mardin eyaletinden ARGK saflarına katılır.

PKK'lilik kişilik mayasında vardır. PKK nasıl bir emek hareketi olarak, Önder Apo'nun belirttiği gibi; *"iğneyle kuyu kazarcasına"* gelişip serpildiyse, Şehit Şoreş de bir emek gerillasıydı. Bir sanatçının hünerliliğine sahipti. İnce zekasıyla, emek bileşimiyle bir pratikçi dehaydı. Neredeyse anlamadığı hüner yoktu. Doğal yetenekleri ön plandaydı. Soyut değil, somut bir düşünceye sahipti. Somut verileri muhakeme etmedeki yeteneğinden kaynaklı olarak, araziye hakimiyette bir topografya mühendisi gibiydi. Araziyi değerlendirme, ince ayrıntısını hesaplama, ona göre düşman yönelimi karşısında doğru hareket tarzını tutturma, savunma ve saldırının nerede nasıl yapılacağının öngörüsünde bulunmada eşsizdi.

Gerilla mücadelemiz açısından gerillacılığın en zorlu olduğu, tüm yönleriyle uygulanmadığı taktirde olumsuz sonuçlara yol açacağı Mardin gibi bir eyalette, beş yıldan fazla amansız bir gerillacılık yürütür. Sığınakta mı kalınacak, ona göre psikolojisini hazırlar ve onun koşullarına uyum sağlar. Ömerya ya da Bagok'un açık arazisinde mi üstlenilecek, ona göre bir gerillanın ustalığıyla hareket tarzını uygular. Gerektiği yerde manevra esnekliğini sergiler, gerektiği yerde eylem geliştirip bir kuyumcunun inceliğiyle eylemin detaylarını hesaplar, keskin ve ani vuruş tarzıyla sonuç alırdı.

Özgüvenli, vakurlu ve iradeli duruş demekti Şoreş. Sorgulayıcıydı, askeri yönden gelişmeye açıktı. Mardin eyaletinde kaldığı beş yıldan fazla bir süre içerisinde hemen hemen tüm bölgelerini gezmişti. Güçlü sezgileri ve arazi hakimiyetindeki gelişim özellikleriyle, en kritik görevlerden birisi olan grupların bölgelere geçirilmesindeki görevi hep O yapardı. Bir PKK'lide olması gereken sistemden etkilenmeme, yani PKK çizgisinin ölçülerine göre özgür ve bağımsız düşünme, bunun tavrını sergilemede tereddütsüzdü. Asiydi, O'nunki bir PKK militan direnişçiliğinin asiliğiydi.

Utangaç bir yapısı vardı. Ama bu öyle bildik utanma duygusu değildi. Bir görevi başaramamanın, layıkıyla yerine getirememenin utangaçlığıydı. Bu, bir devrimcide olması gereken en önemli duygudur, yani devrimci bir duygudur. O, hiçbir zaman başarmamanın utancını ve mahcupluğunu yaşamadı. Öyle bir utancı yaşamadığı için önünde duran her görevi başarıyla sonuçlandırırdı. En büyük sevinci de görevi başardığı zaman yaşardı. Emeğin, başarıların ışığının kaybolmadığını gördü. Bunun tersine hiç tanık olmadı ne Mardin'de kaldığı süreçte ne de kaldığı diğer alanlarda. Bunun için gözlerindeki ışıltıya hiçbir şey gölgesini düşüremedi.

Şoreş (Selami Ünal)

Asi olduğu kadar da kibardı. Asiliği duyarlılığından kaynağını alırdı bilirdik. Ve kibarlığının kaynağı da diye duygusal kişiliğiydi. Bazen boğazı düğümlenir, boğulur gibi olurdu. Denizin mavisi gibiydi kişiliği ve okyanuslar kadar açıktı. Karşısındakinden de bu açıklığı beklerdi. Bunu görmediği anlarda bazen boğazı düğümlenir, sessizliğe gömülürdü. O an çocuk duygusallığına kapılırdı. Aslında çocuk saflığındaki temiz duygu ve düşüncelere sahip olması, özlü olmasının ifadesiydi.

Tartışmacıydı, meraklıydı, evrene ve her şeye anlam biçme arayışındaydı. Olay ve olgulara anlam vermeye çalışması gelişme isteminin güçlülüğündendi. Mardin'de kaldığı süreçte de böyleydi. Geri çekilme sürecinden sonra, 2000 yılında gittiği Xınere'de de böyleydi.

Xınere'de kaldığı kadro eğitiminde okul ve hastane yapımının çalışmalarından dolayı eğitimini bir bütünen tamamlayamaz. Hiç şikayet etmedi buna. Çünkü O'na şikayet de kapalılık kadar, emeksizlik kadar uzaktı. Örgütten aldığı birikim ve eğitimde ulaştığı yoğunlaşma düzeyiyle tekrardan pratiğe gitme önerisinde bulunur. Önerisi kabul görür ve 2001 yılı ortalarında Haftanin bölgesine gider.

Olgun, disiplinli, otoriter ve gelişkin askeri özellikleriyle devamlı başarma tutkusu birleşince doğal komuta yönü hemen açığa çıkar. Örgütsel ve askeri açıdan iddialı oluşu, başarılı pratiği, militanca duruşu, yaşama katılım düzeyi gittiği her yerde olduğu gibi burada da O'nu öne çıkarır. Burada manga komutanlığından takım komutanlığına görevlendirilir.

İdeolojik ve siyasal yönden de gelişim istemi vardır. Arayışçıydı, var olanla yetinmezdi. İlkokulu bitirmesine rağmen kendisini her yönüyle geliştirmişti. Türkçe diline oldukça hakimdi. Ama O'nun dil konusunda hedefi farklıydı. Yurtsever olmanın anadilini iyi bilmekten geçtiğini, annesinin dilinden dinlediği ninnilerin dilini iyi öğrenmeden yarım insan olacağının bilincindeydi. Bu yüzden kendisine yüklendikçe yüklendi, Türkçe'den Kürtçe'ye tercüme edecek düzeyde Kürtçe'sini geliştirerek, yapısını eğitme görevini de üstlendi.

Dönemin komple komuta kişilik gerektirdiğini, Önderliğin yeni paradigmasına anlam vermeden, Önderliğe, şehitlere ve halkına layık olunamayacağını, sadece onuru kurtarmanın bir komutan için yeterli olmayacağını, herkesin bizden başarılı öncülük istediğini, bunun için de değişim ve dönüşüme kendini yatırarak her yönüyle yetkinleşmenin gerekli olduğunun bilinciyle daha derin düşünce yoğunlaşmasının içine girer. İçinde bulunduğu duygu ve düşünce doruklaşmasıyla, Önderliğe nasıl bağlı olunması gerektiği konusunda şöyle der: *"Önderliğin belirlediği çizgi-*

nin felsefi, ideolojik ve bilimsel sınırsızlık ilkelerini savunduğum sürece bağlılığım var diyebilirim. Önderliğe bağlılık benim için budur." Söylediği sözlerden şu anlam çıkmaktadır: Önderlik çizgisi benimsendiği, içselleştirildiği ve pratikleştirildiği oranda Önderliğe bağlı olunur. Özcesi, Önderlik çizgisi yaşamsallaştırılmadan bağlılıktan söz edilemeyeceğini ifade etmektedir. Yaşamın dışındaki bağlılığın soyut, duygusal, Önderlik gerçeğinden uzak bir bağlılık olduğunu belirtmektedir. Bu kadar özlü, bilimsel bağlılık Şehit Şoreş'in ulaştığı Apocu militan kişiliğin göstergesidir.

Kendisine karşı özeleştirisel yaklaştığı kadar, Önderlik çizgisine göre mücadele etmede de eleştiriseldi. Apocu çizgide radikaldi. Örgüt yaşamını çok iyi gözetleyen, bir o kadar da koruyan ve geliştiren bir tarzı uygulardı. Apocu çizginin militanıydı, komutanıydı. Örgüt yaşamını korumada öyle bir ağırlığı üzerinde hissederdi ki, yetersizlik ve eksiklikler karşısında hem kendisiyle boğuşur hem de yetersizlik ve eksikliklere girenlere tahammül edemezdi. Tüm mücadele değerlerini korumada tereddütsüzce tavır sergilerdi. Bu konuda hiçbir kaygılı duruşa yer vermezdi. Hele kişilikleri tanıma, çözme, hatta ilerde ne yapabilecekleri, ne yapamayacakları noktalarındaki öngörülerde bulunmada ve doğru tespit etmede şaşmazdı. Bu konuda bir tasavvufçu, derviş veya bilge gibi çok derin bir sezgiye sahipti. İnsan sarrafı derler ya, öyle derin ve geniş bir kişilik yapılanmasına sahipti. Çizgi militanlığındaki netliği, kişilikleri çözmede net bir duruş sergilemesini sağlıyordu. Çizgiye bağlılığın çizgi uğruna mücadele etmede verilen çabayla ölçüleceğini her zaman söylerdi. Bu tarzdaki çizgi mücadelesi O'nun bir yaşam ilkesiydi.

Yoldaşlık ilişkilerinde samimi ve yoldaşa karşı açıklık en temel yaşam ilkesiydi. İlişkilerinde sade, doğal ve açık sözlüydü. En güçlü yönlerinden biri de; tüm olumsuzluklara rağmen mücadeleye olan inancını ve azmini hiç kaybetmemesiydi. Her koşulda genel örgüt çalışmasını birinci planda tutarak, pratik boyutta yüklenmeyi esas almasıydı.

2004 yılı, Şehit Şoreş'in çok ağır bir sorumluluğu sonuç alıcı bir tarzda başarıyla yerine getirdiği bir yıldı. Bazı süreçler ve yıllar olur ki, bazı arkadaşların üstlendiği stratejik görevler yerine getirildi mi hareketin planlaması yaşam bulur. Tersi durumda riskler doğar.

1 Haziran hamlesi 2004 yılında başlatıldığından, grupların Kuzey'e aktarılması hamlesel çıkış açısından önem arz ediyordu. Grupların aktarımı gibi stratejik görevle görevlendirilen arkadaşlardan biri Şehit Şoreş'ti. Grupları geçirdiği hatlar da hayli risklerle doluydu. Çok küçük bir duyarsızlık grupların imhasına yol açabilir ve bu durum 1 Harizan hamlesinin zayıf geçmesine sebep olabilirdi. Yine örgütün mevzilenme ve açılım planlaması zayıf kalabilirdi.

Şoreş (Selami Ünal)

Bunların bilincinde olan Şehit Şoreş, omuzlarına aldığı ağır sorumluluğu layıkıyla başardı. Bir de bunun üzerine görevlerini yapmayanların da

görevlerini yerine getirdi. Grupların yola hazırlanmasından, yürüyüş düzeninden, güvenlikli geçişinden yol güzergahında konumlanmasına kadar itinalı yaklaşımıyla Apocu bir militan, bir komutan gibi bütün işlerin üstesinden geldi. Her grubun geçişi bir saldırı eyleminden daha zorluydu. Hiçbir grubu tehlikeye atmadan, ustaca bir yaratıcılıkla düşmanı aldatarak hedefine ulaştırdı. Bir gidiş bir geliş derken, insiyatifini ortaya koyarak, 1 Haziran hamlesinde kendisine düşen misyonu büyük bir fedakarlık ve gerilla ustalığıyla sonuçlandırdı.

Şehit Şoreş, 1 Haziran hamlesinin stratejik görevlerini başarmanın fedai komutanıydı. Yıpranmanın, uykusuzluğun, yorgunluğun ve uzun yürüyüşlerin ardından her görevi başarıyla sonuçlandırmanın sevincini yaşayandı. 1 Haziran hamlesi O'nunla anlam buldu. 1 Haziran hamlesinin kuzey yürüyüşlerinde çoğu arkadaşın belleğinde yer edinmiştir.

Şehit Şoreş, sonuçlandırdığı kuryelik görevinden sonra eğitim görmek üzere Mahsum Korkmaz Askeri Akademisi'ndeki komuta eğitimine girer. Eğitim ağırlıkta Önderliğin yeni paradigması üzerinden görüldüğünden, değişim ve dönüşüm kavramları üzerinde yoğunca düşünür ve şöyle der; *"değişim ve dönüşüme dönük, ona yüklediğim anlam gücü kadar anlamlı olabilir. Yeterli veya yetersiz yüklediğin oranda anlam değişiklikleri ortaya çıkar."* Stratejik değişimden sonra, gelişmenin ancak değişim ve dönüşümü anlamak, anlam vermek ve pratikleştirmeden geçtiğine en fazla anlam veren bir pozisyonda olmasıyla en önde yürüyen arkadaşlardandı.

HPG'nin yeniden yapılandırılmasına yürekten katılmanın iç ferahlığıyla kendisini yenilemeyi bilmişti. Bir süngerin su çekişi gibi Önderlik savunmalarını içselleştirdi. Bu yönlü hep ön kulvarda koşmak O'nun için anlamlı bir onurdu. Değişim ve dönüşümü bir cam şeffaflığıyla yürekten dile getirmesi, savunmalardan aldığı anlam yükündendi. Savunmalardan aldığı zihniyetle kendisini sistemli bir bakış açısına kavuşturur. Geçmiş pratik ve meşru savunma çizgisi üzerinde yoğunlaşır ve bir sorgulamayı yaşar. Bir HPG komutanının askerlik sanatında derinleşmesi için, savunmanın bakış açısına göre anlam verme ve anlamlandırma çabasını kaygısızca gösterir. Devre bitiminde yeni dönem görevlerine kendini katmaya hazır hisseder, bunun kararlılığını Apocu militan duruş ve özgür yaşam ile mücadeledeki net duruşuyla sergiler.

Öncelikli olarak Erzurum eyaletine gitmeyi önerir. Ama örgütün uygun gördüğü alanlara da itiraz etmeyeceğini belirterek mütevazı bir şekilde kararı örgüt iradesine bırakır. Örgüt tarafından önerisi kabul edilince, akademi eğitimi ile iki aylık özgün yoğunlaşmanın ardından grup sorumlusu olarak uzun bir özgürlük yürüyüşüne koyularak, Erzurum eyaletine

doğru hareket eder. Aktif meşru savunma savaşına katacağı güçle kararlıca adımlar atar. Amed'i geçer ve Erzurum eyaletine giriş yapar.

Şoreş (Selami Ünal)

Erzurum, Kürt halkının en değerli evlatlarının sonsuzluk diyarı. Erzurum'a giden birçok grup Bingöl merkezinin çevresinde şehadete ulaşır. Her şehadet yeni bir söz oldu ardılların dilinde ve yeni gruplar koyuldu Erzurum'un uzun yoluna.

1997'de Şehit Rubar, 2003'te Şehit Şevgerler, 2005 Haziran'ında Şehit Serxwebun ve 31 Ekim 2005'te Bingöl-Elazığ yolunun Kaniyê Yado civarında kahrolası düşman pususunda Şehit Şoreş, Şehit Berxwedan ve Şehit Serkeft. Acının coğrafyası oluyor içim. Bütün bildik kelimeler acının rüzgarlarıyla siliniyor. Kimileri uzun yolun çoğunu geride bırakmış olmanın duygusuyla, kimisi yetişmiş olmanın ilk derin soluğunu alırken, kimisi orada pratiğe daha yeni adım atmışken şehadete ulaştı. Yapmak istediklerinin, yarınlara dair kurdukları hayallerin yarım kalmışlığıdır bize en çok acı veren.

Bizi sevindiren ise bütün bu acıya rağmen onları tanımış olmak, onlarla birlikte bu dağlara bir yaşamı nakşetmek ve paylaşımlarımızla mesafeleri hayatlardan çıkarıp atmak. Bir de onlar, umutlarımızı çoğalttı, yapamadıklarını daha güçlü yapma azmi oldular bütün ardılların yüreğinde.

Biliyorum ki her geçen gün sorumluluğumuzun biraz daha ağırlaşmakta. Şehit anısına bağlı kalarak inancımızla ve mücadele kararlılığımızla yükleneceğiz yapılması gerekenlere.

Şehit Şoreş'in vedalaşma anında söylediği anlamlı ve kararlı sözler tek tek hafızalara kazındı. Kararlılığın kararlılığımızdır şimdi, umutların umudumuza dönüştü.

Şoreş (Selami Ünal)

Direnen halkın yüreğinde, özgürlük gerillasında ve insanlıkta başarmanın adı olacaksın. Başarmama asla gölgesini düşürmedi senin yaşamına, bizim de sana sözümüz ancak başarmak olur ey yürekli komutan.

Mücadele arkadaşları

Utanırım başaramamaktan
hıçkırıklar boğazıma
düğümlenir
ağlamaktan değil
başkasının 'başaramaz'
şüphesini hissettiğindendir
dudakları titrer, gözleri
buğulanır
konuşmak istemez
yine de der ki;
"bilirim ne düşündüğünüzü
öyle düşünmeyin lo
sonradan üzülmenizi istemem
karşınızda Soreş duruyor
bir bakın bana
ve mücadele duruşuma
beni benden olmasa
tanıma gücünü
gösterenlerden sorun
sakın ha hakkımda
yanılmayın
ben her şeye anlam yüklerim
anladığım kadar da yaparım
Önderlik çizgisine bağlılık
yaptığın kadardır derim
düşündüğün ve yaptığın
kadar varsın
gerisi yarım militanlıktır
ben varım
başarma misyonuyla varım
Bagok, Gabar
Kela Memê, Cudi,
Besta bilir beni
Kuzeyin her alanında
en az
bir gerilla tanır beni
onlardan sorun
kuryelik yaptığım
uzun patikalardan sorun
bir gizli yoldaşım da var
adı bende saklı kalsın
bir ben onu tanırım bir
de o beni
sözüm bir eylemim birdir
bir o yana bir bu yana
yalpalanmam
radikalim radikal
Apocu çizgi radikali
ruhlarda yaşayanım
çünkü ben emeğin ruhuyum
varamadım Şerefdine
mekan menziline
2006 baharına yüklenmeydi
hayalim.
belki Malazgirt'i de aşardım
ta Eledağ Agiri ve Tendürek'e
varana dek..."

Hep bizimle olacaksın güzel yoldaşım

Fırtınada darda kaldığımızda, bir düşman kuşatmasına girdiğimizde, en riskli eyleme gittiğimizde, çaresiz düşüp bir köşede sessiz sessiz beklediğimizde, herkesin yapamayacağı bir görevle karşı karşıya kaldığımızda hep sen çıkardın karşımıza

Adı, soyadı: **Şakir İTAH**
Kod adı: **Dara KATO**
Doğum yeri ve tarihi: **Çatak 1979**
Mücadeleye katılım tarihi: **1998 Van**
Şehadet tarihi ve yeri: **31 Ekim 2005, Besta/Botan**

Fırtınada darda kaldığımızda, bir düşman kuşatmasına girdiğimizde, en riskli eyleme gittiğimizde, çaresiz düşüp bir köşede sessiz sessiz beklediğimizde, herkesin yapamayacağı bir görevle karşı karşıya kaldığımızda hep sen çıkardın karşımıza.

Şimdi ise bazı şeyleri geri getirememenin imkansızlığıyla kanıyor içimiz. Alışmıştık senin en imkansız olanı bile bir imkana dönüştürmene, her şeyden bir çıkış yolu bulmana. Sonbaharın son demlerini yaşadığımız bugün ise yine çıkıp gelmeni bekliyoruz. İçimizin denizine oturan bu hazan mevsimini çıkarıp alasın diye bekliyoruz seni.

Sarıya çalan simanla, sevecen ve bir o kadar da keskin duruşunla bizleri hep imrendirdin kendine. Senin mücadele azmin, hiçbir bireysel kaygı ve isteme yenik düşmeden amacına kendini kilitlemen, bir devrimci ve yoldaş timsali olman hiç hafızalarımızdan silinmeyecek, her aldığımız nefeste bizimle birlikte olacak dört mevsim.

Hangi toprakta, hangi ortamlarda ve hangi gıdayla ruhunu böyle güzel şekillendirmiştin bir çocuk saflığında hep merak ettim, ama bir türlü soramadan sana. Sen yanımızda olunca sorularımın cevabını duruşundan almaya çalışıyordum. Belki bundandır şimdi sorularımın bu kadar cevapsız kalması. Ekimin bu son gününde içime sorular yağarken, sağanak yağmurlar boşalıyor dağların üzerine karşılıksız. Yani aynen senin gibi.

Daha küçük yaşta emekle tanışmış, yaşamın zorluklarını göğüslemek zorunda kalmıştın. Çocukluğunu yaşamaya fırsat bulamadan düşmanın vahşetiyle karşılaşmış ve köyünden, o sevdiğin köyünden kopmak zorunda kalmıştın. Kuzu melemelerini, rehvan at koşumlarını, kır oyunlarını ve kara çadırlarda içilen soğuk ayran içimlerini geride bırakarak gitmiştin. Cennet güzelliğindeki çocuk dünyan uslanmaz gettoların prangalarına takılı kalmıştı. Oralarda her şey anlaşılmaz ve tuhaftı.

Sen Mersin'de, İstanbul'da yaşamın, yokluğun, acı-

nın, köleliğin, emeğin, özgürlüğün, hasretin ve umudun farklı yönlerini tanımıştın. Ve hep hayat en büyük öğretmen olmuştu sana.

1979 yılında Çatak'ın bir köyünde dünyaya gelen Dara arkadaş, Xelila aşiretindendir. Orta halli bir ailede büyüyen Dara heval, ailesinin ve çevresinin yurtsever olması nedeniyle daha küçük yaşlarda yurtseverlik yurtseverlik bilincini kazanır. Gerillaların erkenden mesken edindiği bu alanda doğmak, isyankar ve özgürlükçü bir ruha sahip olmak için güzel bir nedendir Dara arkadaş için. Mücadelenin bu alanda hızla büyüyerek kökleşmesinin düşmanda yarattığı korku giderek vahşet düzeyinde uygulamalara yol açar.

Halk, yüreğiyle, düşüncesiyle, ruhuyla bu mücadeleyi benimsemiştir. Düşmansa tahammülsüzdür. Düşman, halkın her şeyine el koyarak bu alanı tampon bölge ilan eder. Köyler yakılıp yıkılır. İnsanlar yerlerinden yurtlarından edilir. Dara arkadaşın ailesi en son köyü terk edenlerdendir. Artık sürgündür yaşamın diğer adı. Kah Mersin'de çocuk merakıyla dolaşır ve kaybolur kalabalıkların içinde, kah İstanbul'da bir inşaatçı olur, ama yurtseverliğinden asla uzaklaşmaz, taviz vermez. Tersine, günbegün özenle büyütür yüreğindeki gizil sevdaları. Gerilla tadındaki rüyalar O'nu uyurken yalnız bırakmaz.

Hayal, hem de en güzel hayal pınarına kavuşmuştur artık. O'nun ufkunda gerilla olmak vardır. Gizli sevdasına rehvan atlarla koşmaya çoktan hazırdır Dara arkadaş. Çocukluğunun köyünü unutmadan, düşmanın hem ülkedeki vahşetini hem de sürgün şehirlerinde yarattığı sömürü ağını tanıyarak geliyordu. Özlemden ve acıdan lime lime olmuş yüreğiyle geliyordu. İntikam, sevinç, özlem, hasret, öfke, bütün karmaşaklığıyla yüreğindeki rahvan sürümleri kamçılayarak geliyordu.

1998 yılında temel eğitimini Doğu Kürdistan'a bağlı Kelareş alanında gördükten sonra pratik için Hakkari bölgesine geçer. Bu, O'nun en çok istediği şeydi ve artık yeni bir sayfa açılıyordu Dara arkadaş için. O'nun deyimiyle, *"düşmana karşı savaşmak en büyük onurdur."* Ve o artık bu sayfaya yazmaya başlamıştı hayallerini. Yeni olmak,

Dara (Şakir İtah)

çoğu şeye yabancı olmak anlamına gelir. Çoğumuz gerilla ortamına yeni geldiğimizde amatörlüğü ve acemiliği aşıp profesyonelleşmek için değişik pratik sınavlardan geçtik. Tecrübe edinmek bazen yılları aldı. Edinilen bu tecrübelerle insanın insanın olay ve olgulara bakışı da değişmektedir, hatta hayata. Ama Dara arkadaş, sanki bu sınavları çoktan geçmiş bir gerilla gibi herkesi hayrete düşürüyordu. Yeni olmasına rağmen yılların savaşçısıymış gibi bir performansa sahipti. Hakkari'nin o zor koşullarında Dara arkadaş öncü bir rol oynuyordu. O pratikte ve yaşamda çevresindekiler için bir öğretmendi. Yaşamı ele alış tarzı, eleştirel ve eğitseldi. Bir eylem olacağı zaman o eylemde yer almak için elinden geleni yapardı. Düşmana büyük bir öfkesi vardı. Çünkü düşman, O daha küçük yaşlardayken evlerini yakıp yıkmış ve ailesini sürgün etmişti. Bu düşmandan hesap sormak istiyordu.

Bu ruhla savaşa yöneliyordu. Savaşta O'nun yanında olmak insana büyük bir güç ve moral veriyordu. Cesaretiyle, çevresine verdiği güç ve moralle her yoldaşının yüreğinde apayrı bir yer edinmişti.

Uluslararası komplo karşısında çok kararlı bir duruş sergiledi. *"Devrimci insan bu günün insanıdır"* diyerek kendisini fedai eyleme önerdi. Bu süreçte Haftanin'e düzenlemesi yapıldı. 1999 yılında yeniden Hakkari'ye döndü. O yılı Hakkari'de tamamladıktan sonra tekrar Haftanin'e geçti. 2001'in sonlarına kadar bu sahada kaldı. Eylemi için özel olarak kendini eğitti ve hatta bir eğitim çalışmasında eğitmen arkadaşın elindeki silahın kazayla patlamasıyla bacağından ağır bir şekilde yaralandı. Kan revan içindeyken bile kaza yapan arkadaşı yatıştırmaya ve moral vermeye çalışması hafızalardan hiç silinmeyecekti.

Hızla iyileşir ve eylem için kararlılığından hiçbir şey eksilmez. Ancak genel hareket fedai eylemlerini durdurduğu için Dara arkadaşın önerisi de durdurulmuş olur.

Dara arkadaş 2001 baharında Besta alanına geçer. İki yıl pratik yaptıktan sonra hem sağlık sorunlarından dolayı hem de eğitim amacıyla Xınêre alanına gönderilir. Burada bir süre kaldıktan sonra 2005 yılında yeniden Kuzey sahasına yönelir. Düzenlemesi Botan'ın Besta alanına yapılır. Pratikçiliği ve militan duruşuyla tanınan Dara arkadaş işine çok titiz yaklaşırdı. Esprileriyle yoldaşlarına hep moral verirdi. Fiziki rahatsızlıkları olmasına rağmen bunu hiç yansıtmayan, çalışmalarında ve görevlerinde hep başarıyı esas alan bir arkadaştı.

2005 yılında eylem için bir grup arkadaşla Besta'dan Uludere'ye geçer. Dara arkadaş öncülüğünde yapılan eylem çok başa-

rılı geçer. Ancak bu, Dara arkadaşın son eylemi olur. Bir düşman mevzisinden atılan bombanın küçük bir parçası Dara arkadaşa isabet eder, parça küçük ama yarası ağırdır Dara arkadaşın. Yarası hiçbir çabaya olumlu karşılık vermez ve şehit düşer.

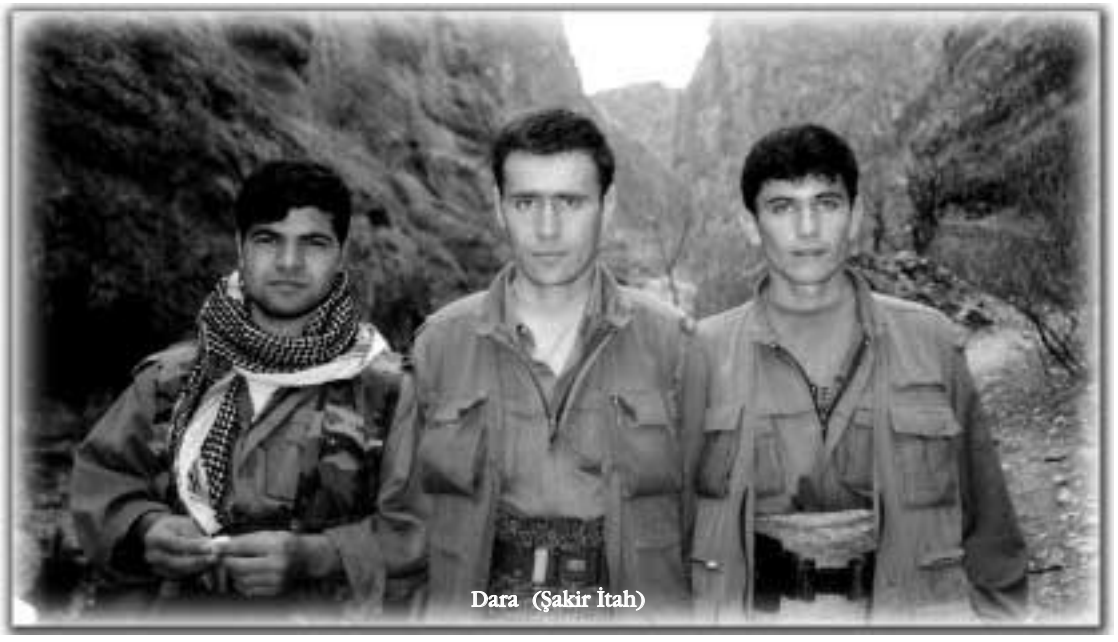
Umut özgürlüğe bürünmüştü. Esen rüzgarlar helezonlar gibi kıvrım kıvrımdı. Ve Kel Mehmet(Kéla Mmemé) dağlarının eteklerinde derinden bir çığlık büyüyordu. Bir dağ bütün heybetiyle sarsılıyordu. Ve bir yiğidin ter kokusu, özgürlük sevdası esen rüzgara karışıyordu. Ve bu rüzgar fırtınaya dönüşüyordu. Ve sen şimdi bütün görkeminle Besta'da, Herekol'da, Katolarda, Sümbül ve Faraşin'de esiyorsun delice. Ardından özlemlerinle gelip gelip içimizde mesken ediniyor, özlemlerimize kılavuzluk ediyorsun.

Sen gideli Faraşin'in yeşili solmuş, keklik ve kuşların cıvıltısı duyulmaz olmuştu. Kaldığın dağlarda, geçtiğin yollarda kanayan yaralar var. Dağlar seni yıldızlara uğurluyorken, yüzün güneşe dönük, bizi çağırıyorsun kendi yoluna.

Hep bizimle olacaksın güzel yoldaşım.

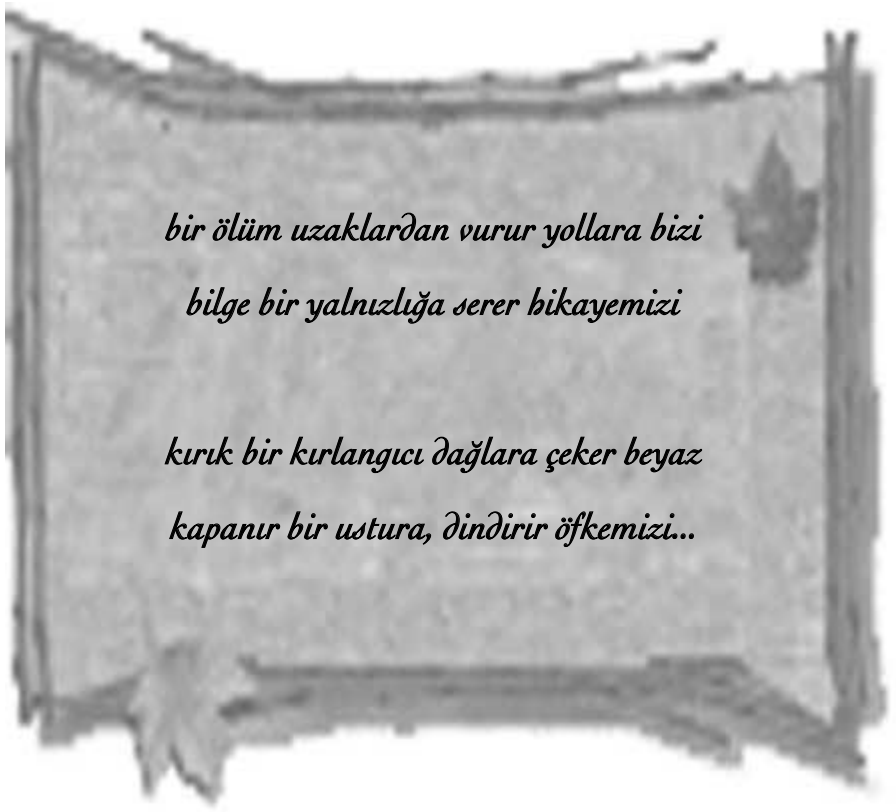
Mücadele arkadaşları

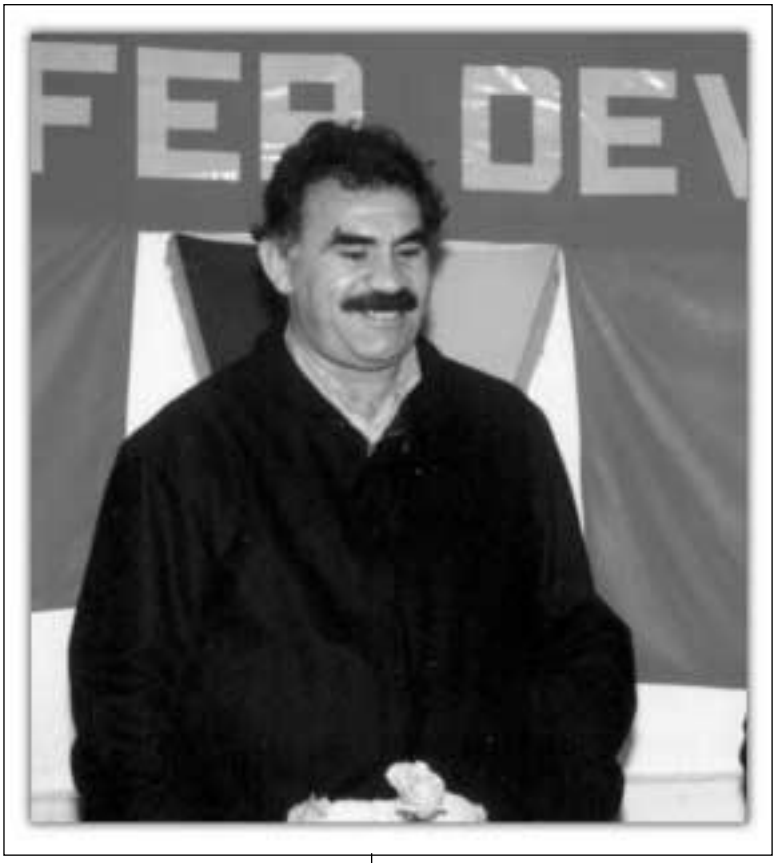
Görüyorsun işte
küçük adamları
Köhnemiş silahlarıyla saldıran sana
Kimi tutsak düşmüş kendi dünyasına
Kimisi düpedüz halk düşmanı
Diren öyleyse, diren, yılma
Yürüt daha bir inatla kavganı
Görüyorsun işte
küçük adamları
Köhnemiş silahlarıyla saldıran sana
Kimi tutsak düşmüş kendi dünyasına
Kimisi düpedüz halk düşmanı
Diren öyleyse, diren, yılma
Yürüt daha bir inatla kavganı

Dara (Şakir İtah)

Kasım ayı şehitleri

"Parti direnişçilerinin anısı mücadelemizin en büyük güç kaynağını oluşturmaktadır. Zayıflıklarımızın en fazla, olanakların en az olduğu dönemde büyük bir inanç ve çoşkuyla mücadeleye atılan ve hayatını bu uğurda vermekten çekinmeyen direniş şehitlerimiz, böylesine büyük bir cesareti mücadelenin haklılığına ve geleceğine duydukları inançla göstermişlerdir.
Kemal Pir'in "bu harekette zaferi görüyorum" diyen sözleri bu gerçeğin bir ürünüdür. Açık ki, onlar böyle bir inançla atıldıkları bu mücadeleyi kanlarıyla sulayarak savaşı dönülmez bir noktaya getirmiş ve tüm bir halka davetiye çıkarmışlardır"

Önder Apo

Avaşin gözlü yoldaş

Şehitlik gerçeği kadar bir halkı etkileyecek, onu hayati çıkarları konusunda bilince ulaştıracak, tarihi yaşamında yer edecek, başka bir gerçek yoktur

Önder Apo

Adı, soyadı: **Esat AHMET**
Kod adı: **Rebaz KOÇER**
Doğum yeri ve tarihi: **Şam, 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1995 Şam**
Şehadet tarihi ve yeri: **11 Kasım 2005 Makü/Doğu Kürdistan**

Zagros eteklerinden kopup Gare'nin ormanlarında kır çiçekleri gibi hızla çoğalan can yoldaşım Rebaz. Kırçiçekleri kışın soğuğuna, gecelerin ayazına, sonbaharın rüzgarlarına başkaldırırcasına dökülen sarı yaprakların arasında boy veriyor bu sonbahar mevsiminde de. Doğanın tüm devinimleri nasıl da benziyor sana ve içimizdeki izdüşümlerine.

Çarçela'nın doruklarında bin yıllardır süregelen ve bütün zamanlarda kendini yenileyen kar tanesi gibi değil miydin? Bir dağ rüzgarı, yağmuru, yeraltından fışkıran bir pınar. Yazmaya gerek var mı bilmem, bir de bizden bir parça.

Ağustos sıcağında esen tüm fırtınalara inat bir ceylan gibi yedi yıl boyunca dolaştın dağların bütün şaikalarını. Sen o yürüyüşlerde keşfettin hayatın bütün ayrıntılarını ve kendini o yolculuklarda var ettin yeniden ve yeniden. Her bir yolculuk ömürlüktü, başkaldırıydı ve sıcak bir tebessümdü yüzünden dökülen ter damlaları arasında. Nedendir bilmem, özgürlük duygusunu en çok doruklara yaptığımız yol yürüyüşlerinde duyumsardık ve bu duygu en çok güneş yanığı yüzümüzde kendini ele verirdi. Yüzümüzdeki güneş yanığı en çok Çarçela'nın doruklarının izlerini taşıyordu. Kaç defa tırmanmıştık, kaç defa koşar adım inmiştik nefes nefese çıktığımız Çarçela'dan, kaç defa Çarçela'nın doğal göletlerinde yüzümüzü yıkamış, sudaki yansımamız yüzümüzden dökülen ter damlalarıyla dalgalanıp kaybolmuştu? Hesabını tutmamıştık hiç o anların. Cebimizde taşıdığımız not defterlerimizin bir kenarına bu hesapların toplamını düşmemiştik. O anların hesabını bir tek bize ait yaşam tutmuştu, düşlerimiz, dağ başlarımız, gecenin sessizliğine düşen sesimiz, ayak izlerimizi taşıyan patikalar, bin yılların biriken karının altında kendine akacak bir mecra bulan ve bizlerin yansımasını taşıyan sular. Bir de yoldaşlığın hayatı ne kadar güzelleştirdiğini bilen yüreğimiz.

Yüreğimizin derinlerinde hissettiğimiz bu yoldaşlık değil miydi imkansızlıkların içinde bir imkan kapısını aralayan. Dağ başlarındaki yoldaşlık, bir pınarın

Rebaz (Esat Ahmet)

sessizce akışı gibi akar durur hayatların derinlerine doğru. Bunun için her bir dağa bir yoldaşımızın ismini verdik veya onun düşürdüğü izlerden bir isim bulduk ona.

Sen de Çarçela'nın bir parçası gibiydin. Hiç ayrılmak istemedin seni bütünleyen özgürlük mekanından. Kısa süreli ayrılıklarda bile hayallerini süsleyen dört çelin aşkını anlatmaz mıydın yanındaki arkadaşlara? Çarçela'yı öyle bir anlatırdın ki, ayrıntılarıyla hayallerine taşırdın oraları hiç görmemiş arkadaşların. Çarçela'nın sevdalıları çoğalırdı her anlatımında. Sen, anlatırken yaşayanlardandın. Emek bağlanmak demekti, seninle bir kez daha öğrenmiştik bu gerçeği.

Her alan adeta ben daha güzelim dercesine seni Çarçela'dan almak istediyse de, kimse seni koparamadı kendi meskeninden. Emekle yoğrulan bir sevgiydi seninki. Çar çelin arasında doğmuş ve büyümüş gibiydin. Büyümüş gibi değildin aslında, gerçekten de orada büyümüş, kendini emeğinle yaratmıştın. Yeni hayatın ilk adımlarını Çarçela'da atmış ve burada devam ettirmiştin yürüyüşünü. Zamanı hiç ölçme gereği duymadık Çarçela'da, çünkü biz yaşadığımız her anı dolu dolu yaşadık, hiçbir boşluğa yer bırakmaksızın. Belki de bunun içindi yıllardır orada olmana rağmen sanki yeni gelmişsin gibi kıpır kıpırdın.

Hem her bir çel geçmişimizden geleceğimize doğru ilerlemenin tarihiyle doluydu değil miydi? İster Deryê Hirçê, ister Binbir, ister Deryê Kera olsun, senin gibi kim tırmanırdı Çarçela'nın bu giriş kapılarını? Binbir çiçeğin renk cümbüşüyle donanmış uçsuz bucaksız Zagros yaylaları...

En yaşlı karları bağrında taşıyan bu dağlar değil miydi İskender'in ordularına yol vermeyen. Belki de bu yüzden çar çelin arasına sen daldığında anlam bulurdu Bin Göller bölgesi. Herki, Oramar ve Cilo dağlarına keskin bakışını hatırlıyorum da anlamının derinliğinden kendimi alamıyorum. Yiğit Serxwebunların, Munzurların, Rojbinlerin memleketiydi buralar ve bunu bildiğini biliyorum. Belki de onların bıraktığı mirası gözün gibi koruma istemiydi seni bu dağlara bu kadar bağlayan...

Çarçela ile Avaşin arasında mesken tuttuğun topraklarda yoldaş canlısı yapınla gönüllere yerleştin. Her sezon sonu gözlerin gibi mavi Avaşin ile buluşmanın tadını balıklarla dans edercesine çıkardın. Avaşinin bereket sunan suyundan tatmanın sevinciyle yanıp tutuşurdun. Baharla birlikte tekrardan Çarçela'ya uçma istemi kabarınca içinde, ayakların yüreğinin gücüyle hiçbir engel tanımadı. Büyüttüğün umutlarınla, güzel arkadaşlıkların ve yiğit beraberliklerin yaşanacağı zorlu, ama bir o kadar da onurlu emek mücadelesinde birleşmenin heyecanını yaşıyordun. Nice Serxwebunlar, Munzurlar, Roj-

binler geçmişti bu yaylalardan ve sen de geçmeliydin.

Sen de Ali ve Fırat gibi vedalaşmadın yoldaşım. Ama hiç kırılmadım sana, biliyorum ki imkanın olsaydı vedalaşırdın, acelen olmasaydı kısacık bir not bile olsa yazardın. Ağır geliyor yine de Çarçela'yı sensiz taşımak. Zagros'un yüceliğiyle sınanan yürekler, acılara ve zorluklara zorlu da olsa göğüs gerdiler. Ama senin şehadetini duymak her şeyin çok ötesinde yoldaşım. Çarçela'nın taşıyamayacağı kadar ağır.

Rebaz (Esat Ahmet)

2002 yılında ilk Gare'de gördüm seni. Seni gördüğümde hep bir yerden bir yere koşturuyor, durmak bilmeyen bir enerjiyle görevlerin peşinden koşup duruyordun. İşte seni bu koşuşturmaların içinde tanıdım. Görev dönüşlerinde yağmurların altında bile şarkı söyleyen, zorlukları umursamayan duruşundan etkilenmiştim en çok. Uzun boyun, sarıya çalan saçların ve mavi gözlerinle taburumuzun sportif delikanlılarından biriydin. Yaptığımız voleybol ve futbol maçlarında dengeyi bozacak yeteneğin olunca, doğal olarak takım ayarlamalarında ilk seçilenlerden biri oluyordun. Savaşımındaki atikliğin, cesaretin ve kollektif hareket etmenin en güzel yansıması değil miydi veloybol maçları.

"İnsan sevdikçe sevilir" derdin. Evet yoldaş sen en çok sevilmeye değer yoldaşlarımızdan birisin. Hatırlar mısın güneşin batışını hep birlikte izlerdik. Ama şimdilerde bunu yapamıyorum. Her güneşin batışına gözüm takıldığında seni görüyorum. Seni, güneşi zapt etmeye çalışan gözlerini hatırlıyorum. Ve yüreğinde yanan tek güneşin tılsımlarıyla karşılaşıyorum. O yürekte Kürdistan'da yanan tek bir ışığa yer vardı. Şimdi daha iyi anlıyorum neden güneş ışığı keskinliğinde bakışlarının olduğunu.

Tepelere çıkıp, aman tepenin arkasına sarkmadan biraz daha bakayım diye hareketlenemiyorum artık. Çünkü başta yüreğim sonra da ayaklarım ağırlaşıyor. Ama senin sıcak yoldaşlığın ve iş bitiriciliğin her zaman belleğimde yer edecek ve bu şekilde örnek alıp, fedakar bir yaşam tarzını esas alacağım. Tepelerde gezinen yüreğin yüreğimiz oluyor ve olmaya devam edecek.

Hatırlıyorum eğitime giderken, *"buralara iyi bakın, bu toprakların her yerinde şehit kanı var. Bekle beni geleceğim"* demiştin. Aradan aylar, yıllar geçmişti. Ve bir gece vakti Zap gibi coşarak gelmiştin. Her boyutta donanmış, yarını yakalamaya çalışan asi Zap suyunu andırmıştın. Seninle Zap'ta buluştuk. Sonra sen Gare'ye gittin, ben ise Zap'ta kaldım.

Sana yoldaşlığım dışında verebileceğim bir armağanım yoktu, sen hem yoldaşlığını armağan etmiştin hem de yüzündeki teri sildiğin beyaz mendilini uzatmıştın bana. Mendili hiç yıkamadım biliyor musun; emeğinin, güzel kişiliğinin, yoldaşlığının kokusunu hep taşıyayım diye.

O mendilin her bir karesine damlayan ter damlası yarını yaratmaya çalışan senin ve senin gibi nice yoldaşın mücadeleye bağlılığının sembolüdür bizler için. Armağan ettiğin yoldaşlığın gibi, mendilini de saklayacağım bir gün seninle buluşacağımız güne dek. O gün çıkarıp vereceğim kaç zamandan biridir cebimde taşıdığım mendilini.

Sen şimdi baktığım her yerdesin. Şimdi daha çok taşıyor seni dağlar. Dağlar seni bu kadar taşırken, her yer siluetinin resmine bürünürken nereden bilebilirdim ki Makü'de bir komplo sonucu bizi bırakıp gideceğini. İnanamadım, inanmak istemedim. Belki orada bir çöl fırtınasına yakalanmıştır dedim kendime. Fırtınanın dinmesiyle en yakın birliklerdeki arkadaşların "Rebaz arkadaş bize ulaştı" demesini bekledim, böyle bir haberi duyabilmek için neler vermezdim bilemezsin. Ama dinmedi fırtına, sonra anladım ki asıl fırtına benim içimdeymiş.

Rebazım, şehadetinin birinci yıldönümüne yaklaşırken anılar daha da canlanıyor. Cesaretin, güven dolu bakışların ve sarsılmaz yüreğinle bizlere çok şey öğrettin. İsmini anmak, yaptıklarını kavramak, bizim örgüte ne kadar bağlı ve onun ne denli sağlam bir militanı olduğumuzu göstermenin de işareti olacak. Seni anmak, seni yaşatmak anlamına gelecek.

Komutanımıza ve yoldaşımıza söz veriyoruz; her daim bizimle birlikte olacaksın. Seni asla unutmayacağız.

Seni görmek demek, patikalara her an gelir diye bakmak, o patikalara zaferler yüklemek demektir.

Mücadele arkadaşları

Yüreği genç gerilla

Miras en başta şehitlerindir. Şehitler bizi topraklarımız üzerinde özgürlüğe davet ediyor

Önder Apo

Adı, soyadı: **Ramazan KOÇER**
Kod adı: **Bargiran**
Doğum yeri ve tarihi: **Silvan Amed, 1973**
Mücadeleye katılım tarihi: **2005**
Şehadet tarihi ve yeri: **14 Kasım 2005, Kandil/Güney Kürdistan**

Her devrimin görünmeyen, bilinmeyen emekçileri vardır. Onlar, devrimin görülmeyen saflarında düşmanla mücadele ederek, gerçek anlamda kitleselleşmiş bir mücadelenin sembolu olurlar. Emekleriyle, alın terleriyle mücadelenin arka cephesinde ön cephenin mücadelesi için tüm imkanları sefer ederler. Düşmanın aman vermeyen koşullarını hiçbir zaman kabul etmez, en zor anlarda bile olanaksızlıktan olanak yaratıp devrimin asıl hazırlayıcısı olurlar. Bu insanlar devrimin gerçek hazırlayıcısı ve emekçisidirler. Kendilerini çabalarıyla abideleştirirler.

Onlar düşmanın tüm dayatmalarına, işkencelerine ve baskılarına rağmen mücadelenin her türlü ihtiyacını karşılamak için bir anlamda kendilerini siper etmişlerdir. Yılmayan ve korkmayan bir iradenin sahibidirler. Korkusuzluğun gerçek taşıyıcıdırlar. En zorlu anlarda bile gözlerini kırpmadan kararlılığın ve mücadeleye bağlılığın sembolü olurlar.

Yılların, düşmanın baskılarının, imkansızlıkların yıpratamadığı koca çınarlardan biri de Şehit Bargıran arkadaştı. Şehit Bargıran pek çok Kürt genci gibi gerilla saflarına katılmanın özlemi ile yıllarca cephe faaliyetlerinde yer alır. Tanıdığı tüm arazilerde arkadaşlara öncülük eder ve ihtiyaçlarını karşılamaya çalışır.

Bargıran yoldaş, Amed'de, Serhat'ta gerilla yoldaşlarının yanında her türlü zorluğa büyük bir fedakarlıkla göğüs gerer. Birçok eylemin hazırlanmasında en iyi keşfi yaparak arkadaşların sonuç almasını sağlar. Bu O'na yeterli gelmez, bazen bu eylemlerde bizzat kendisi de yer alır. O bilge bir ozandır. Yaşadığı toprakları çok iyi tanıyan ve yürütülen mücadelenin haklı olduğuna inanan yiğit bir Kürt'tür. Kürdistan ve Türkiye'nin hemen hemen tüm alanlarında gerillanın gözü, kulağı oldu.

O'nun getirdiği bilgiler arkadaşları kaç defa hain pusulardan kurtardı bilmiyorum. O'nun getirdiği lojistik ihtiyaçların kaç arkadaşı soğuktan koruduğunun ve açlığını giderdiğinin hesabı tutulmadı, çünkü O hesapsızca, hiçbir çıkar gözetmeden üzerine düşenle-

ri büyük bir ciddiyetle yerine getirdi. O bir anlamda devrimin görülmeyen, ama esas olan bir cephesinde düşmanla iç içe verdiği mücadelesiyle imkansıza imza atmış nice yoldaşlarımızdandır.

Bargıran yoldaş, kararlı mücadelesiyle ve çabalarıyla dile getirir bağlılığını. Ama yıllardır büyüyen bir özlem vardır yüreğinde; gerilla olmak. Büyük bir içtenlikle gerilla saflarında yer almak için öneri yapar. Sağlık sorunları vardır Bargiran arkadaşın. Bu sorunlar dağda kalmasına imkan vermemektedir. Durumunu bilen arkadaşlar üç aylık eğitim devresinden sonra O'nu tekrar cephe faaliyetlerine göndermeyi planlarlar. Fakat yılların emekçisini, militanını geri göndermek o kadar kolay olmayacaktır. Bargiran arkadaş düşmann zulmüne ve baskılarına karşı elde silah savaşım vermenin aşkıyla yanıp tutuşmaktadır. Yılların intikamını silahla almak istemektedir. Bu nedenle arkadaşların tüm ısrarlarına rağmen Bargıran arkadaş gerillada kalma ısrarını sürdürür. Bunun üzerine yeni savaşçı kampına eğitim amacıyla düzenlenir. Bargiran arkadaş yeni değildir, ama yeni savaşçı kampında hem tecrübelerini arkadaşlara aktaracak hem de bilgisine bilgi katacaktır.

Yeni savaşçı kampımızda bileşim genç arkadaşlardan oluşmaktadır. Şehit Bargıran arkadaş genç arkadaşlarla kısa sürede kaynaşmış, onları sempatik duruşu ile birkaç gün içerisinde etrafına toplamayı başarmıştır. Bu bilgenin ağzından dökülen gerçekler birçok yeni arkadaşın düşman gerçekliğini ve devrimi daha iyi tanıması noktasında en büyük rehber görevi görmüştür. Yaş olarak birçok arkadaştan büyük olsa da yüreğinde yaşattığı coşku birçok arkadaşı etkilemiştir.

Tüm yoldaşları için hem öğrenci hem de öğretmendir. O'nun katılımındaki kararlılığı ve gerilla yaşamına olan tutkusu yoldaşları içinde hemen fark edilmiştir. Yoldaşlarıyla yarattığı yoldaşça paylaşımlar tüm dikkatleri O'nun üzerine çekmiştir. Devrenin başlamasından kısa bir süre sonra sağlık sorunları baş göstermeye başladığında bile dinlenmeyi kabul etmiyor, askeri ve siyasi eğitimlere katılmakta ısrar ediyordu. Bargiran arkadaş, yoldaşlarından uzak kalmamak için tedavi olmayı kabul etmiyordu. Yıllardır hayal ettiği ve özlemini çektiği mekanlardaydı ve bir daha buralardan ayrılmak istemiyordu sebebi ne olursa olsun.

Bedeni her ne kadar O'nu zorlasa da, düşünce ve yürek gücüyle yürüyebileceğine inanmaktadır Bargiran arkadaş. Yüreğinde yeniden filizlenen yaşam sevinci O'nun tüm zorluklara karşı göğüs germesini sağlayacaktır. Umudun yolcudur O. Hayallerinin peşine düşmüş ve hayallerini gerçekleştirmenin gururuyla dolup taşmaktadır. Kaç insan kendi hayallerini gerçekleştirmenin olanağına kavuşmuştur. Kaç insan hayallerinin arkadasından gitme cesaretini sergi-

lemiştir bilmiyorum, ama Bargiran yoldaş tüm zorluklara rağmen en büyük hayalinin arkasına düşmüş ve gerçekleştirmenin sevincine varmıştır.

Bargiran yoldaş, yaşadığı bu moral düzeyi ile rahatsızlığını sürekli gizli tutmaya çalışır. Büyük bir moralle yaşama katılır. Yüreği genç bir gerillaydı O. Yorulma nedir bilmeyen, durmayan ve dört nala koşan bir yüreğin sahibidir. Her ne kadar bedeni artık kurtulamayacağı bir hastalığa yakalanmış olsa da yüreği ve ruhu hayata dört ele sarılmıştır dağlarda.

O her ne kadar hastalığını gizlemeye çalışsa da kısa süre sonra arkadaşlar rahatsızlığının ağırlaştığını fark eder ve O'nu tedaviye gitme noktasında ikna eder. Hüznün dalgası dolaşır gözlerinde, yüreği buruktur, gitmek istememektedir, fakat istemezse de arkadaşların kararını kabul eder ve arkadaşların yanından ayrılır.

Bargıran arkadaş tedavi için gittiği yerde durmadan arkadaşlarının yanına dönmek istediğini vurgular. Çünkü yüreğinin yarısı dağlarda, gerillada kalmıştır. Çünkü en büyük hayalini gerçekleştirmiş olsa bile daha yapması gerekenler vardır. Bugüne kadar hiç ön ve arka cephede olmak önemli olmamıştı O'nun için. Önemli olan mücadelenin ihtiyaçlarıydı, ama O şimdi ön saflardaki yerini almak istiyordu, tek isteği buydu.

Kısa bir süre sonra özgürlük ve mücadele tutkunu Bargiran arkadaşın şehadetini büyük bir üzüntü ile öğrendik. Koca çınarın bedeni artık yaşama son noktayı koymuştur. Tabii bizler beden olarak bir ayrılığı yaşamış olsak da, O'nun hafızalarımıza kazıdığı kişiliği ve yüreği her zaman yüreğimizde yaşayacaktır. Henüz O'nu tam olarak tanıma fırsatını bulamasak da, yaşama bağlılığı, katılımdaki ısrarı ve son nefesine dek yoldaşlarıyla olma istemini yinelemesi bütün devre arkadaşlarımız içinde bağlılığı geliştiren bir etki yaratmıştır.

Sakın çınar ağacı devrildi demeyin, bunun için üzülmeyin. Çınar ağacı derin bir uykudadır şimdi. Çınar ağacının kökleri bir pınarın kaynağı gibi sürekli yeniler kendisini. Dökülen, kırılan sadece dış yüzüdür. Köklere doğru indikçe yaşayan bedenle yeniden karşılaşırsınız. Bitmeyen, yılmayan, kurumayan bir mirasın sahibidir çınar ağacı....

O yılmayan bir iradenin, devrime bağlılığın ve bitmeyen bir umudun taşıyıcısıydı. O, çınar ağacıydı. O'ndan öğrendiklerimizle yolunun takipçisi olmaya söz veriyoruz.

Şehit Bargiran arkadaşın anısını O'ndan aldığımız güçle son nefesimize kadar yaşatacağız.

Mücadele arkadaşları

Yikilma sakin geçerken
günler
Yaralayarak gençligini
Onurlu, güzel geleceklerin
Biziz habercileri düsün ki
Ve halkin bagrinda
bir inci gibi
Büyüyüp gelismektedir
zafer

Adı gibi direniş sembolü

Zorlu ve herkesin kendisini ikiye katlaması gereken bir mücadele süreci başlamıştı. Bunca zorlu sürecin içinde en fedakarımız sendin ve içindeki yaşam sevgisi kendisini inancınla, umutlarınla ve yapmak istediklerinle besliyordu

Adı, soyadı: **Yusuf KARABAĞ**
Kod adı: **Berxwedan**
Doğum yeri ve tarihi: **Karlıova Bingöl, 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **2002 Xınere**
Şehadet tarihi ve yeri: **21 Kasım 2005, Merivan/Doğu Kürdistan**

Yarını yaratmaya çalışan Kürdistan çocuklarının toprak sevgisi, çekilen her nefeste bütün yakıcılığıyla hissettirir kendini serkeşçe. Nergis kokusunda firari bir aşkın anlatımıdır onlarınki. Tüm zamanlara meydan okuyan, kendini büyüten bir aşk. Dağ rüzgarlarını taşır sevgileri. Hikayelerinin anlatımı bahara açar bütün kapıları. Yeni bir mevsim filizlenir sevdalarında.

Kürdistan'ın zengin doğasını, yeni dünyalara götüren coğrafyasındaki tüm güzellikleri hissedebilmek ancak derin bir sevgi yolundan geçer. Ve ancak özgürlüğü tutku, aşk düzeyinde yaşayan insanlar bunu hissedebilir, yaşayabilir.

Lolan suyunun coşkulu, yer yer sakin ve bir yılan gibi kıvrılıp akan bir yerinin karşısında oturmuş seni düşünüyorum şimdi. Sensiz geçirdiğim ilk baharın ıtırlı kokusunu duyumsamaya çalışıyorum. Ama her şey öylesine buruk ki. Tam karşımda yüksek bir kayalık. Kayalığın dibi kır çiçekleriyle dolu. En çok da nergislerin kokusunu duyumsuyorum. Nergis çiçeğinin tüm zorluklara inat kaya diplerinde yeşermesine tanıklık etmenin sevinci var içimdeki burukluğun yanıbaşında. Bir yanda sen, bir yanda nergis çiçeği tadındaki yaşamın yeniden canlandı gözlerimde. Kuşların cıvıltısı, yaprakların hışırtısı, suyun nazlı nazlı akışının sesi, her şey senin türkünü söylüyor sanki ve beni benden alıp uzaklara, Kürdistan'ın dört bir tarafındaki güzelliklere doğru bir yolculuğa çıkarıyor.

Seni anlatmak, seni kelimelere dökebilmek yaşamda yol arkadaşın olmaktan daha zor. Her anlatımda yetersiz kalmanın burukluğuyla yine de yazıyorum seni. Derin uykular içinde yakalanmış rüya veya düş, hatta gerçekliğin ortasında haykıran bir ses olmuştun bizim için. Yeni hamle sürecinin militan duruşuna sahiptin. Bizi yok etmeye çalışan düşmanlarımıza karşı kendini Apocu ruhla donatmıştın. Fedakar, cesaretli, taktik zengini, moralli, düşünsel doyuma ulaşmış örnek militan. Direnişle donanmış bedenin, bilincin karşısında heyecanlı ve

durdurak bilmeyen coşkunla bizi büyülemiştin.

Evet, tarihe direnişçi adını PKK saflarında yazmanın onuruyla doluydun. Berxwedan yani direniş, yani ihanete en keskin tokatı vuran, ben insanım demenin başkaldırısı. Kürt'ün yeni yaşamı yaratma savaşında PKK'yle tanıdığı en onurlu sözcük. Sen de ser verip sır vermeyecek olanlardandır. Sen de direniş bayrağını asla indirmeyecek olanlardandın. Bu yüzden her ismin telaffuz edildiğinde, sanki yapılması gereken görevleri yerine getirmek için bir mermi gibi sıçrardın. Çünkü senin adın direnişti. Çünkü sen zıtların dünyasında en onurlu olanda yerini alacağına söz vermiştin. Çünkü sen yarını yaratmaya yemin içmiş tutkulu bir yürektin. Dağ kokusunda, nergis kokusunda duyumsamıştın bunu. Özgürlüğü sana tanıtan bu mücadeleye karşı borçlu kalmamak gerekliliğiyle yaklaşıyordun.

Sen, mücadele yolunda kendinden emin, cesaret dolu yaklaşımlarınla arkadaşların güç ve moral kaynağıydın. Sevgiyle beslenen bir yüreğin sevgisini etrafa aşılaması gibi yoldaşlarını etkilerdin.

Görevinde başarıyı esas almayı ilke edinmiştin. Başarmaktan başka seçeneğe yer vermeyen bir duruştu seninkisi. Savaşta aldığın yaraları hiçbir zaman gelişimine engel yapmadan çalıştın. Aldığı her bir yara, vücuduna saplanan her bir mermi parçası senin mücadeleye bağlılığının derinlere inen sembolü gibiydi. Bu yüzden 1 Haziran hamle sürecini büyük bir gurur ve coşkuyla karşılamıştın.

Dökülen her damla kanın hesabının sorulmasının zamanı gelmişti. Atılan tüm barış haykırışlarına, kadınların barışa davet eden zılgıtlarına düşmanın cevabı yeni bir imha konsepti olmuştu. Bu konseptine meşru aktif savunma ile karşılık vermenin zamanı gelmişti. Direnişin doruğa çıkarılmasının, savaşın yükseltilmesinin zamanıydı. 'Ya direniş ya ölüm'dü şiarımız. Ve sen onurlu bir barış dışında hiçbir şeyin kabul edilmeyeceğini, hele teslimiyet ve ihanetin asla kabul edil-

meyeceğini derinden haykırıyordun. Bunun için de tüm benliğinle kendini direnişe ve savaşın geliştirilmesine kilitlemiştin. Özgürlük ve direniş duyguları şaha kalkmış ordularını toplamıştı içimizde.

Zorlu ve herkesin kendisini ikiye katlaması gereken bir mücadele süreci başlamıştı. Bunca zorlu sürecin içinde en fedakarımız sendin ve içindeki yaşam sevgisi kendisini inancınla, umutlarınla ve yapmak istediklerinle besliyordu.

Sen hangi ortamda olursan ol, etrafın hangi zorlukların duvarıyla örülü olursa olsun, her daim doğrulara doğru yol aldın ve hiçbir zaman bildiğin bu yoldan şaşmadın, taviz vermedin. Kısa sürede PKK militanının yakalanması gereken geniş ufku ve düşünsel motivasyonu yakaladın. PKK'nin yaşamı insana kendi gerçeğini anlatan ve insanın kendisini bilmesini sağlayan bir ayna gibiydi. Kendine bu aynadan bakıp değişim dönüşümü sağlamış ve bitimsiz bir aşkla bağlanmıştın bu yaşama. "Kendimi bu yaşamda tanıdım ve buldum" diyordun ne zaman bu konuyu tartışsak. Gözlerin ışıl ışıl olurdu bunları söylediğin zaman. İçinde akan nehirleri görür ve biz de seninle birlikte coşardık. Sen mücadelemize bir nakış gibi işledin kendini.

En çok Çarçela'yı sevmiştin. Onun için kan ter içinde bırakan o yüksek dağlara tırmanırken, yüzünden gülüşler eksik olmazdı, şikayet ettiğini, serzenişte bulunduğunu bir gün olsun görmedik. Çarçela'nın güzellikleri yorgunluğunu alıp götürürdü en yorgun olduğun anda. Yüreğindeki yerinin bambaşka bir yer olduğunu bilirdik.

Öylesine bağlanmıştın ki oraya, çıkmayı hiç istemedin oraya. Çünkü her çelin zirvesinde solunan havanın anlamını çok iyi biliyordun. Orada emeğin, fedarlığın, bağlılığın, yani sen vardın.

Daha sonra ihtiyaçlar ve görevler seni farklı alanlara götürmüş olsa da, sen Çarçella'nın gizemiyle tarihsel gerçeği tanımıştın. Kayaların üzerine çizilmiş tarihi yazılar ve şekiller gibi kendi direniş gerçekliğini Çarçella'nın zirvelerine yazmıştın sen de.

Büyüyen çalışma alanları arasında fark gözetmesen de, yüreğin hep Çarçella'dan yanaydı biliyoruz. Sen, Kürtlerin bu dağlara tarihten gelen bağlılığını çok iyi biliyordun. Zaten bu yüzden değil miydi ki tarihsel bilinci olmayan insanı yarım kabul edişin.

Asos alanına giderken, yeni bir direniş mevzisine Çarçella'da edindiğin pratik tecrübeyle gittiğin için onurluydun. Gerillalığı Çarçella'nın geçit vermeyen yaylalarında, yüksek dağlarında öğrenmiştin. Bunun için de gideceğin her yeni alan, senin çelik tavında dövülen tecrübeni sergileme yeri olacaktı.

Yeni alanlara açılma istemin ve heyecanın seni Hevraman arazisi ile buluşturmuştu. Her gün yeni yerler görmenin, tanımanın ve savaşmanın morali yüzünden okunuyordu. Moralinin sonsuzluğa yolculuk yapmasını isterken geceye yüklenen mermiler, mevzinin üzerine yağmaya başlamıştı. Canını siper edip arkadaşlarının kurtulmasını sağlamıştın. Tarihler 22 Kasım'ı gösteriyordu. Merivan alanın'da İran pastarları operasyona çıkmıştı. Şiddetli çatışmalar yaşanmıştı gün boyu. Pastarlar direnişiniz karşısında kırılmıştı. Bu çatışmada yaralanmıştın. Pastarlar seni esir almak için hızla sana doğru gelirken sen, düşmanın kirli eline ve hain tuzağına düşmemek için bombayı kendinde patlatarak bağlılığın sembolü oldun. Yüreğindeki sevgi tohumlarını her yere dağıttın. Kucaklaşmıştın toprak ile bir daha bırakmaksızın...

Kürdistan topraklarının alacasına girip mücadele aşkını yaratan, karanlığa ışık tutan, tarihe Berxwedan ismini direnişle kazıyan bir kahraman oldun sen de.

Senin şahsında tüm şehitlerimizin anıları önünde saygıyla eğiliyoruz.

Mücadele arkadaşları

BIHAR

Bi rengdayîna biharê re
Ji dilê minê keder xem dertê
Û dihele dibirîne bi kûrahî
Xwe berdidim nava xeyal
û lîstokan
Bihar tê û reng dide
Bi xemleke nû bi şer xwe
berdide
çiya
Û ji kaniyên berfê
Xwe berdidin Farqînê
Ew pelên ku gerek û şîla ye
Nala dilê min bi kerban lêdixe
Û germeke bi şewat dihindire
Di gewriya min de dihindire
Û
Dixe qirikê
Nahêle ku ez bang bikin heval
"tu li ku yî?"
Bes e were êdî bihar hat Salar!
Bihar tê û reng dide
Kenê wî ji ber çavan naçe

Bihar tê hûn ne li gel min in
Bihar hat lê ez tenê li vir im
Zinar û kendalan pişta
xwe daye
çiyayê Qeselan
Bejna xwe di ser
Farqînê de berdaye
Bi xemgînî û bi bargiranî
Bihar gul bûye dildar
Ji Berxwedan û Salar re
xwe kiriye
evîndar
Di biharê de bilbil
pir xembar e
Naxwaze dost û yaran
Digere li Berxwedan û Salar
Digere li wan herdu
canên ciwan

Hevalên wî yê tekoşînê
15 Nisan 2006
Asos/Hewreman

Durgun bir su gibiydin hayatlarımızın ortasından geçen

Yılmayan ve yılmayacak Kürt'ün sevdasını dokumaya gelmiştin taa Devland'tan. Ağzından usul usul dökülen her sözcük bir ressamın fırça darbeleri gibi rengarenk ufuklara götürüyordu bizleri. Şimdi o ufuklarda sana dalmış, güneşin doğuşunu selamlamak için bekliyoruz

Adı, soyadı: **Ferhat DANIŞ**
Kod adı: **Salar**
Doğum yeri ve tarihi: **1979 Devland-Sine/Doğu Kürdistan**
Mücadeleye katılım tarihi: **2001 Kandil**
Şehadet tarihi ve yeri: **21 Kasım 2005, Merivan/Doğu Kürdistan**

O kocaman siyah gözlerinden bakmaya çalışıyorum yaşama. Kişiliğindeki durgunluğun yansımasıydı gözlerine gelip yerleşen. Gözlerine dikkatli bakan birisi o durgunluğun içindeki ateş topunu ve meydan okuyuşu da görürdü. Biz gördük ve gözlerinden tanıdık seni. Çoğu kimseye tuhaf gelebilecek bir merhabalaşma gibi görünse de bu, dağlarımızda paylaşımlar, arkadaşlıklar kelimelere pek ihtiyaç duymazdı. Dağ başlarında en çok sessizliğin diliydi yürekten yüreğe akan. En yalın ve yakıcı dil...

Yüksek Kürdistan dağlarında çizelen resmini tekrar tekrar keşfetmeye çalışıyorum. Yaylalar gibi geniş, çayırlar gibi yemyeşil, vadiler gibi uzun, bir uçurum gibi derin ve asi...

Suyun berraklığındaki hayatını yeniden okumaya çalışıyorum. Yağmur gibi usul, gökyüzü gibi masmavi, beyaz bulutlar gibi yumuşak, bir deniz gibi mavi ve sonsuz...

Kelepçelenmeyen bir yüreğin ezgisiyle saçlarındaki dalganın deli rüzgara inat sallanışını hatırlıyorum. Sevdanı, her nefes çekişinde taşıdığı anlamla karşılıyorum. Her adım atışında ve etrafı saran kahkalarının gizeminde arıyorum seni. Yüreğinin sevdasını dağların patikalarında işleyişini anımsıyorum bir sanatçı inceliğiyle. Aslında hasret kokan bir yüreğin öyküsüydü senin öykün, yine anlattıkça yarım kalan...

En güzelini yaratma savaşında seninle paylaştığım her anın görkemiyle kabarıyor yüreğim bunları yazmaya çalışırken. Yeni bir yolculuğa çıkıyoruz yine seninle düşlerimde. Her şey nasıl da gerçek gibi. Düşler mi gerçeklerin yansımasıydı yoksa düşler mi gerçeklerin, bu soruya cevap veremeyecek kadar uzun ve nefes nefese kaldığımız bir yolculuktu çıktığımız. Belki yolculuğun sonunda sorunun cevabını da öğrenecektim.

Ellerin emeği anlatırken, bakışlarında Apoculaşmanın aşkını görüyordum. Yılmayan ve yılmayacak Kürt'ün sevdasını dokumaya gelmiştin taa Devland'tan. Ağzından usul usul dökülen her sözcük bir

ressamın fırça darbeleri gibi rengarenk ufuklara götürüyordu bizleri. Şimdi o ufuklarda sana dalmış, güneşin doğuşunu selamlamak için bekliyoruz.

Yüreklerin kendi topraklarında yeniden yeşermeye başladığı diyarların adıydı Devland. Sen de silkinip yürüyen ve özgürlük andını içmiş bir beynin ve yüreğin taşıyıcısı olarak Devland'tan geliyordun. PKK'nin yeni hamle sürecinin tüm görkemlilikleriyle dallanıp budaklanarak geliyordun. Bitti, bitecek denilen bir anda direnişinle taçlandırmıştın geçmiş ve gelecek bütün zamanları. Devland bahara durmuştu. Sen, 'bir gider bin gelir' sözünün anlamına anlam katarak gelmiştin. Kürtlerin düşmanlarının yarattığı ittifakı bozmak ister gibi, Kürtler arasındaki dayanışma ve birliktenliğin artırılmasına inanarak Devland'tan yükselen güçlü bir ses olmak için tutmuştun dağların yolunu. Uyumayan bir bilincin, bitmeyen bir vicdanın, yeniye gebe yarının Kürt evladı olarak bu direnişte yerini almaya gelmiştin.

1 Haziran hamlesiyle başlayan yeni sürecin öncüsü olarak geliyordun. Yiğitliğin, erdemin yaşanması gereken en güzel timsaliyle geliyordun. Bir yanda direniş, bir yanda teslimiyet... Tabii sen, bir roket gibi hedefine kilitlenen ve büyük bir coşkuyla yarını yaratmaya çalışan direnişin öyküsünü büyüterek geliyordun. Tarih bir kez daha ezilenin direnişini selamlarken, ihanete geçit vermezliğini senin direnişlerinizle kanıtlıyordu.

Hiçbir zaman inmeyen ve omuzlarda taşınan direniş bayrağını yeniden Kürdistan'ın dört parçasında dalgalandırmanın gururuyla selamlıyordunuz Kürt halkını. Tarihin öfke kusan en güçlü tokatı yeniden vurulmuştu ihanete, teslimiyete ve düşmanlığa. Apocu ruhun kuşandığı anlamlar, yeniyi yaratma iddası, azmi ve inancıydı ser verdirip sır verdirmeyen. Eğer vardıysa yaşamın bir anlamı, biliyorduk ki bu da Apocu felsefede kendini buluyordu.

Zaten bu topraklar devamlı direnenin tarihine tanıklık etmemiş miydi? Biliyorduk ki bu toprakları bu kadar güzelleştiren ve vazgeçilmez kılan da buydu. Şimdi de taçlanan bir direnişle selamlıyordu yarınları.

Suskunluk sese dönüşmüştü. Uçurulan her bir güvencine sıkılan mermimlere karşı intikam ateşiyle daha da büyüyüp gürleşiyordu içimize.

Salar (Ferhat Danış)

Yengiye yer vermeyen bir direniş destanı yeniden yazılıyordu. Zafer en büyük taktik ustalık ve eylem gücüyle yeniden yazılıyordu. Halklaşmış bir davanın tüm görkemi dört parçada yeniden canlanıyordu.

Bu halay sensiz olmayacaktı. Senin bu halaydaki yerin Devland'a yakışır şekilde olmalıydı.

Sevdasını gönlüne sığdıramayan ve sevdasının arkasına düşmüş yiğit Kürdistan devrimcisi. Devland'ta başlayan Meriva n'da sonlanan sevdanın öyküsü.

PKK'ye katıldığı ilk günkü heyecanını hiçbir zaman yitirmeyen, inandığı ve savunduğu dava uğruna her türlü zorluğu göze almaktan çekinmeyen duruşunu yine anımsıyorum. Davaya bağlılığının en büyük kanıtı; yaşamdaki duruşun, cesaretin, fedakarlığın, bitmeyen enerjin, yılmayan iraden ve her gün büyüyen insan sevgindi. Bunlar bize bıraktığın en büyük miraslar ve biz bu mirasları sizleri içinde yaşatan, unutmayan ve asla unutmayacak olan yoldaşlar olarak gururla ve onur duyarak, daha da layık olmaya çalışarak taşımaya devam edeceğiz.

Mücadele arkadaşları

Eman nema eman nema
Xwîna zelal herikî li dora çeman
Şîn girtine li Hewreman
Eman nema eman nema

Xwîn herîkî
Li dora Farqîn
Çiya, newal bi tevahî xembar bûn
Roj dernediket li Hewreman
Şehîden min in li ava çemên Farqînê
Zinar û çiyayên Qesalan
Evîna min e rengê xwîna wan a zelal
Xwîna Salar û Berxwedan
We hêz bide kulîlkên biharê
Û di xelata têkoşînê de
Mîna qulingan ber bi asoyê ve diçim
Azad û şad dibe
Vîna wan a bi bawerî

di aheng û rengên bihara pêşerojê de
Wê hêza kulîlkên nûjîn bidin kenandin
Û careke din çemê Farqînê
Çiyayê Şaho û zinarên Qesalan
Wê bi xwîna we ya zelal
Wê we di hemêza dilê xwe de
Mîna şehîdên şoreşê
di xaka vî welatî de biveşêre
agir û roja we
Wê di pirtûka dilê xwe de
Rûpelên dîroka 22'yê mijdarê vejîn e
Wê bi xwîna we ya zelal
ava Farqînê ya Şîla zelal bibe
Ji hêsrên çavên Farqînê
xwîna zelal digrî û naxwaze bihereke
Qîrîna bêdengiyê li dengê Farqînê dixe...

Hevalên wî yê tekoşînê

Büyük yürekli küçük Diyanam

2000 yılı ile birlikte küçük yüreğini avuçlayarak dağların yolunu alırken, heyecan doluydu. Artık yüreğindeki öfke bilinçlenmeye doğru gidiyordu. Büyüme arayışına girerken, ismini değiştirerek Diyana yaptı

Adı, soyadı: **Hevi HANNAN**
Kod adı: **Diyana BERİN**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin 1984**
Mücadeleye katılım tarihi: **2000 Halep**
Şehadet tarihi ve yeri: **19 Kasım 2005 Besta/Botan**

Diyana evin en küçük kızı, ailenin anne ve babasının son gülü, abisinin yoldaşı olarak şekil alırken, kendisine karşı duyulan sevgi karşısında şımarır, ilgisiz kalınca da küser, kara kaşlarının altından çevresine sert bakışlar fırlatarak kıskançlığını ifade ederdi.

Yaşı küçük olmasına rağmen sürekli olgun takılmayı severdi evin küçük kızı. Bir taraftan olgun takılmayı başarırken, fırsat buldukça da şımarık çocuk olmayı tercih ederdi. Dışta olgun, içte ise çocuk olan Diyana, yaşamında arayışlarının başladığı bir süreçte daha önce hiç tanımadığı, ama ilgi duyduğu parti ortamına gelir. O'nu bu ortama iten, sadece öfkesi miydi? Televizyonda görmüştü, eli kelepçeli Önderliğini. Önderliği tanımamasına rağmen kollarındaki kelepçeler öfkelendirmişti O'nu. Yapılanın bir zulüm olduğunu anlayabilecek yaştaydı. Neden tüm Kürtleri temsil eden bir öndere böyle yaklaşıldığını anlamıyordu. Ama içten içe yüreğinde bir öfkenin biriktiğini biliyordu. Bir şeyler yapmalıydı. O da bu öfkesini dile getirmenin yolunu bulmalıydı. Bilinç olarak çok gelişkin olmasa bile yüreğinde duyduğu acı O'nun ilk bilinçlenme tohumu olacaktı. Küçük yüreği bu görüntülere dayanamayınca, Apocu olmaya, kelepçeleri parçalamaya karar verip, özgürlük yürüyüşüne Ronahi ismiyle başlamıştı. Karanlığı yaran bir çığlığı da kendisi koparmak istedi.

2000 yılı ile birlikte küçük yüreğini avuçlayarak dağların yolunu alırken, heyecan doluydu. Artık yüreğindeki öfke bilinçlenmeye doğru gidiyordu. Büyüme arayışına girerken, ismini değiştirerek Diyana yaptı. Küçük Ronahi artık yoldaşları arasında küçük Diyana idi, böyle sevildi ve tanındı.

Çok kısa sürede kendini bilinçlendirmenin adımlarını atmaya başladın. Yaşın küçük, ama düşüncelerin git gide büyüyordu. Bazen yaptığın değerlendirmeler karşısında ne kadar güçlendiğini anlıyordum. Artık kendi kimliklerinin bilincine varıyordun. Kendi kimliklerinin sorumluluklarını daha

Diyana (Hevi Hannan)

fazla duyumsuyor ve onlara cevap olabilmek için kendini geliştiriyordun.

Doğru ya, sen hiçbir zaman küçük olmayı kabul etmemiştin. Ama sürekli sevilmek, tıpkı bir çocuğun herkes tarafından sevildiği gibi sevilmek istiyordun. Sevdikçe, sevildikçe büyüme iddian güçlendi. Seninki sadece düşüncede ve yürekte büyüme istemiydi. Bir Kürt kadını olarak güçlenmeliydin, beş bin yıllık sistemden intikamını kendi ellerinle almalıydın. Bunun için temel nokta olan düşüncede büyümeyi kendine amaç edinmiştin. Hal ve hareketlerin her ne kadar yaşını gerçek anlamda deşifre etse de, büyüyen bir bilincin içinde kaybedilmemesi gereken çocuk ruhlu olmayı önemli görürdün. İnsan çocuk ruhunu bir kere kaybetti mi, güzellikleri duyumsayamazdı ve sen bunu biliyordun.

Amacına ulaştığın için mutlu olmalısın. Bu mutluluk, ta Kuzey'e giden yolculuğumuza uzanıyor. Yolculuk boyunca çılgınlıklarımızı hatırlıyorum. Günlüğüme karaladığım anılarımızla Herekol ve Kato doruklarına çıkıyorum. Bahardı, Besta'da çiçekler daha yeni yeni yeşerirken, bizim timde bahar havası Diyana'nın romantikliğiyle daha da bir hoş olurdu. Her sabah kahvaltımız Diyana'nın topladığı tırşok otu olurken, biz O'na takılarak, *"her sabah tırş olmak zorunda değiliz"* desek de, O ısrarla her bahar sabahı bize tırşok yedirirdi. Ama sen o kadar tırşok yemene rağmen bir türlü tırş olmayı beceremedin sevgili yoldaşım. Bazen bunu şımarık çocuklar gibi yapmaya çalışsan da, yüzüne tatlı gülücükler yakışıyordu.

Seni nasıl anlatalım ki küçük yoldaşım? Yüreğimizi dağlayan yarayı nasıl anlatabilirim ki? Seni anlatırken kelimeler ardı sıra dökülürken dilimden, bir noktada lal oluveriyorum, bildiğim kelimelerin anlatmaya gücünün olmadığını görüyorum.

Sen şimdi bütün anıları bize hediye bırakıp yıldızlar ülkesine gittin. Yani bir daha olmayacak, bir daha sabah kahvaltısını tırşok otuyla yapamayacak mıyız? Unuttun mu? Sen civcivler timinin en küçükleri değil miydin? Hani en son yıldızlar ülkesine yolculuğu sen yapacaktın? Bir kere Sarya'dan sonra sıra sende değildi? *"Yaralanma sırası, Dılzar'dan sonra bendedir"* diyordun. Şu an hafızamda canlanan en canlı anımız bu. Güney'e gelirken, *"gitme! Sen gidersen, kim yaramı saracak"* deyişin kulaklarımda çınlıyor. Üzerime buz gibi su dökülmüştü sanki. Yüreğim çırılçıplak, tir tir titriyorum bunu hatırlarken. Dudaklarım kupkuru. Çatlamış, dudaklarım birbirine kenetlenmiş. Dilim varmıyor konuşmaya Diyana. Dilim varmıyor şehit düştü demeye. Üstelik ilk yaralanmayı bile kaldıramamış o körpecik yüreğin. Sen kuralsızlık yaptın. Sıranı beklemedin.

Senin yaşıtların yeni yaşamın baharındayken, sen hiç yaşıtlarınla bir tutulmak istemeden hızla katıldın kavga serüvenine. Bunu sana hiç söylemedik, ama civcivler timinde bir civciv gibi değil de, bir kelebeği andırıyordun daha çok. Oysa yaşaman gereken o kadar şey vardı ki.

Hatırlıyor musun, *"genç ol cesedin güzel olsun"* diyordun. Ama sana bunu söyletenin yoldaş acısına katlanaman olduğunu biliyorduk. Sırayı almakla bize ne kadar acı çektirdiğinin farkında olsaydın, yine de gider miydin Diyanam? Hem zaten sıraya girme anlayışımız, birbirimizin yokluğuna katlanamayışımız değil miydi? Her şeye rağmen sen kazandın küçük yoldaşım. Şımarık çocukların sırayı bozduğu gibi, sen bu yoldaş acısını çekmeme yarışını başardın Diyana.

"Bir gün göçüp gidersem bu diyarlardan, beni Resul arkadaşın sol tarafına gömün, O'nunla aynı topraklarda yatmak ve O'nunla özlemimi dindirmek istiyorum" diyordun. Ama yürek yaramız, şimdi senin nerede olduğunu, hatta hangi arazide şehit düştüğünü bile bilmiyoruz. Bu da içimizde ayrı bir dert olmuş. Keşke hiç ayrılmasaydım diyorum

kendi kendime. Orada kalmak, civcivler timiyle birlikte yani ve anına, gençliğine yakışan bir törenle seni Resul yoldaşın yanına götürmek isterdik.

Son ayrıldığımız günü hatırlıyorum. Dolu dolu gülüşlerini. Heyecanla, akan göz yaşlarımı cebinden çıkardığın mendille silmeye çalışırken, veda anında, *"siyasi bir ortama gidiyorsun. Yazmayı da seven bir yoldaş olduğun için, bana bir şey olursa benim için bir şiir yaz, ben de senin öfkeni düşmana kusacağım"* derken, neler hissettiğimi bir bilsen? Yüreğimi dağlayan acıyı bu sözlerle alevlendiriyorum.

Bir daha görüşemeyecekmişiz gibi birbirimize doyasıya sarılmıştık. Sonra şaka yaparak *"söz yazacağım"* demiştim. Oysa şimdi yazmak, seni anlatmak o kadar zor ki. Çünkü bir gün senin ardından, seni bütün gerçekliğinle sayfalara karalamayı hiç düşünemedim. Zaten buna ne cesaretim ne de gücüm yeterdi. Oysa şimdi seni sadece biraz anlatmak, özlediğimiz için bahsetmek istedim. Ama söz; ne zaman gidişine inanacak olursam, sana dair şiir yazacağım. Herekol doruklarında buluşma umuduyla, seni sevgiyle kucaklayan tim arkadaşların...

Mücadele arkadaşları adına
Yekbun

Diyana (Hevi Hannan)

Elbette vardır bir diyeceği, bir haberi
Bir kaçağa çay sunan Kürt kadınlarının
Dağlar dilsizdir, yalçındır
Ama gün gelir bir diyeceği olur onların da
Ve dağlar, ıssız tarlalar basladı mı konuşmaya
Susmazlar bir daha, söz artık onlarındır

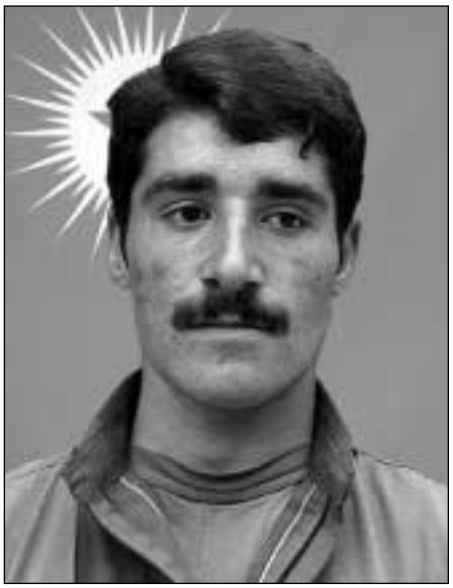

Yüreğime damla damla
akıyorsun şimdi,
bahar yağmuru gibi
tenimde sevginin kokusu var,
dökülüyorsun tane tane yüreğime
Sonra narin bir çiçek
yeşeriyor içimde
her yağmur damlasında
canlanıveren
kökünü yüreğimin ta derinliklerine
salan bir çiçek
kökleri derine indikçe
mutlu oluyor bu yürek.
sonra yüreğim sızlıyor Diyana.
yüreğime yağmur değil de
kan damlıyor sanki
kan rengine boynundaki kolyenin
kamuflajını yaparken
yerinde kıvranıyor bu yürek
can çekişiyor bu beden
sevgi adını verdiğim çiçeğimi
benden koparamaz
hiçbir vicdansız
bir asker potini hissediyorum
yüreğimi ayaklar altına almış
eziyor Diyana
yoksa bu kocaman pis potin mi?
çiğnedi çiçeğimi
o kara kaşların altına gizlenen
sıcak tebessüme mi, kıydılar gülüm
güler yüzüne mi kıydılar
nazlı çiçeğim.
sen gözyaşlarımda yeşeren
çiçeğimsin Diyana.
yapmayın, basmayın, kıymayın
O daha yirmisinde
kıymayın efendiler, kıymayın
O daha yirmisinde
kıymayın efendiler, kıymayın
Diyana daha yirmisinde
Yüreğimi almayın
o pis ayaklarınız altına
Yüreğim körpe bir serçe
narinliğinde
ezmeyin onu,
almayın
O daha yaşamın baharında
Diyana yüreğim acıyor,
seni yazarken
SEVGİ ÇİÇEĞİM.

Cudi'de özgürlüğe kanat açmak

PKK Önderliği özellikle sorumluluk önderliğidir. Şehitlerin anısına bağlı ve herşeyi buna göre ayarlayan tarihi bir yürüyüş önderliğidir

Önder Apo

Adı, soyadı: **Mehrizad ALİZADE**
Kod adı: **Şervan**
Doğum yeri ve tarihi: **Selmas Doğu Kürdistan, 1984**
Mücadeleye katılım tarihi: **2001 Soran**
Şehadet tarihi ve yeri: **22 Kasım 2005, Cudi/Botan**

Zaman, direnme zamanıdır. Zaman, ufuksuzluğu ufuklu ütopyalara çevirme zamanıdır. Zaman, kimi yerde insanlık adına ne varsa pazara çıkarmanın bir zamanı olsa da, bizim topraklarımızda büyük anlamlar yüklenmiş fırtınalı yüreklerin karşılıksız kendilerini adama zamanıdır.

Zaman, Doğu, Batı, Güney ve Kuzey Kürdistan'ın seçkin ve yiğit oğulları ile kızlarının özgürlüğe kanat açarak, dağların doruklarından köylere, kasabalara, şehirlere ve metropollere yeniden yeniden direnişi, cesareti ve morali taşırdığı zamandır.

Zaman, yüreklerin çoraklaşmaya, beyinlerin paslanmaya yüz tuttuğu bir dönemin tersine döndürüldüğü bir basamaktır. Düşmanlarımız 'PKK bitişe gidiyor' diyerek zafer naralarını atmaya hazırlanırken, Kürdistan'da dağlara akın vardı, Kürdistan'da yeni bir nesil özgürlük ve eşitlik savaşımını omuzlamak için özgürlük dağlarının yolunu tutmuştu.

Dış güçlerin saldırısının yanı sıra bir de iç tasfiyecilikle güçlü bir mücadele içerisine giren Özgürlük mücadelesi, 2004 yılında 1 Haziran hamlesiyle yeni bir şanlı sürecin startının verdi. Yeni bir direniş döneminin adı oluyordu 1 Haziran. Mücadele her yönüyle direnişe davet ederken, içlerinde büyüttükleri nihilistliğin içinde boğulanlar, savrulanlar ve ihanete koşar adım gidenler de oldu. Güneşin sıcaklığıyla kendilerini büyütüp direnenlerin ve kuytulukların rutubetli karanlığında kaybolanların ikilemi.

Halktan yana olanlar ve düşmanların çöplüğünde bir kırıntıya, köleliğe razı olanlar.

Bir yanda erdemli insan olma uğraşı içine girip insanlığın yolunu seçenler...

Öte yanda çürümeyi ve ahlaksızlığı seçenler...

Bir yanda umutları ve özlemleri adına amansızca savaşanlar.

Öte yanda kokuşmuşluklarıyla tel tel dökülenler...

Bir yanda yeni bir özgürlük ruhunu temsil edenler...

Öte yandan ruhsuzluklarıyla çökerlerken yerin yedi kat dibinde bile kendilerine yer bulamayacak olanlar...

Ve Zerdeşt ne güzel dile getirmişti bu savaşımı ve yeni bir yaşam felsefesi haline gelmişti bu savaşım.

Karanlık ile aydınlığın çatışması

Kötülük ile iyiliğin savaşımı.

Güzellik ile çirkinliğin yarışımı.

Öteden beri gelen bu savaşın doruğundayız. Çelişkilerde, çatışmalarda dorukta.

Heyecan, acı, hüzün ve umutta dorukta.

Ve bir de çözümde.

Karanlık ile aydınlığın bu savaşımında saflar çoktan belirlenmişti. Bu savaşımda en büyük tekniğin insan olduğunu göstermiştik. Kazanmanın sırrı, düşünce, örgütlenme, taktik ve eylem gücümüzdeydi, inancımızda, kararlılığımızda, özgür yaşam sevincimizdeydi. Bu savaşımın en ortasında duran güç HPG idi. Dağda, ovada ve kentlerdeydi bu mücadele gücü. Kürdistan'ın dört bir yanında. Her parçada, her parçanın da her kentinde ve kentlerin her yerinde.

Bütün alanlar sıcak savaşımın merkezinde yer almanın heyecanı ve kararlılığındaydı. Militanlar buna kilitlenmenin ötesindeydi. Şehit Şervan Selmas da 'bensiz savaşı neyleyim' diyenlerdendi. Meşru savunma savaşının halayı O'nsuz olmazdı.

Şervan arkadaş, 1984 yılında Doğu Kürdistan'ın Selmas şehrinde doğmuş ve büyümüştü. Çocuk yaşta isyanları içinde büyütenlerdi Şervan arkadaş. İçinde bir isyan çağı volkan misali patlıyordu. Aklı eşitlik, özgürlük ve adaletin yakıcı ateşinde kavruluyordu. İçindeki çağın içinde derin arayışların içine girmişti. Aslında yapmak istediği için çok netti; dağlara çıkmak... Hiçbir tereddüte yer bırakmadan 2001 yılında dağlara gelerek HPG saflarındaki yerini coşkuyla aldı. Gözlerinde ne istediğini bilmenin kararlılığı vardı. Şahin bakışlıydı, yaşamın coşkusu okunurdu gözlerinden. Bazen hüzün bulutları örterdi göz bebeklerini. O da bütün Kürtler gibi hem ağıtlı, hem coşkuluydu, ama asla aydınlık ve karanlık değildi. O, içinde aydınlığı büyütenlerdendi.

Selvi boylu, atik ve cesaretliydi. Yürüyüşünde güven vardı, duruşunda sadelik, gözlerinde bağlılık. Yürürken, önünde ne varsa

yıkılır hissini uyandırırdı insanda. Arıydı, saftı, temizdi. Hani dağ başlarındaki herkes emek sarf edip bağlandığı yer dışında, hiç görmediği bir yerlere de gönül verir ve oraya gitmenin umudunu içinde büyütür ya, Şervan arkadaşın da gitmek için umudunu büyüttüğü yerin adı Cudi idi. Cudi deyince içini akarsuları dururdu. Bir kent yanmaya başlardı alev alev.

Halkına zafer bahşetme tutkusundaydı. Bu bitimsiz istemiyle 2004 martında önerisini geliştirir. Önerisinin kabul edilir ve Botan'ın Haftanin bölgesine geçer bir grup arkadaşıyla birlikte. En büyük hayali, 1 Haziran hamlesini ilk başlatan gerilla gücü içinde olmaktı.

1 Haziran 2004 tarihi 15 Ağustos 1984 yılında gerçekleşen silahlı mücadele dönemi kadar önemliydi. Zaten bunun için 2. 15 Ağustos atılımı deniliyordu. Bu tarihler Kürt halkının yeniden dirilişi ile kurtuluşuna giden süreçlerin başlangıç dönemleriydi. Ve bu dönemlerin içinde yer almak en büyük moral kaynağıydı.

Her Kürt gerillası böylesi süreçlerin ilklerinden ve en ön cephede yer almak ister. En önde zorlukları göğüslemek ve bayrağı dalgalandırmak tüm kentlerin meydanlarında, sokaklarda, dağların her karışında. En önde, en ileride yer almak her PKK'li, HPG'li militanın tutkulu sevdasıdır. Aynı zamanda bu, PKK militanlığının temel ilkelerinden birisidir.

Fedakarlık, dürüstlük, samimiyet; Önderliğe, şehitlere ve halka bağlılık, nasıl yaşadığımızın ölçütü değil midir zaten? Bizi bu kadar güçlü kılan, tutkulu yapan, coşturan ve en ön saflarda savaşma istemine götüren, başarılı kılan bu sevgi, bağlılık değil midir? Halkın PKK'ye güvenmesinin, PKK'de kendisini var etmesinin, kendinde PKK'yi görmesinin başka ifadesi olabilir mi? Bu gerçekler nefes nefese bir mücadelenin kaynağı oldu. PKK'li militanın özgür geleceğe olan inancı, büyük ütopyaları ve ölümüne verdiği mücadele, dillere destan direnişleri özgürlük yürüyüşüne kalkan bir halk gerçekliğini ortaya çıkardı, milyonlar tek ses, tek yürek ol-

du, milyonlar bir denize dönüştü.

Büyük hayallerinin peşinden savaşın kalbi Botan'a geçen Şervan arkadaş Haftanin alanında olduğu için 1 Haziran hamlesinin ilk eylemlerine katılamamıştı. Bunun burukluğu vardı O'nun yüreğinde. Öyle çok istemiş, hazırlanmıştı ki ilk eylemlere katılmak için.

Bölüğünün Perax alanındaydı. Yani hep gitmek istediği Cudi dağının hemen karşısı. Hezil suyu akıyordu arada, bir de düşmanın çizdiği suni sınır.

Şervan arkadaş yüzünü hep Cudi'ye çevirirdi. Dürbünü ne zaman eline alsa Cudi'nin dağlarını keşfetmeye koyulurdu. Şeyh Abbas, Gre Azmana, Kela Berxwedan, Zeringer ve Safinê O'nun dürbününün görüş alanındaydı. Zeringer'e uçmak, oradan Safinê, oradan da Helena Pir'e konmak isterdi. Hep bunu istedi, bunu hayal etti. Ve hayali gerçeğin içinde duruyordu. Mekan yakındı, zaman da yakındı. Cudi birkaç molalık mesafedeydi. Zorluydu, çetin engeller vardı. Ama bir yolunu bulacaktı elbette.

Ve bir yolunu bulup Cudi'ye doğru yürüyüşe geçti.

Yıl 2005, Şehit Şervan artık Cudi'deydi. Lawkê Xerip muradına ermeden, birkaç nefeslik bir mesafe kalmışken, Deriyê Berana'nın üstünde, Tepe Cemede'nin güneyinde Safine'nin kuzeybatısındaki Lawke Xerip'te toprağa düşerken, Safine O'na, Bajare Nuh'a (Şırnak) Cizira Botan, Zaho, Silopi ve Derik'e bakıyordu. Şehit Şervan ise menzilinе kavuşmuştu. Hem de özgürlük kavgasının güneş sıcaklığında vuruşa vuruşa Cudi'yi fethediyordu. Silopi, Şırnak, Cizre, Uludere, Zaho, Derik O'nun kanatları altındaydı. Güney, kuzey ve batının kavşak noktasındaydı.

Cudi O'na, O da Cudi'ye bağlanmıştı. O, Cudi'ye özgürlük tohumu ve kan verendi. Cudi O'na toprak analık edendi. Her yanında düşman karargahı dururken, O duramazdı. Tam da Önderlikle bütünleşme süreciydi. Süreç fedai kişilik istiyordu ve hedef belliydi.

Hedef Dergule (Kumçatı)'deki İkizce Tabur tepesidir. Gün fedaice fethetme günüdür. Gün fedaileşme ve kahramanlaşma günüdür. Konuşan bombaların dilidir. Sözün bittiği, eylemin başladığı andır. Her bomba pimi çekilirken, bomba sesleriyle birer birer düşman mevzileri düşürülür. Tarihler 22 Kasım 2005'i göstermektedir. Bu fedai eylemde yaralanan Şervan arkadaş elinde kalan son bombasını patlatarak şehitler kervanına katılır.

O, Cudi'de muradına erişir ve toprağa düşer. Bizler de O'nu kalbimize gömdük. Yoluna baş koyduğumuz selvi boylu, şahin bakışlı Şervan ve nice şehitlerimizin sergilediği direniş ruhu, cesaret, moral ve verdikleri gücün etkisiyle başta Amed olmak üzere Kürdistan'ın tüm kentleri serhildanlarla yeniden tarih yazıyor şimdi.

Özgürlük antları andımızdır.

Mücadele arkadaşları

Savaşı geliştirenler hayatlarını ortaya koyuyorlar, inançlarını ortaya koyuyorlar, özlemlerini ortaya koyuyorlar ve en yüce mertebeye ulaşıyorlar. Bize düşen, onlara sadık kalmak, onlara devrimci anlam verebilmek, iyi sözcü olmaktır.

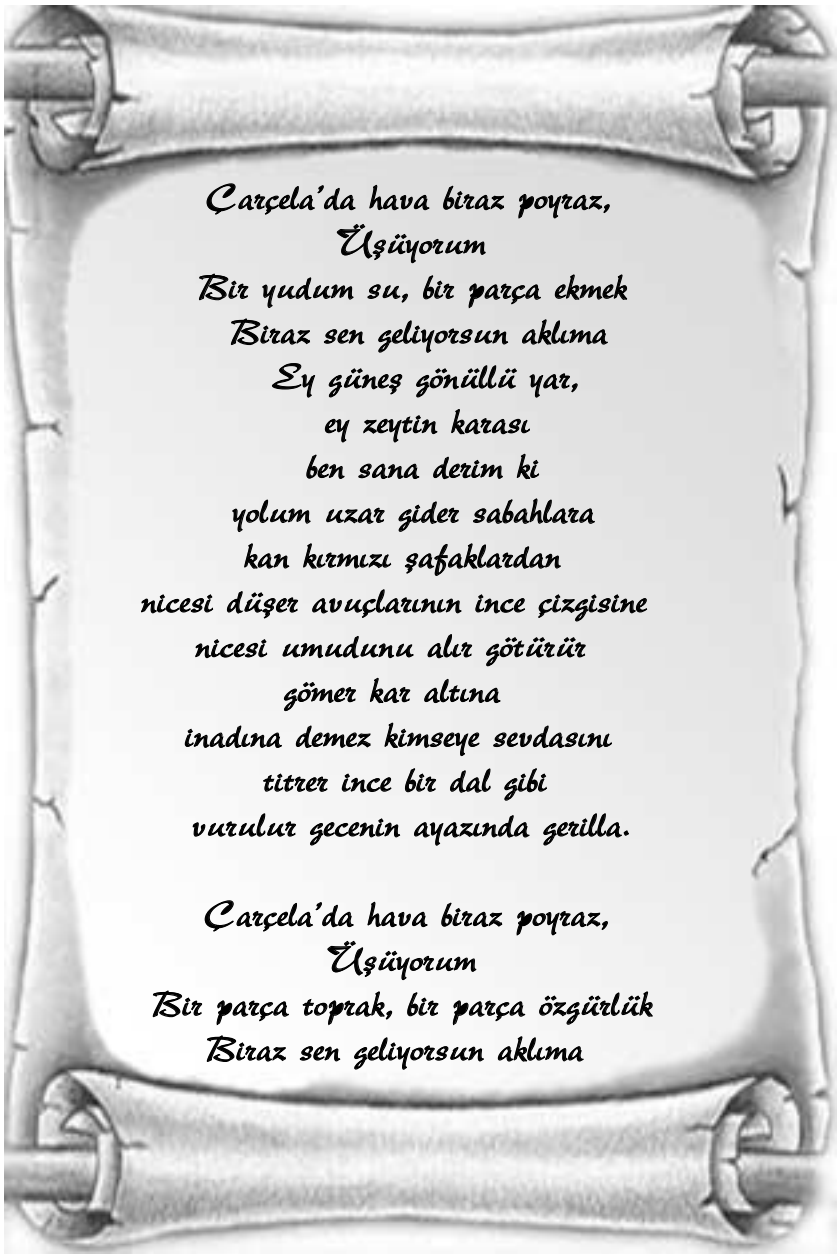
Önder Apo

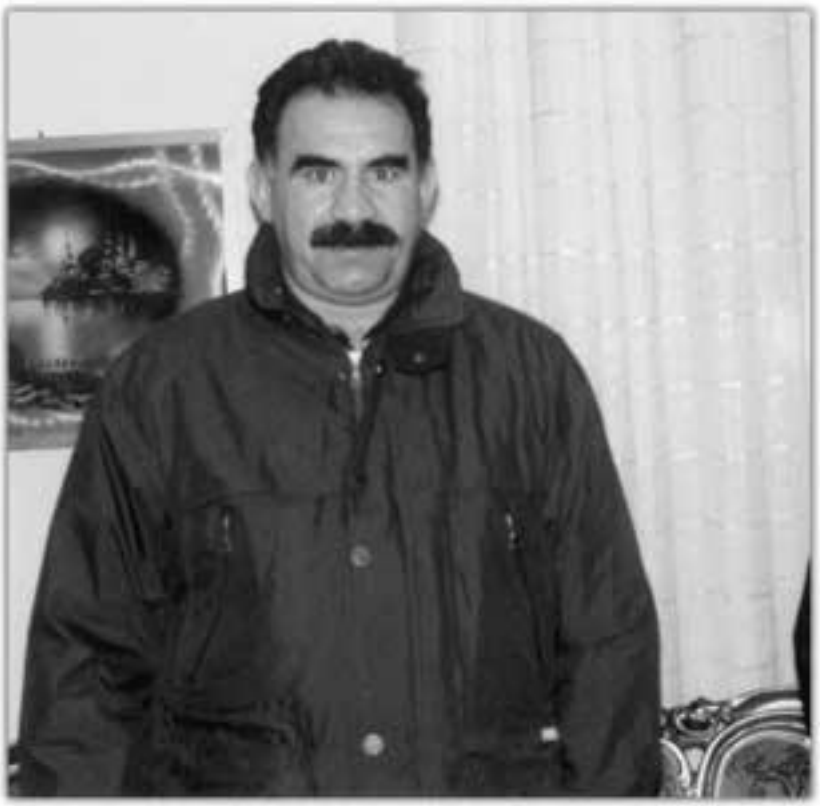

kelebekler durmadan uçuyor bak
renkleri gözlerimi doyuruyor her gün
saf temiz doğal ve güzel
birden arkamda bir ses
gözlerimin önündeyse durmadan oynaşan
aşk kelebekleri vardı
kırılmıştı kanatları
kanlar içinde tanıyamadım
hangi kelebekti acaba
durmadan vuruyorum kendime
yüreğim alev alırcasına
bilir misin ananın çığlığı gibi
önümdekilere bakınca
anlardım halsiz ve suskun
isyanda can yüreğinden vurulan
ah seni düşününce
yerine ben olsaydım diyorum
ama can yürekli yoldaşım
seni gördüm şubatın karanlık
bir gecesinde
rüzgar sessiz bulutlar ağlamaya hazır
soluklarım kızgınlaştırıyordu havayı
esen rüzgar daha yaprakları
düşüremiyordu
'zaman durdu'
saat gece yarısı gözlerim kapandı
vurdu rüzgar kendini tepenin
kayalıklarına
fırtınalar durmadı
ağladı kanlı bulutlar
gittim yanına tek başınaydı
zifiri karanlıkta ellerimi uzattım
kırmızı yapraklarına
ama yok
hayır sıktım elimi
gözlerim görmedi artık
çünkü o oradaydı
yüreği ise her yerde

2 Şubat 1999 tarihinde Herki'de şehit düşen Şoreş arkadaş anısına

Aralık ayı şehitleri

"Ölüm her yerde kolaydır. PKK'de çok zordur ve olmaması gerekir. Doğal ölüme bir şey demiyorum. PKK bir yanlışlığın sonucu, bir yetersizliğin sonucu ölümün yeri değildir. Şehitlerimiz son nefeslerini verirken, kesinlikle ölüme inanmıyorlardı. Yaşamı temsil ettikleri için buna değer verdiler. Aslında mutlaka yaşanması gereken şeyin uğruna can verdiler"

Önder Apo

Erken kayan bir yıldız

Her bir yıldıza onların adını verdik ve onların ışığıyla yürüdük dağ başlarının bütün patikalarında. Kır çiçeklerini onlar için topladık yüreğimizin yamaçlarından. Onlardan öğrendik hayatlara şafakları doğurmak için içimizi maviyle doldurmamız gerektiğini

Adı, soyadı: **Münir YÜKSEKDAĞ**
Kod adı: **Rubar ZELAL**
Doğum yeri ve tarihi: **Bismil 30 Aralık 1980**
Mücadeleye katılım tarihi: **2003 Ömerli**
Şehadet tarihi ve yeri: **9 Aralık 2005, Gabar/Botan**

Şehitlerimiz, o güleç yüzlü çocuklar... Onları unutmak mı, asla. Onları unutmayı yaşama ihanet bildik. Onları unutmak, yüreğimizi gecenin en karanlık deminde çarmıha germekti. Onları unutmak sol yanımıza darbenin yapılmasıydı. Onları unutmak tüm ayaklanmaları durdurmaktı. Yaşama dair tüm verilmiş sözlerin boğulmasıydı. Biz boğmadık hiçbir sözümüzü, bir başkaldırıydı hep sol yanımızda büyüttüğümüz. Her nefes alış verişimiz güneşi doğuranların hayallerini gerçeğin ortasına dikmek içindi.

Her bir yıldıza onların adını verdik ve onların ışığıyla yürüdük dağ başlarının bütün patikalarında. Kır çiçeklerini onlar için topladık yüreğimizin yamaçlarından. Onlardan öğrendik her mevsimin bambaşka güzelliklerinin olduğunu ve gecenin en karanlık deminin şafak sökmeden önceki an olduğunu. Onlardan öğrendik hayatlara şafakları doğurmak için içimizi maviyle doldurmamız gerektiğini.

Gece boyu süren yol yürüyüşlerinde yürüdük onlarla. Sonra bir kaya dibinde yorgunluktan düşmüş bulduk kendimizi. Baharın coşkun sularını geçtik birlikte. Sonbaharın rüzgarlarında savrulan sarı yapraklar düştü üzerimize.

Ne çok şey sığdırmışız kısacık ömürlere, ne çok hayatlar keşfetmişiz nergis kokulu dağbaşlarında. Nasıl da gürleştirmişiz seslerin ateşini.

Biz unutmadık onları. Hiç gitmediğiniz yerlere de gitsek önce sizin iziniz düştü yollarına. Bazen sırtımızdaki yükle ağır adımlarla yürüdük birlikte. Bazen sıcak koyu bir sohbete girdik yine. Bir yaşamı sizlerle en güzelinden paylaşmış olmanın mutluluğuyla yürüdük yarınlara.

Hayattaki en güzel ve her ana bambaşka anlamlar yükleyen şey hesapsız, çıkarsız yürekten arkadaşlık, yoldaşlıktı. Yaşama bu güzelliğin gözlerinden baktık ve her bakış başka bir ahenk kattı zamana. Kürdistan dağlarında gelişen, yaratılan bu yoldaşlık, bu paylaşımda ruhların ve yüreklerin bir olması hayat kaynağıydı. Biz bu kaynaktan kana kana içip ruhlarımızı arındırdık. Bu kaynağın başında soluklandık.

Şehit düşerek aramızdan ayrılan yoldaşlarımız da her an bizimle yaşamın soluğu olmaya devam etmektedirler. Her yatış ve kalkışımızda, gece ve gündüzümüzün tüm anlarında varlıkları bizi daha da büyütüp olgunlaştıran bir maneviyata dönüşür ve farklı anlamlar yükler bize ait olana.

Şehit düşen her bir yoldaşla yaşanan her anın ayrı bir anlamı vardır. Onunla birlikte geçilen patikanın, birlikte içilen suyun, birlikte tutulan mevzinin anlamı ayrıdır. Belki de biraz önce ayağınızın taşa takılıp düştüğünüz anda sizi kaldıran odur. Her karış toprak onları anlatır. Birlikte yürüdüğünüz yerlerden yeniden geçerken hatırlayıp gülersiniz tekrar o günleri yaşayarak. "Tam şu yamacı geçerken benim çekilmiş şikayetlerimi dinliyordu tebessümle" dersiniz yanınızda yürüyen başka bir yoldaşa. İleri-deki bir kaya altında, *"yoruldum, ara verip bir sigara içmeyelim mi"* deyişini duyarız. Eski bir noktaya vardığımızda ise onun istirahata çekildiği köşeye takılır gözlerimiz. Ne geçen mevsimler, ne toprağı yalayıp geçen rüzgarlar izlerini silemez onların. Bir ah kopar yüreğimizin dağlarından, özledik onları...

İşte heval Rubar, şu anda senin için bir iç çekiyorum, alabildiğine derin bir iç çekiş. Tüm benliğim senle bu kadar dolup taşarken nasıl inanabilirim ki gidişine. O kadar coşkuluydun ki, o kadar hayat doluydun ki şimdi nasıl yokluğunun sessizliğine alışabilirim.

Seni gördüğüm ilk anı düşünüyorum sana değil kendime gülerek. Rubar heval, Güney'de bir senesini doldurmadan aşık olduğu Gabar'a gelmişti. Gabar O'nun için yıllar önce sadece anlatımlardan duyup sevdalandığı, orada gerillacılık yapmak için gün saydığı deniz ormanlarıyla kaplı bir cennet parçasıydı. Burada doğa ne kadar güzel ve birbirini tamamlıyorsa, etrafı da bir o kadar çirkin, bin yılların kan içicileri ile doluydu. Ama Gabar direniş demekti. Genç yüreklerin Gabar'a bu kadar gönül vermesi bundandı. Rubar heval de bu büyük yürekli insanlardan birisiydi. Rubar heval düşmanın dört bir tarafını kuşattığı bu coğrafyada mayıs çiçekleri gibi coşuyor, çoğalıyordu.

Rubar heval nice senelere deyip özlemli günleri uğurlayarak katılmıştı gerillaya. Uzun

zaman önce katılmak istemişti, ama kendisini gerillaya getirecek ilişki bulamadığı için zamananı bunun arayışlarıyla doldurmuştu. Aradığı ilişkiyi bulur bulmaz, 2003 yılının baharında yıllardır yüreğinde biriktiği özleme doğru koşmuştu. Kısa bir süre gördüğü eğitimin ardından kendi önerisiyle Gabar'a gelmişti. Gabar hayallerinin diyarıydı.

Yeni olmasına rağmen coşkusu, cesareti ve mütevazılığı ile hemen adapte olmuş ve yoldaşlarının sevgisini kazanmıştı. Arkadaşların zaman zaman gitmeye üşendiği zorlu ve beceri isteyen görevlere, alana daha yeni gelmiş olmasına rağmen sürekli gönüllü ve kendini dayatarak giderdi.

Hesapsızdı yoldaşlarına karşı, içtendi ve hiçbir şeyi esirgemezdi. Sorumlu bir devrimciydi. Bulunduğu alanların anlamlarını kuşanarak yaşardı.

Gerek görevlerde, gerekse yaşamda çıkan olumsuzluklara karşı Rubar hevalin karamsarlığa düştüğünü, çaresiz kaldığını hiçbir zaman görmedik. Bu keskin kararlı duruşu güneş gibi aydınlatırdı göğümüzü.

Yeni olduğu için arkadaşlar O'nu her ne kadar korumaya çalışsalar da, kendini geriye vermeyi asla kabul etmedi. *"Tecrübe yaşanarak kazanılır"* derdi. Bu ısrarlı duruşuyla en kısa sürede birçok tecrübe de edindi.

Rubar heval, her gittiği yerde araziyi ayrıntılarıyla tanımaya çalışırdı. Araziye hakimiyet güven demekti, daha güçlü savaşmak demekti, yoldaşlarını daha iyi koruyabilmek demekti. Her yere girip çıktığından dolayı arkadaşlar O'na *"Muhtar Rubar"* diyerek takılırlardı.

Gabar'da bulunduğu süre zarfında gerçekleşen tüm eylemlere kendini dayatarak katılan Rubar heval, kısa bir sürede yıllardır gerillacılık yapan arkadaşlar kadar tecrübe kazanmıştı.

O sadece güçlü bir savaşçı değil, aynı zamanda duygu dolu bir insandı. Şehit düşen her arkadaşla birlikte bir parça daha büyürdü isyanı, bir yanardağa dönüşürdü yüreği. *"İnsanın alışamayacağı şeyler de vardır." "Ne kadar yaşarsan yaşa tecrübe olarak insana dönmeyen zamanlar vardır. Gidişler kanatır, bir insan bunca kanıyorken nasıl kabuk bağlayabilir ki yaşam"* diyordu içinin denizinin donduğu zamanlarda.

Her gidiş daha güçlü savaşmanın gerekçesiydi, O da buna denk bir savaşın ve yaşamın sahibiydi.

Günlerdir yapılan keşifler nihayet eylem planlamasına dönüşür ve düzenlemeler yapılır. Rubar heval de deli dolu yapısıyla Revengi karakolu tepesine yapılacak olan eylem için kendini saldırı gruplarına önerir. Düşmanın mevzilerine kahramanca yönelerek iki mevziyi imha eder. Henüz düşmemiş olan bir mevziye yönelir. Mevzinin üzerine koşarken, tepede daha önce düşmanın savunma amaçlı kurduğu çekmeli mayının patlaması sonucu şehadete ulaşır.

Rubar heval katıldığı günden şehit düştüğü eylem akşamına kadar kendini sorgulayan tarzı, mütevazılığı, cana yakın ve cesaretli kişiliğiyle Önderliğe verilen sözün ve anlamlı yaşamın pratisyeni olmayı başardı. Var olma sürecinde halkımızın "ben varım" haykırışlarına Rubar heval de bir ses, bir çığlık oldu tüm yaşam duruşu ve savaşımıyla.

Şehitlerimizi, nice yiğit kahramanı birkaç satırla anlatmak zor olsa da, onlar mücadeleleri, kavgaları ile, sevgileriyle, içtenlikleriyle her ana yazdılar kendilerini.

Biliyorum ki onları sadece anlatmak değil, en güçlüsünden yaşamak gerek. Soluklarını duyup heyecanlarını hissetmek gerek. Çünkü onlar yaşamın bir başka adıydılar. Çevrelerini ısıtabilen içtenliklerini, en moralsiz insanı bile canlandırabilecek sıcak tebessümlerini hissetmek, buna göre yaşama yön vermek...

Bir buz dağının gerçek büyüklüğü ile sadece suyun yüzeyinde görünen büyüklüğü arasındaki fark ne kadar ise onları yaşamak ile anlatmak arasındaki fark da o kadar büyüktür. Biz onları yaşamaya söz verdik.

Onların her daim devrimci yaşam tutkularımızın kaynağı olacağını belirtiyor ve anıları önünde saygıyla eğiliyoruz.

Mücadele arkadaşları

Min gustîlka azadiyê xist tilîya xwe êdî ez azad im

Dema rêxistinê heta dawiyê birêxistin, dema henekan henekoyî û dema disîplînê bidisîplîn bû. Ji ber van taybetmendiyan di nava hevalan de herdem dihat heskirin û rêzgirtineke di asta jor de jê re dihat girtin.

Nav û paşnav: **Dara REŞİT**
Navê kod: **Sabri GULO**
Cih û dîroka bûyînê: **Qamîşlo 1977**
Dîroka tevlîbûnê: **1995, Zagros**
Cih û dîroka şehadetê: **9'ê Kanûnê 2005, Gabar/Botan**

Ji bo xurtkirina kesên bêhêvî
Ji bo ku bibim hêviya kesên bêvêvî
Ji bo ku bibim tov li cihê hêvî lê nemayî
Ji bo ku tirh bidim ji bo jiyaneke nû
Doh hebûm, îro heme,
Sibe jî ezê hebim

Naskirina min ya hevalê Sebrî, di sala 2005'an de çêbû. Gelek taybetiyên rêxistin, moral û kêfxweşiyê di kesayeta xwe de dihewandin û ev bûbû sedem ku em demeke dirêj bi hev re bimînin. Bi qasî salekê em bi hev re man. Hesreta dilê wî û xeyala wî ew bû ku Gabar bibîne.

Dema hat Gabar çenda hê sala wî ne qediyabû, lê bi germayî û bi xwestek û hêviyeke mezin xwe tevlî her karî dikir. Dema karek diket pêşiyê, an pêwîstiyek hebûya, di pêkanînê de bihirs bû û kedeke mezin dida. Ti caran di heskirina hevalan de cudayî nedixist navberê û li kû bûna bi her hevalî re herdem alîkarî û pêşengiyeke bêhempa dikir. Dema rêxistinê heta dawiyê birêxistin, dema henekan henekoyî û dema disîplînê bidisîplîn bû. Ji ber van taybetmendiyan di nava hevalan de herdem dihat heskirin û rêzgirtineke di asta jor de jê re dihat girtin.

Li hemberî rewşa serokatiyê, şehîdan û gel her tim di nava dilê xwe de hêrs hildigirt. Vê jî wisa dikir ku bikare bersiva van rûmet û nirxan bide û her tim di nava lêgerînê de bû. Li pey hedefên dijmin bû û herdem ji her cureyê pêşketinê re amade bû.

Di payîza sala 2005'an de, me amadekariya çalakiyeke mezin dikir. Meyê êrîşî Girê Zivingê bikira û meyê gir bixista. Ji bo pêkanîna çalakiyê gelek keşfên hevalan çêbûn. Yek ji wan hevalan hevalê Sebrî bû ku gelek caran bi xwe diçû keşfa çalakiyan. Di pêanîna vê çalakiyê de gelek nêrînên wî jî hebûn.

Hevalê Sebrî pir israr dikir ku di çalakiyê de li pêşiya hevalan be. Çenda hevalan nedixwest bikeve pêşiyê, lê dîsa wî guhdariya hevalan nekir û ket pêşiyê. Herdem digot; *"Ez gelek caran çûme keşfê. Ji bo pê-*

Sabri (Dara Reşit)

kanîna çalakiyê min gelek nêrînên xwe anîne ziman. Ji ber wê divê ez li pêş bim." Dema pêşniyara wî hat pejirandin ji keyfa nizaniya ka çi bike, got; *"Li serê vî girî 50, an 60 leşker hene ma ne şerm e em ranekin."*

Roja dawî ji bo çalakiyê me amadekariya çûnê kir. Hevalan xatirên xwe xwestin. Hevalê Sebrî bi kenekî çawa ku biçe dîlanekê ji hevalan vediqetiya. Di riya çalakiyê de henek dikirin, digot; *"Hevalno, ez pir gir im û li ser xwe me, dema ez şehîd, an birîndar bibim, pêwîst e hûn bi min ve mijûl nebin."*

Bi vî rengî me berê xwe da gir. Saet diwazdehê şevê bû. Em di şêveriya leşkeran de dimeşiyan. Em gihîştin binê çeperê leşker. Di navbera me û çeperê de sê çar mitre mabûn. Em ji aliyê termala qereqolê ve hatibûn dîtin. Berî ku agahî ji leşker re bê, hevalê Sebrî narîncokek avêt çeperê. Bi avêtina narîncokê re xwe avêt erdê. Bi xweavêtinê re ket devika mayînê û di heman demê de mayîn teqiya û hevalê Sebrî ji lingê xwe birîndar bû.

Bi wî halê xwe ve li me zivirî, got; *"Hevalno, xwe li benda ti kesî nehêlin, êrîş bikin. Eger gir nekeve, wê gelek heval şehîd bikevin."* Di reweşeke wisa de mereqa hevalan dikir. Piştî bîst deqîqeyî hevalan gir xist û bi tevayî kete destê me.

Me lingê hevalê Sebrî girê da. Ku hevalê Sebrî bihîst ku gir ketiye destê me, pir kêfxweş bû, got; *"Pêwîst bû ez niha li serê gir bûma, lê nebû."* Di vegerê de me hevalê

Sebrî da pişta xwe. Sê saetan em bi wî awayî meşiyan. Ji ber ku xwîn pir winda kiribû û pir diêşiya, piştî sê saetan bêdeng bû û di nava wê bêdengiyê de tevlî karwanê mêrxas û egîdan bû. Lê me nedixwest em bawer bikin.

Berî ku şehîd bikeve wiha got; *"Hevalno, eger ez şehîd bikevim, pir silavên min li hevalan bikin."* Dema min di nava xwînê de dît, ez pir hestiyar bûm û min wê demê his kir ku li ezmanê welatê min stêreke din jî gurijî û li serê çiyayê Gabar tevlî ronahiyeke pir mezin bû.

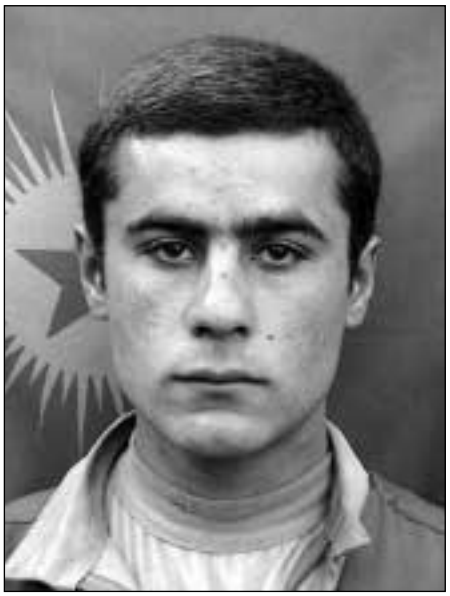
Xelekên narincoka hevalê Sebrî di tiliya wî de weke gustîla azadiyê bi rengên kesk, sor û zer Bohta hemû xemiland û gotina dawî got; *"Silavên min li hevalan tevan bikin. Min gustîla azadiyê xist tiliya xwe û hesret ji dilê xwe bir. Min Gabar dît, va ye ez azad im."*

Hevalê wî yê têkoşînê

Yarım kalan bir gülüşün türküsü

Cihat arkadaş ağız dolusu gülüşleriyle tanınırdı. Gülüşü mütevazı ve emekçi kişiliğiyle birleşince hayat aydınlanırdı sanki. Zorluklardan çekinmez, üzerine üzerine giderdi. Hiçbir olumsuzluk moralini etkilemez, hayata hep pozitif bakacak kadar barışıktı kendisiyle

Adı, soyadı: **Asım ABDULLAH**
Kod adı: **Cihat ÇİYA**
Doğum yeri ve tarihi: **Tırbespi G.Batı Kürdistan, 1983**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999 Kamışlo**
Şehadet tarihi ve yeri: **10 Aralık 2005, Zap/Behdinan**

Mevsimler neden trajilerle bölünür? Düşler yarım kalır, gülüşlerin üzerine hüznün perdesi iner. Güneşi bulutlar örtmeye başlar. Masallar daha ilk cümlede bir çığlıkla parçalanır.

Neden ölüm en beklenmedik zamanda ve mekanda vurur en ince yerimizden? Gündönümü acı döner, yıldızlar gecenin ardında gizlenir. Kar yağar umutların üzerine. Dilimizdeki türkü zemheride donar. İçimizin uçurumundan düşeriz suskunluğumuzun çığlığıyla.

Çaresizlik kolumuzu kanadımızı kırar. Yarım kalan düşlerin içinde umudu arayarak gezinip duruyoruz tüm kırıklıklarla. Bir şey yapamadan sadece umut ederek, sadece suskunluğa gömülerek gözünü açmasını beklemek...

Bir kez daha yaşam acıyla tütsüleniyor, bir kez daha türkülerimize zamansız gidişlerin hüzünlü ezgisi karışıyor. Bir kez daha zamansız acı duvarlarını örüyor içimizde.

Bazen bir kurşun parçalar gülüşleri. Bazen bir mayında yiter gider canımızdan çok sevdiğimiz bir yoldaşımız. Bazen adı kendinde gizli bir suyu geçerken suyun akışına kapılır gider yüreğimizin bir parçası. Su, ömürlük acıların adı olur. Aldığının cansız bedenini vermeyecek, gülüşlerini boğacak, düşlerini kendi sesine katacak, hayatın soluğunu kesecek kadar da acımasız. Halbuki su hayat demekti.

Bazen tuttuğumuz halay zamanı bir havan bombasının çığlığıyla bölündük dilimizde yarım kalan "ez xelefim" türküsüyle. Halbuki halayın ardından bir de bablekan oynayacaktık. Bazen gün boyu süren çatışmanın, artık karanlık çöktü çökecek zamanı, tam da geri çekilme yapmaya hazırlanırken yanı başımızdaki arkadaşın bedenine saplandı kurşun. Yarasından akan kanı durdurmak için harcadığımız tüm çabalar bir şey yapamama olarak döndü bize ve hayatı kurtaramadık. Elleri elimizde, başı dizimizde çaresizliğin zamanlarıyla kuşandık.

Bazen bir uçurumun çığlığı olup koptu yüreğimizin en güzel parçası. Biz yığılıp kaldık uçurumların başında. Bazen yaralı bir yürek yaylım ateşine tutuldu

dilindeki özgürlük sloganlarıyla. Onunla insana dair ne varsa vuruldu, halbuki bütün savaşların kuralları vardı.

Bazen bir saldırıda, bazen bir nokta baskınında, bazen bir hain pusuda, bazen bir meydan savaşında, bazen bir bombardımanda vurulduk. Bazen bir yılan uzun bir yolda verilen kısa molada su içerken zehrini akıttı bedenimize. Bazen dağın bağrından kopan bir kaya parçası vurdu hayatı. Bazen biz gökkuşağını sabırsızlıkla beklerken düşen yıldırımlar yaktı bedenimizi.

Bazen teslimiyete inat tam kalbimizin ortasına tuttuğumuz bombalarla haykırdık özgürlük sloganlarımızı. Bazen son kurşunu, ilk kurşuna selama durur gibi hiç tereddüt etmeden kendi bedenimize saplayarak verdik düşmana verilmesi gereken tüm cevapları. Her gidiş bir türkü olur dilimizde, yeni bir söz olur acıyla büyüyen yüreğimizde. Güneşi doğurduğumuz yarınlar olur.

Savaş zamansız gidiş demekti. Her gidiş zamansız olsa da, vurulacaksak eğer, düşmanla göğüs göğüse çatışırken olsun dedik. Ama insanın tüm isteklerini gerçekleştirecek kadar cömert davranmıyordu savaşla kuşatılmış hayat. Bundandı sevdalarımızın hiç beklenmedik zamanlarda ve mekanlarda kana bulanması.

Kimisi daha gerilla elbisesi giyemeden, kimisi daha raxtını ve silahını kuşanamadan, kimisi de namlusunun ucundaki ateşi göremeden ayrıldı aramızdan aramızdan.

Geride kalanlarımız da bir şehidin yaşadığı mekanlarda yürümeyi, aynı sulardan içmeyi, aynı havayı solumayı ve aynı yorgunluğa eriştikten sonra ağız dolusu kahkahalarla gülmeyi hayatın gerekçesi bellemiş ve özlemini yüklenmişti. Kimisi abisinin, kardeşinin, ablasının, arkadaşının şehit düştüğü dağlarda dolaşmayı, savaşmayı ve orada toprağa düşmeyi hayal ederek yaşamıştır. Kimisi buna erişmiş, kimisi yarım kalan sevdaların türküsüne ezgi olmuştur. Bunları unutup hiç yaşanmamış gibi sırt çevirenler de olmuştur elbet. Bunlar yüreklerini karanlıklara teslim edenlerdi. Güneşin aydınlığında içlerini ısıtmayı bilemeyecek, sevginin efiltisini hissedemeyecek kadar hayatın fukarasıydılar.

Bir de yaşamı kendileriyle daha da güzelleştirenler, sevgi çağlayanı olanlar, güneşten beslenip, gecenin karanlığında yıldızlar kadar parlayanlar vardı. Onlar ki bu mücadelede hiçbir fedakarlıktan kaçınmayarak ruhlarını arındıranlardı. Onlar ki hayatın anlamı olacak, bir halkın yüreğinde yer edinecek kadar aydınlık insanlardı.

Bu güzel insanların tüm ardıllarına yükledikleri sorumluluklar vardır. Bu görevlerden bir tanesi de yarım kalan sevdaların türküsünü haykırarak tamamlamaktır.

Yarım kalan bir gülüşün türküsü de Cihat arkadaştı. Aslen Dırbesiyeli olan Cihat arkadaş, 16 yaşında mücadele saflarına katılır. O'nun katılımı, uluslararası komploya karşı verilen bir cevaptır. 16 yaşında olmasına rağmen mücadele edecek gücü kendinde yaratan, bu tarihi görevi omuzlayan bir büyük bir yüreğe sahipti.

Cihat arkadaş ağız dolusu gülüşleriyle tanınırdı. Gülüşü mütevazı ve emekçi kişiliğiyle birleşince hayat aydınlanırdı sanki. Zorluklardan çekinmez, üzerine üzerine giderdi. "Zorluklar insanı daha da geliştirir, kendisini tanımasını sağlar" felsefesiyle hareket ederdi. Hiçbir olumsuzluk moralini etkilemez, hayata hep pozitif bakacak kadar barışıktı kendisiyle.

Onun da en büyük özlemi savaşın yoğun olduğu kuzey sahalarına geçmekti. Kuzey'e gidip özgürlüğün serüvenini en heyecanlı kesitlerinde yaşamak istiyordu. *"Bu yıl olmadı belki, ama önümüzdeki baharla mutlaka gideceğim"* derdi.

Gücümüz kış üslenmelerini yapmak üzere düzenlenmişti. Kimi arkadaşlar bölük için yer yapmaya giderken, bir grup arkadaş da hastane için yer yapacaktı. Cihat arkadaş da bu grubun içinde yer alır ve canla başla çalışmalara katılır.

Yükseklere kar düşmüş, vadiler şiddetli rüzgarların uğultusuyla doluyordu bu mevsimde. Hastane yerinin büyük bölümü tamamlanmış, kalan bölümlerin tamamlanması için de arkadaşlar gecelerini gündüzlerine katarak çalışıyorlardı. Yorulmuş da olsalar, işlerinin bitmek üzere olması, kolektif çalışmaları ve birlikte çalışmanın verdiği moral her şeyi unutturmuştu.

10 Aralık günü de yine çalışmaları bölüştürmüşlerdi. Bugün rüzgar da her zamankiden daha şiddetli esiyordu. Rüzgar karla karışık yağmur damlalarını da taşıyordu saçlarına. Ellerindeki işi bitirir bitirmez ateşin kıyısına bıraktıkları çayı içeceklerdi. Bir de ceplerine doldurdukları palamutları atacaklardı közlere. Rüzgarın uğultusu vadiyi daha hızlı yalayıp geçmeye başlamıştı. Ve ne olduysa o anda oldu işte. Bir ömrü içine alan an...

Rüzgarın şiddetiyle devrilen selvi ağacı, ceviz ağaçlarının dallarını da kırarak tüm ağırlığıyla Cihat arkadaşın üzerine düştü. Cihat arkadaşla dünden kestiğimiz dalları almak için o tarafa gitmiştik. Bütün arkadaşlar oraya koştular, ağacı kaldırdık. Cihat arkadaş ağır yaralanmıştı. O'nu kurmak için harcadığımız çabayı da sanki rüzgar önüne katıp götürüyordu. Çaresizdik, bir şey yapamı-

yorduk. Kurtaramadık Cihatımızı, gülüşümüzü, hayatla barışık yanımızı.

Çok trajik ve ağır bir şehadetti. O sabırsızlıkla baharın gelmesini beklerken, Kuzey'e gitmeye dair büyük hayaller kurarken kışın zemherisinde asılı kalmak.

Şehit düştüğü anda bile yüzü gülümsemenin aydınlığındaydı. Rüzgar neden acıyı da katıp önüne esip geçmez. Neden daha da harmanlar acının ateşini bilmiyorum, ama biz senin gülüşlerinin ateşinde ısıtıyoruz gidişinle üşüyen ruhumuzu. Bu büyük acının ortasında o tertemiz yüzün eşlik ediyor bize her adımda.

Seni toprağımızın ve yüreğimizin en verimli yerine sakladık. Unutma ki senin özlemin binlerce yoldaşının kalbinde yanan bir meşaledir. Ve yoldaşların senin özlemini ülkenin her karış toprağında yeşertiyorlar. Yüreğinde saklandığın dağlar, her sonbaharda senin sevdan ve öfkenle kükremeye devam edecek. Kışın zemherisinde toprağa düşen Cihatlar her baharda yeşile bürünerek ülkemi donatmaya devam edecek.

Gülüşün efil efil esen rüzgara karışıp gidemediğin yerlere taşıyacak yarım kalan düşlerin bir gerilla şafağında.

Mücadele arkadaşları

Yazılırken ayrılık kentin küskün
ağaçlarına
tüllerine, pervazlarına ve varoşlarına
yazılırken kederlerin pasına
yapayalnız yasına
yazılırken aşkların büyülü şarkısına
ihanetin hiç dinmeyen yasına
ve bir ömür bakılırken
üç saniyede çekilen fotoğraflara
"aldırma!" dedim yumruğum vurup
omzuma
yine dağdır dağ!
ezberinde kaç defnenin, kaç mavzerin
masalı
kaç kurşunun, kaç çığlığın hüsranı?

Şiir tadında bir hayat

Hayallerini ve sevdanı öyle yalın anlatmışsın ki her satırında. Özlemini öyle derin ifade etmişsin ki her harfinde. Hayallerini, sevdanı ve özlemlerini anlatmak, onları yaşamak için diyorum yaşam devam ediyor. Ama bu kez eskisinden daha yoğun, eskisinden daha zor

Adı, soyadı: **Tahsin BULUT**
Kod adı: **Beşir AKSOY**
Doğum yeri ve tarihi: **Midyat 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **2003 Almanya**
Şehadet tarihi ve yeri: **19 Aralık 2005, Kortek/Güney Kürdistan**

Omuzlarımdaki alışılmadık ağırlıkla seni yazmaya çalışıyorum. Dışarıda iki gündür aralıksız kar yağıyor. Mangalarımızın üzerindeki karı atmak için saat başı küreklere asılıyoruz yine. Ama bu defa sen yoksun. Kar anılarını ve hiç beklenmedik gidişini de yağdırıyor üzerime.

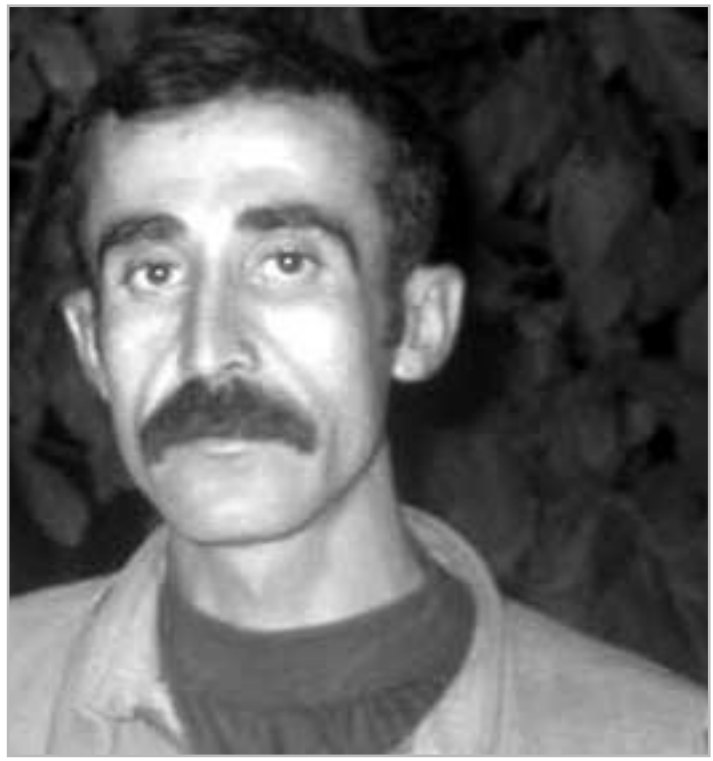
Günler kar fırtınasının ardına çekiliyor koşarcasına. Bense kendi zamanımın bir yerinde öylece duruyorum yaptıklarımla, yapamadıklarımla ve yapmak isteyip yapmaya zaman bulamadıklarımla. Ne çok şey yapmayı hayal etmiştik halbuki. Ne çok şey söylemiştik bahara dair.

Şimdi çok fazla beceremezsem de senin söylediğin ve gidişinle bir emre dönüşen bu yazıyı yazıyorum. Manganın bir köşesine kaç zamandır çekilmişim ve yazmaya çalışıyorum bilmiyorum. Kapıya astığımız battaniye arkadaşların gidip gelmesiyle inip kalkıyor. Bu kısacık arada gözüm hızından hiçbir şey kaybetmeyip yağan kara takılıyor. Herkes tahmin yürütüyor, böyle devam ederse 2 metreye ulaşır diyor kimi arkadaşlar, kimileri de hızını düşüreceğini söylüyor. Kar diner mi, hızından bir şey kaybeder mi bilmiyorum, ama yokluğunun rüzgarları geçen zamana rağmen bir nebze olsun dinmedi içimde. Şimdi burada olmalıydı diyorum kendi kendime. Hepimiz bir şeylerle uğraşırken, sen kendi içinin dünyasına gömülür şiir yazardın böyle zamanlarda. Şimdi yine şiir zamanı, ama sen yoksun.

Gidişinle şiir tadında bir özlem bıraktın bize.

Hayallerimizin peşine takılıp gittiğimiz bir gündü. Sonbaharın son, kışın ilk demlerindeydik. Yüksek dağların doruklarına kar olarak düşen yağış, üzerimize yağmur olup düşüyordu. Geçici açtığımız naylon mangalarımızdaydık, gün öğlen ile akşam arasına sıkışmış bir saat dilimindeydi. Getirdiğimiz odunlarla büyük bir gerilla ateşi yakıp, çaydanımızı da kenarına koyup ateşin kenarıda oturmuştuk. Sohbetimiz yine gelecek üzerine yoğunlaşmıştı; baharda gitmek istediğimiz ya da gideceğimiz yerler ve yapacaklarımıza dairdi sözcüklerimiz. Şehadetin-

den sadece birkaç hafta önceydi. *"Ben Kuzey'e gideceğim. Eğer şehit düşersem üzerime yazarsın"* demiştin gülümseyerek. Yazdığım her satırda bu sözlerin düşüyor aklıma, ama seni nasıl anlatacağımı, nereden başlayacağımı bilmiyorum.

Seni anlatacak kadar güçlü bir kalemim yok benim. Senin gibi şiir tadında kelimeleri bilmiyorum. Kendini en güzel sen yazdın, yazdıklarının üzerine ne söyleyebilirim ki şimdi. Hem insan kırgın düşlerinin üzerine ne söyleyebilir ki!

Bir insan ancak senin kadar yalın anlatabilir kendini bize ve insanı kendine. O tertemiz özünün yansımasıydı her satırına ilmek ilmek dokunan ve her ilmeğin bize hayatın başka bir güzelliğinin kapısını aralıyordu.

Şimdi hayatın durduğu o anı, nöbeti devralmak üzere gelen arkadaşın yüreğimize işleyen haykırışını, ciğerlerimize giden oksijenin kesildiği o anı nasıl anlatayım. Tüm diller birbirine bir tek şey söylüyordu; "Beşir arkadaş şehit düşmüş." Başka kelimelere karşı laldı bütün diller. Dilimizin söylediği sözcüklerle bedenimiz donuyordu.

Her şeyin donduğu, buz kestiği, gözlerin kendinde asılı kaldığı, nefeslerin tutulduğu, gözlerin cam gibi sabit kaldığı andaydık... Bütün kelimelerin kifayetsiz kaldığı zamandaydık... Bu tanıdık olmadığımız bir acıydı. Ne denebilir ki tanıdık olmayan ve tüm benliğimizi kaplayan böyle bir acı üzerine.

Cansız bedenini toprağa verirken, ne kadar kızgın ve kırgındık. Yüreğimiz ne kadar tipilere tutulmuştu bir bilsen. Ölüm böyle gelmemeliydi, böyle bölüp parçalamamalıydı gelecek düşlerimizi. Ne demeliyim şimdi bu orta yerinden kırılmış düşler üzerine.

Nöbette gelip sol yanına çöken kalp krizinin o genç, dinamik, sevecen yüreğini bizden ayırışı ne kadar ağır geldi bir bilsen... Halbuki baharı bekliyorduk sabırsızlıkla, Kuzey'e gidecektik seninle.

Seni yol yolculuğuna uğurlarken törendeki bütün arkadaşların yüzlerinde sen çizilmiştin. Dilimizde sana ait sözler dönüp duruyordu. Her yüreğe aynı acı kazınmıştı.

Kış mevsiminin çatkapı geldiği vakitte, daha yaşamaya fırsatımız olmamışken her mevsimin güzelliğini böyle candan bir gülümseyişi, şiir tadında bir yaşamı yüreğimize basıp saklamak zor geliyordu. Zor geliyordu paylaşımların bu kadar ani, bu kadar acımasız kesiliyor olması.

Sakalının örttüğü zayıf çehren, hayallerini bıraktığın günleri düşürdü yine aklıma. Sanki uyanıp, rüyanda yine kuzeye gittiğini gördüğünü söyleyecektin. Yüreğinin tekrar çarpmasını, gözünü yavaşça açmanı nasıl da bekledik bir bilsen.

Seni toprak anaya teslim ettikten sonra şiirlerini okudum tekrar tekrar. Hayallerini ve sevdanı öyle yalın anlatmışsın ki her

satırında. Özlemini öyle derin ifade etmişsin ki her harfinde. Hayallerini, sevdanı ve özlemlerini anlatmak, onları yaşamak için diyorum yaşam devam ediyor. Ama bu kez eskisinden daha yoğun, eskisinden daha zor.

Sen ki hayallerini ve sevdanı bize devrettin. Eğilmeden taşınan sevdanı, ümidini... Durmadan büyük heyecanla koştuğun parkurda bayrağı bize devrettin. O hayallerin büyüklüğü ve sensiz oluşumuz zor olacak biliyorum, ama ümitleri, sevdaları yarınlara kalmış sen ve senin gibi milyonlar bize her daim güç vermeye devam edeceksiniz. Hayallerinizi yarınlara taşımak, emanetlerinizi sahiplerine teslim etmek için yürüyeceğiz.

Seni 2003 yılında tanımıştım. Avrupa'dan yeni bir grup arkadaş gelmiş dediler. O ihtişamlı sarp dağların arasında, bir vadi yatağına kurulmuş yeni savaşçı kampının etrafı çiçeklerle çevrili kamelyasında görüşmüştük. Sizden önce gelen gruplardaki arkadaşların sana yaklaşımı, farkını ortaya çıkarmıştı. Birkaç ay olmasına rağmen herkes özlemişti seni. Yaşın 30'a yakın olmasına rağmen hiç göstermiyordun. Dili kullanışdaki zarafet, yaşama yaklaşım gerçeğinin aynasıydı. Öyle bazıları gibi ezilenlerin özentisi değildi zarafetin. Sendeki özünün dışa vurumuydu. Öyle yakışıyordu ki sana, ilk görenler bile garipsemezdi. Eğreti durmazdı üzerinde hiçbir şey, çünkü sen her şeyde samimi ve içtendin.

Sadece Türkçe'yi değil, Kürtçe'yi de aynı incelikte konuşurdun. Şimdi bir kez daha anlıyorum ki bir kelimenin telafuzundan değil, insanın özünden, ruhunun güzelliğinden ve yüreğinin temizliğinden gelir incelik. Sen buydun işte. Duruşundaki doğallık, insancıl özünün onca zarifliği, bulunduğun ortamda kaba bir değişme değil, sevgiyle yoğurduğun, ördüğün ilişkilerle en anlamlısından bir değişim gücünün yaratıcısıydı. Dilin de bu yaratımın en güçlü silahlarından birisiydi. Aslında yüreğindi en büyük silahın. O mangal yüreğinde yaşamı öyle olgunlaştırıp öyle dile geti-

rirdin ki şiirlerinin tadında bir özlem bıraktın ardında.

Hani suyun toprakın yüzeyinden süzüle süzüle akması vardır ya, yaşamı yüreğinde böyle damıtıp yansıtıyordun çevrene. Yaz sıcağında saatlerce yol yürüyüp başında mola verip kana kana içtiğimiz pınar misaliydi yoldaşlığın. İnan ki yoldaş çok susadım!

Senden sonra tam da sözleştiğimiz gibi bir bahar vakti Mardin eyaletine gittim. Oradan Midyat'a geçtim. Toprak, bahar yağmurlarıyla ıslanıyordu. Büyüdüğün topraklar beni insanın yüreğini ferahlatan ıtırlı bir toprak kokusuyla karşıladı. Yağmurdan sırılsıklam olmuştum, ama kime ne içim bir parça huzur doluydu, hayallerini yüklenip gelmiştim işte. Bir de Süryani'si, Asuri'si, Arabı ve Kürdüyle tam bir halklar mozaiğiydi. Halkların beraber ne kadar uyumlu, ne kadar sevgiyle yaşadığını görünce, bir parça daha güçlü hissettim kendimi. Ortadoğu mimarisinin nadide örneklerinin içinde bu hoşgörü ve sevgi geleceğe daha sıkı sarılmamın vesilesi oldu. Yüreğindeki sevginin, hoşgörünün kaynağını daha iyi öğreniyorum; büyüdüğün topraklar.

Halklar mozaiği bu toprakları kendinde bu kadar içselleştirmek, bu topraklara bu kadar yakışmak, toprağına bu kadar benzeyip, onun gibi yaşamak büyük bir yürek ister. Ve sen böyle büyük bir yüreğin sahibiydin.

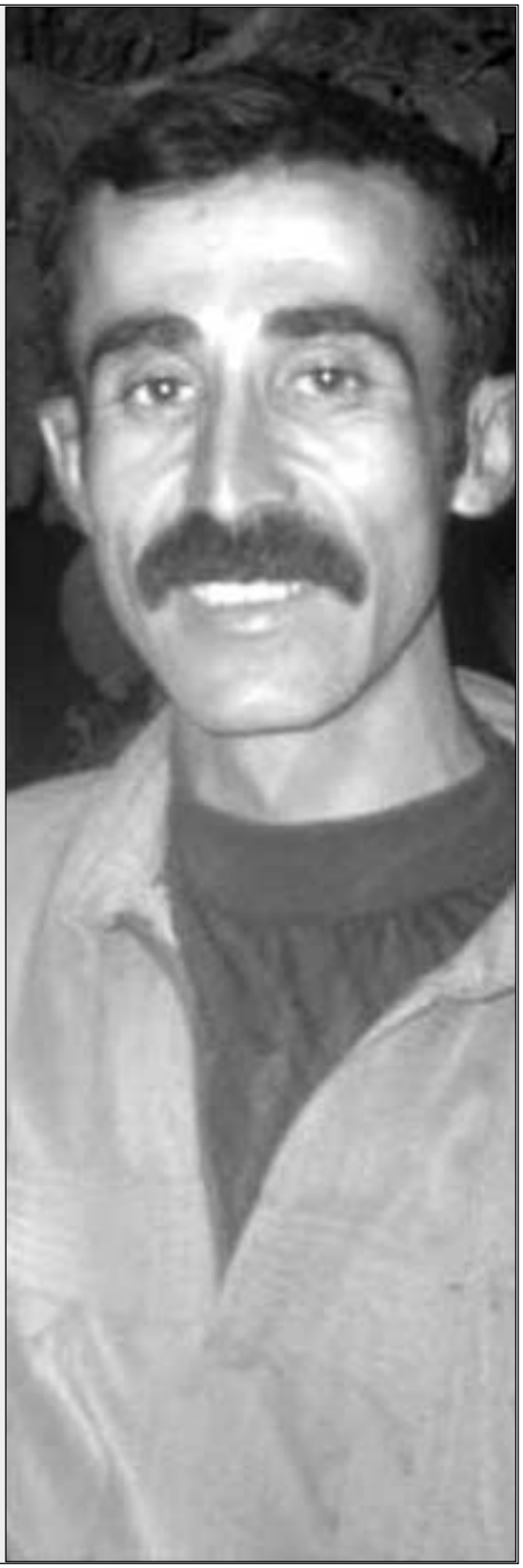
Sırtını Bagok'a dayamış, yılların isyan ateşini sırtında, yüreğinde taşıyan bir toprağın, bir yurdun çocuğuydun sen. Sen ki daha 4-5 yaşında dayını bu kavga uğruna toprağa verdin. O çocuk yüreğinle o zamandan bu zamana öfkeni ve sevgini birlikte biriktirdin. Vakti gelince de girdin kavgaya. Bu kavgada kendinle birlikte bizi de yeniden yaratma mücadelesinin içine çektin. Öğrendiklerimizi özleminle daha da geliştireceğiz.

Kavgan kavgamız, sevdan sevdamızdır. Bu güzel insanlık kimliğinin oluşmasında sen ve senin gibi binlercesi her daim rehberimiz olmaya devam edeceksiniz. Senin hayata baktığın gözlerle bakacak, senin gibi şiir tadında yaşayacağız hayallerini gerçekle buluşturuncaya dek.

Mücadele arkadaşları

Konuş!
Sesini duymak istiyorum,
Sana ihtiyacım var
İhtiyaçlar yaşamın belirleyenidir derler,
Mecnunun Leyla'ya tutkusu gibi
Ferhat'ın şirine hasreti gibi
Keremin aslıya sevdası gibi,
Senin varlığına ihtiyacım var.
Dokunuşun yaşam olur.
Dokunuşun duygu olur,
Dokunuşun söz olur.
Eyleme mücadeleye direnişe dönüşür.
Direniş tohum olur, düşer ülkemin dağına
Gerilla olur. Yeni yaşam olur,
ben yenilenirim.
Susma!
Konuş n'olur!
Yüzündeki bu gizem neden?
Gözlerindeki bu saklı bakış kimin için?
Sözlerin yorgunluk tadında
Gönlün uzakların özleminde
Beş bin yılın yükünü nasıl taşıyacaksın
Omuzların yaralı, ellerin nasırlı
İştar ananın kızısın sen
Boyun eğmek yok
Beritan seni bekler, fazla bekletme,
Gidişin ağır gelir bana, ama olsun,
Sen kendini yarat yeter,
Acım umuda döner, sevdam kavgaya,
Yüzünü güneşe dön, ışınlarında yıkan,
Güneş yanığı tenin doğuma
Gebe kalsın
Ateşin ve güneşin çocuğun sen,
Ateşten bedenin güneşe selam olsun

07.04.2005
Perşembe 13.35
Beşir arkadaşın şüridir

Dicle nehrine benzerdin en çok

Amed'in ve Dicle'nin hikayesi aynı zamanda Remzi arkadaşın hikayesidir. Nedendir bilmem, cevabını da çok fazla aramadım belki, ama Remzi arkadaş aklıma her düştüğünde, Dicle selam vererek oturur yüreğimin eşiğine

Adı, soyadı: **Savaş KARAKOYUN**

Kod adı: **Remzi ENGİN**

Doğum yeri ve tarihi: **Lice, 1981**

Mücadeleye katılım tarihi: **23 Şubat 2005, Kandil**

Şehadet tarihi ve yeri: **10 Aralık 2005, Berdenaze/G. Kürdistan**

"Serüvenlerin günlüğü tutulmadı, yazılmadı henüz o insanların destansı şiiri..."

Vadinin bir yanında binyılların acılarına tanık surlar, diğer yanında uçsuz bucaksız mor, kahverengi, yeşil renkleriyle bezenmiş, başı mağrur asi dağlar. Vadiyi ikiye bölüp olanca sessizliğiyle akıyor Dicle... Güneşin kızıllığı yansıyor çehresine yine. Sessizliğinde tüm zamanların türküsüyle vadilerden ovalara, oradan çöllerin kıyılarından geçip uzanıyor denize bir an olsun yılmadan.

Bir sevdadır Dicle. Hasretliklerin şahidi ve kendisidir. Bin yıllık masalların anlatıcısı ve yaşatanıdır. Toprak damlı evlerimizde titrek mum ışığında analarımızın tutturduğu nininin ardılıdır. Yakılan ağıtların kimi zaman başkahramanıdır. Ve bir yürek yangınıdır Dicle. Uzaklardan taşıdığı isyan çığlığını yüreğimizin en derininde hissettik hep. Bir çağrıydı ve çağrısı yüreğimizin çeperlerine değiyordu her seferinde.

Dağlar, Dicle ve Amed... Yeni bir isyanın başlangıç zamanında buluşuyorlar. Dağlar Dicle'yi, Dicle Amed'i kucaklıyor. Bir sözdür kucaklaşma, başkaldırıya davettir buluşmalar buradada. Tüm zamanlar Newroz tadındadır Amed'de.

Amed'in ve Dicle'nin hikayesi aynı zamanda Remzi arkadaşın hikayesidir. Nedendir bilmem, cevabını da çok fazla aramadım belki, ama Remzi arkadaş aklıma her düştüğünde, Dicle selam vererek oturur yüreğimin eşiğine.

Bir yanında Lice'nin asilliğini taşırdı, diğer yanında Dicle'nin meydan okuyuşunu. Bir yanında türküler taşırdı, diğer yanında söylenmemiş sözler.

Zindanlarda, dağlarda, ovalarda özgürlük sloganlarının yankılandığı bir dönemde dünyaya geldi. Yaşadığı her gün nice acıya tanıklık etti. Herkesin kendisini acılarında büyüttüğü topraklarda büyüdü. Her saniyesi acılara isyan toplamakla geçti. Daha on üçünde isyan kaleleri olan dağlara çıkmaya karar verip yola düşer ve gerillalara ulaşmayı başarır. Arkadaşlar 'daha küçüksün' der. Düşmanın insanlık dışı zulmü-

ne, katledilmelere, Amed zindanındaki görkemli direnişe tanıklık etmişse de o daha küçük bir çocuktu. Israrla gerillaya katılmak istediğini söylemesine üzerine arkadaşlar 'git biraz daha büyü, öyle gel" diyerek O'nu geri göndermeyi başarırlar. O gün katılım sözünü bir de dağlarda verdiği gün olur.

Zaman su gibi akıp geçti. Yeni acılar eklendi yaşananlara ve yeni isyanlar büyüttü yüreğinde. İsyanı büyüdükçe öfkesi katmerleşti. Yüklendiği isyan duygusuyla, öfkesiyle ve verdiği sözüyle tekrar dağların yolunu tuttu. O'nun bu büyük özlemine kavuşmasına yine bir şanssızlık engel oldu. O ise yılmadı, umutsuz asla uğramadı evrenine. Sözünü hayatın ortasında dalgalandırmanın arayışlarını sürdürmeye devam etti umutla.

İsyanını, öfkesini nerede olursa olsun düşmanının yüzüne vurdu durmadan. Zaten genç olmak da hep akmak değil miydi? Hele de bu genç Amed'in görkemli serhildanlarında büyümüşse, hangi güç durdurabilirdi böyle bir yüreği. Dicle'nin isyanını her yere taşırmadan, kendinde yaşatmadan nefes alamayacağını biliyordu.

Çocukluğunda anne ve babasından hep Amed zindanındaki direnişlerin öyküsünü dinleyerek büyümüştü. Bu direnişlerin öyküsü dışında duymadı başka hiçbir öyküyü, anlatmadı topraklarında yaşayan insanlar. Düşmanın uygulamalarını vahşet düzeyine çıkardıkça, direniş öyküleri de büyüdü ve yeni kahramanları oldu bu öykülerin.

1994 yılında köyleri yakılınca, doğup büyüdüğü topraklardan kopmak zorunda kaldı. Düşmanın zorla göçerttiği dalgayla ailesi de Amed merkezine göç eder. Çocuk gözlerinin önünde köyleri yakılır yıkılır, evden çıkmalarına bile fırsat verilmeden evleri ateşi verilir askerler tarafından. Büyük küçük demeden düşman önüne gelene hakaret eder, işkenceden geçirir. Gözyaşlarıyla söndürmeye çalışırlar yüreklerindeki yangını. Bu acı Remzi arkadaşın yüreğindeki öfke tohumlarını daha da büyüttü. O gün yıllar önce dağlarda verdiği sözü bir kez daha yineler; gerillaya gidecektir.

İlk, orta ve liseyi Amed'de okuyan Remzi arkadaş, girdiği üniversite sınavlarında Gaziantep Üniversitesi İşletme bölümünü kazanır. 2001 yılında henüz birinci sınıftayken, Türkiye genelinde Kürt öğrenciler tarafından başlatılan anadilde eğitim kampanyasında aktif bir şekilde yer alır. Anadilinden koparılmaya zorlanan milyonların isyanını her şeye inat sahiplenir. Binlerce yılın mirasının yok edilmesine sessiz kalmayacaktı. Bulunduğu yerde anadilde eğitim kampanyasının en gözü kara militanlarındandı. *"Doğruların militanı olmak, bir geleneği eğilmeden, büzülmeden her şeye rağmen taşımak hepimizin boynunun borcudur"* derdi. Dediğini uyguluyordu, düşündüğünü eyleme geçiriyordu. Bu gençlik geleneğini Börklüce Mustafalar, Denizler, Mahirler, Kemal Pirler yaratmıştı. Onların ardılı olmak da onların şiarına –bedeli ne kadar ağır olursa olsun–

sahip çıkmayı gerektiriyordu.

Anadilde eğitim kampanyasına katıldıkları için haklarında davalar açılır. O da okullarından atılan diğer öğrenci arkadaşları gibi bedel ödeyenlerdendi. Doğru bildiğini yaşamaktan, inandığını savunmaktan vazgeçmedi. Halkının isyanı, acısı halen büyüyerek sürüyordu. Bu acıya son vermek daha büyük savaşımları gerektiriyordu.

Remzi arkadaşı dağın, ülkenin ve aşık olduğu toprakların üzerinde yakılan özgürlük ateşinin büyüsü çekerken, ailesi bu kez O'nu okul okuması için Moskova'ya gönderir. Moskova büyülü, büyük ve insanı yutan bir kenttir Remzi arkadaş için. Karanlıklara hapsedilmiş bir kent. Düşlerin üzerine karların yağdığı bir gök.

O, kendi topraklarının göğünü özlüyordu delice. Ancak ailesi ciddi bir masrafa katlanarak O'nu oraya okuması için göndermişti. Burada Moskova Halklar Üniversitesi'ne kaydını yaptırır. Bir yıl Rusça hazırlık sınıfını okuyup bitirir. Ancak hiçbir şey özleminin önüne geçemez. Yüreği git der, ülkesinin rüzgarları O'nu topraklarına davet eder. Ne yüreğinin sesine, ne de ülkesinin rüzgarlarına kulağını kapatır. Kararını verir gidecektir buralardan.

Daha büyük savaşma istemi O'nu daha büyük güç ve inatla dağlara çeker. En çok olmak istediği yerdedir şimdi.

Dağlara gelişinin ilk günlerinde görmüştüm Remzi arkadaşı. Yıllardır özlemini duyduğu dağlara kavuşmanın büyük sevincini taşıyordu. Gözleri ışıl ışıl gülümsüyordu. Gözlerindeki o büyük ışıltı, o olgun ve asil duruşu O'na yaklaşırken heyecan ve tedirginlik yaşamamın sebebi olmuştu. Çok az insan böyle bir etki yaratabilirdi.

Birlikte yeni şervan kampına gitmeye başladık. Sanki yıllardır gerillacılık yapmıştı. Dağların yaşamına aşina bir ceylan gibi atikti. Atikliği gruptaki herkesi şaşırtmıştı. Eğitim ortamında da en hızlı gelişenlerden birisiydi.

Temel eğitimin ardından savaşın yoğun olarak yaşandığı Kuzey Kürdistan'a gitmeyi önermişti. Kuzey'e geçme imkanının olmadığı bir mevsimdeydik. Belki bahara diyerek Güney'in en zor alanı olan Berdenazé'ye geçmeyi önermişti. En zor alanda çalışma, yaşama, zoru başarma istemi büyük bir erdemdi. Ne kadar zor olursa olsun amaca ulaşmak, büyük bir hırsla çalışmak ve başarmak en yalın istemiydi. Nice insan var ki koşullar zorlaşınca rahata koşmanın yollarını arar. Remzi arkadaşın içinde bulunduğu zor koşullara rağmen savaşımın daha zor, daha yoğun olduğu Kuzey alanlarına gitmek için defalarca önerisini tekrarlaması, sıradan duruşlara, erdemsiz yaşayanlara pratik bir cevaptı.

O, sıra dışı bir insandı. Devrimciliğin sıradanlığı kabul etmediğini duruşuyla en çok yaşayanlardan ve yaşatanlardandı. *"Dünyanın cesur ulusları yoktu, cesur insanları vardı. Onlar aşkın ve hayatın havarileri büyük serüvencilerdi. Onlar bu ihtiyar cadının maskesini parçalamak ve yeryüzü denilen cenneti bize sunmak istediler. Bütün ömürleri bu kavgayla geçti. Ne adları vardı onların, ne ulusları, ne dinleri ne de anıtları."*

Yıllardır halkın acılarının öfkeye dönüşüp bir çığ gibi büyüdüğü o yüreğin düşmanla karşılaşma zamanı İran'ın alanda operasyon yapmasıyla gelmişti. Uzun süredir beklediği a n gelmişti. Saldırıya kendi inisiyatifiyle geçmişti. Mahabat'ta, Sine'de halkı katledenlere, nice kadını recm edenlere cevap vermek için talimat beklemek, o fıkır fıkır kaynayan yüreğin yapacağı şey değildi. Bedeli en değerli varlığı olan canını vermek bile olsa gerekeni yapacaktı. İran rejimi suçsuz, günahsız insanlara akla hayale sığmayan işkenceler yaparken, insanları kurşuna dizip, kendine ait bir söz söyledi diye insanları idam ederken bekleyemezdi. Saldırmak gerekiyordu ve en önde saldırdı.

Ortadoğu'nun gerici güçlerinden İran rejimi halkların özgürlük ve demokrasi istemlerini idam etmek, mücadelelerinin nefesini kesmek için geçen aylarda gerçekleştirdiği operasyonlarından en kapsamlısını aralık ayının dondurucu soğuğunda gerçekleştiriyordu. Onlar bu dağların sıcağına da, karına da, yağmuruna da, soğuğuna da aşinaydı. Koşullar birçok yönden aleyhlerinde de olsa bu operasyonu da diğer operasyonlar gibi püskürteceklerdi. Tüm zorluklara meydan okuyarak saldırdılar ve püskürttüler operasyonu, en değerli parçalarını, en sevdikleri arkadaşlarını feda etmişlerdi. Remzi derin bir suskunluk oluyor dilimizde. Halbuki biz seninle ne kadar da mutluyduk, seninle nasıl da coşuyorduk hayatın ortasına Dicle gibi.

Yeni bir yaşam arayışı olanlar yaşamlarıyla olduğu gibi şehadetiyle de nice değerler bıraktılar. Düşlerimizin mavi göğüydü onlar. Prometheus'un isyanından kölelikten kurtulmak için kanlarının son damlasına değin savaşan kölelere, Şeyh Bedreddin'in komün yaşam kavgasında hak sevdasının doğa saflığındaki müritlerinden Paris komününün yaratıldığı ön barikatlarda sol yumrukları havada direnen genç yüreklere, Dersim'de, Botan'da, Zagros'ta halklarının isyanını mermi yapıp düşmanda patlatan yürekli gençlerden Berdenazê'de tereddütsüz düşmanın üstüne yürüyen Remzi yoldaşa uzanan bir türküdür onlarınki.

Asi yüreğiyle tarihten süzülerek, dağları aşarak, ovaları geçerek güneşi içmeye gelmiştin. Şimdi kışın üzerine güneş olup doğuyorsun. Ardılı olduğun binlerce yürek parçamız gibi dikili bir mezar taşın olmasa da, güler yüzün, asil duruşun ve kararlılığın, cesaretin ve özün yüreğimizde, bilincimizde bir anıt olup yükseliyor.

ibrişim zarifliğinde bir ölümsüzlük kaldı
terden damıtık sevgi ve
kurşun yaraları
söylenmedi her şey
kalmıştır geride
içe kapanıktı sözcüklerin anlamı
dilsizlikten değildi
yaralarımızdandı.

Mücadele arkadaşları

Dilêmin lîyane

Bizler ki sevda ve acıyı iç içe yaşamış toprakların çocukları, sevdaya yeni bir anlam katma savaşına girdik gireli acılarımız da farklılaştı. Tarihin olanca zalim devinimini tersine çevirme savaşında tüm tarihin acısını sırtlamayı öğrendik

Adı, soyadı: **Orhan KAYA**
Kod adı: **Zeynel**
Doğum yeri ve tarihi: **Göle/Kars 1965**
Mücadeleye katılım tarihi: **1992 cephe, 1999 ülke**
Şehadet tarihi ve yeri: **... 2005 Avrupa**

"Liyane liyane, dilêmın liyane!"

İnsanoğlu acılarının ilk dile gelişinin başlangıcı böyleymiş. Pek çok kültürel değere beşiklik etmiş Mezopotamya toprakları, Adulê'nin dilinden acısını böyle işlemiş belleğine.

Başka hiçbir dilde tam anlamının olamayacağı bir dizedir bu. Yüreğin kabarmasını anlatır, ama bu kabarış acının farklı bir tonudur. Dicle'nin dağlardan süzülüp gelen sularla çağlamasına benzer. Öyle bir kabarır ki, en yüksek tepelerden bu kabarmanın yansıması hissedilir. "Liyane liyane" bu kabarmanın dile geliş halidir.

Evet, her yoldaşımız düştüğünde bu kara toprağa, analarımızın dilinden düşmeyen o ağıdı yüreğimizle, belleğimizle çağırır, gücümüzün yettiğinde söylemeye başlarız. Bu ağıtla sessiz bir çığlık belleğimizin duvarlarını sarsar durur. Bu sarsışlar yüreğimizi öyle bir sıkar ki, bu yürek dünyanın en ağır yükü olur.

Memê Alan'dan Siyabend ê Xecê'ye yüzlerce aşkın diyarı bu topraklarda sevginin yaratıcısı, savaşçısı yoldaşları kaybetmek her gün bambaşka bir ağırlık olup çöktü omuzlara. Yükümüz gün geçtikçe artmakta...

Bizler ki sevda ve acıyı iç içe yaşamış toprakların çocukları, sevdaya yeni bir anlam katma savaşına girdik gireli acılarımız da farklılaştı. Tarihin olanca zalim devinimini tersine çevirme savaşında tüm tarihin acısını sırtlamayı öğrendik.

Dağdaki ilk yılımda O'nu görmeden önce sesini duymuş, önce sesini tanımıştım. Üzeri sisle kaplı Dokan gölüne uzaktan bakan nöbet yerinde radyodan Zeynel hevalin tok sesiyle o öyküleri dinlediğimde, çocukluğumun sisli yıllarına giderdim. Benim için çok şey ifade eden bu dizelerin bir halk için ne ifade edebileceğini ilk başlarda çok anlamamıştım. O'nun her destanı, her öyküyü hissederek okurdu radyodan. Olanca sakinliğiyle ve hissederek anlattığı bu öykülerin bir halkın çığlığının duyurulmasının farklı bir biçimi olduğunu daha son-

raki sohbetlerimizde anlamıştım.

Toplumsal belleğimizin toz tutmuş raflarından özenle çıkardığı öyküleri, destanları ve ağıtları olanca sadeliğiyle okuyan Zeynel heval, bunları anlayarak ve hissederek okumanın gerektiğini söylerdi hep. Bazen o anda yaşadığımız olayları yüzlerce yıl önce yaşanmış olaylarla karşılaştırır, ufkumuzu daha da genişletirdi. O geçmişi anlattıkça, geçmişten örnekler verdikçe başka dünyalara kulaç atardık. Olayları anlatış biçimi, çıkardığı sonuçlar ve tarih bilinci her geçen gün biraz daha şaşırtırdı bizi.

Tecrübeleri, yılların süzgecinden süzülüp gelmiş kehribarı andırırdı. Nasıl ki kehribarın yıllanması farklı bir renk ve koku katıyorsa kendisine, O da yaşama asırlık kehribar misali bir hava katardı. Zeynel heval bir tarihti.

1978'de tanıştığı mücadelede yıllarca aktif bir sempatizan olarak çalışmış, 1990'lı yılların başından itibaren de evli olmasına rağmen evini, ailesini bırakıp ilk başta İstanbul'da daha sonra da Rusya'da kitle çalışmalarına aktif olarak katılmıştı. 8 yıla yakın bir süre Rusya'da kitle çalışmalarında kaldıktan sonra uluslararası komplo sürecinde ülke sahasına gelmişti. Bir dönem askeri birliklerde kaldıktan sonra gerilla radyosu olan "Roj Radyo"ya geçmişti. Orta yaşlı, uzun boylu, esmer bir gerillaydı. Farklı bir duruşu vardı, duruşu biraz anlattığı öykülere benzerdi.

Rusya'da uzun yıllar kalmış olmasından dolayı Rusya Kürtlerinin hem dilinden hem de kültüründen belli düzeyde etkilenmişti.

Dengbejlere olan ilgisinin kaynağında çocukluğunun Serhat'ta geçmesi olsa da, ilgisinin daha da serpilmesinde Rusya'da kaldığı sürecin etkisi büyüktür.

Bu ilgi, radyo çalışmalarında da bu kültürel değerleri işlemesine yol açmıştı. Dengbejlik en eski geleneklerden bir tanesiydi.

Akoyi vadisine doğudan bakan ve kartal yuvasını andıran bir yerde yaşamak çok zorken, orta yaşına rağmen bir an olsun şikayet etmedi. Hem yaşamın zorluklarıyla mücadele ediyor hem de 12 saat boyunca radyoda yayın yapıyordu. Bu zor koşullarda böyle başarıyla yayın yapabilmek, işlerini aksatmadan yürütebilmek ustalık istiyordu. O, usta bir yöneticiydi.

Kandil'in yamaçlarına kurulmuş bir kampta Zeynel heval ile birkaç ay yaşamı paylaşma şansım oldu. Her öğleden sonra kah bir ağacın gölgesinde, kah volta atarak felsefeden siyasete pek çok konuda hoş sohbetlerimiz olurdu. Sohbetine doyum olmazdı. O gitti gideli her öğleden sonra sohbetlerini ararım.

O yaşandıkça anlam kazanan yerler, paylaştıkça güzelleşen zamanlar, emekle

yaratılan arkadaşlıklar vardır ya... Sen buydun işte. Öyle bir zamanda, öyle bir paylaşım ruhuyla katıldın ki... Unutulmaz. Kısa bir zaman da olsa yaşanan ortak zamanlar, mekanlar ve o kamp...

Şimdi dinlediğin her dengbejde söylenen her klamda Zeynel arkadaşı hatırlarım. Tanımlamaları sevmem. Tanımlamalar zayıf ve az boyutludur. Hangi kelime bu kadar farklı bu kadar köklü bir yaşam tecrübesini anlatabilir ki... Hangi kelimeler tanımlar ki bu yaşam duruşunu? Yaşı ilerlemiş olmasına rağmen öyle rahat öyle eşit bir diyalog ortamı yaratırdı ki, zaman akıp geçerdi. Bu rahatlık onun babacan, sevgi dolu duruşundan kaynaklanırdı.

Yaşından ve yılların mücadele koşullarından kaynaklı çeşitli hastalıkları gelişmiş, tedavi amacıyla önce İran'a oradan Avrupa'ya geçmişti.

Biz O'ndan ayrılacağımız için üzgündük. Hayatımın en güzel parçası gibi olmuştu. O, ülke topraklarından ayrılırken hüzünlüydü. Biliyorduk ki hüznü kutsal topraklara bir daha dönememe ihtimalindendir.

Doğanın acımasız kanunları bu hüznü haklı çıkardı. Avrupa'ya ulaşmıştın ulaşmasına, ama tıbbın gücü yetmedi hastalıklarını iyileştirmeye dönüşü olmayan yolun yolcusu oldun. Yüreğimize büyük bir acı daha yükledi topraklarından uzak bir coğrafyada gerçekleşen şehadetin.

Şimdi o tarihi kentin –İstanbul'un– surları dibindeki mezarını düşünüp hüzünlenirim. Bir halkın çığlığını tarihin derinliklerinden taşıyan, çağıran yoldaşım! Bu çığlığı daha iyi anlama, bunu her an daha derin hissedip, buna daha iyi cevap olabilme uğraşında olacağız. Yolumuzda örnek oldun, olmaya devam edeceksin.

Mücadele arkadaşları

bu ipleri kopmuş kasırga
bu fırtına dinmez
ta ki güneş gele
baş ucuna dura ölümün
yeter ki haine kalleşe çıkmasın
adımız
belki de bu yüzdendir
yiğitlik tutkularımız
biz bombayı kucaklarız
yar diye diye değil
umuttur tuttuğumuz alevler içinde
yanar ha yanarız

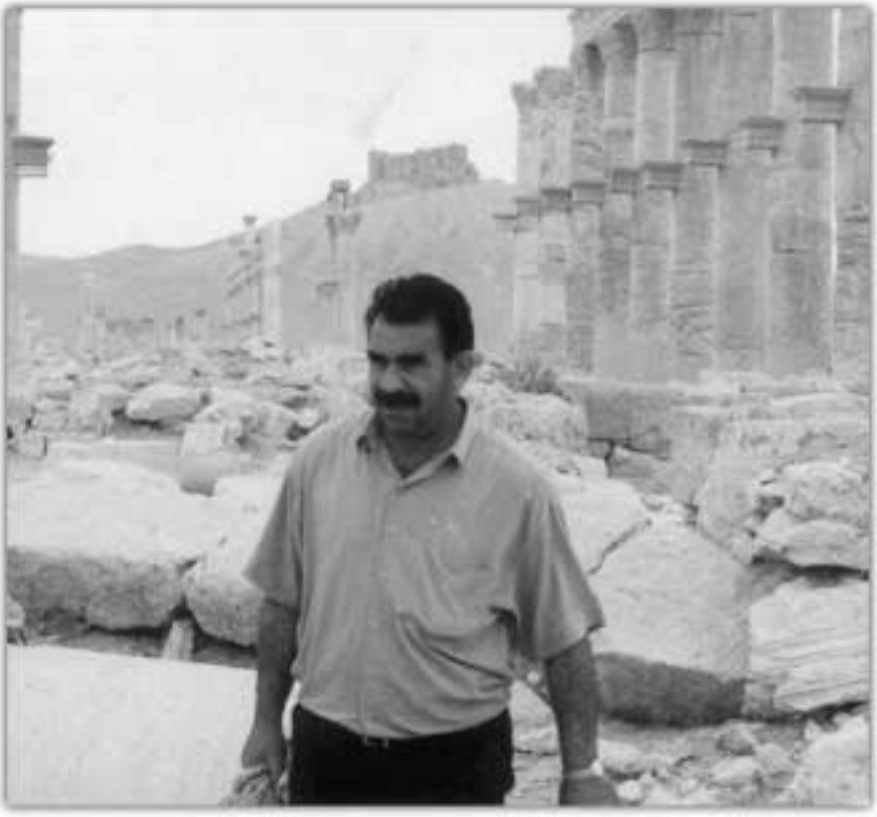
param parça avuçlarımız
ve vuruşur gençlerimiz Botan'da
unutma
yiğit insan güzel olur
onur türküsünü güzel söyler
mesela bir Zinarinimiz vardı
henüz çok gençti
yani çocuk da deseniz olur
ama bir yüreği vardı kocaman
işte o yürekle gitti

Eylül 1998 tarihinde Kato-Marinos'da
şehit düşen Zinarin arkadaş

2004 yılı şehitleri

çoktan yitirdi
hükmünü kelimeler
şimdi
ateşle yıkanarak
konuşma zamanı

"PKK içinde büyük fedakarlıkla kendisini yakanı, kendisinde patlatanı, kendisini tümüyle örgütün amaçları içinde feda edeni her şeyden yüce tutuyorum. Zaten PKK'ye bu kadar inanmak da PKK'yi bu kadar göç görmekte, bu her şeyden yüce tutulması gereken değerlerin sayesindedir. Onların bize yüledikleri olmazsa, bir gün bile dayanamayacağımızı biliyorum. Zaten bağlılık da hem dayanmadır, hem götürülme, yüceltme, güçtür. Şehidin anısına, halka bağlılığına, örnek kahramanlıklarına sahip çıkmak böyledir. Dayanılmaya, bizi yenilmez kılmaya götürür. PKK'nin gerçeğini ifade ederken bu yönlerini fazla tartışma konusu yapmıyoruz. Çünkü tartışma konusu edilemez. Yüce değerler tartışılamaz"

Önder Apo

MARDİNLİ HEVİ

En büyük kuvvet şehitlerdir

Önder Apo

Adı, soyadı: **Gaffur DOĞAN**
Kod adı: **Hevi ŞANOGER**
Doğum yeri ve tarihi: **Kızıltepe 1971**
Mücadeleye katılım tarihi: **1998 İzmir**
Şehadet tarihi ve yeri: **27 Ağustos 2004, Maxmur-Musul yolu**

Mardin. Medeniyetin kenti, ilk uygarlığın şehiri, aznılıkların anası, demokrasinin gökkuşağı, büyük aşkların umut kayanğı, direnen insanlığın çınar ağacı, filozofların kıblesi, yaşam pınarı, ölen sevdaların diyarı, özgürlüklerin sembolüdür..

Mardin, insanlağa beşiklik eden Mezoptanya'nın anasıdır. Kültürüyle, sanatıyla felsefesiyle, yaşamıyla, doğasıyla, dünyaya bakış açısıyla farklı bir kenttir. Mardin nice kahramanları doğrudu. Mani gibi filozoflarla, Eliye Bete gibi savaşçılara, Cigerxwin gibi şairlere, Mem ü Zin aşkı gibi büyük aşklara, Ape Musa gibi aydın ve örenek kişiliklere beşiklik etti. Kentin adı tarihten günümüze "Mari" "Marida" "Mardi" "Maridiya" ve en son isimiyle ayakta duran Mardin'e kadar evrilerek gelir.

Bu topraklarda her zaman umut doğardı. Günler ayları, aylar yılları, zaman yaşamı kovalarken Mardin'in Ömeryan köyünde umutlara ışık tutan o topraklara bir tohum dökülür. Günler ayları kovalarken Seyre Ana doğuracağı bebeğin gelceğin umudu olacak bir delikanlı olacağından habersizdi. Ama bu topraklar yine tarihine yaraşır yeni bir umut doğuracaktı.

Yaz mevsimi yaşamı sonbahara devrederken, sonbahar yoksuluğuyla kışa, kış yeni doğumlara, başlangıçlara gebe bahara bırakır yerini. 1971 yılında Seyre Ana baharın başlangıç ayı olan Mart'ın 27'sinde nurtopu gibi bir oğlan çocuk dünyaya getirir. Adı Gafur olur bu çocuğun. Yani geleceğini koruyabilecek, hiç bir zaman düşmeyecek bir delikanlı olacak bir çocuk...

Gafur Doğan yurtsever, ortahalli bir ailenin çocuğudur. Babası eski KDP'lilerdendir. Apocularla tanıştıktan sonra onlara katılır ve 12 Eylül darbesinden sonra tutuklanır, iki yıl Diyarbakır cezaevinde kalır. İlk altı ay babasından haber alınamaz. Annesi kaybolan kocasını bulmak için şehre göç eder.

Gafur, ilkokula Ömeryan köyünde başlar ve acımasız yaşamla orada tanışır. Tabi her Kürt çocuğu gibi o yaşta düşmanla da tanışır. Birgün bir grup, askeri üni-

formayla köye baskın yapar ve köy halkını kışın ortasında yalın ayak köy meydanda toplar. Babası, annesi ve köy halkı gözlerinin önünde karın üstünde bir satten fazla yere yatırıp işkenceden geçirilir. Sonradan babasını ve bir kaç köylüyü arabaya atıp götürler. İşte Gafur'un yaşamı boyunca unutamadığı bu olaydan sonra düşmana karşı büyük bir tepkisi gelişir. Hevi'yi Hevi yapan çocukluğundan beri yaşadığı her haksızlığa karşı duruşu ve ve haksızlığı kabul etmeyen kişilik karakteridir. Haksızlığa karşı savaşmıştır hep.

Dokuz yaşından sonra Kızıltepe'ye göç etmek zorunda kalırlar. Okuluna Kızıltepe'de devam eder. Ve bir gün ortaokul son sınıf öğrencisiyken Türkçe öğretmeni "Türkiye'de Türkten başka kimse yoktur, Türk dilinden başka dil yoktur" deyince Hevi buna karşı çıkar, Kürt olduğunu söyler. Bu olaydan sonra Hevi okuldan atılır.

Yekta (...)

Ondan sonra hayat çok açımasız geçer, çalışmak zorundan kalır. Bir yandan kendi yaşam hikayesini yazar, yazdığı hikayenin adı da "Guri"dir. Guri hikayesinin nasıl yaşandığını toplumla paylaşmak ister. Onun için de tiyatro öğrenmek zorunda olduğunu hisseder. 1983'te bir tiyatro kursuna katılır, altı ay sonra kurs öğrencileriyle bir oyun hazırlar ve Kızıltepe'de sergilerler. Hevi'nin tıyatro yaşamı böylece başlamıştır artık.

Hevi o sistemin içinde ayakta kalabilmek ve kendi özünü kaybetmemek için müthiş bir şekilde savaşır. Bir yandan inşaatlarda amelelik yapar bir yandan da tiyatroya devam eder. Bir süre Kızıltepe'de babasının araba atölyesinde abisiyle beraber çalışır sonra Adapazarı'na fıstık toplamaya gider. Orada pazarlarda sebze satar. Hevi yaşamın zorluklarıyla kıyasıya bir savaşım içindedir ve yılmadan başı dik yürümüştür bu yolda. Sohbetlerinde hep şöyle derdi; *"Temiz, dürüst, emekçi insan başkasına muhtaç olmayan insandır."*

Ölümsüz sanatçı 89'da İzmir'e gider orada çalışır. Bir yandan tiyatro sevdası onu bırakmaz ve arada tiyatro eğitimine devam eder. Sonra MKM İzmir şubesinde aktif bir şekilde çalışmalara katılır. Benim sanat çalışmalarına katılmamda en büyük etkiyi yaratan onun sanata olan yaklaşımı, fedakarlığı, emekçiliği, Önderliğe, şehitlere olan bağlılığıydı.

Hevi 1993 yılında gözaltına alınır. Bu onun ilk tutukluluğudur ve bir ay kalır göz altında. Ağır işkencelere maruz kalır. İşkencede başından aldığı darbeden dolayı boyununda damar tıkanıklığı ve zamanla birçok rahatsızlığı ortaya çıkar. Ölümsüz sanatçı hiç bir zaman bu sorunları kendi hedefine yürürken engel olarak görmedi. O göz altından sonra Hevi daha fazla katılım göster-

di ve çalışmaları daha çok sahiplendi. MKM kapatıldığında tekrar açılması için tüm gücüyle çalıştı. O dönemi iyi hatırlıyorum, MKM kapatılımış kurumun eşyalarına el konulmuştu. Hevi dışarıda kalan gruba öncülük ederek sokaklarda oyun sergilemeye başladı. Miting günlerinde grup olarak çıkıp "kimse bizi suturamaz, kimse MKM'yi kapatamaz, biz halkın sanatçılarıyız kimse halkı suturamaz" diyordu.

Beni etkileyen onun bu coşkusu, morali ve cesaretiydi. Aynı zamanda gruba katılmamda etkili olan onun duruşu ve çabasıydı. O'na gruba katılmak istediğimi söylediğimde çok sevinmiş ve beni grubun üyeleriyle tanıştırmıştı. O gün dünyalar benim olmuştu Hevi ile beraber çalışacak ve sanatı örenecektim. Hevi arkadaş öğrencilerine hem siyasi eğitim hem de kürtlürel eğitim verirdi. Hevi arkadaşta dürsütlük, insanlık, dostluk, yurtseverlik ve arkadaşlık herşeyden önce gelirdi. Hevi'nin en büyük felsefesi sevgiydi, bütün dünyası sevgi üzerine kuruluydu.

Hevi 1998'de İzmir MKM'de beş büyük oyun hazırladı. Halepçe, Heviyame Hünün, Güri, Tırena Aştiye isimli oyunlardı. Bir de Kürt halk destanı Kosegeli'yi bir çok yerde oynadı.

98 baharında ölümsüz halk sanatçımızın hayalleri, umutları ve sevdası onu bir grup arkadaşıyla beraber Kürdistan dağlarına çekip getirdi.

Dağa gelmeden önce benimle bir arkadaşı çağırıp; "siz bu çalışmaları sonuna kadar sahipleneceksiniz" dedi. Her ikimiz de onun öğrencisiydik. O gün ona söz verdik.

Yaklaşık bir yıl sonra ben de Kürdistan dağlarındaydım. 99 sonlarına doğru Xınere'de onunla karşılaştık. Ben ona "sen burada ne yapıyorsun" diye sordum. O da bana "sence ben burada ne yapmalıyım" diye sordu. Ne demek istediğini anlamıştım. "Sanatla mı ugraşıyorsun" diye sorunca "tabii ki." dedi. O hiç boş durmadı hep yazdı ve de oynadı. Kimileri onu yadırgadı, savaş kaçkını dedi, oportinist dedi ama o hiç bir zaman moralini bozmadı geri adım atmadı ve kararlıca yoluna devam etti. Hevi, Yekta'nın ve Mordem'in arkadaşıydı. Onlar doğru buldukları ve inandıkları bir şeyi yapmaktan asla vazgeçmediler. En zor koşullarda bize öncülük ettiler.

Hevi (Gaffur Doğan)

Hevi arkadaşın birçok yeteneği vardı. Sanat ve tiyatro üzerine makaleler yazardı. Tiyatro, karakterler, oyuncu ve yazar üzerine yeni ve çağdaş düşünceleri vardı. Senaryolar yazdı.Yazdığı oyunlarda hem oyuncu hem de yönetmendi. 98 yıllından bu yana yazdığı, yönettiği ve oynadığı oyunlar şunlardır: Bırina Kado, Demokrasi Wuhaye, Guri, Xwede Huta Ango Bedet, Agıre Be Dawi ve birde kısa metrajlı bir film senaryosu yazdı ve oynadı: Berf. Film 2001 yılında TV'de gosterildi. Bir de en son Şehit düşmeden önce yazdığı ve yönetiği bir oyun "Çiroka Gul u Masi" idi. Ayrıca oynadığı oyunlar şunlardır; Ciroka Axe, Zilan, Levha Kadere, Ru, Nemrut, Teyre Ziv, Kürdistan Dagerkere, Azra (bakire). İki filmde rol aldı. Ayna Bejne ve Jenura.

Hevi'nin en büyük hayali Diyarbakır'da Zından Direnişini, Dersim'de Dersim Direniş tarihini konu alan oyunları sergilemekti. Bir de Kürdistanın her yerinde sanat okulları açıp çocukları eğitmekti.

Anne ve çocukları çok severdi. Yazdığı oyunlarda onların yeri hep vardı. Oyunlarında işlediği temel konular; savaşın yarattığı yıkım, ezilen insanların acıları, direnişleri, kahramanlıkları ve birde en nefret ettiği kirlenen siyaset ve ihanetti.

Hevi ve Yekta'yı birlikte anıyorum çünkü onlar et ve tırnak gibiydiler. Birlikte çalıştılar, mücadele ettiler özcesi direndiler herşeye rağmen. Büyük hayaller kurdular ve bu hayalleri gerçekleştirmek için çalıştılar. Yekta Suriye'de kültür sanat çalışmalarını yürütüyordu sanatçı duyarlılığı ve sorumluluğuyla Suriye devletinin Kürtleri katletme politikasını protesto etmek için 27 Mart Dünya Tiyatrolar gününde kendisini yaktı. Hevi ise Kerkük Kürt Tiyatro Festivaline katılmak için giderken talihsiz bir trafik kazasında şehit düştü. Her iki ölümsüz derimci ve sanatçı arkalarında büyük bir devrimci sanat ürünü ve mirası, dolu dolu bir yaşam, sınırsız bir yaşam, ülke, insanlık ve yoldaşlık sevgisi bırakıp gittiler. yeni kültürün yaratılmasında birer kilometre taşı olarak tarihe geçtiler.

Mücadele arkadaşları adına
Harun Hevi

Hevi (Gaffur Doğan) Yetka O

ÇOCUKLUĞUMUN ANISINA SEVGİYİ ARIYORUM

Çocukluğumun anısına sevgiyi, geleceğime yönelik bir bilgi arıyorum

Utanıyorum. Utanıyorum çünkü büyüdüm. Büyüdükçe çocukluğum tanınmaz hale geldi utançlar yüzünden. Utançlar bizi büyütüp çocukluğumuza sınırlar çizdi. Büyüklerimiz sınırlar ördüler ellerinin ulaştığı her yere ata geleneğini sürdürerek. Bizler de büyüdükçe, sınırları koruyan birer bekçi olamya zorlandık. Biz mi sınırları koruyoruz, sınırlar mı bizi koruyor? Sonu bilinmeyen bir labirent, çözülmeyen bir soru taslağı hala. Sınırlar kimi için bir güvence iken kimi için de bir cehennem, yıkılması gereken, boşlukta sallanan bir zihiniyet sapması.

Çocuklağumun anısına sevgiyi arıyorum. Tarlada çalışan ırgatlar gibi ter dökerek, yalın ayakla koşuyorum rüzgara karşı göğsümden soluyarak, ayaklarıma batan dikenlere, bedenime saplanan oklara aldırmadan, nefesiz kalıp sırt üstü düşünceye dek. Uğradığım her yerde mayın tarlalarıyla karşılaşıyorum. Kiminin yazması, kiminin şalvarı dikenli teller arasında. Tel örgülerde yazılı levhalarla karşılaşıyorum, evlerin etrafına dikenlerle çevrili çitlerle karışılaşıyorum insanın yüreğine batarcasına sivri. "DİKKAT! YASAKTIR" diyen insanlarla karşılaşıyorum her seferinde. Insanların kendi ilişkileri arasına çizdiği sınırlar, doğayla kendisi arasına çizdiği sınırlar ve yabancılaşma. Doğaya ve insanın kendine yabancılaşması. Kendisinden uzaklaşıyor, kendimi koruyayım derken beyinini, ruhunu tecrite alıyor.....

Utancın gözlerine bakıyorum, çocukluğum çok uzaklarda sınrların ötesinde kimliksiz dolaşıyor. Ama ben sınırların içindeyim ve bana kimlik verilmek isteniyor! Kimliğin verildiği her sistemede otorite hüküm sürer. Ve ben kimliksizim. Kimlikli olmak sınırların içine hapsolmaktır. Kimlik veren her kurum her düzen önce sınırlarını belirler. Sınırlar çeçevesinde suratının orta yerine kırmızı damagayı yapıştırırlar. O damaga senin ebedi kölelik, bağlılık mühründür. Bu mühür çok eski bir oyun ve gelenektir. Ta eski çağlarda köle sahipleri mühürlerini kendi kölelerinin canlı bedenlerine vururlardı. Bu gün dünya gelişti. Modern dünyada çağdaş kölelere kimlik veriliyor. Canlı bedeninin yansıması olan cansız fotograflara vuruyorlar mühürleri. Ve insan kendine yabancılaşıyor tıbkı fotoğraftaki gibi. Çünkü sana dair olanlar elinden alınıyor...

Hevi (Gafur Doğan)

En büyük yabancılaşma, inasan yaşamının sınırlandırılıp elinden almasıdır. Artık yaşama hakı elinden alınımış, sınırların çizilmiş, istikametin berlinemiş, sistem kendi elleriyle seni kendi çarkına bağlamıştır. Çocukluğumun uçsuz bucaksız masmavi gökyüzünün orta yerinde kocaman bir delik açılmıştı. Geleceğe yönelik ulaşmak istediğin bilgi, bir paket habercisi, doğa katliamı. İnsanların kendi doğalarına karşı getirdikleri değer, bencillikleriyle doğaya hükmetme. Bindiği dalı kesen sakar bir oduncu, kendi kuyusunu kazan bir şizofren, kedisini akıllı zanneden bir manyak, doğaya, evrene saygısızlık eden bilgisizlik bilgesi. Çocukluğum sınırların ötesinde utancın gözlerinden kaçıyor kimliksizliğiyle..

Hevi Şanoger
10 Ağustos 20004

Argeş (Şefik Yaktın) **Hevi (Gafur Doğan)**

Yazılırken ayrılık kentin küskün ağaçlarına
tüllerine, pervazlarına ve varoşlarına
yazılırken kederlerin pasına
yapayalnız yasına
yazılırken aşkların büyülü şarkısına
ihanetin hiç dinmeyen yasına
ve bir ömür bakılırken
üç saniyede çekilen fotoğraflara
"aldırma!" dedim yumruğum vurup omzuma
yine dağdır dağ!
ezberinde kaç defnenin, kaç mavzerin masalı
kaç kurşunun, kaç çığlığın hüsranı?

YAŞAM VE ÖLÜM MAXMURLU ÇOCUKLAR İÇİN

Çocuk parkıyla mezarlığın yanyana oluşu gibidir yaşamla ölüm arasındaki çizgi. Çocuk parkta yaşamın zevkini oyun oynayarak çoşkuyla karşılaşken yaşamı, yanı başındaki mezarlığı oyununa engel olarak görmez. Çünkü ölüm sahensinden henüz habersizdir. O oyunun son perdesinin son sahnesidir. Çocuk bunun düşünemez, dünyayı kendine zehir etmez, oynamaya devam eder.... Büyükler ölümle yaşam sınırında sürekli dolaşanlardır. Ölüm bir vürüs gibi beynini sürekli kurcalar, ne yaşamdan zevek alabilir ne de ölümü cesaretlice karşılayabilir. Halbuki ölüm doğumun arka perdesidir. Eğer doğum gerçekse neden ölümde korkuyorlar ki !

Ölümden korkmak büyük bir aptalıktır. Yaşamının gelişmesini istemeyen insanlar ölümden korkarlar. Senden daha güçlüdür. Öyle büyük bir güçtür ki yaşamı besler kendi bağrında, tıpkı yaşlı bir ağacın kendi zamanını doldurup mütevazi bir şekilde yerini yeni yetişen bir fidana vermesi gibi.

Tüm canlılarda var olan yaşama güdüsü, ölüm güdüsü karşısında çok cılız kalır. Ölümün kendisi de büyük bir güdüdür. Yaşam ölümü sırtında taşır, bundan ötürü her zaman ölüm insana ağlar, güler ve dayanılmaz bir acıdır. Hemen yanı başındadır, zamanı kendisine aittir ve kendisi bilirler. Bunu için eğer yaşam bir oyunsa ölüm de finaldir bu oyunda. Bu oyun asla bitmez hep devam eder biri diğerini doğurur.

Fakat biz insanlar kedimizi her şeyin merkezine koyduğumuz için ölümü korkuyla karşılıyoruz. Yaşıyoruz. Belik de biraz daha yaşamak içindir tüm feryatlar. Doğadaki bir çok canlının yaşamına son verme hakkını kendimizde buluruz. Ama ölüm gelip kapıya dayandığında umutlardan umut dileriz biraz daha yaşamak için.....

Eğer ölüm bir sır ise yaşam da bir mücizedir. Sır her zaman için insanlarda korku ve tedirginlik yaratır. Mücize ise coşku ve heyecan. Bir de ölüm insandaki enerjinin farklı bir enerjiye dönüşmesi anlamına gelir.....

İnsan enerji yüklü bir organizmadır. Enerjisi tükendiği oranda işlevini yitirmiş olur, başka bir şeye dönüşür. Ve bu sonsuza kadar devam eder. Ölüm diye bir şey yoktur.

Maxmurlu çocuklar

Ölümün gerekçesi ve çözümü bulunabilseydi yaşamın değeri ne kadar kalırdı ki ölüm karşısında. Yaşamı yaşam yapan ölümün kendisidir.....

Çünkü ölüm bir sırdır....

Yaşam ise bir mücize....

Sır her zaman, çoşku ve heyecan verir...

Hevi Şanoger

KIZILTEPE

Tozlu yollardaki dikenleri
Sokaktaki delileri
Köşe başındaki dilencileri
İş bekleyen ırgatları
At arabalarıyla renkli bir yerdi
Kendi rengiyle Kızıltepe
Unutmadım seni
Ne Ahmete Din'i unuttum
Ne de kör kurşuna hadef olan
Kemanceya Evde'yî
Nede deli Kado'nun
Oryantalla karışık Kürt Koçeğini

Unutulmazki denge beje Hemîdu'nun
96 yılındaki Kürt sitranları
Ve yolları çarmurlu bir kazadır
Kızıltepe

Hala damağımdadır ciğerci Remo'nun
Kişnişli ciğerleri
Belediye parkının yayıktaki
Soğuk ayranı
Her gün kuyruğa girdiğim gazete bayisi
Bir kez görmek için saatlerce beklediğim
Ela gözlü kızın sevdası
Unutmadım
Gençlik duygularımın intikamıdır
Kızıltepe.
Ne hayalleri bıraktı
Ne siyah beyaz haftalık fotoğrafıyla
Geleceğe dair umutları

Ah! Bir de çılgınlıklarım gelir
Aklıma
Tekme tokat
Okkalı küfürler savurduğum
sokak kavgalarım
Hesap verme kaygısıyla
Gece yarısına kadar
Beklediğim geceleri
Cami önündeki dilencilerden
gaspettiğim paraları
Daha sonra bol paraya kavuşunca
Dinlecilere iade ettiğim iki misli parayı
Sinemadan dönerken eve gidişimi
Mazarlıktan geçerkenki korkularımı
Bir garibanı savunurken dayak yediğim
günleri
İlk evlilik sözünü duyunca
Kıyameti anını
Okuldan çıkınca
Seyyar satıcılarla çatışmalarımı
Hiç tanımadığım bir kıza laf atıldı di-
ye
Bıçak yediğim zamanı
Unutmadım hiç birinin izini
Alnımdaki izin kavgasıdır
Ve bir sevdadır Tepenin Kızıllığı
Yüreğimin dibindeki hayalin resmidir.
Çocukluğumu yaşayıp kaybettiğim yıl-
larda
Gizlisin
İpek yolu Tarih yolcusu

Hevî SANOGER

2005 şehit resimleri

Diyorlar ki, yenilmişiz
Diyorlar ki, ölümü savunanlar, ölümü
avuçlarında taşıyanlar,
ölümü zehirli tohumlar gibi
hayatımıza saçanlar kazanmış.
Reggiani, 'Kurtlar şehre indi' diyor
şarkısında.
Biz, hayatı savunanlarız.
Biz, hayatı ölmeyi bilerek
savunanlardanız.
Bahardır bizim müttefikimiz.
Ölümden korktuğumuzdan
değil yaşadığımız,
biz savaşmayı sevdiğimizden yaşarız.
Yaşamaktır savaşımız.
Bir nakış işler gibi,
her ilmiğine kendimizden
bir şey katarak yaşarız.
Diyorlar ki, yenilmişiz.
Diyorlar ki, sahipsiz ölülerimizin kanlıları
zafer yürüyüşleriyle geliyorlarmış.
Diyorlar ki, dağılmış ordularımız.
Diyorlar ki, her cephede bir hüzün,
her cephede
bir yenilgi varmış.
Diyorum ki, yenilmedik.
Toy kısraklar gibi oynak
bahar sabahları hayatımıza
koşarken ne yenilmesi,
bu çıldırmış erguvanlar
her yana dağılırken kim yenebilir bizi.
Şu gülümsemeleriniz.
Dilinizin ucuna geliveren şiirler.
Mırıldandığınız şarkılar.
Kır kahveleri, kıpır kıpır bir şeyler içinizde,
taze ot kokuyor her yan, birisi size sizi
sevdiğini söylemeye hazırlanıyor.
Kahkahalardan atlarımız, yapraklardan
cephanemiz,
neşeden ordularımızla yürürüz cepheye.
Ölümü taşıyanlara karşı hayatı
biz yaşayarak savunuruz.
Onlar kalın parmaklarında
ölümü taşıyorlar,
sırtlarında öldürdüklerinin hayaletleri,
her gülümsemeyi ezmek istiyorlar,
aşağılıyorlar aşklarınızı,
zekice her nükteden nefret ediyorlar,
hayat en büyük düşmanları.
Onlar öldürdükleriyle ölen ölüler.
Biz, hayatı savunanlarız.
Yaşayanlarız biz.
Işıklı sabahlar, çiçekli ağaçlar,
tebessümler,
kekik kokulan, deniz kıyıları,
dudağımızın kenarında taşıdığımız
öpüşmeler, imalı şakalar,
alnımızda hissettiğimiz ince rüzgar,

ihtiyar kayıkçının selamı,
çırılçıplak yüzen Çingene çocukları,
bahar akşamlan bizim müttefiklerimiz.
Kalabalığız.
Güleriz biz, sevişiriz, çocukların başlarını
okşarız, en oymalı ıslıklan biz çalar,
en demli çayları biz içeriz.
Kaç pusudan geçtik,
kaç çatışmadan çıktık.
Ne aşktan selamımızı kestik,
ne sevişmelerden vazgeçtik.
Diyorlar ki, yenilmişiz.
Diyorum ki, yenilmedik.
Yaşamaktır zaferimiz.
Biz hayatın cesur yolcularıyız,
bir yere varmak için değil yolculuğumuz,
biz yolculuğu sevdiğimizden yoldayız.
Hayatın ölüleri onlar.
Hayatı öldürdüklerini sandıklarından
sevinçle bağırıyorlar.
Hayatın yaşadığını göstermeliyiz onlara.
O buyurgan bakışlarının nasıl
donuklaştığım, zafer yürüyüşlerinin nasıl
dağıldığını, cinayetleriyle övünen
seslerinin nasıl titrediğini
seyredin sonra.
Şimdi yaşamanın, hayatı yaşayarak
savunmanın tam zamanı.
Gülmenin zamanı şimdi.
Kederleri, hüzünleri usulca koynunuza
alıp saklayın.
Yenildiğimizi söyleyenlere kulak
vermeyi bırakın.
Biz yenilmeyiz.
Biz ölür, asılır, hapse atılır, mahkemelerde
yargılanır, işsiz kalır, işkence görür,
kurşunlanır ama yenilmeyiz.
Hayatı savunanlarız biz.
Ölümden korktuğumuz için değil
yaşadığımız, biz savaşmaktan
hoşlandığımız için yaşarız.
Çilek reçeli kaynatmak da savaşımızın
bir parçasıdır, bir türküye eşlik etmek de.
Baştan aşağı günah kesilmek de
savaşımızın bir parçasıdır, bir yoksul için
gözlerimizin dolması da.
Biz günah işlerken bile masum
kalabilenlerdeniz.
Ölümle övünmedik çünkü biz,
kimseyi öldürmedik, korkutmaya
çalışmadık kimseyi, kadınların
gözyaşlarında bizim bir payımız yok,
cinayet emirlerinin altında bizim adımız
yazmıyor, katilleri insanların peşinden
biz göndermedik.
Toprağı insandan daha
kutsal bulmadık biz.
Güçlüye tapınmadık.
Sevdiklerimizi zaaflarıyla sevdik,
zayıflıklarıyla sevdik.
Ne ağlamaktan korktuk, ne gülmekten.
Hayatı nakış işler gibi her ilmeğine
kendimizden bir şey katarak yaşadık;
hayatı güzel bulmadık,
hayatı güzel yapmaya uğraştık.
Diyorlar ki, yenilmişiz.
Diyorum ki, yenilmedik.
Gülmeyi, şakalaşmayı, sevişmeyi
bilenleriz, aşıkların karşısında başını eğip
berduşlarla derileşenleriz.
Erguvanlar bizim için açar, deniz bizim için
deniz kokar, güneş bizi
selamlamak için her
sabah gecenin içinden çıkıp gelir,
akşam yağmurları bizim içindir.
Diyorlar ki, yenilmişiz.
Diyorlar ki, geliyorlarmış.
Diyorum ki, yenilmedik.

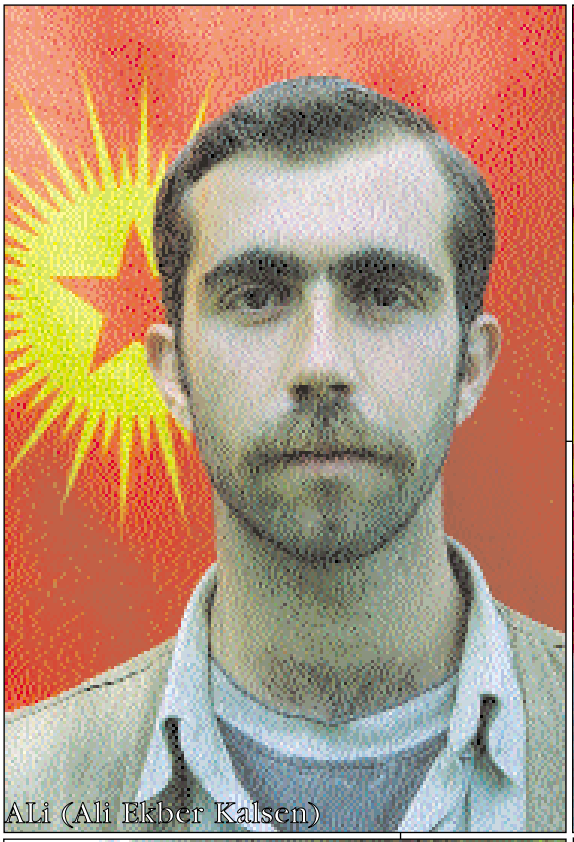
"Parti gerçekiğimizi daha iyi kavrayalım diyorum. Bu silah doğru kullanıldığında yüzyıllardan beri kaybedilen her şeyi adım adım kazanılmasının da , korunmasının da mümkün olduğu görülecektir.
Veya hepimizin yüreğini yakan başlı başına bir yiğitlik kalesi olduğu kanıtlanmış en büyük gerçeğimiz olan şehitlerimize doğru yaklaşmak, onları esas almak istiyorsak, bileceğiz ki onların yoğunlaştığı, onların gerçek haline getirttiği biricik nesne partidir. Onlar partiyi yaratarak kendilerini ölümsüzleştirdiler. Şehitlerimize değer veriyoruz, onları düşünüyor ve özlüyoruz. " Biraz daha yaşasaydılar olmaz mıydı" diyoruz.
Evet yaşıyorlar. Partimiz PKK biçiminde yaşıyorlar ve gerçektirler"

Önder Apo

Dünyanın cesur ulusları yoktu
cesur insanları vardı
onlar
aşkın ve hayatın havarileri
büyük serüvencilerdi
onlar, bu ihtiyar cadının maskesini parçalamak
ve yeryüzü denilen cenneti
bize sunmak istediler
bütün ömürleri bu kavgayla geçti
ne adları vardı onların
ne ulusları, ne dinleri
ne de anıtları

Agir (Ziyaddin Yalvaç)
Agiri (Yusuf Aydoyan)
Akif (Metin Kandilci)
Ali (Ahmet Yusuf)

ALi (Ali Ekber Kalsen)

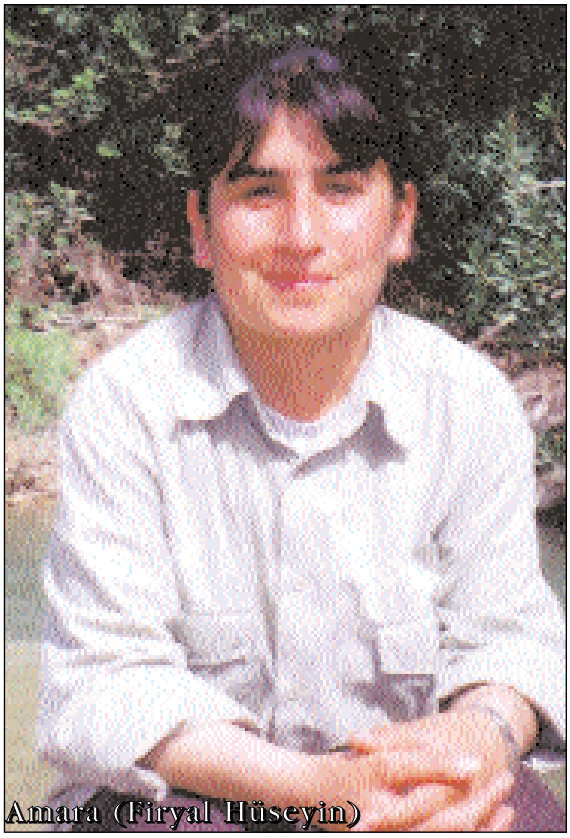
Ali (Resul İsmail Kereni)

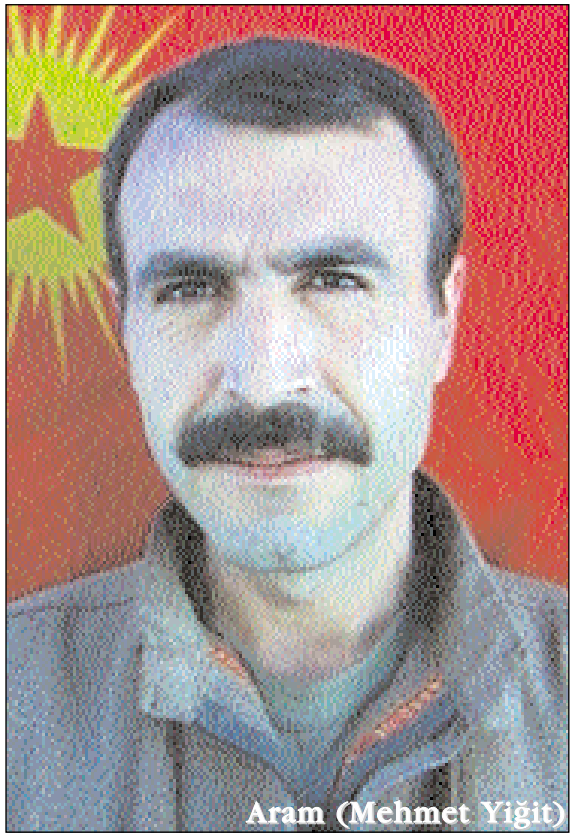
Amara (Ekin Ceren Doğruak)

Amara (Emine Abdo)

Amara (Firyal Hüseyin)

Aram (Mehmet Yiğit)

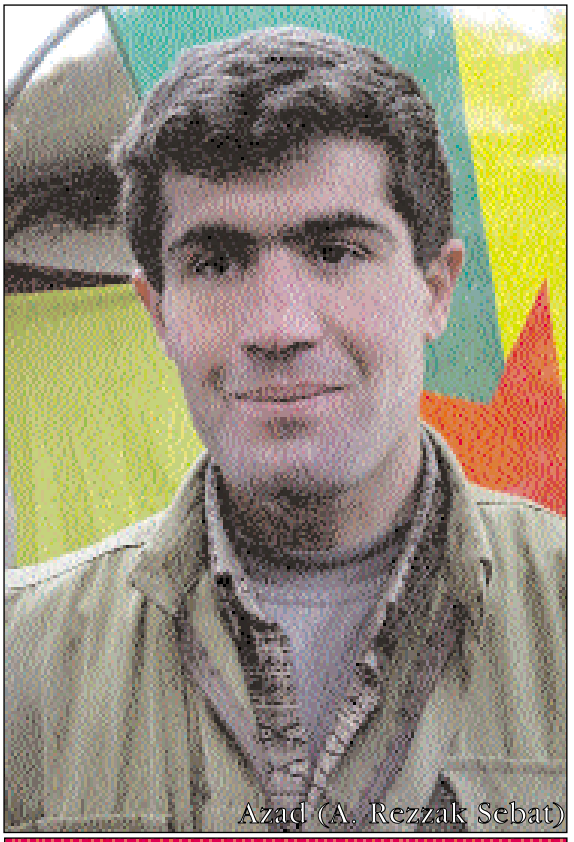
Armanc (Muhammed Ferhadi)

Arnos (Nevzat Baykara)

Aydın (Aydın Altın)

Azad (A. Rezzak Sebat)

Azad (Aydın Ciliger)

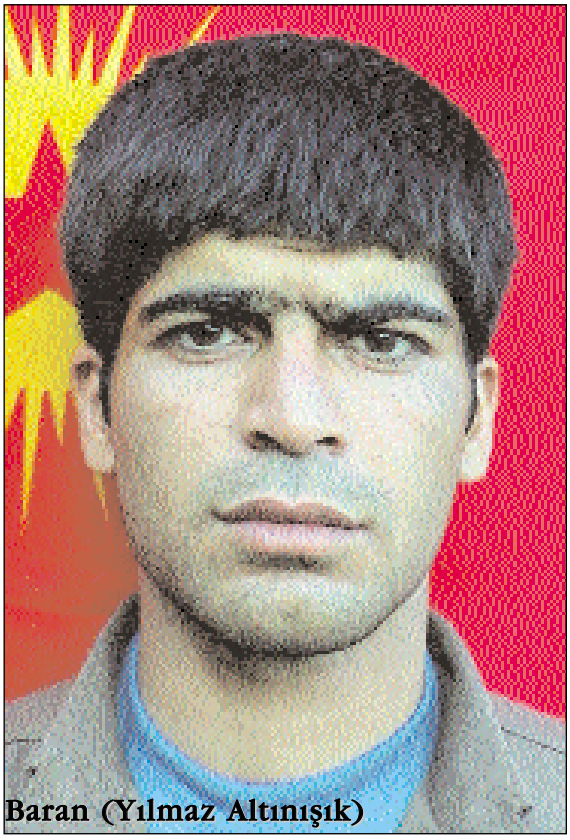
Amara (Emine Abdo)

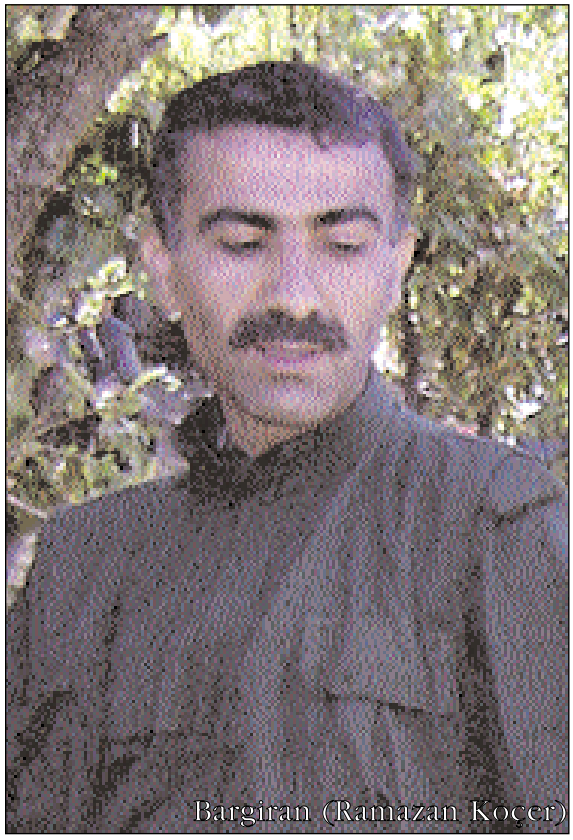
Bagok (Muhammed Reso)

Bagok (Vedat Yigit)

Baran (Yılmaz Altınışık)

Bargiran (Ramazan Koçer)

Bawer (M. Emin Sincar)

Bawer (Mehmet Karakus)

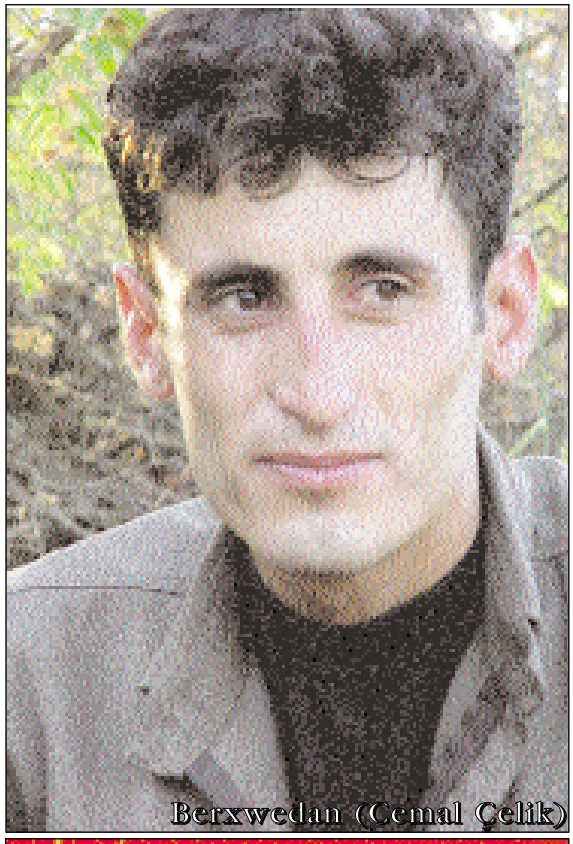
Berces (Hasan Zeki)

Beriwan (Leyla Namet)

Beriwan (Naide Kadir)

Berxwedan (Cemal Çelik)

Berxwedan (Lokman Konepos)

Berxwedan (Yusuf Karabağ)

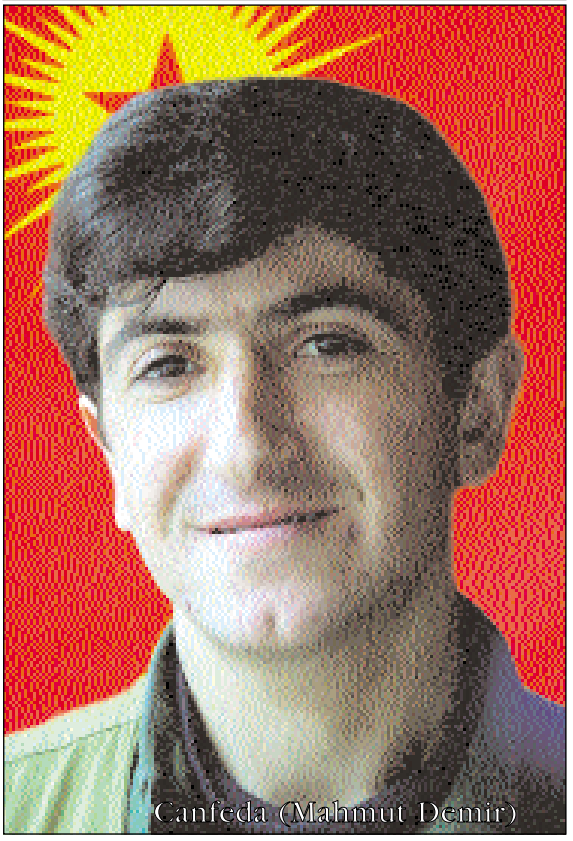
Beşir (Tahsin Bulut)

Botan (Sekur Ömerpur)

Botan (Yaser Tahir)

Canfeda (Mahmut Demir)

Çektar (Cengiz Raşta)

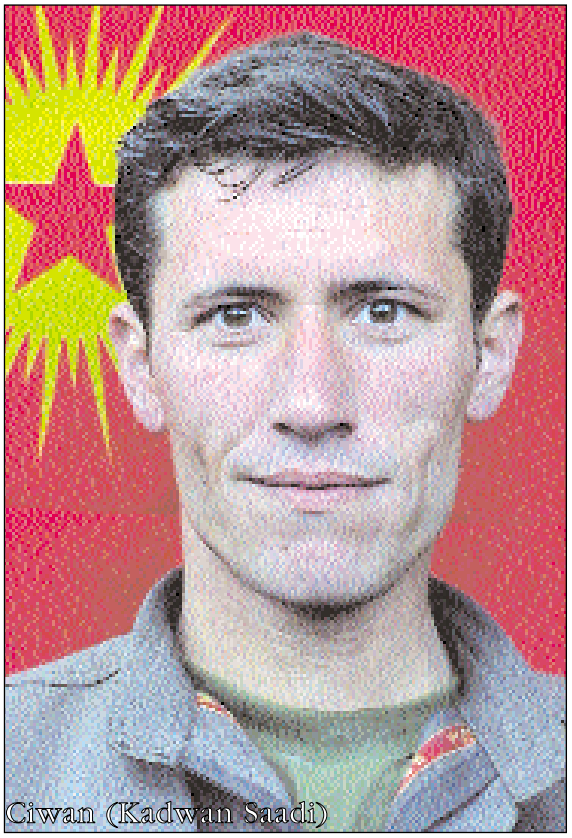
Çekdar (Özgür Altan)

Cihat (Asım Abdullah)

Cilo Murat (Yılmaz Buldan)

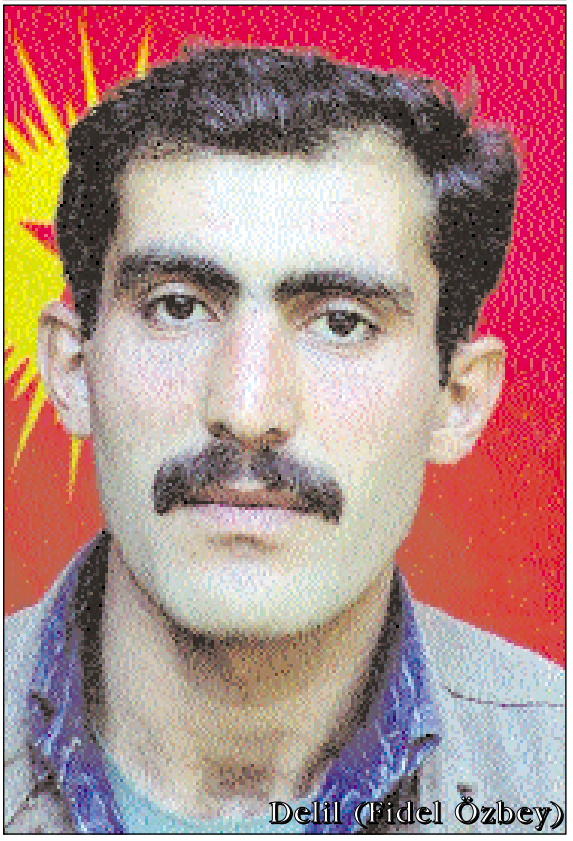
Ciwan (Kadwan Saadi)

Cumali (S. Dogan Yildırım)

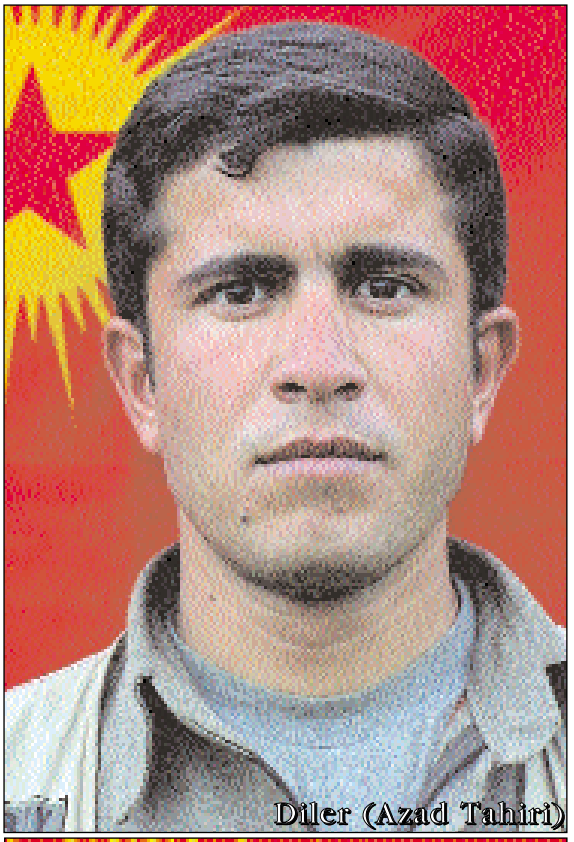
Dara (Şakir Otah)

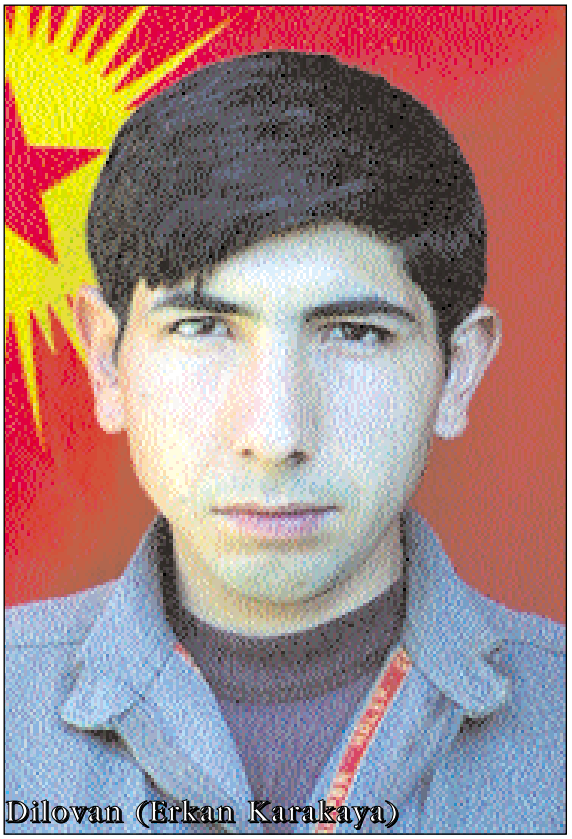

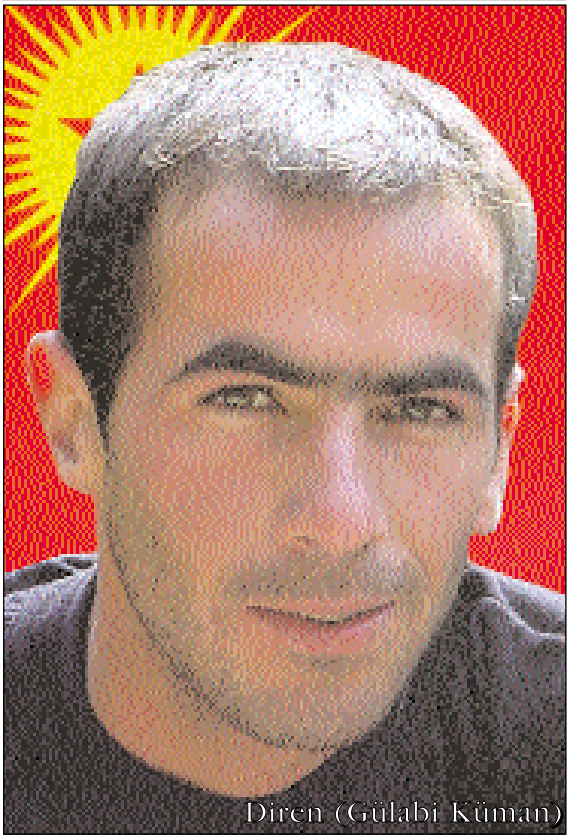
Delil (Fidel Özbey)

Deniz-Hamza (Halil Akan)
Devrim (Aynur Evin)
Devrim (Ekrem Temel)
Dicle (Nezire Kasım)

Dijwar (Yücel Yorgun)

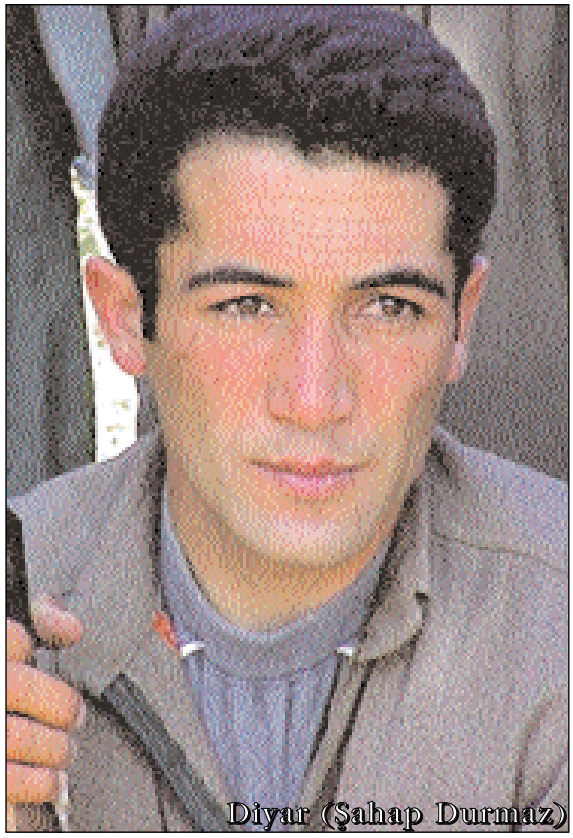

Diler (Azad Tahiri)

Dilovan (Erkan Karakaya)

Diren (Gülabi Küman)

Diyana (Hevi Hannan)

Diyar (Şahap Durmaz)

Diyar (Zeynel Çetin)

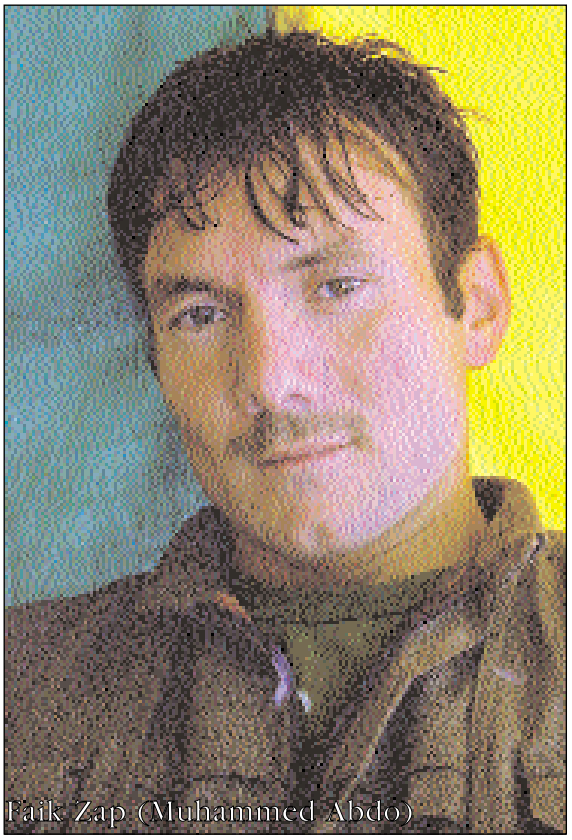
Doğan (Mahmut M. Emin)

Doğan (Mehmet Şahin)

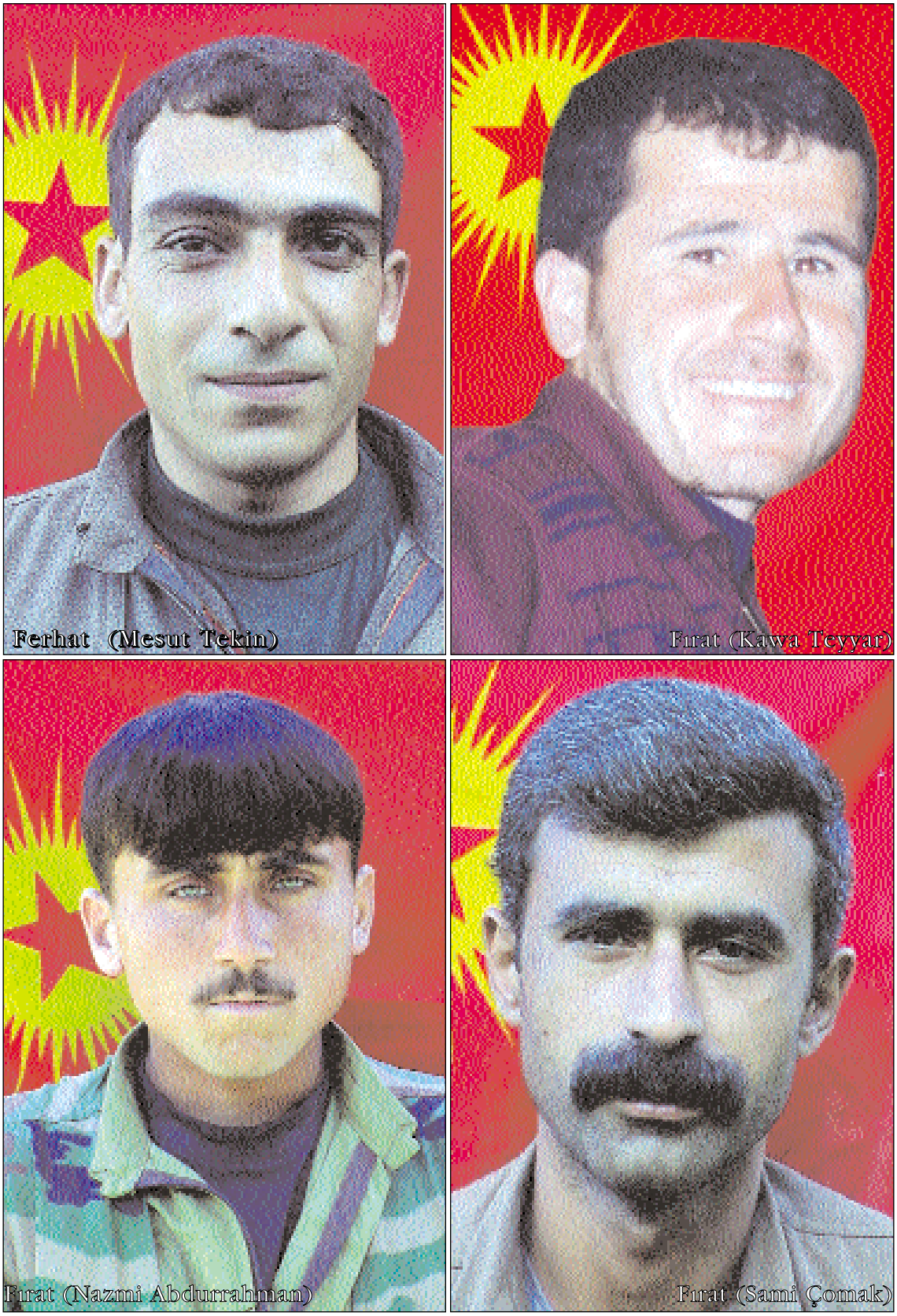
Eser (Gülsün Akalari)

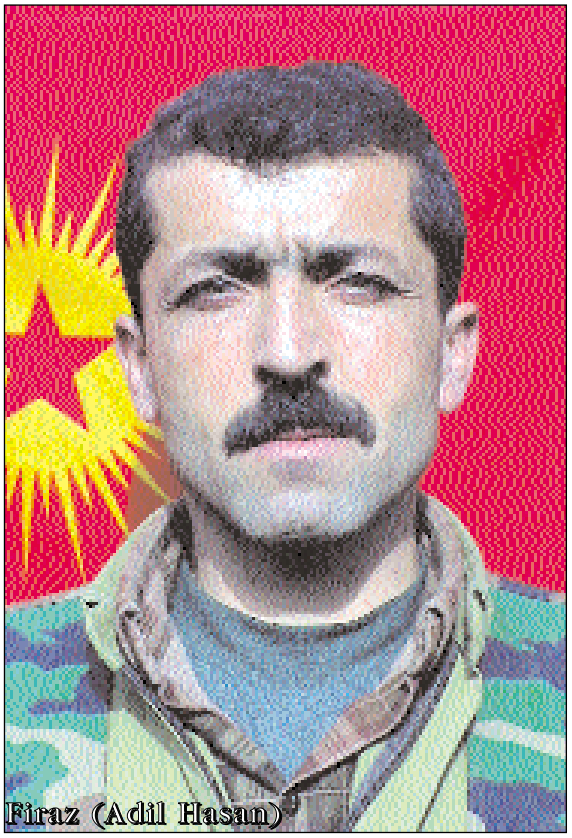

Faik Zap (Muhammed Abdo)

Ferhat (Ferhat Haso)

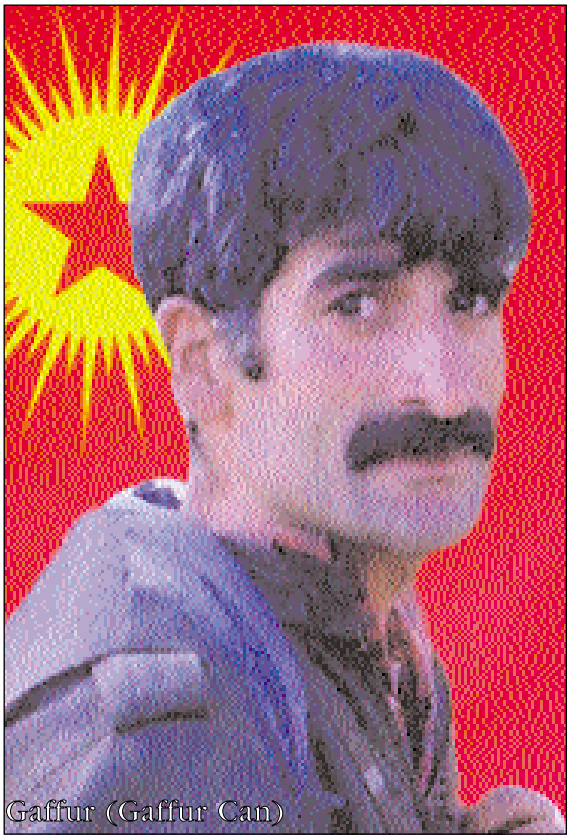

Ferhat (Mesut Tekin)
Fırat (Kawa Teyyar)
Fırat (Nazmi Abdurrahman)
Fırat (Sami Çomak)

Firaz (Adil Hasan)

Gabar (M. Zeki Afşin)

Gaffur (Gaffur Can)

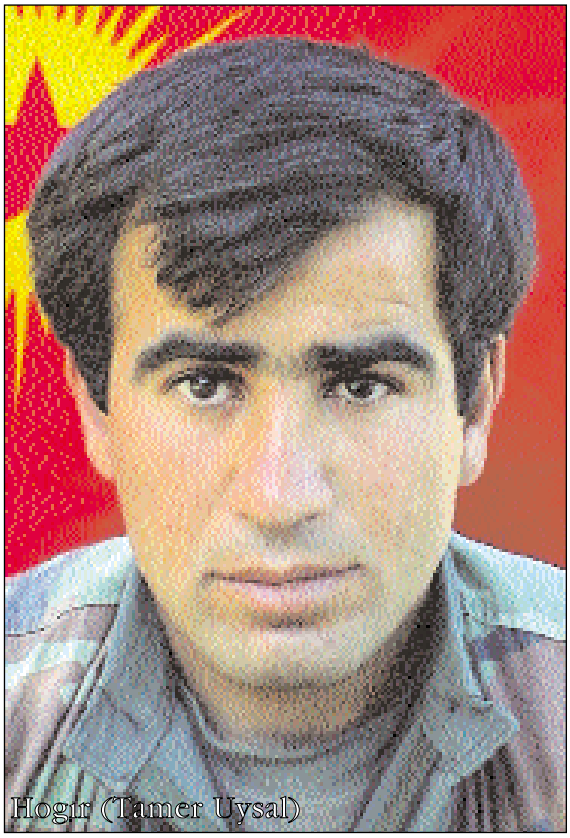
Gulan (Nesim Oso)

Harun (Tekin Saybak)

Hasan (Kazıklı Hevidi)

Hawar (Erdal Meşe)

Hevi (Gafur Doğan)

Hogir (Tamer Uysal)

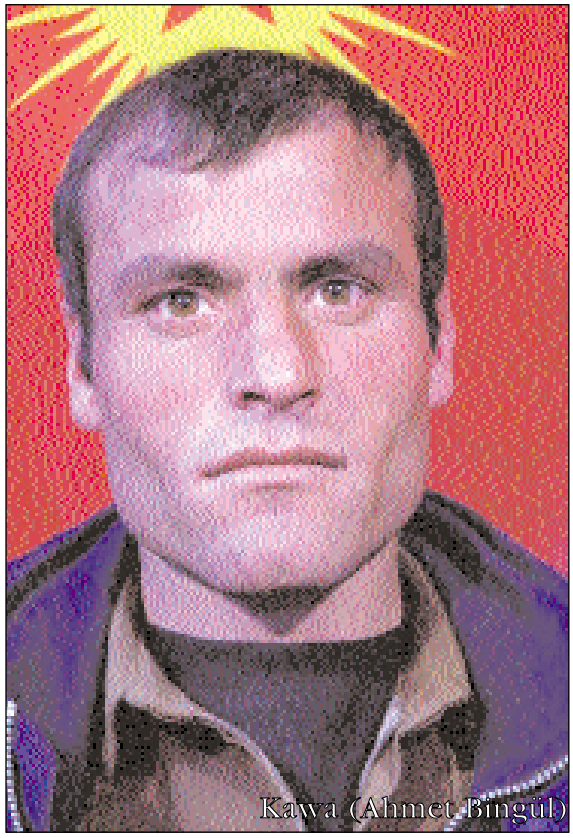

Hüseyin (Vahit Bilir)

Irfan (Xebatkar Rençber)

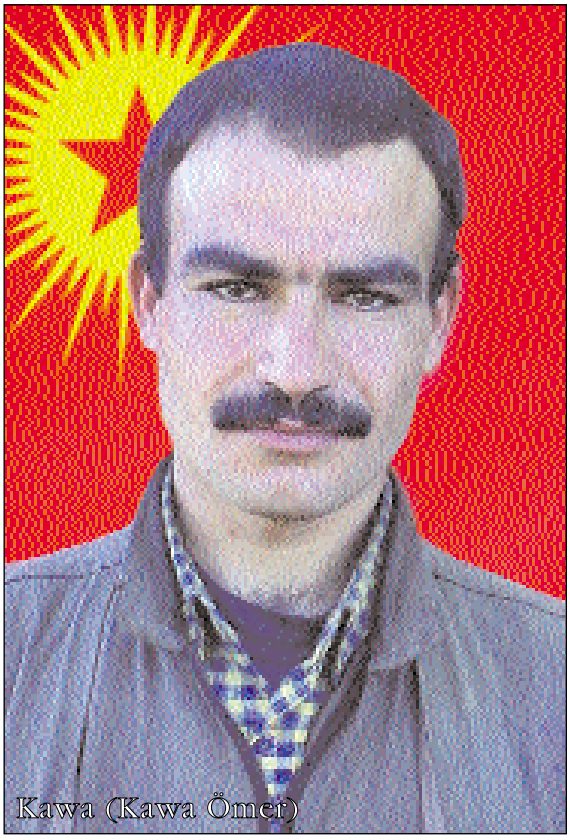

Kani (Senar Gülukanlu)

Karker (Gürbüz Dişkıran)

Kawa (Ahmet Bingül)

Kawa (Kawa Ömer)

Kendal (Abdulaziz Ürün)

Kendal (İbrahim Oğuz)

Kendal (Kawa Emin)

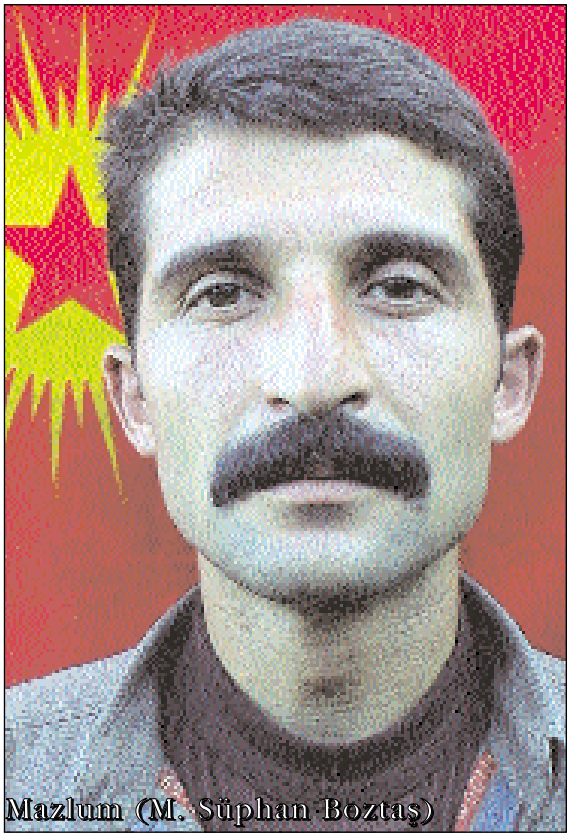
Kurtuluş (Ayhan Seven)

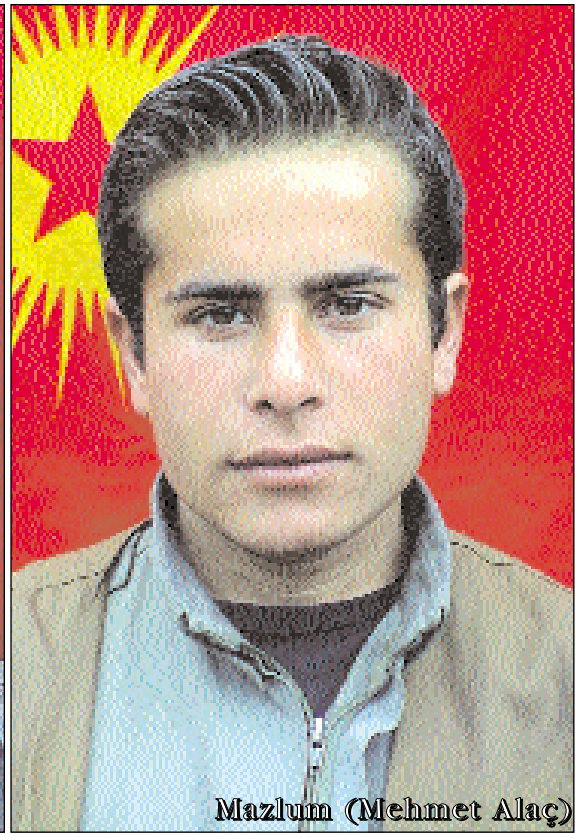
Latif (Abdullah Deniz)

Mazlum (M. Süphan Boztaş)

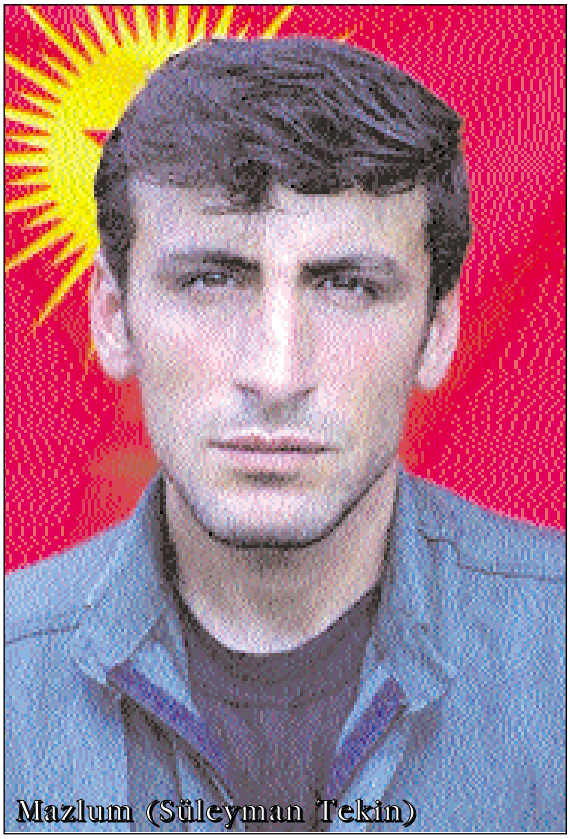
Mazlum (Mehmet Alaç)

Mazlum (M. Süphan Boztaş)

Mazlum (Mehmet Alaç)

Mazlum (Süleyman Tekin)

Med-Çayan (Önder Yeter)

Murat (Fuat Becene)

Nesimi (Cezmi Çelik)

Nucan (Cennect Dirlik)

Nudem (Uta Schneiderbarger)

Nujin (Nurten Gülmez)

Nurşin (Zahide Kurt)

Ömer (İbrahim Xelil)

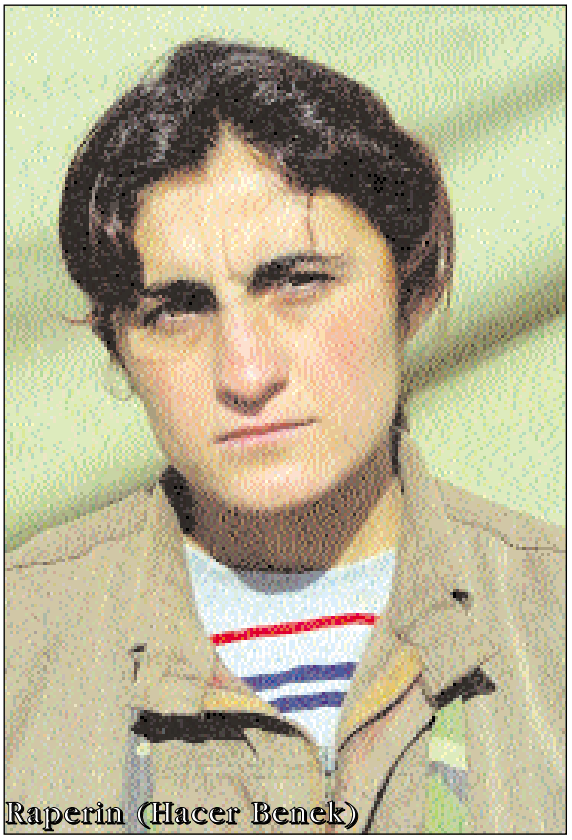

Orhan (Feridun Sarı)

Partizan (Enes Yıldız)

Peyman (Şirin İsmail)

Raperin (Hacer Benek)

Rebaz (Esat Ahmet)

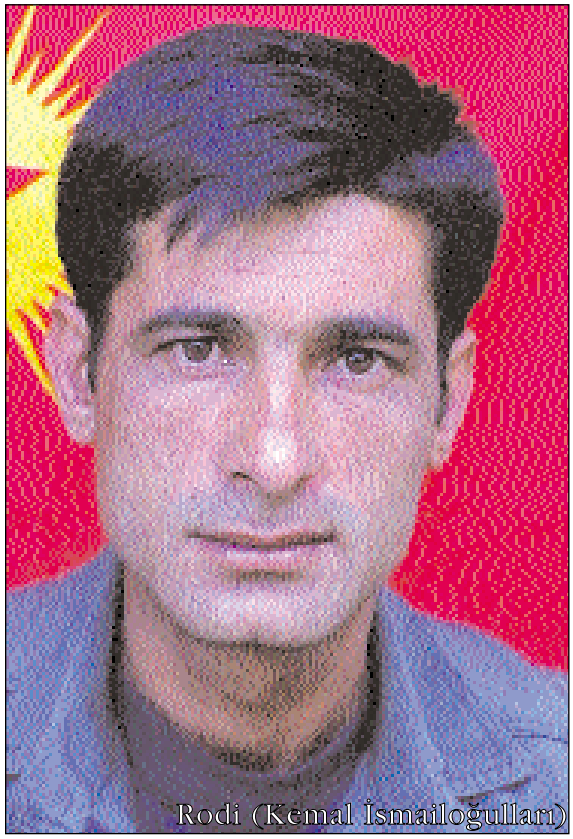
Remzi (Savaş Karakoyun)

Rezan (Cevher İşnas)

Rizgar (Ahmet Bilal)

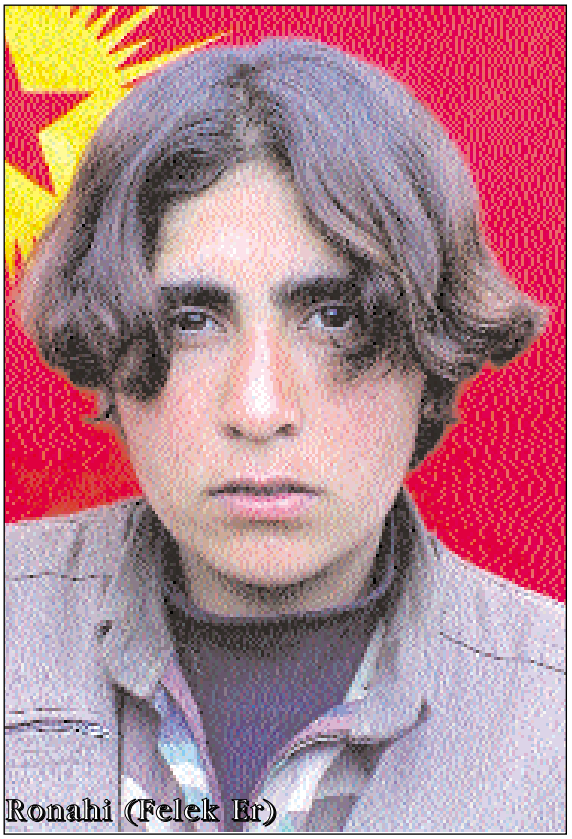
Rodi (Kemal İsmailoğulları)

Rohat (M. Mustafa Kayapınar)

Rojhat (Rıdvan Karakuş)

Ronahi (Felek Er)

Ronahi (Hiyam Muhammed)

Rubar (Münir Yüksekdag)

Sadun (Mehmet Çoban)

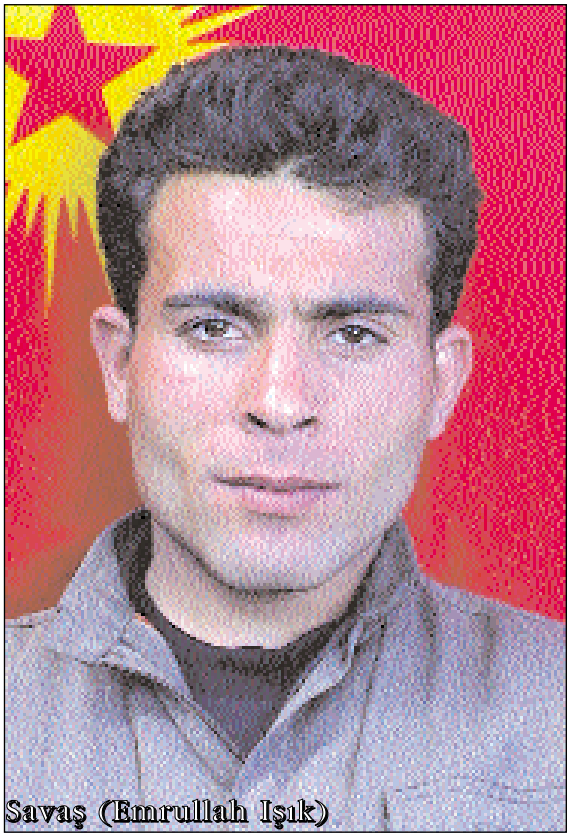
Şahan-Hozat (Erender Doğan)

Şahan (Mehmet Çetiner)

Salar (Ferhat Danış)

Sarya (Mercan Bol)

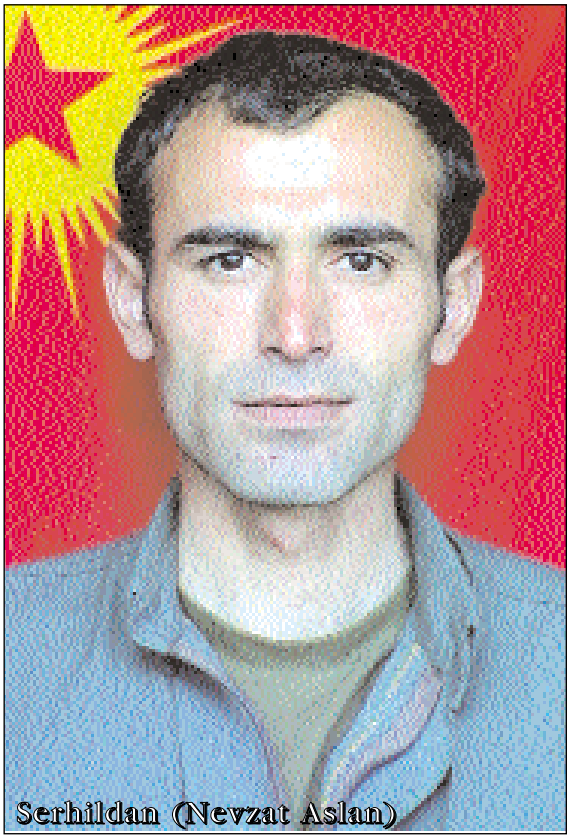

Savaş (Alaaddin Akbaş)

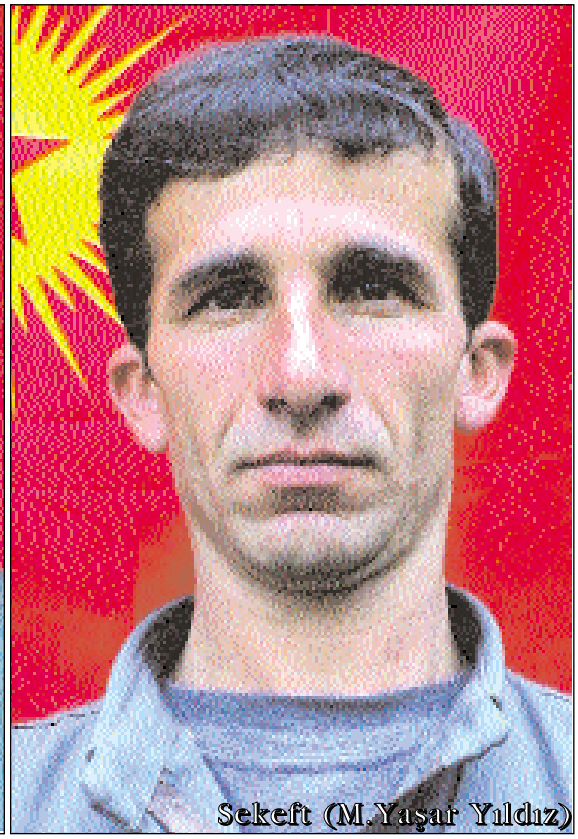
Savaş (Emrullah Işık)

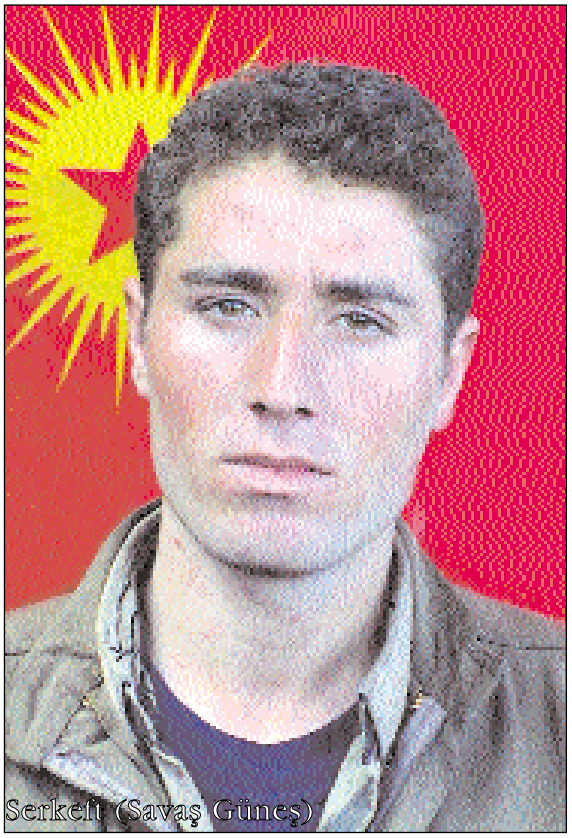
Serhat (Osman Cengiz)

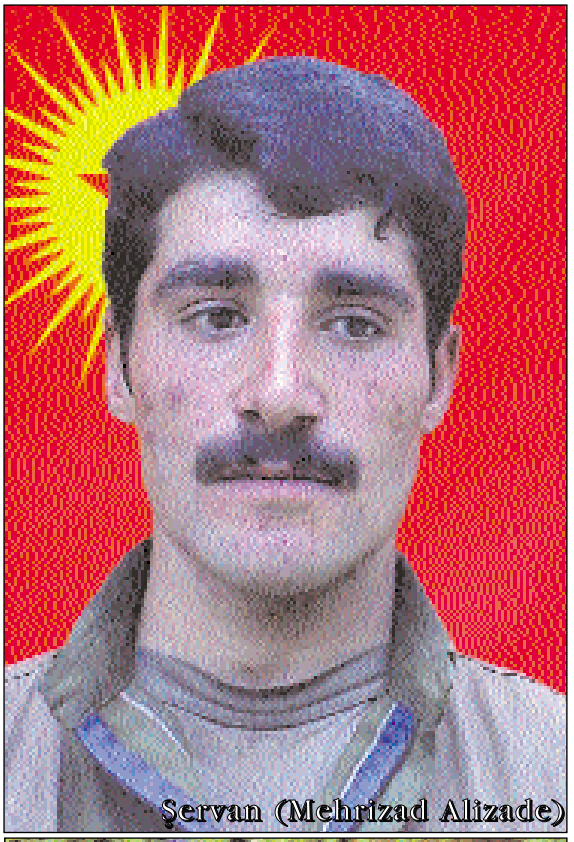
Serhildan (Nevzat Aslan)

Sekeft (M.Yaşar Yıldız)

Serkeft (Savaş Güneş)

Şervan (Mehrizad Alizade)

Şervin (Mizgin Had)

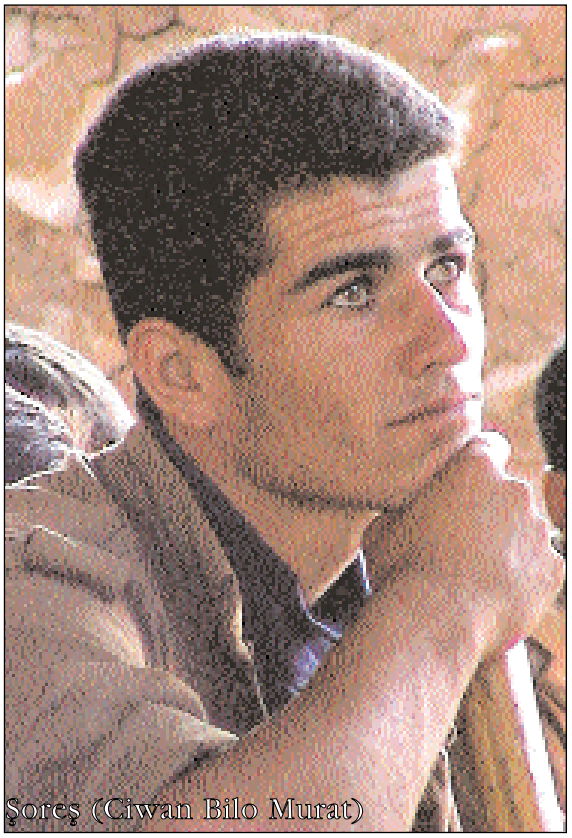
Serxwebun (Ahmet Okur)

Sinan (Mehmet Bayar)

Sipan (Gökhan Gürcan)

Şiyar (Enver Alataş)

Şiyar (Remzi Başanbaş)

Şoreş (Ciwan Bilo Murat)

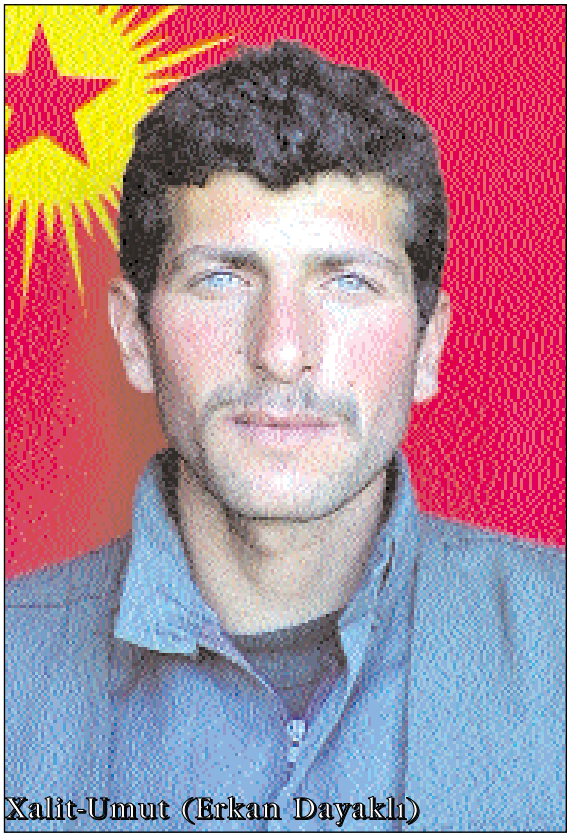
Şoreş (Selami Ünal)

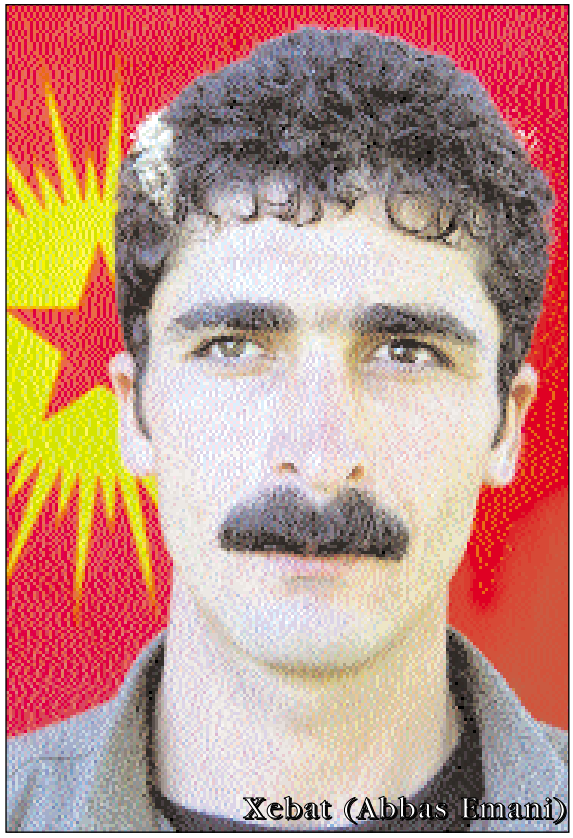
Welat (A. Aziz Dervîş)

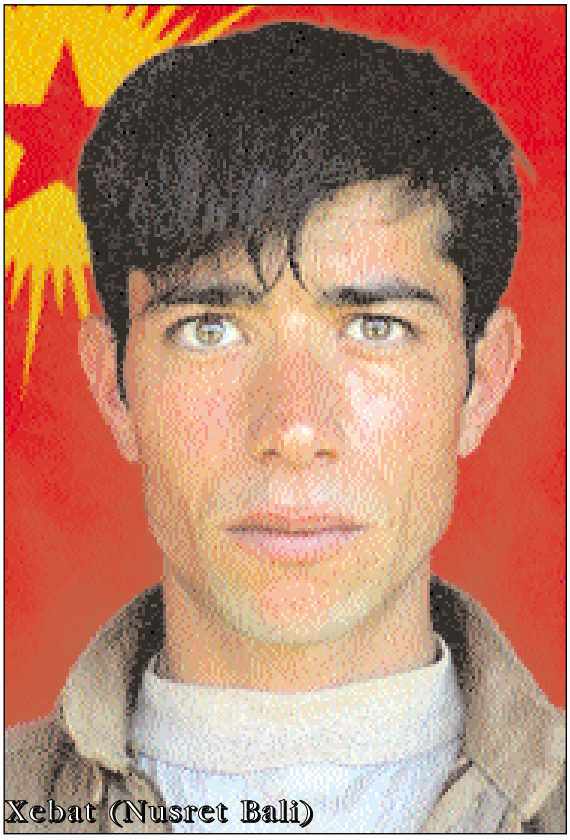
Xalis (Tarık Zengeralp)

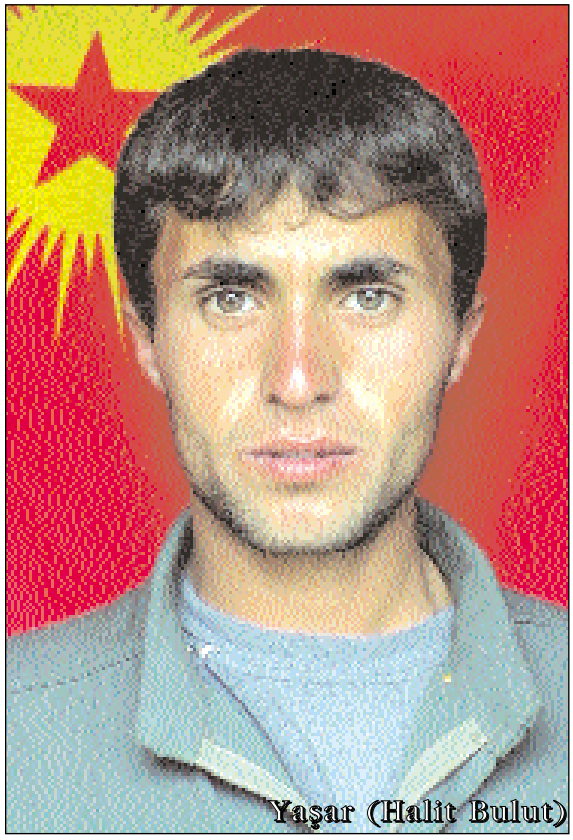
Xalit-Umut (Erkan Dayakli)

Xebat (Abbas Emani)

Xebat (Nusret Bali)

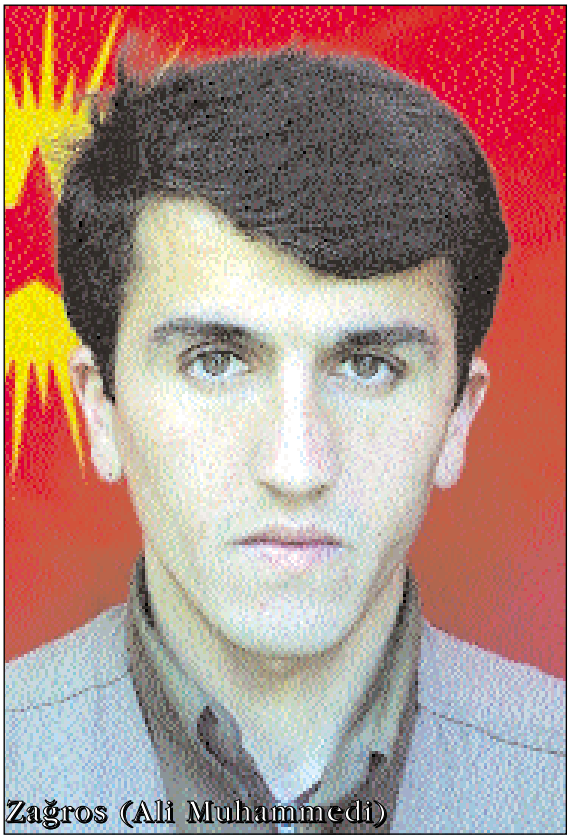
Yaşar (Halit Bulut)

Yılmaz (Önder Bayar)

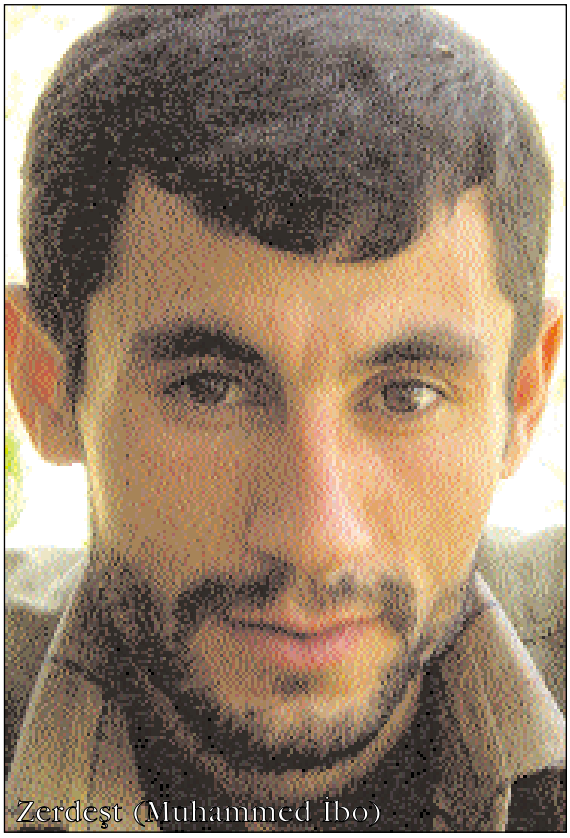
Zafer (Cemil Doğu Başaran)

Zağros (Ali Muhammedi)

Zağros (Mehmet Bozan Şahin)

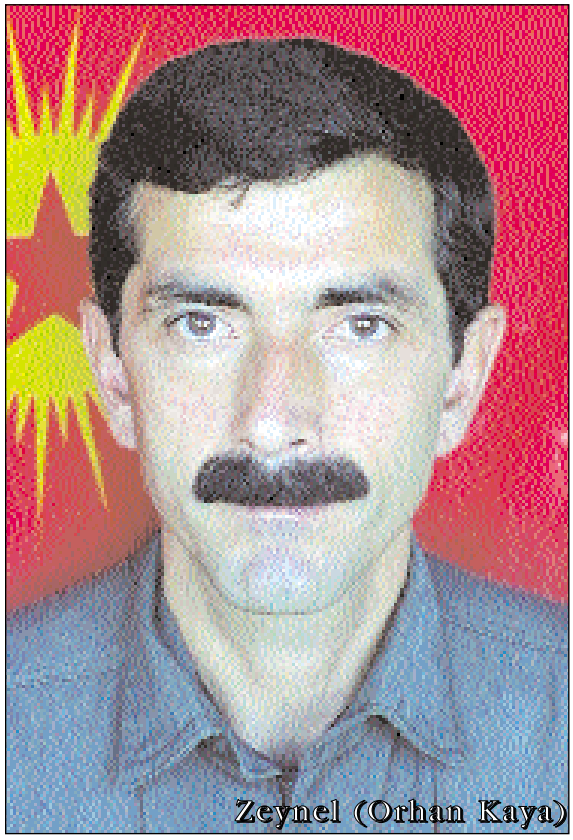
Zerdeşt (Muhammed İbo)

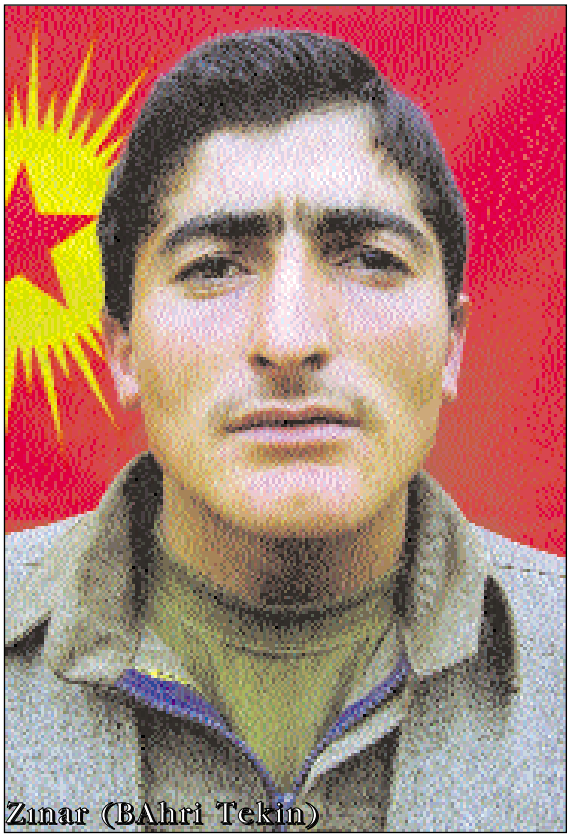
Zeynel (Faik Yayla)

Zeynel (M. Emin Barcadurmuş)

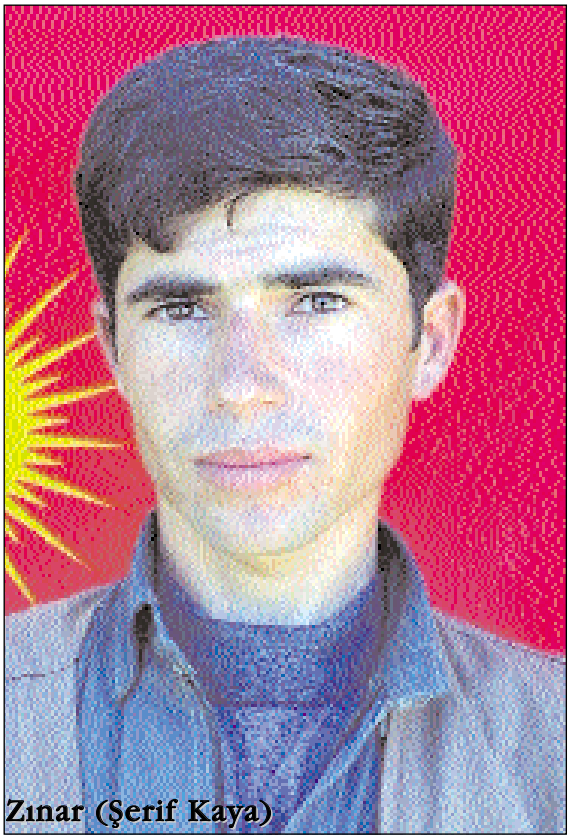
Zeynel (Orhan Kaya)

Zınar (BAhri Tekin)

Zınar (Rıfat Baysal)

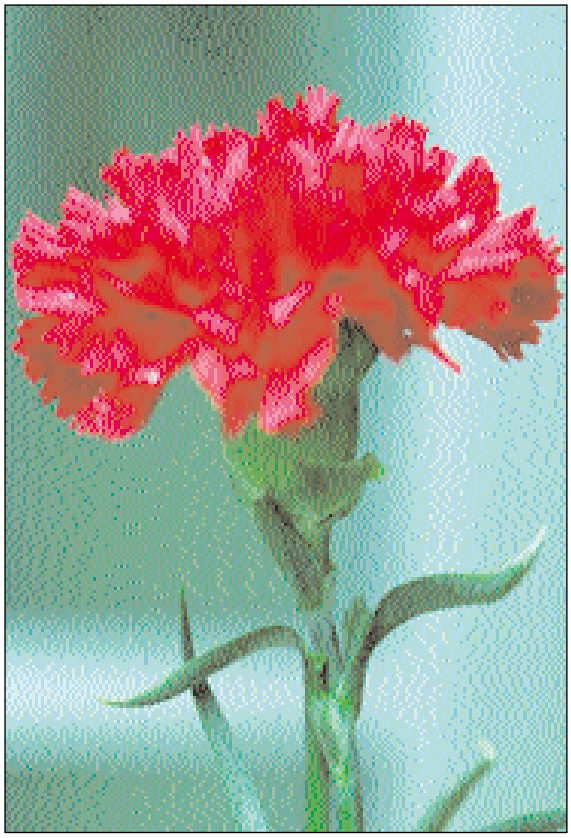
Zınar (Şerif Kaya)

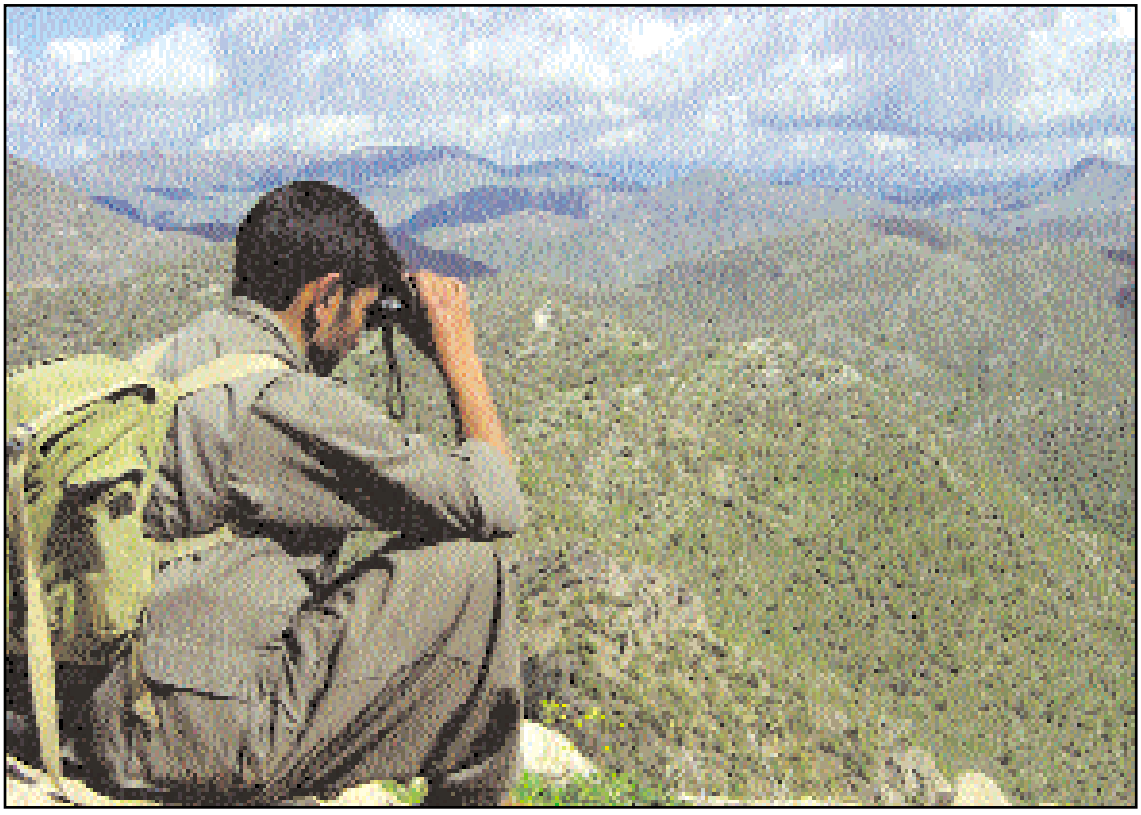

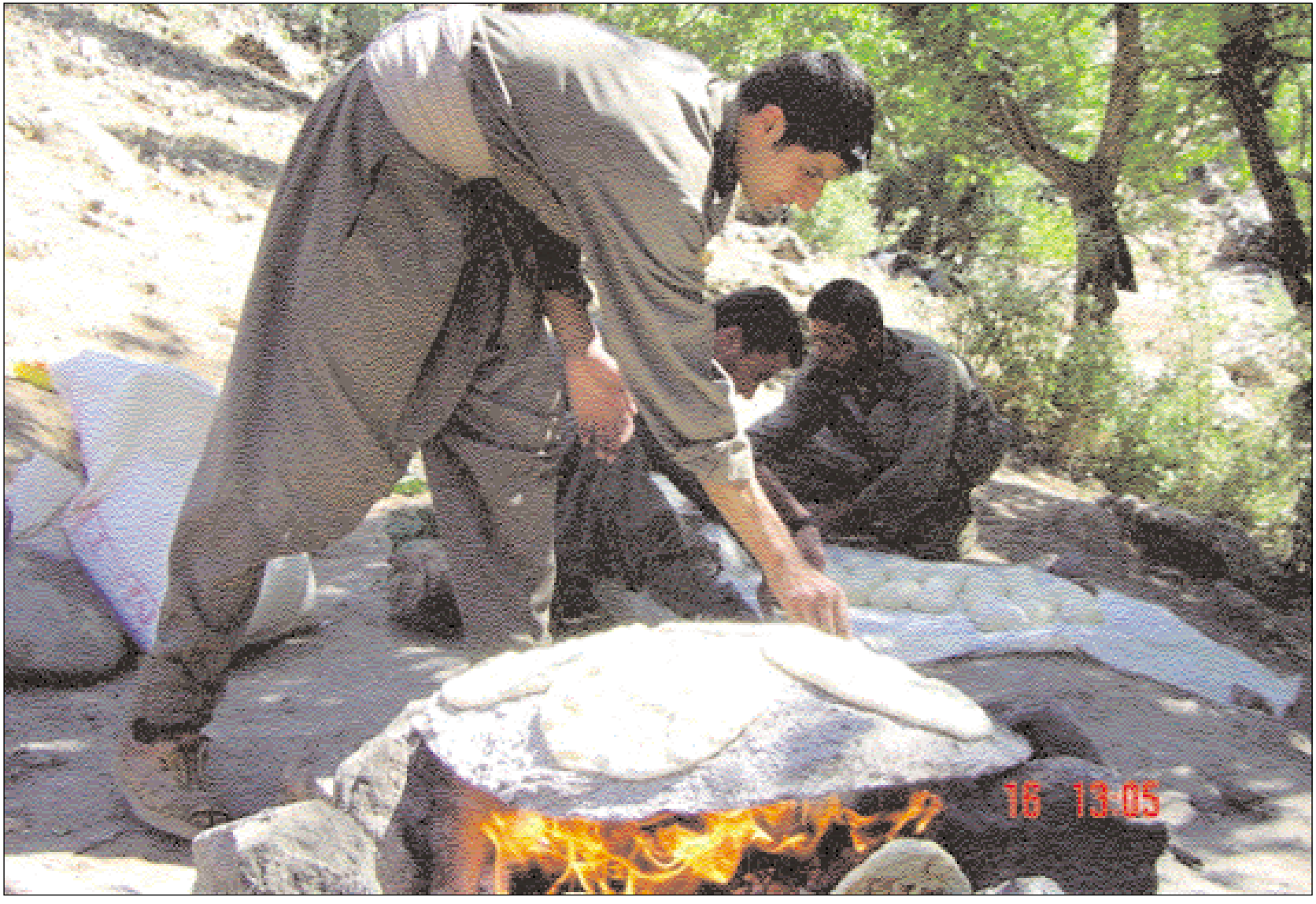
Zınar (Ziver Demirbağ)

Asmen (Suna Kük)

16 13:05

KARKER
ERİVAN